

S. THOMÆ AQUINATIS

SUMMA THEOLOGICA

—

TOMUS SECUNDUS

BARRI-DUCIS — EX TYPIS CŒLESTINORUM — BERTRAND

S. THOMÆ AQUINATIS
SUMMA THEOLOGICA

DILIGENTER EMENDATA

NICOLAI, SYLVII, BILLUART, ET J.-C. DRIOUX

NOTIS ORNATA

TOMUS SECUNDUS

PARS PRIMA : LXXV-CXIX

PRIMA SECUNDÆ : I-XXXIX

DE ANIMA — DE PRIMO HOMINE — DE GUBERNATIONE RERUM IN GENERI
DE ACTIBUS HUMANIS — DE PASSIONIBUS

EDITIO DECIMA

BARRI-DUCIS

Ex typis Cœlestinorum — BERTRAND

36, VIA DICTA BANQUE, 36

PARISIIS

Apud BLOUD et BARRAL, Bibliopola

30, VIA DICTA CASSETTE, 30

1877

DIVI THOMÆ AQUINATIS

DOCTORIS ANGELICI

SUMMÆ THEOLOGICÆ

QUÆSTIO LXXV.

DE HOMINE, QUI EX SPIRITUALI ET CORPORALI SUBSTANTIA COMPOSITUR,
ET PRIMO DE IIS QUÆ PERTINENT AD ESSENTIAM ANIMÆ, IN SEPTEM
ARTICULOS DIVISA.

Post considerationem creaturæ spiritualis et corporalis considerandum est de homine, qui ex spirituali et corporali substantia compositur. Et primò de natura ipsius hominis. Secundo, de ejus productione. Naturam autem hominis considerare pertinet ad theologum ex parte animæ, non autem ex parte corporis, nisi secundum habitudinem quam habet corpus ad animam. Et ideo prima consideratio circa animam versabitur. Et quia secundum Dionysium (cap. 2 Angelicæ hier.) tria inveniuntur in substantiis spiritualibus, scilicet essentia, virtus et operatio: primò considerabimus ea quæ pertinent ad essentiam animæ; secundo, ea quæ pertinent ad virtutem sive potentias ejus; tertio, ea quæ pertinent ad operationem ejus. — Circa primum duplex occurrit consideratio: quarum prima est de ipsa anima secundum se; secunda de unionem ejus ad corpus. — Circa primum quærentur septem: 1º Utrum anima sit corpus. — 2º Utrum anima humana sit aliquid subsistens. — 3º Utrum animæ brutorum sint subsistentes. — 4º Utrum anima sit homo; vel magis, homo sit aliquid compositum ex anima et corpore. — 5º Utrum sit composita ex materia et forma. — 6º Utrum anima humana sit incorruptibilis. — 7º Utrum anima sit ejusdem speciei cum angelo.

ARTICULUS I. — UTRUM ANIMA SIT CORPUS (1).

De his etiam Cont. gent. lib. II, cap. 65 et 80, et De anima, art. 49.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quòd anima sit corpus. Anima enim est motor corporis. Non autem est movens non motum; tum quia videtur quòd nihil possit movere nisi moveatur, quia nihil dat alteri quod non habet, sicut quod non est calidum, non calefacit; tum quia si aliquid est *movens non motum*, causat motum sempiternum, et eodem modo se habentem, ut probatur (Phys. lib. VIII, text. 48). Quod non apparet in motu animalis, qui est ab anima. Ergo anima est *movens motum*. Sed omne movens motum est corpus. Ergo anima est corpus.

2. Præterea, omnis cognitio fit per aliquam similitudinem. Non potest autem esse similitudo corporis ad rem incorpoream. Si igitur anima non esset corpus, non posset cognoscere res corporeas.

3. Præterea, moventis ad motum oportet esse aliquem contactum (2).

(1) Ex hoc articulo habes quomodo per rationem interimas errorem Tertulliani, sadducæorum et materialistarum, quam damnavit Innocentius III in concilio generali Lateranensi his verbis: *Credimus quòd Deus de nihilo con-*

didit creaturam humanam quasi communem ex spiritu et corpore constitutam.

(2) Id est assimilationem cognoscentis cum re cognita, ut responsio explicabit.

Contactus autem non est nisi corporum. Cùm igitur anima moveat corpus, videtur quòd anima sit corpus.

Sed *contra* est, quod Augustinus dicit (De Trinit. lib. vi, cap. 6, circa med.) quòd anima simplex dicitur respectu corporis, " quia mole non diffunditur per spatium loci. "

CONCLUSIO. — Anima cùm sit primum principium vitæ in his quæ apud nos vivunt, impossibile est ipsam esse corpus, sed corporis actum.

Respondeo dicendum quòd ad inquirendum de natura animæ oportet præsupponere quòd anima dicitur esse primum principium vitæ in his quæ apud nos vivunt; animata enim *viventia* dicimus, res verò inanimatas, *vitæ carentes*. Vita autem maximè manifestatur duplici opere, scilicet cognitionis et motûs. Horum autem principium antiqui philosophi imaginationem transcendere non valentes, aliquod corpus ponebant; sola corpora res esse dicentes, et quod non est corpus, nihil esse. Et secundùm hoc animam aliquod corpus esse dicebant. Hujus autem opinionis falsitas, licèt multipliciter ostendi possit, tamen uno utemur quo etiam communiùs et certius patet animam corpus non esse. Manifestum est enim quòd non quodcumque vitalis operationis principium est anima; sic enim oculus esset anima, cùm sit quoddam principium visionis (et idem esset dicendum de aliis animæ instrumentis). Sed primum principium vitæ dicimus esse animam. Quamvis autem aliquod corpus possit esse quoddam principium vitæ, sicut cor est principium vitæ in animali; tamen aliquod corpus non potest esse primum principium vitæ. Manifestum est enim quòd esse principium vitæ, vel vivens, non convenit corpori ex hoc quòd est corpus; alioquin omne corpus esset vivens aut principium vitæ. Convenit igitur alicui corpori quòd sit vivens, vel etiam principium vitæ, per hoc quòd est tale corpus. Quod autem est actu tale, habet hoc ab aliquo principio, quòd dicitur actus ejus. Anima igitur, quæ est primum principium vitæ, non est corpus, sed corporis actus; sicut calor, qui est principium calefactionis, non est corpus, sed quidam corporis actus (1).

Ad *primum* ergo dicendum, quòd cùm omne quod movetur, ab alio moveatur (quod non potest in infinitum procedere), necesse est dicere quòd non omne movens movetur. Cùm enim moveri sit exire de potentia in actum, movens dat id quod habet mobili, inquantum facit ipsum esse in actu. Sed, sicut ostenditur (Phys. lib. viii, loc. cit. in arg.), est quoddam movens penitus immobile, quod nec per se, nec per accidens movetur; et tale movens potest movere motum semper uniformem. Est autem aliud movens quod non movetur per se, sed movetur per accidens; et propter hoc non movet motum semper uniformem. Et tale movens est anima. Est autem aliud movens, quod per se movetur, scilicet corpus. Et quia antiqui naturales nihil esse credebant nisi corpora, posuerunt quòd omne movens movetur, et quòd anima per se movetur, et est corpus.

Ad *secundum* dicendum, quòd non est necessarium quòd similitudo rei cognitæ sit actu in natura cognoscentis; sed si aliquid sit quod priùs est cognoscens in potentia, et postea in actu; oportet quòd similitudo cogniti non sit actu in natura cognoscentis, sed in potentia tantùm. Sicut color non est actu in pupilla, sed in potentia tantùm. Unde non oportet quòd in natura animæ sit similitudo rerum corporearum in actu, sed quòd sit in

(1) An hæc doctrina, animam humanam esse incorpoream, sit dogma ad fidem pertinens, non omnino liquet, ait Sylvius. Non enim extat aperta definitio, sed tamen unanimus Patrum

et scholasticorum consensus maximi momenti esse debet apud omnes, et contrarium non absque magna temeritate asseri posset.

potentia ad hujusmodi similitudines. Sed quia antiqui naturales nesciebant distinguere inter actum et potentiam, ponebant animam esse corpus, ad hoc quòd cognosceret omnia corpora; et quòd esset composita ex principiis omnium corporum.

Ad *tertium* dicendum, quòd est duplex contactus; *quantitatis*, et *virtutis*. Primo modo corpus non tangitur nisi à corpore. Secundo modo corpus potest tangi à re incorporea quæ movet corpus.

ARTICULUS II. — UTRUM ANIMA HUMANA SIT ALIQUID SUBSISTENS (1).

De his etiam De potent. quæst. III, art. 8 ad 7, et art. 9 corp. et art. 2 corp. et De anima, art. 4, et Rom. v, lect. 3.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quòd anima humana non sit aliquid subsistens. Quod enim est subsistens, dicitur *hoc aliquid*. Anima autem non est *hoc aliquid*, sed compositum ex anima et corpore. Ergo anima non est aliquid subsistens.

2. Præterea, omne quod est subsistens, potest dici operari. Sed anima non dicitur operari; quia, ut dicitur (De anima, lib. I, text. 64): « dicere animam sentire, aut intelligere, simile est ac si dicat eam aliquis texere vel ædificare. » Ergo anima non est aliquid subsistens.

3. Præterea, si anima esset aliquid subsistens, esset aliqua ejus operatio sine corpore. Sed nulla est ejus operatio sine corpore. Nec etiam intelligere: quia non contingit intelligere sine phantasmate. Phantasma autem non est sine corpore. Ergo anima humana non est aliquid subsistens.

Sed *contra* est, quod Augustinus dicit (De Trin. lib. x, cap. 7, parum à med.): « Quisquis videt mentis naturam et esse substantiam, et non esse corpoream, videt eos qui opinantur eam esse corpoream, ab hoc errare, quòd adjungunt ei ea sine quibus nullam possunt cogitare naturam; » scilicet corporum phantasias. Natura ergo mentis humanæ non solum est incorporea, sed etiam est substantia, scilicet aliquid subsistens (2).

CONCLUSIO. — Anima humana, cum sit omnium corporum cognoscitiva, est incorporea et subsistens.

Respondeo dicendum quòd necesse est dicere id quod est principium intellectualis operationis (quod dicimus animam hominis) esse quoddam principium incorporeum et subsistens. Manifestum est enim quòd homo per intellectum cognoscere potest naturas omnium corporum. Quod autem potest cognoscere aliqua, oportet ut nihil eorum habeat in sua natura; quia illud quod inesset ei naturaliter, impediret cognitionem aliorum. Sicut videmus quòd lingua infirmi, quæ infecta est cholerico et amaro humore, non potest percipere aliquid dulce, sed omnia videntur ei amara. Si igitur principium intellectuale haberet in se naturam alicujus corporis, non posset omnia corpora cognoscere. Omne autem corpus habet aliquam naturam determinatam. Impossibile est igitur quòd principium intellectuale sit corpus. Et similiter impossibile est quòd intelligat per organum corporeum, quia natura (3) determinata illius organi corporei prohiberet cognitionem omnium corporum; sicut si aliquis determinatus color

(1) Ex hoc articulo habes quomodo per rationem rejicias hæresim libertinorum, sadducæorum et omnium aliorum qui animæ immortalitatem negarunt; quod sic à Leone decimo in concilio Lateranensi (sess. VIII) damnatum est: *Nos sacro approbante concilio damnamus et reprobamus omnes asserentes animam intel-*

lectivam mortalem esse et hoc in dubium vertentes.

(2) Scilicet neque inhæret subjecto ut accidens, neque corpori ut forma materialis, sed habet esse quòd sit à materia ipsa independens.

(3) Nicolai etiam natura.

sit non solum in pupilla, sed etiam in vase vitreo, liquor infusus ejusdem coloris videtur.—Ipsam igitur intellectuale principium, quod dicitur, *mens* vel *intellectus*, habet operationem per se, cui non communicat corpus. Nihil autem potest per se operari, nisi quod per se subsistit. Non enim est operari nisi entis in actu. Unde eo modo aliquid operatur quo est; propter quod non dicimus quod calor calefacit, sed calidum. Relinquitur igitur animam humanam, quæ dicitur intellectus vel mens, esse aliquid incorporeum et subsistens.

Ad *primum* ergo dicendum, quod *hoc aliquid* (1) potest accipi dupliciter: uno modo pro quocumque subsistente; alio modo pro subsistente completo in natura alicujus speciei. Primo modo excludit inhærentiam accidentis et formæ materialis. Secundo modo excludit etiam (2) imperfectionem partis. Unde manus posset dici hoc aliquid primo modo, sed non secundo modo. Sic igitur cum anima humana sit pars speciei humanæ, potest dici *hoc aliquid* primo modo, quasi subsistens; sed non secundo modo. Sic enim compositum ex anima et corpore dicitur *hoc aliquid* (3).

Ad *secundum* dicendum, quod verba illa Aristoteles dicit non secundum propriam sententiam, sed secundum opinionem illorum qui dicebant quod intelligere est moveri, ut patet ex iis quæ ibi præmittit.—Vel dicendum quod per se agere convenit per se existenti. Sed per se existens quandoque potest dici aliquid si non sit inhærens, ut accidens, vel ut forma materialis, etiamsi sit pars. Sed propriè et per se subsistens dicitur quod neque est prædicto modo inhærens, neque est pars. Secundum quem modum oculus aut manus non posset dici per se subsistens, et per consequens nec per se operans. Unde et operationes partium attribuuntur toti per partes. Dicimus enim quod homo videt per oculum, et palpat per manum; aliter quàm calidum calefacit per calorem; quia calor nullo modo calefacit propriè loquendo. Potest igitur dici quod anima intelligit, sicut oculus videt. Sed magis propriè dicitur quod homo intelligat per animam.

Ad *tertium* dicendum, quod corpus requiritur ad actionem intellectus, non sicut organum quo talis actio exerceatur, sed ratione objecti. Phantasma enim comparatur ad intellectum sicut color ad visum (4). Sic autem indigere corpore non removet intellectum esse subsistentem. Alioquin animal non esset aliquid subsistens, cum indigeat exterioribus sensibilibus ad sentiendum.

ARTICULUS III. — UTRUM ANIMÆ BRUTORUM ANIMALIUM SINT SUBSISTENTES (5).

De his etiam Cont. gent. lib. II, cap. 80 et 82, et lib. IV, cap. 39.

Ad tertium sic proceditur. 1. Videtur quod animæ brutorum animalium sint subsistentes. Homo enim convenit in genere cum aliis animalibus. Sed anima hominis est aliquid subsistens, ut ostensum est (art. præc.). Ergo et animæ aliorum animalium sunt subsistentes.

(1) Hoc aliquid dicitur individuum, sed duplex distinguitur individuum: unum completum, aliud incompletum.

(2) Al., deest, etiam.

(3) Hinc quæst. De anima inter disputatas art. 4 post multa sic concludit D. Thomas: Relinquitur igitur quod anima est *hoc aliquid* ut per se potens subsistere, non quasi in se habens completam speciem, sed quasi perficiens speciem humanam, ut est forma corporis.

(4) Veluti sensibile aliquid in quo intellectus objectum iunctetur (De anim. lib. III ut sup.).

(5) Cartesius brutis animam sensitivam denegavit et eas nihil aliud esse quàm machinas apertè docuit. E contra gnostici, manichæi et quidam philosophi bestias omnes rationis esse capaces et bruta esse ejusdem speciei cum homine declararunt. Inter has opiniones oppositas medium tenet D. Thomas docendo animas belluinas, quamvis sentiant, non esse subsistentes, scilicet non habere existentiam propriam, quia ab organis corporeis non dependent. Has controversias luculenter exponit Bossuetius in libro: *De la connaissance de Dieu et de soi-même*.

2. Præterea, similiter se habet sensitivum ad sensibilia, sicut intellectivum ad intelligibilia. Sed intellectus intelligit intelligibilia sine corpore. Ergo et sensus apprehendit sensibilia sine corpore. Animæ autem brutorum animalium sunt sensitivæ. Ergo sunt subsistentes pari ratione quâ et anima hominis, quæ est intellectiva.

3. Præterea, brutorum animalium anima movet corpus. Corpus autem non movet, sed movetur. Anima ergo brutorum habet aliquam operationem sine corpore.

Sed *contra* est quod dicitur (De eccles. dogmat. (1), cap. 16 et 17) : « Solum hominem credimus habere animam substantivam ; animalium verò animæ non sunt substantivæ. »

CONCLUSIO. — Cùm animæ brutorum per seipsas minimè operentur, subsistentes non sunt. Similiter enim unumquodque habet esse et operationem.

Respondeo dicendum quòd antiqui philosophi nullam distinctionem ponebant inter sensum et intellectum ; et utrumque corporeo principio attribuebant, ut dictum est (quæst. I, art. 1). Plato autem distinxit inter intellectum et sensum ; utrumque tamen attribuit principio incorporeo, ponens quòd sicut intelligere, ita et sentire convenit animæ secundum seipsam ; et ex hoc sequebatur quòd etiam animæ brutorum animalium sint subsistentes. Sed Aristoteles (De anima, lib. I, text. 66, et lib. III, text. 6 et 7) posuit quòd solum intelligere inter opera animæ sine organo corporeo exercetur. Sentire verò et consequentes operationes animæ sensitivæ manifestè accidunt cum aliqua corporis immutatione ; sicut in videndo immutatur pupilla per speciem coloris ; et idem apparet in aliis. Et sic manifestum est quòd anima sensitiva non habet aliquam operationem propriam per seipsam ; sed omnis operatio sensitivæ animæ est conjuncti. Ex quo relinquitur quòd, cùm animæ brutorum animalium per se non operentur, non sint subsistentes : similiter enim unumquodque habet esse et operationem (2).

Ad *primum* ergo dicendum, quòd homo etsi conveniat in genere cum aliis animalibus, specie tamen differt. Differentia autem speciei attenditur secundum differentiam formæ. Nec oportet quòd omnis differentia formæ faciat generis diversitatem.

Ad *secundum* dicendum, quòd sensitivum quodammodo se habet ad sensibilia, sicut intellectivum ad intelligibilia, inquantum scilicet utrumque est in potentia ad sua objecta. Sed quodammodo dissimiliter se habent, inquantum sensitivum patitur à sensibili cum corporis immutatione. Unde excellentia sensibilibus corrumpit sensum ; quod in intellectu non contingit. Nām intellectus intelligens maxima intelligibilium magis potest postmodum intelligere minora (3). Si verò in intelligendo fatigetur corpus, hoc est per accidens, inquantum intellectus indiget operatione virium sensitivarum, per quas ei phantasmata præparentur.

Ad *tertium* dicendum, quòd vis motiva est duplex. Una, quæ imperat motum, scilicet appetitiva ; et hujus operatio in anima sensitiva non est sine corpore, sed ira et gaudium, et hujusmodi passionibus, sunt cum aliqua corporis immutatione. Alia vis motiva est exequens motum, per quem membra redduntur habilia ad obediendum appetitui, cujus actus

(1) Gennadius Massiliensis est auctor illius operis quod Augustino falsò attributum est.

(2) Unde vulgatum illud philosophicum axiomata : *Operatio sequitur esse*, non tantum ex sensu quòd sit operatio posterior quàm ipsum

esse, sed quia quodammodo assimilatur ei vel imitatur illud, eo sensu in quo sequi, prout intendendum accipitur, imitari est.

(3) Ut ex lib. III De anima, text. 7, colligi potest.

non est movere, sed moveri. Unde patet quòd movere non est actus animæ sensitivæ sine corpore.

ARTICULUS IV. — UTRUM ANIMA SIT HOMO (1).

De his etiam Sent. III, dist. 5, quæst. III, art. 2, et dist. 22, quæst. I, art. 4 corp. et Cont. gent. lib. II, cap. 56, et De potentia, quæst. XV, art. 40 corp.

Ad quantum sic proceditur. 1. Videtur quòd anima sit homo. Dicitur enim (II. Cor. IV, 16) : *Licet is qui foris est, noster homo, corrumpatur; tamen is qui intus est, renovatur de die in diem.* Sed id quod est intus in homine, est anima. Ergo anima est homo interior.

2. Præterea, anima humana est substantia quædam. Non autem est substantia universalis. Ergo est substantia particularis; ergo est hypostasis, vel persona; sed nonnisi humana. Ergo anima est homo; nam persona humana est homo.

Sed *contra* est quod Augustinus (De civ. Dei, lib. XIX, cap. 3) commendat Varronem, quòd hominem « nec animam solam, nec solum corpus, sed animam simul et corpus esse arbitratur. »

CONCLUSIO. — Cùm illud tantum sit homo quod operatur omnes hominis operationes, anima verò sola sine corpore non operetur sensitivas; manifestum est quòd homo non est anima tantum, sed aliquid compositum ex anima et corpore.

Respondeo dicendum quòd animam esse hominem dupliciter potest intelligi. Uno modo, quòd homo sit anima, sed hic homo non sit anima, sed compositum ex anima et corpore, putà Socrates. Quod ideo dico, quia quidam posuerunt solam formam esse de ratione speciei; materiam verò esse partem individui, et non speciei. Quod quidem non potest esse verum. Nam ad naturam speciei pertinet id quod significat definitio. Definitio autem in rebus naturalibus non significat formam tantum, sed formam et materiam. Unde materia est pars speciei in rebus naturalibus, non quidem materia signata (2), quæ est principium individuationis, sed materia communis. Sicut enim de ratione hujus hominis est quòd sit ex hac anima, et his carnibus, et his ossibus; ita de ratione hominis est quòd sit ex anima, et carnibus, et ossibus; oportet enim de substantia speciei esse quidquid est communiter de substantia omnium individuorum sub specie contentorum. Alio verò modo potest intelligi sic quòd etiam hæc anima sit hic homo; et hoc quidem sustineri posset, si poneretur quòd animæ sensitivæ operatio esset ejus propria sine corpore: quia omnes operationes quæ attribuuntur homini, convenirent soli animæ. Illud autem est unaquæque res quod operatur operationes illius rei; unde illud est homo quod operatur operationes hominis. Ostensum est autem (art. præc.), quòd sentire non est operatio animæ tantum. Cùm igitur sentire sit quædam operatio hominis, licet non propria, manifestum est quòd homo non est anima tantum, sed aliquid compositum ex anima et corpore. Plato verò, ponens sentire esse proprium animæ, ponere potuit quòd homo esset anima utens corpore (3).

Ad *primum* ergo dicendum, quòd secundum Philosophum (Ethic. lib. VIII, cap. 8, à med.), « illud potissimè videtur esse unumquodque, quod est prin-

(1) Ex hoc articulo habes quomodo per rationem ostendas bene esse dictum de homine (Gen. II): *Formavit hominem de limo terræ et inspiravit in eum spiraculum vitæ, et factus est homo in animam viventem.*

(2) Id est materia determinata quæ quodam modo designato existit.

(3) D. de Bonald hominem definivit gallicè :

une intelligence servie par des organes. E definitio à Platonis definitione non multum discrepat, et præterea animadvertendum est definitionem ferè eandem ab Augustino fuisse usurpatam. Sed D. Thomas hic Platonem impugnât, quia animam intellectivam tantum agnoscebat et omnes perceptiones à sensibus ortas non ut certas, sed ut duntaxat probabiles admittebat.

cipale in ipso ; » sicut quod facit rector civitatis, dicitur civitas facere. Et hoc modo aliquando quod est principale in homine, dicitur homo; aliquando quidem pars intellectiva secundum rei veritatem, quæ dicitur homo interior; aliquando verò pars sensitiva cum corpore secundum æstimationem quorundam, qui solùm circa sensibilia detinentur. Et hic dicitur homo exterior.

Ad *secundum* dicendum, quòd non quælibet substantia particularis est hypostasis, vel persona, sed quæ habet completam naturam speciei. Unde manus vel pes non potest dici hypostasis, vel persona; et similiter nec anima, cum sit pars speciei humanæ.

ARTICULUS V. — UTRUM ANIMA SIT COMPOSITA EX MATERIA ET FORMA (1).

De his etiam Sent. I, dist. 8, quæst. v, art. 2, et II, dist. 17, quæst. I, art. 2, et Cont. gent. lib. II, cap. 49, quodl. III, quæst. VIII, quodl. VIII, art. 4, et Sp. art. 4, et De anima, art. 6, et Opusc. xxx.

Ad quintum sic proceditur. 1. Videtur quòd anima sit composita ex materia et forma. Potentia enim contra actum dividitur. Sed omnia quæcumque sunt in actu, participant primum actum, qui Deus est; per cuius participationem omnia sunt et bona, et entia, et viventia, ut patet per doctrinam Dionysii (De div. nom. cap. 5, lect. 2). Ergo quæcumque sunt in potentia, participant primam potentiam. Sed prima potentia est materia prima. Cum ergo anima humana sit quodammodo in potentia (quod apparet ex hoc quòd homo quandoque est intelligens in potentia), videtur quòd anima humana participet materiam primam tanquam partem sui.

2. Præterea, in quocumque inveniuntur proprietates materiæ, ibi invenitur materia. Sed in anima inveniuntur proprietates materiæ, quæ sunt subijci et transmutari; subijcitur enim scientiæ et virtuti, et mutatur de ignorantia ad scientiam, et de vitio ad virtutem. Ergo in anima est materia.

3. Præterea, illa quæ non habent materiam, non habent causam sui esse, ut dicitur (Metaph. lib. VIII, text. 17). Sed anima habet causam sui esse, quia creatur à Deo. Ergo anima habet materiam.

4. Præterea, quod non habet materiam, sed est forma tantum, est actus purus et infinitus. Hoc autem solius Dei est. Ergo anima habet materiam.

Sed *contra* est quòd Augustinus probat (Super Gen. ad litt. lib. VII, cap. 6, 7 et 8), quòd «anima non est facta nec ex materia corporali, nec ex materia spirituali.»

CONCLUSIO. — Cum de ratione animæ, prout in communi consideratur, sit esse formam corporis : prout verò in speciali, inquantum scilicet est intellectiva, esse cognoscitivam formarum absolutarum sive universalium; dici debet animam non esse compositam ex materia, et forma.

Respondeo dicendum quòd anima non habet materiam; et hoc potest considerari dupliciter. Primò quidem ex ratione animæ in communi. Est enim de ratione animæ quòd sit forma alicujus corporis. Aut igitur est forma secundum se totam, aut secundum aliquam partem sui. Si secundum se totam, impossibile est quòd pars ejus sit materia, si dicatur materia aliquod ens in potentia tantum; quia forma, inquantum forma, est

(1) Clementinus V (Clement. de summa Trin. et fide orth.) sic damnavit eos qui supponunt animam esse compositam : *Doctrinam omnem, seu positionem temerè asserentem, aut verentem in dubium quòd substantia animæ*

rationalis, seu intellectivæ, verè et perfectè non sit forma humani corporis, velut erroneam, ac veritati catholicæ fidei inimicam, hoc sacro approbante concilio, reprobamus.

actus (1); id autem quod est in potentia tantum, non potest esse pars actus; cum potentia repugnet actui, utpote contra actum divisa. Si autem sit forma secundum aliquam partem sui, illam partem dicemus esse animam; et illam materiam, cujus primo est actus, dicemus esse primum animatum. Secundò specialiter ex ratione humanæ animæ, inquantum est intellectiva. Manifestum est enim quòd omne quod recipitur in aliquo, recipitur in eo per modum recipientis. Sic autem cognoscitur unumquodque, sicut forma ejus est in cognoscente. Anima autem intellectiva cognoscit rem aliquam in sua natura absoluta, putà lapidem, inquantum est lapis absolutè. Est igitur forma lapidis absolutè secundum propriam rationem formalem in anima intellectiva. Anima igitur intellectiva est forma absoluta, non autem aliquid compositum ex materia et forma. Si enim anima intellectiva esset composita ex materia et forma, formæ rerum reciperentur in ea ut individuales; et sic non cognosceret nisi singulare, sicut accidit in potentiis sensitivis quæ recipiunt formas rerum in organo corporali. Materia enim est principium individuationis formarum. Relinquitur ergo quòd anima intellectiva et omnis intellectualis substantia cognoscens formas absolutè, caret compositione formæ et materiæ.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd primus actus est universale principium omnium actuum; quia est infinitum virtualiter, in se omnia præhabens, ut dicit Dionysius (loc. cit. in arg.). Unde participatur à rebus non sicut pars, sed secundum diffusionem (2) processionis ipsius. Potentia autem, cum sit receptiva actus, oportet quòd actui proportionetur. Actus verò recepti, qui procedunt à primo actu infinito, et sunt quædam participationes ejus, sunt diversi. Unde non potest esse potentia una quæ recipiat omnes actus, sicut est unus actus influens omnes actus participatos; alioquin illa potentia receptiva adæquaret potentiam activam primi actus. Est autem alia potentia receptiva in anima intellectiva à potentia receptiva materiæ primæ, ut patet ex diversitate receptorum (3). Nam materia prima recipit formas individuales, intellectus autem recipit formas absolutas. Unde talis potentia in anima intellectiva existens non ostendit quòd anima sit composita ex materia et forma.

Ad *secundum* dicendum, quòd subjici et transmutari convenit materiæ, secundum quòd est in potentia. Sicut ergo est alia potentia intellectus et alia potentia materiæ primæ; ita est alia ratio subjiciendi et transmutandi. Secundum hoc enim intellectus subjicitur (4) scientiæ et transmutatur de ignorantia ad scientiam, secundum quòd est in potentia ad species intelligibiles.

Ad *tertium* dicendum, quòd forma est causa essendi materiæ, et agens; unde agens, inquantum reducit materiam in actum formæ transmutando, est ei causa essendi. Si quid autem est forma subsistens, non habet esse per aliquod formale principium, nec habet causam transmutantem de potentia in actum. Unde post verba præmissa Philosophus concludit quòd

(1) Forma est entelechia, ut ait Philosophus, id est actualitas perfecta, dum materia sit mera potentia, aut aliquid quibuscumque formis recipiendis idoneum, priusquam ea formam ad hoc vel ad illud determinaverit.

(2) Ita cod. Alcan. cum edit. Romana. Cod. Tarrac. et editiones reliquæ: *Secundum diffusionem et processionem ipsius*.

(3) In ordine actuum qui est ordo causæ efficientis, fit reductio ad unum numero à quo omnes alii actus sunt. In ordine verò potentiæ,

qui est ordo causæ materialis, non ita fit reductio ad unam potentiam, et potentiæ diversorum sunt diversæ, quamvis una sit infimo ordine imperfectionis, ut materia respectu intelligentiæ non resolvitur in aliam.

(4) Materia subjicitur formis individualibus, anima verò subjicitur formis quæ sunt à materia et conditionibus individualibus absolutæ; materia transmutatur per actionem agentis naturalis de una in alteram; anima verò transmutatur de ignorantia in scientiam.

« in his quæ sunt composita ex materia et forma, nulla est alia causa nisi movens ex potestate ad actum; quæcumque verò non habent materiam, omnia simpliciter entia sunt ipsum quid. »

Ad *quartum* dicendum, quòd omne participatum comparatur ad participans, ut actus ejus. Quæcumque autem forma creata per se subsistens ponatur, oportet quòd participet esse; quia etiam ipsa vita, vel quidquid sic diceretur, participat ipsum esse, ut dicit Dionysius (De divin. nom. cap. 5, lect. 2). Esse autem participatum finitur ad capacitatem participantis. Unde solus Deus, qui est ipsum suum esse, est actus purus et infinitus. In substantiis verò intellectualibus est compositio ex actu et potentia : non quidem ex materia et forma, sed ex forma et esse participato. Unde à quibusdam dicuntur componi ex *quo est*, et *quod est* (1); ipsum enim esse est quo aliquid est.

ARTICULUS VI. — UTRUM ANIMA HUMANA SIT INCORRUPTIBILIS (2).

De his etiam 4 2, quæst. LXXXI, art. 6, et Sent. II, dist. 49, art. 4, et Cont. gent. lib. II, cap. 78 79 et 82, et quodl. I, quæst. III, art. 2, et De anima, art. 44.

Ad sextum sic proceditur. 1. Videtur quòd anima humana sit corruptibilis. Quorum enim est simile principium, et similis processus, videtur esse similis finis. Sed simile est principium generationis hominum et jumentorum, quia de terra facta sunt; similis est etiam vitæ processus in utrisque, quia *similiter spirant omnia, et nihil habet homo jumento amplius*, ut dicitur (Eccl. III, 19). Ergo, ut ibidem concluditur, *unus est interitus hominis et jumentorum, et æqua utriusque conditio*. Sed anima brutorum animalium est corruptibilis. Ergo et anima humana est corruptibilis.

2. Præterea, omne quod est ex nihilo, vertibile est in nihilum, quia finis debet respondere principio. Sed, sicut dicitur (Sap. II, 2): *Ex nihilo nati sumus*; quod verum est non solum inquantum ad corpus, sed etiam quantum ad animam. Ergo, ut ibidem concluditur, *post hoc erimus, tanquam non fuerimus*, etiam secundum animam.

3. Præterea, nulla res est sine propria operatione. Sed propria operatio animæ, quæ est intelligere cum phantasmate, non potest esse sine corpore; nihil enim sine phantasmate intelligit anima. Phantasma autem non est sine corpore, ut dicitur (De anima, lib. II, text. 160). Ergo anima non potest remanere destructo corpore.

Sed *contra* est quod Dionysius dicit (De div. nom. cap. 4, lect. 1), quòd animæ humanæ « habent ex bonitate divina quòd sint intellectuales, et quòd habeant substantialem vitam inconsumptibilem. »

CONCLUSIO. — Cùm anima sit forma per se subsistens, expers omnis contrarietatis, non est corruptibilis per se, nec per accidens.

Respondeo dicendum quòd necesse est dicere, animam humanam, quam dicimus intellectivum principium, esse incorruptibilem. Dupliciter enim aliquid corrumpitur; uno modo per se, alio modo per accidens. Impossibile est autem aliquid subsistens generari aut corrumpi per accidens, id est aliquo generato, vel corrupto. Sic enim competit alicui generari et corrumpi, sicut et esse, quod per generationem acquiritur, et per corruptionem amittitur. Unde quod per se habet esse, non potest generari vel corrumpi nisi per se. Quæ verò non subsistunt, ut accidentia et formæ

(1) Componitur ex actu et potentia, quia habet esse participatum et receptum in potentia.

(2) Ex hoc articulo habes quomodò interimas errorem hæreticorum et philosophorum qui animæ immortalitatem negarunt. Quod sic in

concilio Lateranensi sub Leone X (sess. VIII) profligatum est : *Sacro approbante concilio, damnamus et reprobamus omnem asserentem animam intellectivam mortalem esse.*

materiales, dicuntur fieri et corrumpi per generationem et corruptionem compositorum. Ostensum est autem supra (art. 3 hujus quæst.) quòd animæ brutorum non sunt per se subsistentes, sed sola anima humana (1). Unde animæ brutorum corrumpuntur, corruptis corporibus; anima autem humana non posset corrumpi, nisi per se corrumperetur. Quod quidem omnino est impossibile non solum de ipsa, sed de quolibet subsistente, quod est forma tantum. Manifestum est enim quòd id quod secundum se convenit alicui, est inseparabile ab ipso. Esse autem per se convenit formæ, quæ est actus. Unde materia secundum hoc acquirit esse in actu, quòd acquirit formam; secundum hoc autem accidit in ea corruptio, quòd separatur forma ab ea. Impossibile est autem quòd forma separetur à se ipsa; unde impossibile est quòd forma subsistens desinat esse.— Dato etiam quòd anima esset ex materia et forma composita, ut quidam dicunt, adhuc oporteret ponere eam incorruptibilem. Non enim invenitur corruptio, nisi ubi invenitur contrarietas; generationes enim et corruptiones ex contrariis et in contraria sunt. Unde corpora coelestia, quia non habent materiam contrarietati subjectam, incorruptibilia sunt. In anima autem intellectiva non potest esse aliqua contrarietas: recipit enim secundum modum sui esse. Ea verò quæ in ipsa recipiuntur, sunt absque contrarietate; quia etiam rationes contrariorum in intellectu non sunt contrariæ, sed est una scientia contrariorum. Impossibile est ergo quòd anima intellectiva sit corruptibilis (2). — Potest etiam hujus rei accipi signum ex hoc quòd unumquodque naturaliter suo modo esse desiderat (3). Desiderium autem in rebus cognoscentibus sequitur cognitionem. Sensus autem non cognoscit esse nisi sub hic et nunc. Sed intellectus apprehendit esse absolutè, et secundum omne tempus. Unde omne habens intellectum naturaliter desiderat esse semper. Naturale autem desiderium non potest esse inane. Omnis igitur intellectualis substantia est incorruptibilis.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd Salomon inducit rationem illam ex persona insipientium, ut exprimitur (Sap. 11). Quod ergo dicitur quòd homo et alia animalia habent simile generationis principium, verum est quantum ad corpus; similiter enim de terra facta sunt omnia animalia; non autem quantum ad animam. Nam anima brutorum producit ex virtute aliqua corporea, anima verò humana à Deo: et ad hoc significandum dicitur (Gen. 1), quantum ad alia animalia: *Producat terra animam viventem*. Quantum verò ad hominem dicitur, quòd *inspiravit in faciem ejus spiraculum vitæ*. Et ideo concluditur (Eccl. ult. 7): *Revertatur pulvis in terram suam, unde erat; et spiritus redeat ad Deum, qui dedit illum*. Similiter processus vitæ est similis quantum ad corpus; ad quod pertinet quod dicitur (Eccl. 3, 19): *Similiter spirant omnia*, et (Sap. 11, 2): *Fumus et flatus est in naribus nostris*, etc. Sed non est similis processus quantum ad animam: quia homo intelligit, non autem animalia bruta. Unde falsum est quod dicitur (Eccl. 3, 19): *Nihil habet homo jumento amplius*. Et ideo similis est interitus quantum ad corpus, sed non quantum ad animam.

(1) In opinione D. Thomæ animæ humanæ immortalitas et animæ brutorum annihilatio naturaliter explicantur.

(2) Ex illo argumento animæ incorruptibilitas demonstratur tantum ab intrinseco, ut aiunt. Sed ut completa sit demonstratio necessario probandum est illam esse immortalem ab extrinseco, scilicet non ab illius auctore in nihilum esse redigendam.

(3) Juxta Scotum et alios philosophos animæ immortalitas ex tali ratione certificari non potest. Melius nobis videtur ad Dei justitiam recurrere, et quamvis illud argumentum invictè alterius vitæ existentiam demonstret, attamen, ut opinor, per rationes naturales illam vitam futuram fore indeficientem probari difficillimum est.

Ad *secundum* dicendum, quòd sicut posse creari dicitur aliquid non per potentiam passivam, sed solum per potentiam activam creantis, qui ex nihilo potest aliquid producere; ita cum dicitur aliquid vertibile in nihil, non importatur in creatura potentia ad non esse, sed in creatore potentia ad hoc quòd esse non influat. Dicitur autem aliquid corruptibile per hoc quòd inest ei potentia ad non esse.

Ad *tertium* dicendum, quòd intelligere cum phantasmate est propria operatio animæ secundum quòd corpori est unita. Separata autem à corpore habebit alium modum intelligendi similem aliis substantiis à corpore separatis, ut infra melius patebit (quæst. LXXXIX, art. 1).

ARTICULUS VII. — UTRUM ANIMA ET ANGELUS SINT UNIUS SPECIEI (1).

De his etiam Sent. II, dist. 9, quæst. I, art. 6, et dist. 47, quæst. III, art. 4, et Cont. gent. lib. II, cap. 92 et 95 fin. et lib. IV, cap. 52, et De anima, art. 7.

Ad septimum sic proceditur. 1. Videtur quòd anima et angelus sint unius speciei. Unumquodque enim ordinatur ad proprium finem per naturam suæ speciei, per quam habet inclinationem ad finem. Sed idem est finis animæ et angeli, scilicet beatitudo æterna. Ergo sunt unius speciei.

2. Præterea, ultima differentia specifica est nobilissima, quia complet rationem speciei. Sed nihil est nobilius in angelo et anima quàm esse intellectuale. Ergo conveniunt anima et angelus in ultima differentia specifica; ergo sunt unius speciei.

3. Præterea, anima ab angelo differre non videtur nisi per hoc quòd est corpori unita. Corpus autem, cum sit extra essentiam animæ, non videtur ad ejus speciem pertinere. Ergo anima et angelus sunt unius speciei.

Sed *contra*, quorum sunt diversæ operationes naturales, ipsa differunt specie. Sed animæ et angeli sunt diversæ operationes naturales: quia, ut dicit Dionysius (De div. nom. cap. VII à princ. lect. 2), « mentes angelicæ simplices, et bonos intellectus habent, non ex visibilibus congregantes divinam cognitionem; » cujus contrarium postmodum de anima dicit. Anima igitur et angelus non sunt unius speciei.

CONCLUSIO. — Cum angelus forma sit separata, non existens in materia, fieri non potest ut sit unius speciei cum anima.

Respondeo dicendum quòd Origenes (Periarch. lib. I, cap. 5 et 8) posuit omnes animas humanas et angelos esse unius speciei; et hoc ideo quia posuit diversitatem gradus in hujusmodi substantiis inventam accidentalem, utpote ex libero arbitrio proveniente, ut supra dictum est (quæst. XLVII, art. 2). Quod non potest esse, quia in substantiis incorporeis non potest esse diversitas secundum numerum absque diversitate secundum speciem, et absque naturali inæqualitate; quia cum non sint compositæ ex materia et forma, sed sint formæ subsistentes, manifestum est quòd necesse erit in eis esse diversitatem in specie. Non enim potest intelligi quòd aliqua forma separata sit nisi una unius speciei; sicut si esset albedo separata (2), non posset esse nisi una tantum; hæc enim albedo non differt ab alia, nisi per hoc quòd est hujus vel illius. Diversitas autem secundum speciem semper habet diversitatem naturalem concomitantem, sicut in speciebus colorum unus est perfectior altero, et similiter in aliis. Et hoc

(1) Ex hoc articulo habes quomodo per rationem, tanquam à quodam præsupposito fortiori, interimas hæresim gnosticorum et manichæorum dicentium animam rationalem et angelos ex Dei substantia extitisse; si enim non sunt ejusdem speciei, utique nec ejusdem naturæ, qualis est substantia divina, erunt.

(2) Non est intelligendum ut de albedine quæ miraculosè poneretur à subjecto separata; hæc enim (ut ex sacramento eucharistia patet) multiplicatur per ordinem ad diversa subjecta. Sed de illa quæ ex se seu natura sua haberet, posse separatim existere.

ideo quia differentiæ dividentes genus sunt contrariæ. Contraria autem se habent secundum perfectum et imperfectum, quia principium contrarietatis est privatio et habitus (1), ut dicitur (Metaph. lib. x, text. 15 et 16). Idem etiam sequeretur, si huiusmodi substantiæ essent compositæ ex materia et forma. Si enim materia huius distinguitur à materia illius, necesse est quòd vel forma sit principium distinctionis materiæ, ut scilicet materiæ sint diversæ propter habitudinem ad diversas formas (et tunc sequitur adhuc diversitas secundum speciem, et inæqualitas naturalis; vel materia erit principium distinctionis formarum. Nec potest dici materia hæc alia ab illa nisi secundum distinctionem quantitativam, quæ non habet locum in substantiis incorporeis, cuiusmodi sunt angelus et anima (2). Unde non potest esse quòd angelus et anima sint unius speciei. Quomodo autem sint plures animæ unius speciei, infra ostendetur (quæst. seq. art. 3 ad 1).

Ad *primum* ergo dicendum, quòd ratio illa procedit de fine proximo et naturali. Beatitudo autem æterna est finis ultimus et supernaturalis (3).

Ad *secundum* dicendum, quòd differentia specifica ultima est nobilissima, inquantum est maximè determinata, per modum quo actus est nobilior potentiâ. Sic autem intellectuale non est nobilissimum, quia est indeterminatum et commune ad multos intellectualitatis gradus, sicut sensibile ad multos gradus in esse sensibili. Unde sicut non omnia sensibilia sunt unius speciei, ita nec omnia intellectualia.

Ad *tertium* dicendum, quòd corpus non est de essentia animæ; sed anima ex natura suæ essentiæ habet quòd sit corpori unibilis; unde nec propriè anima est in specie, sed compositum. Et hoc ipsum quòd anima quodammodo indiget corpore ad suam operationem, ostendit quòd anima tenet inferiorem gradum intellectualitatis quàm angelus, qui corpori non unitur.

QUÆSTIO LXXVI.

DE UNIONE ANIMÆ AD CORPUS, IN OCTO ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de unionem animæ ad corpus, et circa hoc quærentur octo: 1° Utrùm intellectivum principium uniatur corpori ut forma. — 2° Utrùm intellectivum principium numero multiplicetur secundum multiplicationem corporum, vel sit unus intellectus omnium hominum. — 3° Utrùm in corpore, cuius forma est principium intellectivum, sit aliqua alia anima. — 4° Utrùm sit in eo aliqua alia forma substantialis. — 5° Quale debeat esse corpus cuius intellectivum principium est forma. — 6° Utrùm tali corpori uniatur mediante aliquo alio corpore. — 7° Utrùm mediante aliquo accidente. — 8° Utrum anima sit tota in qualibet parte corporis.

ARTICULUS I. — UTRUM INTELLECTIVUM PRINCIPIUM UNIATUR CORPORI UT FORMA (4).

De his etiam Cont. gent. cap. 56, 68, 69, 70 et 74, et quodl. xii, art. 40, et Sp. art. 2, et De anima, art. 9, et Opusc. II, cap. 80.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quòd intellectivum principium non

(1) Sive paulò aliter: *prima contrarietas est privatio et habitus*, ut videre est, text. 46, ubi et subiungitur: *Non tamen omnis privatio (multipliciter enim privatio dicitur), sed ea tantum quæ perfecta.*

(2) De angelo jam ostensum est (quæst. LIV, art. 1, et quæst. LI, art. 4); de anima verò in hac eadem quæst. art. 1 ex professo probatum est.

(3) Ea, inquit ipse S. Doctor (in II, dist. 5, quæst. II, art. 6 ad 5), quæ differunt specie, differunt secundum finem proximum, qui est per-

manentia vel operatio rei. Possunt tamen convenire in ultima fine; et huiusmodi finis est beatitudo.

(4) In concilio Viennensi Clemens V sic damnavit eos qui animam corporis esse formam non agnoscebant: *Quisquis asserere, defendere, seu tenere pertinaciter præsumpsi, quòd anima rationalis seu intellectiva non sit forma corporis humani per se essentialiter, tanquam hæreticus sit censendus.*

uniatur corpori ut forma. Dicit enim Philosophus (De anima, lib. III, text. 6 et 7) quòd « intellectus est separatus, et quòd nullius corporis est actus. » Non ergo unitur corpori ut forma.

2. Præterea, omnis forma determinatur secundum naturam materiæ cuius est forma; alioquin non requireretur proportio inter materiam et formam. Si ergo intellectus uniretur corpori ut forma, cum omne corpus habeat determinatam naturam, sequeretur quòd intellectus haberet determinatam naturam, et sic non esset omnium cognoscitivus, ut ex superioribus patet (quæst. præc. art. 2 et 3); quod est contra rationem intellectus. Non ergo intellectus unitur corpori ut forma.

3. Præterea, quæcumque potentia receptiva est actus alicujus corporis, recipit formam materialiter et individualiter; quia receptum est in recipiente secundum modum recipientis. Sed forma rei intellectæ non recipitur in intellectu materialiter et individualiter, sed magis immaterialiter et universaliter; alioquin intellectus non esset cognoscitivus immaterialium et universalium, sed singularium tantum, sicut et sensus. Intellectus ergo non unitur corpori ut forma.

4. Præterea, ejusdem est potentia et actio (1): idem enim est quod potest agere, et quod agit. Sed actio intellectualis non est alicujus corporis, ut ex superioribus patet (quæst. præc. art. 2). Ergo nec potentia intellectiva est alicujus corporis potentia. Sed virtus, sive potentia, non potest esse abstractior vel simplicior quam essentia, è qua virtus vel potentia derivatur. Ergo nec substantia intellectus est corporis forma.

5. Præterea, id quod secundum se habet esse, non unitur corpori ut forma; quia forma est quo aliquid est; et sic ipsum esse non est ipsius formæ secundum se. Sed intellectivum principium habet secundum se esse, et est subsistens, ut supra dictum est (quæst. LXXV, art. 2). Non ergo unitur corpori ut forma.

6. Præterea, id quod inest alicui rei secundum se, semper inest ei. Sed formæ secundum se inest uniri materiæ (2); non enim per accidens aliquod, sed per essentiam suam est actus materiæ; alioquin ex materia et forma non fieret unum substantialiter, sed accidentaliter. Forma ergo non potest esse sine propria materia. Sed intellectivum principium, cum sit incorruptibile, ut supra ostensum est (quæst. LXXV, art. 6), remanet corpori non unitum, corpore corrupto. Ergo intellectivum principium non unitur corpori ut forma.

Sed *contra*, secundum Philosophum (Met. lib. VIII, text. 6), « differentia sumitur à forma rei. » Sed differentia constitutiva hominis, est *rationale*, quod dicitur de homine ratione intellectivi principii. Intellectivum ergo principium est forma hominis.

CONCLUSIO. — Cum principium intellectivum sit quo primo intelligit homo, sive vocetur intellectus sive anima intellectiva, necesse est ipsum uniri corpori humano ut formam.

Respondeo dicendum quòd necesse est dicere, quòd intellectus, qui est intellectualis operationis principium, sit humani corporis forma. Illud enim quo primo aliquid operatur, est forma ejus cui operatio attribuitur; sicut quo primo sanatur corpus, est sanitas, et quo primo scit anima, est scientia; unde sanitas est forma corporis, et scientia est forma quodammodo animæ. Et hujus ratio est, quia nihil agit nisi secundum quòd est actu. Unde quo aliquid est actu, eo agit. Manifestum est autem quòd primum

(1) Sicut lib. De somno et vigilia cap. 1 Aristoteles dicit.

(2) Sive hoc ipsum quod unitur convenit et secundum se ac intrinsecè, ut adjuncta explicant.

quo corpus vivit, est anima (1). Et cum vita manifestetur secundum diversas operationes in diversis gradibus viventium, id quo primo operamur unumquodque horum operum vitæ, est anima. Anima enim est primum quo nutrimur, et sentimus, et movemur secundum locum, et similiter quo primo intelligimus. Hoc ergo principium quo primo intelligimus, sive dicatur intellectus, sive anima intellectiva, est forma corporis. Et hæc est demonstratio Aristotelis (De anima, lib. II, text. 24). Si quis autem velit dicere animam intellectivam non esse corporis formam, oportet quod inveniat modum quo ista actio, quæ est intelligere, sit hujus hominis actio. Experitur enim unusquisque seipsum esse, qui intelligit. Attribuitur autem aliqua actio alicui tripliciter, ut patet per Philosophum (Phys. lib. V, text. 1). Dicitur enim movere aliquid, aut agere vel secundum se totum, sicut medicus sanat, aut secundum partem, sicut homo videt per oculum; aut per accidens, sicut dicitur, quod album ædificat, quia accidit ædificatori esse album. Cum igitur dicimus, Socratem, aut Platonem intelligere, manifestum est quod non attribuitur ei per accidens: attribuitur enim ei, inquantum est homo, quod essentialiter prædicatur de ipso. Aut ergo oportet dicere, quod Socrates intelligit secundum se totum, sicut Plato posuit, dicens (in 1 Alcib.), hominem esse animam intellectivam; aut oportet dicere quod intellectus sit aliqua pars Socratis. Et primum quidem stare non potest, ut supra ostensum est (quæst. LXXV, art. 4), propter hoc quod ipse idem homo est qui percipit se intelligere et sentire. Sentire autem non est sine corpore (2). Unde oportet corpus aliquam esse hominis partem. Relinquitur ergo quod intellectus, quo Socrates intelligit, est aliqua pars Socratis, ita quod intellectus aliquo modo corpori Socratis uniatur. Hanc autem unionem Commentator (3) (De anima, lib. III, comment. 36) dicit esse per speciem intelligibilem; quæ quidem habet duplex subjectum, unum scilicet intellectum possibilem, et aliud ipsa phantasmata quæ sunt in organis corporeis. Et sic per speciem intelligibilem continuatur intellectus possibilis corpori hujus vel illius hominis. Sed ista continuatio vel unio non sufficit ad hoc quod actio intellectus sit actio Socratis. Et hoc patet per similitudinem in sensu, ex quo Aristoteles procedit ad considerandum ea quæ sunt intellectus. Sic enim se habent phantasmata ad intellectum, ut dicitur (De anima, lib. III, text. 18 et 30), sicut colores ad visum. Sicut ergo species colorum sunt in visu, ita species phantasmatum sunt in intellectu possibili. Patet autem quod ex hoc quod colores sunt in pariete, quorum similitudines sunt in visu, actio visus non attribuitur parieti; non enim dicimus, quod paries videat, sed magis quod videatur. Ex hoc ergo quod species phantasmatum sunt in intellectu possibili, non sequitur quod Socrates, in quo sunt phantasmata, intelligat, sed quod ipse, vel ejus phantasmata intelligantur.—Quidam autem dicere voluerunt (4), quod intellectus unitur corpori ut motor; et sic ex intellectu et corpore fit unum, ut actio intellectus toti attribui possit. Sed hoc est multipliciter vanum. Primum quidem quia intellectus non movet corpus nisi per appetitum, cujus motus præsupponit operationem intellectus. Non ergo quia movetur Socrates ab intellectu, ideo intelligit; sed potius è converso quia intelligit, ideo ab intellectu

(1) Hinc Genes. I, 24 appellatur *anima vivens*, et hominis anima speciatim per spiraculum vitæ (Genes. II, 7) exprimitur, ut et *animæ* nomen passim pro vita in Scripturis.

(2) Plato negaverat sensationem et sensibile scientiæ objecta fieri posse, et res sensibiles

tanquam probabiles duntaxat tenebat. D. Thomas huic opinioni rectè contradicit.

(3) Averroes.

(4) Hanc opinionem quidam platonici propugnârunt et nonnulli ex Averrois discipulis eam quoque amplexi sunt, ideoque positionem istam D. Thomas fortiter ex absurdis reprobât.

movetur Socrates (1). Secundò quia cùm Socrates sit quoddam individuum in natura, cujus essentia est una, composita ex materia et forma, si intellectus non sit forma ejus; sequitur quòd sit præter essentiam ejus, et sic intellectus comparabitur ad totum Socratem sicut motor ad motum. Intelligere autem est actio quiescens in agente, non autem transiens in alterum, sicut calefactio. Non ergo intelligere potest attribui Socrati propter hoc quòd est motus ab intellectu (2). Tertiò quia actio motoris nunquam attribuitur moto nisi sicut instrumento, sicut actio carpentarii serræ. Si igitur intelligere attribuitur Socrati, quia est actio motoris ejus, sequitur quòd attribuatur ei sicut instrumento (3) : quod est contra Philosophum (De anima, lib. m, text. 12), qui vult quòd intelligere non sit per instrumentum corporeum. Quartò quia licet actio partis attribuatut toti, ut actio oculi homini; nunquam tamen attribuitur alii parti, nisi fortè per accidens; non enim dicimus, quòd manus videat, propter hoc quòd oculus videt. Si ergo ex intellectu et Socrate fit unum, actio intellectus non potest attribui Socrati. Si verò Socrates est totum, quod componitur ex unione intellectus ad reliqua quæ sunt Socratis, et tamen intellectus non unitur aliis quæ sunt Socratis nisi sicut motor; sequitur quòd Socrates non sit unum simpliciter, et per consequens nec ens simpliciter : sic enim aliquid est ens, quomodo et unum. — Relinquitur ergo solus modus quem Aristoteles ponit (De anima, lib. n, text. 25 et 26), quòd hic homo intelligit, quia principium intellectivum est forma ipsius. Sic ergo ex ipsa operatione intellectus apparet quòd intellectivum principium unitur corpori ut forma. Potest etiam idem manifestari ex ratione speciei humanæ. Natura enim uniuscujusque rei ex ejus operatione ostenditur. Propria autem operatio hominis, inquantum est homo, est intelligere; per hanc enim omnia alia animalia transcendit. Unde Aristoteles (Ethic. lib. x, cap. 7) in hac operatione, sicut in propria hominis, ultimam felicitatem constituit. Oportet ergo quòd homo secundum illud speciem sortiatur quod est hujus operationis principium. Sortitur autem unumquodque speciem per propriam formam. Relinquitur ergo quòd intellectivum principium sit propria hominis forma. Sed considerandum est, quòd quantò forma est nobilior, tantò magis dominatur materiæ corporali et minus ei immergitur, et magis suâ operatione vel virtute excedit eam; unde videmus quòd forma mixti corporis habet aliam operationem, quæ non causatur ex qualitatibus elementaribus. Et quantò magis proceditur in nobilitate formarum, tantò magis invenitur virtus formæ materiam elementarem excedere, sicut anima vegetabilis plus quàm forma elementaris, et anima sensibilis plus quàm anima vegetabilis. Anima autem humana est ultima in nobilitate formarum. Unde intantum suâ virtute excedit materiam corporalem, quòd habet aliquam operationem et virtutem in qua nullo modo communicat materia corporalis, et hæc virtus dicitur intellectus. — Est autem attendendum quòd si quis poneret animam componi ex materia et forma, nullo modo posset dicere animam esse formam corporis. Cùm enim forma sit actus, materia verò sit ens in potentia tantum, nullo modo id quod est ex materia et forma compositum, potest esse alterius forma secundum se totum. Si autem secundum aliquid sui sit forma, id quod est forma, dicimus animam,

(1) Hinc intelligere non foret prius quàm movere.

(2) Hinc intellectus esset transiens, sed non immanens in homine.

(3) Hinc intellectus tanquam instrumentum ad hominem pertineret.

et id cuius est forma, dicimus primum animatum, ut supra dictum est (quæst. LXXV, art. 5).

Ad *primum* ergo dicendum, quòd sicut Philosophus dicit (Phys. lib. II, text. 26), ultima formarum naturalium ad quam terminatur consideratio Philosophi naturalis, scilicet anima humana, est quidem separata, sed tamen in materia. Quod ex hoc probat; quia homo ex materia generat hominem, et sol. Separata quidem est secundum virtutem intellectivam; quia virtus intellectiva non est virtus alicujus organi corporalis, sicut virtus visiva est actus oculi: intelligere enim est actus qui non potest exerceri per organum corporale, sicut exercetur visio. Sed in materia est, inquantum ipsa anima cuius est hæc virtus, est corporis forma, et terminus generationis humanæ. Sic ergo Philosophus dicit (De anima, lib. III, loco cit. in arg.), quòd intellectus est separatus, quia non est virtus alicujus organi corporalis.

Et per hoc patet responsio ad *secundum* et *tertium*. Sufficit enim ad hoc quòd homo possit intelligere omnia per intellectum, et ad hoc quòd intellectus intelligat omnia immaterialia et universalia, quòd virtus intellectiva non est corporis actus.

Ad *quartum* dicendum, quòd humana anima non est forma in materia corporali immersa, vel ab ea totaliter comprehensa, propter suam perfectionem; et ideo nihil prohibet aliquam ejus virtutem non esse corporis actum, quamvis anima secundum suam essentiam sit corporis forma.

Ad *quintum* dicendum, quòd anima illud esse in quo subsistit (1), communicat materiæ corporali, ex qua et anima intellectiva fit unum; ita quòd illud esse quod est totius compositi, est etiam ipsius animæ; quod non accidit in aliis formis, quæ non sunt subsistentes; et propter hoc anima humana remanet in suo esse, destructo corpore; non autem aliæ formæ.

Ad *sextum* dicendum, quòd secundum se convenit animæ corpori uniri, sicut secundum se convenit corpori levi esse sursum (2). Et sicut corpus leve manet quidem leve, cum à loco proprio fuerit separatum, cum aptitudine tamen et inclinatione ad proprium locum; ita anima humana manet in suo esse, cum fuerit à corpore separata, habens aptitudinem et inclinationem naturalem ad corporis unionem.

ARTICULUS II. — UTRUM INTELLECTIVUM PRINCIPIUM MULTIPLICETUR SECUNDUM MULTIPLICATIONEM CORPORUM (3).

De his etiam infra quæst. LXXIX, art. 5, et 2, dist. 47, quæst. II, art. 4, et Cont. gent. lib. II, cap. 75 et 76, et Sp. art. 9 et 40, et De anima, art. 5, et Opusc. II, cap. 85 et 86, et Opusc. XVI, per tot.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quòd intellectivum principium non multiplicetur secundum multiplicationem corporum, sed sit unus intellectus in omnibus hominibus. Nulla enim substantia immaterialis multiplicatur secundum numerum in una specie. Anima autem humana est subs-

(1) Subsistentia tamen incompletà ut pars personæ tantum, sicut antea explicatum est (quæst. LXXV, art. 2).

(2) Id est non secundum se actu, sed secundum se aptitudinem: cum hac tamen differentia quòd per violentiam corpus leve deorsum detinetur; sed non propriè sic anima sine corpore.

(3) Ex hoc articulo habes quomodo per rationem interimas phantasticam hæresim Averrois potentis intellectum esse unum numero in omnibus

hominibus. In concilio Lateranensi Leo X contra quosdam qui cum cæteris erroribus unicam in omnibus hominibus animam eo tempore asserere audebant, omnes id asserentes vel etiam vertentes in dubium se reprobare denuntiat et pro corporum quibus infunditur multitudinem singulariter multiplicabilem et multiplicandam animam declarat: unde decernit omnes hujusmodi erroneas assertionibus inherentes tanquam hæreticos et puniendos et vitandos.

tantia immaterialis; non enim est composita ex materia et forma, ut supra ostensum est (quæst. LXXV, art. 5). Non ergo sunt multæ in una specie, sed omnes homines sunt unius speciei. Est ergo unus intellectus omnium hominum.

2. Præterea, remotâ causâ, removetur effectus. Si ergo secundum multiplicationem corporum multiplicarentur animæ humanæ, consequens videretur quod remotis corporibus multitudo animarum non remaneret, sed ex omnibus animabus remaneret aliquod unum solum (1): quod est hæreticum. Periret enim differentia præmiorum et pœnarum.

3. Præterea, si intellectus meus est alius ab intellectu tuo, intellectus meus est quoddam individuum, et similiter intellectus tuus; particularia enim sunt quæ differunt numero, et conveniunt in una specie. Sed omne quod recipitur in aliquo, est in eo per modum recipientis. Ergo species rerum in intellectu meo et tuo reciperentur individualiter; quod est contra rationem intellectûs, qui est cognoscitivus universalium.

4. Præterea, intellectus est in intellectu intelligente. Si ergo intellectus meus est alius ab intellectu tuo, oportet quod aliud sit intellectum à me, et aliud sit intellectum à te: et ita erit individualiter numeratum et intellectum in potentia tantum; et oportebit abstrahere intentionem communem ab utroque; quia à quibuslibet diversis contingit abstrahere aliquod commune intelligibile; quod est contra rationem intellectûs, quia sic non videretur distingui intellectus à virtute imaginativa. Videtur ergo relinqui quod sit unus intellectus omnium hominum.

5. Præterea, cum discipulus accipit scientiam à magistro, non potest dici, quod scientia magistri generet scientiam in discipulo; quia sic etiam scientia esse forma activa sicut calor, quod patet esse falsum. Videtur ergo quod eadem numero scientia quæ est in magistro, communicetur discipulo; quod esse non potest, nisi sit unus intellectus utriusque. Videtur ergo quod sit unus intellectus discipuli et magistri, et per consequens omnium hominum.

6. Præterea, Augustinus dicit, in lib. De quantit. animæ (cap. 32, ad fin.): « Si plures tantum animas humanas dixerim, ipse me ridebo. » Sed maxime videtur anima esse una quantum ad intellectum. Ergo est unus intellectus omnium hominum.

Sed *contra* est quod Philosophus dicit (Physic. lib. II, text. 38), quod sicut se habent causæ universales ad universalia, ita se habent causæ particulares ad particularia. Sed impossibile est quod una anima secundum speciem sit diversorum animalium secundum speciem. Ergo impossibile est quod anima intellectiva una numero sit diversorum secundum numerum.

CONCLUSIO. — Cum impossibile sit plurium numero differentium esse unam formam, sicut impossibile est quod eorum sit unum esse; oportet principium intellectivum multiplicari secundum multiplicationem corporum.

Respondeo dicendum quod intellectum esse unum omnium hominum minime est impossibile (2). Et hoc quidem patet, si secundum Platonis ententiam homo sit ipse intellectus. Sequeretur enim, si Socratis et Pla-

(1) Vel quod omnino interirent animæ simul cum corporibus, quod non minus periculosè vel hæreticè diceretur.

(2) Illud non rationi tantum contrariatur, sed fidei et à Scripturæ sensu alienum est, quæ vel plures animas passim insinuat, vel singulas pro-

prie attribuit singulis ac diversis diversas, ut videre est (Gen. XLVI, 25, Ex. xxx, 42, Lev. XVII, 42, Num. xxxi, 40, I. Reg. XVIII, 1, Jud. iv, 8, Ezech. XVIII, 4, Matth. xi, 29, Luc. XXI, 49, Act. XXVII, 57)

tonis est unus intellectus tantum, quod Socrates et Plato sint unus homo, et quod non distinguantur ab invicem. nisi per hoc quod est extra essentiam utriusque; et erit tunc distinctio Socratis et Platonis non alia quam hominis tunicati et cappati; quod est omnino absurdum. Similiter etiam patet hoc esse impossibile, si, secundum sententiam Aristotelis (De anima, lib. III, text. 52), intellectus ponatur pars, seu potentia animæ, quæ est hominis forma. Impossibile est enim plurium numero diversorum esse unam formam, sicut impossibile est quod eorum sit unum esse; nam forma est essendi principium. — Similiter etiam patet hoc esse impossibile, quocumque modo quis ponat unionem in intellectu ad hunc et ad illum hominem. Manifestum est enim quod si sit unum principale agens, et duo instrumenta, dici poterit unum agens simpliciter, sed plures actiones; sicut si unus homo tangat diversa duabus manibus, erit unus tangens, sed duo tactus. Si verò è converso instrumentum sit unum, et principales agentes diversi, dicentur quidem plures agentes, sed una actio; sicut si multi uno fune trahant navem, erunt multi trahentes, sed unus tractus. Si verò agens principale sit unum, et instrumentum unum, dicetur unum agens, et una actio; sicut cum faber uno martello percutit, est unus percutiens, et una percussio. Manifestum est autem quod qualitercumque intellectus seu uniatur seu copuletur huic vel illi homini, intellectus inter cætera quæ ad hominem pertinent, principalitatem habet; obediunt enim vires sensitivæ intellectui, et ei deserviunt. Si ergo poneretur quod essent plures intellectus, et sensus unus duorum hominum, putà si duo homines haberent unum oculum, essent quidem plures videntes, sed una visio. Si verò intellectus est unus, quantumcumque diversificentur alia, quibus omnibus intellectus utitur quasi instrumentis; nullo modo Socrates, et Plato poterunt dici nisi unus intelligens. Et si addamus, quod ipsum intelligere, quod est actio intellectus, non fit per aliquod aliud organum nisi per ipsum intellectum, sequetur ulterius quod sit et agens unum, et actio una, id est, quod omnes homines sint unus intelligens, et omnium unum intelligere: dico autem respectu ejusdem intelligibilis. Posset autem diversificari actio intellectualis mea et tua per diversitatem phantasmatum, quia scilicet aliud est phantasma lapidis in me, et aliud in te; si ipsum phantasma, secundum quod est aliud in me, et aliud in te, esset forma intellectus possibilis; quia idem agens secundum diversas formas producit diversas actiones, sicut secundum diversas formas rerum respectu ejusdem oculi sunt diversæ visiones. Sed ipsum phantasma non est forma intellectus possibilis, sed species intelligibilis, quæ à phantasmatibus abstrahitur (1). In uno autem intellectu à phantasmatibus diversis ejusdem speciei non abstrahitur nisi una species intelligibilis; sicut in uno homine apparet, in quo possunt esse diversa phantasmata lapidis, et tamen ab omnibus eis abstrahitur una species intelligibilis lapidis, per quam intellectus unius hominis operatione unâ intelligit naturam lapidis, non obstante diversitate phantasmatum. Si ergo unus intellectus esset omnium hominum, diversitates phantasmatum, quæ sunt in hoc et in illo, non possent causare diversitatem intellectualis operationis hujus et illius hominis, ut Commentator fingit (De anima, lib. III, comment. 36). Relinquitur ergo quod omnino impossibile et inconveniens est ponere unum intellectum omnium hominum.

(1) Suppl. *forma est intellectus*; non tamen forma constituens physicè intellectum in esse naturali, sed intelligibiliter in esse quodam acci-

dentali per quod redditur actus intelligens quoad objectum illud cujus intelligibili specie informatur.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd, licèt anima intellectiva non habeat materiam ex qua sit, sicut nec angelus; tamen est forma materiæ alicuius, quod angelo non convenit. Et ideo secundum divisionem materiæ sunt multæ animæ unius speciei; multi autem angeli unius speciei omnino esse non possunt.

Ad *secundum* dicendum, quòd unumquodque hoc modo habet unitatem quo habet esse; et per consequens idem est iudicium de multiplicatione rei, et de esse ipsius. Manifestum est autem quòd anima intellectualis secundum suum esse unitur corpori ut forma; et tamen, destructo corpore, remanet anima intellectualis in suo esse; et eadem ratione multitudo animarum est secundum multitudinem corporum; et tamen destructis corporibus remanent animæ in suo esse multiplicatæ (1).

Ad *tertium* dicendum, quòd individuatio intelligentis aut speciei per quam intelligit, non excludit intelligentiam universalium; alioquin, cùm intellectus separati sint quædam substantiæ subsistentes, et per consequens particulares, non possent universalia intelligere. Sed materialitas cognoscentis et speciei per quam cognoscitur, universalis cognitionem impedit. Sicut enim omnis actio est secundum modum formæ quæ agens agit, ut calefactio secundum modum caloris; ita cognitio est secundum modum speciei, quæ cognoscens cognoscit. Manifestum est autem quòd natura communis distinguitur et multiplicatur secundum principia individuantiæ, quæ sunt ex parte materiæ. Si ergo forma, per quam fit cognitio, sit materialis, non abstracta à conditionibus materiæ, erit similitudo naturæ speciei, aut generis, secundum quòd est distincta et multiplicata per principia individuantiæ; et ita non poterit cognosci natura rei in sua communitate. Si verò species sit abstracta à conditionibus materiæ individualis, erit similitudo naturæ absque iis quæ ipsam distinguunt et multiplicant; et ita cognoscetur universale. Nec refert quantum ad hoc, utrùm sit unus intellectus, vel plures; quia si etiam esset unus tantum, oporteret ipsum esse aliquem quemdam; et speciem, per quam intelligit, esse aliquam quamdam.

Ad *quartum* dicendum, quòd sive intellectus sit unus, sive plures, id quod intelligitur, est unum. Id enim quod intelligitur, non est in intellectu secundum se, sed secundum suam similitudinem; lapis enim non est in anima, sed species lapidis, ut dicitur (De anima, lib. iii, text. 38). Et tamen lapis est id quod intelligitur, non autem species lapidis, nisi per reflexionem intellectus supra seipsum; alioquin scientiæ non essent de rebus, sed de speciebus intelligibilibus. Contingit autem eidem rei diversa secundum diversas formas assimilari. Et quia cognitio fit secundum assimilationem cognoscentis ad rem cognitam, sequitur quòd idem à diversis cognoscentibus cognosci contingit, ut patet in sensu; nam plures vident eundem colorem secundum diversas similitudines; et similiter plures intellectus intelligunt unam rem intellectam. Sed hoc tantum interest inter sensum et intellectum, secundum sententiam Aristotelis (loco nunc cit.), quia res sentitur secundum illam dispositionem quam extra animam habet in sua particularitate; natura autem rei quæ intelligitur, est quidem extra animam, sed non habet illum modum essendi extra animam secundum quem

(1) Ex his responsionibus observandum est, juxta mentem D. Thomæ, multitudinem animarum esse secundum multitudinem corporum, ipsasque individuari per habitudinem ad corpora, non sic quasi vel corpus, vel aliqua propriè

dicta relatio animæ superveniens sit principium individuationis ipsius; sed quoniam substantialis proportio et commensuratio ad hoc corpus facit eam esse hanc et individuum.

intelligitur. Intelligitur enim natura communis, seclusis principiis individuantibus; non autem hunc modum essendi habet extra animam. Sed secundum sententiam Platonis, res intellecta eo modo est extra animam quo intelligitur; posuit enim naturas rerum à materia separatas.

Ad *quintum* dicendum, quòd scientia alia est in discipulo, et alia in magistro. Quomodo autem causetur, in sequentibus ostendetur (quæst. cxvii, art. 1).

Ad *sextum* dicendum, quòd Augustinus intelligit, animas non esse plures tantum, quin uniantur in una ratione speciei (1).

ARTICULUS III. — UTRUM PRÆTER ANIMAM INTELLECTIVAM SINT IN HOMINE ALIÆ ANIMÆ PER ESSENTIAM DIFFERENTES (2).

De his etiam Cont. gent. lib. II, cap. 58, et De anima, art. 2, et quodl. I, quæst. IV, art. 4, et quodl. II, art. 5, et Opusc. III, cap. 90, 91 et 92.

Ad tertium sic proceditur. 1. Videtur quòd præter animam intellectivam sint in homine aliæ animæ per essentiam differentes, scilicet sensitiva et nutritiva. Corruptibile enim et incorruptibile non sunt unius substantiæ. Sed anima intellectiva est incorruptibilis; aliæ verò animæ, scilicet sensitiva et nutritiva, sunt corruptibiles, ut ex superioribus patet (quæst. LXXV, art. 6). Ergo in homine non potest esse una essentia animæ intellectivæ, sensitivæ et nutritivæ.

2. Si dicatur, quòd anima sensitiva in homine est incorruptibilis; contra. Corruptibile et incorruptibile differunt secundum genus, ut dicitur (Met. lib. X, text. 26). Sed anima sensitiva in equo et leone et aliis brutis animalibus est corruptibilis. Si igitur in homine sit incorruptibilis, non erit ejusdem generis anima sensitiva in homine et bruto. Animal autem dicitur ex eo quòd habet animam sensitivam. Neque ergo animal erit unum genus commune hominis, et aliorum animalium; quod est inconveniens.

3. Præterea, Philosophus dicit (De gener. animalium, lib. II, cap. 3), quòd « embrio prius est animal quàm homo. » Sed hoc esse non posset, si esset eadem essentia animæ sensitivæ et intellectivæ; est enim animal per animam sensitivam, homo verò per animam intellectivam. Non ergo in homine est una essentia animæ sensitivæ et intellectivæ.

4. Præterea, Philosophus dicit (Met. lib. VII, text. 6), quòd « genus sumitur à materia, differentia verò à forma. » Sed rationale, quod est differentia constitutiva hominis, sumitur ab anima intellectiva; animal verò dicitur ex hoc quòd habet corpus animatum animâ sensitivâ. Anima ergo intellectiva comparatur ad corpus animatum animâ sensitivâ sicut forma ad materiam. Non ergo anima intellectiva est eadem per essentiam cum anima sensitiva in homine; sed præsupponit eam sicut materiale suppositum.

Sed *contra* est quod dicitur (De eccl. dogm. cap. 15) (3): « Neque duas animas esse dicimus in homine uno, sicut Jacobus et alii Syrorum scribunt; unam animaleam, quâ animetur corpus, et immixta sit sanguini; et alteram spiritualeam, quæ rationem ministret; sed dicimus unam et eam-

(1) Cf. Cont. gent. lib. II, cap. 73, et opusculum *De unitate intellectus contra averrhoistas*. Cæterum hæc satis sunt, nam illud systema adeo est absurdum ut illius sectatores nesciant, inquit Cajetanus, quid dicant et indigni sint cum quibus disputetur.

(2) Ex hoc articulo habes quomodo per rationem interimas hæresim Jacobi syrorumque aliorum dicentium duas animas esse in homine uno,

unam animaleam quâ animatur corpus et immixta est sanguini et alteram spiritualeam quæ rationi ministrat.

(3) Liber ille est Gennadii Massiliensis, quamvis falsò Augustino fuerit attributus. Cæterum ipse D. Thomas non Augustini esse, sed Gennadii notat quodlib. XII, art. 2, siv. quæst. VII, art. 2, ac in *Catena aurea*, super illud Matth. I: *Jacob autem genuit Joseph*, etc.

dem esse animam in homine, quæ et corpus suâ societate vivificat, et semetipsam suâ ratione disponit. »

CONCLUSIO. — Cùm anima non ut motor tantùm, sed ut forma uniatur corpori, impossibile est in uno homine esse plures animas per essentiam differentes, sed una tantùm est anima intellectiva; quæ vegetativæ, et sensitivæ, et intellectivæ officiiis fungitur.

Respondeo dicendum quòd Plato, ut refert Aristoteles (De anima, lib. I, text. 90), posuit diversas animas esse in corpore uno, etiam secundum organa distinctas (1), quibus diversa opera vitæ attribuebat, dicens, vim nutritivam esse in hepate, concupiscibilem in corde, cognoscitivam in cerebro. Quam quidem opinionem Aristoteles reprobat (De anima, lib. III, text. 41 et seq.), quantum ad illas animæ partes quæ corporeis organis in suis operibus utuntur, ex hoc quòd in animalibus quæ decisa vivunt, in qualibet parte inveniuntur diversæ operationes animæ, sicut sensus et appetitus. Hoc autem non esset, si diversa principia operationum animæ, tanquam per essentiam diversæ, diversis partibus corporis distributa essent. Sed de intellectiva sub dubio videtur relinquere, utrùm sit separata ab aliis partibus animæ solum ratione, an etiam loco. Opinio autem Platonis sustineri utique posset, si poneretur quòd anima unitur corpori, non ut forma, sed ut motor, sicut posuit Plato. Nihil enim inconveniens sequitur, si idem mobile à diversis motoribus moveatur, præcipuè secundum diversas partes. Sed si ponamus animam corpori uniri sicut formam, omnino impossibile videtur plures animas per essentiam differentes in uno corpore esse. Quod quidem triplici ratione manifestari potest. Primò quidem quia animal non esset simpliciter unum, cujus essent animæ plures; nihil enim est simpliciter unum nisi per formam unam, per quam habet res esse; ab eodem enim habet res quòd sit ens, et quòd sit una; et ideo ea quæ denominantur à diversis formis, non sunt unum simpliciter, sicut homo albus. Si igitur homo ab alia forma haberet quòd sit vivum, scilicet ab anima vegetabili, et ab alia forma quòd sit animal, scilicet ab anima sensibili, et ab alia quòd sit homo, scilicet ab anima rationali; sequeretur quòd homo non esset unum simpliciter, sicut et Aristoteles argumentatur contra Platonem (Metaph. lib. III, text. 20), quòd si alia esset idea animalis, et alia bipedis, non esset unum simpliciter animal bipes. Et propter hoc (De anima, lib. I, text. 90), contra ponentes diversas animas in corpore inquit, quid contineat illas, id est, quid faciat ex eis unum. Et non potest dici, quòd uniantur per corporis unitatem; quia magis anima continet corpus, et facit ipsum esse unum, quàm è converso. Secundò hoc apparet impossibile ex modo prædicationis. Quæ enim sumuntur à diversis formis prædicantur ad invicem: vel per accidens, si formæ non sint ad invicem ordinatæ, putà cùm dicimus, quòd album est dulce; vel si formæ sint ordinatæ ad invicem, erit prædicatio per se in secundo modo dicendi per se; quia subjectum ponitur in definitione prædicati, sicut superficies præambula est ad colorem. Si ergo dicamus, quòd corpus superficiatum est coloratum, erit secundus modus prædicationis per se. Si ergo alia forma sit à qua aliquid dicitur animal, et à qua aliquid dicitur homo; sequetur quòd vel unum horum non possit prædicari de altero nisi per accidens, si istæ duæ formæ ad invicem ordinem non habent, vel quòd sit ibi prædicatio in secundo modo dicendi per se, si una animarum sit ad aliam præambula. Utrumque autem horum est manifestè falsum; quia animal per se de ho-

(1) Al. *distincta*.

mine prædicatur, non per accidens; homo autem non ponitur in definitione animalis, sed è converso. Ergo oportet eandem formam esse per quam aliquid est animal, et per quam aliquid est homo; alioquin homo non verè esset id quod est animal, ut sic animal per se de homine prædicetur. Tertiò apparet hoc esse impossibile per hoc quòd una operatio animæ, cùm fuerit intensa, impedit aliam; quod nullo modo contingeret, nisi principium actionum esset per essentiam unum. Sic ergo dicendum: quòd eadem numero est anima in homine, sensitiva et intellectiva et nutritiva (1). — Quomodo autem hoc contingat, de facili considerari potest, si quis differentias specierum et formarum attendat. Inveniuntur enim rerum species et formæ differre ab invicem secundum perfectius et minus perfectum; sicut in rerum ordine animata perfectiora sunt inanimatis, et animalia plantis, et homines animalibus brutis; et in singulis horum generum sunt gradus diversi. Et ideo Aristoteles (Metaph. lib. viii, text. 10) assimilat species rerum numeris, qui differunt specie secundum additionem vel subtractionem unitatis; et (De anima, lib. ii, text. 30 et 31) comparat diversas animas speciebus figurarum, quarum una continet aliam, sicut pentagonum continet tetragonum, et excedit. Sic igitur anima intellectiva continet in sua virtute quicquid habet anima sensitiva brutorum, et nutritiva plantarum. Sicut ergo superficies quæ habet figuram pentagonam non per aliam figuram est tetragona, et per aliam pentagona, quia superflueret figura tetragona, ex quo in pentagona continetur; ita nec per aliam animam Socrates est homo, et per aliam animal, sed per unam et eandem (2).

Ad *primum* ergo dicendum, quòd anima sensitiva non habet incorruptibilitatem ex hoc quòd est sensitiva; sed ex hoc quòd est intellectiva, ei incorruptibilitas debetur. Quando ergo anima est sensitiva tantum, corruptibilis est; quando verò cum sensitivo intellectivum habet, est incorruptibilis. Licet enim sensitivum incorruptionem non det, tamen incorruptionem intellectivo auferre non potest.

Ad *secundum* dicendum, quòd formæ non collocantur in genere vel specie, sed composita. Homo autem corruptibilis est, sicut et alla animalia. Unde differentia secundum corruptibile et incorruptibile, quæ est ex parte formarum, non facit hominem secundum genus ab aliis animalibus differre.

Ad *tertium* dicendum, quòd prius embrio habet animam quæ est sensitiva tantum: quâ ablata (3), advenit perfectior anima, quæ est simul sensitiva et intellectiva, ut infra plenius ostendetur (quæst. cxviii, art. 2 ad 2).

Ad *quartum* dicendum, quòd non oportet secundum diversas rationes vel intentiones logicas, quæ consequuntur modum intelligendi, diversitatem in rebus naturalibus accipere; quia ratio unum et idem secundum diversos modos apprehendere potest. Quia igitur, ut dictum est (in corp.

(1) Opinio contraria sic damnata fuit à concilio Constantinopolitano VIII, actione 40, an. II: *Apparet quosdam id temporis in tantum impietatis venisse, ut hominem duas animas habere impudenter dogmatizent. Talis igitur impietatis inventores et similia sentientes, cùm Vetus et Novum Testamentum omnesque Ecclesie Patres unam animam rationalem habere hominem asseverent, sancta et universalis synodus anathematizat.*

(2) Certum nobis videtur unam tantum esse animam in uno homine, sed utrum hæc doc-

trina sit de fide non omnino liquet, eo quòd canon synodi octavæ videatur directè condemnare Photium et eos qui duas animas rationales in uno homine ponebant, non autem illos qui dicerent unam animam rationalem, et præter illam, aliquam vel aliquas alias non rationales. Nihilominus addit Sylvius, non absque magna temeritate dici potest, esse in uno homine duas animas qualescumque illæ intelligantur.

(3) Opinio illa tum physiologiæ tum theologiæ ipsi adversatur, ut infra dicitur.

art.), anima intellectiva virtute continet id quod sensitiva habet, et adhuc amplius, potest seorsum ratio considerare quod pertinet ad virtutem sensitivæ, quasi quoddam imperfectum et materiale; et quia hoc invenit commune homini et aliis animalibus, ex hoc rationem generis format; id verò in quo anima intellectiva sensitivam excedit, accipit quasi formale et completivum; et ex eo format differentiam hominis.

ARTICULUS IV. — UTRUM IN HOMINE SIT ALIA FORMA PRÆTER ANIMAM INTELLECTIVAM (1).

De his etiam loc. sup. art. 5 cit.

Ad quantum sic proceditur. 1. Videtur quòd in homine sit alia forma præter animam intellectivam. Dicit enim Philosophus (De anima, lib. II, text. 4 et 5), quòd « anima est actus corporis physici potentiâ vitam habentis. » Comparatur igitur anima ad corpus sicut forma ad materiam. Sed corpus habet aliquam formam substantialem, per quam est corpus. Ergo ante animam præcedit in corpore aliqua forma substantialis.

2. Præterea, homo et quodlibet animal est movens seipsum. Omne autem movens seipsum dividitur in duas partes, quarum una est movens, et alia est mota, ut probatur (Physic. lib. VIII, text. 30); pars autem movens est anima. Ergo oportet quòd alia pars sit talis quæ possit esse mota. Sed materia prima non potest moveri, ut dicitur (Physic. lib. V, text. 8), cum sit ens solum in potentia; quinimo omne quod movetur, est corpus. Ergo oportet quòd in homine et in quolibet animali sit alia forma substantialis, per quam constituatur corpus.

3. Præterea, ordo in formis attenditur secundum habitudinem ad materiam primam: prius enim et posterius dicitur per comparisonem ad aliquod principium. Si ergo non esset in homine aliqua forma substantialis præter animam rationalem, sed immediatè materiæ primæ inhæreret; sequeretur quòd esset in ordine imperfectissimarum formarum, quæ immediatè inhærent materiæ.

4. Præterea, corpus humanum est corpus mixtum. Mixtio autem non fit secundum materiam tantum, quia tunc esset corruptio sola. Oportet ergo quòd remaneant formæ elementorum in corpore mixto, quæ sunt formæ substantiales. Ergo in corpore humano sunt aliæ formæ substantiales præter animam intellectivam.

Sed *contra*, unius rei est unum esse substantiale. Sed forma substantialis dat esse substantiale. Ergo unius rei est una tantum forma substantialis. Anima autem est forma substantialis hominis. Ergo impossibile est quòd in homine sit aliqua alia forma substantialis quàm anima intellectiva.

CONCLUSIO. — Cum anima humana uniatur corpori ut forma, dans illi esse simpliciter, impossibile est esse in homine aliam formam præter animam intellectivam.

Respondeo dicendum quòd si poneretur anima intellectiva non uniri corpori ut forma, sed solum ut motor, ut platonici posuerunt, necesse esset dicere, quòd in homine esset alia forma substantialis, per quam corpus ab anima mobile in suo esse constitueretur. Sed si anima intellectiva unitur corpori ut forma substantialis, sicut supra jam diximus (art. 1 huj. quæst.), impossibile est quòd aliqua alia forma substantialis præter eam inveniat in homine. Ad cujus evidentiam considerandum est quòd

(1) Ex hoc articulo habes quomodò per rationem rejicias errorem Platonis qui, ut aiunt, animam intellectivam posuit uniri tantum corpori, ut motor mobili, et consequenter ultra animam

ipsam in homine aliam substantialem formam. Cum Platone sensisse videntur idem Averroes, et Petrus Joannes qui fuit à Clement. V in concilio Viennensi damnatus.

forma substantialis in hoc à forma accidentali differt, quia forma accidentalis non dat esse simpliciter, sed esse tale; sicut calor facit suum subjectum non simpliciter esse, sed esse calidum. Et ideo cum advenit forma accidentalis, non dicitur aliquid fieri, vel generari simpliciter, sed fieri tale, aut aliquo modo se habens; et similiter cum recedit forma accidentalis, non dicitur aliquid corrumpi simpliciter, sed secundum quid. Forma autem substantialis dat esse simpliciter; et ideo per ejus adventum dicitur aliquid simpliciter generari, et per ejus recessum simpliciter corrumpi. Et propter hoc antiqui naturales, qui posuerunt materiam primam esse aliquod ens actu, puta ignem, aut aerem, aut aliquid hujusmodi, dixerunt quod nihil generatur aut corrumpitur simpliciter; sed omne fieri statuerunt alterari, ut dicitur (Phys. lib. 1, text. 33). Si igitur ita esset quod præter animam intellectivam præexisteret quæcumque alia forma substantialis in materia, per quam subjectum animæ esset ens in actu; sequeretur quod anima non daret esse simpliciter, et per consequens quod non esset forma substantialis, et quod per adventum animæ non esset generatio simpliciter, neque per ejus recessum corruptio simpliciter (1), sed solum secundum quid; quæ sunt manifestè falsa. Unde dicendum est quod nulla alia forma substantialis est in homine nisi sola anima intellectiva, et quod ipsa sicut virtute continet animam sensitivam et nutritivam, ita virtute continet omnes inferiores formas (2), et facit ipsa sola quidquid imperfectiones formæ in aliis faciunt. Et similiter est dicendum de anima sensitiva in brutis, et de nutritiva in plantis, et universaliter de omnibus formis perfectioribus, respectu imperfectarum.

Ad *primum* ergo dicendum, quod Aristoteles non dicit animam esse actum corporis tantum, sed « actum corporis physici organici potentiam vitam habentis, » et quod talis potentia non abjicit animam. Unde manifestum est quod in eo cujus anima dicitur actus, etiam anima includitur, eo modo loquendi quo calor est actus calidi, et lumen est actus lucidi; non quod seorsum sit, lucidum sine luce, sed quia est lucidum per lucem. Et similiter dicitur, quod anima est actus corporis, etc., quia per animam et est corpus, et est organicum, et est potentia vitam habens. Sed actus primus dicitur respectu actus secundi qui est operatio. Talis enim potentia est non abiciens, id est non excludens animam.

Ad *secundum* dicendum, quod anima non movet corpus per esse suum, secundum quod unitur corpori ut forma, sed per potentiam motivam, cujus actus præsupponit jam corpus effectum in actu per animam; ut sic anima secundum vim motivam sit pars movens, et corpus animatum sit pars mota.

Ad *tertium* dicendum, quod in materia considerantur diversi gradus perfectionis, sicut esse, vivere, sentire et intelligere. Semper autem secundum superveniens priori perfectius est. Forma ergo quæ dat solum primum gradum perfectionis materiæ, est imperfectissima; sed forma quæ dat primum, et secundum, et tertium, et sic deinceps, est perfectissima, et tamen materiæ immediata.

Ad *quartum* dicendum, quod Avicenna posuit, formas substantiales ele-

(1) Ita cod. Alc. cum aliis codd. et edit. plurimis post Lov. et Duac. theologos; nisi quod cod. cit. habet *abscessum*. In edit. Rom. omititur: *Neque per ejus recessum corruptio simpliciter*.

(2) Per consequens, sicut ipsa dat homini quod

sit sensibilis, quodque nutrirî possit ac augeri, ita ipsa est quæ præter esse hominis, dat esse corpus, esse vivens, esse animal; et singulis ejus partibus esse ipsis proprium, ut esse carnis, esse ossis, et sic de reliquis.

mentorū integras remanere in mixto; mixtionem autem fieri secundū quod contrariæ qualitates elementorū reducuntur ad medium. Sed hoc est impossibile; quia diversæ formæ elementorū non possunt esse nisi in diversis partibus materiæ, ad quarū diversitatem oportet intelligi dimensiones, sine quibus materia divisibilis esse non potest. Materia autem dimensionī subjecta non invenitur nisi in corpore; diversa autem corpora non possunt esse in eodem loco. Unde sequitur quod elementa sint in mixto distincta secundū situm; et ita non erit vera mixtio, quæ est secundū totum, sed mixtio ad sensum, quæ est secundū minima juxta se posita. Averroes autem posuit (De cælo, lib. III, comm. 67), quod formæ elementorū propter sui imperfectionem sunt mediæ inter formas accidentales et substantiales: et ideo recipiunt magis et minus; et ideo remittuntur in mixtione, et ad medium reducuntur, et conflatur ex eis una forma. Sed hoc est etiam magis impossibile: nam esse substantiale cujuslibet rei in indivisibili consistit; et omnis additio, et subtractio variat speciem, sicut in numeris, ut dicitur (Metaph. lib. VIII, text. 10). Unde impossibile est quod forma substantialis quæcumque recipiat magis, et minū. Nec minū est impossibile aliquid esse medium inter substantiam et accidens. Et ideo dicendum est, secundū Philosophum (De part. anim. lib. II, à princ.) (1), quod formæ elementorū manent in mixto non actu, sed virtute: manent enim qualitates propriæ elementorū, licet remissæ, in quibus est virtus formarū elementarium. Et hujusmodi qualitas mixtionis est propria dispositio ad formam substantialem corporis mixti, putā formam lapidis, vel animati cujuscumque.

ARTICULUS V. — UTRUM ANIMA INTELLECTIVA CONVENIENTER TALI CORPORI UNIATUR.
De his etiam Sent. I, dist. 8, quæst. V, art. 3, ad 2, et II, dist. 1, quæst. II, art. 5, et De mal. quæst. V, art. 5; corp. et Sp. art. 7, et De anima, art. 8.

Ad quintum sic proceditur. 1. Videtur quod anima intellectiva inconvenienter tali corpori uniatur. Materia enim debet esse proportionata formæ. Sed anima intellectiva est forma incorruptibilis. Non ergo convenienter unitur corpori corruptibili.

2. Præterea, anima intellectiva est forma maximè immaterialis: cujus signum est quod habet operationem in qua non communicat materia corporalis. Sed quāto corpus est subtilius, tantò minus habet de materia. Ergo anima deberet subtilissimo corpori uniri, putā igni, et non corpori mixto, et magis terrestri (2).

3. Præterea, cū forma sit principium speciei, ab unā forma non proveniunt diversæ species. Sed anima intellectiva est una forma. Ergo non debet uniri corpori quod componitur ex partibus dissimilium specierum.

4. Præterea, perfectioris formæ debet esse perfectius susceptibile. Sed anima intellectiva est perfectissima animarū. Cū igitur aliorū animalium corpora habeant naturaliter insita tegumenta, putā pilorū loco vestium, et ungularum loco calceamentorū; habeant etiam arma naturaliter sibi data, sicut ungues, dentes, et cornua: videtur quod anima intellectiva non debuerit uniri corpori imperfecto, tanquam talibus auxiliis privato.

Sed *contra* est quod dicit Philosophus (De anima, lib. II, text. 4 et 5), quod (3) « anima est actus corporis physici organici potentiā vitam habentis. »

(1) Nicolaius legit: in primo de generatione.

(2) Suppl. ad pleniorē sensum: Et multò

magis non deberet uniri corpori terrestri.

(3) Quod sit actus corporis physici potentiā vitam habentis (text. 4), quod sit actus cor-

CONCLUSIO. — Cùm anima intellectiva habeat completissimè virtutem sensitivam, oportuit corpus cui anima unitur, esse corpus mixtum, inter alia magis reductum ad complexionis æqualitatem; quale est corpus humanum.

Respondeo dicendum quòd cùm forma non sit propter materiam, sed potius materia propter formam; ex forma oportet rationem accipere quare materia sit talis, et non è converso. Anima autem intellectiva, sicut supra habitum est (quæst. LV, art. 2), secundum naturæ ordinem infimum gradum in substantiis intellectualibus tenet: intantum quòd non habet naturaliter sibi inditam notitiam veritatis, sicut angeli; sed oportet quòd eam colligat ex rebus divisibilibus (1) per viam sensûs, ut Dionysius dicit (De div. nom. cap. 7, inter princ. et med. lect. 2). Natura autem nulli deest in necessariis. Unde oportuit quòd anima intellectiva non solum haberet virtutem intelligendi, sed etiam virtutem sentiendi. Actio autem sensûs non fit sine corporeo instrumento. Oportuit igitur animam intellectivam corpori uniri quòd possit esse conveniens organum sensûs. Omnes autem alii sensus fundantur supra tactum. Ad organum autem tactûs requiritur quòd sit medium inter contraria, quæ sunt calidum et frigidum, humidum et siccum, et similia, quorum est tactus apprehensivus: sic enim est in potentia ad contraria, et potest ea sentire. Unde quantò organum tactûs fuerit magis reductum ad æqualitatem complexionis, tantò perceptibilior erit tactus. Anima autem intellectiva habet completissimè virtutem sensitivam; quia quod est inferioris, præexistit perfectius in superiori, ut dicit Dionysius (De div. nom. loc. nunc cit.). Unde oportuit corpus cui unitur anima intellectiva, esse corpus mixtum, inter omnia alia magis reductum ad æqualitatem complexionis. Et propter hoc homo inter omnia animalia melioris est tactûs; et inter ipsos homines, qui sunt melioris tactûs, sunt melioris intellectûs: cujus signum est quòd molles carne benè aptos mente videmus, ut dicitur (De anima, lib. II, text. 94).

Ad primum ergo dicendum, quòd hanc objectionem aliquis fortè vellet evadere per hoc quòd diceret, corpus hominis ante peccatum incorruptibile fuisse. Sed hæc responsio non videtur sufficiens; quia corpus hominis ante peccatum immortale fuit non per naturam, sed per gratiæ divinæ donum: alioquin immortalitas ejus per peccatum sublata non esset, sicut nec immortalitas dæmonis (2). — Et ideo aliter dicendum est, quòd in materia duplex conditio invenitur: una quæ eligitur ad hoc quòd sit conveniens formæ; alia quæ ex necessitate consequitur priorem dispositionem: sicut artifex ad formam serræ eligit materiam ferream aptam ad secundum dura; sed quòd dentes serræ hebetari possint, et rubiginem contrahere, sequitur ex necessitate materiæ. Sic igitur et animæ intellectivæ debetur corpus quòd sit æqualis complexionis. Ex hoc autem de necessitate materiæ sequitur quòd sit corruptibile. Si quis verò dicat, quòd Deus potuit hanc necessitatem vitare, dicendum est, quòd in constitutione rerum naturalium non consideratur quid Deus facere possit, sed quid naturæ rerum conveniat, ut Augustinus dicit (Super Genes. ad litt. lib. II, cap. 1, paulò post princ.). Providit tamen Deus, adhibendo remedium contra mortem per gratiæ donum.

Ad secundum dicendum, quòd animæ intellectivæ non debetur corpus

portis physici organici (text. 7), quòd *physicam et potentia vitam habens* debeat esse *tale quod sit etiam organicum* (text. 6). Unde jungendo simul hæc omnia resultat plena illa definitio quam hic indicat S. Thomas.

(1) Ita cod. Alcan. cum editis. Quidam codd. *visibilibus*.

(2) Juxta illud quod libro De divinis nominibus, cap. 4, Dionysius dicit naturalia omnia post peccatum in illis remansisse. Nihil autem magis est in illis naturale quàm quòd sunt immortales.

propter ipsam intellectualem operationem secundum se, sed propter sensitivam virtutem, quæ requirit organum æqualiter complexionatum. Et ideo oportuit animam intellectivam tali corpori uniri, et non simpliciter elemento, vel corpori mixto, in quo excederet ignis secundum quantitatem; quia non posset esse æqualitas complexionis propter excedentem ignis activam virtutem. Habet autem hoc corpus æqualiter complexionatum quamdam dignitatem per hoc quod est remotum à contrariis: in quo quodammodo assimilatur corpori coelesti.

Ad *tertium* dicendum, quod partes animalis, ut oculus, manus, caro, et os, et hujusmodi, non sunt in specie, sed totum: et ideo non potest dici, propriè loquendo, quod sint diversarum specierum, sed quod sint diversarum dispositionum. Et hoc competit animæ intellectivæ, quæ quamvis sit una secundum essentiam, tamen propter sui perfectionem est multiplex in virtute: et ideo ad diversas operationes indiget diversis dispositionibus in partibus corporis cui unitur. Et propter hoc videmus quod major est diversitas partium in animalibus perfectis quam in imperfectis, et in his quam in plantis.

Ad *quartum* dicendum, quod anima intellectiva, quia est universalium comprehensiva, habet virtutem ad infinita: et ideo non potuerunt sibi determinari à natura vel determinatæ existimationes naturales, vel etiam determinata auxilia vel defensionum, vel tegumentorum, sicut aliis animalibus, quorum animæ habent apprehensionem et virtutem ad aliqua particularia determinata; sed loco horum omnium homo habet naturaliter rationem, et manus, quæ sunt organa organorum, quia per ea homo potest sibi præparare instrumenta infinitorum modorum, et ad infinitos effectus.

ARTICULUS VI. — UTRUM ANIMA INTELLECTIVA UNIATUR CORPORI MEDIANTE DISPOSITIONIBUS ACCIDENTALIBUS (1).

De his etiam Cont. gent. lib. II, cap. 74, et De verit. quæst. XIII, art. 4, Cor. et Mal. quæst. IV, art. 3, Cor. et Sp. art. 2, et De anima, art. 9, et art. 40 corp. et De anima, lib. II, lect. 4 fin.

Ad sextum sic proceditur. 1. Videtur quod anima intellectiva uniatur corpori mediante aliquibus dispositionibus accidentalibus. Omnis enim forma est in materia sibi propria, et disposita. Sed dispositiones ad formam sunt accidentia quædam. Ergo oportet præintelligi accidentia aliqua in materia ante formam substantialem, et ita ante animam, cum anima sit quædam substantialis forma.

2. Præterea, diversæ formæ unius speciei requirunt diversas materiæ partes. Diversæ autem partes non possunt intelligi nisi secundum divisionem dimensionarum quantitatum (2). Ergo oportet intelligere dimensiones in materia ante formas substantiales, quæ sunt multæ unius speciei.

3. Præterea, spirituale applicatur corporali per contactum virtutis. Virtus autem animæ est ejus potentia. Ergo videtur quod anima unitur corpori mediante potentiâ, quæ est quoddam accidens.

Sed *contra* est quod accidens est posterius substantiâ et tempore et ratione, ut dicitur (Metaph. lib. VII, text. 4). Non ergo forma accidentalis aliqua potest intelligi in materia ante animam, quæ est forma substantialis.

(1) Quæstio est utrum in instanti quo anima recipitur in materia, mediet inter ipsam et materiam accidentia aliqua, quibus prius natura, etsi non tempore, materia informetur, quam ipsa formâ substantiali. Et est quæstio contra averroistas et universaliter contra omnes

ponentes idem numero accidens in genito et corrupto salvari.

(2) Saltem internam et in ordine ad se quæ inseparabilis est absolutè à quantitate, licet sine locali vel externa per miraculum esse possit, ut in sacramento altaris, quod ad sensum præsentem non pertinet.

CONCLUSIO. — Cùm anima intellectiva det homini esse substantiale et simpliciter, impossibile est uniri ipsam corpori mediantibus accidentalibus dispositionibus.

Respondeo dicendum quòd si anima uniretur corpori solum ut motor, nihil prohiberet, imò magis necessarium esset esse aliquas dispositiones medias inter animam et corpus; potentiam scilicet ex parte animæ, per quam moveret corpus; et aliquam habilitatem ex parte corporis, per quam corpus esset ab anima mobile. Sed si anima intellectiva unitur corpori ut forma substantialis, sicut jam supra dictum est (art. 1 hujus quæst.), impossibile est quòd aliqua dispositio accidentalis cadat media inter corpus et animam, vel inter quamcumque formam substantialem et materiam suam. Et hujus ratio est, quia cùm materia sit in potentia ad omnes actus ordine quodam, oportet quòd id quod est primum simpliciter in actibus, primò in materia intelligatur. Primum autem inter omnes actus est esse. Impossibile est ergo intelligere materiam prius esse calidam, vel quantam, quàm esse in actu. Esse autem in actu habet per formam substantialem, quæ facit esse simpliciter, ut jam dictum est (art. 4 hujus quæst.). Unde impossibile est quòd quæcumque dispositiones accidentales præexistant in materia ante formam substantialem, et per consequens ante animam.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd, sicut ex prædictis patet (art. 3 et 4 hujus quæst.), forma perfectior virtute continet quidquid est inferiorum formarum: et ideo una et eadem existens perficit materiam secundum diversos perfectionis gradus. Una enim et eadem forma est per essentiam, per quam homo est ens actu, et per quam est corpus, et per quam est vivum, et per quam est animal, et per quam est homo. Manifestum est autem quòd unumquodque genus consequuntur propria accidentia. Sicut ergo materia præintelligitur perfecta secundum esse ante intellectum corporeitatis, et sic de aliis; ita præintelliguntur accidentia quæ sunt propria entis, ante corporeitatem: et sic præintelliguntur dispositiones in materia ante formam, non quantum ad omnem ejus effectum, sed quantum ad posteriorem.

Ad *secundum* dicendum, quòd dimensiones quantitativæ sunt accidentia consequentia corporeitatem, quæ toti materiæ convenit. Unde materia jam intellecta sub corporeitate, et dimensionibus (1), potest intelligi ut distincta in diversas partes; ut sic accipiat diversas formas secundum ultiores perfectionis gradus. Quamvis enim eadem forma sit secundum essentiam, quæ diversos perfectionis gradus materiæ attribuit, ut dictum est (art. 4 hujus quæst.), tamen secundum considerationem rationis differt.

Ad *tertium* dicendum, quòd substantia spiritalis quæ unitur corpori solum ut motor, unitur ei per potentiam, et virtutem; sed anima intellectiva corpori unitur ut forma per suum esse: administrat tamen ipsum, et movet per suam potentiam et virtutem.

ARTICULUS VII. — UTRUM ANIMA UNIATUR CORPORI ANIMALIS MEDIANTE ALIQUO CORPORE (2).

De his etiam locis supra art. 6 inductis.

Ad septimum sic proceditur. 1. Videtur quòd anima uniatur corpori animalis, mediante aliquo corpore. Dicit enim Augustinus (Super Gen. ad litt.

(1) Non sic tamen ut materia secundum se tales dimensiones vel corporeitatem habeat, sicut fingunt qui formam corporeitatis ei cœviam esse putant; sed quia prius intelligitur actuata per illam formam quæ corpus facit quàm per illam quæ vivens, vel animal, vel homo, etc.

(2) Ex hoc articulo habes quomodo confutari possis omnes philosophos qui ponunt aliquod medium quasi animam corpori uniens; sive phantasmata, sicut dicit Averroes, sive potentias ipsius, sicut quidam dicunt, sive spiritum corporalem, sicut alii, sive mediatorem plasticum, ut Cudworth placet.

lib. III, cap. 5), quòd « anima per lucem, id est ignem et aerem, quæ sunt similiora spiritui, corpus administrat. » Ignis autem et aer sunt corpora. Ergo anima unitur corpori humano mediante aliquo corpore.

2. Præterea, id quo subtracto solvitur unio aliquorum unitorum, videtur esse medium inter ea. Sed deficiente spiritu, anima à corpore separatur. Ergo spiritus, qui est quoddam corpus subtile, medium est in unione corporis et animæ.

3. Præterea, ea quæ sunt multum distantia non uniuntur nisi per medium. Sed anima intellectiva multum distat à corpore, et quia est incorporea, et quia est incorruptibilis. Ergo videtur quòd uniatur ei mediante aliquo quòd sit corpus incorruptibile; et hoc videtur esse aliqua lux cœlestis, quæ conciliat elementa, et redigit in unum.

Sed *contra* est quod Philosophus dicit (De anima, lib. II, text. 7), quòd « non oportet quærere, si unum est anima et corpus, sicut neque ceram et figuram (1). » Sed figura unitur ceræ nullo corpore mediante. Ergo et anima corpori.

CONCLUSIO. — Cùm anima uniatur corpori non ut motor tantum, sed ut forma, impossibile est uniri corpori hominis vel cujuscumque animalis, mediante aliquo corpore.

Respondeo dicendum quòd si anima secundum platonicos corpori uniatur solum ut motor, conveniens esset dicere, quòd inter animam hominis, vel cujuscumque animalis, et corpus aliqua alia corpora media intervenire: convenit enim motori aliquid distans per media magis propinqua movere. Si verò anima unitur corpori ut forma, sicut jam dictum est (art. præc. et art. 1 hujus quæst.), impossibile est quòd uniatur ei aliquo corpore mediante. Cujus ratio est, quia sic dicitur aliquid unum, quomodo et ens. Forma autem per seipsam facit rem esse in actu, cùm per essentiam suam sit actus, nec dat esse per aliquod medium. Unde unitas rei compositæ ex materia et forma est per ipsam formam, quæ secundum seipsam unitur materiæ ut actus ejus. Nec est aliquid aliud uniens, nisi agens, quod facit esse materiam esse in actu, ut dicitur (Metaph. lib. VIII, text. 15). Unde patet falsas opiniones eorum qui posuerunt, aliqua corpora esse media inter animam et corpus hominis. Quorum quidam platonici dixerunt, quòd anima intellectiva habet corpus incorruptibile sibi naturaliter unitum, à quo nunquam separatur, et eo mediante unitur corpori hominis corruptibili. Quidam verò dixerunt, quòd unitur corpori mediante spiritu corporeo. Alii verò dixerunt, quòd unitur corpori mediante luce, quam dicunt esse corpus, et de natura quintæ essentiæ; ita quòd anima vegetabilis unitur corpori mediante luce cœli siderei, anima verò sensibilis mediante luce cœli crystallini, anima verò intellectualis mediante luce cœli empyrei. Quod fictitium, et derisibile apparet; tum quia lux non est corpus; tum quia quinta essentia non venit materialiter in compositionem corporis mixti, cùm sit inalterabilis, sed virtualiter tantum; tum etiam quia anima immediatè corpori unitur, ut forma materiæ.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd Augustinus loquitur de anima inquantum movet corpus: unde utitur verbo *administrationis*. Et verum est quòd partes grossiores corporis per subtiliores movet; et primum instrumentum virtutis motivæ est spiritus, ut dicit Philosophus (De causa motus animal. seu De comm. animal. mot. cap. 6).

Ad *secundum* dicendum, quòd subtracto spiritu, deficit unio animæ ad

(1) Hæc comparatione utitur Aristoteles ut discrimen quod sit inter formam et materiam clariùs pateat.

corpus, non quia sit medium, sed quia tollitur dispositio per quam corpus est dispositum ad talem unionem. Est tamen spiritus medium in movendo, sicut primum instrumentum motûs (1).

Ad *tertium* dicendum, quòd anima distat à corpore plurimum, si utriusque conditiones seorsum considerentur. Unde si utrumque ipsorum separatim esse haberet, oporteret quòd multa media intervenirent. Sed inquantum anima est forma corporis, non habet esse seorsum ab esse corporis, sed per suum esse corpori unitur immediatè. Sic enim et quælibet forma, si consideretur ut actus, habet magnam distantiam à materia, quæ est ens in potentia tantum.

ARTICULUS VIII. — UTRUM ANIMA SIT TOTA IN QUALIBET PARTE CORPORIS.

De his etiam Sent. I, dist. 8, quæst. v, art. 5, et Cont. gent. lib. II, cap. 72, et lib. IV, cap. 67 fin., De Spir. art. 4, et De anima, art. 40, Opusc. LXI, cap. 47.

Ad octavum sic proceditur. 1. Videtur quòd anima non sit tota in qualibet parte corporis. Dicit enim Philosophus (De causa motûs animalium, cap. 7, parum à princ.): « Non opus est in unaquaque corporis parte esse animam, sed in quodam principio corporis existente alia vivere, eo quòd simul nata sunt facere proprium motum per naturam. »

2. Præterea, anima est in corpore cujus est actus. Sed est actus corporis organici. Ergo non est nisi in corpore organico. Sed non quælibet pars corporis hominis est corpus organicum. Ergo anima non est in qualibet parte corporis tota.

3. Præterea (De anima, lib. II, text. 9 et 10) dicitur, quòd « sicut se habet pars animæ ad partem corporis, ut visus ad pupillam; ita anima tota ad totum corpus animalis. » Si igitur tota anima est in qualibet parte corporis, sequitur quòd quælibet pars corporis sit animal.

4. Præterea, omnes potentie animæ in ipsa essentia animæ fundantur. Si igitur anima tota est in qualibet parte corporis, sequitur quòd omnes potentie animæ sint in qualibet corporis parte; et ita visus erit in aure, et auditus in oculo; quod est inconveniens.

5. Præterea, si in qualibet parte corporis esset tota anima, quælibet pars corporis immediatè dependeret ab anima. Non ergo una pars dependeret ab alia, nec una pars esset principalior quàm alia; quod est manifestè falsum. Non ergo anima est in qualibet parte corporis tota.

Sed *contra* est quod Augustinus dicit (De Trin. lib. VI, cap. 6): quòd « anima in quocumque (2) corpore et in toto est tota, et in qualibet ejus parte tota est (3). »

CONCLUSIO. — Anima est tota in qualibet parte corporis secundum totalitatem perfectionis et essentie, non autem secundum totalitatem virtutis; quia non secundum quamlibet suam potentiam est in qualibet parte corporis.

Respondeo dicendum quòd, sicut in aliis jam dictum est (art. præc.), si anima uniretur corpori solum ut motor, posset dici quòd non esset in qualibet parte corporis, sed in una tantum, per quam alias moveret. Sed quia anima unitur corpori ut forma, necesse est quòd sit in toto et in qualibet parte corporis (4); non enim est forma corporis accidentaliter, sed substantialiter. Substantialis autem forma non solum est perfectio totius, sed cujuslibet partis. Cum enim totum consistat ex partibus, forma totius quæ non dat esse

(1) Secundum physiologicam Aristotelis doctrinam membra moventur mediante spiritu corporali.

(2) Nicolaïus legit *in unoquoque*.

(3) Sic dicitur propter organa vel instrumenta

idonea quæ in corpore juxta varias partes inesse debent ut animæ functionibus deserviant.

(4) Ita quoque Gregorius (hom. XVII in Ezech.), Damascenus (De orth. fid. lib. I, cap. 47) et communiter omnes alii.

singulis partibus, est forma quæ est compositio et ordo, sicut forma domus, et talis forma est accidentalis. Anima verò est forma substantialis. Unde oportet quòd sit forma et actus, non solum totius, sed cujuslibet partis. Et ideo, recedente animâ, sicut non dicitur animal et homo nisi æquivocè, quemadmodum et animal pictum, vel lapideum; ita est de manu et oculo, aut carne et osse, ut Philosophus dicit (De anima, lib. II, text. 9). Cujus signum est quòd nulla pars corporis habet proprium opus animâ recedente; cum tamen omne quod retinet speciem, retineat operationem speciei. Actus autem est in eo cujus est actus. Unde oportet animam esse in toto corpore, et in qualibet ejus parte. Et quòd tota sit in qualibet parte ejus, hinc considerari potest; quia cum totum sit quod dividitur in partes, secundum triplicem divisionem est triplex totalitas. Est enim quoddam totum quod dividitur in partes quantitativas, sicut tota linea, vel totum corpus. Est etiam quoddam totum quod dividitur in partes rationis et essentialis; sicut definitum in partes definitionis, et compositum resolvitur in materiam et formam. Tertium autem totum est potentiale quod dividitur in partes virtutis. Primus fortè per accidens; et illis solis formis quæ habent indifferentem habitudinem ad totum quantitativum, et partes ejus; sicut albedo, quantum est de sui ratione, æqualiter se habet, ut si in tota superficie, et in qualibet superficiem parte. Et ideo, divisâ superficie, dividitur albedo per accidens. Sed forma quæ requirit diversitatem in partibus, sicut est anima, et præcipuè animalium perfectorum, non æqualiter se habet ad totum, et partes: unde non dividitur per accidens, scilicet per divisionem quantitatis. Sic ergo totalitas quantitativa non potest attribui animæ nec per se, nec per accidens. Sed totalitas secunda, quæ attenditur secundum rationis et essentialis perfectionem, propriè et per se convenit formis; similiter autem et totalitas virtutis; quia forma est operationis principium. Si ergo quæreretur de albedine, utrùm esset tota in tota superficie, et in qualibet ejus parte, distinguere oporteret; quia si fiat mentio de totalitate quantitativa, quam habet albedo per accidens, non tota esset in qualibet parte superficiem. Et similiter dicendum est de totalitate virtutis. Magis enim potest movere visum albedo quæ est in tota superficie, quàm albedo quæ est in aliqua ejus particula. Sed si fiat mentio de totalitate speciei et essentialis, tota albedo est in qualibet superficiem parte. Sed quia anima totalitatem quantitativam non habet nec per se, nec per accidens, ut dictum est (in isto art.), sufficit dicere, quòd anima tota est in qualibet parte corporis secundum totalitatem perfectionis et essentialis, non autem secundum totalitatem virtutis; quia non secundum quamlibet suam potentiam est in qualibet parte corporis, sed secundum visum in oculo, secundum auditum in aure, et sic de aliis. Tamen attendendum est quòd quia anima requirit diversitatem in partibus, non eodem modo comparatur ad totum, et ad partes; sed ad totum quidem primò et per se, sicut ad proprium et proportionatum perfectibile; ad partes autem per posterius, secundum quòd partes habent ordinem ad totum.

Ad primum ergo dicendum, quòd Philosophus loquitur de potentia motiva animæ.

Ad secundum dicendum, quòd anima est actus corporis organici sicut proportionati et primi perfectibilis.

Ad tertium dicendum, quòd animal est quod componitur ex anima et corpore toto (1), quod est primum et proportionatum ejus perfectibile. Sic

(1) Sed non componitur ex parte corporis tantum.

autem anima non est in parte; unde non oportet quòd pars animalis sit animal.

Ad *quartum* dicendum, quòd potentiarum animæ quædam sunt in ea secundum quòd excedit totam corporis capacitatem; scilicet intellectus et voluntas: unde hujusmodi potentiæ in nulla parte corporis esse dicuntur (1). Aliæ verò potentiæ sunt communes animæ et corpori; unde talium potentiarum non oportet quòd quælibet sit in quocumque est anima. sed solum in illa parte corporis quæ est proportionata ad talis potentiæ operationem.

Ad *quintum* dicendum, quòd una pars corporis dicitur esse principalior quàm alia propter potentias diversas, quarum sunt organa partes corporis; quæ enim est principalioris potentiæ organum, est principalior pars corporis, vel quæ etiam eidem potentiæ principalius deservit.

QUÆSTIO LXXVII.

DE HIS QUÆ PERTINENT AD POTENTIAS ANIMÆ IN GENERALI, IN OCTO ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de his quæ pertinent ad potentias animæ; et primò in generali, secundo in speciali. Circa primum quærentur octo: 1° Utrum essentia animæ sit ejus potentia. — 2° Utrum sit una tantum potentia animæ, vel plures. — 3° Quomodo potentiæ animæ distinguantur. — 4° De ordine ipsarum ad invicem. — 5° Utrum anima sit subjectum omnium potentiarum. — 6° Utrum potentiæ fluant ab essentia animæ. — 7° Utrum potentia una oriatur ex alia. — 8° Utrum omnes potentiæ animæ remaneant in ea post mortem.

ARTICULUS I. — UTRUM IPSA ESSENTIA ANIMÆ SIT EJUS POTENTIA (2).

De his etiam Sent. I, dist. 5, quæst. IV, art. 2, et quodl. X, art. 5, et De Spir. art. 2, et De anima, art. 12, et art. 19 corp.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quòd ipsa essentia animæ sit ejus potentia. Dicit enim Augustinus (De Trinit. lib. IX, cap. 4, parum à princ.), quòd « mens, notitia, et amor sunt substantialiter in anima, vel, ut idem dicam, essentialiter; » et (lib. X, cap. 11, med.) dicit quòd « memoria, intelligentia, et voluntas sunt una vita, una mens et una essentia. »

2. Præterea, anima est nobilior quàm materia prima. Sed materia prima est sua potentia. Ergo multò magis anima.

3. Præterea, forma substantialis est simplicior quàm accidentalis; cujus signum est quòd forma substantialis non intenditur vel remittitur (3), sed in indivisibili consistit; forma autem accidentalis est ipsa sua virtus. Ergo multò magis forma substantialis, quæ est anima.

4. Præterea, potentia sensitiva est quæ sentimus, et potentia intellectiva quæ intelligimus. Sed « id quo primò sentimus, et intelligimus, est anima, » secundum Philosophum (De anima, lib. II, text. 24). Ergo anima est sua potentia.

5. Præterea, quod non est essentia rei, est accidens. Si ergo potentia animæ est præter essentiam ejus, sequitur quòd sit accidens, quod est contra Augustinum (De Trin. lib. IX, cap. 4, paulò post princ.), ubi dicit quòd prædicta « non sunt in anima sicut in subjecto, ut color aut figura in corpore, aut ulla alia qualitas, aut quantitas; quidquid enim tale est

(1) Existunt solummodò in anima.

(2) In hoc articulo docet D. Thomas animæ potentias non esse ejus essentiam ac proinde animam non esse actum purum, sicut et Deus.

(3) Sive non suscipit magis et minus ut in

uno sit major et in alio minor, vel potiùs ut in eodem nunc sit minor, nunc major, quasi extensa simul cum corpore ac secundum corporis quantitatem succrescens et protensa.

non excedit subjectum in quo est. Mens autem potest etiam alia amare et cognoscere. »

6. Præterea, forma simplex subjectum esse non potest. Anima autem est forma simplex, cum non sit composita ex materia et forma, ut supra dictum est (quæst. lxxv, art. 5). Non ergo potentia animæ potest esse in ipsa sicut in subjecto.

7. Præterea, accidens non est principium substantialis differentię. Sed sensibile et rationale sunt substantiales differentię, et sumuntur à sensu et ratione, quæ sunt potentiæ animæ. Ergo potentiæ animæ non sunt accidentia, et ita videtur quod potentia animæ sit ejus essentia.

Sed *contra* est, quod Dionysius dicit (Cœlest. hierarch. cap. 11, circa med.), quod «cœlestes spiritus dividuntur in essentiam, virtutem et operationem.» Multo igitur magis in anima aliud est essentia, et aliud virtus, sive potentia.

CONCLUSIO. — Cum nulla animæ operatio sit substantia, et quodvis animam habens non semper actu operetur; potentiam animæ ab ipsa animæ essentia et substantia diversam esse necessarium est.

Respondeo dicendum quod impossibile est dicere, quod essentia animæ sit ejus potentia; licet hoc quidem posuerint; et hoc dupliciter ostenditur quantum ad præsens. Primò, quia cum potentia et actus dividant eus, et quodlibet genus entis, oportet quod ad idem genus referatur potentia et actus (1); et ideo, si actus non est in genere substantię, potentia quæ dicitur ad illum actum, non potest esse in genere substantię. Operatio autem animæ non est in genere substantię, sed in solo Deo operatio est ejus substantia. Unde Dei potentia, quæ est operationis principium, est ipsa Dei essentia; quod non potest esse verum neque in anima, neque in aliqua creatura, ut supra etiam de angelo dictum est (quæst. lxx, art. 2). Secundò, hoc etiam impossibile apparet in anima. Nam anima secundum suam essentiam est actus. Si ergo ipsa essentia animæ esset immediatum operationis principium; semper habens animam, actu haberet opera vitæ, sicut semper habens animam actu est vivum. Non enim, in quantum est forma, est actus ordinatus ad ulteriorem actum, sed est ultimus terminus generationis. Unde quod sit in potentia adhuc ad alium actum, hoc non competit ei secundum suam essentiam, in quantum est forma, sed secundum suam potentiam; et sic ipsa anima, secundum quod subest suæ potentiæ, dicitur actus primus, ordinatus ad actum secundum. Invenitur autem habens animam non semper esse in actu operum vitæ. Unde etiam in definitione animæ dicitur, quod est actus corporis potentiâ vitam habentis, quæ tamen potentia non abjicit animam (2). Relinquitur ergo quod essentia animæ non est ejus potentia; nihil enim est in potentia secundum actum, in quantum est actus.

Ad *primum* ergo dicendum, quod Augustinus loquitur de mente, secundum quod noscit se, et amat se. Sic ergo notitia et amor, in quantum referuntur ad ipsam ut cognitam et amatam, substantialiter vel essentialiter sunt in anima; quia ipsa substantia vel essentia animæ cognoscitur et amatur. Et similiter intelligendum est quod alibi dicit, quod sunt una vita, una mens, una essentia. — Vel, sicut quidam dicunt, hæc locutio verificatur secundum modum quo totum potestativum prædicatur de suis partibus; quod medium est inter totum universale, et totum integrale. Totum enim

(1) Quippè cum potentia revocetur ad actum, juxta mentem Philosophi.

(2) Quasi dicat non ita corpus esse in potentia vitam habens quod careat principio vitæ

quod est anima, sed quod habeat illud; quamvis ad actus vel ad operationes vitæ sit quodammodo in potentia.

universale adest cuilibet parti secundum totam suam essentiam et virtutem, ut animal homini et equo; et ideo propriè de singulis partibus prædicatur. Totum verò integrale non est in qualibet parte neque secundum totam essentiam, neque secundum totam virtutem; et ideo nullo modo de singulis partibus prædicatur, sed aliquo modo, licèt impropiè, de omnibus simul; ut si dicamus quòd paries, tectum et fundamentum sunt domus. Totum verò potentiale adest singulis partibus secundum totam suam essentiam, sed non secundum totam virtutem. Et ideo quodammodo potest prædicari de qualibet parte, sed non ita propriè, sicut totum universale. Et per hunc modum Augustinus dicit, quòd « memoria, intelligentia et voluntas sunt una animæ essentia (1). »

Ad *secundum* dicendum, quòd actus ad quem est materia prima in potentia, est substantialis forma; et ideo potentia materiæ non est aliud quàm ejus essentia.

Ad *tertium* dicendum, quòd actio est compositi, sicut et esse; existentis enim est agere. Compositum autem per formam substantialem habet esse substantialiter; per virtutem autem, quæ consequitur formam substantialem, operatur. Unde sic se habet forma accidentalis activa ad formam substantialem agentis (ut calor ad formam ignis), sicut se habet potentia animæ ad animam.

Ad *quartum* dicendum, quòd hoc ipsum quod forma accidentalis est actionis principium, habet à forma substantiali; et ideo forma substantialis est primum actionis principium, sed non proximum. Et secundum hoc Philosophus dicit (De anima, lib. II, text. 24), quòd « id quo intelligimus et sentimus, est anima. »

Ad *quintum* dicendum, quòd si accidens accipitur secundum quòd dividitur contra substantiam, sic nihil potest esse medium inter substantiam et accidens; quia dividuntur secundum affirmationem et negationem, scilicet secundum esse in subjecto et non esse in subjecto. Et hoc modo, cum potentia animæ non sit ejus essentia, oportet quòd sit accidens; et est in secunda specie qualitatis (2). Si verò accipitur accidens secundum quòd ponitur unum quinque universalium (3), sic aliquid est medium inter substantiam et accidens; quia ad substantiam pertinet quicquid est essentialiale rei; non autem quicquid est extra essentiam, potest sic dici accidens, sed solum id quod non causatur ex principiis essentialibus speciei. Proprium enim non est de essentia rei, sed ex principiis essentialibus speciei causatur; unde medium est inter essentiam et accidens, sicut dictum est (in solut. ad 1). Et hoc modo potentiæ animæ possunt dici mediæ inter substantiam et accidens, quasi proprietates animæ naturales. Quod autem Augustinus dicit, quòd notitia et amor non sunt in anima sicut accidentia in subjecto, intelligitur secundum modum prædictum (ibid.), prout comparantur ad animam non sicut ad amantem et cognoscentem, sed prout comparantur ad eam sicut ad amatam et cognitam. Et hoc modo procedit sua probatio; quia si amor esset in anima amata sicut in subjecto, sequeretur quòd accidens transenderet suum subjectum; cum etiam alia sint amata per animam.

Ad *sextum* dicendum, quòd anima, licèt non sit composita ex materia et forma, habet tamen aliquid de potentialitate admixtum, ut supra dic-

(1) Quia essentia animæ existit tota in his potentiis, licèt non secundum totam virtutem.

(2) Quatuor distinguuntur species qualitatis; quarum 1° habitus et dispositio, 2° potentia et

impotentia, 3° passio et patibilis qualitas, 4° forma et figura.

(3) Illa quinque universalia sunt: genus, differentia, species, proprium et accidens.

tum est (quæst. LXXV, art. 5). Et ideo potest dici subjectum accidentis. Propositio autem inducta locum habet in Deo, qui est actus purus; in qua materia Boetius (De Trin. lib. ante med.) eam introducit.

Ad *septimum* dicendum, quòd rationale et sensibile, prout sunt differentiae, non sumuntur à potentiis sensus et rationis, sed ab ipsa anima sensitiva et rationali. Quia tamen formæ substantiales, quæ secundum se sunt nobis ignotæ, innotescunt per accidentia, nihil prohibet interdum accidentia loco differentiarum substantialium poni.

ARTICULUS II. — UTRUM SINT PLURES POTENTIÆ ANIMÆ (1).

De his etiam Cont. gent. lib. II, cap. 72 fin. et quæst. De anima, art. 45, et De anima, quæst. I fin. et 2 fin.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quòd non sint plures potentiæ animæ. Anima enim intellectiva maximè ad divinam similitudinem accedit. Sed in Deo est una et simplex potentia. Ergo et in anima intellectiva.

2. Præterea, quânto virtus est superior, tantò est magis unita (2). Sed anima intellectiva excedit omnes alias formas in virtute. Ergo maximè debet habere unam virtutem seu potentiam.

3. Præterea, operari est existentis in actu. Sed per eandem essentiam animæ homo habet esse secundum diversos gradus perfectionis, ut supra habitum est (quæst. LXXVI, art. 3 et 4). Ergo per eandem potentiam animæ operatur diversas operationes diversorum graduum.

Sed *contra* est, quòd Philosophus (De anima, lib. II, text. 13 et 27) ponit plures animæ potentias.

CONCLUSIO. — Cùm homo sit in ultimo gradu secundum naturam eorum, quibus competit beatitudo, ac proinde multis ac diversis operationibus indigeat, necesse est in anima humana plures esse potentias.

Respondeo dicendum quòd necesse est ponere plures animæ potentias. Ad cujus evidentiam considerandum est, quòd, sicut Philosophus dicit (De cœl. lib. II, text. 66), « quæ sunt in rebus infima, non possunt consequi perfectam bonitatem, sed aliquam imperfectam consequuntur paucis motibus. Superiora verò his adipiscuntur perfectam bonitatem motibus multis. His autem superiora sunt quæ adipiscuntur perfectam bonitatem motibus paucis. Summa verò perfectio invenitur in his quæ absque motu perfectam possident bonitatem. Sicut infimè est ad sanitatem dispositus qui non potest perfectam consequi sanitatem, sed aliquam modicam consequitur paucis remediis; melius autem dispositus est qui potest perfectam consequi sanitatem, sed remediis multis; et adhuc melius qui remediis paucis; optimè autem qui absque remedio perfectam sanitatem habet. » Dicendum est ergo, quòd res quæ sunt infra hominem, quædam particularia bona consequuntur; et ideo quasdam paucas et determinatas operationes habent et virtutes. Homo autem potest consequi universalem et perfectam bonitatem, quia potest adipisci beatitudinem. Est tamen in ultimo gradu secundum naturam (3) eorum quibus competit beatitudo; et ideo multis et diversis operationibus et virtutibus indiget anima humana. Angelis verò minor diversitas potentialium competit. In Deo verò non est aliqua potentia vel actio præter ejus essentiam. — Est et alia ratio quare anima humana abundat

(1) In corpore hujus articuli tria: 1° proponitur conclusio affirmativa; 2° probatur in communi; 3° in speciali de hominis anima.

(2) Ut ex libro *De causis*, propos. 47 æquivalenter colligitur.

(3) Hec addit ex professo propter ordinem na-

turalem à supernaturali distinguendum, quia licet quilibet homo sit inferior per naturam respectu cujuslibet angeli, potest tamen æqualis esse vel superior per gratiam et sic æqualem vel majorem beatitudinis gradum obtinere, ut infra ostendetur (quæst. CVIII, art. 8).

diversitate potentiarum, videlicet quia est in confinio spiritualium et corporalium creaturarum; et ideo concurrunt in ipsa virtutes utrarumque creaturarum.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd in hoc ipso magis ad similitudinem Dei accedit anima intellectiva quàm creaturæ inferiores, quod perfectam bonitatem consequi potest, licet per multa et diversa; in quo deficit à superioribus.

Ad *secundum* dicendum, quòd virtus unita est superior, si ad æqualia se extendat; sed virtus multiplicata est superior, si plura ei subiciantur.

Ad *tertium* dicendum, quòd unius rei est unum esse substantiale, sed possunt esse operationes plures; et ideo est una essentia animæ, sed potentia plures.

ARTICULUS III. — UTRUM POTENTIÆ DISTINGUANTUR PER ACTUS ET OBJECTA (1).

De his etiam Sent. 1, dist. 17, quæst. 1, art. 4 corp. et II, dist. 44, quæst. II, art. 4 corp. et De anima, quæst. 1, art. 45, et De anima, quæst. 1, lect. 2, 6 et 8.

Ad *tertium* sic proceditur. 1. Videtur quòd potentia non distinguantur per actus et objecta. Nihil enim determinatur ad speciem per illud quod posterius vel extrinsecum est. Actus autem est posterior potentia; objectum autem extrinsecum. Ergo per ea potentia non distinguuntur secundum speciem.

2. Præterea, contraria sunt quæ maximè differunt. Si igitur potentia distinguerentur penès objecta, sequeretur quòd contrariorum non esset eadem potentia; quod patet esse falsum ferè in omnibus. Nam potentia visiva eadem est albi et nigri; et gustus idem est dulcis et amari (2).

3. Præterea, remotà causà, removetur effectus. Si igitur potentiarum differentia esset ex differentia objectorum, idem objectum non pertineret ad diversas potentias; quod patet esse falsum. Nam idem est quod potentia cognoscitiva cognoscit, et appetitiva appetit.

4. Præterea, id quod per se est causa alicujus, in omnibus causat illud. Sed quædam objecta diversa, quæ pertinent ad diversas potentias, pertinent etiam ad aliquam unam potentiam; sicut sonus et color pertinent ad visum et auditum, quæ sunt diversæ potentia; et tamen pertinent ad unam potentiam sensus communis (3). Non ergo potentia distinguuntur secundum differentiam objectorum.

Sed *contra*, posteriora distinguuntur secundum priora. Sed Philosophus dicit (De anima, lib. II, text. 33), quòd « priores potentiis actus, et operationes secundum rationem sunt; et adhuc his priora sunt opposita, sive objecta (4). » Ergo potentia distinguuntur secundum actus et objecta.

CONCLUSIO. — Cum potentia, secundum illud quòd sunt potentia, ordinantur ad actus, oportet eas distingui per actus et objecta.

Respondeo dicendum quòd potentia, secundum illud quòd est potentia, ordinatur ad actum. Unde oportet rationem potentia accipi ex actu ad quem ordinatur; et per consequens oportet quòd ratio potentia diversificetur, ut diversificatur ratio actus. Ratio autem actus diversificatur secundum

(1) Sensus est hujus quæstionis utrùm diversitas objectorum et actuum sit causa distinctionis essentialis potentiarum animæ.

(2) Ut colligitur ex cap. VII libri *De sensu et sensato* ubi contrariorum idem sensus esse dicitur, sed non simul, quasi utrumque uno actu sentiri possit. Hinc etiam contrariorum una eademque scientia dicitur (Eth. lib. V, cap. 4).

(3) Sensus communis est sensus internus à quo

omnes sensus proprii derivantur et ad quem omnis impressio eorum renuntiatur et in quo omnes conjunguntur. Sic definitur in opusculo: *De potentiis animæ*.

(4) *Opposita* intelliguntur prout obijciuntur intellectui, sicut ex opposito nobis esse dicuntur quæ sunt ante faciem nostram vel quæ subjecta sunt oculis, non prout opposita pro contrariis usurpantur.

dum diversam rationem objecti; omnis enim actio vel est potentiae activæ, vel passivæ. Objectum autem comparatur ad actum potentiae passivæ sicut principium et causa movens; color enim, inquantum movet visum, est principium visionis. Ad actum autem potentiae activæ comparatur objectum, ut terminus et finis; sicut augmentativæ virtutis objectum est quantum perfectum, quod est finis augmenti. Ex his autem duobus actio speciem recipit, scilicet ex principio, vel ex fine, seu termino. Differt enim calefactio ab infrigidatione secundum quod hæc à calido, scilicet activo (1), ad calidum, illa autem à frigido ad frigidum procedit. Unde necesse est quod potentiae diversificentur secundum actus et objecta. Sed tamen considerandum est quod ea quæ sunt per accidens, non diversificant speciem. Quia enim coloratum accidit animali, non diversificantur species animalis per differentiam coloris, sed per differentiam ejus quod per se accidit animali; per differentiam scilicet animæ sensitivæ, quæ quandoque invenitur cum ratione, quandoque sine ratione. Unde rationale et irrationale sunt differentiae divisivæ animalis, diversas ejus species constituentes. Sic igitur non quæcumque diversitas objectorum diversificat potentias animæ, sed differentia ejus ad quod per se potentia respicit; sicut sensus per se respicit passibilem qualitatem, quæ per se dividitur in colorem, sonum et hujusmodi; et ideo alia potentia sensitiva est coloris, scilicet visus; et alia soni, scilicet auditus. Sed passibili qualitati aut colorato accidit esse musicum, vel grammaticum, vel magnum et parvum, aut hominem, vel lapidem; et ideo penès hujusmodi differentias potentiae animæ non distinguuntur.

Ad *primum* ergo dicendum, quod actus, licet sit posterior potentia in esse, est tamen prior in intentione et secundum rationem, sicut finis in agente. Objectum autem, licet sit extrinsecum, est tamen principium vel finis actionis (2). Principio autem et fini proportionantur ea quæ sunt intrinseca (3) rei.

Ad *secundum* dicendum, quod si potentia aliqua per se respiceret unum contrariorum sicut objectum, oporteret quod contrarium ad aliam potentiam pertineret. Sed potentia animæ non per se respicit propriam rationem contrarii, sed communem rationem utriusque contrariorum; sicut visus non respicit per se rationem albi, sed rationem coloris; et hoc ideo quia unum contrariorum est quodammodo ratio alterius, cum se habeant sicut perfectum et imperfectum (4).

Ad *tertium* dicendum, quod nihil prohibet id quod est subjecto idem, esse diversum secundum rationem; et ideo potest ad diversas potentias animæ pertinere.

Ad *quartum* dicendum, quod potentia superior per se respicit universaliorem rationem objecti quam potentia inferior; quia quanto potentia est superior, tanto ad plura se extendit. Et ideo multa conveniunt in una ratione objecti, quam per se respicit superior potentia; quæ tamen differunt secundum rationes quas per se respiciunt inferiores potentiae. Et inde est quod diversa objecta pertinent ad diversas inferiores potentias, quæ tamen uni superiori potentiae subduntur.

(1) Ad calidi passivi differentiam quod calefit, sed non calefacit.

(2) Vel quamvis materialiter sit extrinsecum, formaliter nihilominus est intrinsecum, sive ordo ad illud, etc.

(3) Ita cod. Alcan. cum Nicolai, et Garcia Edit. Rom. et Patav., *extrinseca*.

(4) Quippe cum unum semper alterius privationem contineat.

ARTICULUS IV. — UTRUM IN POTENTIIS ANIMÆ SIT ORDO (1).

De his etiam infra, art. 7 corp. et De anima, art. 45 ad 20.

Ad quantum sic proceditur. 1. Videtur quod in potentiis animæ non sit ordo. In his enim quæ cadunt sub una divisione, non est prius et posterius, sed sunt naturaliter simul. Sed potentiæ animæ contra se invicem distinguuntur (2). Ergo inter eas non est ordo.

2. Præterea, potentiæ animæ comparantur ad objecta et ad ipsam animam. Sed ex parte animæ inter eas non est ordo, quia anima est una; similiter etiam nec ex parte objectorum, cum sint diversa, et penitus disparata, ut patet de colore et sono. In potentiis ergo animæ non est ordo.

3. Præterea, in potentiis ordinatis hoc invenitur, quod operatio unius dependet ab operatione alterius. Sed actus unius potentiæ animæ non dependet ab actu alterius; potest enim visus exire in actum absque auditu, et è converso. Non ergo inter potentias animæ est ordo.

Sed *contra* est quod Philosophus (De anima, lib. II, text. 30 et 31) comparat partes sive potentias animæ figuris. Sed figuræ habent ordinem ad invicem. Ergo et potentiæ animæ.

CONCLUSIO. — Cum anima sit una, potentiæ verò plures, ordine autem quodam ab uno in multitudinem procedatur, confusionis vitandæ causâ; necesse est inter potentias animæ ordinem esse.

Respondeo dicendum quod cum anima sit una, potentiæ verò plures, ordine autem quodam ab uno in multitudinem procedatur; necesse est inter potentias animæ ordinem esse. Triplex autem ordo inter eas attenditur; quorum duo (3) considerantur secundum dependentiam unius potentiæ ab altera; tertius autem accipitur secundum ordinem objectorum. Dependētia autem unius potentiæ ab altera dupliciter accipi potest: uno modo secundum naturæ ordinem, prout perfecta sunt naturaliter imperfectis priora; alio modo secundum ordinem generationis et temporis, prout ex imperfecto ad perfectum venit. Secundum igitur primum potentialium ordinem (4) potentiæ intellectivæ sunt priores potentiis sensitivis, unde dirigunt eas, et imperant eis; et similiter potentiæ sensitivæ hoc ordine sunt priores potentiis animæ nutritivæ. Secundum verò ordinem secundum (5) è converso se habet; nam potentiæ animæ nutritivæ sunt priores in via generationis potentiis animæ sensitivæ, unde ad earum actiones præparant corpus; et similiter est de potentiis sensitivis respectu intellectivarum. Secundum autem ordinem tertium (6) ordinantur quædam vires sensitivæ ad invicem, scilicet visus, auditus et olfactus; nam visibile est prius naturaliter, quia est commune superioribus et inferioribus corporibus; sonus autem audibilis fit in aere, qui est naturaliter prior commixtione elementorum, quam consequitur odor.

Ad primum ergo dicendum, quod alicujus generis species se habent secundum prius et posterius (sicut numeri et figuræ), quantum ad esse, licet simul esse dicantur, inquantum suscipiunt communis generis prædicationem (7).

Ad secundum dicendum, quod ordo iste potentialium animæ est ex parte

(1) Docet D. Thomas in potentiis animæ esse ordinem, et sic animæ applicat illud Philosophi axioma (Phys. lib. VIII, text. 45) quod *nil inordinatum est eorum quæ naturâ constant*.

(2) Sic dicitur quia divisionis una lex est vel conditio ut inter se sint opposita membra dividentia.

(3) Scilicet ordo perfectionis aut naturæ et ordo generationis aut temporis.

(4) Id est ordinem perfectionis.

(5) Id est ordinem generationis aut temporis.

(6) Id est secundum ordinem objectorum.

(7) Ea quæ cadunt sub una divisione sunt simul prout comparantur ad divisum, sed non ita, prout comparantur ad invicem.

animæ, quæ secundum ordinem quemdam habet habitudinem ad diversos actus (licet sit una secundum essentiam), et ex parte objectorum, et etiam ex parte actuum, ut dictum est (in corp. art.).

Ad *tertium* dicendum, quod ratio illa procedit de illis potentiis, in quibus attenditur ordo solum secundum tertium modum (1). Illæ autem potentiæ quæ ordinantur secundum alios duos modos, ita se habent quod actus unus dependet ab altera.

ARTICULUS V. — UTRUM OMNES POTENTIÆ ANIMÆ SINT IN ANIMA SICUT IN SUBJECTO (2).

De his etiam infra, art. 6 corp. et De Spir. art. 14 ad 3, et art. 4 ad 20, et Opusc. II, cap. 89 et 92.

Ad quintum sic proceditur. 1. Videtur quod omnes potentiæ animæ sint in anima sicut in subjecto. Sicut enim se habent potentiæ corporis ad corpus, ita se habent potentiæ animæ ad animam. Sed corpus est subjectum corporalium potentialium. Ergo anima est subjectum potentialium animæ.

2. Præterea, operationes potentialium animæ attribuantur corpori propter animam; quia, ut dicitur (De anima, lib. II, text. 24), « anima est quo sentimus, et intelligimus primum (3). » Sed prima principia operationum animæ sunt potentiæ. Ergo potentiæ per prius sunt in anima.

3. Præterea, Augustinus dicit (Super Genes. ad litt. lib. XII, cap. 19 et 20) quod « anima quædam sentit non per corpus, imò sine corpore, » ut est timor, et huiusmodi; « quædam verò sentit per corpus. » Sed si potentia non esset in sola anima sicut in subjecto, nihil posset sine corpore sentire. Ergo anima est subjectum potentiæ sensitivæ, et pari ratione omnium aliarum potentialium.

Sed *contra* est quod Philosophus dicit (lib. De somno et vigilia, cap. 1), quod « sentire non est proprium animæ neque corporis, sed conjuncti (4). » Potentia ergo sensitiva est in conjuncto, sicut in subjecto. Non ergo sola anima est subjectum omnium potentialium suarum.

CONCLUSIO. — Cum illud quod operatur, sit operativæ potentiæ subjectum; constat potentias non organicas, esse in anima sola, sicut in subjecto, organicas verò in toto composito et non in anima sola.

Respondeo dicendum quod illud est subjectum operativæ potentiæ quod est potens operari; omne enim accidens denominat proprium subjectum. Idem autem est quod potest operari, et quod operatur. Unde oportet quod ejus sit potentia sicut subjecti, cujus est operatio, ut etiam Philosophus dicit in principio lib. De somno et vigilia (loc. cit.). Manifestum est autem ex supra dictis (quæst. LXXVI, art. 1 ad 1), quod quædam operationes sunt animæ quæ exercentur sine organo corporali, ut intelligere et velle. Unde potentiæ quæ sunt harum operationum principia, sunt in anima sicut in subjecto. Quædam verò operationes sunt animæ quæ exercentur per organa corporalia, sicut visio per oculum, auditus per aurem; et simile est de omnibus aliis operationibus nutritivæ, et sensitivæ partis. Et ideo potentiæ quæ sunt talium operationum principia, sunt in conjuncto sicut in subjecto, et non in anima sola.

(1) Nempè secundum solam prioritatem vel posterioritatem objectorum.

(2) In hoc articulo D. Thomas distinguit potentias organicas et potentias inorganicas. Quæ sunt prioris generis non sunt in anima sola sicut in subjectivo, sed sunt in composito, scilicet in homine; quæ autem sunt posterioris generis sunt in anima sola tanquam in subjecto.

(3) Ex græco *πρώτως* quod etiam non malè

reddi potest *principaliter*, ut non tantum anima primum intelligendi vel sentiendi principium intelligatur, sed principale illud quo vel intelligimus, vel sentimus, quamvis in unum sensum redit.

(4) Seu compositi quod *conjunctum* latinis dici solet, quia ex utriusque partis conjunctione constituitur et resultat.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd omnes potentiae dicuntur esse animae, non sicut subjecti, sed sicut principii; quia per animam conjunctum habet quòd tales operationes operari possit.

Ad *secundum* dicendum, quòd omnes hujusmodi potentiae per prius sunt in anima quàm in conjuncto, non sicut in subjecto, sed sicut in principio.

Ad *tertium* dicendum, quòd opinio Platonis fuit, quòd sentire est operatio animae propria, sicut et intelligere (1). In multis autem quae ad philosophiam pertinent, Augustinus utitur opinionibus Platonis, non asserendo, sed recitando. Tamen, quantum ad praesens pertinet, hoc quod dicitur anima quaedam sentire cum corpore, et quaedam sine corpore, dupliciter potest intelligi. Uno modo quòd hoc quod dico cum corpore, vel sine corpore, determinet actum sentiendi secundum quòd exit à sentiente (2); et sic nihil sentit sine corpore; quia actio sentiendi non potest procedere ab anima nisi per organum corporale. Alio modo potest intelligi ita quòd praedicta determinent actum sentiendi ex parte objecti quod sentitur; et sic quaedam sentit cum corpore, id est, in corpore existentia, sicut cum sentit vulnus, vel aliquid hujusmodi; quaedam verò sentit sine corpore, id est, non existentia in corpore, sed solum in apprehensione animae, sicut cum sentit se tristari, vel gaudere de aliquo audito.

ARTICULUS VI. — UTRUM POTENTIAE ANIMAE FLUANT AB EJUS ESSENTIA (3).

De his etiam Sent. 1, dist. 5, quæst. IV, art. 2, et De verit. quæst. IV, art. 5 corp. et Opusc. II, cap. 89.

Ad sextum sic proceditur. 1. Videtur quòd potentiae animae non fluant ab ejus essentia. Ab uno enim simplici non procedunt diversa. Essentia autem animae est una et simplex. Cum ergo potentiae animae sint multae et diversae, non possunt procedere ab ejus essentia.

2. Præterea, illud à quo aliquid procedit, est causa ejus (4). Sed essentia animae non potest dici causa potentialium, ut patet discurrenti per singula causarum genera. Ergo potentiae animae non fluunt ab ejus essentia.

3. Præterea, emanatio quemdam motum nominat. Sed nihil movetur à seipso, ut probatur (Physic. lib. VII, text. 2), nisi fortè ratione partis; sicut animal dicitur moveri à seipso, quia una pars ejus est movens, et alia mota; neque etiam anima movetur, ut probatur (De anima, lib. 1, text. 66). Non ergo anima causat in se suas potentias.

Sed *contra*, potentiae animae sunt quaedam proprietates naturales ipsius. Sed subjectum est causa propriorum accidentium; unde et ponitur in definitione accidentis, ut patet (Met. lib. VII, text. 12 et deinceps). Ergo potentiae animae procedunt ab ejus essentia sicut à causa.

CONCLUSIO. — Cum accidens proprium et per se causetur à subjecto secundum quòd est actu, et recipiatur in eo inquantum est in potentia; constat omnes potentias animae ab ipsius animae essentia emanare.

Respondeo dicendum quòd forma substantialis et accidentalis partim conveniunt, et partim differunt. Conveniunt quidem in hoc quòd utraque est actus, et secundum utramque est aliquid quodammodo in actu; differunt autem in duobus. Primò quidem, quia forma substantialis facit esse

(1) Id est ita immediate ab anima procedens vel per animam exercita.

(2) Id est subjective.

(3) In hoc articulo probat D. Thomas omnes potentias animae, sive subjectentur in anima,

sive in conjuncto, fluere ab essentia animae, sicut à principio.

(4) In creatis nimirum de quibus tantum hic agitur, cum in divinis processio sit unius ab alio, nec tamen ut à causa.

simpliciter, et ejus subjectum est ens in potentia tantum; forma autem accidentalis non facit esse simpliciter, sed esse tale, aut tantum, aut aliquo modo se habens: subjectum enim ejus est ens in actu. Unde patet quod actualitas per prius invenitur in forma substantiali quam in ejus subjecto. Et quia primum est causa in quolibet genere, forma substantialis causat esse in actu in suo subjecto. Sed è converso actualitas per prius invenitur in subjecto formæ accidentalis quam in forma accidentali; unde actualitas formæ accidentalis causatur ab actualitate subjecti; ita quod subjectum, inquantum est in potentia, est susceptivum formæ accidentalis; inquantum autem est in actu, est ejus productivum. Et hoc dico de proprio, et per se accidente (1); nam respectu accidentis extranei subjectum est susceptivum tantum; productivum verò talis accidentis est agens extrinsecum. Secundò autem differunt substantialis forma et accidentalis, quia cum minùs principale sit propter principalius, materia est propter formam substantialem; sed è converso forma accidentalis est propter completionem (2) subjecti. Manifestum est autem ex dictis (art. præc.), quod potentiarum animæ subjectum est vel ipsa anima sola, quæ potest esse subjectum accidentis, secundum quod habet aliquid potentialitatis, ut supra dictum est (quæst. LXXV, art. 5 ad 1), vel compositum. Compositum autem est in actu per animam. Unde manifestum est quod omnes potentiæ animæ, sive subjectum earum sit anima sola, sive compositum, fluunt ab essentia animæ (3) sicut à principio; quia jam dictum est (in isto art.), quod accidens causatur à subjecto, secundum quod est actu; et recipitur in eo, inquantum est in potentia.

Ad *primum* ergo dicendum, quod ab uno simplici possunt naturaliter multa procedere ordine quodam; et iterum propter diversitatem recipientium. Sic igitur ab una essentia animæ procedunt multæ et diversæ potentiæ, tum propter ordinem potentiarum, tum propter diversitatem organorum corporalium.

Ad *secundum* dicendum, quod subjectum est causa proprii accidentis, et finalis, et quodammodo activa, et etiam materialis, inquantum est susceptivum accidentis. Et ex hoc potest accipi quod essentia animæ est causa omnium potentiarum sicut finis, et sicut principium activum; quarundam (4) autem sicut susceptivum.

Ad *tertium* dicendum, quod emanatio propriorum accidentium à subjecto non est per aliquam transmutationem, sed per aliquam naturalem resultationem; sicut ex uno naturaliter aliud resultat, ut ex luce color.

ARTICULUS VII. — UTRUM UNA POTENTIA ANIMÆ ORIATUR AB ALIA.

De his etiam Sent. I, dist. 3, quæst. IV, art. 5, et II, dist. 24, quæst. I, art. 2 corp. et De verit. quæst. XIV, art. 5 corp. et quæst. XXV, art. 6 ad 1, et De anima, art. 43 ad 7.

Ad septimum sic proceditur. 1. Videtur quod una potentia animæ non oriatur ab alia. Eorum enim quæ simul esse incipiunt, unum non oritur ab alio. Sed omnes potentiæ animæ sunt simul animæ concreatæ. Ergo una earum ab alia non oritur.

2. Præterea, potentia animæ oritur ab anima, sicut accidens à sub-

(1) Accidens proprium et per se est illud quod à natura subjecti resultat.

(2) Alc., *amplexionem*.

(3) Illud patet circa potentias inorganicas, siquidem in anima, tanquam in subjecto existunt; quoad verò potentias organicas quæ in conjuncto tanquam in subjecto existunt, illud

quoque verum est, quia actualitas conjuncti est ab anima et illa actualitas est causa à qua fluunt istæ potentiæ.

(4) Ita potentiarum inorganicarum est causa materialis, quas in se tanquam in subjecto proximo suscipit.

jecto. Sed una potentia animæ non potest esse subjectum alterius, quia accidentis non est accidens. Ergo una potentia non oritur ab alia.

3. Præterea, oppositum non oritur à suo opposito (1); sed unumquodque oritur ex simili secundum speciem. Potentiæ autem animæ ex opposito dividuntur, sicut diversæ species. Ergo una earum non procedit ab alia.

Sed *contra*, potentiæ cognoscuntur per actus. Sed actus unius potentiæ causatur ab alio, sicut actus phantasie ab actu sensus. Ergo una potentia animæ causatur ab alia.

CONCLUSIO. — Cùm essentia animæ comparetur ad potentias tum ut principium activum, et finale, tum ut principium susceptivum; oportet etiam animæ potentias ad se invicem sic comparari, ut inter eas, perfectiores sint principia aliarum per modum finis et activi principii; imperfectiores verò sint principia aliarum per modum susceptivi principii.

Respondeo dicendum quòd in his quæ secundum ordinem naturalem procedunt ab uno, sicut primum est causa omnium, ita quod est primo propinquius, est quodammodo causa eorum quæ sunt magis remota. Ostensum est autem supra (art. 4 huj. quæst.), quòd inter potentias animæ est multiplex ordo (2): et ideo una potentia animæ ab essentia animæ procedit, mediante aliâ. Sed quia essentia animæ comparatur ad potentias sicut principium activum et finale, et sicut principium susceptivum vel seorsum per se, vel simul cum corpore; agens autem, et finis est perfectius; susceptivum autem principium, inquantum huiusmodi, est minùs perfectum; consequens est quòd potentiæ animæ quæ sunt priores secundum ordinem perfectionis et naturæ, sint principia aliarum per modum finis et activi principii (3). Videmus enim quòd sensus est propter intellectum, et non è converso. Sensus etiam est quædam deficiens participatio intellectus; unde secundum naturalem originem quodammodo est ab intellectu, sicut imperfectum à perfecto. Sed secundum viam susceptivi principii è converso potentiæ imperfectiores inveniuntur principia respectu aliarum; sicut anima, secundum quòd habet potentiam sensitivam (4), consideratur sicut subjectum, et materiale quoddam respectu intellectus. Et propter hoc imperfectiores potentiæ sunt priores in via generationis; prius enim animal generatur quàm homo.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd sicut potentia animæ ab essentia fluit, non per transmutationem, sed per naturalem quamdam resultationem, et est simul cum anima; ita est etiam de una potentia respectu alterius.

Ad *secundum* dicendum, quòd accidens per se non potest esse subiectum accidentis; sed unum accidens per prius recipitur in substantia quàm aliud, sicut quantitas quàm qualitas: et hoc modo unum accidens dicitur esse subjectum alterius; ut superficies coloris (5), inquantum substantia uno accidente mediante recipit aliud; et similiter potest dici de potentiis animæ.

(1) Nisi corrupto saltem ac desinente, ut ait Philosophus (De generat. animal. lib. 1, cap. 48).

(2) Sive triplex, nimirum vel naturæ quo potentiæ perfectiores intelliguntur esse priores imperfectis, vel generationis quo potentiæ imperfectæ priores è converso sunt quàm perfectæ, vel obiectorum tantum quo potentiæ independentes ab invicem propter objecta sua sunt priores.

(3) Intellectus est quodammodo principium effectivum et finale sensus; effectivum quia sen-

sus est quædam participatio intellectus, finale quia sensus est propter intellectum et non è converso.

(4) Non sic quasi sensus recipiat intellectum, verèque in eo intellectus subjectetur, sed quoniam anima secundum quòd habet potentiam sensitivam, etc.

(5) Suppl. ad pleniorè constructionem, ut *superficies est subjectum coloris*.

Ad *tertium* dicendum, quòd potentiae animae opponuntur ad invicem oppositione perfecti, et imperfecti, sicut etiam species numerorum et figurarum. Haec autem oppositio non impedit originem unius ab alio, quia imperfecta naturaliter à perfectis procedunt.

ARTICULUS VIII. — UTRUM OMNES POTENTIAE ANIMAE REMANEANT IN ANIMA A CORPORE SEPARATA (1).

De his etiam Sent. IV, dist. 44, quæst. III, art. 3, quæst. I, et dist. 50, quæst. I, art. 4 corp. et Cont. gent. lib. II, cap. 81 ad 3, et De anima, art. 19.

Ad octavum sic proceditur. 1. Videtur quòd omnes potentiae animae remaneant in anima à corpore separata. Dicitur enim in lib. De spiritu et anima (cap. 15 à princ.), quòd « anima recedit à corpore secum trahens sensum et imaginationem, rationem et intellectum, intelligentiam, concupiscibilitatem et irascibilitatem. »

2. Præterea, potentiae animae sunt ejus naturales proprietates. Sed proprium semper inest, et nunquam separatur ab eo cujus est proprium. Ergo potentiae animae sunt in ea etiam post mortem.

3. Præterea, potentiae animae etiam sensitivæ non debilitantur, debilitato corpore; quia, ut dicitur (De anima, lib. I, text. 65): « Si senex accipiat oculum juvenis, videbit utique, sicut et juvenis. » Sed debilitas est *via* ad corruptionem. Ergo potentiae animae non corrumpuntur, corrupto corpore, sed manent in anima separata.

4. Præterea, memoria est potentia animae sensitivæ, ut Philosophus probat (lib. De mem. et reminisc. cap. 1). Sed memoria manet in anima separata; dicitur enim (Luc. XVI, 23) diviti epuloni in inferno secundum animam existenti: *Recordare quia recepisti bona in vita tua*. Ergo memoria manet in anima separata, et per consequens aliae potentiae sensitivæ partis.

5. Præterea, gaudium et tristitia sunt in concupiscibili, quæ est potentia sensitivæ partis. Manifestum est autem animas separatas tristari et gaudere de præmiis, vel poenis quas habent. Ergo vis concupiscibilis manet in anima separata.

6. Præterea, Augustinus dicit (Super Genes. ad litt. lib. XII, cap. 32, circ. med.), quòd, « sicut anima, cum corpus jacet sine sensu nondum penitus mortuum, videt quædam secundum imaginariam visionem; ita cum fuerit à corpore penitus separata post mortem. » Sed imaginatio est potentia sensitivæ partis. Ergo potentia sensitivæ partis manet in anima separata, et per consequens omnes aliae potentiae.

Sed *contra* est quod dicitur (De eccl. dogm. (2) cap. 19): « Ex duabus tantum substantiis constat homo, animam cum ratione sua, et carne cum sensibus suis. » Ergo destructa carne, potentiae sensitivæ non manent.

CONCLUSIO. — Cum potentiae animae sint accidentia animae, vel totius compositi ex anima et corpore, illæ quæ sunt in anima ut in subjecto, corrupto corpore in anima remanent; quæ verò totius compositi sunt, non remanent corrupto corpore nisi virtute.

Respondeo dicendum quòd, sicut jam dictum est (art. 6 et 7 hujus quæst.), omnes potentiae animae comparantur ad animam solam sicut ad principium. Sed quædam potentiae comparantur ad animam solam sicut ad subjectum, ut intellectus et voluntas; et hujusmodi potentiae necesse

(1) Ex hoc articulo habes quomodo per rationem ostendas hominem duplici substantia constare, ita ut carnem sequantur sensus et ratio animam.

(2) Cujus libri Gennadius Massiliensis est auctor, ut jam pluries notatum est.

est quòd maneant in anima, corpore destructo. Quædam verò potentia sunt in conjuncto sicut in subjecto, sicut omnes potentia sensitivæ partis et nutritivæ. Destructo autem subjecto, non potest accidens remanere. Unde corrupto conjuncto, non manent hujusmodi potentia actu, sed virtute tantum manent in anima, sicut in principio vel radice. Et sic falsum est quòd quidam dicunt, hujusmodi potentias in anima remanere, etiam corpore corrupto; et multò falsius quòd dicunt, etiam actus harum potentiarum remanere in anima separata; quia talium potentiarum nulla est actio nisi per organum corporeum (1).

Ad *primum* ergo dicendum, quòd liber ille auctoritatem non habet (2); unde quòd ibi scriptum est, eadem facilitate contemnitur quàm dicitur. Tamen potest dici, quòd trahit secum anima hujusmodi potentias non actu, sed virtute.

Ad *secundum* dicendum, quòd hæ potentia, quas dicimus actu in anima separata non manere, non sunt proprietates solius animæ, sed conjuncti.

Ad *tertium* dicendum, quòd dicuntur non debilitari hujusmodi potentia, debilitato corpore, quia anima manet immutabilis; quæ est virtuale principium hujusmodi potentiarum.

Ad *quartum* dicendum, quòd illa recordatio accipitur eo modo quo Augustinus (De Trin. lib. x, cap. 11) ponit memoriam in mente, non eo modo quo ponitur pars animæ sensitivæ (3).

Ad *quintum* dicendum, quòd tristitia et gaudium sunt in anima separata, non secundum appetitum sensitivum, sed secundum appetitum intellectivum; sicut etiam in angelis.

Ad *sextum* dicendum, quòd Augustinus loquitur ibi inquirendo, non asserendo: unde quædam ibi dicta retractat.

QUÆSTIO LXXVIII.

DE POTENTIIS ANIMÆ IN SPECIALI, IN QUATUOR ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de potentiis animæ in speciali. Ad considerationem autem theologi pertinet inquirere specialiter solum de potentiis intellectivis et appetitivis, in quibus virtutes inveniuntur. Sed quia cognitio harum potentiarum quodammodo dependet ex aliis, ideo nostra consideratio de potentiis animæ in speciali erit tripartita. Primò namque considerandum est de his quæ sunt præambula ad intellectum. Secundò de potentiis intellectivis. Tertiò de potentiis appetitivis. — Circa primum quærentur quatuor: 1º De generibus potentiarum animæ. — 2º De speciebus vegetativæ partis. — 3º De sensibus exterioribus. — 4º De sensibus interioribus.

ARTICULUS I. — UTRUM QUINQUE GENERA POTENTIARUM ANIMÆ SINT DISTINGUENDA (4).

De his etiam De verit. quæst. x, art. 2 ad 2, et quæst. De anima, art. 43, et De anima, lib. 1, lect. 44 princ. et lect. 2, 3 corp. 2, et lect. 5 et 6 fin.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quòd non sint quinque genera po-

(1) Idcirco anima separata neque videt oculis corporeis, neque olfacit, neque imaginatur, neque per memoriam sensitivam recordatur præteritorum, neque tristatur vel gaudet per appetitum sensitivum; quamvis præteritorum meminerit, gaudetque bonis et tristetur de malis, secundum intellectivam memoriam et appetitum intellectivum.

(2) Videre est inter opera Augustini rejectitia.

(3) Apud peripateticos duplex distinguitur memoria, sensitiva et intellectiva.

(4) In hoc articulo et in aliis sequentibus D. Thomas doctrinam aristotelicam circa potentias animæ explicat et demonstrat.

tentiarum animæ distinguenda, scilicet vegetativum, sensitivum, appetitivum, secundum locum motivum, et intellectivum. Potentiæ enim animæ dicuntur partes ipsius. Sed tantum tres partes animæ communiter ab omnibus assignantur, scilicet anima vegetabilis, anima sensibilis et rationalis. Ergo tantum tria sunt genera potentiarum animæ, et non quinque.

2. Præterea, potentiæ animæ sunt principia operum vitæ. Sed quatuor modis dicitur aliquid vivere; dicit enim Philosophus (De anima, lib. II, text. 3): « Multipliciter ipso vivere dicto, etsi unum aliquod horum insit solum, aliquid dicimus vivere, ut intellectus et sensus, motus et status secundum locum; adhuc autem motus secundum alimentum et decrementum et augmentum. » Ergo tantum quatuor sunt genera potentiarum animæ, appetitivo excluso.

3. Præterea, ad illud quod est commune omnibus potentiis, non debet deputari aliquod speciale animæ genus. Sed appetere convenit cuilibet potentiæ animæ. Visus enim appetit visibile conveniens; unde dicitur (Eccl. XI, 22): *Gratiam et speciem desiderabit oculus, et super hoc virides sationes*; et eadem ratione quælibet alia potentia desiderat objectum sibi conveniens. Ergo non debet poni appetitivum unum speciale genus potentiarum animæ.

4. Præterea, principium movens in animalibus est sensus, aut intellectus, aut appetitus, ut dicitur (De anima, lib. III, text. 48 et seq.). Non ergo motivum debet poni speciale genus animæ præter prædicta.

Sed *contra* est quod Philosophus dicit (De anima, lib. III, text. 27): « Potentias autem dicimus vegetativum, sensitivum, appetitivum, motivum secundum locum, et intellectivum. »

CONCLUSIO. — Quinque distincta sunt potentiarum animæ genera: vegetativum, sensitivum, appetitivum, motivum secundum locum, et intellectivum; tres animæ: vegetativa, sensitiva, et intellectiva; et quatuor modi vivendi: vegetativum, sensitivum, motivum secundum locum, et intellectivum.

Respondeo dicendum quod quinque sunt genera potentiarum animæ, quæ numerata sunt; tres verò dicuntur animæ; quatuor verò dicuntur modi vivendi. Et hujus diversitatis ratio est, quia diversæ animæ distinguuntur secundum quod diversimodè operatio animæ supergreditur operationem naturæ corporalis. Tota enim natura corporalis subjacet animæ, et comparatur ad ipsam sicut materia et instrumentum. Est ergo quædam operatio animæ quæ intantum excedit naturam corpoream, quod neque etiam exercetur per organum corporale; et talis est operatio animæ rationalis. Est autem alia operatio animæ infra istam, quæ quidem fit per organum corporale, non tamen per aliquam corpoream qualitatem. Et talis est operatio animæ sensibilis; quia etsi calidum, et frigidum, et humidum, et siccum, et aliæ hujusmodi qualitates corporeæ, requirantur ad operationem sensus; non tamen ita quod mediante virtute talium qualitatum operatio animæ sensibilis procedat, sed requiruntur solum ad debitam dispositionem organi. Infima autem operationum animæ est quæ fit per organum corporeum, et virtute corporeæ qualitatis. Supergreditur tamen operationem naturæ corporeæ; quia motiones corporum sunt ab exteriori principio; hujusmodi autem operationes sunt à principio intrinseco: hoc enim commune est omnibus operationibus animæ. Omne enim animatum aliquo modo movet seipsum; et talis est operatio animæ vegetabilis. Digestio enim, et ea quæ consequuntur, fit instrumentaliter per actionem caloris, ut dicitur (De anima, lib. II, text. 50). — Genera verò potentiarum animæ distinguuntur secundum objecta. Quanto enim potentia est altior, tanto res-

picit universalis objectum, ut supra dictum est (quæst. præc. art. 3 ad 4). Objectum autem operationis animæ in triplici ordine potest considerari. Alicujus enim potentiae animæ objectum est solum corpus animæ unitum; et hoc genus potentiarum animæ dicitur vegetativum; non enim vegetativa potentia agit nisi in corpus cui anima unitur. Est autem aliud genus potentiarum animæ quod respicit adhuc universalius objectum, scilicet omne corpus sensibile, et non solum corpus animæ unitum. Est autem aliud genus potentiarum animæ quod respicit adhuc universalius objectum, scilicet non solum corpus sensibile, sed etiam universaliter omne ens. Ex quo patet quod ista duo secunda genera potentiarum animæ habent operationem non solum respectu rei conjunctæ, sed etiam respectu rei extrinsecæ. Cum autem oporteat operans aliquo modo conjungi suo objecto, circa quod operatur; necesse est extrinsecam rem, quæ est objectum operationis animæ, secundum duplicem rationem ad animam comparari. Uno modo secundum quod nata est animæ conjungi, et in anima esse per suam similitudinem (1); et quantum ad hoc sunt duo genera potentiarum, scilicet *sensitivum* respectu objecti minùs communis, quod est corpus sensibile; et *intellectivum* respectu objecti communissimi, quod est ens universale. Alio verò modo secundum quod ipsa anima inclinatur et tendit in rem exteriorem. Et secundum hanc etiam comparisonem sunt duo genera potentiarum animæ: unum quidem, scilicet *appetitivum*, secundum quod anima comparatur ad rem extrinsecam ut ad finem, qui est primum in intentione; aliud autem *motivum secundum locum*, prout anima comparatur ad rem exteriorem, sicut ad terminum operationis et motus. Ad consequendum enim aliquod desideratum et intentum omne animal movetur. — Modi verò vivendi distinguuntur secundum gradus viventium. Quædam enim viventia sunt in quibus est tantum *vegetativum*, sicut in plantis. Quædam verò, in quibus cum vegetativo est etiam *sensitivum*, non tamen *motivum secundum locum*, sicut sunt immobilia animalia, ut conchilia. Quædam verò sunt quæ supra hoc habent *motivum secundum locum*, ut perfecta animalia, quæ multis indigent ad suam vitam; et ideo indigent motu, ut vitæ necessaria procul posita quærere possint. Quædam verò viventia sunt in quibus cum his est *intellectivum*, scilicet in hominibus. *Appetitivum* autem non constituit aliquem gradum viventium: quia in quibuscumque est sensus, est etiam appetitus, ut dicitur (De anima, lib. II, text. 27).

Et per hoc solvuntur duo prima objecta.

Ad *tertium* dicendum, quod appetitus naturalis est inclinatio cujuslibet rei in aliquid ex natura sua. Unde naturali appetitu quælibet potentia desiderat sibi conveniens. Sed appetitus animalis consequitur formam apprehensam: et ad hujusmodi appetitum requiritur specialis (2) animæ potentia, et non sufficit sola apprehensio. Res enim appetitur, prout est in sua natura. Non est autem secundum suam naturam in virtute apprehensiva (3), sed secundum suam similitudinem. Unde patet quod visus appetit naturaliter visibile solum ad suum actum, scilicet ad videndum. Animal autem appetit rem visam per vim appetitivam, non solum ad videndum, sed etiam ad alios usus. Si autem non indigeret anima rebus perceptis a sensu nisi

(1) Diversimodè tamen juxta diversam rationem intellectivi et sensitivi, vel intelligibilis objecti et sensibilis. Quia enim anima per seipsam exercet rationem intelligendi, sine organo ullo vel instrumento corporeo, propriis similè quoque intelligibile objectum per similitudinem suam in anima est; sed actionem sentiendi

non nisi mediante organo exercet; ac proinde objectum sensibile non tam propriè potest in illa esse, sed potius in sensorio, quamvis et immediate in illa est.

(2) Al., *spiritualis*.

(3) Ita cod. Alcan. et editi philosophi. Al. editi, *appetitiva*.

propter actiones sensuum, scilicet ut eas sentiret; non oporteret appetitivum ponere speciale genus inter potentias animæ, quia sufficeret appetitus naturalis potentiarum.

Ad *quartum* dicendum, quòd quamvis sensus et appetitus sint principia moventia in animalibus perfectis; non tamen sensus et appetitus, inquantum hujusmodi, sufficiunt ad movendum, nisi superadderetur eis aliqua virtus. Nam in immobilibus animalibus est sensus et appetitus; non tamen habent vim motivam. Hæc autem vis motiva non solum est in appetitu et sensu, ut imperante motum, sed etiam est in ipsis partibus corporis, ut sint habiles ad obediendum appetitui animæ moventis. Cujus signum est, quòd quando membra remonentur à sua dispositione naturali, non obediunt appetitui ad motum.

ARTICULUS II. — UTRUM CONVENIENTER PARTES VEGETATIVÆ ASSIGNENTUR, SCILICET NUTRITIVUM, AUGMENTATIVUM ET GENERATIVUM (1).

De his etiam Cont. gent. lib. II, cap. 58, et De anima, art. 45 corp. ad 2, et 45, et De anima, lect. 9 fin.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quòd inconvenienter partes vegetativæ assignentur, scilicet nutritivum, augmentativum, et generativum. Hujusmodi enim vires dicuntur naturales. Sed potentia animæ sunt supra vires naturales. Ergo hujusmodi vires non debent poni potentia animæ.

2. Præterea, ad id quod est commune viventibus, et non viventibus, non debet aliqua potentia animæ deputari. Sed generatio est communis omnibus generabilibus et corruptibilibus, tam viventibus, quàm non viventibus. Ergo vis generativa non debet poni potentia animæ.

3. Præterea, anima est pars potentior naturâ corporeâ (2). Sed natura corporea eadem virtute activâ dat speciem, et debitam quantitatem. Ergo multò magis anima; non est ergo alia potentia animæ augmentativa à generativa.

4. Præterea, unaquæque res conservatur in esse per id quod esse habet. Sed potentia generativa est per quam acquiritur esse viventis. Ergo per eandem res viva conservatur. Sed ad conservationem rei viventis ordinatur vis nutritiva, ut dicitur (De anima, lib. II, text. 48). Est enim « potentia potens salvare suscipiens ipsam. » Non debet ergo distinguere nutritiva potentia à generativa.

Sed *contra* est quod Philosophus dicit (De anima, lib. II, text. 34, 46 et 47), quòd « opera hujus animæ sunt generare, et alimento uti, et iterum augmentum facere. »

CONCLUSIO. — Tres sunt animæ vegetativæ partes, nutritiva, augmentativa, et generativa.

Respondeo dicendum quòd tres sunt potentia vegetativæ partis. Vegetativum enim, ut dictum est (art. præc.), habet pro objecto ipsum corpus vivens per animam; ad quod quidem corpus triplex animæ operatio est necessaria. Una quidem, per quam esse acquirat; et ad hoc ordinatur potentia generativa. Alia verò per quam corpus vivum acquirit debitam quantitatem; et ad hoc ordinatur vis augmentativa. Alia verò per quam corpus viventis salvatur et in esse, et in quantitate debita; et ad hoc ordinatur vis nutritiva. Est tamen quædam differentia attendenda inter has potentias. Nam nutritiva et augmentativa habent suum effectum in eo in

(1) Partes vegetativæ, scilicet potentia vel facultates illius animæ quas sub nomine *partium* appellat Philosophus propter divisionem functionum animæ.

(2) Ita Rom. edit. et Patav. Nicolai: *Anima pars est potentior quam natura corporea.*

quo sunt; quia ipsum corpus unitum animæ augetur et conservatur per vim augmentativam et nutritivam, in eadem anima existentem. Sed vis generativa habet effectum suum non in eodem corpore, sed in alio; quia nihil est generativum sui ipsius. Et ideo vis generativa quodammodo appropinquat ad dignitatem animæ sensitivæ quæ habet operationem in res exteriores, licet excellentiori modo, et universaliori. « Supremum enim inferioris naturæ attingit id quod est infimum superioris, » ut patet per Dionysium (De divin. nom. cap. 7, inter med. et fin. lect. 4). Et ideo inter istas tres potentias finalior et principalior et perfectior est generativa, ut dicitur (De anima, lib. II, text. 49): « Est enim rei jam perfectæ facere alteram qualis ipsa est. » Generativæ autem deserviunt et augmentativa et nutritiva; augmentativæ verò nutritiva (1).

Ad *primum* ergo dicendum, quòd huiusmodi vires dicuntur naturales; tum quia habent effectum similem naturæ, quæ etiam dat esse, et quantitatem, et conservationem; licet hæ vires habeant hoc altiori modo; tum quia hæ vires exercent suas actiones instrumentaliter per qualitates activas et passivas, quæ sunt naturalium actionum principia.

Ad *secundum* dicendum, quòd generatio in rebus inanimatis est totaliter ab extrinseco; sed generatio viventium est quodam altiori modo per aliquid ipsius viventis, quod est semen, in quo est aliquod principium corporis formativum. Et ideo oportet esse aliquam potentiam rei viventis per quam semen huiusmodi præparetur; et hæc est vis generativa.

Ad *tertium* dicendum, quòd quia generatio viventium est ex aliquo semine, oportet quòd in principio animal generetur parvæ quantitatis; et propter hoc necesse est quòd habeat potentiam animæ, per quam ad debitam quantitatem perducatur. Sed corpus inanimatum generatur ex materia determinata ab agente extrinseco; et ideo simul recipit speciem et quantitatem, secundum materiæ conditionem.

Ad *quartum* dicendum, quòd, sicut jam dictum est (art. præc.), operatio vegetativi principii completur mediante calore, cuius est humidum consumere; et ideo ad restaurationem humidi deperditi necesse est habere potentiam nutritivam, per quam alimentum convertatur in substantiam corporis; quod etiam est necessarium ad actus virtutis augmentativæ et generativæ.

ARTICULUS III. — UTRUM CONVENIENTER DISTINGUANTUR QUINQUE SENSUS EXTERIORES.

De his etiam Sent. II, dist. 2, quæst. II, art. 2 ad 5 fin. et quæst. De anima, art. 43 corp. et De anima, lib. III, lect. 7.

Ad tertium sic proceditur. 1. Videtur quòd inconvenienter distinguantur quinque sensus exteriores. Sensus enim est cognoscitivus accidentium. Sunt autem multa genera accidentium. Cum ergo potentiæ distinguantur per objecta, videtur quòd sensus multiplicentur secundum numerum qui est in generibus accidentium.

2. Præterea, magnitudo, et figura, et alia, quæ dicuntur sensibilia communia (2), non sunt sensibilia per accidens, sed contra ea dividuntur (De anima, lib. II, text. 63 et 64). Diversitas autem per se objectorum diversi-

(1) Utrum partes illæ aut potentiæ realiter distinguantur ab invicem, an ratione tantum, ambigunt philosophi, sed B. Thomas videtur ex Sylvio loqui de illis tanquam re distinctis tum hic, tum quæst. disput. de anima, art. 42 ad 43.

(2) Sensibile est triplex, scilicet proprium, commune et per accidens. Sensibile proprium

est illud quod per se spectat ad unum sensum, ut color ad oculum et sapor ad gustum; commune est illud quod à pluribus sensibus potest percipi, ut figura oculis et tactu; sensibile per accidens est illud quod latet sub apparentiis sensibilibus, tanquam naturaliter cum illis connexum, ut vita, amor, odium, virtus.

ficat potentias. Cùm ergo plus differant magnitudo et figura à colore, quàm sonus; videtur quòd multò magis debeat esse alia potentia sensitiva cognoscitiva magnitudinis aut figuræ, quàm coloris et soni.

3. Præterea, unus sensus est unius contrarietatis, sicut visus albi et nigri. Sed tactus est cognoscitivus plurium contrarietatum, scilicet calidi et frigidi, humidi et siccici, et hujusmodi. Ergo non est sensus unus, sed plures; ergo plures sensus sunt quàm quinque.

4. Præterea, species non dividitur contra genus. Sed gustus est tactus quidam. Ergo non debet poni alter sensus præter tactum.

Sed *contra* est quod Philosophus dicit (De anima, lib. II, text. 128), quòd « non est alter sensus præter quinque. »

CONCLUSIO. — Quinque sunt exteriores sensus: visus, auditus, olfactus, gustus, et tactus.

Respondeo dicendum quòd rationem distinctionis et numeri sensuum exteriorum quidam accipere voluerunt ex parte organorum, in quibus aliquod elementorum dominatur, vel aqua, vel aer, vel aliquid hujusmodi; quidam autem ex parte medii, quod est vel conjunctum, vel extrinsecum, et hoc vel aer, vel aqua, vel aliquid hujusmodi; quidam autem ex diversa natura sensibilibus qualitatibus, secundum quòd est qualitas simplicis corporis, vel sequens complexionem. Sed nihil istorum conveniens est. Non enim potentiæ sunt propter organa, sed organa propter potentias. Unde non propter hoc sunt diversæ potentiæ, quia sunt diversa organa; sed ideo natura instituit diversitatem in organis, ut congruerent diversitati potentiarum. Et similiter diversa media diversis sensibus attribuit, secundum quòd erat conveniens ad actus potentiarum. Naturas autem sensibilibus qualitatibus cognoscere non est sensus, sed intellectus. Accipienda est ergo ratio numeri et distinctionis exteriorum sensuum, secundum illud quòd propriè et per se ad sensum pertinet. Est autem sensus quædam potentia passiva, quæ nata est immutari ab exteriori sensibili. Exterior ergo immutativum est quod per se à sensu percipitur, et secundum cujus diversitatem sensitivæ potentiæ distinguuntur. Est autem duplex immutatio: una naturalis, et alia spiritualis. Naturalis quidem secundum quòd forma immutantis recipitur in immutato secundum esse naturale; sicut calor in calefacto: spiritualis autem, secundum quòd forma immutantis recipitur in immutato secundum esse spirituale, ut forma coloris in pupilla, quæ non fit per hoc colorata. Ad operationem autem sensus requiritur immutatio spiritualis, per quam intentio formæ sensibilis fiat in organo sensus; alioquin, si sola immutatio naturalis sufficeret ad sentiendum, omnia corpora naturalia sentirent, dum alterantur. Sed in quibusdam sensibus invenitur immutatio spiritualis tantum, sicut in visu; in quibusdam autem cum immutatione spirituali etiam naturalis; vel ex parte objecti tantum, vel etiam ex parte organi. Ex parte autem objecti invenitur transmutatio naturalis secundum locum quidem in sono, qui est objectum auditus; nam sonus ex percussione causatur, et aeris commotione: secundum alterationem verò in odore, qui est objectum olfactus; oportet enim per calidum alterari aliquo modo corpus, ad hoc quòd spiret odorem. Ex parte autem organi est immutatio naturalis in tactu et gustu; nam et manus tangens calida calefit, et lingua humectatur per humiditatem saporum. Organum verò olfactus aut auditus nullà naturali immutatione immutatur in sentiendo, nisi per accidens. Visus autem, qui est absque immutatione naturali organi et objecti, est maximè spiritualis, et perfectior inter omnes sensus, et communior; et post hunc auditus, et deinde olfactus, qui habent immutatio-

nem naturalem ex parte objecti. Motus autem localis est perfectior et naturaliter prior quàm motus alterationis, ut probatur (Phys. lib. viii, text. 55). Tactus autem et gustus sunt maximè naturales (1), de quorum distinctione post dicetur (in solut. 3 et 4 argum.). Et inde est quòd alii tres sensus non fiunt per medium conjunctum, ne aliqua naturalis transmutatio pertingat ad organum, ut accidit in his duobus sensibus (2).

Ad *primum* ergo dicendum, quòd non omnia accidentia habent vim immutativam secundum se, sed solæ qualitates tertiæ speciei (3), secundum quas contingit alteratio. Et ideo solæ hujusmodi qualitates sunt objecta sensuum; quia, ut dicitur (Phys. lib. vii, text. 12): « secundum eadem alteratur sensus, secundum quæ alterantur corpora inanimata. »

Ad *secundum* dicendum, quòd magnitudo, et figura, et hujusmodi, quæ dicuntur communia sensibilia (4), sunt media inter sensibilia per accidens, et sensibilia propria quæ sunt objecta sensuum. Nam sensibilia propria primò et per se immutant sensum, cùm sint qualitates alterantes; sensibilia verò communia omnia reducuntur ad quantitatem. Et de magnitudine quidem et numero patet quòd sunt species quantitatis; figura autem est qualitas circa quantitatem, cùm consistat ratio figuræ in terminatione magnitudinis; motus autem et quies sentiuntur, secundum quòd subjectum uno modo vel pluribus modis se habet secundum magnitudinem subjecti vel localis distantiae, quantum ad motum augmenti, et motum localem, vel etiam secundum sensibiles qualitates, ut in motu alterationis. Et sic sentire motum et quietem est quodammodo sentire unum et multa. Quantitas autem est proximum subjectum qualitatis alterativæ, ut superficies est subjectum coloris. Et ideo sensibilia communia non movent sensum primò et per se, sed ratione sensibilis qualitatis, ut superficies ratione coloris. Nec tamen sunt sensibilia per accidens, quia hujusmodi sensibilia aliquam diversitatem faciunt in immutatione sensus. Alio enim modo immutatur sensus à magna superficie et à parva; quia etiam ipsa albedo dicitur magna, vel parva; et ideo dividitur secundum proprium subjectum.

Ad *tertium* dicendum, quòd, sicut Philosophus videtur dicere (De anima, lib. ii, text. 106 et deinceps), sensus tactus est unus genere, sed dividitur in multos sensus secundum speciem (et propter hoc est diversarum contrarietatum), qui tamen non separantur ab invicem secundum organum, sed per totum corpus se concomitantur; et ideo eorum distinctio non apparet. Gustus autem, qui est perceptivus dulcis et amari, concomitatur tactum in lingua, non autem per totum corpus: et ideo de facili à tactu distinguitur. Posset tamen dici quòd omnes illæ contrarietates singulæ conveniunt in uno genere proximo, et omnes in uno genere communi, quod est objectum tactus secundum rationem communem. Sed illud genus commune est innominatum, sicut etiam genus proximum calidi et frigidi est innominatum.

Ad *quartum* dicendum, quòd sensus gustus, secundum dictum Philosophi (De anima, lib. ii, text. 28 et 94), est quædam species tactus, quæ est in lingua tantum. Non autem distinguitur à tactu in genere, sed à tactu quantum ad alias species quæ per totum corpus diffunduntur. Si verò tac-

(1) Edit. Nicolai, *materiales*.

(2) Hinc juxta mentem D. Thomæ sensus hunc sequuntur ordinem; primus est visus; secundus, auditus; tertius, odoratus; quartus, gustus; quintus, tactus.

(3) Qualitates tertiæ speciei sunt passio, et patibilibus qualitas (Vid. sup. 54).

(4) Sensibile commune est quintuplex; scilicet motus, quies, numerus, figura et magnitudo. Ad ista referuntur tempus, situs, unitas, distantia et propinquitas, et hæc omnia reducuntur ad quantitatem.

tus sit unus sensus tantum propter unam rationem communem objecti, dicendum erit quod secundum rationem diversam immutationis distinguitur gustus à tactu. Nam tactus immutatur naturali immutatione, et non solum spirituali, quantum ad organum suum secundum qualitatem quæ ei propriè obijcitur; gustus autem organum non immutatur de necessitate naturali immutatione secundum qualitatem quæ ei propriè obijcitur (ut scilicet lingua fiat dulcis, vel amara), sed secundum præambulam qualitatem in qua fundatur sapor; scilicet secundum humorem, qui est objectum tactus.

ARTICULUS IV. — UTRUM INTERIORES SENSUS CONVENIENTER DISTINGUANTUR (1).

De his etiam De anima, art. 13 corp.

Ad quantum sic proceditur. 1. Videtur quod interiores sensus inconvenienter distinguantur. Commune enim non dividitur contra proprium. Ergo sensus communis non debet enumerari inter vires interiores sensitivas præter sensus exteriores proprios.

2. Præterea, ad id ad quod sufficit sensus proprius et exterior, non oportet ponere aliquam vim apprehensivam interiorem. Sed ad judicandum de sensibilibus sufficiunt sensus proprii et exteriores; unusquisque enim sensus judicat de proprio objecto. Similiter etiam videntur sufficere ad hoc quod percipiant suos actus; quia cum actio sensus sit quodammodo medium inter potentiam et objectum, videtur quod multo magis visus possit suam visionem, tanquam sibi propinquiorem, percipere, quam colorem; et sic de aliis. Non ergo necessarium fuit ad hoc ponere interiorem potentiam, quæ dicatur sensus communis.

3. Præterea, secundum Philosophum (lib. De memor. et reminisc. cap. 1): « Phantasticum et memorativum sunt passionis primi sensitivi. » Sed passio non dividitur contra subjectum. Ergo memoria et phantasia non debent poni aliæ potentiæ præter sensum communem.

4. Præterea, intellectus minus dependet à sensu quam quæcumque potentia sensitivæ partis. Sed intellectus nihil cognoscit nisi accipiendo à sensu; unde dicitur (Poster. lib. 1, text. 33), quod « quibus deest unus sensus, deficit una scientia. » Ergo multo minus debet poni una potentia sensitivæ partis ad percipiendas intentiones quas non percipit sensus, quam vocant *æstimativam*.

5. Præterea, actus cogitativæ, qui est conferre, et componere, et dividere; et actus reminiscitivæ, qui est quodam syllogismo uti ad inquirendum, non minus distant ab actu æstimativæ et memorativæ, quam actus æstimativæ ab actu phantasie. Debent ergo vel cogitativa et reminiscitiva poni aliæ vires præter æstimativam et memorativam; vel æstimativa et memorativa non debent poni aliæ vires præter phantasiam.

6. Præterea, Augustinus (Super Gen. ad litt. lib. XII, cap. 7, 24, etc.) ponit tria genera visionum: scilicet corporalem, quæ fit per sensum; et spirituales, quæ fit per imaginationem, sive phantasiam; et intellectualem, quæ fit per intellectum. Non est ergo aliqua vis interior quæ sit media inter sensum et intellectum, nisi imaginativa tantum.

Sed *contra* est quod Avicenna in suo libro De anima ponit quinque potentias sensitivas interiores, scilicet *sensum communem, phantasiam, imaginativam, æstimativam et memorativam*.

CONCLUSIO. — Recipit, et conservat animal species sensibiles et intentiones quas-

(1) Licet secundum nonnullorum expositionem ponere videatur Aristoteles sensus interiores quinque, attamen secundum commentatorem

multosque peripateticos quatuor tantum statuit D. Thomas.

(2) Id est, primum principium sensibilitatis.

dam, quas non percipit sensus exterior: necesse est igitur ponere tantum quatuor vires interiores sensitivæ partis dictis officiis distinctas: sensum communem, imaginationem, æstimativam, et memorativam.

Respondeo dicendum quod cum natura non deficiat in necessariis, oportet esse tot actiones animæ sensitivæ, quot sufficiant ad vitam animalis perfecti. Et quæcumque harum actionum non possunt reduci in unum principium, requirunt diversas potentias; cum potentia animæ nihil aliud sit quam proximum principium operationis animæ. Est autem considerandum quod ad vitam animalis perfecti requiritur quod non solum apprehendat rem ad præsentiam sensibilis, sed etiam in ejus absentia; alioquin cum animalis motus et actio sequantur apprehensionem, non moveretur animal ad inquirendum aliquid absens. Cujus contrarium apparet maxime in animalibus perfectis, quæ moventur motu processivo: moventur enim ad aliquid absens apprehensum. Oportet ergo quod animal per animam sensitivam non solum recipiat species sensibilem, cum præsentialem immutatur ab eis, sed etiam eas retineat et conservet. Recipere autem et retinere reducuntur in corporalibus ad diversa principia; nam humida bene recipiunt, et malè retinent; è contrario autem est de siccis. Unde cum potentia sensitiva sit actus organi corporalis, oportet esse aliam potentiam quæ recipiat species sensibilem, et quæ conservet. Rursus considerandum est quod si animal moveretur solum propter delectabile et contristabile secundum sensum, non esset necessarium ponere in animali nisi apprehensionem formarum quas percipit sensus, in quibus delectatur, aut horret. Sed necessarium est animali ut quærat aliqua, vel fugiat, non solum quia sunt convenientia vel non convenientia ad sentiendum, sed etiam propter aliquas alias commoditates et utilitates, sive nocumenta; sicut ovis videns lupum venientem fugit, non propter indecentiam coloris, vel figuræ, sed quasi inimicum naturæ; et similiter avis colligit paleam, non quia delectet sensum, sed quia est utilis ad nidificandum. Necessarium est ergo animali quod percipiat hujusmodi intentiones (1), quas non percipit sensus exterior; et hujus perceptionis oportet esse aliquid aliud principium; cum perceptio formarum sensibilium sit ex immutatione sensibilium, non autem perceptio intentionum prædictarum. Sic ergo ad receptionem formarum sensibilium ordinatur *sensus proprius* et *communis*, de quorum distinctione post dicetur (in solut. 1 et 2 arg.). Ad harum autem formarum retentionem aut conservationem ordinatur *phantasia*, sive *imaginatio*, quæ idem sunt; est enim phantasia sive imaginatio quasi thesaurus quidam (2) formarum per sensum acceptarum. Ad apprehendendum autem intentiones quæ per sensum non accipiuntur, ordinatur *vis æstimativa* (3); ad conservandum autem eas *vis memorativa*, quæ est thesaurus quidam hujusmodi intentionum; cujus signum est, quod principium memorandi fit in animalibus ex aliqua hujusmodi intentione; putà, quod est nocivum, vel conveniens. Et ipsa ratio præteriti, quam attendit memoria, inter hujusmodi intentiones computatur. — Considerandum est autem quod quantum ad formas sensibiles non est differentia inter hominem et alia animalia; similiter enim immutantur à sensibilibus exterioribus; sed quantum ad

(1) Intentiones illæ nihil aliud sunt quam illud quod per *idam* sensu largo sumptam intelligitur.

(2) Ita cum cod. Alcan. editi plurimi. Rom. edit.: *Phantasia, sive imaginatio, quasi thesaurus quidam*, etc., intermediis omissis.

3. Vis æstimativa defini potest facultas per-

ceptiva et discretiva rationum à sensibus externis non apprehensarum, ut utilitas et inutilitas, amicitia et inimicitia. Id officii ad hanc facultatem pertinet ut animal quodam judicio et instinctu res amicas approbet, noxias verò et contrarias reprobet et abhorreat.

intentiones prædictas, differentia est. Nam alia animalia percipiunt hujusmodi intentiones solum naturali quodam instinctu, homo autem per quamdam collationem. Et ideo quæ in aliis animalibus dicitur *æstiativa naturalis*, in homine dicitur *cogitativa*, quæ per collationem quamdam hujusmodi intentiones adinvenit. Unde etiam dicitur *ratio particularis* (1), cui medici assignant determinatum organum, scilicet mediam partem capitis. Est enim collativa intentionum individualium, sicut *ratio intellectiva est collativa intentionum universalium*. Ex parte autem memorativæ non solum habet *memoriam*, sicut cætera animalia, in subita recordatione præteritorum, sed etiam *reminiscentiam* (2), quasi syllogisticè inquirendo præteritorum memoriam, secundum individuales intentiones. Avicenna verò ponit quintam potentiam mediam inter æstiativam et imaginativam, quæ componit et dividit formas imaginatas; ut patet cum ex forma imaginata auri et forma imaginata montis, componimus unam formam montis aurei, quem nunquam vidimus. Sed ista operatio non apparet in aliis animalibus ab homine, in quo ad hoc sufficit virtus imaginativa (3). Cui etiam hanc actionem attribuit Averroes in libro quodam quem fecit de sensu et sensibilibus. Et sic non est necesse ponere nisi quatuor vires interiores sensitivæ partis, scilicet *sensum communem, et imaginationem, æstiativam, et memorativam*.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd sensus interior non dicitur communis per prædicationem, sicut genus; sed sicut communis radix, et principium exteriorum sensuum.

Ad *secundum* dicendum, quòd sensus proprius judicat de sensibili proprio, discernendo ipsum ab aliis quæ cadunt sub eodem sensu; sicut discernendo album à nigro vel à viridí. Sed discernere album à dulci non potest neque visus, neque gustus; quia oportet quòd qui inter aliqua discernit, utrumque cognoscat. Unde oportet ad sensum communem pertinere discretionis iudicium, ad quem referantur, sicut ad communem terminum, omnes apprehensiones sensuum; à quo etiam percipiuntur actiones sensuum, sicut cum aliquis videt se videre. Hoc enim non potest fieri per sensum proprium, qui non cognoscit nisi formam sensibilis à quo immutatur; in qua immutatione perficitur visio, et ex qua immutatione sequitur alia immutatio in sensu communi, qui visionem percipit.

Ad *tertium* dicendum, quòd sicut una potentia oritur ab anima, alià mediante, ut supra dictum est (quæst. lxxvii, art. 7), ita etiam anima subicitur alii potentie mediante alià; et secundum hunc modum *phantasticum* et *memorativum* dicuntur passionem primi sensitivi.

Ad *quartum* dicendum, quòd licet intellectus operatio oriatur à sensu, tamen in re apprehensa per sensum intellectus multa cognoscit quæ sensus percipere non potest; et similiter æstiativa, licet inferiori modo.

Ad *quintum* dicendum, quòd illam eminentiam habet cogitativa et memorativa in homine, non per id quod est proprium sensitivæ partis, sed per aliquam affinitatem et propinquitatem ad rationem universalem, secundum quamdam refluentiam. Et ideo non sunt aliæ vires, sed eadem perfectiores quàm sint in aliis animalibus.

(1) Sic designatur illa ratio quia confert inter se res particulares quæ à sensibus fuerunt perceptæ, dum è contra ratio intellectiva est intentionum universalium collativa, ut ait S. Thomas.

(2) Memoria illa est memoria intellectualis, ut videre est apud Philosophum in opusculo *De*

memoria quod inter *parva naturalia* recensetur.

(3) Imaginatio enim in homine hanc excellentiam sortitur ex eo quòd rationi conjungatur, et idem dicendum est de aliis potentiis quæ sunt homini cum brutis communes.

Ad *sextum* dicendum, quòd Augustinus spiritualem visionem dicit esse quæ fit per similitudines corporum in absentia corporum. Unde patet quòd communis est omnibus interioribus apprehensionibus.

QUÆSTIO LXXIX.

DE POTENTIIS INTELLECTIVIS, IN TREDECIM ARTICULOS DIVISA.

Deinde quæritur de potentiis intellectivis; circa quod quærentur tredecim
 1° Utrùm intellectus sit potentia animæ, vel ejus essentia. — 2° Si est potentia, utrùm sit potentia passiva. — 3° Si est potentia passiva, utrùm sit ponere aliquem intellectum agentem. — 4° Utrùm sit aliquid animæ. — 5° Utrùm intellectus agens sit unus omnium. — 6° Utrùm memoria sit in intellectu. — 7° Utrùm sit alia potentia ab intellectu. — 8° Utrùm ratio sit alia potentia ab intellectu. — 9° Utrùm ratio superior et inferior sint diversæ potentiae. — 10° Utrùm intelligentia sit alia potentia præter intellectum. — 11° Utrùm intellectus speculativus et practicus sint diversæ potentiae. — 12° Utrùm synderesis sit aliqua potentia intellectivæ partis. — 13° Utrùm conscientia sit aliqua potentia intellectivæ partis.

ARTICULUS I. — UTRUM INTELLECTUS SIT ALIQUA POTENTIA ANIMÆ.

De his etiam De verit. quæst. XVII, art. 4 corp.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quòd intellectus non sit aliqua potentia animæ, sed sit ipsa ejus essentia. Intellectus enim idem videtur esse quòd mens. Sed mens non est potentia animæ, sed essentia; dicit enim Augustinus (De Trin. lib. ix, cap. 4, circa med.): « Mens et spiritus non relativè dicuntur, sed essentiam demonstrant. » Ergo intellectus est ipsa essentia animæ.

2. Præterea, diversa genera potentiarum animæ non uniuntur in aliqua potentia una, sed in sola essentia animæ. Appetitivum autem et intellectivum (1) sunt diversa genera potentiarum animæ, ut dicitur (De anima, lib. ii, text. 27). Conveniunt autem in mente; quia Augustinus (De Trin. lib. x, cap. 11) ponit intelligentiam et voluntatem in mente. Ergo mens et intellectus est ipsa essentia animæ, et non aliqua ejus potentia.

3. Præterea, secundum Gregorium (in homil. Ascensionis, xxix in Evang., non remotè à princ.): « Homo intelligit cum angelis. » Sed angeli dicuntur mentes et intellectus (2). Ergo mens et intellectus hominis non est aliqua potentia animæ, sed ipsa anima.

4. Præterea, ex hoc convenit alicui substantiæ quòd sit intellectiva, quia est immaterialis. Sed anima est immaterialis per suam essentiam. Ergo videtur quòd anima per suam essentiam sit intellectiva.

Sed *contra* est quod Philosophus ponit intellectivum potentiam animæ, ut patet (De anima, lib. ii, text. 27).

CONCLUSIO. — Quemadmodum in homine intelligere non est idem quòd suum esse, sic etiam intellectus hominis non est ejus essentia, sed animæ quædam potentia.

Respondeo dicendum quòd necesse est dicere secundum præmissa quæst. LIV, art. 3, LIX, art. 2, et LXXVII, art. 1), quòd intellectus sit aliqua potentia animæ, et non ipsa animæ essentia. Tunc enim solum immediatum principium operationis est ipsa essentia rei operantis, quando ipsa operatio est ejus esse. Sicut enim potentia se habet ad operationem ut ad suum actum, ita se habet essentia ad esse. In solo autem Deo idem est intelligere quòd suum esse; unde in solo Deo intellectus est ejus essentia.

(1) Id est *pars appetitiva et pars intellectiva*.

(2) Sic enim Dionysius eos passim vocat (De cœlest. hier.).

In omnibus autem aliis creaturis intellectualibus intellectus est quædam potentia intelligentis.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd sensus accipitur aliquando pro potentia, aliquando verò pro ipsa anima sensitiva. Denominatur enim anima sensitiva nomine principalioris suæ potentiæ, quæ est sensus; et similiter anima intellectiva quandoque nomine intellectus, quasi à principaliori sua virtute, sicut dicitur (De anima, lib. I, text. 63), quòd « intellectus est substantia quædam. » Et etiam hoc modo Augustinus dicit quòd mens est species, vel essentia.

Ad *secundum* dicendum, quòd appetitivum et intellectivum sunt diversa genera potentialium animæ secundum diversas rationes objectorum. Sed appetitivum partim convenit cum intellectivo, et partim cum sensitivo, quantum ad modum operandi per organum corporale (1), vel sine hujusmodi organo; nam appetitus sequitur apprehensionem. Et secundum hoc Augustinus ponit voluntatem in mente, et Philosophus in ratione (De anima, lib. III, text. 42).

Ad *tertium* dicendum, quòd in angelis non est alia vis quàm intellectiva et voluntas, quæ ad intellectum consequitur; et propter hoc angelus dicitur mens, vel intellectus, quia tota virtus ipsius in hoc consistit. Anima autem habet multas alias vires, sicut sensitivas et nutritivas. Et ideo non est simile.

Ad *quartum* dicendum, quòd ipsa immaterialitas substantiæ intelligentis creatæ non est ejus intellectus; sed ex immaterialitate habet virtutem ad intelligendum. Unde non oportet quòd intellectus sit substantia animæ, sed ejus virtus et potentia.

ARTICULUS II. — UTRUM INTELLECTUS SIT POTENTIA PASSIVA (2).

De his etiam Sent. III, dist. 44, art. 1, quæst. II corp. et ad 2, et Cont. gent. lib. II, cap. 59, et De verit. quæst. XVI, art. 1 ad 15.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quòd intellectus non sit potentia passiva. Patitur enim unumquodque secundum materiam, sed agit ratione formæ. Sed virtus intellectiva consequitur immaterialitatem substantiæ intelligentis. Ergo videtur quòd intellectus non sit potentia passiva.

2. Præterea, potentia intellectiva est incorruptibilis, ut supra dictum est (quæst. LXXV, art. 6). Sed intellectus, si est passivus, est corruptibilis, ut dicitur (De anima, lib. III, text. 20). Ergo potentia intellectiva non est passiva.

3. Præterea, agens est nobilius patiente, ut dicit Augustinus (Super Gen. ad litt. lib. III, cap. 16, in med.), et Aristoteles (De anima, lib. III, text. 19). Potentiæ autem vegetativæ partis omnes sunt activæ, quæ tamen sunt infimæ inter potentias animæ. Ergo multò magis potentiæ intellectivæ, quæ sunt supremæ, omnes sunt activæ.

Sed *contra* est quod Philosophus dicit (De anima, lib. III, text. 12), quòd intelligere est pati quoddam.

CONCLUSIO. — Cum intelligere sit quoddam pati, intellectus est potentia passiva.

Respondeo dicendum quòd pati tripliciter dicitur. Uno modo propriisimè, scilicet quando aliquid removetur ab eo quod convenit sibi secundum naturam, aut secundum propriam inclinationem; sicut cum aqua

(1) Hinc duplex distinguitur appetitus, appetitus sensitivus et appetitus rationalis, secundum quòd operatur per organum corporale vel sine hujusmodi organo.

(2) In hoc articulo per rationem demonstrat D. Thomas rectè dictum à Philosopho (De anim. lib. III, text. 12) quòd intelligere nostrum est quoddam pati.

frigiditatem amittit per calefactionem, et cum homo ægrotat, aut tristatur. Secundo modo minus propriè dicitur aliquis pati ex eo quòd aliquid ab ipso abjicitur, sive sit ei conveniens, sive non conveniens; et secundum hoc dicitur pati non solum qui ægrotat, sed etiam qui sanatur; et non solum qui tristatur, sed etiam qui lætatur; vel quocumque modo aliquis alteretur, vel moveatur. Tertiò dicitur aliquis pati communiter ex hoc solo quòd id quod est in potentia ad aliquid, recipit illud ad quod erat in potentia, absque hoc quòd aliquid abjiciatur; secundum quem modum omne quod exit de potentia in actum potest dici pati, etiam cum perficitur. Et sic intelligere nostrum est pati (1). Quod quidem hanc ratione apparet. Intellectus enim, sicut supra dictum est (quæst. v, art. 2, et quæst. lxxviii, art. 1), habet operationem circa ens in universali. Considerari ergo potest utrum intellectus sit in actu, vel potentia, ex hoc quòd consideratur quomodo intellectus se habeat ad ens universale. Invenitur enim aliquis intellectus qui ad ens universale se habet sicut actus totius entis, et talis est intellectus divinus, qui est Dei essentia, in qua originaliter et virtualiter totum ens præexistit sicut in prima causa; et ideo intellectus divinus non est in potentia, sed est actus purus. Nullus autem intellectus creatus potest se habere ut actus respectu totius entis universalis; quia sic oporteret quòd esset ens infinitum; unde omnis intellectus creatus per hoc ipsum quòd est, non est actus omnium intelligibilium, sed comparatur ad ipsa intelligibilia sicut potentia ad actum. Potentia autem dupliciter se habet ad actum. Est enim quædam potentia quæ semper est perfecta per actum, sicut dicimus de materia corporum coelestium; quædam autem potentia est quæ non semper est in actu, sed de potentia procedit in actum, sicut invenitur in generabilibus et corruptibilibus. Intellectus igitur angelicus semper est in actu suorum intelligibilium, propter propinquitatem ad primum intellectum, qui est actus purus, ut supra dictum est (quæst. lvi, art. 1). Intellectus autem humanus, qui est infimus in ordine intellectuum, et maximè remotus à perfectione divini intellectus, est in potentia respectu intelligibilium; et in principio est « sicut tabula rasa, in qua nihil est scriptum, » ut Philosophus dicit (De anima, lib. iii, text. 14). Quod manifestè apparet ex hoc quòd in principio sumus intelligentes solum in potentia, postmodum autem effici-mur intelligentes in actu. Sic igitur patet quòd intelligere nostrum est quoddam pati, secundum tertium modum passionis; et per consequens intellectus est potentia passiva.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd objectio illa procedit de primo et secundo modo passionis, qui sunt proprii materiæ primæ. Tertius autem modus passionis est cujuscumque in potentia existentis quod in actum reducitur.

Ad *secundum* dicendum, quòd intellectus passivus secundum quosdam dicitur appetitus sensitivus, in quo sunt animæ passiones, qui etiam (Eth. cap. ult.) dicitur « rationalis per participationem (2), » quia obedit rationi. Secundum alios autem intellectus passivus dicitur virtus cogitativa, quæ nominatur *ratio particularis*. Et utroque modo passivum accipi potest secundum primos duos modos passionis, inquantum talis intel-

(1) Hinc dicitur intellectum humanum esse potentiam passivam, secundum quòd pati significat id quod exit, seu reducitur de potentia in actum, absque eo quod aliquid abjiciat; et proinde intellectus est respectu sui objecti et

specierum ejus potentia passiva, quamvis respectu intellectionis quam producit sit activa.

(2) Per oppositum ad potentiam vegetativam quæ rationi non obedit.

lectus sic dictus, est actus alicujus organi corporalis. Sed intellectus qui est in potentia ad intelligibilia, quem Aristoteles (De anima, lib. III, text. 17 et 5) ob hoc nominat *intellectum possibilem* (1), non est passivus, nisi tertio modo, quia non est actus organi corporalis; et ideo est incorruptibilis.

Ad tertium dicendum, quòd agens est nobilius patiente, si ad idem actio et passio referantur; non autem semper, si ad diversa. Intellectus autem est vis passiva respectu totius entis universalis. Vegetativum autem est activum respectu ejusdam entis particularis, scilicet corporis conjuncti. Unde nihil prohibet hujusmodi passivum esse nobilius tali activo.

ARTICULUS III. — UTRUM SIT PONERE INTELLECTUM AGENTEM (2).

De his etiam De anima, art. 4.

Ad tertium sic proceditur. 1. Videtur quòd non sit ponere intellectum agentem. Sicut enim se habet sensus ad sensibilia, ita se habet intellectus ad intelligibilia. Sed quia sensus est in potentia ad sensibilia, non ponitur sensus agens, sed sensus patiens tantum. Ergo cum intellectus noster sit in potentia ad intelligibilia, videtur quòd non debeat poni intellectus agens, sed possibilis tantum.

2. Præterea, si dicatur quòd in sensu etiam est aliquod agens, sicut lumen; contra: lumen requiritur ad visum, inquantum facit medium lucidum in actu; nam color ipse secundum se est motivus lucidi. Sed in operatione intellectus non ponitur aliquod medium quod necesse sit fieri in actu. Ergo non est necessarium ponere intellectum agentem.

3. Præterea, similitudo agentis recipitur in patiente secundum modum patientis. Sed intellectus possibilis est virtus immaterialis. Ergo immaterialitas ejus sufficit ad hoc quòd recipiantur in eo formæ immaterialiter. Sed ex hoc ipso aliqua forma est intelligibilis in actu quod est immaterialis. Ergo nulla necessitas est ponere intellectum agentem ad hoc quod faciat species intelligibiles in actu.

Sed *contra* est quod Philosophus dicit (De anima, lib. III, text. 17), quòd « sicut in omni natura, ita et in anima est aliquid, quo est omnia fieri, et aliquid, quo est omnia facere. » Est ergo ponere intellectum agentem.

CONCLUSIO. — Quoniam nihil quod est in potentia reducitur ad actum nisi per aliquod ens actu, necessum est in anima præter intellectum possibilem quo anima omnia fieri potest, constituere intellectum agentem quo omnia potest facere et intelligibilia potentia ad actum deducere.

Respondeo dicendum quòd secundum opinionem Platonis nulla necessitas erat ponere intellectum agentem ad faciendum intelligibilia in actu, sed fortè ad præbendum lumen intelligibile intelligenti, ut infra dicitur (art. seq. et quæst. LXXXIV, art. 6). Posuit enim Plato formas rerum naturalium sine materia subsistere, et per consequens eas intelligibiles esse (3), quia ex hoc est aliquid intelligibile actu quod est immateriale; et hujusmodi vocabat *species* sive *ideas*; ex quarum participatione dicebat etiam

(1) Juxta græcum *δυνατόν*, quia in potentia est ad omnia, ut inferiùs (text. 17) subjungitur. Tametsi plures *possibilem* pro possibili vel *potibilem* vocant.

(2) Juxta doctrinam peripateticorum intellectus dividitur in agentem et patientem aut possibilem. Intellectus agens est ille qui species rerum à phantasmatibus abstrahit et eas actu intelligibiles facit, et intellectus possibilis est

ille qui istas species recipit et per illas intellectionem producendo res intelligit.

(3) Datur enim intellectus agens in sententia aristotelica quia res corporeæ per phantasiam apprehensæ sunt nimis materiales; unde non possunt imprimere intellectui speciem spiritualement per quam intelligat, ut animadvertit Goudin.

materiam corporalem formari, ad hoc quòd individua naturaliter constituerentur in propriis generibus et speciebus; et intellectus nostros, ad hoc quòd de generibus et speciebus rerum scientiam haberent. Sed quia Aristoteles (Met. lib. III, à text. 10 usque ad fin. lib.) non posuit formas rerum naturalium subsistere sine materia (1) (formæ autem in materia existentes non sunt intelligibiles actu), sequebatur quòd naturæ, seu formæ rerum sensibilibus, quas intelligimus, non essent intelligibiles actu. Nihil autem reducitur de potentia in actum nisi per aliquod ens actu, sicut sensus fit in actu per sensibile in actu. Oportet igitur ponere aliquam virtutem ex parte intellectûs, quæ faciat intelligibilia in actu per abstractionem specierum à conditionibus materialibus; et hæc est necessitas ponendi intellectum agentem.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd sensibilia inveniuntur actu extra animam; et ideo non oportuit ponere sensum agentem (2). Et sic patet quòd in parte nutritiva omnes potentiæ sunt activæ; in parte autem sensitiva omnes passivæ; in parte verò intellectiva est aliquid activum, et aliquid passivum.

Ad *secundum* dicendum, quòd circa effectum luminis est duplex opinio. Quidam enim dicunt quòd lumen requiritur ad visum, ut faciat colores actu visibiles; et secundum hoc similiter requiritur, et propter idem (3), intellectus agens ad intelligendum, propter quod lumen ad videndum. Secundum alios verò lumen requiritur ad videndum, non propter colores, ut fiant actu visibiles, sed ut medium fiat actu lucidum, ut Commentator dicit (De anima, lib. III, comm. 18). Et secundum hoc similitudo, quâ Aristoteles assimilat intellectum agentem lumini, attenditur quantum ad hoc quòd sicut hoc est necessarium ad videndum, ita illud ad intelligendum; sed non propter idem.

Ad *tertium* dicendum, quòd, supposito agente, bene contingit diversimodè recipi ejus similitudinem in diversis, propter eorum dispositionem diversam. Sed si agens non præexistit, nihil ad hoc faciet dispositio recipientis. Intelligibile autem in actu non est aliquid existens in rerum natura, quantum ad naturam rerum sensibilibus, quæ non subsistunt præter materiam. Et ideo ad intelligendum non sufficeret immaterialitas intellectûs possibilis, nisi adesset intellectus agens, qui faceret intelligibilia in actu per modum abstractionis.

ARTICULUS IV. — UTRUM INTELLECTUS AGENS SIT ALIQUID ANIMÆ (4).

De his etiam Cont. gent. lib. II, cap. 76 et 78, et De anima, art. 5.

Ad quartum sic proceditur. 1. Videtur quòd intellectus agens non sit aliquid animæ nostræ. Intellectûs enim agentis effectus est illuminare ad intelligendum. Sed hoc fit per aliquid quod est altius animâ, secundum illud (Joan. I, 9): *Erat lux vera, quæ illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum*. Ergo videtur quòd intellectus agens non sit aliquid animæ nostræ.

(1) Imò prædictam sententiam Platonis absolute rejecit, sive (ut quidam putant) malè illam intellexerit, sive benè. Sunt enim qui non putant admissas à Platone idéas eo sensu quem sibi finxit ac refutavit Philosophus, quasi reipsa existerent, sed eo sensu quo similiter exemplaria rerum Dionysius agnovit ab æterno in intellectu Dei præconcepta.

(2) Objecta sensuum habent eundem modum existendi prout sunt in materia corporali individuali, sicut potentia sensitiva, quæ etiam est

materialis et corporalis; et ideo ipsamet suam similitudinem in potentiam sensitivam imponere possunt.

(3) Nicolai hic repetit, *requiritur*.

(4) Docet D. Thomas intellectum agentem esse virtutem seu potentiam in anima existentem et refellit Platonem et quosdam alios qui existimaverant hujusmodi intellectum esse substantiam quamdam separatam à qua mentes nostræ species et formas intelligibiles recipiant.

2. Præterea, Philosophus (De anima, lib. III, text. 20) attribuit intellectui genti quòd non (1) aliquando intelligit, et aliquando non intelligit. Sed anima nostra non semper intelligit, sed aliquando intelligit, et aliquando non intelligit. Ergo intellectus agens non est aliquid animæ nostræ.

3. Præterea, agens et patiens sufficiunt ad agendum. Si igitur intellectus passivus est aliquid animæ nostræ, qui est virtus passiva, et similiter intellectus agens, qui est virtus activa, sequitur quòd homo semper poterit intelligere cum voluerit, quod patet esse falsum. Non est ergo intellectus agens aliquid animæ nostræ.

4. Præterea, Philosophus dicit (De anima, lib. III, text. 19) quòd « intellectus agens est substantia actu ens. » Nihil autem est respectu ejusdem in actu et in potentia. Si ergo intellectus possibilis, qui est in potentia ad omnia intelligibilia, est aliquid animæ nostræ, videtur impossibile quòd intellectus agens sit aliquid animæ nostræ.

5. Præterea, si intellectus agens est aliquid animæ nostræ, oportet quòd sit aliqua potentia. Non est enim nec passio, nec habitus. Nam habitus et passionem non habent rationem agentis respectu passionum animæ, sed magis passio est ipsa actio potentiæ passivæ; habitus autem est aliquid quod ex actibus consequitur. Omnis autem potentia fluit ab essentia animæ. Sequeretur ergo quòd intellectus agens ab essentia animæ procederet; et sic non inesset animæ per participationem ab aliquo superiori intellectu; quod est inconveniens. Non ergo intellectus agens est aliquid animæ nostræ.

Sed *contra* est, quod Philosophus dicit (De anima, lib. III, text. 17 et 18), quòd « necesse est in anima has esse differentias, » scilicet intellectum possibilem et agentem.

CONCLUSIO. — Cum anima humana nihil sit perfectius in inferioribus rebus, quæ tamen ab universalibus causis virtutes proprias inditas habent; oportet in anima esse virtutem quamdam à superiori intellectu derivatam, per quam possit phantasmata illustrare, et intelligibilia in potentia facere intelligibilia in actu.

Respondeo dicendum quòd intellectus agens, de quo Philosophus loquitur, est aliquid animæ. Ad cujus evidentiam considerandum est quòd supra animam intellectivam humanam necesse est ponere aliquem superiorem intellectum, à quo anima virtutem intelligendi obtineat. Semper enim quod participat aliquid, et quod est mobile, et quod est imperfectum, præexigit ante se aliquid quod est per essentiam suam tale, et quod est immobile et perfectum. Anima autem humana intellectiva dicitur per participationem intellectualis virtutis. Cujus signum est quod non tota est intellectiva, sed secundum aliquam sui partem. Pertingit etiam ad intelligentiam veritatis cum quodam dicursu et motu arguendo. Habet etiam imperfectam intelligentiam; tum quia non omnia intelligit, tum quia in his quæ intelligit, de potentia procedit ad actum. Oportet ergo esse aliquem altiorem intellectum, quo anima juvetur ad intelligendum. Posuerunt ergo quidam hunc intellectum secundum substantiam separatum, esse intellectum agentem, qui quasi illustrando phantasmata facit ea intelligibilia actu. Sed dato quòd sit aliquis talis intellectus agens separatus, nihilominus tamen oportet ponere in ipsa anima humana aliquam virtutem ab illo (2) intellectu superiori participatam, per quam anima facit intelligibilia in actu; sicut et in aliis rebus naturalibus perfectis præter universales causas agentes sunt propriæ virtutes indiæ singulis rebus perfectis, ab universalibus agentibus deri-

(1) Ita edit. Rom. cum Colon., Duacena et Nicolai. Perperam in aliis omittitur *non*. Sic autem dicitur, quia intellectus ille semper est intelligens

actu, per oppositum ad animam, quæ non semper est intelligens.

(2) Nicolai, *ab alio*.

vataæ. Non enim solus sol generat hominem, sed est in homine virtus generativa hominis; et similiter in aliis animalibus perfectis. Nihil autem est perfectius in inferioribus rebus animâ humanâ. Unde oportet dicere quòd in ipsa sit aliqua virtus derivata à superiori intellectu, per quam possit phantasmata illustrare. Et hoc experimento cognoscimus, dum percipimus nos abstrahere formas universales à conditionibus particularibus, quod est facere actu intelligibilia. Nulla autem actio convenit alicui rei, nisi per aliquod principium formaliter ei inhærens, ut supra dictum est (quæst. LXXVI, art. 1), cùm de intellectu potentiâ seu possibili ageretur. Ergo oportet virtutem quæ est principium hujus actionis, esse aliquid in anima. Et ideo Aristoteles (De anima, lib. III, text. 13) comparavit intellectum agentem lumini, quod est aliquid receptum in aere. Plato autem intellectum separatum imprimentem in animas nostras comparavit soli, ut Themistius (4) dicit (De anima, lib. III, in comment.). Sed intellectus separatus secundum nostræ fidei documenta, est ipse Deus (2), qui est creator animæ, et in quo solo beatificatur, ut infra patebit (quæst. CVI, art. 2). Unde ab ipso anima humana lumen intellectuale participat, secundum illud (Psalm. IV, 6) : *Signatum est super nos lumen vultûs tui, Domine.*

Ad *primum* ergo dicendum, quòd illa lux vera illuminat, sicut causa universalis, à qua anima humana participat quamdam particularem virtutem, ut dictum est (in corp. art.).

Ad *secundum* dicendum, quòd Philosophus illa verba non dicit de intellectu agente, sed de intellectu in actu. Unde supra de ipso præmiserat (text. 19) : « Idem autem est secundum actum scientia rei. » Vel si intelligatur de intellectu agente, hoc dicitur, quia non est ex parte intellectûs agentis hoc quòd quandoque intelligimus, et quandoque non intelligimus; sed ex parte intellectûs qui est in potentia.

Ad *tertium* dicendum, quòd si intellectus agens compararetur ad intellectum possibilem, ut objectum agens ad potentiam, sicut visibile in actu ad visum; sequeretur quòd statim omnia intelligeremus, cùm intellectus agens sit quo est omnia facere. Nunc autem non se habet ut objectum, sed ut faciens objecta in actu; ad quod requiritur præter præsentiam intellectûs agentis præsentia phantasmatum, et bona dispositio virium sensitivarum (3), et exercitium in hujusmodi opere; quia per unum intellectum fiunt etiam alia intellecta, sicut per terminos, propositiones, et per prima principia, conclusiones. Et quantum ad hoc non differt, utrum intellectus agens sit aliquid animæ, vel aliquid separatum.

Ad *quartum* dicendum, quòd anima intellectiva est quidem actu immaterialis, sed est in potentia ad determinatas species rerum. Phantasmata autem è converso sunt quidem actu similitudines specierum quarundam, sed sunt potentiâ immaterialia. Unde nihil prohibet unam et eandem animam, in quantum est immaterialis in actu, habere aliquam virtutem, per quam faciat immaterialia in actu, abstrahendo à conditionibus individualis materiæ (quæ quidem virtus dicitur intellectus agens), et aliam virtutem receptivam hujusmodi specierum, quæ dicitur intellectus possibilis, in quantum est in potentia ad hujusmodi species.

(4) Unus ex commentatoribus Aristotelis operum celeberrimis qui, Theodosio regnante, floruit.

(2) Cur his non obstat quod Philosophus (De anima, lib. III) dicit intellectum esse separatum, ex articulo sequenti petendum est.

(3) Hinc si contingat phantasmata ita malè disponi ut capacia non sint recipiendi hunc fulgorem spirituales qui ab intellectu agente resultat, sicut accidit in amentibus et dormientibus, tum intellectio cessat, quia desunt species quibus fieri possit.

Ad *quintum* dicendum, quòd cùm essentia animæ sit immaterialis, à supremo intellectu creata, nihil prohibet virtutem quæ à supremo intellectu participatur, per quam abstrahit (1) à materia, ab essentia ipsius procedere sicut et alias ejus potentias.

ARTICULUS V. — UTRUM INTELLECTUS AGENS SIT UNUS IN OMNIBUS (2).

De his etiam De anima, art. 5.

Ad *quintum* sic proceditur. 1. Videtur quòd intellectus agens sit unus in omnibus. Nihil enim quod est separatum à corpore, multiplicatur secundum multiplicationem corporum. Sed intellectus agens est separatus, ut dicitur (De anima, lib. III, text. 19 et 20). Ergo non multiplicatur in multis corporibus hominum, sed est unus in omnibus.

2. Præterea, intellectus agens facit universale, quod est unum in multis. Sed illud quod est causa unitatis, magis est unum. Ergo intellectus agens est unus in omnibus.

3. Præterea, omnes homines conveniunt in primis conceptionibus intellectus. His autem assentiunt per intellectum agentem. Ergo conveniunt omnes in uno intellectu agente.

Sed *contra* est quod Philosophus dicit (De anima, lib. III, text. 18), quòd « intellectus agens est sicut lumen. » Non autem est idem lumen in diversis illuminatis. Ergo non est idem intellectus agens in diversis hominibus.

CONCLUSIO. — Cùm intellectus agens sit virtus animæ, necesse est non unum in omnibus esse, sed multiplicari ad multiplicationem animarum.

Respondeo dicendum quòd veritas hujus quæstionis dependet ex præmissis (art. præc.). Si enim intellectus agens non esset aliquid animæ, sed esset quædam substantia separata, unus esset intellectus agens omnium hominum; et hoc intelligunt qui ponunt unitatem intellectus agentis. Si autem intellectus agens sit aliquid animæ, ut quædam virtus ipsius, necesse est dicere quòd sint plures intellectus agentes, secundum pluralitatem animarum, quæ multiplicantur secundum multiplicationem hominum, ut supra dictum est (quæst. LXXVI, art. 2). Non enim potest esse quòd una et eadem virtus numero sit diversorum subjectorum.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd Philosophus probat intellectum agentem esse separatum per hoc quòd possibilis est separatus (3), quia, ut ipse dicit (De anima, lib. III, text. 19): « agens est honorabilis patiente. » Intellectus autem possibilis dicitur separatus, quia non est actus alicujus organi corporalis; et secundum hunc modum etiam intellectus agens dicitur separatus, non quasi sit aliqua substantia separata.

Ad *secundum* dicendum, quòd intellectus agens causat universale abstrahendo à materia. Ad hoc autem non requiritur quòd sit unus in omnibus habentibus intellectum; sed quòd sit unus in omnibus secundum habitudinem ad omnia, à quibus abstrahit universale, respectu quorum universale est unum. Et hoc competit intellectui agenti, inquantum est immaterialis.

Ad *tertium* dicendum, quòd omnia quæ sunt unius speciei, communicant in actione consequente naturam speciei, et per consequens in virtute, quæ

(1) Al., *abstrahitur*.

(2) Ex hoc articulo habes quomodo per rationem demonstrates quòd sicut error est in fide ponere intellectum possibilem esse unum in omnibus, ut jam probatum est contra averroistas (quæst. LXXVI, art. 2), ita ponere unum intellectum agentem, ut voluerunt Plato et philosophi quos in articulo præcedenti jam auctor confutatus est.

(3) Cùm Aristoteles intellectum agentem esse separatum affirmat, non sensus est quòd sit substantia separata ab anima distincta, sed quòd sit ab elemento corporali omnino immunis ita ut non sit virtus vel actus organi corporalis. Cf. quæst. LXXVI, art. 1 ad 4, et Cont. gent. lib. II, cap. 78.

est actionis principium, non quòd sit eadem numero in omnibus. Cognoscere autem prima intelligibilia est actio consequens speciem humanam. Unde oportet quòd omnes homines communicent in virtute quæ est principium huius actionis; et hæc est virtus intellectus agentis (1). Non tamen oportet quòd sit eadem numero in omnibus; oportet tamen quòd ab uno principio in omnibus derivetur. Et sic illa communicatio hominum in primis intelligibilibus demonstrat unitatem intellectus separati (2), quem Plato comparat soli; non autem unitatem intellectus agentis, quem Aristoteles comparat lumiui.

ARTICULUS VI. — UTRUM MEMORIA SIT IN PARTE INTELLECTIVA ANIMÆ (3).

De his etiam Cont. gent. lib. II, cap. 74 fin. et De verit. quæst. I, art. 2.

Ad sextum sic proceditur. 1. Videtur quòd memoria non sit in parte intellectiva animæ. Dicit enim Augustinus (De Trin. lib. XII, cap. 2 et 3), quòd « ad partem superiore animæ pertinent quæ non sunt hominibus pecoribusque communia. » Sed memoria est hominibus pecoribusque communis; dicit enim ibidem quòd « possunt pecora sentire per corporis sensus corporalia, et ea mandare memoriæ. » Ergo memoria non pertinet ad partem animæ intellectivam.

2. Præterea, memoria præteritorum est. Sed præteritum dicitur secundum aliquod determinatum tempus. Memoria igitur est cognoscitiva alicujus sub determinato tempore, quod est cognoscere aliquid sub hic et nunc. Hoc autem non est intellectus, sed sensus. Memoria igitur non est in parte intellectiva, sed solum in parte sensitiva.

3. Præterea, in memoria conservantur species rerum quæ actu non cogitantur. Sed hoc non est possibile accidere in intellectu; quia intellectus fit in actu per hoc quòd informatur specie intelligibili. Intellectum autem esse in actu est ipsum intelligere in actu; et sic intellectus omnia intelligit in actu quorum species apud se habet. Non ergo memoria est in parte intellectiva.

Sed *contra* est quod Augustinus dicit (De Trin. lib. X, cap. 11, parum ante med.), quòd « memoria, intelligentia et voluntas sunt una mens. »

CONCLUSIO. — Memoria ut virtus conservativa specierum intelligibilium est, ad partem spectat intellectivam: ut verò ad præterita, ut præterita sunt, respectum habet, magis ad animæ sensitivam partem attinet.

Respondeo dicendum quòd cum de ratione memoriæ sit conservare species rerum quæ actu non apprehenduntur (4), hoc primum considerari oportet, utrum species intelligibiles sic in intellectu conservari possint. Posuit enim Avicenna hoc esse impossibile. In parte enim sensitiva dicebat hoc accidere quantum ad aliquas potentias, inquantum sunt actus organorum corporalium, in quibus conservari possunt aliquæ species absque actuali apprehensione. In intellectu autem, qui caret organo corporali, nihil existit nisi intelligibiliter. Unde oportet intelligi in actu illud cuius similitudo in intellectu existit. Sic ergo secundum ipsum, quam citò aliquis actu desinit intelligere aliquam rem, desinit esse illius rei species in intel-

(1) Hoc non sic accipiendum quasi intellectus agens primorum principiorum cognitionem eliciat, cum ipse non sit cognoscitivus, ut tradit S. Doctor (Cont. gent. lib. II, cap. 76), sed sensus est quòd ille intellectus sit principium cognitionis, ratione specierum quas per ejus virtutem habet intellectus possibilis.

(2) Scilicet intellectus divini, ut videre est (art. præc. in corp.).

(3) In hoc articulo colligit D. Thomas quidquid à Philosopho dictum in opusculo cui titulus est: *De memoria et reminiscantia*.

(4) In memoria duo reperiuntur quæ sunt *conservatio* specierum et rerum apprehensarum et *præteritio* rei apprehensæ. Primum respondet quæsitio juxta primam memoriæ conditionem, scilicet *conservationem*.

lectu; sed oportet, si denuò vult illam rem intelligere, quòd convertat se ad intellectum agentem quem ponit substantiam separatam, ut ab illo effluant species intelligibiles in intellectum possibilem. Et ex eo exercitio et usu convertendi se ad intellectum agentem relinquitur, secundum ipsum, quædam habilitas in intellectu possibili convertendi se ad intellectum agentem, quem dicebat esse habitum scientiæ. Secundum igitur hanc positionem nihil conservatur in parte intellectiva quod non actu intelligatur. Unde non poterit poni memoria in parte intellectiva secundum hunc modum. Sed hæc opinio manifestè repugnat dictis Aristotelis (1); dicit enim (De anima, lib. III, text. 8), quòd « cum intellectus possibilis sic fiat singula, ut sciens dicitur quis secundum actum (2) (hoc autem accidit, cum possit operari per seipsum); est quidem et tunc potentia quodammodo, non tamen simpliciter ut ante addiscere, aut invenire. » Dicitur autem intellectus possibilis fieri singula, secundum quòd recipit species singulorum. Ex hoc ergo quòd recipit species intelligibilem, habet quòd possit operari cum voluerit, non autem quòd semper operetur; quia et tunc est quodammodo in potentia, sed aliter quàm ante intelligere, eo scilicet modo quo sciens in habitu est in potentia ad considerandum in actu. Repugnat etiam prædicta positio rationi. Quod enim recipitur in aliquo, recipitur in eo secundum modum recipientis. Intellectus autem est magis stabilis naturæ et immobilis, quàm materia corporalis. Si ergo materia corporalis formas, quas recipit, non solum tenet, dum per eas agit in actu, sed etiam postquam per eas agere cessaverit; multò fortius intellectus immobiliter, et inamissibiliter recipit species intelligibiles, sive à sensibilibus acceptas, sive etiam ab aliquo superiori intellectu effluxas. Sic igitur si memoria accipitur solum pro vi conservativa specierum, oportet dicere memoriam esse in intellectiva parte. — Si verò de ratione memoriæ sit quòd ejus objectum sit præteritum, ut præteritum (3), memoria in parte intellectiva non erit, sed sensitiva tantum, quæ est apprehensiva particularium (4). Præteritum enim ut præteritum, cum significet esse sub determinato tempore, ad conditionem particularis pertinet.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd memoria, secundum quòd est conservativa specierum, non est nobis pecoribusque communis; species enim conservantur non in parte animæ sensitiva tantum, sed magis in conjuncto, cum vis memorativa sit actus organi cujusdam. Sed intellectus secundum seipsum est conservativus specierum præter concomitantiam organi corporalis; unde Philosophus dicit (De anima, lib. III, text. 6), quòd « anima est locus specierum, non tota, sed intellectus. »

Ad *secundum* dicendum, quòd præteritio potest ad duo referri, scilicet ad objectum quod cognoscitur, et ad cognitionis actum; quæ quidem duo simul conjunguntur in parte sensitiva, quæ est apprehensiva alicujus per hoc quod immutatur à præsentis sensibili. Unde simul animal memoratur se prius sensisse in præterito, et se sensisse quoddam præteritum sensibile. Sed quantum ad partem intellectivam pertinet, præteritio accidit et non per se convenit ex parte objecti intellectus. Intelligit enim intellectus hominem, in quantum est homo. Homini autem, in quantum est homo, accidit vel in præ-

(1) Arguit primò contra Avicennam auctoritate Aristotelis, sed deinde ratione.

(2) Nicolai, *secundum actum, et quod hoc accidit, etc.*

(3) Sic memoria attenditur juxta secundam

conditionem, scilicet præteritionem rei apprehensæ.

(4) Hæc conclusio supponit intellectum humanum non posse directè et primò cognoscere singularia in rebus materialibus, ut dicitur (quæst. LXXXVI, art. 4).

senti, vel in præterito, vel in futuro esse (1). Ex parte verò actûs præteritio per se accipi potest etiam in intellectu, sicut in sensu; quia intelligere animæ nostræ est quidam particularis actus in hoc vel in illo tempore existens, secundum quod dicitur homo intelligere nunc, vel heri, vel cras. Et hoc non repugnat intellectualitati; quia hujusmodi intelligere quamvis si quoddam particulare, tamen est immaterialis actus, ut supra de intellect dictum est (quæst. lxxv, art. 2). Et ideo, sicut intelligit seipsum intellectus quamvis ipse sit quidam singularis intellectus; ita intelligit suum intelligere, quod est singularis actus, vel in præterito, vel in præsentī, vel in futuro existens. Sic igitur salvatur ratio memoriæ quantum ad hoc quod est præteritorum in intellectu, secundum quod intelligit se prius intellexisse, non autem secundum quod intelligit præteritum, prout est hic et nunc.

Ad *tertium* dicendum, quod species intelligibiles aliquando sunt in intellectu in potentia tantum, et tunc dicitur intellectus esse in potentia; aliquando autem secundum ultimam completionem actûs, et tunc intelligit actu; aliquando medio modo se habet inter potentiam et actum, et tunc dicitur esse intellectus in habitu (2). Et secundum hunc modum intellectus conservat species etiam quando actu non intelligit.

ARTICULUS VII. — UTRUM ALIA POTENTIA SIT MEMORIA INTELLECTIVA, ET ALIA INTELLECTUS (3).

De his etiam Sent. I, dist. 5, quæst. IV, art. 1, et Cont. gent lib. II, cap. 74 fin. et De verit. quæst. VII, art. 5 ad 5, et quæst. XX, art. 5.

Ad septimum sic proceditur. 1. Videtur quod alia potentia sit memoria intellectiva, et alia intellectus. Augustinus enim (De Trin. lib. x, cap. 10 et 11) pcnit in mente memoriam, intelligentiam et voluntatem. Manifestum est autem quod memoria est alia potentia à voluntate. Ergo similiter est alia ab intellectu.

2. Præterea, eadem ratio distinctionis est potentiarum sensitivæ partis, et intellectivæ. Sed memoria in parte sensitiva est alia potentia à sensu, ut supra dictum est (quæst. lxxviii, art. 4). Ergo memoria partis intellectivæ est alia potentia ab intellectu.

3. Præterea, secundum Augustinum (loc. cit.), memoria, intelligentia et voluntas sunt sibi invicem æqualia, et unum eorum ab alio oritur. Hoc autem esse non posset, si memoria esset eadem potentia cum intellectu. Non est ergo eadem potentia.

Sed *contra*, de ratione memoriæ est quod sit thesaurus, vel locus conservativus specierum. Hoc autem Philosophus (De anima, lib. III, text. 6) attribuit intellectui, ut dictum est (art. præc.). Non ergo in parte intellectiva est alia potentia memoria ab intellectu.

CONCLUSIO. — Non est in homine memoria distincta potentia ab intellectu, sed una potentia sunt, cum idem objectum habeant.

Respondeo dicendum quod, sicut supra dictum est (quæst. lxxvii, art. 3), potentiæ animæ distinguuntur secundum diversas rationes objectorum, eo quod ratio cujuslibet potentiæ consistit in ordine ad id ad quod dicitur, quod est ejus objectum. Dictum est etiam supra (ibid.) quod si aliqua potentia secundum propriam rationem ordinetur ad aliquod objectum secundum communem rationem objecti, non diversificabitur illa potentia secundum

(1) Sive per accidens est ut in præterito fuerit, vel sit nunc in præsentī, vel esse sit habiturus in futuro.

(2) Quia scilicet habet unde actum intelligendi exerceat, sed non exercet.

(3) In hoc articulo docet memoriam intellectivam non esse aliam potentiam quam intellectus possibilis.

dum diversitates particularium differentiarum; sicut potentia visiva quæ respicit suum objectum secundum rationem colorati, non diversificatur secundum rationem albi et nigri. Intellectus autem respicit suum objectum secundum communem rationem entis; eo quod intellectus possibilis est quo est omnia fieri. Unde secundum nullam differentiam entium diversificatur (1) potentia intellectus possibilis. Diversificatur tamen potentia intellectus agentis et intellectus possibilis; quia respectu ejusdem objecti aliud principium oportet esse potentiam activam, quæ facit objectum esse in actu; et aliud potentiam passivam, quæ movetur ab objecto in actu existente. Et sic potentia activa comparatur ad suum objectum ut ens in actu ad ens in potentia; potentia autem passiva comparatur ad suum objectum è converso, ut ens in potentia ad ens in actu. Sic igitur nulla alia differentia potentialium in intellectu esse potest nisi possibilis et agentis (2). Unde patet quod memoria non est alia potentia ab intellectu. Ad rationem enim potentialis passivæ pertinet conservare, sicut et recipere.

Ad *primum* ergo dicendum, quod quamvis in tertia distinctione lib. 1 Sententiarum dicatur quod memoria, intelligentia et voluntas sint tres vires, tamen hoc non est secundum intentionem Augustini, qui expressè dicit (De Trin. lib. xiv, cap. 7, in med.), quod « si accipiantur memoria, intelligentia et voluntas, secundum quod semper præsto sunt animæ, sive cogitentur, sive non cogitentur, ad solam memoriam pertinere videntur. Intelligentiam autem nunc dico quā intelligimus cogitantes; et eam voluntatem, sive amorem, vel dilectionem, quæ istam prolem parentemque conjungit. » Ex quo patet quod ista tria non accipit Augustinus pro illis tribus potentiis; sed memoriam accipit pro habituali animæ retentione; intelligentiam autem pro actu intellectus, voluntatem autem pro actu voluntatis.

Ad *secundum* dicendum, quod præteritum et præsens possunt esse propriæ differentię potentialium sensitivarum secundum diversitatem objectorum, non autem potentialium intellectivarum, ratione supra dictâ (art. præc.).

Ad *tertium* dicendum, quod intelligentia oritur ex memoria, sicut actus ex habitu, et hoc modo etiam æquatur ei; non autem sicut potentia potentialis (3).

ARTICULUS VIII. — UTRUM RATIO SIT ALIA POTENTIA AB INTELLECTU (4).

De his etiam De verit. quæst. xv, art. 4, et quæst. xvi, art. 4 corp. fin., et De anima, lib. 1, lect. 24 fin.

Ad octavum sic proceditur. 1. Videtur quod ratio sit alia potentia ab intellectu. In libro enim De spiritu et anima (cap. 11, ante med.) dicitur: « Cum ab inferioribus ad superiora ascendere volumus, prius occurrit nobis sensus, deinde imaginatio, deinde ratio, deinde intellectus. » Est ergo alia potentia ratio ab intellectu, sicut imaginatio à ratione.

2. Præterea, Boetius dicit (De consol. lib. v, prosa 4 et ult.), quod « intellectus comparatur ad rationem, sicut æternitas ad tempus. » Sed non est ejusdem virtutis esse in æternitate, et esse in tempore. Ergo non est in eadem potentia ratio et intellectus.

(1) Ita Nicolai, Garcia et editiones Patavinæ. Rom. edit. *Diversificatur differentia*. Cod. Alcan. : *Diversificatur (differentia) intellectus patibilis*.

(2) Juxta mentem Aristotelis et B. Thomæ intellectus agens et intellectus possibilis realiter ab invicem differunt. Hanc distinctionem invenit S. Doctor art. 10, et quæst. lvi, art. 4 ad 4, et Cont. gent. lib. ii, cap. 78. Sent. lib. ii,

dist. 17, quæst. ii, art. 4, et lib. iii, dist. 44, art. 4, quæstiuncula 2 ad 2, et in *Compendio theologiæ*, inter opuscula, cap. 85, 87 et 88.

(3) Ita cod. Alcan. cum editis omnibus quos vidimus. Cod. Tarrac., *non sicut potentialis puræ*.

(4) In hoc articulo docet intellectum et rationem in homine non esse diversas potentias, sed eandem sub duplici respectu consideratam.

3. Præterea, homo communicat cum angelis in intellectu, cum brutis verò in sensu. Sed ratio, quæ est propria hominis, quâ animal rationale dicitur, est alia potentia à sensu. Ergo pari ratione est alia potentia ab intellectu, qui propriè convenit angelis, unde et intellectuales dicuntur.

Sed *contra* est quod Augustinus dicit (Super Genes. ad litt. lib. III. cap. 20, in princ.), quòd « illud quo homo irrationabilibus animalibus antecellit, vel est ratio, vel mens, vel intelligentia, vel si quo alio vocabulo commodius appellatur. » Ratio ergo, et intellectus, et mens sunt una potentia.

CONCLUSIO. — Eadem in homine potentia est ratio et intellectus : licèt intelligere sit simpliciter veritatem intelligibilem apprehendere; ratiocinari autem procedere de uno intellecto ad aliud; hoc enim imperfecti, illud perfecti est.

Respondeo dicendum quòd ratio et intellectus in homine non possunt esse diversæ potentiæ. Quod manifestè cognoscitur, si utriusque actus consideretur. Intelligere enim est simpliciter veritatem intelligibilem apprehendere (1); ratiocinari autem est procedere de uno intellecto ad aliud, ad veritatem intelligibilem cognoscendam. Et ideo angeli, qui perfectè possident, secundum modum suæ naturæ, cognitionem intelligibilis veritatis, non habent necesse procedere de uno ad aliud; sed simpliciter et absque discursu veritatem rerum apprehendunt, ut Dionysius dicit (De div. nom. cap. 7, à princ. lect. 2). Homines autem ad intelligibilem veritatem cognoscendam perveniunt procedendo de uno ad aliud, ut ibidem dicitur; et ideo rationales dicuntur. Patet ergo quòd ratiocinari comparatur ad intelligere, sicut moveri ad quiescere, vel acquirere ad habere; quorum unum est perfecti, aliud autem imperfecti. Et quia motus semper ab immobili procedit, et ad aliquid quietum terminatur, inde est quòd ratiocinatio humana secundum viam inquisitionis (2) vel inventionis procedit à quibusdam simpliciter intellectis, quæ sunt prima principia; et rursus in via iudicii resolvendo redit ad prima principia, ad quæ inventa examinat. Manifestum est autem quòd quiescere et moveri non reducuntur ad diversas potentias, sed ad unam et eandem etiam in naturalibus rebus; quia per eandem naturam aliquid movetur ad locum, et quiescit in loco. Multò ergo magis per eandem potentiam intelligimus et ratiocinamur. Et sic patet quòd in homine eadem potentia est ratio et intellectus.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd illa enumeratio fit secundum ordinem actuum, non secundum distinctionem potentiæ; quamvis liber ille non sit magnæ auctoritatis, ut jam dictum est (quæst. LXXVII, art. 8).

Ad *secundum* patet responsio ex dictis (in corp. art.). Æternitas enim comparatur ad tempus, sicut immobile ad mobile; et ideo Boetius comparavit intellectum æternitati, rationem verò tempori.

Ad *tertium* dicendum, quòd alia animalia sunt ita infra hominem, quòd non possunt attingere ad cognoscendam veritatem, quam ratio inquirat. Homo verò attingit ad cognoscendam intelligibilem veritatem, quam angeli cognoscunt, sed imperfectè; et ideo vis cognoscitiva angelorum non est alterius generis à vi cognoscitiva rationis, sed comparatur ad ipsam ut perfectum ad imperfectum.

(1) Sic intuitivè prima principia cognoscimus.

(2) Ita cod. Alean. cum aliis et Nicolai. Edit Rom. et Patav., *acquisitionis*.

ARTICULUS IX. — UTRUM RATIO SUPERIOR ET INFERIOR SINT DIVERSÆ POTENTIÆ (1).

De his etiam 4 2, quæst. LXXIV, art. 2, et Sent. II, dist. 24, quæst. II, art. 2, et De verit. quæst. XXV, art. 2.

Ad nonum sic proceditur. 1. Videtur quod ratio superior et inferior sint diversæ potentiæ. Dicit enim Augustinus (De Trin. lib. XII, cap. 4, in fine), quod « imago Trinitatis est in superiori parte rationis, non autem in inferiori. » Sed partes animæ sunt ipsæ ejus potentiæ. Ergo duæ potentiæ sunt ratio superior et inferior.

2. Præterea, nihil oritur à seipso. Sed ratio inferior oritur à superiori, et ab ea regulatur et dirigitur. Ergo ratio superior est alia potentia ab inferiori.

3. Præterea, Philosophus dicit (Ethic. lib. VI, cap. 1, à med.), quod « scientificum animæ, quo anima cognoscit necessaria, est aliud principium et alia pars animæ ab opinativo et ratiocinativo quo cognoscit contingentia, » et probat per hoc, quia ad « ea quæ sunt genere altera, altera genere particula animæ ordinatur. » Contingens autem et necessarium sunt altera genere, sicut corruptibile et incorruptibile. Cum autem idem sit necessarium quod æternum, et temporale idem quod contingens; videtur quod idem sit quod Philosophus vocat *scientificum*, et superior pars rationis, quæ, secundum Augustinum (De Trin. lib. XII, cap. 8, in fine), « intendit æternis conspiciendis et consulendis: » et quod idem sit quod Philosophus vocat *ratiocinativum* vel *opinativum*, et inferior ratio, quæ secundum Augustinum (ibid.) « intendit temporalibus disponendis. » Est ergo alia potentia animæ ratio superior, et ratio inferior.

4. Præterea, Damascenus dicit (De orthod. fid. lib. II, cap. 22, post princ.), quod « ex imaginatione fit opinio; deinde mens dijudicans opinionem, sive vera sit, sive falsa, dijudicat veritatem; » unde et mens dicitur à metiendo. De quibus igitur judicatum est jam et determinatum, verè dicitur intellectus. Sic igitur opinativum, quod est ratio inferior, est aliud à mente et intellectu, per quod potest intelligi ratio superior.

Sed *contra* est quod Augustinus dicit (De Trin. lib. XII, cap. 4, in princ.), quod « ratio superior et inferior non nisi per officia distinguuntur. » Non ergo sunt duæ potentiæ.

CONCLUSIO. — Una et eadem potentia sunt in homine ratio superior et inferior, distincta tamen actibus et habitibus diversis; dum superior ratio ipso sapientiæ habitu æternis conspiciendis et consulendis intendit, inferior verò à temporalibus per scientiam ad æterna disponitur.

Respondeo dicendum quod ratio superior et inferior, secundum quod ab Augustino accipiuntur, nullo modo duæ potentiæ animæ esse possunt. Dicit enim (De Trin. lib. XII, cap. 7), quod « ratio superior est quæ intendit æternis conspiciendis, aut consulendis; » conspiciendis quidem, secundum quod ea in seipsis speculatur; consulendis verò, secundum quod ex eis accipit regulas agendorum. Ratio verò inferior ab ipso dicitur « quæ intendit temporalibus rebus. » Hæc autem duo, scilicet temporalia et æterna, comparantur ad cognitionem nostram hoc modo, quod unum eorum est medium ad cognoscendum alterum. Nam secundum viam inventionis, per res temporales in cognitionem devenimus æternorum, secundum illud Apostoli (Rom. I, 20): *Invisibilia Dei per ea quæ facta sunt, intellecta conspiciuntur*. In via verò iudicii, per æterna jam cognita de temporalibus iudicamus, et secundum rationes æternorum temporalia disponimus. Potest

(1) Ratio superior est ipsa potentia intellectus secundum quod intendit æternis conspiciendis et consulendis, et ratio inferior est eadem po-

tentia secundum quod temporalibus et caducis se applicat.

autem contingere quòd medium, et id ad quod per medium pervenitur, ad diversos habitus pertineant; sicut principia indemonstrabilia pertinent ad habitum intellectus, conclusiones verò ex his deductæ, ad habitum scientiæ. Et ideo ex principiis geometriæ contingit aliquid concludere in alia scientia, putà in perspectiva. Sed eadem est potentia rationis, ad quam pertinet et medium et ultimum. Est enim actus rationis quasi quidam motus de uno in aliud perveniens. Idem autem est mobile, quod pertransiens medium pertingit ad terminum. Unde una et eadem potentia rationis est ratio superior et inferior; sed distinguuntur, secundum Augustinum (De Trin. lib. XII, cap. 4, in princ.), per officia actuum, et secundum diversos habitus. Nam superiori rationi attribuitur sapientia, inferiori verò scientia (1).

Ad *primum* ergo dicendum, quòd secundum quaecumque rationem partitionis (2) potest pars dici; inquantum verò ratio dividitur secundum diversa officia, ratio superior et inferior partes (3) dicuntur, et non quia sunt diversæ potentiae.

Ad *secundum* dicendum, quòd ratio inferior dicitur à superiori deduci, vel ab ea regulari, inquantum principia quibus utitur inferior ratio deducuntur et diriguntur à principiis superioris rationis.

Ad *tertium* dicendum, quòd *scientificum*, de quo Philosophus loquitur, non est idem quòd ratio superior. Nam necessaria scibilia inveniuntur etiam in rebus temporalibus, de quibus est scientia naturalis (4) et mathematica. *Opinativum* autem et *ratiocinativum* in minus est quàm ratio inferior, quia est contingentium tantum. Nec tamen est simpliciter dicendum quòd sit alia potentia quàm intellectus cognoscit necessaria, et alia quàm cognoscit contingentia; quia utraque cognoscit secundum eandem rationem objecti, scilicet secundum rationem entis et veri. Unde et necessaria, quæ habent perfectum esse in veritate, perfectè cognoscit; utpote ad eorum quidditatem pertingens, per quam propria accidentia de his demonstrat. Contingentia verò imperfectè cognoscit, sicut et habent imperfectum esse et veritatem. Perfectum autem et imperfectum in actu non diversificant potentiam, sed diversificant actus quantum ad modum agendi, et per consequens principia actuum, et ipsos habitus. Et ideo Philosophus posuit duas particulas animæ, *scientificum* et *ratiocinativum*, non quia sunt duæ potentiae, sed quia distinguuntur secundum diversam aptitudinem ad recipiendum diversos habitus, quorum diversitatem ibi inquirere intendit. Contingentia enim et necessaria, etsi differant secundum propria genera, conveniunt tamen in communi ratione entis, quam respicit intellectus: ad quam diversimodè se habent secundum perfectum et imperfectum.

Ad *quartum* dicendum, quòd illa distinctio Damasceni est secundum diversitatem actuum, non secundum diversitatem potentiarum. Opinio enim significat actum intellectus qui fertur in unam partem contradictionis cum formidine alterius (5). Dijudicare verò, vel mensurare, est actus intellectus

(1) Quippe cum ad sapientiam pertineat æternarum rerum cognitio intellectualis; ad scientiam verò temporalium rerum cognitio rationalis, ut ait Augustinus De Trin. lib. XII propè finem).

(2) Ita cod. Alcan. cum aliis, et edit. Patav. Edit. Rom. et Nicolai, *partitionis*.

(3) Cod. cit. cum edit. Rom. *partitiones*.

(4) Per scientiam naturalem hic intelligit S. Thomas non eam quæ solo lumine naturali acquiri potest, prout à supernaturali distinguitur, sed quæ naturæ principia et causas, vel

effectus, motus, proprietates investigat, prout metaphysicæ condidit.

(5) Similiter docet (2 2, quæst. 1, art. 4 in corp. et art. 5 ad 4), ubi ait quòd *de ratione opinionis est quòd id quod est opinatum existimatur possibile aliter se habere*, ac rursus quæst. II, art. 4, De verit. quæst. XIV, art. 9 ad 6. Hinc scribit Ilect. ult. in lib. I Port.) quòd non contingit omnino simul idem scire et opinari, quia simul homo haberet existimationem, quòd posset aliter se habere et quòd non potest aliter se habere.

applicantis principia certa ad examinationem propositorum. Et ex hoc sumitur nomen mentis. Intelligere autem est cum quadam approbatione iudicatis inhærere.

ARTICULUS X. — UTRUM INTELLIGENTIA SIT ALIA POTENTIA AB INTELLECTU (1).

De his etiam Sent. I, dist. 3, quæst. IV, art. 1.

Ad decimum sic proceditur. 1. Videtur quod intelligentia sit alia potentia ab intellectu. Dicitur enim (lib. De spiritu et anima, cap. 14) quod « cum ab inferioribus ad superiora volumus ascendere, prius occurrit sensus, deinde imaginatio, deinde ratio, postea intellectus, et postea intelligentia. » Sed imaginatio et sensus sunt diversæ potentiae. Ergo intellectus et intelligentia.

2. Præterea, Boetius dicit (De consol. lib. v, pr. 4) quod « ipsum hominem aliter sensus, aliter imaginatio, aliter ratio, aliter intelligentia intuetur (2). » Sed intellectus est eadem potentia cum ratione. Ergo videtur quod intelligentia sit alia potentia quam intellectus, sicut ratio est alia potentia quam imaginatio et sensus.

3. Præterea, actus sunt prævii potentiis, ut dicitur (De anima, lib. II, text. 33). Sed intelligentia est quidam actus, ab aliis actibus qui attribuantur intellectui, diversus. Dicit enim Damascenus (De orth. fid. lib. II, cap. 22, post princ.), quod « primus motus intelligentia dicitur; quæ verò circa aliquid est intelligentia, intentio vocatur; quæ permanens, et figurans animam ad id quod intelligitur, excogitatio dicitur: excogitatio verò in eodem manens et seipsam examinans, et dijudicans, *φρόνησις* dicitur (id est, sapientia); *φρόνησις* autem dilatata facit cognitionem, id est, interius dispositum sermonem; » ex quo ait « provenire sermonem per linguam enarratum. » Ergo videtur quod intelligentia sit quædam specialis potentia.

Sed *contra* est quod Philosophus dicit (De anima, lib. III, text. 21), quod « intelligentia indivisibilem est in quibus non est falsum. » Sed huiusmodi cognoscere pertinet ad intellectum. Ergo intelligentia non est alia potentia præter intellectum.

CONCLUSIO. — Intelligentia et intellectus non distinguuntur ut duæ potentiae, sed ut actus à potentia.

Respondeo dicendum quod hoc nomen intelligentia propriè significat ipsum actum intellectus, qui est intelligere. In quibusdam tamen libris (3) de arabico translatis, substantiæ separatæ, quas nos angelos dicimus, intelligentiæ vocantur; fortè propter hoc quod huiusmodi substantiæ semper actu intelligunt. In libris tamen de græco translatis dicuntur intellectus seu mentes. Sic ergo intelligentia ab intellectu non distinguitur sicut potentia à potentia, sed sicut actus à potentia; innuitur enim talis divisio etiam à philosophis. Quandoque enim ponunt quatuor intellectus, scilicet intellectum agentem, possibilem, et in habitu, et adeptum; quorum quatuor intellectus agens et possibilis sunt diversæ potentiae, sicut et in omnibus est alia potentia activa et alia passiva; alia verò tria distinguuntur secundum tres status intellectus possibilis; qui quandoque est in potentia tantum, et sic dicitur possibilis; quandoque autem in actu primo (4), qui est scientia, et sic dicitur intellectus in habitu; quandoque autem in actu secundo qui est considerare; et sic dicitur intellectus in actu, sive intellectus adeptus (5).

(1) Hic intelligentia propriè significat actum intellectus, qui est intelligere.

(2) Boetius, *contuetur*.

(3) Ita designantur Aristotelis opera.

(4) Dicitur intellectus in habitu, quia habet

species intelligibiles, sed eis actualiter non utitur, ut doctor qui scientiam quam possidet non applicat.

(5) Intellectus adeptus actum scilicet ad quem ordinatur.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd si recipi debet illa auctoritas, intelligentia ponitur pro actu intellectûs; et sic dividitur contra intellectum sicut actus contra potentiam.

Ad *secundum* dicendum, quòd Boetius accipit intelligentiam pro actu intellectûs, qui transcendit actum rationis; unde ibidem dicit quòd «ratio tantum humani generis est, sicut intelligentia sola Dei: proprium enim Dei est quòd absque omni investigatione (1) omnia intelligat.»

Ad *tertium* dicendum, quòd omnes illi actus quos Damascenus enumerat, sunt unius potentiæ, scilicet intellectivæ; quæ primò quidem simpliciter aliquid apprehendit, et hic actus dicitur *intelligentia*; secundò verò id quod apprehendit, ordinat ad aliquid aliud cognoscendum vel operandum, et hic vocatur *intentio*; dum verò persistit in inquisitione illius quod intendit, vocatur *cogitatio*; dum verò id quod est cogitatum, examinat ad aliqua certa, dicitur *scire*, vel *sapere*; quod est *φρόνησις* vel *sapientia*; nam sapientiæ est judicare, ut dicitur (Metaph. lib. 1, cap. 2, à princ.). Ex quo autem habet aliquid pro certo quasi examinatum, cogitat quomodo possit illud aliis manifestare; et hæc est *dispositio interioris sermonis*, ex qua procedit exterior locutio. Non enim omnis differentia actuum potentias diversificat; sed sola illa quæ non potest reduci in idem principium, ut supra dictum est (in corp. art.).

ARTICULUS XI. — UTRUM INTELLECTUS SPECULATIVUS ET PRACTICUS SINT DIVERSÆ POTENTIÆ.

De his etiam Sent. III, dist. 23, quæst. XI, art. 3, quæst. II, et De verit. quæst. III, et De anima, lib. III, lect. 13.

Ad undecimum sic proceditur. 1. Videtur quòd intellectus speculativus et practicus sint diversæ potentiæ. Apprehensivum enim et motivum sunt diversa genera potentiarum, ut patet (De anima, lib. II, text. 27). Sed intellectus speculativus est apprehensivus tantum; intellectus autem practicus est motivus. Ergo sunt diversæ potentiæ.

2. Præterea, diversa ratio objecti diversificat potentiam. Sed objectum speculativi intellectus est verum, practici autem bonum; quæ differunt ratione. Ergo intellectus speculativus et practicus sunt diversæ potentiæ.

3. Præterea, in parte intellectiva intellectus practicus comparatur ad speculativum, sicut æstimativa ad imaginativam in parte sensitiva. Sed æstimativa differt ab imaginativa, sicut potentia à potentia: ut supra dictum est (quæst. LXXVII, art. 4). Ergo et intellectus practicus à speculativo.

Sed *contra* est quod dicitur (De anima, lib. II, text. 49), quòd «intellectus speculativus per extensionem fit practicus.» Una autem potentia non mutatur in aliam. Ergo intellectus speculativus et practicus non sunt diversæ potentiæ.

CONCLUSIO. — Accidit rei per intellectum apprehensæ, ut ad opus ordinetur, vel non ordinetur: unde constat intellectum speculativum, et practicum, qui per hoc differunt, diversas potentias non esse.

Respondeo dicendum quòd intellectus practicus et speculativus non sunt diversæ potentiæ. Cujus ratio est, quia, ut supra dictum est (quæst. LXXVII, art. 3), id quod accidentaliter se habet ad objecti rationem quam respicit aliqua potentia, non diversificat potentiam. Accidit enim colorato quòd sit homo, aut magnum, aut parvum. Unde omnia hujusmodi eadem visivâ potentiâ apprehenduntur. Accidit autem alicui apprehenso per intellectum quòd ordinetur ad opus, vel non ordinetur. Secundum hoc au-

(1) Nempe uno intuitu omnia intelligit.

tem differunt intellectus speculativus, et practicus; nam intellectus speculativus est qui quod apprehendit, non ordinat ad opus, sed ad solam veritatis considerationem; practicus verò intellectus dicitur qui hoc quod apprehendit, ordinat ad opus. Et hoc est quod Philosophus dicit (De anima, lib. iii, text. 49), quòd « speculativus differt à practico fine; » unde et à fine denominatur uterque; hic quidem speculativus, ille verò practicus, id est, operativus.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd intellectus practicus est motivus non quasi exequens motum, sed quasi dirigens ad motum; quod convenit ei secundum modum suæ apprehensionis.

Ad *secundum* dicendum, quòd verum et bonum se invicem includunt. Nam verum est quoddam bonum, alioquin non esset appetibile; et bonum est quoddam verum, alioquin non esset intelligibile. Sicut igitur objectum appetitus potest esse verum, inquantum habet rationem boni, sicut cum aliquis appetit veritatem cognoscere; ita objectum intellectus practici est bonum ordinabile ad opus sub ratione veri. Intellectus enim practicus veritatem cognoscit, sicut speculativus; sed veritatem cognitam ordinat ad opus.

Ad *tertium* dicendum, quòd multæ differentiæ diversificant sensitivas potentias (1) quæ non diversificant potentias intellectivas, ut supra dictum est (in corp. et art. 7 huj. quæst. et quæst. LXXVII, art. 3).

ARTICULUS XII. — UTRUM SYNDERESIS SIT QUÆDAM SPECIALIS POTENTIA AB ALIIS DISTINCTA (2).

De his etiam Sent. ii, dist. 24, quæst. ii, art. 5, et De verit. quæst. xvi, art. 4, et art. 2 ad

Ad duodecimum sic proceditur. 1. Videtur quòd synderesis sit quædam specialis potentia ab aliis distincta. Ea enim quæ cadunt sub una divisione, videntur esse unius generis. Sed in Glossa Hieronymi Ezech. i (super illud: *Quatuor facies uni*), dividitur synderesis contra irascibilem et concupiscibilem et rationalem, quæ sunt quædam potentiae. Ergo synderesis est quædam potentia.

2. Præterea, opposita sunt unius generis. Sed synderesis et sensualitas opponi videntur; quia synderesis semper inclinatur ad bonum, sensualitas autem semper ad malum; unde per serpentem significatur, ut patet per Augustinum (De Trin. lib. xii, cap. 12 et 13). Videtur ergo quòd synderesis sit potentia, sicut et sensualitas.

3. Præterea, Augustinus dicit (De libero arbitrio, lib. ii, cap. 10, post med.), quòd « in naturali iudicatorio adsunt quædam regulæ, et semina virtutum, et vera, et incommutabilia » Hæc autem dicimus synderesim. Cum ergo regulæ incommutabiles, quibus iudicamus, pertineant ad rationem secundum sui superiorem partem, ut Augustinus dicit (De Trin. lib. xii, cap. 2), videtur quòd synderesis sit idem quòd ratio; et ita est quædam potentia.

Sed *contra*, « potentiae rationales se habent ad opposita, » secundum Philosophum (Metaph. lib. xii, text. 3). Synderesis autem non se habet ad opposita, sed ad bonum tantum inclinatur. Ergo synderesis non est potentia. Si enim esset potentia, oporteret quòd esset rationalis potentia; non enim invenitur in brutis.

CONCLUSIO. — Synderesis non quædam specialis potentia est ratione altior, vel

(1) Res particulares sensitivas potentias diversificant, sed non ita est de potentia superiori quæ communem objecti rationem respicit.

(2) Synderesis est habitus naturalis practicus quo prima rerum agendarum principia cognoscimus; cuiusmodi sunt bonum esse agendum, malum esse fugiendum.

ut natura, sed habitus quidam naturalis principiorum operabilium, sicut intellectus habitus est principiorum speculabilium, et non potentia aliqua.

Respondeo dicendum quòd synderesis non est potentia, sed habitus: licèt quidam posuerint synderesim esse quamdam potentiam ratione altiore; quidam verò dixerint eam esse ipsam rationem, non ut est ratio, sed ut est natura. Ad hujus autem evidentiam considerandum est quòd, sicut supra dictum est (art. 8 hujus quæst.), ratiocinatio hominis, cùm sit quidam motus, progreditur ab intellectu aliquorum, scilicet naturaliter notorum absque investigatione rationis, sicut à quodam principio immobili; et ad intellectum etiam terminatur, inquantum judicamus per principia per se naturaliter nota de his quæ ratiocinando inveniuntur. Constat autem quòd sicut ratio speculativa ratiocinatur de speculativis, ita ratio practica ratiocinatur de operabilibus. Oportet igitur naturaliter nobis esse indita sicut principia speculabilium, ita et principia operabilium. Prima autem principia speculabilium nobis naturaliter indita non pertinent ad aliquam specialem potentiam, sed ad quemdam specialem habitum, qui dicitur *intellectus principiorum*, ut patet (Ethic. lib. vi, cap. 6). Unde et principia operabilium nobis naturaliter indita non pertinent ad specialem potentiam, sed ad specialem habitum naturalem, quem dicimus *synderesim*. Unde et synderesis dicitur instigare ad bonum, et murmurare de malo, inquantum per prima principia procedimus ad inveniendum, et judicamus inventa. Patet ergo quòd synderesis non est potentia, sed habitus naturalis (1).

Ad *primum* ergo dicendum, quòd illa divisio Hieronymi attenditur secundum diversitatem actuum, non secundum diversitatem potentiarum. Diversi autem actus possunt esse unius potentiæ.

Ad *secundum* dicendum, quòd oppositio sensualitatis et synderesis attenditur secundum oppositionem actuum, non sicut diversarum specierum unius generis.

Ad *tertium* dicendum, quòd hujusmodi incommutabiles rationes sunt prima principia operabilium, circa quæ non contingit errare; et attribuuntur rationi (2) sicut potentiæ, et synderesi sicut habitui. Unde et utroque, scilicet ratione et synderesi, naturaliter judicamus.

ARTICULUS XIII. — UTRUM CONSCIENTIA SIT QUÆDAM POTENTIA (3).

De his etiam Sent. II, dist. 24, quæst. II, art. 4, et De ver. quæst. XVII, art. 4, et Rom. II, lect. 3.

Ad tertiumdecimum sic proceditur. 1. Videtur quòd conscientia sit quædam potentia. Dicit enim Origenes (super illud Rom. II: *Reddente illis testimonium conscientia*, etc.), quòd « conscientia est spiritus corrector, et pædagogus animæ sociatus, quo separatur à malis, et adhæret bonis. » Sed spiritus in anima nominat potentiam aliquam; vel ipsam mentem, secundum illud (Ephes. IV, 23): *Renovamini spiritu mentis vestræ*; vel ipsam imaginationem; unde et imaginaria visio spiritualis vocatur, ut

(1) Ille habitus nunquam extinguitur, ut videre est (I 2, quæst. LIII, art. 4), ubi ait auctor habitus primorum principiorum tam speculativorum quam practicorum corrumpi non posse Cf. quæst. XCIV, art. 6. Dicitur naturalis quia habitus ille est quodammodo innatus menti nostræ ex ipso lumine intellectus agentis, sicut et habitus principiorum speculativorum (Cf. Sent. II, dist. 24, quæst. II, art. 3, et I 2, quæst. II, art. 4).

(2) Ad quam rationem pertinet synderesis, ad superiorem, an inferiorem? ad neutram deter-

minatè, juxta D. Thomam, sed *nominat quid communiter se habens ad utramque*. In ipso enim habitu universalium principiorum juris, continentur quædam quæ pertinent ad rationes æternas, ut Deo esse obediendum, quædam verò quæ pertinent ad rationes inferiores, ut vivendum esse secundum rationem.

(3) Conscientia definiri potest judicium rationis practicæ affirmantis vel negantis aliquid circa res particulares.

patet per Augustinum (Super Gen. ad litt. lib. xii, cap. 6 et 7). Est ergo conscientia quædam potentia.

2. Præterea, nihil est peccati subjectum nisi potentia animæ. Sed conscientia est subjectum peccati; dicitur enim (Tit. ii, 15) de quibusdam, quòd *inquinatæ sunt eorum mentes et conscientia*. Ergo videtur quòd conscientia sit potentia.

3. Præterea, necesse est quòd conscientia sit actus, vel habitus, vel potentia (1). Sed non est actus, quia non semper maneret in homine; nec etiam habitus, non enim esset unum quid conscientia, sed multa; per multos enim habitus cognoscitivos dirigimur in agendis. Ergo conscientia est potentia.

Sed *contra*, conscientia deponi potest, non autem potentia. Ergo conscientia non est potentia.

CONCLUSIO. — Conscientia si propriè sumatur, potentia non est, sed actus quo scientiam nostram ad ea quæ agimus, applicamus: quam applicationem sequitur vel testificatio, vel ligatio, vel excusatio.

Respondeo dicendum quòd conscientia, propriè loquendo, non est potentia, sed actus. Et hoc patet tum ex ratione nominis, tum etiam ex his quæ secundum communem usum loquendi conscientia attribuitur. Conscientia enim secundum proprietatem vocabuli importat ordinem scientiæ ad aliquid: nam conscientia dicitur *cum alio scientia*. Applicatio autem scientiæ ad aliquid fit per aliquem actum. Unde ex ista ratione nominis patet quòd conscientia sit actus. Idem autem apparet ex his quæ conscientia attribuitur. Dicitur enim conscientia testificari, ligare vel instigare, vel etiam accusare, vel etiam remordere, sive reprehendere. Et hæc omnia consequuntur applicationem alicujus nostræ cognitionis vel scientiæ ad ea quæ agimus. Quæ quidem applicatio fit tripliciter. Uno modo, secundum quòd recognoscimus aliquid nos fecisse vel non fecisse, secundum illud (Eccles. vii, 23): *Scit conscientia tua, te crebrò maledixisse aliis*; et secundum hoc conscientia dicitur testificari. Alio modo applicatur secundum quòd per nostram conscientiam judicamus aliquid esse faciendum vel non faciendum; et secundum hoc dicitur conscientia ligare, vel instigare. Tertio modo applicatur secundum quòd per conscientiam judicamus quòd aliquid quod est factum, sit bene factum, vel non bene factum; et secundum hoc conscientia dicitur excusare, vel accusare, seu remordere. Patet autem quòd omnia hæc consequuntur actualem applicationem scientiæ ad ea quæ agimus; unde, propriè loquendo, conscientia nominat actum (2). Quia tamen habitus est principium actus, quandoque nomen conscientia attribuitur primo habitui naturali, scilicet synderesi, sicut Hieronymus in Glossa Ezech. i (super illud: *Quatuor facies uni*) synderesim *conscientiam* nominat; et Basilus (hom. in princ. Proverb., à med.), naturale iudicatorium, et Damascenus dicit (De fid. orth. lib. iv, cap. 23), quòd est lex intellectus nostri. Consuetum enim est quòd causæ et effectus per invicem nominentur.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd conscientia dicitur spiritus, secundum quòd spiritus pro mente ponitur, quia est quoddam mentis dictamen (3).

(1) Quia scilicet in anima hæc tantum insunt actus, habitus, potentia seu facultas, ut dicitur (Eth. lib. ii, cap. 4 apud S. Thomam, lect. 5).

(2) Cujus potentia actus sit conscientia quibusdam dubium est. Sed B. Thomæ sententia do-

oentis eam esse actum mentis seu intellectus communior et verior est.

(3) Conscientia interdum accipitur impropriè pro ipsa hominis anima vel mente quæ per peccatum inquinatur et per gratiam emundatur:

Ad *secundum* dicendum, quòd inquinatio dicitur esse in conscientia, non sicut in subjecto, sed sicut cognitum in cognitione; inquantum scilicet aliquis scit se esse inquinatum.

Ad *tertium* dicendum, quòd actus, etsi non semper maneat in se, semper tamen manet in sua causa, quæ est potentia et habitus. Habitus autem ex quibus conscientia informatur, etsi multi sunt, omnes tamen efficaciam habent ab uno primo principio, scilicet ab habitu primorum principiorum, qui dicitur synderesis. Unde specialiter hic habitus interdum conscientia nominatur, ut supra dictum est (art. præc.).

QUÆSTIO LXXX.

DE POTENTIS APPETITIVIS IN COMMUNI, IN DUOS ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de potentiis appetitivis, et circa hoc considerata sunt quatuor. Primò de appetitu in communi. Secundò de sensualitate. Tertiò de voluntate. Quartò de libero arbitrio. — Circa primum quærantur duo: 1° Utrùm debeat poni appetitus aliqua specialis potentia animæ. — 2° Utrùm appetitus dividatur in appetitum sensitivum et intellectivum, sicut in potentias diversas.

ARTICULUS I. — UTRUM APPETITUS SIT ALIQUA SPECIALIS ANIMÆ POTENTIA (1).

De his etiam Sent. III, dist. 27, quæst. 1, art. 2, et De verit. quæst. XV, art. 5.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quòd appetitus non sit aliqua specialis animæ potentia. Ad ea enim quæ sunt communia animatis et inanimatis, non est aliqua potentia animæ assignanda. Sed appetere est commune animatis et inanimatis; quia bonum est quod omnia appetunt, ut dicitur (Ethic. lib. I, cap. 1). Ergo appetitus non est specialis potentia animæ.

2. Præterea, potentiæ distinguuntur secundum objecta (2). Sed idem est quod cognoscimus, et appetimus. Ergo vim appetitivam non oportet esse aliam præter vim apprehensivam.

3. Præterea, commune non distinguitur contra proprium. Sed quælibet potentia animæ appetit quoddam particulare appetibile, scilicet objectum sibi conveniens. Ergo respectu hujus objecti, quod est appetibile in communi, non oportet accipi aliquam potentiam ab aliis distinctam, quæ appetitiva dicatur.

Sed *contra* est quod Philosophus (De anima, lib. II, text. 27) distinguit appetitivum ab aliis potentiis. Damascenus etiam (Orth. fid. lib. II, cap. 22) distinguit vires appetitivas à cognitivis.

CONCLUSIO. — Quoniam in quibus forma altiori modo existit, etiam inclinatio superior invenitur, necesse est in cognitionem habentibus, quæ formam altiori modo habent, esse etiam vim appetitivam supra modum appetitus naturalis.

Respondeo dicendum quòd necesse est ponere quamdam potentiam animæ appetitivam. Ad cujus evidentiam considerandum est quòd quamlibet formam sequitur aliqua inclinatio; sicut ignis ex sua forma inclinatur ad superiorem locum, et ad hoc quòd generet sibi simile. Forma autem in his quæ cognitionem participant, altiori modo invenitur quàm in his quæ cognitione carent. In his enim quæ cognitione carent, invenitur tantummodo forma ad unum esse proprium determinans unumquodque;

emundabit conscientiam nostram ab operibus nostris (Heb. IX).

(1) Potentia appetitiva ea est quæ movetur ab objecto apprehenso, sive per sensum, sive per intellectum apprehendatur.

(2) Per actus quidem immediatè, sed mediatè per objecta, quia et ipsi actus per objecta immediatè distinguuntur, ut ex professo jam dictum est (quæst. LXXVII, art. 3).

quod etiam naturale uniuscujusque est. Hanc igitur formam naturalem sequitur naturalis inclinatio, quæ appetitus naturalis vocatur. In habentibus autem cognitionem sic determinatur unumquodque ad proprium esse naturale per formam naturalem, quod tamen est receptivum specierum aliarum rerum; sicut sensus recipit species omnium sensibilium, et intellectus recipit species omnium intelligibilium. Et sic anima hominis fit omnia quodammodo secundum sensum et intellectum, in quo cognitionem habentia ad Dei similitudinem quodammodo appropinquant, in quo omnia præexistunt, sicut Dionysius dicit (De div. nom. cap. 5, lect. 1). Sicut igitur formæ altiori modo existunt in habentibus cognitionem supra modum formarum naturalium; ita oportet quod in eis sit inclinatio supra modum inclinationis naturalis, quæ dicitur appetitus naturalis. Et hæc superior inclinatio pertinet ad vim animæ appetitivam, per quam animal appetere potest ea quæ apprehendit, non solum ea ad quæ inclinatur ex forma naturali. Sic igitur necesse est ponere aliquam potentiam animæ appetitivam.

Ad *primum* ergo dicendum, quod appetere invenitur in habentibus cognitionem supra modum communem, quo invenitur in omnibus, ut dictum est (in corp. art.). Et ideo oportet ad hoc determinari aliquam potentiam animæ.

Ad *secundum* dicendum, quod id quod apprehenditur, et appetitur, est idem subjecto, sed differt ratione. Apprehenditur enim ut est ens sensibile, vel intelligibile; appetitur verò ut est conveniens, aut bonum. Diversitas autem rationum in objectis requiritur ad diversitatem potentialium, non autem materialis diversitas (1).

Ad *tertium* dicendum, quod unaquæque potentia animæ est quædam forma, seu natura (2), et habet naturalem inclinationem in aliquid. Unde unaquæque appetit objectum sibi conveniens naturali appetitu, supra quem est appetitus animalis consequens apprehensionem; quo appetitur aliquid non eâ ratione quâ est conveniens ad actum huius vel illius potentie, utpote visio ad videndum, et auditio ad audiendum (3), sed quia est conveniens simpliciter animalis.

ARTICULUS II. — UTRUM APPETITUS SENSITIVUS ET INTELLECTIVUS SINT DIVERSÆ POTENTIÆ.

De his etiam De verit. quæst. xv, art. 3 corp. et quæst. xxii, art. 4, et De anima, lib. I, lect. 40, et III, lect. 24, com. 2.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quod appetitus sensitivus et intellectivus non sint diversæ potentiæ. Potentiæ enim non diversificantur per accidentales differentias, ut supra dictum est (quæst. lxxvii, art. 5, et quæst. lxxxix, art. 7). Sed accidit appetibili quod sit apprehensum per sensum vel intellectum. Ergo appetitus sensitivus et intellectivus non sunt diversæ potentiæ.

2. Præterea, cognitio intellectiva est universalium (4); et secundum hoc distinguitur à sensitiva, quæ est singularium. Sed ista distinctio non habet locum ex parte appetitivæ: cum enim appetitus sit motus ab anima ad res, quæ sunt singulares, omnes appetitus videntur esse rei

(1) Distinctio numerica et specifica actuum moralium sumitur quoque ex formali diversitate objectorum, sed non ex eorum materiali distinctione.

(2) Ex extensiore sensu quo *natura* dicitur esse quodlibet naturale, vel ad naturam propriè dictam seu substantiam spectans.

(3) Ita cod. Alcan. cum edit. Romana. Nicolai: *Utpote visui ad videndum, et auditui ad audiendum*. Editionis Patavinæ: *Utpote in visu ad videndum, et auditu, etc.*

(4) Per se directè, primariò, etsi singularium secundariò, indirectè, reflexè, ut ex professo infra (quæst. lxxxvi, art. 4) expenditur.

singularis. Non ergo appetitus intellectivus debet distingui à sensitivo.

3. Præterea, sicut sub apprehensivo ordinatur appetitum, ut inferior potentia, ita et motivum. Sed non est aliud motivum in homine consequens intellectum, quàm in aliis animalibus consequens sensum. Ergo pari ratione neque est aliud appetitum.

Sed *contra* est quod Philosophus (De anima, lib. III, text. 57) distinguit duplicem appetitum, et dicit quòd « appetitus superior movet inferiorem. »

CONCLUSIO. — Cùm illud, quod intellectu apprehenditur, diversi sit generis ab eo quod à sensu apprehenditur; necesse est appetitum sensitivum et intellectivum ad diversas potentias pertinere.

Respondeo dicendum quòd necesse est dicere appetitum intellectivum esse aliam potentiam à sensitivo. Potentia enim appetitiva est potentia passiva, quæ nata est moveri ab apprehenso : unde appetibile apprehensum est movens non motum ; appetitus autem, movens motum, ut dicitur (De anima, lib. III, text. 54, et Metaph. lib. XI, text. 53). Passiva autem et mobilia distinguuntur secundum distinctionem activorum et motivorum ; quia oportet motivum esse proportionatum mobili, et activum passivo ; et ipsa potentia passiva propriam rationem habet ex ordine ad suum activum. Quia igitur est alterius generis apprehensum per intellectum, et apprehensum per sensum, consequens est quòd appetitus intellectivus sit alia potentia à sensitivo.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd appetibili non accidit esse apprehensum per sensum vel intellectum, sed per se ei convenit (1). Nam appetibile non movet appetitum, nisi inquantum est apprehensum. Unde differentie apprehensi sunt per se differentie appetibilis. Unde potentie appetitivæ distinguuntur secundum differentiam apprehensorum, sicut secundum propria objecta.

Ad *secundum* dicendum, quòd appetitus intellectivus (2), etsi feratur in res, quæ sunt extra animam singulares, fertur tamen in eas secundum aliquam rationem universalem (3) ; sicut cùm appetit aliquid, quia est bonum. Unde Philosophus dicit in sua Rhetorica (lib. II, cap. 4, circ. fin.), quòd odium potest esse de aliquo universali, putà cùm odio habemus omne latronum genus. Similiter etiam per appetitum intellectivum appetere possumus immaterialia bona, quæ sensus non apprehendit, sicut scientiam, virtutes, et alia hujusmodi (4).

Ad *tertium* dicendum, quòd, sicut dicitur (De anima, lib. III, text. 58), opinio universalis non movet nisi mediante particulari ; et similiter appetitus superior movet mediante inferiori (5). Et ideo non est alia vis motiva consequens intellectum et sensum.

(1) Sunt appetibilia quædam quæ ex se, vel ex natura sua non sunt nata apprehendi per sensum, ut Deus et angeli ; alia verò quæ nata sunt apprehendi per sensum.

(2) Nicolai, *naturalis*.

(3) Non similiter sensitivus.

(4) Sensitivus non potest in talia singularia ferri.

(5) Duplex ponitur potentia appetitiva in homine, quia in se duplex est objectum appetibile, sed non ponitur duplex potentia motiva, quia non est duplex objectum illius potentie, siquidem appetitus superior movet mediante inferiori.

QUÆSTIO LXXXI.

DE SENSUALITATE, IN TRES ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de sensualitate: circa quam quærentur tria: 1° Utrum sensualitas sit vis appetitiva tantum. — 2° Utrum dividatur sensualitas in irascibilem et concupiscibilem, sicut in diversas potentias. — 3° Utrum irascibilis et concupiscibilis obediunt rationi.

ARTICULUS I. — UTRUM SENSUALITAS SOLUM SIT APPETITIVA (1).

De his etiam De verit. quæst. xxv, art. 4.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quod sensualitas non solum sit appetitiva, sed etiam cognitiva. Dicit enim Augustinus (De Trin. lib. xii, cap. 12) quod « sensualis animæ motus, qui in corporis sensus intenditur, nobis pecoribusque communis est. » Sed corporis sensus sub vi cognitiva continentur. Ergo sensualitas est vis cognitiva.

2. Præterea, quæ cadunt sub una divisione, videntur esse unius generis. Sed Augustinus (De Trin. lib. xii, loc. cit.) dividit sensualitatem contra rationem superiorem et inferiorem, quæ ad cognitionem pertinent. Ergo sensualitas etiam est vis cognitiva.

3. Præterea, sensualitas in tentatione hominis tenet locum serpentis. Sed serpens in tentatione primorum parentum se habuit ut nuntians et proponens peccatum; quod ad vim cognitivam pertinet. Ergo sensualitas est vis cognitiva.

Sed *contra* est quod sensualitas definitur « esse appetitus rerum ad corpus pertinentium. »

CONCLUSIO. — Sensualitas non aliquam cognoscitivam virtutem importat, sed animæ vim appetitivam.

Respondeo dicendum quod nomen sensualitatis sumptum videtur à sensuali motu, de quo Augustinus loquitur (De Trin. lib. xii, loco cit.); sicut ab actu sumitur nomen potentiæ, ut à visione visus. Motus autem sensualis est appetitus apprehensionem sensitivam consequens; actus enim apprehensivæ virtutis non ita propriè dicitur motus, sicut actio appetitus. Nam operatio virtutis apprehensivæ perficitur in hoc quod res apprehensæ sunt in apprehendente; operatio autem virtutis appetitivæ perficitur in hoc quod appetens inclinatur in rem appetibilem. Et ideo operatio apprehensivæ virtutis assimilatur quieti; operatio autem virtutis appetitivæ magis assimilatur motui. Unde per sensualem motum intelligitur operatio appetitivæ virtutis. Et sic sensualitas est nomen appetitus sensitivi (2).

Ad *primum* ergo dicendum, quod per hoc quod dicit Augustinus, quod « sensualis animæ motus intenditur in corporis sensus, » non datur intelligi quod corporis sensus sub sensualitate comprehendatur; sed magis quod motus sensualitatis sit inclinatio quædam ad sensus corporis, dum scilicet appetimus ea quæ per corporis sensus apprehenduntur. Et sic corporis sensus pertinet ad sensualitatem quasi præambuli.

Ad *secundum* dicendum, quod sensualitas dividitur contra rationem superiorem et inferiorem, inquantum communicant in actu motionis.

(1) Sensualitas est nomen appetitus sensitivi et definiri potest appetitus rerum ad corpus pertinentium.

(2) Ex his patet non sumi hic sensualitatem sicut aliquando sumitur, pro appetitu scilicet

sensitivo secundum quod est peccato corruptus et rationi rebellis factus; sed sumi generaliter secundum quod est naturalis facultas, ad sensibilibus appetitionem inclinans.

Vis enim cognitiva, ad quam pertinet ratio superior et inferior, est motiva; sicut appetitiva, ad quam pertinet sensualitas (1).

Ad *tertium* dicendum, quòd serpens non solum ostendit, et proposuit peccatum, sed etiam inclinavit in affectum peccati (2); et quantum ad hoc sensualitas per serpentem significatur.

ARTICULUS II. — UTRUM APPETITUS SENSITIVUS DISTINGUATUR IN IRASCIBILEM ET CONCUPISCIBILEM, SICUT IN POTENTIAS DIVERSAS (3).

De his etiam De verit. quæst. xv, art. 3 corp., et quæst. xxv, art. 2, et Eth. lib. II, lect. 5, col. 2, et De anima, lib. III, lect. 14.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quòd appetitus sensitivus non distinguatur in irascibilem et concupiscibilem, sicut in potentias diversas. Eadem enim potentia animæ est unius contrarietatis, ut visus albi et nigri, ut dicitur (De anima, lib. II, text. 107). Sed convenientes et nocivum sunt contraria. Cum ergo concupiscibilis respiciat convenientem, irascibilis verò nocivum; videtur quod eadem potentia animæ sit irascibilis et concupiscibilis.

2. Præterea, appetitus sensitivus non est nisi convenientium secundum sensum (4). Sed convenientem secundum sensum est objectum concupiscibilis. Ergo nullus appetitus sensitivus est à concupiscibili differens.

3. Præterea, odium est in irascibili. Dicit enim Hieronymus (sup. illud Matth. XIII: *Simile est regnum cælorum fermento*): « Possideamus in irascibili odium vitiorum. » Sed odium, cum contrarietur amor, est in concupiscibili. Ergo eadem vis est concupiscibilis et irascibilis.

Sed *contra* est quòd Gregorius Nyssenus (habetur verò ex Nemesio, lib. de nat. hominis, cap. 16., et Damascenus (De fid. orth. lib. II, cap. 22, ante med. et cap. 12), ponunt duas vires, irascibilem et concupiscibilem, partes appetitus sensitivi.

CONCLUSIO. — Concupiscibilis vis est convenientis et inconvenientis; irascibilis autem ad resistendum contrariis: diversæ igitur sunt potentiæ partis sensitivæ, irascibilis et concupiscibilis.

Respondeo dicendum quòd appetitus sensitivus est una vis in genere, quæ sensualitas dicitur; sed dividitur in duas potentias, quæ sunt species appetitus sensitivi, scilicet in irascibilem et concupiscibilem. Ad cujus evidentiam considerare oportet quòd in rebus naturalibus corruptibilibus non solum oportet esse inclinationem ad consequendum convenientia, et refugiendum nociva; sed etiam ad resistendum corruptentibus et contrariis, quæ convenientibus impedimentum præbent, et ingerunt nocumenta: sicut ignis habet naturalem inclinationem non solum ut recedat ab inferiori loco, qui sibi non convenit, et tendat in locum superiorem sibi convenientem; sed etiam quòd resistat corruptentibus et impredientibus. Quia igitur appetitus sensitivus est inclinatio consequens apprehensionem sensitivam, sicut appetitus naturalis est inclinatio consequens formam naturalem, necesse est quòd in parte sensitiva sint duæ appetitivæ potentiæ. Una per quam anima simpliciter inclinatur ad prosequendum ea quæ sunt convenientia secundum sensum, et ad refugiendum nociva; et hæc dicitur *concupiscibilis*. Alia verò per quam animal resistit impugnantibus quæ convenientia impugnant, et nocumenta inferunt; et hæc vis vocatur *iras-*

(1) Hinc vires appetitivæ solæ sunt de essentiali sensualitatis: potentiæ apprehensivæ ad illam pertinent, tanquam quid præambulum; et potentiæ motivæ, tanquam illius ministræ quæ ei obsequuntur.

(2) Edit. Patav. *In effectum. Al., affectum.*

(3) Docet D. Thomas appetitum sensitivum dividi in concupiscibilem et irascibilem, sicut in duas potentias re inter se distinctas.

(4) Sive non fertur nisi ad ea cupienda quæ sensui afficiant.

iribilis: unde dicitur quòd ejus objectum est arduum, quia scilicet tendit ad hoc quod superet contraria, et superemineat eis. Hæ autem duæ inclinationes non reducuntur in unum principium; quia interdum anima tristibus se ingerit contra inclinationem concupiscibilis, ut secundum inclinationem irascibilis impugnet contraria; unde etiam passiones irascibilis repugnare videntur passionibus concupiscibilis. Nam concupiscentia accensa minuit iram, et ira accensa minuit concupiscentiam, ut in pluribus. Patet etiam ex hoc quòd irascibilis est quasi propugnatrix et defensatrix concupiscibilis, dum insurgit contra ea quæ impediunt convenientia, quæ concupiscibilis appetit, et ingerunt nociva, quæ concupiscibilis refugit. Et propter hoc omnes passiones irascibilis incipiunt à passionibus concupiscibilis, et in eas terminantur; sicut ira nascitur ex illata tristitia, et vindictam inferens in lætitiâ terminatur. Propter hoc etiam pugnæ animalium sunt de concupiscibilibus, scilicet de cibis et venereis, ut dicitur (De animalibus, lib. ix, cap. 1).

Ad *primum* ergo dicendum, quòd vis concupiscibilis est et convenientis et inconvenientis; sed irascibilis est ad resistendum inconvenienti, quod impugnât.

Ad *secundum* dicendum, quòd sicut in apprehensivis virtutibus in parte sensitiva est aliqua vis æstimativa, scilicet quæ est perceptiva eorum quæ sensum non immutant, ut supra dictum est (quæst. lxxviii, art. 4); ita etiam in appetitu sensitivo est aliqua vis appetens aliquid quod non est conveniens secundum delectationem sensûs, sed secundum quòd est utile animali ad suam defensionem; et hæc est vis irascibilis.

Ad *tertium* dicendum, quòd odium simpliciter pertinet ad concupiscibilem (1); sed ratione impugnationis, quæ ex odio causatur, potest ad irascibilem pertinere.

ARTICULUS III. — UTRUM IRASCIBILIS ET CONCUPISCIBILIS OBEDIANT RATIONI.

De his etiam 1 2, quæst. xvii, art. 7, et quæst. l, art. 5, et quæst. lvi, art. 4, et De verit, quæst. xxv, art. 4.

Ad tertium sic proceditur. 1. Videtur quòd irascibilis et concupiscibilis non obediunt rationi. Irascibilis enim et concupiscibilis sunt partes sensualitatis. Sed sensualitas non obedit rationi; unde per serpentem significatur, ut dicit Augustinus (De Trinit. lib. xii, cap. 12 et 13); ergo irascibilis et concupiscibilis non obediunt rationi.

2. Præterea, quod obedit alicui, non repugnat ei. Sed irascibilis et concupiscibilis repugnant rationi, secundum illud Apostoli (Rom. vii, 23): *Video aliam legem in membris meis repugnantem legi mentis meæ*. Ergo irascibilis et concupiscibilis non obediunt rationi.

3. Præterea, sicut rationali parte animæ inferior est vis appetitiva, ita etiam et vis sensitiva. Sed sensitiva pars animæ non obedit rationi; non enim audimus, nec videmus quando volumus. Ergo similiter neque vires sensitivi appetitus, scilicet irascibilis et concupiscibilis, obediunt rationi.

Sed *contra* est quod Damascenus dicit (De orth. fid. lib. ii, cap. 12, circa fin.), quòd « obediens, et persuadibile rationi dividitur in concupiscentiam et iram. »

CONCLUSIO. — Irascibilis et concupiscibilis obediunt rationi et voluntati, sed non eadem ratione.

Respondeo dicendum quòd irascibilis et concupiscibilis obediunt superiori parti, in qua est intellectus, sive ratio et voluntas, dupliciter: uno

(1) Prout etiam suo modo appetitui rationali tribuitur, qui odisse vitia solus potest.

modo quidem quantum ad rationem; alio verò modo quantum ad voluntatem. Rationi quidem obediunt quantum ad ipsos suos actus. Cujus ratio est, quia appetitus sensitivus in aliis quidem animalibus natus est moveri ab æstimativa virtute, sicut ovis æstimans lupum inimicum, timet. Loco autem æstimativæ virtutis est in homine, sicut supra dictum est (quæst. LXXVIII, art. 4), vis cogitativa, quæ dicitur à quibusdam *ratio particularis*; eò quòd est collativa intentionum individualium. Unde ab ea natus est moveri in homine appetitus sensitivus. Ipsa autem ratio particularis nata est moveri et dirigi in homine secundum rationem universalem, unde in syllogisticis ex universalibus propositionibus concluduntur conclusiones singulares. Et ideo patet quòd ratio universalis imperat appetitui sensitivo, qui distinguitur per concupiscibilem et irascibilem, et hic appetitus est ei obediens. Et quia deducere universalia principia in conclusiones singulares, non est opus simplicis intellectus, sed rationis; ideo irascibilis et concupiscibilis magis dicuntur obedire rationi quàm intellectui. Hoc etiam quilibet experiri potest in seipso; applicando enim aliquas universales considerationes, mitigatur ira, aut timor, aut aliquid hujusmodi, vel etiam instigatur. Voluntati etiam subjacet appetitus sensitivus quantum ad executionem, quæ fit per vim motivam. In aliis enim animalibus statim ad appetitum concupiscibilis et irascibilis sequitur motus; sicut ovis timens lupum statim fugit: quia non est in eis superior appetitus, qui repugnet. Sed homo non statim movetur secundum appetitum irascibilem et concupiscibilem; sed expectatur imperium voluntatis, quæ est appetitus superior. In omnibus enim potentiis motivis ordinatis, secundum movens non movet nisi virtute primi moventis. Unde appetitus inferior non sufficit movere (1), nisi appetitus superior consentiat. Et hoc est quod Philosophus dicit (De anima, lib. III, text. 57), quòd « appetitus superior movet appetitum inferiorem, sicut sphaera superior inferiorem. » Hoc ergo modo irascibilis et concupiscibilis rationi subduntur.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd sensualitas significatur per serpentem quantum ad id quod est proprium sibi ex parte sensitivæ partis (2). Irascibilis autem et concupiscibilis magis nominant sensitivum appetitum (3) ex parte actus, ad quem inducuntur ex ratione, ut dictum est (art. 1 et 2 hujus quæst.).

Ad *secundum* dicendum, quòd, sicut Philosophus dicit (Politicozum lib. I, cap. 3), « est quidem in animali contemplari et despoticum principatum, et politicum. » Anima quidem corpori dominatur despotico principatu, intellectus autem appetitui, politico et regali. Dicitur enim despoticus principatus quo aliquis principatur servis, qui non habent facultatem in aliquo resistendi imperio præcipientis, quia nihil sui habent. Principatus autem politicus et regalis dicitur quo aliquis principatur liberis; qui etsi subdantur regimini præsidentis, tamen habent aliquid proprium, ex quo possunt reniti præcipientis imperio. Sic igitur anima dominatur corpori despotico principatu, quia corporis membra in nullo resistere possunt imperio animæ; sed statim ad appetitum animæ movetur manus, et pes, et quodlibet membrum quod natum est moveri voluntario motu (4). Intellectus autem, seu ratio dicitur principali irascibili et concupiscibili politico principatu;

(1) Scilicet non sufficit ut semper et quoad omnes suos motus moveat absque consensu voluntatis, quia licet non sit ita abjectus quin aliquando possit repugnare rationi, reverà tamen ei est subiectus ita ut sæpè ac in multis obedire debeat.

(2) Putà nentem per illecebram quamdam seducere, ut Augustinus explicat.

(3) Ita cod. Alean. cum editis plurimis. Edit. Rom.: *Sensitivum quàm appetitivum.*

(4) Cod. Torrac. *vario motu.*

quia appetitus sensibilis habet aliquid proprium, unde potest reniti imperio rationis. Natus est enim moveri appetitus sensitivus non solum ab æstiativa in aliis animalibus, et cogitativa in homine, quam dirigit universalis ratio, sed etiam ab imaginativa et sensu. Unde experimur irascibilem vel concupiscibilem rationi repugnare, per hoc quod sentimus vel imaginamur aliquid delectabile, quod ratio vetat; vel triste, quod ratio præcipit. Et sic per hoc quod irascibilis et concupiscibilis in aliquo rationi repugnant, non excluditur quin ei obediant.

Ad *tertium* dicendum, quod sensus exteriores indigent ad suos actus exterioribus sensibilibus, quibus immutentur, quorum præsentia non est in potestate rationis. Sed vires interiores, tam appetitivæ quàm apprehensivæ, non indigent exterioribus rebus; et ideo subduntur imperio rationis, quæ potest non solum instigare vel mitigare affectus appetitivæ virtutis, sed etiam formare imaginativæ virtutis phantasmata.

QUÆSTIO LXXXII.

DE VOLUNTATE, IN QUINQUE ARTICULOS DIVISA

Deinde considerandum est de voluntate; circa quam quærantur quinque: 1° Utrum voluntas aliquid ex necessitate appetat. — 2° Utrum omnia ex necessitate appetat. — 3° Utrum sit eminentior potentia quàm intellectus. — 4° Utrum voluntas moveat intellectum. — 5° Utrum voluntas distinguatur per irascibilem et concupiscibilem.

ARTICULUS I. — UTRUM VOLUNTAS ALIQUID EX NECESSITATE APPETAT (1).
De his etiam 12, quæst. x, art. 1, et quæst. lxxx corp. et De verit. quæst. xxii, art. 5, et De mal. quæst. vi, art. unico.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quod voluntas nihil ex necessitate appetat. Dicit enim Augustinus (De civit. Dei, lib. v, cap. 10), quod « si aliquid est necessarium, non est voluntarium. » Sed omne quod voluntas appetit, est voluntarium; ergo nihil quod voluntas appetit est necessarii desideratum.

2. Præterea, potestates rationales, secundum Philosophum (Metaph. lib. ix, text. 3), se habent ad opposita. Sed voluntas est potestas rationalis; quia, ut dicitur (De anima, lib. iii, text. 42), « voluntas in ratione est (2). » Ergo voluntas se habet ad opposita; ad nihil ergo de necessitate determinatur.

3. Præterea, secundum voluntatem sumus domini nostrorum actuum. Sed ejus quod ex necessitate est, non sumus domini. Ergo actus voluntatis non potest de necessitate esse.

Sed *contra* est quod Augustinus dicit (De Trinit. lib. xiii, cap. 4, in princ.), quod « beatitudinem omnes unâ voluntate appetunt. » Si autem non esset necessarium sed contingens, deficeret ad minus in paucioribus. Ergo voluntas ex necessitate aliquid vult.

CONCLUSIO. — Voluntas nihil velle potest coactionis necessitate; potest autem aliquid velle necessitate finis, seu suppositionis; naturali etiam necessitate aliquid vult, beatitudinem videlicet.

Respondeo dicendum quod necessitas dicitur multipliciter. Necesse est enim quod non potest non esse; quod quidem convenit alicui, uno modo ex principio intrinseco, sive materiali, sicut cum dicimus, quod omne com-

(1) In hoc articulo distinguit S. Thomas quoniam ex actibus voluntatis sint liberi et quoniam sint necessarii. Et sic eos qui in omnibus et eos qui in nullis actibus hominem esse

liberum existimant æquo Marte expugnat.
(2) Seu in *parte rationali*, ut videre est ibi, non ut ratio potentiam distinctam significat.

positum ex contrariis necesse est corrumpi; sive formali, sicut cum dicimus, quod necesse est triangulum habere tres angulos æquales duobus rectis. Et hæc est necessitas naturalis et absoluta. Alio modo convenit alicui quod non possit non esse ex aliquo extrinseco, vel fine, vel agente; fine quidem, sicut cum aliquis non potest sine hoc consequi, aut bene consequi finem aliquem, ut cibus dicitur necessarius ad vitam, et equus ad iter; et hæc vocatur necessitas finis (1), quæ interdum etiam utilitas dicitur: ex agente autem hoc alicui convenit, sicut cum aliquis cogitur ab aliquo agente ita quod non possit contrarium agere; et hæc vocatur necessitas coactionis. Hæc igitur coactionis necessitas omnino repugnat voluntati. Nam hoc dicimus esse violentum, quod est contra inclinationem rei. Ipse autem motus voluntatis est inclinatio quædam in aliquid; et ideo sicut dicitur aliquid naturale, quia est secundum inclinationem naturæ; ita dicitur aliquid voluntarium, quia est secundum inclinationem voluntatis. Sicut ergo impossibile est quod aliquid simul sit violentum et naturale; ita impossibile est quod aliquid simpliciter sit coactum sive violentum, et voluntarium (2). Necessitas autem finis non repugnat voluntati quando ad finem non potest perveniri nisi uno modo; sicut ex voluntate transeundi mare fit necessitas in voluntate ut velit navem. Similiter etiam nec necessitas naturalis repugnat voluntati: quinimo necesse est quod sicut intellectus ex necessitate inhæret primis principiis, ita voluntas ex necessitate inhæreat ultimo fini, qui est beatitudo. Finis enim se habet in operativis, sicut principium in speculativis, ut dicitur (Phys. lib. II, text. 89). Oportet enim quod illud quod naturaliter alicui convenit, et immobiliter, sit fundamentum et principium omnium aliorum; quia natura rei est primum in unoquoque, et omnis motus procedit ab aliquo immobili (3).

Ad *primum* ergo dicendum, quod verbum Augustini est intelligendum de necessario necessitate coactionis. Necessitas autem naturalis non aufert libertatem voluntatis, ut ipsemet in eodem libro dicit (ibid.).

Ad *secundum* dicendum, quod voluntas, secundum quod aliquis naturaliter vult, magis respondet intellectui naturalium principiorum quam rationi, quæ ad opposita se habet (4). Unde secundum hoc magis est intellectualis quam rationalis potestas.

Ad *tertium* dicendum, quod sumus domini nostrorum actuum, secundum quod possumus hoc vel illud eligere. Electio autem non est de fine, sed de his quæ sunt ad finem, ut dicitur (Ethic. lib. III, cap. 2). Unde appetitus ultimi finis non est de his quorum domini sumus.

ARTICULUS II. — UTRUM VOLUNTAS EX NECESSITATE OMNIA VELIT QUÆCUMQUE VULT (5).

De his etiam loc. sup. art. 1 cit.

Ad *secundum* sic proceditur. 1. Videtur quod voluntas ex necessitate omnia velit quæcumque vult. Dicit enim Dionysius (De divin. nom. cap. 4,

(1) In hac necessitate distinguendum est quod est absolute necessarium, ut cibus ad vivendum, et quod est necessarium tantum ut finem commodius assequatur; ut equus ad iter faciendum, et hæc est ultima necessitas quæ utilitas dicitur.

(2) Prout voluntarium accipitur pro spontaneo juxta intentum præsens; voluntarium enim quod arbitrii libertatem importat, non coacto vel violento tantum, sed et necessario adversatur.

(3) Principium illud immobile est beatitudo à qua omnes volitiones determinantur.

(4) Voluntas quoad finem ultimum intellectui respondet, sed quoad media magis respondet rationi, siquidem sub hoc respectu ad opposita se habet, ut ratio.

(5) Ex hoc articulo habes quomodo per rationem tanquam in radice rejicias hæreses Calvinii, Lutheri et aliorum dicentium liberum hominis arbitrium esse nullum, quod damnatum est a concilio Tridentino (sess. VI, can. 4 et 5).

part. 4, lect. 23), quòd « malum est præter voluntatem. » Ex necessitate ergo voluntas tendit in bonum sibi propositum.

2. Præterea, objectum voluntatis comparatur ad ipsam sicut movens ad mobile. Sed motus mobilis necessario consequitur ex movente. Ergo videtur quòd objectum voluntatis ex necessitate moveat ipsum.

3. Præterea, sicut apprehensum secundum sensum est objectum appetitûs sensitivi, ita apprehensum secundum intellectum est objectum intellectivi appetitûs, qui dicitur voluntas. Sed apprehensum secundum sensum ex necessitate movet appetitum sensitivum; dicit enim Augustinus (Super Genes. ad litt. lib. ix, cap. 14), quòd animalia moventur visis. Ergo videtur quòd apprehensum secundum intellectum ex necessitate moveat voluntatem.

Sed *contra* est quod Augustinus dicit (Retr. lib. i, cap. 9), quòd « voluntas est quâ peccatur, et rectè vivitur; » et sic se habet ad opposita. Non ergo ex necessitate vult quæcumque vult.

CONCLUSIO. — Sunt particularia quædam bona, sine quibus homo beatus esse potest, ideoque voluntas non ex necessitate illa vult; sicut intellectus ex necessitate non assentit iis quæ non habent necessariam ad prima principia connexionem.

Respondeo dicendum quòd voluntas non ex necessitate vult quæcumque vult. Ad cuius evidentiam considerandum est, quòd sicut intellectus naturaliter et ex necessitate inhæret primis principiis, ita voluntas ultimo fini, ut jam dictum est (art. præc.). Sunt autem quædam intelligibilia quæ non habent necessariam connexionem ad prima principia, sicut contingentes propositiones, ad quarum remotionem non sequitur remotio primorum principiorum; et talibus non ex necessitate assentit intellectus. Quædam autem propositiones sunt necessariae, quæ habent connexionem necessariam cum primis principiis, sicut conclusiones demonstrabiles, ad quarum remotionem sequitur remotio primorum principiorum; et his intellectus ex necessitate assentit, cognitâ connexionem necessariâ conclusionum ad principia per demonstrationis deductionem. Non autem ex necessitate assentit, antequam huiusmodi necessitatem connexionis per demonstrationem cognoscat. Similiter etiam ex parte voluntatis. Sunt enim quædam particularia bona quæ non habent necessariam connexionem ad beatitudinem (1), quia sine his potest aliquis esse beatus; et huiusmodi bonis voluntas non de necessitate inhæret. Sunt autem quædam habentia necessariam connexionem ad beatitudinem, quibus scilicet homo Deo inhæret, in quo solo vera beatitudo consistit. Sed tamen, antequam per certitudinem divinæ visionis necessitas huiusmodi connexionis demonstretur, voluntas non ex necessitate Deo inhæret, nec his quæ Dei sunt. Sed voluntas videntis Deum per essentiam de necessitate inhæret Deo, sicut nunc ex necessitate volumus esse beati. Patet ergo quòd voluntas non ex necessitate vult quæcumque vult.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd voluntas in nihil potest tendere, nisi sub ratione boni (2). Sed quia bonum est multiplex, propter hoc non ex necessitate determinatur ad unum.

Ad *secundum* dicendum, quòd movens tunc ex necessitate causat motum in mobili, quando potestas moventis excedit mobile, ita quòd tota

(1) Seu in particulari consideratam ut est vera beatitudo quæ mox insinuat; seu in communi ut sic et secundum se, qualescumque tan-

dem sit, quia potest aliquis in hac aut illa re beatitudinis objectum constituere.

(2) Ut expressius (1 2, quæst. viii art. 4) ex professo dicitur

ejus possibilitas moventi subdatur (1). Cum autem possibilitas voluntatis sit respectu boni universalis et perfecti, non subijcitur ejus possibilitas tota alicui particulari bono; et ideo non ex necessitate movetur ab illo.

Ad *tertium* dicendum, quòd vis sensitiva non est vis collativa diversorum (2), sicut ratio, sed simpliciter aliquid unum apprehendit; et ideo secundum illud unum determinatè movet appetitum sensitivum. Sed ratio est collativa plurium; et ideo ex pluribus moveri potest appetitus intellectivus, scilicet voluntas, et non ex uno ex necessitate.

ARTICULUS III. — UTRUM VOLUNTAS SIT ALTIOR POTENTIA QUAM INTELLECTUS (3).

De his etiam Sent. III, dist. 27, quæst. 1, art. 4, et De verit. quæst. XXII, art. 1.

Ad *tertium* sic proceditur. 1. Videtur quòd voluntas sit altior potentia quàm intellectus. Bonum enim et finis est objectum voluntatis. Sed finis est prima et altissima causarum. Ergo voluntas est prima et altissima potentialiarum.

2. Præterea, res naturales inveniuntur procedere de imperfectis ad perfecta; et hoc etiam in potentiis animæ apparet. Proceditur enim de sensu ad intellectum, qui est nobilior. Sed naturalis processus est de actu intellectus in actum voluntatis. Ergo voluntas est perfectior et nobilior potentia quàm intellectus.

3. Præterea, habitus sunt proportionati potentiis, sicut perfectiones perfectibilibus. Sed habitus quo perficitur voluntas, scilicet charitas, est nobilior habitibus quibus perficitur intellectus: dicitur enim (I. Cor. XIII, 2): *Si noverim mysteria omnia, et si habuero omnem fidem, charitatem autem non habeam, nihil sum*. Ergo voluntas est altior potentia quàm intellectus.

Sed *contra* est quòd Philosophus (Ethic. lib. x, cap. 7) ponit altissimam potentiam animæ esse intellectum.

CONCLUSIO. — Cum objectum intellectus sit simpliciter nobilius objecto voluntatis, intellectus simpliciter altior est potentia quàm voluntas: hæc tamen interdum secundum quid altior invenitur, quando scilicet ejus objectum in altiori re invenitur.

Respondeo dicendum quòd eminentia alicujus ad alterum potest attendi dupliciter: uno modo simpliciter; alio modo secundum quid. Consideratur autem aliquid tale simpliciter, prout est secundum seipsum tale; secundum quid autem, prout dicitur tale secundum respectum ad alterum. Si ergo intellectus et voluntas considerentur secundum se, sic intellectus eminentior invenitur; et hoc apparet ex comparatione objectorum ad invicem. Objectum enim intellectus est simplicius et magis absolutum quàm objectum voluntatis. Nam objectum intellectus est ipsa ratio boni appetibilis: bonum autem appetibile, cujus ratio est in intellectu, est objectum voluntatis. Quantò autem aliquid est simplicius et abstractius, tantò secundum se est nobilius et altius. Et ideo objectum intellectus est altius quàm objectum voluntatis. Cum ergo propria ratio potentiae sit secundum ordinem ad objectum, sequitur quòd secundum se et simpliciter intellectus sit altior et nobilior voluntate. — Secundum quid autem, et per comparationem ad alterum, voluntas invenitur interdum altior intellectu, ex eo

(1) Id est ad nihil sit in potentia quod non per tale movens assequatur.

(2) Sive non est facultas quæ alterum conferat cum a tero, vel quæ alterum ex altero inferat.

(3) Sectus et scotistæ negant intellectum esse

potentiam voluntate simpliciter nobiliorem, sed D. Thomæ sententiam tenent Durandus (IV, d. 49, quæst. IV., Valentia (part. I, quæst. VI), Cuius (I 2, quæst. III), Bannesius, Sylvius et alii quàm plurimi etiam extra thomistas.

scilicet quòd objectum voluntatis in altiori re invenitur quàm objectum intellectus; sicut si dicerem, auditum esse secundum quid nobiliorem visu, inquantum res aliqua cujus est sonus, nobilior est aliquà re cujus est color; quamvis color sit nobilior et simplicior sono. Ut enim supra dictum est (quæst. xvi, art. 1, et quæst. xvii, art. 4), actio intellectus consistit in hoc quòd ratio rei intellectæ est in intelligente; actus verò voluntatis perficitur ex eo quòd voluntas inclinatur ad ipsam rem, prout in se est. Et ideo Philosophus dicit (Metaph. lib. vi, text. 8), quòd bonum et malum, quæ sunt objecta voluntatis, sunt in rebus; verum et falsum, quæ sunt objecta intellectus, sunt in mente. Quando igitur res in qua est bonum, est nobilior ipsâ animâ, in qua est ratio intellecta, per comparisonem ad talem rem voluntas est altior intellectu. Quando verò res in qua est bonum est infra animam, tunc etiam in comparatione ad talem rem intellectus est altior voluntate. Unde melior est amor Dei quàm cognitio (1); è contrario autem melior est cognitio rerum corporalium quàm amor. Simpliciter tamen intellectus est nobilior quàm voluntas.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd ratio causæ accipitur secundum comparisonem unius ad alterum; et in tali comparatione ratio boni principalior invenitur. Sed verum dicitur magis absolutè, et ipsius boni rationem significat; unde et bonum quoddam verum est. Sed rursus et ipsum verum est quoddam bonum, secundum quòd intellectus res quædam est, et verum finis ipsius. Et inter alios fines iste finis est excellentior (2), sicut intellectus inter alias potentias.

Ad *secundum* dicendum, quòd illud quod est prius generatione et tempore, est imperfectius; quia in uno eodemque potentia tempore præcedit actum, et imperfectio perfectionem. Sed illud quod est prius simpliciter, et secundum naturæ ordinem, est perfectius; sic enim actus est prior potentia. Et hoc modo intellectus est prior voluntate, sicut motivum mobili, et activum passivo; bonum enim intellectum movet voluntatem.

Ad *tertium* dicendum, quòd illa ratio procedit de voluntate secundum comparisonem ad id quod supra animam est (3); virtus enim charitatis est quâ Deum amamus.

ARTICULUS IV. — UTRUM VOLUNTAS MOVEAT INTELLECTUM (4).

De his etiam 4 2, quæst. ix, art. 4, et quæst. xvii, art. 1, et De verit. quæst. xiv, art. 4 et 2, et quæst. xxii, art. 2.

Ad quartum sic proceditur. 1. Videtur quòd voluntas non moveat intellectum. Movens enim est nobilius et prius moto, quia movens est agens; agens autem est nobilius patiente, ut Augustinus dicit (Super Gen. ad litt. lib. xii, cap. 16), et Philosophus (De anima, lib. iii, text. 19). Sed intellectus est prior et nobilior voluntate, ut supra dictum est (art. præc.). Ergo voluntas non movet intellectum.

2. Præterea, movens non movetur à moto, nisi fortè per accidens. Sed intellectus movet voluntatem; quia appetibile apprehensum per intellec-

(1) Putà in statu viæ de quo præcisè nunc agitur; tum quia Deus in hoc statu immediatè amatur, sed non immediatè cognoscitur; tum quia imperfectè cognosci tantum potest, sed plenè ac perfectè amari quodammodo; tum quia quæ habetur de illo cognitio non est necessariò cum amore connexa, sed frequenter ab illo separatur; sed in statu beatifico ubi per essentiam cognoscitur non ita se res habet.

(2) Nam bonum appetitur quia est cognitum et iudicatum et sic est iudicatum ab intellectu.

Unde patet quòd objectum intellectus sit aliud excellentiusque.

(3) Ita voluntas nobilior est secundum quid, ut dictum est (in corp. art.).

(4) In hoc articulo docet duo S. Doctor, prius quòd intellectus moveat voluntatem per modum causæ finalis, posterius verò quòd voluntas moveat intellectum et omnes alias animæ potentias, præter vires partis vegetativæ, per modum causæ efficientis et formalis.

tum est movens non motum; appetitus autem movens motum. Ergo intellectus non movetur à voluntate.

3. Præterea, nihil velle possumus, nisi sit intellectus. Si igitur ad intelligendum movet voluntas volendo intelligere, oportebit quòd etiam illud velle præcedat aliud intelligere, et illud intelligere aliud velle, et sic in infinitum, quod est impossibile. Non ergo voluntas movet intellectum.

Sed *contra* est quod Damascenus dicit (Orth. fid. lib. II, cap. 16, ad finem), quòd « in nobis est percipere quancumque volumus artem, et non percipere. » In nobis autem est aliquid per voluntatem; percipimus autem artes per intellectum. Voluntas ergo movet intellectum.

CONCLUSIO. — Intellectus movet voluntatem ut finis; voluntas autem respiciens bonum in communi movet intellectum effective.

Respondeo dicendum quòd aliquid dicitur movere dupliciter. Uno modo per modum finis, sicut dicitur quòd finis movet efficientem (1); et hoc modo intellectus movet voluntatem, quia bonum intellectum est objectum voluntatis, et movet ipsam ut finis. Alio modo dicitur aliquid movere per modum agentis, sicut alterans movet alteratum, et impellens movet impulsum; et hoc modo voluntas movet intellectum, et omnes animæ vires, ut Anselmus dicit (De similitudinibus, cap. 2). Cujus ratio est, quia in omnibus potentiis activis ordinatis, illa potentia quæ respicit finem universalem, movet potentias quæ respiciunt fines particulares. Et hoc apparet tam in naturalibus, quàm in politicis. Cælum enim, quod agit ad universalem conservationem generabilium et corruptibilium, movet omnia inferiora corpora, quorum unumquodque agit ad conservationem propriæ speciei, vel etiam individui. Rex etiam, qui intendit bonum commune totius regni, movet per suum imperium singulos præpositos civitatum, qui singulis civitatibus curam regiminis impendunt. Objectum autem voluntatis est bonum et finis in communi. Quælibet autem potentia comparatur ad aliquod bonum proprium sibi conveniens, sicut visus ad perceptionem coloris, et intellectus ad cognitionem veri. Et ideo voluntas per modum agentis movet omnes animæ potentias ad suos actus, præter vires naturales vegetativæ partis, quæ nostro arbitrio non subduntur.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd intellectus dupliciter considerari potest: uno modo secundum quòd intellectus est apprehensivus entis et veri universalis; alio modo secundum quòd est quædam res, et particularis potentia, habens determinatum actum. Et similiter voluntas dupliciter considerari potest: uno modo secundum communitatem sui objecti, prout scilicet est appetitiva (2) boni communis; alio modo secundum quòd est quædam determinata animæ potentia, habens determinatum actum. Si ergo comparentur intellectus et voluntas secundum rationem communitatis objectorum utriusque, sic dictum est supra (art. præc.), quòd intellectus est simpliciter altior et nobilior voluntate. Si autem consideretur intellectus secundum communitatem sui objecti, et voluntas secundum quòd est quædam determinata potentia, sic iterum intellectus est altior et prior voluntate; quia sub ratione entis et veri, quam apprehendit intellectus, continetur voluntas ipsa, et actus ejus, et objectum ipsius. Unde intellectus intelligit voluntatem, et actum ejus, et objectum ipsius, sicut et alia specialia intellecta, ut lapidem, aut lignum, quæ continentur sub communi ratione entis et veri. Si verò consideretur voluntas secundum com-

(1) Hinc principatum supra efficientem obtinere dicitur (De part. anim. lib. I, cap. 4), quia ratio est faciendi.

(2) Ita cod. Alcan. cum Nicolai. Edit. Rom., *apprehensiva*. Patav. *appetitus*.

munem rationem sui objecti, quod est bonum; intellectus autem, secundum quod est quædam res, et potentia specialis; sic sub communi ratione boni continetur, velut quoddam speciale, et intellectus ipse, et ipsum intelligere, et objectum ejus, quod est verum; quorum quodlibet est quoddam speciale bonum. Et secundum hoc voluntas est altior intellectu, et potest ipsum movere (1). Ex his ergo apparet ratio quare hæ potentia suis actibus invicem se includunt; quia intellectus intelligit voluntatem velle, et voluntas vult intellectum intelligere. Et simili ratione bonum continetur sub vero, inquantum est quoddam verum intellectum; et verum continetur sub bono, inquantum est quoddam bonum desideratum.

Ad *secundum* dicendum, quod intellectus alio modo movet voluntatem, quam voluntas intellectum, ut jam dictum est (in corp. art.).

Ad *tertium* dicendum, quod non oportet procedere in infinitum, sed statim in intellectu sicut in primo. Omnem enim voluntatis motum necesse est quod præcedat apprehensio; sed non omnem apprehensionem præcedit motus voluntatis; sed principium considerandi (2) et intelligendi est aliquod intellectivum principium (3) altius intellectu nostro, quod est Deus, ut etiam Aristoteles dicit (Ethic. lib. vii, seu mag. Mor. cap. 18), et per hunc modum ostendit quod non est procedere in infinitum.

ARTICULUS V. — UTRUM IRASCIBILIS ET CONCUPISCIBILIS DISTINGUI DEBEANT IN APPETITU SUPERIORI (4).

De his etiam sup. quæst. XLIX, art. 4, et Sent. III, dist. 17, art. 4, quæst. III, et De verit. quæst. XXV, art. 3, et De anima, lib. III, lect. 14.

Ad quintum sic proceditur. 1. Videtur quod irascibilis et concupiscibilis distinguere debeant in appetitu superiori, qui est voluntas. Vis enim concupiscibilis dicitur à concupiscendo, et irascibilis ab irascendo. Sed aliqua concupiscentia est quæ non potest pertinere ad appetitum sensitivum, sed solum ad intellectivum, qui est voluntas, sicut concupiscentia sapientia, de qua dicitur (Sap. vi, 21): *Concupiscentia sapientia perducit ad regnum perpetuum*. Est etiam quædam ira quæ non potest pertinere ad appetitum sensitivum, sed intellectivum tantum, sicut cum irascimur contra vitia. Unde et Hieronymus (Super Matth. xiii, super illud: *Simile est regnum cælorum fermento*, etc.) monet ut odium vitiorum possideamus in irascibili. Ergo irascibilis et concupiscibilis distinguere debent in appetitu intellectivo, sicut et in sensitivo.

2. Præterea, secundum quod communiter dicitur, charitas est in concupiscibili, spes autem in irascibili. Non autem possunt esse in appetitu sensitivo: quia non sunt sensibilibus objectorum, sed intelligibilibus. Ergo concupiscibilis et irascibilis sunt ponendæ in parte intellectiva.

3. Præterea, in libro De spiritu et anima, cap. 3, dicitur, quod has potentias, scilicet irascibilem et concupiscibilem, et rationale, habet anima, antequam corpori misceatur. Sed nulla potentia sensitivæ partis est animæ tantum, sed conjuncti, ut supra dictum est (quæst. LXXVIII, art. 5 et 8). Ergo irascibilis et concupiscibilis sunt in voluntate, quæ est appetitus intellectivus.

(1) Huic dicto, scilicet quod intellectus est altior duobus modis voluntate, et voluntas uno tantum altior intellectu, si addas dicta (art. præc.), videbis quod intellectus tribus modis est altior voluntate, voluntas autem duobus modis altior intellectu. Vide omnia, et ne erres, habees præ oculis distinctionem illam (art. 5), scilicet esse altius vel simpliciter, vel secundum quid.

(2) Al., *consiliandi*.

(3) Nempe extrinsecum.

(4) Ex hoc articulo habes in quo sensu rationali ira et concupiscentia angelis et etiam Deo meritis à Scripturis attribui possint: *Irascimini et nolite peccare* (Ps. iv): *Odio sunt Deo impius et impietas ejus* (Sap. xiv): *Concupiscet rex decorem tuum* (Ps. xlii): *Concupivit anima mea*, etc. (Ps. cxviii).

Sed *contra* est quod Gregorius Nyssenus dicit (vel Nemesius, De nat. hom. cap. 16), quod « irrationalis (1) pars animæ dividitur in desiderativum et irascitivum; » et idem dicit Damascenus (De fid. lib. II, cap. 12); et Philosophus dicit (De anima, lib. III, text. 42, quod « voluntas in ratione est; in irrationali autem parte animæ concupiscentia, et ira; vel desiderium, et animus. »

CONCLUSIO. — In superiori appetitu hominis, voluntate scilicet, non distinguitur concupiscibilis et irascibilis.

Respondeo dicendum quod irascibilis et concupiscibilis non sunt partes intellectivi appetitus, qui dicitur voluntas; quia, sicut supra dictum est (quæst. LXXVII, art. 3, et quæst. LXXIX, art. 7), potentia quæ ordinatur ad aliquod objectum secundum communem rationem, non diversificatur per differentias speciales sub illa ratione communi contentas; sicut quia visus respicit visibile secundum rationem colorati, non multiplicantur visivæ potentia secundum diversas species colorum. Si autem esset aliqua potentia quæ esset albi inquantum est album, et non inquantum est coloratum; diversificaretur à potentia quæ esset nigri, inquantum est nigrum. Appetitus autem sensitivus non respicit communem rationem boni, quia nec sensus apprehendit universale; et ideo secundum diversas rationes particularium bonorum diversificantur partes appetitus sensitivi. Nam concupiscibilis respicit propriam rationem boni, inquantum est delectabile secundum sensum, et conveniens naturæ. Irascibilis autem respicit rationem boni, secundum quod est repulsivum et impugnativum ejus quod infert nocumentum. Sed voluntas respicit bonum sub communi ratione boni; et ideo non diversificantur in ipsa, quæ est appetitus intellectivus, aliquæ potentia appetitivæ, ut sit in appetitu intellectivo alia potentia irascibilis, et alia concupiscibilis; sicut etiam ex parte intellectus non multiplicantur vires apprehensivæ, licet multiplicentur ex parte sensus.

Ad *primum* ergo dicendum, quod amor, concupiscentia et hujusmodi dupliciter accipiuntur. Quandoque quidem, secundum quod sunt quædam passionēs, cum quadam scilicet concitatione animi provenientes; et sic communiter accipiuntur; et hoc modo sunt solum in appetitu sensitivo. Alio modo significant simplicem affectum absque passione, vel animi concitatione; et sic sunt actus voluntatis; et hoc etiam modo attribuuntur angelis, et Deo. Sed, prout sic accipiuntur, non pertinent ad diversas potentias, sed ad unam tantum potentiam, quæ dicitur voluntas.

Ad *secundum* dicendum, quod ipsa voluntas potest dici irascibilis, prout vult impugnare malum, non ex impetu passionis, sed ex iudicio rationis; et eodem modo potest dici concupiscibilis propter desiderium boni. Et sic in irascibili et concupiscibili sunt charitas et spes, id est, in voluntate, secundum quod habet ordinem ad hujusmodi actus (2). Sic etiam potest intelligi quod dicitur in libro De spiritu et anima (loco cit. in arg. 3), quod « irascibilis et concupiscibilis sunt animæ, antequam uniatur corpori; » ut tamen intelligatur ordo naturæ, et non temporis; licet non sit necessarium verbis illius libri fidem adhibere.

Unde patet solutio ad *tertium* (3).

(1) Ita cod. Alean. cum Nicolai, et plurimis editis. Perperam edit. Rom., *rationalis*.

(2) Irascibilis et concupiscibilis non voluntati attribuuntur nisi improprie, et non ut diversæ

potentia, at solum generaliter et secundum similitudinem actus, ut hic tradit B. Thomas.

(3) Præter id quod jam in quæst. LXXVII, art. 8 ad 4) responsum est: *librum illud auctoritatem non habere*.

QUÆSTIO LXXXIII.

DE LIBERO ARBITRIO, IN QUATUOR ARTICULOS DIVISA.

Deinde quæritur de libero arbitrio; et circa hoc quærantur quatuor : 1° Utrum homo sit liberi arbitrii. — 2° Quid sit liberum arbitrium, utrum sit potentia, vel actus, vel habitus. — 3° Si est potentia, utrum sit appetitiva, vel cognitiva. — 4° Si est appetitiva, utrum sit eadem potentia cum voluntate, vel alia.

ARTICULUS I. — UTRUM HOMO SIT LIBERI ARBITRII (1).

De his etiam 4 2, quæst. XIII, art. 6, De verit. quæst. XXIV, art. 4, et art. 2 corp., et De mal. quæst. VI, art. unico.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quod homo non sit liberi arbitrii. Quicumque enim est liberi arbitrii, facit quod vult. Sed homo non facit quod vult; dicitur enim (Rom. vii, 19): *Non enim quod volo bonum, hoc ago; sed quod odi malum, illud facio*. Ergo homo non est liberi arbitrii.

2. Præterea, quicumque est liberi arbitrii, ejus est velle, et non velle, operari, et non operari. Sed hoc non est hominis; dicitur enim (Rom. ix, 16): *Non est volentis, scilicet velle, neque currentis, scilicet currere*. Ergo homo non est liberi arbitrii.

3. Præterea, liberum est quod sui causa est, ut dicitur (Metaph. lib. I, cap. 2, circa med.). Quod ergo movetur ab alio non est liberum. Sed Deus movet voluntatem; dicitur enim (Prov. xxi, 4): *Cor regis in manu Dei, et quocumque voluerit, vertet illud*; et (Phil. ii, 13): *Deus est qui operatur in nobis velle et perficere*. Ergo homo non est liberi arbitrii.

4. Præterea, quicumque est liberi arbitrii, est dominus suorum actuum. Sed homo non est dominus suorum actuum; quia, ut dicitur (Jerem. x, 23): *Non est in homine via ejus, nec viri est ut dirigat gressus suos*. Ergo homo non est liberi arbitrii.

5. Præterea, Philosophus dicit (Ethic. lib. iii, cap. 5, à med.): « Qualis unusquisque est, talis finis videtur ei. » Sed non est in potestate nostra aliquales esse, sed hoc nobis est à natura. Ergo naturale est nobis quod aliquem finem sequamur; non ergo ex libero arbitrio.

Sed contra est quod dicitur (Eccli. xv, 14): *Deus ab initio constituit hominem, et reliquit eum in manu consilii sui* (2); Glossa interlinearis: id est, in libertate arbitrii.

CONCLUSIO. — Cum homo sit rationalis, liberi etiam arbitrii necessariò est.

Respondeo dicendum quod homo est liberi arbitrii; alioquin frustra essent consilia, exhortationes, præcepta prohibitiones, præmia et poenæ. Ad cujus evidentiam considerandum est, quod quædam agunt absque judicio, sicut lapis movetur deorsum, et similiter omnia cognitione carentia. Quædam autem agunt judicio, sed non libero, sicut animalia bruta. Judicat enim ovis videns lupum, eum esse fugiendum, naturali judicio, et non libero; quia non ex collatione, sed ex naturali instinctu hoc judicat: et simile est de quolibet judicio brutorum animalium. Sed homo agit judicio, quia per vim cognoscitivam judicat aliquid esse fugiendum, vel prosequendum. Sed quia judicium istud non est ex naturali instinctu in particulari operabili, sed ex collatione quadam rationis; ideo agit libero judicio, potens in diversa ferri. Ratio enim circa contingentia habet viam ad

(1) Ex hoc articulo habes quomodo per rationem interimas hæreses Wicleffi, Lutheri, Calvini et omnium aliorum qui liberum hominis arbitrium negarent.

(2) *Trium tibi datur optio* (II. Reg. ult.). *Eligo ergo vitam* (Deut. xxx). *Si volueritis et audieritis me* (Is. i). *Aut facit arborem bonam* (Matth. xii). *Quod vult faciat* (I. Cor. vii).

opposita, ut patet in dialecticis (1) syllogismis, et rhetoricis persuasionibus. Particularia autem operabilia sunt quædam contingentia; et ideo circa ea iudicium rationis ad diversa se habet, et non est determinatum ad unum. Et pro tanto necesse est quòd homo sit liberi arbitrii ex hoc ipso quòd rationalis est (2).

Ad *primum* ergo dicendum, quòd, sicut supra dictum est (quæst. lxxx, art. 3 ad 2), appetitus sensitivus, etsi obediat rationi, tamen potest in aliquo repugnare, concupiscendo contra illud quod ratio dictat. Hoc ergo est bonum quod homo non facit, cum vult, scilicet non concupiscere contra rationem, ut Glossa Augustini ibidem dicit (Contra Jul. lib. iii, cap. 26).

Ad *secundum* dicendum, quòd verbum illud Apostoli non sic est intelligendum quasi homo non velit et non currat libero arbitrio; sed quia liberum arbitrium ad hoc non est sufficiens, nisi moveatur et iuvetur à Deo (3).

Ad *tertium* dicendum, quòd liberum arbitrium est causa sui motus, quia homo per liberum arbitrium seipsum movet ad agendum. Non tamen hoc est de necessitate libertatis quòd sit prima causa sui id quod liberum est; sicut nec ad hoc quòd aliquid sit causa alterius, requiritur quòd sit prima causa ejus. Deus igitur est prima causa movens et naturales causas, et voluntarias. Et sicut naturalibus causis, movendo eas, non aufert quin actus earum sint naturales, ita movendo causas voluntarias, non aufert quin actiones earum sint voluntariæ, sed potius hoc in eis facit; operatur enim in unoquoque secundum ejus proprietatem.

Ad *quartum* dicendum, quòd dicitur non esse in homine via ejus, quantum ad executiones electionum, in quibus homo impediri potest, velit, nolit; electiones autem ipsæ sunt in nobis, supposito tamen divino auxilio.

Ad *quintum* dicendum, quòd qualitas hominis est duplex, una naturalis, et alia superveniens. Naturalis autem qualitas accipi potest vel circa partem intellectivam, vel circa corpus et virtutes corpori annexas. Ex eo igitur quòd homo est aliqualis qualitate naturali, quæ attenditur secundum intellectivam partem, naturaliter homo appetit ultimum finem, scilicet beatitudinem. Qui quidem appetitus naturalis est, et non subjacet libero arbitrio, ut ex supra dictis patet (quæst. præc. art. 2). Ex parte verò corporis et virtutum corpori annexarum potest esse homo aliqualis naturali qualitate, secundum quòd est talis complexionis, vel talis dispositionis, ex quacumque impressione corporearum causarum, quæ non possunt in intellectivam partem imprimere, eo quòd non est alicujus corporis actus. Sic igitur qualis unusquisque est secundum corpoream qualitatem, talis finis videtur ei; quia ex hujusmodi dispositione homo inclinatur ad eligendum aliquid, vel repudiandum. Sed istæ inclinationes subjacent iudicio rationis, cui obedit inferior appetitus, ut dictum est (quæst. lxxx, art. 3). Unde per hæc libertati arbitrii non præjudicatur. Qualitates autem supervenientes sunt sicut habitus et passionem, secundum quas aliquis magis inclinatur in unum quam in alterum. Tamen istæ etiam inclinationes sub-

(1) Nempe probabilibus.

(2) De fide est hominem etiam post lapsum esse liberi arbitrii. Si quis, ait concilium Tridentinum, liberum hominis arbitrium post peccatum amissum et extinctum esse dixerit, aut rem esse de solo titulo, imò titulum sine

re figmentum denique à Satana invecum, anathema sit (sess. vi, cap. 5).

(3) Quicumque dixerit: Si gratia non daretur, non quidem faciliè, sed tamen per liberum arbitrium possemus etiam sine illa implere divina mandata; anathema sit (conc. Milevitanum, cap. 4).

jacent iudicio rationis; et huiusmodi etiam qualitates ei subjacent, inquantum in nobis est tales qualitates acquirere vel causaliter vel dispositivè. vel à nobis excludere. Et sic nihil est quod libertati arbitrii repugnet.

ARTICULUS II. — UTRUM LIBERUM ARBITRIUM SIT POTENTIA (1).

De his etiam Sent. II, dist. 24, quæst. I, art. 1 et 2, et De verit. quæst. XXIV, art. 4.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quòd liberum arbitrium non sit potentia. Arbitrium enim liberum nihil est aliud quàm liberum iudicium. Iudicium autem non nominat potentiam, sed actum. Ergo liberum arbitrium non est potentia.

2. Præterea, liberum arbitrium dicitur esse facultas voluntatis et rationis (2). Facultas autem nominat facilitatem potestatis, quæ quidem est per habitum. Ergo liberum arbitrium est habitus. Bernardus etiam dicit (Tract. de gratia et lib. arbitr. cap. 2, in princ.), quòd « liberum arbitrium est habitus animi liber sui. » Non ergo est potentia.

3. Præterea, nulla potentia naturalis tollitur per peccatum. Sed liberum arbitrium tollitur per peccatum. Augustinus enim dicit (Enchir. cap. 30), quòd « homo malè utens libero arbitrio et se perdidit, et ipsum. » Ergo liberum arbitrium non est potentia.

Sed *contra* est, quòd nihil est subjectum habitùs, ut videtur, nisi potentia. Sed liberum arbitrium est subjectum gratiæ, quâ sibi assistente bonum eligit. Ergo liberum arbitrium est potentia.

CONCLUSIO. — Cùm liberum arbitrium sit quo indifferenter se habent homines ad bene vel male eligendum, impossibile est esse habitum quemdam, vel potentiam cum habitu, sed necessario potentia quædam animæ naturalis est.

Respondeo dicendum quòd quamvis liberum arbitrium nominet quemdam actum secundum propriam significationem vocabuli, secundum tamen communem usum loquendi liberum arbitrium dicimus id quod est huius actus principium, scilicet quo homo liberè iudicat. Principium autem actus in nobis est et potentia et habitus (3). Dicimur enim aliquid cognoscere et per scientiam et per intellectivam potentiam. Oportet ergo quòd liberum arbitrium vel sit potentia, vel sit habitus, vel sit potentia cum aliquo habitu. Quod autem non sit habitus, neque potentia cum habitu, manifestè apparet ex duobus. Primò quidem, quia, si est habitus, oportet quòd sit habitus naturalis; hoc enim est naturale homini quòd sit liberi arbitrii. Nullus autem habitus naturalis adest nobis ad ea quæ subsunt libero arbitrio; quia ad ea respectu quorum habemus habitus naturales, naturaliter inclinamur, sicut ad assentiendum primis principiis. Ea autem ad quæ naturaliter inclinamur, non subsunt libero arbitrio, sicut dictum est (quæst. LXXXII, art. 1 et 2, de appetitu beatitudinis. Unde contra propriam rationem liberi arbitrii est quòd sit habitus naturalis. Contra naturalitatem autem ejus est quòd sit habitus non naturalis. Et sic relinquitur quòd nullo modo sit habitus. Secundò hoc apparet, quia habitus dicuntur secundum quòd nos habemus ad passiones, vel ad actus, bene, vel male, ut dicitur (Ethic. lib. II, cap. 5). Nam per temperantiam bene nos habemus ad concupiscentias, per intemperantiam autem male. Per scientiam etiam bene nos habemus ad actum intellectus, dum verum cognoscimus; per habitum autem

(1) Docet D. Thomas liberum arbitrium esse potentiam, sed inferiùs demonstrabit (art. 4) potentiam istam non esse aliud quàm voluntas.

(2) Prout à Maestro Sententiarum (lib. II, dist. 24, § 85) definitur. Ille verò facultas non idem sonat ac potentia.

3) Habitus quidem immediatum et proximum, quia potentiam informans ut agendi reddatur capax in actu primo, sed potentia mediatum duntaxat et remotum veluti apta secundum se ut per habitum informetur.

contrarium, male. Liberum autem arbitrium indifferenter se habet ad bene eligendum, vel male. Unde impossibile est quòd liberum arbitrium sit habitus. Relinquitur ergo quòd sit potentia.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd consuetum est potentiam significari nomine actûs. Et sic per hunc actum, qui est liberum iudicium, nominatur potentia, quæ est hujus actûs principium; alioquin si liberum arbitrium nominaret actum, non semper maneret in homine (1).

Ad *secundum* dicendum, quòd facultas nominat quandoque potestatem expeditam ad operandum; et sic facultas ponitur in definitione liberi arbitrii. Bernardus autem accipit habitum, non secundum quòd dividitur contra potentiam, sed secundum quòd significat habitudinem quamdam (2), quâ aliquo modo se aliquis habet ad actum; quod quidem est tam per potentiam, quàm per habitum. Nam per potentiam homo se habet ut potens operari; per habitum autem ut aptus ad operandum bene, vel male.

Ad *tertium* dicendum, quòd homo peccando liberum arbitrium dicitur perdidisse, non quantum ad libertatem naturalem, quæ est à coactione, sed quantum ad libertatem quæ est à culpa et à miseria; de qua infra in tractatu *Moralium* dicitur (in secunda parte hujus operis).

ARTICULUS III. — UTRUM LIBERUM ARBITRIUM SIT POTENTIA APPETITIVA (3).

De his etiam Sent. II, dist. 24, quæst. 1, art. 3, et lib. III, dist. 17, art. 1, quæst. III ad 5, et De verit. quæst. XXVII, art. 4 et 6.

Ad *tertium* sic proceditur. 1. Videtur quòd liberum arbitrium non sit potentia appetitiva, sed cognitiva. Dicit enim Damascenus (Orth. fid. lib. II, cap. 27), quòd « cum rationali confestim comitatur liberum arbitrium. » Sed ratio est potentia cognitiva. Ergo liberum arbitrium est potentia cognitiva.

2. Præterea, liberum arbitrium dicitur quasi liberum iudicium. Sed iudicare est actus cognitivæ virtutis. Ergo liberum arbitrium est cognitiva potentia.

3. Præterea, ad liberum arbitrium præcipuè pertinet electio. Sed electio videtur ad cognitionem pertinere; quia electio importat quamdam comparisonem unius ad alterum, quod est proprium cognitivæ virtutis. Ergo liberum arbitrium est potentia cognitiva.

Sed *contra* est quod Philosophus dicit (Ethic. lib. II, cap. 2, circa med.), quòd « electio est desiderium eorum quæ sunt in nobis. » Sed desiderium est actus appetitivæ virtutis. Ergo et electio. Liberum autem arbitrium est, secundum quòd eligimus. Ergo liberum arbitrium est virtus appetitiva.

CONCLUSIO. — Cum proprius actus liberi arbitrii sit electio, ipsaque electio principaliter actus sit appetitivæ virtutis, oportet liberum arbitrium esse potentiam appetitivam.

Respondeo dicendum quòd proprium liberi arbitrii est electio. Ex hoc enim liberi arbitrii esse dicimur, quòd possumus unum recipere, alio recusato, quod est eligere; et ideo naturam liberi arbitrii ex electione considerare oportet. Ad electionem autem concurrunt aliquid ex parte cognitivæ virtutis, et aliquid ex parte appetitivæ. Ex parte quidem cognitivæ requiritur consilium, per quod dijudicatur, quid sit alteri præferendum. Ex

(1) Actus enim in homine sunt transeuntes, modòque adsunt, modò absunt.

(2) Sicut et Philosophus intellectum agentem *quemdam habitum* vocat, licet sit potentia (De anima, lib. III, text. 45).

(3) Juxta mentem D. Thomæ liberum arbitrium est potentia appetitiva, sed tamen radi-

caliter in intellectu existit, tanquam in propria causa. *Radix libertatis*, ut ait, *sicut et subiectum est voluntas, sed sicut causa est ratio* (1 2, quæst. XVII, art. 4 ad 2). Cui consentiunt. Bona, Richardus, Cajetanus, Bannesius, Medina, Valentia, et alii.

parte autem appetitivæ requiritur quòd appetendo acceptetur id quod per consilium dijudicatur. Et ideo Aristoteles (Eth. lib. vi, cap. 2) sub dubio relinquit, utrùm principalius pertineat electio ad vim appetitivam, vel ad vim cognitivam. Dicit enim quòd electio vel est intellectus appetitivus, vel appetitus intellectivus. Sed (Eth. lib. iii, cap. 3) in hoc magis declinat quòd sit appetitus intellectivus, nominans electionem desiderium consiliabilis. Et hujus ratio est, quia proprium objectum electionis est illud quod est ad finem. Hoc autem, inquantum hujusmodi, habet rationem boni quod dicitur utile. Unde cùm bonum, inquantum hujusmodi, sit objectum appetitùs, sequitur quòd electio sit principaliter actus appetitivæ virtutis. Et sic liberum arbitrium est appetitiva potentia.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd potentiæ appetitivæ concomitantur apprehensivas; et secundùm hoc dicit Damascenus, quòd « cum rationali confestim concomitatur liberum arbitrium. »

Ad *secundum* dicendum, quòd iudicium est quasi conclusio et determinatio consilii. Determinatur autem consilium primò quidem per sententiam rationis, et secundò per acceptationem appetitùs (1). Unde Philosophus dicit (Ethic. lib. iii, loco nunc cit.), quòd « ex consiliari judicantes desideramus secundùm consilium. » Et hoc modo ipsa electio dicitur quoddam iudicium, à quo nominatur liberum arbitrium.

Ad *tertium* dicendum, quòd ista collatio quæ importatur in nomine electionis, pertinet ad consilium præcedens, quod est rationis. Appetitus enim, quamvis non sit collativus, tamen inquantum à vi cognitiva conferente movetur, habet quamdam collationis similitudinem, dum unum alteri præoplat.

ARTICULUS IV.—UTRUM LIBERUM ARBITRIUM SIT ALIA POTENTIA A VOLUNTATE (2).

De his etiam locis sup. art. 3 induct.

Ad quartum sic proceditur. 1. Videtur quòd liberum arbitrium sit alia potentia à voluntate. Dicit enim Damascenus (De orth. fid. lib. ii, cap. 22), quòd, aliud est θέλησις, aliud verò βούλησις; θέλησις autem est voluntas, βούλησις autem videtur arbitrium liberum (3); quia βούλησις secundùm ipsum est voluntas, quæ est circa aliquid, quasi unius per comparisonem ad alterum. Ergo videtur quòd liberum arbitrium sit alia potentia à voluntate.

2. Præterea, potentiæ cognoscuntur per actus. Sed electio, quæ est actus liberi arbitrii, est aliud à voluntate, ut dicitur (Ethic. lib. iii, cap. 2): quia « voluntas est de fine, electio autem de iis quæ sunt ad finem. » Ergo liberum arbitrium est alia potentia à voluntate.

3. Præterea, voluntas est appetitus intellectivus. Sed ex parte intellectus sunt duæ potentiæ, scilicet agens et possibilis. Ergo etiam ex parte appetitùs intellectivi debet esse aliqua potentia præter voluntatem; et hæc non videtur esse nisi liberum arbitrium. Ergo liberum arbitrium est alia potentia præter voluntatem.

Sed *contra* est quod Damascenus dicit (De orth. fid. lib. iii, cap. 14, circa med.), quòd « liberum arbitrium nihil aliud est quàm voluntas. »

CONCLUSIO.—Sicut ratio et intellectus non duæ, sed una potentia sunt; ita voluntas et liberum arbitrium non duæ, sed una tantùm potentia sunt.

(1) Hinc voluntas in sua electione necessario pendet ab ultimo iudicio rationis practicæ.

(2) Ex hoc articulo habes quomodò per rationem ostendas meritò Scripturas uti nomine voluntatis pro libero arbitrio: *Si vis ad vitam ingredi, serua mandata. Qui vult venire post*

me... apposui tibi ignem et aquam; ad quod volueris extende manum.

(3) Juxta græcum βούλησις, derivatum à βούλη, quod significat consilium, ut sit veluti consiliativa voluntas; cùm θέλησις non nisi à simplici volendi actu sic dicatur.

Respondeo dicendum quòd potentias appetitivas oportet esse proportionatas potentiis apprehensivis, ut supra dictum est (quæst. Lxiv, art. 2, et quæst. Lxxx, art. 2). Sicut autem ex parte apprehensionis intellectivæ se habent intellectus et ratio; ita ex parte appetitûs intellectivi se habent voluntas et liberum arbitrium, quod nihil aliud est quàm vis electiva. Et hoc patet ex habitudine et objectorum et actuum. Nam intelligere importat simplicem acceptionem alicujus rei; unde intelligi dicuntur propriè principia quæ sine collatione per seipsa cognoscuntur. Ratiocinari autem propriè est devenire ex uno in cognitionem alterius. Unde propriè de conclusionibus ratiocinamur, quæ ex principiis innotescunt. Similiter ex parte appetitûs, velle importat simplicem appetitum alicujus rei; unde voluntas dicitur esse de fine, qui propter se appetitur. Eligere autem est appetere aliquid propter alterum consequendum; unde propriè est eorum quæ sunt ad finem. Sicut autem se habet in cognitivis principium ad conclusionem, cui propter principia assentimus; ita in appetitivis se habet finis ad ea quæ sunt ad finem, quæ propter finem appetuntur. Unde manifestum est quòd sicut se habet intellectus ad rationem, ita se habet voluntas ad vim electivam, id est ad liberum arbitrium. Ostensum est autem supra (quæst. Lxxix, art. 8), quòd ejusdem potentiæ est intelligere et ratiocinari, sicut ejusdem virtutis est quiescere et moveri: unde etiam ejusdem potentiæ est velle et eligere. Et propter hoc voluntas et liberum arbitrium non sunt duæ potentiæ, sed una (1).

Ad *primum* ergo dicendum, quòd βούλησις distinguitur à θέλησις non propter diversitatem potentiarum, sed propter differentiam actuum.

Ad *secundum* dicendum, quòd electio et voluntas, id est, ipsum velle, sunt diversi actus, sed tamen pertinent ad unam potentiam; sicut etiam intelligere et ratiocinari, ut dictum est (in corp. art.).

Ad *tertium* dicendum, quòd intellectus comparatur ad voluntatem ut movens (2); et ideo non oportet in voluntate distinguere agens et possibile.

QUÆSTIO LXXXIV

QUOMODO ANIMA CORPORI CONJUNCTA INTELLIGAT CORPORALIA QUÆ SUNT INFRA IPSAM, IN OCTO ARTICULOS DIVISA.

Consequenter considerandum est de actibus et de habitibus animæ quantum ad potentias intellectivas et appetitivas: aliæ enim potentiæ non pertinent directè ad considerationem theologi. Actus autem et habitus appetitivæ partis ad considerationem moralis scientiæ pertinent; et ideo in secunda parte hujus operis de eis tractabitur, in qua considerandum est de morali materia. Nunc autem de actibus, et habitibus intellectivæ partis agetur. Primò quidem de actibus; secundò autem de habitibus. In consideratione verò actuum hoc modo procedemus. Primò namque considerandum est, quomodo intelligit anima corpori conjuncta. Secundò, quomodo intelligit à corpore separata. Prima autem consideratio erit tripartita. Primò namque considerabitur, quomodo anima intelligit corporalia, quæ sunt infra ipsam. Secundò, quomodo intelligit seipsam, et ea quæ in ipsa sunt. Tertio quomodo intelligit substantias in materiales, quæ sunt supra ipsam. — Circa cognitionem verò corporaliū tria consideranda occurrunt. Primò quidem, per quid ea cognoscit. Secundò, quomodo, et quo ordine. Tertio, quid in eis cognoscit. — Circa primum quærentur octo: 1° Utrum anima cognoscat corpora per intellectum. — 2° Utrum intelligat ea per

(1) Differunt tamen ratione, nam quoad actiones voluntas latius patet, extenditur enim ad omnia omnino quæ volumus, sive necessariò, sive liberè, cum liberum arbitrium propriè solum sit de

mediis et de iis quæ non naturaliter et necessariò, sed liberè volumus.

(2) Hic objectum non est duplex, sicut objectum intellectûs agentis et intellectûs possibilis.

essentiam suam, vel per aliquas species. — 3° Si per aliquas species, utrum species omnium intelligibilium sint ei naturaliter innatæ. — 4° Utrum effluant in ipsam ab aliquibus formis immaterialibus separatis. — 5° Utrum anima nostra omnia quæ intelligit, videat in rationibus æternis. — 6° Utrum cognitionem intelligibilem acquirat à sensu. — 7° Utrum intellectus possit actu intelligere per species intelligibiles, quas penes se habet, non convertendo se ad phantasmata. — 8° Utrum iudicium intellectus impediatur per impedimentum sensitivarum virtutum.

ARTICULUS I. — UTRUM ANIMA COGNOSCAT CORPORA PER INTELLECTUM (1).

De his etiam De verit. quæst. x, art. 4.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quod anima non cognoscat corpora per intellectum. Dicit enim Augustinus (Solil. lib. II, cap. 4, à med.), quod « corpora intellectu comprehendere non possunt; nec aliquod corporeum nisi sensibus videri potest. » Dicit etiam (Super Gen. ad litt. lib. XII, cap. 23), quod visio intellectualis est eorum quæ sunt per essentiam suam in anima. Hujusmodi autem non sunt corpora. Ergo anima per intellectum corpora cognoscere non potest.

2. Præterea, sicut se habet sensus ad intelligibilia, ita se habet intellectus ad sensibilia. Sed anima per sensum nullo modo potest cognoscere spiritualia, quæ sunt intelligibilia. Ergo neque per intellectum potest cognoscere corpora, quæ sunt sensibilia.

3. Præterea, intellectus est necessariorum et semper eodem modo se habentium. Sed corpora omnia sunt mobilia, et non eodem modo se habentia. Anima ergo per intellectum corpora cognoscere non potest.

Sed *contra* est quod scientia est in intellectu. Si ergo intellectus non cognoscit corpora, sequitur quod nulla scientia sit de corporibus; et sic peribit scientia naturalis, quæ est de corpore mobili.

CONCLUSIO. — Anima per intellectum cognoscit corpora, immateriali, universali, et necessariâ cognitione.

Respondeo dicendum, ad evidentiam hujus quæstionis, quod primi philosophi, qui de naturis rerum inquisiverunt, putaverunt nihil esse in mundo præter corpus. Et quia videbant omnia corpora mobilia esse et putabant ea in continuo fluxu esse, existimaverunt, quod nulla certitudo de rerum veritate haberi posset à nobis (2). Quod enim est in continuo fluxu, per certitudinem apprehendi non potest, quia prius labitur quàm mente dijudicetur; sicut Heraclitus dixit, quod « non est possibile aquam fluvii currentis bis tangere, » ut recitat Philosophus (Metaph. lib. IV, text. 22). — His autem superveniens Plato, ut posset salvare certam cognitionem veritatis à nobis per intellectum haberi, posuit præter ista corporalia, aliud genus entium à materia et motu separatam, quod nominabat species, sive ideas; per quarum participationem unumquodque istorum singularium et sensibilibus dicitur vel homo, vel equus, vel aliquid hujusmodi (3). Sic ergo dicebat, scientias, et definitiones, et quidquid ad actum intellectus pertinet, non referri ad ista corpora sensibilia, sed ad illa immaterialia et separata, ut sic anima non intelligat ista corporalia, sed intelligat horum corporalium species separatas. Sed hoc dupliciter apparet falsum: primum quidem, quia cum illæ species sint immateriales et immobiles, excluderetur à scientiis cognitio motus et materiæ, quod est proprium scientiæ naturalis, et demonstratio per causas moventes et materiales. Secundò, quia derisibile videtur, ut, dum eorum quæ nobis manifesta sunt, notitiam

(1) Fide certum est animam rationalem per intellectum corpora cognoscere, sed quomodo ea cognoscat illud à scientia inquirendum est.

(2) Hinc oriri cœpit scepticismus.

(3) Juxta mentem Platonis sensus nihil certi percipere poterant; corporum existentiam in dubio relinquebat, et extra ideas nulla erat scientia, sed tantum opinio.

quærimus, alia entia in medium afferamus, quæ non possunt esse eorum substantiæ, cum ab eis differant secundum esse; et sic, illis substantiis separatis cognitis, non propter hoc de istis sensibilibus judicare possemus. Videtur autem in hoc Plato deviare à veritate, quia cum æstimaret omnem cognitionem per modum alicujus similitudinis esse, credidit quòd forma cogniti ex necessitate sit in cognoscente, eo modo quo est in cognito. Consideravit autem, quòd forma rei intellectæ est in intellectu universaliter, et immaterialiter, et immobiliter; quod ex ipsa operatione intellectus apparet, qui intelligit universaliter, et per modum necessitatis cujusdam. Modus enim actionis est secundum modum formæ agentis. Et ideo existimavit quòd oporteret res intellectas hoc modo in seipsis subsistere, scilicet immaterialiter et immobiliter. Hoc autem necessarium non est; quia etiam in ipsis sensibilibus videmus, quòd forma alio modo est in uno sensibilibus quam in altero; puta cum in uno est albedo intensior, in alio remissior; et cum in uno est albedo cum dulcedine, in alio sine dulcedine. Et per hunc etiam modum forma sensibilis alio modo est in re quæ est extra animam, et alio modo in sensu qui suscipit formas sensibilibus absque materia, sicut colorem auri sine auro. Et similiter intellectus species corporum, quæ sunt materiales et mobiles, recipit immaterialiter et immobiliter secundum modum suum; nam receptum est in recipiente per modum recipientis. Dicendum est ergo quòd anima per intellectum cognoscit corpora cognitione immateriali, universali et necessariâ (1).

Ad *primum* ergo dicendum, quòd verbum Augustini est intelligendum quantum ad ea quibus intellectus cognoscit, non autem quantum ad ea quæ intellectus cognoscit. Cognoscit enim corpora intelligendo, sed non per corpora, neque per similitudines materiales et corporeas, sed per species immateriales et intelligibiles, quæ per sui essentiam in anima esse possunt.

Ad *secundum* dicendum, quòd sicut Augustinus dicit (De civit. Dei, lib. xii, cap. 29, à med.), non est dicendum, quòd sicut sensus cognoscit sola corporalia, ita intellectus cognoscit sola spiritualia; quia sequeretur quòd Deus et angeli corporalia non cognoscerent. Hujus autem diversitatis ratio est, quia inferior virtus non se extendit ad ea quæ sunt superioris virtutis; sed virtus superior ea quæ sunt inferioris virtutis excellentiori modo operatur.

Ad *tertium* dicendum, quòd omnis motus supponit aliquid immobile. Cum enim transmutatio fit secundum qualitatem, remanet substantia immobilis; et cum transmutatur forma substantialis, remanet materia immobilis. Rerum etiam mutabilium sunt immobiles habitudines (2); sicut Socrates, etsi non semper sedeat, tamen immobiliter est verum quòd quando sedet, in uno loco manet. Et propter hoc nihil prohibet de rebus mobilibus immobilem scientiam habere.

ARTICULUS II. — UTRUM ANIMA PER ESSENTIAM SUAM CORPORALIA INTELLIGAT (3).

De his etiam De verit. quæst. x, art. 2 corp.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quòd anima per essentiam suam

(1) Species quibus corpora cognoscuntur sunt species immateriales et universales quia abstrahuntur ab hic et nunc, id est, ab omni materia et à circumstantiis individuantiis; sunt quoque necessariae quia contingentia, quatenus rationem cujusdam necessitatis induunt, intellectui manifestant.

(2) Hinc in omnibus rebus, quæcumque sint, semper aliquid immutabilis et necessarii reperitur.

(3) Docet animam non intelligere corporalia per essentiam suam, ita ut sola essentia animæ sit ei sufficiens ratio omnia corpora cognoscendi.

corporalia intelligat. Dicit enim Augustinus (De Trin. lib. x, cap. 5, vers. fin.), quòd « anima imagines corporum convolvit et rapit factas in semetipsa de semetipsa; dat enim eis formandis quiddam substantiæ suæ. » Sed per similitudines corporum corpora intelligit. Ergo per essentiam suam, quam dat formandis talibus similitudinibus, et de qua eas format, cognoscit corporalia.

2. Præterea, Philosophus dicit (De anima, lib. iii, text. 37), quòd « anima quodammodo est omnia. » Cùm ergo simile simili cognoscatur, videtur quòd anima per seipsam corporalia cognoscat.

3. Præterea, anima est superior corporalibus creaturis. Inferiora autem sunt in superioribus eminentiori modo quàm in seipsis, ut Dionysius dicit (De cœl. hier. cap. 12). Ergo omnes creaturæ corporeæ nobiliori modo existunt in ipsa essentia animæ quàm in seipsis. Per suam ergo substantiam potest creaturas corporeas cognoscere.

Sed *contra* est, quod Augustinus dicit (De Trin. lib. iii, cap. 3, in fin.), quòd « mens corporearum rerum notitias per sensus corporis colligit. » Ipsa autem anima non est cognoscibilis per corporis sensus. Non ergo cognoscit corporea per suam substantiam.

CONCLUSIO.—Solutus Deus cùm sit virtualiter omnia, cognoscit per essentiam suam omnia: anima autem nulla per essentiam cognoscit.

Respondèdo dicendum quòd antiqui philosophi posuerunt, quòd anima per suam essentiam cognoscit corpora. Hoc enim animis omnium communiter inditum fuit, quod simile simili cognoscitur (1). Existimabant autem, quòd forma cogniti sit in cognoscente eo modo quo est in re cognita. E contrario tamen platonici posuerunt. Plato enim, quia perspexit intellectualem animam immaterialem esse, et immaterialiter cognoscere, posuit formas rerum cognitarum immaterialiter subsistere. Priores verò naturales (2), quia considerabant res cognitatas esse corporeas et materiales, posuerunt oportere res cognitatas etiam in anima cognoscente materialiter esse. Et ideo ut animæ attribuerent omnium cognitionem, posuerunt eam habere naturam communem cum omnibus. Et quia natura principiatorum ex principiis constituitur, attribuerunt animæ naturam principii: ita quòd qui dixit principium omnium esse ignem, posuit animam esse de natura ignis; et similiter de aere et aqua. Empedocles autem, qui posuit quatuor elementa materialia et duo moventia, ex his etiam dixit animam esse constitutam. Et ita, cùm res materialiter in anima ponerent, posuerunt omnem cognitionem animæ materialem esse, non discernentes inter intellectum et sensum (3). — Sed hæc opinio improbat: primò quidem, quia in materiali principio, de quo loquebantur, non existunt principiata nisi in potentia. Non autem cognoscitur aliquid, secundum quòd est in potentia, sed secundum quòd est in actu, ut patet (Met. lib. ix, text. 20). Unde nec ipsa potentia cognoscitur nisi per actum. Sic igitur non sufficeret attribuire animæ principiorum naturam, ad hoc quod omnia cognosceret, nisi inessent ei naturæ et formæ singulorum effectuum, putà ossis et carnis, et aliorum hujusmodi, ut Aristoteles contra Empedoclem argumentatur (De anima, lib. i, text. 77). Secundò, quia si oporteret rem cognitam materialiter in cognoscente existere, nulla ratio esset quare res quæ materia-

(1) Fundamentum illud commune verum in se est et ideo commune fuit omnibus, sed quia malè intellectum fuit sive à Platone, sive ab aliis philosophis, fuit erroris occasio.

(2) Thales, Heraclitus, et alii qui aquam, vel

ignem, vel aera, ut prima rerum principia ad-mittebant.

(3) Eorum opiniones refert Aristoteles et refellit (De anima, lib. i).

liter extra animam subsistunt, cognitione carerent; putà si anima igne cognoscit ignem, et ignis etiam, qui est extra animam, ignem cognosceret. Relinquitur ergo quòd oportet materialia cognita in cognoscente existere, non materialiter, sed magis immaterialiter. Et hujus ratio est, quia actus cognitionis se extendit ad ea quæ sunt extra cognoscentem. Cognoscimus enim etiam ea quæ extra nos sunt. Per materiam autem determinatur forma rei ad aliquid unum. Unde manifestum est quòd ratio cognitionis ex opposito (1) se habet ad rationem materialitatis. Et ideo quæ non recipiunt formas nisi materialiter, nullo modo sunt cognoscitiva, sicut plantæ, ut dicitur (De anima, lib. II, text. 12). Quantò autem aliquid immaterialius habet formam rei cognitæ, tantò perfectiùs cognoscit. Unde et intellectus, qui abstrahit speciem non solum à materia, sed etiam à materialibus conditionibus individuantibus, perfectiùs cognoscit quàm sensus, qui accipit formam rei cognitæ sine materia quidem, sed cum materialibus conditionibus. Et inter ipsos sensus visus est magis cognoscitivus, quia est minus materialis, ut supra dictum est (quæst. LXXVIII, art. 3). Et inter ipsos intellectus, tantò quilibet est perfectior, quantò immaterialior. Ex his ergo patet, quòd si aliquis intellectus est qui per essentiam suam cognoscit omnia, oportet quòd essentia ejus habeat in se immaterialiter (2) omnia; sicut antiqui posuerunt essentiam animæ actu componi ex principiis omnium materialium, ut cognosceret omnia. Hoc autem est proprium Dei, ut ejus essentia sit immaterialiter comprehensiva omnium, prout effectus virtute præexistunt in causa. Solus igitur Deus per essentiam suam omnia intelligit; non autem anima humana, neque etiam angelus.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd Augustinus ibi loquitur de visione imaginaria, quæ fit per imagines corporum; quibus imaginibus formandis dat anima aliquid suæ substantiæ (3), sicut subjectum datur, ut informetur per aliquam formam. Et sic de seipsa facit hujusmodi imagines; non quòd anima vel aliquid animæ convertatur, ut sit hæc vel illa imago; sed sicut dicitur de corpore fieri aliquid coloratum, prout informatur colore. Et hic sensus apparet ex his quæ sequuntur. Dicit enim quòd servat aliquid, scilicet non formatum tali imagine, quo liberè de specie talium imaginum judicet: et hoc dicit esse mentem vel intellectum. Partem autem quæ informatur hujusmodi imaginibus, scilicet imaginativam, dicit esse communem nobis et bestiis.

Ad *secundum* dicendum, quòd Aristoteles non posuit animam esse actu compositam ex omnibus, sicut antiqui naturales; sed dixit, « quodammodo animam esse omnia, » inquantum est in potentia ad omnia, per sensum quidem ad sensibilia, per intellectum verò ad intelligibilia.

Ad *tertium* dicendum, quòd quælibet creatura habet esse finitum et determinatum. Unde essentia superioris creaturæ, etsi habeat quamdam similitudinem inferioris creaturæ, prout communicant in aliquo genere, non tamen completè habet similitudinem illius; quia determinatur ad aliquam speciem, præter quam est species inferioris creaturæ. Sed essentia Dei est perfecta similitudo omnium, quantum ad omnia quæ in rebus inveniuntur, sicut universale principium omnium.

(1) Materia enim determinatur ad unum, cognoscitivum verò principium extendit se ad omnia quæ extra seipsum sunt.

(2) Edit. Rom., *materialiter*.

(3) Quod dat ut subjectum in quo rerum species recipiuntur.

ARTICULUS III. — UTRUM ANIMA INTELLIGAT OMNIA PER SPECIES SIBI NATURALITER INDITAS (1).

De his etiam De verit. quæst. I, art. 6, et quodl. VIII, art. 3, et Opusc. II, cap. 81.

Ad tertium sic proceditur. 1. Videtur quòd anima intelligat omnia per species sibi naturaliter inditas. Dicit enim Gregorius (Homil. Ascensionis xxix in Evang., parum à princ.), quòd « homo habet commune cum angelis intelligere. » Sed angeli intelligunt omnia per formas naturaliter inditas; unde (lib. De caus. propos. 10) dicitur, quòd « omnis intelligentia est plena formis (2). » Ergo et anima habet species rerum naturalium inditas, quibus corporalia intelligit.

2. Præterea, anima intellectiva est nobilior quàm materia prima corporalis. Sed materia prima est creata à Deo sub formis, ad quas est in potentia. Ergo multò magis anima intellectiva est creata à Deo sub speciebus intelligibilibus; et sic anima intelligit corporalia per species sibi naturaliter inditas.

3. Præterea, nullus potest verum respondere nisi de eo quod scit. Sed aliquis etiam idiota non habens scientiam acquisitam respondet verum de singulis, si tamen ordinatè interrogetur, ut narratur in Menone Platonis (circa med.), de quodam (3). Ergo antequam aliquis acquirat scientiam, habet rerum cognitionem; quod non esset, nisi anima haberet species naturaliter inditas. Intelligit igitur anima res corporeas per species naturaliter inditas.

Sed *contra* est quod Philosophus dicit (De anima, lib. III, text. 14), de intellectu loquens, quòd est « sicut tabula in qua nihil est scriptum. »

CONCLUSIO. — Anima cùm sit quandoque cognoscens in potentia tantùm ad id quod postea actu cognoscit, impossibile est eam cognoscere corporalia per species naturaliter inditas.

Respondeo dicendum quòd cùm forma sit principium actionis, oportet ut eo modo se habeat aliquid ad formam, quæ est actionis principium, quo se habet ad actionem illam. Sicut si moveri sursùm est ex levitate, oportet quod in potentia tantùm sursùm fertur, esse leve solùm in potentia; quod autem actu sursùm fertur, esse leve in actu. Videmus autem quòd homo est quandoque cognoscens in potentia tantùm, tam secundùm sensum, quàm secundùm intellectum. Et de tali potentia in actum reducitur; ut sentiat quidem, per actiones sensibilium in sensum: ut intelligat autem, per disciplinam, aut inventionem. Unde oportet dicere, quòd anima cognoscitiva sit in potentia tam ad similitudines quæ sunt principia sentiendi, quàm ad similitudines quæ sunt principia intelligendi. Et propter hoc Aristoteles (loco cit.) posuit quòd intellectus, quo anima intelligit, non habet aliquas species naturaliter inditas, sed est in principio in potentia ad hujusmodi species omnes. Sed quia id quod habet actu formam, interdum non potest agere secundùm formam propter aliquod impedimentum (sicut leve, si impediatur sursùm ferri), propter hoc Plato (4) posuit quòd intellectus hominis naturaliter est plenus omnibus speciebus intelligibili-

(1) Articulus iste sese refert ad innatas ideas quas contra peripateticos tant ardentè sæculis posterioribus cartesiani propugnârunt.

(2) Est initium propositionis decimæ sub nomine Aristotelis in antiquis exemplaribus, etsi arabis cujusdam est qui et ex Proclo collegisse dicitur, ut agnoscit etiam in illius commentario S. Thomas.

(3) Puero nempe quem à Menone sibi oblatum

interrogat Socrates, ab eoque responsa refert ordinata.

(4) Ut supra in Menone sive in dialogo ubi Menonem illum cum Socrate loquentem introducit, ac ex persona ipsiusmet Socratis probat ita naturaliter inditam esse nobis cognitionem, ut nihil novi deinceps assequamur, sed cognitorum tantùm reminiscamur, cùm excitatur intellectus aliquo casu ad eorum cognitionem explicandam.

bus. sed per unionem corporis impeditur ne possit in actum exire. Sed hoc non videtur convenienter dictum: primò quidem, quia si habet anima naturalem notitiam omnium, non videtur esse possibile quòd hujus naturalis notitiæ tantam oblivionem capiat, quod nesciat se hujusmodi scientiam habere. Nullus enim homo obliviscitur ea quæ naturaliter cognoscit, sicut quòd omne totum sit majus suâ parte, et alia hujusmodi. Præcipuè autem hoc videtur esse inconueniens, si ponatur esse animæ naturale corpori uniri, ut supra habitum est (quæst. lxxvi, art. 1). Inconueniens enim est quòd naturalis operatio alicujus rei totaliter impediatur per id quod est sibi secundum naturam. — Secundò manifestè apparet hujus positionis falsitas ex hoc quòd, deficiente aliquo sensu, deficit scientia eorum quæ apprehenduntur secundum illum sensum (1): sicut cæcus natus nullam potest habere notitiam de coloribus; quod non esset, si intellectui animæ essent naturaliter inditæ omnium intelligibilium rationes. Et ideo dicendum est quòd anima non cognoscit corporalia per species naturaliter inditas.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd homo quidem convenit cum angelis in intelligendo, deficit tamen ab eminentia intellectus eorum. Sicut et corpora inferiora, quæ tantum existunt, secundum Gregorium (loc. cit. in arg.), deficient ab existentia superiorum corporum. Nam materia inferiorum corporum non est completa totaliter per formam, sed est in potentia ad formas quas non habet; materia autem coelestium corporum est totaliter completa per formam, ita quòd non est in potentia ad aliam formam, ut supra habitum est (quæst. lxxvi, art. 2). Et similiter intellectus angeli est perfectus per species intelligibiles secundum suam naturam; intellectus autem humanus est in potentia ad hujusmodi species.

Ad *secundum* dicendum, quòd materia prima habet esse substantiale per formam; et ideo oportuit quòd crearetur sub aliqua forma, alioquin non esset in actu. Sub una tamen forma existens est in potentia ad alias. Intellectus autem non habet esse substantiale per speciem intelligibilem; et ideo non est simile.

Ad *tertium* dicendum, quòd ordinata interrogatio procedit ex principiis communibus per se notis ad propria. Per talem autem processum scientia causatur in anima addiscentis. Unde cum verum respondet de his de quibus secundò interrogatur, hoc non est quia prius ea noverit, sed quia tunc ea de novo addiscit. Nihil enim refert utrum ille qui docet, proponendo vel interrogando, procedat de principiis communibus ad conclusiones. Utrobique enim animus audientis certificatur de posterioribus per priora.

ARTICULUS IV. — UTRUM SPECIES INTELLIGIBILES EFFLUANT IN ANIMAM AB ALIQUIBUS FORMIS SEPARATIS (2).

De his etiam loc. sup. art. 5 notatis.

Ad quartum sic proceditur. 1. Videtur quòd species intelligibiles effluant in animam ab aliquibus formis separatis. Omne enim quod per participationem est tale, causatur ab eo quod est per essentiam tale; sicut quod est ignitum, reducitur, sicut in causam, in ignem. Sed anima intellectiva, secundum quòd est actu intelligens, participat ipsa intelligibilia; intellectus enim in actu quodammodo est intellectum in actu. Ergo ea quæ secundum se et per essentiam suam sunt intellecta in actu, sunt causæ animæ intel-

(1) Ex libro 1 Post. text. 53 ubi dicitur perspicuum et manifestum esse quòd cui sensus aliquis deest, aliqua quoque scientia necessario delectura est; eò quòd illam percipere non possit sine inductione, nec inductio esse sine sensu.

(2) Ex hoc articulo habes quomodo per rationem refellas errores Platonis, Avicennæ, Algazelis qui supponebant species intelligibiles quibus anima nostra intelligit, hoc vel illo modo à formis separatis effluere.

lectivæ quòd actu intelligat. Intellecta autem in actu per essentiam suam sunt formæ sine materia existentes. Species igitur intelligibiles, quibus anima intelligit, causantur à formis aliquibus separatis.

2. Præterea, intelligibilia se habent ad intellectum sicut sensibilia ad sensum. Sed sensibilia, quæ sunt in actu extra animam, sunt causæ ipsorum sensibilium quæ sunt in sensu, quibus sentimus. Ergo species intelligibiles, quibus intellectus noster intelligit, causantur ab aliquibus actu intelligibilibus extra animam existentibus. Hujusmodi autem non sunt nisi formæ à materia separatæ. Formæ igitur intelligibiles intellectus nostri effluunt ab aliquibus substantiis separatis.

3. Præterea, omne quod est in potentia, reducitur in actum per id quod est actu. Si ergo intellectus noster prius in potentia existens postmodum actu intelligat, oportet quòd hoc causetur ab aliquo intellectu qui semper est in actu. Hic autem est intellectus separatus. Ergo ab aliquibus substantiis separatis causantur species intelligibiles, quibus actu intelligimus.

Sed *contra* est, quia secundum hoc sensibus non indigeremus ad intelligendum; quod patet esse falsum, ex hoc præcipuè quòd qui caret uno sensu, nullo modo potest habere scientiam de sensibilibus illius sensus.

CONCLUSIO. — Species intelligibiles, quibus anima intelligit, non effluunt à formis separatis.

Respondeo dicendum quòd quidam posuerunt species intelligibiles nostri intellectus procedere ab aliquibus formis vel substantiis separatis. Et hoc dupliciter. Plato enim, sicut dictum est (art. 1 hujus quæst.), posuit formas rerum sensibilium per se sine materia subsistentes, sicut formam hominis, quam nominabat *per se hominem*; et formam, vel ideam equi, quam nominabat *per se equum*; et sic de aliis. Has ergo formas separatas ponebat participari et ab anima nostra, et à materia corporali; ab anima quidem nostra, ad cognoscendum; à materia verò corporali, ad essendum; ut sicut materia corporalis per hoc quòd participat ideam lapidis, fit hic lapis, ita intellectus noster per hoc quòd participat ideam lapidis, fit intelligens lapidem. Participatio autem ideæ fit per aliquam similitudinem ipsius ideæ in participante ipsam, per modum quo exemplar participatur ab exemplato. Sicut igitur ponebat formas sensibiles, quæ sunt in materia corporali, effluere ab ideis, sicut quasdam earum similitudines; ita ponebat species intelligibiles nostri intellectus esse similitudines quasdam idearum ab eis effluentes. Et propter hoc, ut supra dictum est (art. 1 hujus quæst.), scientias et definitiones ad ideas referebat. Sed quia contra rationem rerum sensibilium est quòd earum formæ subsistant absque materiis, ut Aristoteles (Metaph. lib. vii, text. 44 usque ad 58) multipliciter probat; ideo Avicenna, hac positione remotâ, posuit omnium rerum sensibilium intelligibiles species non quidem per se subsistere absque materia, sed præexistere immaterialiter in intellectibus separatis; à quorum primo derivantur hujusmodi species in sequentem; et sic de aliis usque ad ultimum intellectum separatum, quem nominat *intellectum agentem*; à quo, ut ipse dicit, effluunt species intelligibiles in animas nostras, et formæ sensibiles in materiam corporalem (1). Et sic in hoc Avicenna cum Platone concordat (2), quòd species intelligibiles nostri intellectus effluunt à quibusdam formis separatis, quas tamen Plato dicit per se subsistere, ut refert Aristoteles

(1) Systema illud omnino ferè idem est ac systema emanationum quod à philosophis alexandrinis fuit excogitatum. Secundum Algazelem quoque nostra scientia ab intelligentia decima,

sive angelo procedebat per species intelligibiles quæ ab ista intelligentia in animam nostram profluabant.

(2) Ideo utrumque ex iisdem rationibus arguit.

(Metaph. lib. 1, text. 6 et 25); Avicenna verò ponit eas in intelligentia agente. Differunt etiam quantum ad hoc, quòd Avicenna ponit, species intelligibiles non remanere in intellectu nostro, postquam desinit actu intelligere; sed indiget ut iterato se convertat ad recipiendum de novo; unde non ponit scientiam animæ naturaliter inditam, sicut Plato, qui ponit participationes idearum immobiliter in anima permanere. Sed secundum hanc positionem sufficiens ratio assignari non posset, quare anima nostra corpori uniretur. Non enim potest dici, quòd anima intellectiva corpori uniatur propter corpus; quia nec forma est propter materiam, nec motor propter mobile, sed potius è converso. Maximè autem videtur corpus esse necessarium animæ intellectivæ ad ejus propriam operationem, quæ est intelligere, quia secundum esse suum à corpore non dependet. Si autem anima species intelligibiles secundum suam naturam apta nata esset recipere per influentiam aliorum separatorum principiorum tantum, et non acciperet eas ex sensibus, non indigeret corpore ad intelligendum; unde frustra corpori uniretur. Si autem dicatur, quòd indiget anima nostra sensibus ad intelligendum, quibus quodammodo excitetur ad considerata ea quorum species intelligibiles à principiis separatis recipit, hoc non videtur sufficere; quia hujusmodi excitatio non videtur necessaria animæ, nisi inquantum est *consopita* (secundum platonicos) quodammodo, et *obliviosa* propter unionem ad corpus; et sic sensus non proficerent animæ intellectivæ, nisi ad tollendum impedimentum quod animæ provenit ex corporis unionem. Remanet igitur quærendum, quæ sit causa unionis animæ ad corpus. Si autem dicatur, secundum Avicennam, quòd sensus sunt animæ necessarii, quia per eos excitatur, ut convertat se ad intelligentiam agentem, à qua recipit species; hoc quidem non sufficit: quia si in natura animæ est ut intelligat per species ab intelligentia agente effluxas, sequeretur quòd quandoque anima possit se convertere ad intelligentiam agentem ex inclinatione suæ naturæ, vel etiam excitata per alium sensum, ut convertat se ad intelligentiam agentem, ad recipiendum species sensibilium, quorum sensum aliquis non habet. Et sic cæcus natus posset habere scientiam de coloribus; quod est manifestè falsum. Unde dicendum est, quòd species intelligibiles, quibus anima nostra intelligit, non effluunt à formis separatis.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd species intelligibiles, quas participat noster intellectus, reducuntur, sicut in primam causam, in aliquod principium per suam essentiam intelligibile, scilicet in Deum. Sed ab illo principio procedunt mediantibus formis rerum sensibilium et materialium, à quibus scientiam colligimus, ut Dionysius dicit (De divin. nom. cap. 7, lect. 2).

Ad *secundum* dicendum, quòd res materiales secundum esse quod habent extra animam, possunt esse sensibiles actu, non autem actu intelligibiles. Unde non est simile de sensu et intellectu.

Ad *tertium* dicendum, quòd intellectus noster possibilis reducitur de potentia ad actum per aliquod ens actu, id est, per intellectum agentem; qui est virtus quædam animæ nostræ, ut dictum est (quæst. LXXIX, art. 3), non autem per aliquem intellectum separatum, sicut per causam propriam (1) proximam, sed fortè sicut per causam remotam.

ARTICULUS V — UTRUM ANIMA INTELLECTIVA COGNOSCAT RES IMMATERIALES IN RATIONIBUS ÆTERNIS (2).

De his etiam infra, quæst. LXXXVIII, art. 3 ad 4, et De verit. quæst. VIII, art. 7 ad 6, et quæst. 5, art. 4 corp. et ad 6, et art. 8 corp.

Ad quintum sic proceditur. 1. Videtur quòd anima intellectiva non co-

(1) In edit. Nicolai deest *propiam*.

(2) Ita communiter præsentis articuli titulum

gnoscat res immateriales in rationibus æternis. Id enim in quo aliquid cognoscitur, ipsum magis et per prius cognoscitur. Sed anima intellectiva hominis in statu præsentis vitæ non cognoscit rationes æternas; quia non cognoscit ipsum Deum, in quo rationes æternæ existunt, sed ei sicut ignoto conjungitur, ut Dionysius dicit (Myst. Theol. cap. 1). Ergo anima non cognoscit omnia in rationibus æternis.

2. Præterea (Rom. 1, 20) dicitur, quòd *invisibilia Dei per ea quæ facta sunt, conspiciuntur*. Sed inter invisibilia Dei numerantur rationes æternæ. Ergo rationes æternæ per creaturas materiales cognoscuntur, et non è converso.

3. Præterea, rationes æternæ nihil aliud sunt quàm ideæ. Dicit enim Augustinus (Quæst. lib. LXXXIII, quæst. 46, à med.), quòd « ideæ sunt rationes stabiles rerum in mente divina existentes. » Si ergo dicatur quòd anima intellectiva cognoscit omnia in rationibus æternis, redibit opinio Platonis, qui posuit, omnem scientiam ab ideis derivari.

Sed *contra* est quod dicit Augustinus (Confess. lib. XII, cap. 25, à med.): « Si ambo videmus verum esse quod dicis, et ambo videmus verum esse quod dico; ubi, quæso, id videmus? Nec ego utique in te, nec tu in me, sed ambo in ipsa, quæ supra mentes nostras est, incommutabili veritate. » Veritas autem incommutabilis in æternis rationibus continetur. Ergo anima intellectiva omnia vera cognoscit in rationibus æternis.

CONCLUSIO. — In rationibus æternis anima non cognoscit omnia objective in præsentī statu, sed causaliter.

Respondeo dicendum quòd, sicut Augustinus dicit (De doctr. christ. lib. II, cap. 40, in princ.), « qui philosophi vocantur, si qua fortè vera et fidei nostræ accommoda dixerunt, ab eis tanquam ab injustis possessoribus in usum nostrum vindicanda sunt. Habent enim doctrinæ gentilium quædam simulata et superstitiosa figmenta, quæ unusquisque nostrum de societate gentilium exiens debet evitare, etc. » Et ideo Augustinus, qui doctrinis platoniorum imbutus fuerat, si quæ invenit fidei accommoda in eorum dictis, assumpsit; quæ verò invenit fidei nostræ adversa, in melius commutavit. Posuit autem Plato, sicut supra dictum est (art. præc.), formas rerum per se subsistere à materia separatas, quas *ideas* vocabat, per quarum participationem dicebat intellectum nostrum omnia cognoscere, ut sicut materia corporalis per participationem ideæ lapidis fit lapis, ita intellectus noster per participationem ejusdem ideæ cognosceret lapidem. Sed quia videtur esse alienum à fide quòd formæ rerum extra res per se subsistant absque materia, sicut platonici posuerunt, dicentes *per se vitam*, aut *per se sapientiam* esse quasdam substantias creatrices (1), ut Dionysius dicit (De div. nom. cap. 11, à med. lect. 4), ideo Augustinus (Quæst. lib. LXXXIII, quæst. 46) posuit loco harum idearum, quas Plato ponebat, rationes omnium creaturarum in mente divina existere, secundum quas omnia formantur, et secundum quas etiam anima humana omnia cognoscit. Cum ergo quæritur, utrùm anima humana in rationibus æternis omnia cognoscat; dicendum est quòd aliquid in aliquo dicitur cognosci dupliciter. Uno modo sicut in objecto cognito, sicut aliquis videt in speculo ea quorum imagines in speculo resultant; et hoc modo anima in statu præsentis vitæ

exhibent codices novi et antiqui; quam tamen lectionem suspectam faciunt in primis quod tota hæc quæstione B. Thomas solùm disserat de cognitione rerum materialium. Cum verò toto hujus articuli corpore generaliter de cognitione omnium loquatur, hunc putamus, ait Sylvius, esse germanum istius articuli titulum: *Utrùm*

anima nostra omnia quæ intelligit videat in rationibus æternis.

(1) Platonis systema duo extraneæ à fide implicabat: 1° quia ponebat sapientiam et vitam absolutam ac proinde aliquid infiniti esse extra Deum; 2° quia supponebantur istæ formæ creatrices, cum solius Dei sit creare.

non potest videre omnia in rationibus æternis; sed sic in rationibus æternis cognoscunt omnia beati, qui Deum vident, et omnia in ipso. Alio modo dicitur aliquid cognosci in aliquo sicut in cognitionis principio; sicut si dicamus quòd in sole videntur ea quæ videntur per solem. Et sic necesse est dicere quòd anima humana omnia cognoscat in rationibus æternis, per quarum participationem omnia cognoscimus. Ipsum enim lumen intellectuale, quod est in nobis, nihil est aliud quàm quædam participata similitudo luminis increati, in quo continentur rationes æternæ (1). Unde (Psal. iv, 6) dicitur: *Multi dicunt: Quis ostendit nobis bona?* Cui quæstioni Psalmista respondet dicens: *Signatum est super nos lumen vultus tui, Domine*; quasi dicat: Per ipsam sigillationem divini luminis in nobis omnia demonstrantur. Quia tamen præter lumen intellectuale in nobis exiguntur species intelligibiles à rebus acceptæ ad scientiam de rebus materialibus habendam; ideo non per solam participationem rationum æternarum de rebus materialibus notitiam habemus, sicut platonici posuerunt quòd sola idearum participatio sufficit ad scientiam habendam. Unde Augustinus dicit (De Trin. lib. iv, cap. 16): « Numquid quia philosophi documentis certissimis persuadent æternis rationibus omnia temporalia fieri, propterea potuerunt in ipsis rationibus perspicere, vel ex ipsis colligere, quot sint animalium genera, quæ semina singulorum? Nonne ista omnia per locorum ac temporum historiam quæsierunt? » Quod autem Augustinus non sic intellexerit omnia cognosci in rationibus æternis, vel in incommutabili veritate, quasi ipsæ rationes æternæ videantur, patet per hoc quòd ipse dicit (Quæst. lib. LXXXIII, quæst. 66, à med.), quòd « rationalis anima non omnis, et quæcumque, sed quæ sancta et pura fuerit, asseritur illi visioni (scilicet rationum æternarum) esse idonea; » sicut sunt animæ beatorum (2).

Et per hæc patet responsio ad objecta.

ARTICULUS VI. — UTRUM INTELLECTIVA COGNITIO ACCIPIATUR A REBUS SENSIBILIBUS (3).

De his etiam De verit. quæst. x, art. 6, et Opusc. II, cap. 81 et 82.

Ad sextum sic proceditur. 1. Videtur quòd intellectiva cognitio non accipiatur à rebus sensibilibus. Dicit enim Augustinus (Quæst. lib. LXXXIII, quæst. 9, in princ.), quòd « non est expectanda sinceritas veritatis à corporis sensibus; » et hoc probat dupliciter: uno modo per hoc quòd omne quod corporeus sensus attingit, sine ulla intermissione temporis commutatur: quod autem non manet, percipi non potest. Alio modo per hoc quòd omnia quæ per corpus sentimus, etiam cum non adsunt sensibus, imagines tamen eorum patimur, ut in somno, vel furore. Non autem sensibus discernere valemus, utrum ipsa sensibilia vel imagines eorum falsas sentiamus. Nihil autem percipi potest quod à falso non discernitur. Et sic concludit quòd « non est expectanda veritas à sensibus. » Sed cognitio intellectualis est apprehensiva veritatis. Non ergo cognitio intellectualis est expectanda à sensibus.

2. Præterea, Augustinus dicit (Super Gen. ad litt. lib. XII, cap. 16): « Non est putandum facere aliquid corpus in spiritum, tanquam spiritus corpori facienti materiæ vice subdatur. Omni enim modo præstantior est qui facit,

(1) Ita intelligendum est systema Malebranchii qui contendeat à nobis in Deo nunc omnia videri, aliter propugnatum facile non foret.

(2) Ita codd. Alcan. et Tarrac. cum editis plurimis. Rom. edit. *bonorum*.

(3) Juxta S. Thomam et peripateticos principium cognitionis nostræ est à sensu. Sed non est

existimandum quòd cognitio sensibilis sit totalis et perfecta causa cognitionis intellectualis. Cognitio sensibilis magis quodammodo est materia causæ, in eo sensu quòd phantasmata sunt materia ex qua species intelligibiles producuntur et per quas deinde fit intellectiva cognitio.

ea re de qua aliquid facit. » Unde concludit quòd « imaginem corporis non corpus in spiritu, sed ipse spiritus in seipso facit. » Non ergo intellectualis cognitio à sensibus derivatur.

3. Præterea, effectus non se extendit ultra virtutem suæ causæ. Sed intellectualis cognitio se extendit ultra sensibilia; intelligimus enim quædam quæ sensu percipi non possunt. Intellectualis ergo cognitio non derivatur à rebus sensibilibus.

Sed *contra* est quod Philosophus probat (Metaph. lib. III, cap. 1), et in fine Poster. (lib. II, text. 27), quòd « principium nostræ cognitionis est à sensu. »

CONCLUSIO. — Intellectiva cognitio fit à sensibili, non sicut à perfecta et totali causa, sed potius sicut à materia causæ.

Respondeo dicendum quòd circa istam quæstionem triplex fuit philosophorum opinio. Democritus enim posuit quòd nulla est alia causa cujuslibet nostræ cognitionis, nisi cum ab his corporibus quæ cogitamus, veniunt atque intrant imagines in animas nostras, ut Augustinus dicit (Epist. LVI ad Dioscorum). Et Aristoteles etiam dicit (lib. De somn. et vigil. et lib. De divin. per somnum, cap. 2) quòd Democritus posuit cognitionem fieri per idola et defluxiones. Et hujus positionis ratio fuit, quia tam ipse Democritus, quam alii antiqui naturales non ponebant intellectum differre à sensu; ut Aristoteles dicit (De anima, lib. II, text. 150 et 151). Et ideo, quia sensus immutatur à sensibili, arbitrabantur omnem nostram cognitionem fieri per solam immutationem à sensibilibus. Quam quidem immutationem Democritus asserebat fieri per imaginum defluxiones. — Plato verò è contrario posuit intellectum differre à sensu, et intellectum quidem esse virtutem immaterialem organo corporeo non utentem in suo actu. Et quia incorporeum non potest immutari à corporeo, posuit quòd cognitio intellectualis non fit per immutationem intellectus à sensibilibus, sed per participationem formarum intelligibilium separatarum, ut dictum est (art. 4 et 5 præc.). Sensus etiam posuit virtutem quamdam per se operantem. Unde nec ipse sensus, cum sit quædam vis spiritualis, immutatur à sensibilibus; sed organa sensuum à sensibilibus immutantur; ex qua immutatione anima quodammodo excitatur, ut in se species sensibilium formet. Et hanc opinionem tangere videtur Augustinus (Super Gen. ad litt. lib. XII, cap. 24, in med.), ubi dicit quòd « corpus non sentit, sed anima per corpus, quo velut nuntio utitur ad formandum in seipsa quod extrinsecus nuntiatur. » Sic igitur secundum Platonis opinionem neque intellectualis cognitio à sensibili procedit, neque etiam sensibilis totaliter à sensibilibus rebus; sed sensibilia excitant animam sensibilem ad sentiendum, et similiter sensus excitant animam intellectivam ad intelligendum. — Aristoteles autem mediâ viâ processit. Posuit enim (De anima, lib. II, text. 152), cum Platone, intellectum differre à sensu. Sed sensum posuit propriam operationem non habere sine communicatione corporis, ita quòd sentire non sit actus animæ tantum, sed conjuncti (1). Et similiter posuit de omnibus operationibus sensitivæ partis. Quia igitur non est inconveniens quòd sensibilia, quæ sunt extra animam, causent aliquid in conjunctum, in hoc Aristoteles cum Democrito concordavit, quòd operationes sensitivæ partis causentur per impressionem sensibilibus in sensum, non per modum defluxionis, ut Democritus posuit, sed per quamdam operationem. Nam et Democritus omnem actionem fieri posuit per influxionem atomorum; ut patet (De gen. lib. I, text. 56 et seq.). Intellectum verò posuit Aristoteles (De anima, lib. III, text. 12) habere ope-

(1) Scilicet animæ et corporis prout sibi invicem conjunguntur.

rationem absque communicatione corporis (1). Nihil autem corporeum imprimere potest in rem incorpoream. Et ideo ad causandam intellectualem operationem secundum Aristotelem non sufficit sola impressio sensibilibus corporum, sed requiritur aliquid nobilius; quia agens est honorabilius patiente, ut ipse dicit (De anima, lib. III, text. 18); non tamen ita quod intellectualis operatio causetur in nobis ex sola impressione aliquarum rerum superiorum, ut Plato posuit; sed illud superius et nobilius agens, quod vocat *intellectum agentem*, de quo jam supra diximus (quæst. LXXIX, art. 3 et 4), facit phantasmata (2) à sensibus accepta intelligibilia in actu, per modum abstractionis cujusdam. Secundum hoc ergo ex parte phantasmatum intellectualis operatio à sensu causatur. Sed quia phantasmata non sufficiunt immutare intellectum possibilem, sed oportet quod fiant intelligibilia actu per intellectum agentem; non potest dici quod sensibilis cognitio sit totalis et perfecta causa intellectualis cognitionis, sed magis quodammodo est materia causæ.

Ad *primum* ergo dicendum, quod per verba illa Augustini datur intelligi quod veritas non sit totaliter à sensibus expectanda. Requiritur enim lumen intellectus agentis, per quod immutabiliter veritatem in rebus mutabilibus cognoscamus, et discernamus ipsas res à similitudinibus rerum.

Ad *secundum* dicendum, quod Augustinus non loquitur de intellectuali cognitione, sed de imaginaria. Et quia secundum Platonis opinionem vis imaginaria habet operationem quæ est animæ solius, eadem ratione usus est Augustinus ad ostendendum quod corpora non imprimunt suas similitudines in vim imaginariam, sed hoc facit ipsa anima, quæ utitur Aristoteles (De anima, lib. III, text. 19), ad probandum intellectum agentem esse aliquid separatum, quia scilicet agens est honorabilius patiente. Et procul dubio oporteret secundum hanc positionem in vi imaginativa ponere non solum potentiam passivam, sed etiam activam. Sed si ponamus, secundum opinionem Aristotelis (De anima, lib. II, text. 153 et 155, usque ad fin. lib.), quod actio virtutis imaginativæ sit conjuncti, nulla sequitur difficultas; quia corpus sensibile est nobilius organo animalis secundum hoc quod comparatur ad ipsum, ut ens in actu ad ens in potentia, sicut coloratum in actu ad pupillam, quæ colorata est in potentia. Posset tamen dici quod quamvis prima immutatio virtutis imaginariæ sit per motum sensibilibus, quia phantasia est motus factus secundum sensum, ut dicitur (De anima, lib. II, text. 160), tamen est quædam operatio animæ in homine, quæ dividendo et componendo (3) format diversas rerum imagines, etiam quæ non sunt à sensibus acceptæ. Et quantum ad hoc possunt accipi verba Augustini.

Ad *tertium* dicendum, quod sensitiva cognitio non est tota causa intellectualis cognitionis; ei ideo non est mirum, si intellectualis cognitio ultra sensitivam se extendit.

ARTICULUS VII.—UTRUM INTELLECTUS POSSIT ACTU INTELLIGERE PER SPECIES INTELLIGIBILES QUAS PENES SE HABET, NON CONVERTENDO SE AD PHANTASMATA (4).

De his etiam infra, quæst. LXXXIX, art. 1 et 2, et part. III, quæst. XI, art. 2, et quæst. XVI, art. 1 corp. et Cont. gent. lib. II, cap. 59 et 72, et lib. IV, cap. 41, et I. Cor. XIII, lect. 5.

Ad septimum sic proceditur. 1. Videtur quod intellectus possit actu intel-

(1) Sic materialismum omnino effugit Aristoteles.

(2) Ita codd. Alcan. et Tarrac. Nicolai, et nobilius agens vocat... quod facit phantasmata. Epit. Rom. quod vocat... quod facit.

(3) Scilicet percipiendi subjecta et attributa secundum quod discrepant aut consentiunt.

(4) Juxta doctrinam peripateticam docet D. Thomas animam intellectivam corpori passibili unitam, non posse aliquid intelligere sine coo-

ligere per species intelligibiles quas penès se habet, non convertendo se ad phantasmata. Intellectus enim fit in actu per speciem intelligibilem, quâ informatur. Sed intellectum esse in actu est ipsum intelligere (1). Ergo species intelligibiles sufficiunt ad hoc quòd intellectus actu intelligat, absque hoc quòd ad phantasmata se convertat.

2. Præterea, magis dependet imaginatio à sensu (2) quàm intellectus ab imaginatione. Sed imaginatio potest imaginari actu, absentibus sensibilibus. Ergo multò magis intellectus potest intelligere actu, non convertendo se ad phantasmata.

3. Præterea, incorporealia non sunt aliqua phantasmata; quia imaginatio tempus et continuum non transcendit. Si ergo intellectus noster non posset aliquid intelligere in actu, nisi converteretur ad phantasmata, sequeretur quòd non posset intelligere incorporeum aliquid; quod patet esse falsum; intelligimus enim veritatem ipsam, et Deum, et angelos.

Sed *contra* est quod Philosophus dicit (De anima, lib. III, text. 30), quòd « nihil sine phantasmate intelligit anima. »

CONCLUSIO. — Intellectus conjunctus corpori passibili non potest intelligere nisi convertendo se ad phantasmata.

Respondeo dicendum quòd impossibile est intellectum nostrum secundum præsentis vitæ statum quo passibili corpori conjungitur (3), aliquid intelligere in actu, nisi convertendo se ad phantasmata. Et hoc duobus modis apparet. Primò quidem, quia, cum intellectus sit vis quædam non utens corporali organo, nullo modo impediretur in suo actu per læsionem alicujus corporalis organi, si non requireretur ad ejus actum actus alicujus potentiæ utentis organo corporali. Utuntur autem organo corporali sensus, et imaginatio, et aliæ vires pertinentes ad partem sensitivam. Unde manifestum est quòd ad hoc quod intellectus actu intelligat, non solum accipiendo scientiam de novo, sed etiam utendo scientiâ jam acquisitâ, requiritur actus imaginationis et cæterarum virtutum (4). Videmus enim quòd impedito actu virtutis imaginativæ per læsionem organi, ut in phreneticis, et similiter impedito actu memorativæ virtutis, ut in lethargicis, impeditur homo ab intelligendo in actu etiam ea quorum scientiam præcepit. Secundò, quia hoc quilibet in seipso experiri potest, quòd quando aliquis conatur aliquid intelligere, format sibi aliqua phantasmata per modum exemplorum, in quibus quasi inspicit quod intelligere studeat. Et inde est etiam quòd quando aliquem volumus facere aliquid intelligere, proponimus ei exempla ex quibus sibi phantasmata formare possit ad intelligendum. Hujus autem ratio est, quia potentia cognoscitiva proportionatur cognoscibili. Unde intellectus angeli, qui est totaliter à corpore separatus, objectum proprium est substantia intelligibilis à corpore separata; et per hujusmodi intelligibile materialia cognoscit. Intellectus autem humani, qui est conjunctus corpori, proprium objectum est quidditas sive natura in materia corporali existens; et per hujusmodi naturas visibilium rerum, etiam in invisibilium rerum aliqualem cognitionem ascendit. De

versione ad phantasmata, id est, nisi phantasmate ad intelligendum actualiter utatur.

(1) Vel eo ipso quod intellectus est in actu, saltem secundo, intelligit.

(2) Externo nempe qui sic dicitur simpliciter quia notior nobis; cum alioquin etiam imaginatio sit sensus quidam, sed internus et latens.

(3) Ex his patet hanc doctrinam intelligendam esse de anima corpori passibili conjuncta et quæ

ei quodam modo subjicitur. Cum enim erit separata vel in corpore glorioso, non ita egebit conversione ad phantasmata, illis utetur, si velit, siquidem supra corpus plenam potestatem habebit.

(4) Sive potentiarum vel facultatum sensitivarum quæ virtutes physico sensu propter vim agendi vocantur, græcè autem *δυνάμεις* veluti potestates.

ratione autem hujus naturæ est quòd in aliquo individuo existat, quod non est absque materia corporali; sicut de ratione naturæ lapidis est quòd sit in hoc lapide; et de ratione naturæ equi est quòd sit in hoc equo, et sic de aliis. Unde natura lapidis, vel cujuscumque materialis rei, cognosci non potest completè et verè, nisi secundum quòd cognoscitur ut in particulari existens. Particulare autem apprehendimus per sensum et imaginationem: et ideo necesse est ad hoc quòd intellectus actu intelligat suum objectum proprium, quod convertat se ad phantasmata, ut speculetur naturam universalem in particulari existentem. Si autem proprium objectum intellectus nostri esset forma separata, vel si formæ rerum sensibilibus subsisterent non in particularibus, secundum platonicos, non oporteret quòd intellectus noster semper intelligendo converteret se ad phantasmata (1).

Ad *primum* ergo dicendum, quòd species conservatæ in intellectu possibili in eo existunt habitualiter, quando actu non intelligit, sicut supra dictum est (quæst. LXXIX, art. 6 et 7). Unde ad hoc quòd intelligamus in actu, non sufficit ipsa conservatio specierum; sed oportet quòd eis utamur, secundum quòd convenit rebus quarum sunt species, quæ sunt naturæ in particularibus existentes.

Ad *secundum* dicendum, quòd etiam ipsum phantasma est similitudo rei particularis; unde non indiget imaginatio aliquâ aliâ similitudine particulari, sicut indiget intellectus.

Ad *tertium* dicendum, quòd incorporea, quorum non sunt phantasmata, cognoscuntur à nobis per comparisonem ad corpora sensibilia, quorum sunt phantasmata; sicut veritatem intelligimus ex consideratione rei circa quam veritatem speculamur. Deum autem, ut Dionysius dicit (De div. nom. cap. 1, lect. 3), cognoscimus ut causam, et per excessum, et per remotionem (2). Alias etiam incorporeas substantias in statu præsentis vitæ cognoscere non possumus nisi per remotionem, vel per aliquam comparisonem ad corporalia. Et ideo cum de hujusmodi aliquid intelligimus, necesse habemus converti ad phantasmata corporum, licet ipsorum non sint phantasmata.

ARTICULUS VIII. — UTRUM JUDICIUM INTELLECTUS IMPEDIATUR PER LIGAMENTUM SENSUS (3).

De his etiam 2 2, quæst. CLIV, art. 5 corp. et quæst. CLXXII, art. 4, et De verit. quæst. XII, art. 3, et De anima, lib. III, lect. 7.

Ad octavum sic proceditur. 1. Videtur quòd judicium intellectus non impediatur per ligamentum sensus. Superius enim non dependet ab inferiori. Sed judicium intellectus est supra sensum. Ergo judicium intellectus non impeditur per ligamentum sensus.

2. Præterea, syllogizare est actus intellectus. In somno autem ligatur sensus, ut dicitur (De somn. et vig. cap. 1 et 4); contingit tamen quandoque quòd aliquis dormiens syllogizat. Ergo non impeditur judicium intellectus per ligamentum sensus.

Sed *contra* est quòd « in dormiendo, ea quæ contra licitos mores contingunt, non imputantur ad peccatum, » ut Augustinus (Sup. Gen. ad litt. lib. XII, cap. 15) dicit. Hoc autem non esset, si homo in dormiendo liberum usum rationis et intellectus haberet. Ergo impeditur rationis usus per ligamentum sensus.

(1) Imò potiùs eo fine ad formam separatam se converteret ut ad exemplar quoddam universale in quo singularia quæque intueretur.

(2) Per remotionem hic intelligitur abla-

tio seu negatio ejus quod non convenit Deo.

(3) In hoc articulo explodit errorem eorum qui somniis et visionibus esse attendendum putant.

CONCLUSIO. — Cùm omnia, quæ in præsentī statu intelligimus, cognoscantur à nobis per comparationem ad res sensibiles, necesse est perfectum intellectus iudicium in nobis impediri per ligamentum sensus.

Respondeo dicendum quòd, sicut dictum est (art. præc.), proprium objectum intellectui nostro proportionatum est natura rei sensibilis; iudicium autem perfectum de re aliqua dari non potest, nisi ea omnia quæ ad rem pertinent, cognoscantur; et præcipuè si ignoraretur id quod est terminus et finis iudicii. Dicit autem Philosophus (De coelo, lib. iii, text. 61). quòd « sicut finis factivæ scientiæ est opus; ita naturalis scientiæ finis est quòd videtur semper propriè secundum sensum. » Faber enim non quærit cognitionem cultelli nisi propter opus, ut operetur hunc particularem cultellum; et similiter naturalis non quærit cognoscere naturam lapidis et equi, nisi ut sciat rationes eorum quæ videntur secundum sensum. Manifestum est autem, quòd non posset esse perfectum iudicium fabri de cultello, si opus ignoraret; et similiter non posset esse perfectum iudicium scientiæ naturalis de rebus naturalibus, si sensibilia ignorarentur. Omnia autem quæ in præsentī statu intelligimus, cognoscuntur à nobis per comparationem ad res sensibiles naturales. Unde impossibile est quòd sit in nobis iudicium intellectus perfectum cum ligamento sensus, per quem res sensibiles cognoscimus.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd quamvis intellectus sit superior sensu, accipit tamen aliquo modo à sensu, et ejus objecta prima et principalia in sensibus fundantur; et ideo necesse est quòd impediatur iudicium intellectus ex ligato sensu.

Ad *secundum* dicendum, quòd sensus ligatur in dormientibus propter evaporationes quasdam et fumositates resolutas, ut dicitur (De somno et vig. cap. 1 et 3), et ideo secundum dispositionem hujusmodi evaporationum contingit esse ligamentum sensus majus vel minus. Quando enim multus fuerit motus vaporum, ligatur non solum sensus, sed etiam imaginatio, ita ut nulla appareant phantasmata; sicut præcipuè accidit, cùm aliquis incipit dormire post multum cibum et potum. Si verò motus vaporum aliquantulum fuerit remissior, apparent phantasmata, sed distorta et inordinata, sicut accidit in febricitantibus. Si verò adhuc magis motus sedetur, apparent phantasmata ordinata; sicut maximè solet contingere in fine dormitionis, et in hominibus sobriis et habentibus fortem imaginationem. Si autem motus vaporum fuerit modicus, non solum imaginatio remanet libera, sed etiam ipse sensus communis (1) ex parte solvitur; ita quòd homo iudicat interdum in dormiendo, ea quæ videt, somnia esse, quasi dijudicans inter res et rerum similitudines. Sed tamen ex aliqua parte remanet sensus communis ligatus. Et ideo, licet aliquas similitudines discernat à rebus, tamen semper in aliquibus decipitur. Sic igitur iudicium intellectus (2); non tamen ex toto. Unde illi qui dormiendo syllogizant, cùm excitantur, semper recognoscunt se in aliquo defecisse (3).

(1) Sensus communis est sensus internus ad quem referuntur, tanquam ad terminum communem, omnes omnium priorum sensuum apprehensiones.

(2) Hinc iudicium tribus modis sumi potest: 1º pro simplici cognitione quæ objectum attingit; ita sensus proprius de sensibili proprio iudicat; 2º pro cognitione etiam simplici quæ dignoscitur et objecti convenientia et ejus dis-

crimen ab aliis; ita sensus communis iudicat varias propriorum sensuum apprehensiones inter se conferendo; 3º pro iudicio enuntiativo per compositionem, aut divisionem, aut discursum, et ita iudicat intellectus.

(3) Hæc colliguntur ex libro *De somno et vigiliantia* et ex libro *De insomniis* quæ inter Parva naturalia Aristotelis recensentur.

QUÆSTIO LXXXV

DE MODO ET ORDINE INTELLIGENDI (1), IN OCTO ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de modo et ordine intelligendi; et circa hoc quæruntur octo: 1° Utrum intellectus noster intelligat abstrahendo species à phantasmatibus. — 2° Utrum species intelligibiles abstractæ à phantasmatibus se habeant ad intellectum nostrum, ut quod intelligitur, vel sicut id quo intelligitur. — 3° Utrum intellectus noster naturaliter intelligat prius magis universale. — 4° Utrum intellectus noster possit multa simul intelligere. — 5° Utrum intellectus noster intelligat componendo et dividendo. — 6° Utrum intellectus possit errare. — 7° Utrum unus possit eandem rem melius intelligere quàm alius. — 8° Utrum intellectus noster per prius cognoscat indivisibile quàm divisibile.

ARTICULUS I. — UTRUM INTELLECTUS NOSTER INTELLIGAT RES CORPOREAS ET MATERIALES PER ABSTRACTIONEM A PHANTASMATIBUS.

De his etiam infra, quæst. LXXXVII, art. 2, et quæst. CI, art. 1, et 1 2, quæst. V, art. 1 ad 1.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quòd intellectus noster non intelligat res corporeas et materiales per abstractionem à phantasmatibus. Quicumque enim intellectus intelligit rem aliter quàm sit, est falsus. Formæ autem rerum materialium non sunt abstractæ à particularibus, quorum similitudines sunt phantasmata. Si ergo intelligamus res materiales per abstractionem specierum à phantasmatibus, erit falsitas in intellectu nostro.

2. Præterea, res materiales sunt res naturales (2), in quarum definitione cadit materia. Sed nihil potest intelligi sine eo quod cadit in definitione ejus. Ergo res materiales non possunt intelligi sine materia. Sed materia est individuationis principium. Ergo res materiales non possunt intelligi per abstractionem universalis à particulari; quod est abstrahere species intelligibiles à phantasmatibus.

3. Præterea (De anima, lib. III, text. 18 et 31), dicitur quòd « phantasmata se habent ad animam intellectivam sicut colores ad visum. » Sed visio non fit per abstractionem aliquarum specierum à coloribus, sed per hoc quod colores imprimunt in visum. Ergo nec intelligere contingit per hoc quòd aliquid abstrahatur à phantasmatibus, sed per hoc quod phantasmata imprimunt in intellectum.

4. Præterea, ut dicitur (De anima, lib. III, loc. nunc cit.), in intellectiva anima sunt duo, scilicet intellectus possibilis et agens. Sed abstrahere à phantasmatibus species intelligibiles non pertinet ad intellectum possibilem, sed recipere species jam abstractas: sed nec etiam videtur pertinere ad intellectum agentem, qui se habet ad phantasmata sicut lumen ad colores, quòd non abstrahit aliquid à coloribus; sed magis eis influit. Ergo nullo modo intelligimus abstrahendo à phantasmatibus.

5. Præterea, Philosophus (De anima, lib. III, text. 32 et 39) dicit quòd « intellectus intelligit species in phantasmatibus. » Non ergo eas abstrahendo.

Sed *contra* est, quod dicitur (De anima, lib. III, text. 2), quòd « sicut res sunt separabiles à materia, sic circa intellectum sunt. » Ergo oportet quòd materialia intelligantur inquantum à materia abstrahuntur, et à similitudinibus materialibus quæ sunt phantasmata.

(1) Scilicet de modo et ordine quo anima corpori conjuncta corporalia intelligit, ut patet ex præcæmione quæst. LXXXIV.

(2) Id est ex materia et forma compositæ, prout (Phys. lib. II) natura idem esse dicitur quòd utraque illarum.

CONCLUSIO. — Cùm intellectus humanus non sit actus alicujus organi corporalis, sed sit animæ (quæ est forma corporis) potentia, necessum est ut intelligat materialia et sensibilia abstrahendo à phantasmatibus.

Respondeo dicendum quòd, sicut supra dictum est (quæst. lxxx, art. 2, et quæst. lxxxiv, art. 7), objectum cognoscibile proportionatur virtuti cognoscitivæ. Est autem triplex gradus cognoscitivæ virtutis. Quædam enim cognoscitiva virtus est actus organi corporalis, scilicet sensus : et ideo objectum cujuslibet sensitivæ potentiæ est forma, prout in materia corporali existit. Et quia hujusmodi materia est individuationis principium, ideo omnis potentia sensitivæ partis est cognoscitiva particularium tantum. — Quædam autem virtus cognoscitiva est, quæ neque est actus organi corporalis, neque est aliquo modo corporali materiæ conjuncta, sicut intellectus angelicus; et hujus virtutis cognoscitivæ objectum est forma sine materia subsistens. Etsi enim materialia cognoscant, non tamen nisi in immaterialibus ea intuentur, vel in seipsis, vel in Deo. — Intellectus autem humanus medio modo se habet; non enim est actus alicujus organi; sed tamen est quædam virtus animæ, quæ est forma corporis, ut ex supra dictis patet (quæst. lxxvi, art. 1). Et ideo proprium ejus est cognoscere formam in materia quidem corporali individualiter existentem, non tamen prout est in tali materia. Cognoscere verò id quod est in materia individuali, non prout est in tali materia (1), est abstrahere formam à materia individuali, quam repræsentant phantasmata. Et ideo necesse est dicere quòd intellectus noster intelligit materialia abstrahendo à phantasmatibus; et per materialia sic considerata in immaterialium aliqualem cognitionem devenimus; sicut è contra angeli per immaterialia materialia cognoscunt. — Plato verò, attendens solum immaterialitatem intellectus humani, non autem ad hoc quòd est corpori quodammodo unitus, posuit objectum intellectus ideas separatas; et quòd intelligimus non quidem abstrahendo, sed magis abstracta participando, ut refert Aristoteles (Met. lib. xii, text. 6), ut supra dictum est (quæst. lxxxiv, art. 1).

Ad *primum* ergo dicendum, quòd abstrahere contingit dupliciter : uno modo per modum compositionis et divisionis, sicut cùm intelligimus aliquid non esse in alio, vel esse separatum ab eo. Alio modo per modum simplicitatis; sicut cùm intelligimus unum, nihil considerando de alio. Abstrahere igitur per intellectum ea quæ secundum rem non sunt abstracta, secundum primum modum abstrahendi, non est absque falsitate. Sed secundo modo abstrahere per intellectum quæ non sunt abstracta secundum rem, non habet falsitatem, ut in sensibus manifestè apparet. Si enim intelligamus, vel dicamus (2), colorem non inesse corpori colorato, vel esse separatum ab eo, erit falsitas in opinione, vel in oratione. Si verò consideremus colorem et proprietatem ejus, nihil considerantes de pomo colorato (3); vel si quod intelligimus, voce exprimamus, erit absque falsitate opinionis et operationis. Pomum enim non est de ratione coloris. Et ideo nihil prohibet colorem intelligi, nihil intelligendo de pomo. Similiter dico quòd ea quæ pertinent ad rationem speciei cujuslibet rei materialis, putà lapidis, aut hominis, aut equi, possunt considerari sine principiis individualibus, quæ non sunt de ratione speciei. Et hoc est abstrahere universale à particulari, vel speciem intelligibilem à phantasmatibus, con-

(1) Sive, non considerando principia individuantia quæ per phantasmata repræsentantur, sed considerando rerum naturas in universali.

(2) Ita cod. Alcan., Nicolai, et editio Patav.

1742. Edit. Rom. et Patav. 1698 : Si enim dicamus tantum.

(3) Sicut etiam de sapore dicendum, sine quo potest intelligi color, etc.

siderare scilicet naturam speciei absque consideratione individualium principiorum, quæ per phantasmata repræsentantur. Cum ergo dicitur quòd intellectus est falsus, qui intelligit rem aliter quàm sit, verum est si *ly aliter* referatur ad rem intellectam; tunc enim intellectus est falsus, quando intelligit rem esse aliter quàm sit : unde falsus esset intellectus, si sic abstraheret speciem lapidis à materia, ut intelligeret eam non esse in materia, ut Plato posuit. Non est autem verum quod proponitur, si *ly aliter* accipiatur ex parte intelligentis; est enim absque falsitate ut alius sit modus intelligentis in intelligendo, quàm modus rei in essendo; quia intellectum est in intelligente immaterialiter per modum intellectus, non autem materialiter per modum rei materialis.

Ad *secundum* dicendum, quòd quidam putaverunt quòd species rei naturalis sit forma solùm, et quòd materia non sit pars speciei. Sed secundùm hoc in definitionibus rerum naturalium non poneretur materia. Et ideo aliter dicendum est quòd materia est duplex, scilicet *communis*, et *signata*, vel individualis. Communis quidem, ut caro et os; individualis autem, ut hæ carnes, et hæc ossa. Intellectus igitur abstrahit speciem rei naturalis à materia sensibili individuali, non autem à materia sensibili communi; sicut speciem hominis abstrahit ab his carnibus et his ossibus, quæ non sunt de ratione speciei, sed partes individui, ut dicitur (Metaph. lib. vii, text. 34 et 35); et ideo sine eis considerari potest. Sed species hominis non potest abstrahi per intellectum à carnibus et ossibus. — Species autem mathematicæ possunt abstrahi per intellectum à materia sensibili non solùm individuali, sed etiam communi; non tamen à materia intelligibili communi, sed solùm individuali. Materia enim sensibilis (1) dicitur materia corporalis, secundùm quòd subjacet qualitatibus sensibilibus, scilicet calido et frigido, duro et molli, et hujusmodi. Materia verò intelligibilis dicitur substantia, secundùm quòd subjacet quantitati. Manifestum est autem quòd quantitas priùs inest substantiæ quàm qualitates sensibiles. Unde quantitates, ut numeri, et dimensiones, et figuræ, quæ sunt terminationes quantitatum, possunt considerari absque qualitatibus sensibilibus; quod est eas abstrahi à materia sensibili. Non tamen possunt considerari sine intellectu substantiæ quantitati subjectæ; quod esset eas abstrahi à materia intelligibili communi: possunt tamen considerari sine hac vel illa substantia; quod est eas abstrahi à materia intelligibili individuali. — Quædam verò sunt quæ possunt abstrahi etiam à materia intelligibili communi, sicut ens, unum, potentia, et actus, et alia hujusmodi; quæ etiam esse possunt absque omni materia, ut patet in substantiis immaterialibus. Et quia Plato non consideravit quod dictum est de duplici modo abstractionis, omnia quæ diximus abstrahi per intellectum, posuit abstracta esse secundùm rem.

Ad *tertium* dicendum, quòd colores habent eundem modum existendi, prout sunt in materia corporali individuali, sicut in potentia visiva; et ideo possunt imprimere suam similitudinem in visum. Sed phantasmata, cum sint similitudines individuorum, et existant in organis corporeis, non habent eundem modum existendi quem habet intellectus humanus. ut ex dictis patet (in corp. art. et art. 7 quæst. præc.), et ideo non pos-

(1) Dicitur materia *sibilis* quia per se subsensum cadit, ut in exemplis mox adjunctis manifestum est. E contrario verò materia *intelligibilis* dicitur, non quòd non sit etiam corporalis, cum sit conjuncta quantitati, sed quia sensum

non afficit, nec nisi per accidens et ratione qualitatum sensibilis est. Unde propriè intellectu potius percipitur. vel habet modum quendam earum rerum quæ intellectu tantùm percipi possunt.

sunt suâ virtute imprimere in intellectum possibilem. Sed virtute intellectus agentis resultat quædam similitudo in intellectu possibili ex conversione intellectus agentis supra phantasmata, quæ quidem est repræsentativa eorum quorum sunt phantasmata, solum quantum ad naturam speciei. Et per hunc modum dicitur abstrahi species intelligibilis à phantasmatibus; non quod aliqua eadem numero forma quæ prius fuit in phantasmatibus, postmodum fiat in intellectu possibili, ad modum quo corpus accipitur ab uno loco, et transfertur ad alterum.

Ad *quartum* dicendum, quod phantasmata et illuminantur ab intellectu agente, et iterum ab eis per virtutem intellectus agentis species intelligibiles abstrahuntur. Illuminantur quidem, quia sicut pars sensitiva ex conjunctione ad intellectum efficitur virtuosior, ita phantasmata ex virtute intellectus agentis redduntur habilia ut ab eis intentiones intelligibiles abstrahantur. Abstrahit autem intellectus agens species intelligibiles à phantasmatibus, in quantum per virtutem intellectus agentis accipere possumus in nostra consideratione naturas specierum sine individualibus conditionibus, secundum quarum (1) similitudines intellectus possibilis informatur.

Ad *quintum* dicendum, quod intellectus noster et abstrahit species intelligibiles à phantasmatibus, in quantum considerat naturas rerum in universali; et tamen intelligit eas in phantasmatibus; quia non potest intelligere ea quorum species abstrahit, nisi convertendo se ad phantasmata, ut supra dictum est (quæst. præc. art. 6 et 7).

ARTICULUS II. — UTRUM SPECIES INTELLIGIBILES A PHANTASMATIBUS ABSTRACTÆ SE HABEANT AD INTELLECTUM NOSTRUM SICUT ID QUOD INTELLIGITUR, VEL SICUT ID QUO INTELLIGITUR (2).

De his etiam Cont. gent. lib. IV, cap. 41, et De verit. quæst. II, art. 6 corp., fin. et De potent. quæst. VII, art. 5 corp. et quæst. VIII, art. 1, et Opuse. II, cap. 83.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quod species intelligibiles à phantasmatibus abstractæ se habeant ad intellectum nostrum sicut id quod intelligitur. Intellectum enim in actu est in intelligente, quia intellectum in actu est ipse intellectus in actu. Sed nihil de re intellecta est in intellectu actu intelligente, nisi species intelligibilis abstracta. Ergo hujusmodi species est ipsum intellectum in actu.

2. Præterea, intellectum in actu (3) oportet in aliquo esse; alioquin nihil esset. Sed non est in re, quæ est extra animam; quia cum res quæ est extra animam, sit materialis, nihil quod est in ea potest esse intellectum in actu. Relinquitur ergo quod intellectum in actu sit in intellectu; et ita nihil est aliud quam species intelligibilis prædicta.

3. Præterea, Philosophus dicit (Periher. lib. I, cap. 4), quod « voces sunt notæ earum quæ sunt in anima, passionum. » Sed voces significant res intellectas: id enim voce significamus quod intelligimus. Ergo ipsæ passionem animæ, scilicet species intelligibiles, sunt ea quæ intelliguntur in actu.

Sed *contra*, species intelligibilis se habet ad intellectum sicut species sensibilis ad sensum. Sed species sensibilis non est illud quod sentitur, sed magis id quo sensus sentit. Ergo species intelligibilis non est id quod intelligitur, sed id quo intelligit intellectus.

(1) Suppl. *specificarum naturarum*, non *individualium conditionum*, quarum utique similitudinibus ut sic non informatur intellectus; qui nec eas cognoscit nisi reflexè tantum indirectè.

(2) Docet D. Thomas species intelligibiles à phantasmatibus abstractas non esse id quod, sed id quo intelligimus.

(3) Sive id quod actu intelligitur, non autem usurpando pro potentia intellectus.

CONCLUSIO. — Species intelligibilis se habet ad intellectum, ut id quo intelligit intellectus: non autem ut id quod intelligitur, nisi secundario: res enim, cujus species intelligibilis est similitudo, est id quod primo intelligitur.

Respondeo dicendum quòd quidam posuerunt quòd vires quæ sunt in nobis cognoscitivæ, nihil cognoscunt nisi proprias passiones (1), putà quòd sensus non sentit nisi passionem sui organi. Et secundum hoc intellectus nihil intelligit nisi suam passionem, scilicet speciem intelligibilem in se receptam; et secundum hoc species huiusmodi est ipsum quod intelligitur. Sed hæc opinio manifestè apparet falsa ex duobus; primò quidem, quia eadem sunt quæ intelligimus, et de quibus sunt scientiæ. Si igitur ea quæ intelligimus, essent solum species quæ sunt in anima, sequeretur quòd scientiæ omnes non essent de rebus quæ sunt extra animam, sed solum de speciebus intelligibilibus, quæ sunt in anima; sicut, secundum platonicos, omnes scientiæ sunt de ideis, quas ponebant esse intellectas in actu. Secundo, quia sequeretur error antiquorum dicentium omne quod videtur, esse verum; et similiter quòd contradictoriæ essent simul veræ. Si enim potentia non cognoscit nisi propriam passionem, de ea solum iudicat. Sic autem videtur aliquid, secundum quòd potentia cognoscitiva afficitur. Semper ergo iudicium potentiæ cognoscitivæ erit de eo quod iudicat, scilicet de propria passione, secundum quod est; et ita omne iudicium erit verum; putà si gustus non sentit nisi propriam passionem, cum aliquis habens sanum gustum iudicat mel esse dulce, verè iudicabit; et similiter si ille qui habet gustum infectum, iudicet mel esse amarum, verè iudicabit (2); uterque enim iudicabit secundum quòd gustus ejus afficitur. Et sic sequitur quòd omnis opinio æqualiter erit vera, et universaliter omnis acceptio (3). Et ideo dicendum est quòd species intelligibilis se habet ad intellectum ut id quo intelligit intellectus; quod sic patet. Cum enim sit puplex actio, sicut dicitur (*Metaph. lib. ix, text. 16*), una quæ manet in agente (ut videre et intelligere), et altera quæ transit in rem exteriorem (ut calefacere et secare); utraque fit secundum aliquam formam. Et sicut forma secundum quam provenit actio tendens in rem exteriorem, est similitudo objecti actionis (ut calor calefacientis est similitudo calefacti); similiter forma secundum quam provenit actio manens in agente, est similitudo objecti. Unde similitudo rei visibilis est secundum quam visus videt; et similitudo rei intellectæ, quæ est species intelligibilis, est forma secundum quam intellectus intelligit. Sed quia intellectus supra seipsum reflectitur, secundum eandem reflexionem intelligit et suum intelligere, et speciem quâ intelligit. Et sic species intellecta secundario est id quod intelligitur; sed id quod intelligitur primò, est res, cujus species intelligibilis est similitudo. Et hoc etiam patet ex antiquorum opinione, qui ponebant simile simili cognosci (4). Ponebant enim quòd anima per terram quæ in ipsa erat, cognosceret terram quæ extra ipsam erat; et sic de aliis. Si ergo accipiamus speciem terræ loco terræ, secundum doctrinam Aristotelis (*De anima, lib. iii, text. 38*), qui dicit quòd lapis non est in anima, sed species lapidis; sequeretur quòd anima per species intelligibiles cognoscat res quæ sunt extra animam.

(1) Id est ea quæ illis insunt, sive quibus afficiuntur, ut ex adjunctis patet; non eo sensu quo proprium accidens consequens essentiam et dimanans ab essentia per hoc nomen intelligitur.

(2) Quantumvis falsò secundum rem iudicet ponens amarum in dulce vel dulce in amarum, ut *Is. v, 20*.

(3) Tunc veritas absoluta non existeret, et ratio humana non posset iudicare nisi de rebus in ordine ad nos, ut facit sensus intimus.

(4) Hoc nominatim de Empedocle asseritur, qui propterea ipsam animam ex elementis componebat ut cognoscere illa posset.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd intellectum (1) est in intelligente per suam similitudinem. Et per hunc modum dicitur, quòd intellectum in actu est intellectus in actu, inquantum similitudo rei intellectæ est forma intellectus, sicut similitudo rei sensibilis est forma sensus in actu. Unde non sequitur quòd species intelligibilis abstracta sit id quod actu intelligitur, sed quòd sit similitudo ejus.

Ad *secundum* dicendum, quòd cùm dicitur intellectum in actu, duo importantur, scilicet res quæ intelligitur, et hoc quod est ipsum intelligi. Et similiter cùm dicitur universale abstractum, duo intelliguntur, scilicet ipsa natura rei, et abstractio, seu universalitas. Ipsa igitur natura cui accidit vel intelligi, vel abstrahi, vel intentio universalitatis, non est nisi in singularibus; sed hoc ipsum quod est intelligi, vel abstrahi, vel intentio universalitatis, est in intellectu; et hoc possumus videre per simile in sensu. Visus enim videt colorem pomi sine ejus odore. Si ergo quærat ubi sit color, qui videtur sine odore, manifestum est quòd color, qui videtur, non est nisi in pomo. Sed quòd sit sine odore perceptus, hoc accidit ei ex parte visus; inquantum in visu est similitudo coloris, et non odoris. Similiter humanitas quæ intelligitur, non est nisi in hoc vel in illo homine; sed quòd humanitas apprehendatur sine individualibus conditionibus, quod est ipsam abstrahi, ad quod sequitur intentio universalitatis, accidit humanitati, secundum quòd percipitur ab intellectu, in quo est similitudo naturæ speciei, et non individualium principiorum.

Ad *tertium* dicendum, quòd in parte sensitiva invenitur duplex operatio: una secundum solam immutationem, et sic perficitur operatio sensus per hoc quòd immutatur à sensibili. Alia operatio est formatio, secundum quòd vis imaginativa format sibi aliquod idolum rei absentis, vel etiam nunquam visæ. Et utraque hæc operatio conjungitur (2) in intellectu. Nam primò quidem consideratur passio intellectus possibilis, secundum quòd informatur specie intelligibili. Quà informatus format secundò vel definitionem, vel divisionem, vel compositionem, quæ per vocem significatur. Unde ratio quam significat nomen, est definitio; et enuntiatio significat compositionem et divisionem intellectus. Non ergo voces significant ipsas species intelligibiles, sed ea quæ intellectus sibi format ad judicandum de rebus exterioribus (3).

ARTICULUS III. — UTRUM MAGIS UNIVERSALIA SINT PRIORA IN NOSTRA COGNITIONE INTELLECTUALI.

Ad tertium sic proceditur. 1. Videtur quòd magis universalia non sint priora in nostra cognitione intellectuali. Quia ea quæ sunt priora et notiora secundum naturam, sunt posteriora et minus nota secundum nos. Sed universalia sunt priora secundum naturam; quia prius est à quo non convertitur essendi consequentia (4). Ergo universalia sunt posteriora in cognitione nostri intellectus.

2. Præterea, composita sunt priora quoad nos quàm simplicia. Sed universalis sunt simpliciora. Ergo sunt posterius nota quoad nos.

3. Præterea, Philosophus dicit (Physic. lib. 1, text. 5), quòd « definitum prius cedit in cognitione nostra quàm partes definitionis. » Sed universaliora

(1) Edit. Rom. *intellectus*.

(2) Nicolaus, *contingit*.

(3) Cùm igitur (part. III, quæst. II, art. 2 ad 4) dicit potentia intellectivæ finem esse cognoscere species intelligibiles, vel intelligit *ut quo*, vel speciem accipit pro re ipsa representata per speciem.

(4) Hæc verba explicat Philosophus his exemplis: Ut unum duobus est prius, nam si duo sint, statim sequitur unum esse: quòd si unum est non est necesse duo esse, quare non reciprocatur, ut, si unum sit, sequatur reliquum esse. Prius autem videtur id esse à quo non reciprocatur existendi consecutio (Categ. cap. 42).

sunt partes definitionis minus universalium, sicut animal est pars definitionis hominis. Ergo universalia sunt posterius nota quoad nos.

4. Præterea, per effectus devenimus in causas et principia. Sed universalia sunt quædam principia. Ergo universalia sunt posterius nota quoad nos.

Sed *contra* est, quod dicitur (Physic. lib. 1, text. 4), quòd « ex universalibus in singularia oportet devenire. »

CONCLUSIO. — Magis universalia et communia sunt priora in nostra intellectuali et sensitiva cognitione.

Respondeo dicendum quòd in cognitione nostri intellectus duo oportet considerare. Primò quidem, quòd cognitio intellectiva aliquo modo à sensitiva primordium sumit. Et quia sensus est singularium, intellectus autem universalium; necesse est quòd cognitio singularium quoad nos prior sit quàm universalium cognitio. Secundò oportet considerare quòd intellectus noster de potentia in actum procedit. Omne autem quod procedit de potentia in actum, prius pervenit ad actum incompletum, qui est medius inter potentiam et actum, quàm ad actum perfectum. Actus autem perfectus ad quem pervenit intellectus, est scientia completa, per quam distinctè et determinatè res cognoscuntur; actus autem incompletus est scientia imperfecta (1), per quam sciuntur res indistinctè sub quadam confusione. Quod enim sic cognoscitur, secundum quid cognoscitur in actu, et quodammodo in potentia; unde Philosophus dicit (Physic. lib. 1, text. 3), quòd « sunt primò nobis manifesta et certa confusa magis; posterius autem cognoscimus distinguendo principia et elementa. » Manifestum est autem quòd cognoscere aliquid in quo plura continentur, sine hoc quod habeatur propria notitia uniuscujusque eorum quæ continentur in illo, est cognoscere aliquid sub confusione quadam. Sic autem potest cognosci tam totum universale, in quo partes continentur in potentia, quàm etiam totum integrale; utrumque enim totum potest cognosci in quadam confusione, sine hoc quòd partes distinctè cognoscantur. Cognoscere autem distinctè id quod continetur in toto universali, est habere cognitionem de re minus communi, sicut cognoscere animal indistinctè est cognoscere animal in quantum est animal. Cognoscere autem animal distinctè est cognoscere animal in quantum est animal rationale vel irrationale; quod est cognoscere hominem, vel leonem. Prius igitur occurrit intellectui nostro cognoscere animal quàm cognoscere hominem. Et eadem ratio est, si comparemus quodcumque magis universale ad minus universale. Et quia sensus exit de potentia in actum, sicut et intellectus; idem etiam ordo cognitionis apparet in sensu. Nam prius secundum sensum dijudicamus magis commune quàm minus commune, et secundum locum et secundum tempus. Secundum locum quidem, sicut cum aliquid videtur à remotis, prius deprehenditur esse corpus quàm deprehendatur esse animal; et prius deprehenditur esse animal quàm deprehendatur esse homo, et prius homo quàm Socrates vel Plato. Secundum tempus autem, quia puer à principio prius distinguit hominem à non homine, quàm distinguat hunc hominem ab alio homine; et ideo « pueri à principio appellant omnes viros patres, posterius autem determinant unumquemque, » ut dicitur (Physic. lib. 1, text. 5). Et hujus ratio manifesta est; quia qui scit aliquid indistinctè, adhuc est in potentia ut sciat distinctionis principium, sicut qui scit genus, est in potentia ut sciat

(1) Largè accipiendò nomen scientiæ prout quamlibet notitiā intellectivā significat; quo sensu eam accipi posse notat ipsemet S. Thomas

(part. III, quæst. 1x, art. 1), ubi de scientia Christi agit.

differentiam. Et sic patet quòd cognitio indistincta media est inter potentiam et actum. Est ergo dicendum quòd cognitio singularium est prior quoad nos quàm cognitio universalium, sicut cognitio sensitiva, quàm cognitio intellectiva. Sed tam secundum sensum quàm secundum intellectum cognitio magis communis est prior quàm cognitio minùs communis.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd universale dupliciter potest considerari : uno modo secundum quòd natura universalis consideratur simul cum intentione universalitatis. Et cum intentio universalitatis (ut scilicet unum et idem habeat habitudinem ad multa) proveniat ex abstractione intellectus, oportet quòd secundum hunc modum universale sit posterius. Unde (De anima, lib. 1, text. 8) dicitur quòd « animal universale aut nihil est, aut posterius est. » Sed secundum Platonem, qui posuit universalia subsistentia, secundum hanc considerationem universale esset prius quàm particularia, quæ secundum eum non sunt nisi per participationem universalium subsistentium, quæ dicuntur ideæ. Alio modo potest considerari quantum ad ipsam naturam, scilicet animalitatis, vel humanitatis, prout invenitur in particularibus. Et sic dicendum est quòd duplex est ordo naturæ : unus secundum viam generationis et temporis, secundum quam viam ea quæ sunt imperfecta et in potentia, sunt priora; et hoc modo magis commune est prius secundum naturam; quod apparet manifestè in generatione hominis et animalis. Nam prius generatur animal quàm homo, ut dicitur (De generat. animal. lib. 11, cap. 3); Alius est ordo perfectionis, sive intentionis naturæ, sicut actus simpliciter est prior secundum naturam quàm potentia, et perfectum prius est quàm imperfectum; et per hunc modum minùs commune est prius secundum naturam quàm magis commune, ut homo quàm animal. Naturæ enim intentio non sistit in generatione animalis, sed intendit generare hominem.

Ad *secundum* dicendum, quòd universale magis commune comparatur ad minùs commune, ut totum, et ut pars: ut totum quidem, secundum quòd in magis universali non solum continetur in potentia minùs universale, sed etiam alia; ut sub animali non solum homo, sed etiam equus: ut pars autem, secundum quòd minùs commune continet in sui ratione non solum magis commune, sed etiam alia; ut homo non solum animal, sed etiam rationale. Sic igitur animal consideratum in se prius est in nostra cognitione quàm homo; sed homo est prius in nostra cognitione quàm quòd animal sit pars rationis ejus (1).

Ad *tertium* dicendum, quòd pars aliqua dupliciter potest cognosci : uno modo absolutè, secundum quòd in se est; et sic nihil prohibet prius cognoscere partes quàm totum, ut lapides quàm domum. Alio modo secundum quòd sunt partes hujus totius; et sic necesse est quòd prius cognoscamus totum quàm partem. Prius enim cognoscimus domum quādam confusā cognitione, quàm distinguamus singulas partes ejus. Sic igitur dicendum est quòd definitia absolutè considerata sunt prius nota quàm definitum (alioquin non notificaretur definitum per ea); sed secundum quòd sunt partes definitionis, sic sunt posterius nota. Prius enim cognoscimus hominem quādam confusā cognitione, quàm sciamus distinguere omnia quæ sunt de hominis ratione (2).

(1) Id est definitionis ejus vel essentiæ quæ propterea dici *ratio* solet, quia est id quod præcipuè ac propriè in re qualibet concipitur, prout ratio idem quòd intentio vel conceptio significat.

(2) Quocumque modo ad rationem ejus pertineant, vel formaliter, ut essentialia quæ pauca sunt, vel ex adjuncto, ut innumeræ affectiones, proprietates, conditiones, etc.

Ad *quantum* dicendum, quòd universale secundum quòd accipitur cum intentione universalitatis, est quidem quodammodo principium cognoscendi, prout intentio universalitatis consequitur modum intelligendi, qui est per abstractionem. Non autem est necesse quòd omne quod est principium cognoscendi, sit principium essendi, ut Plato existimavit; cum quandoque cognoscamus causam per effectum, et substantiam per accidentia. Unde universale sic acceptum secundum sententiam Aristotelis non est principium essendi, neque substantia, ut patet (Metaph. lib. vii, text. 45). Si autem consideremus ipsam naturam generis et speciei, prout est in singularibus, sic quodammodo habet rationem principii formalis respectu singularium. Nam singulare est propter materiam; ratio autem speciei sumitur ex forma. Sed natura generis comparatur ad naturam speciei magis per modum materialis principii; quia natura generis sumitur ab eo quod est materiale in re; ratio verò speciei ab eo quod est formale: sicut ratio animalis à sensitivo, ratio verò hominis ab intellectivo (1). Et inde est quòd ultima naturæ intentio est ad speciem, non autem ad individuum, neque ad genus; quia forma est finis generationis, materia verò est propter formam. Non autem oportet quòd cujuslibet causæ vel principii cognitio sit posterior quoad nos; cum quandoque cognoscamus per causas sensibiles effectus ignotos, quandoque autem è converso.

ARTICULUS IV. — UTRUM POSSIMUS MULTA SIMUL INTELLIGERE (2).

De his etiam sup. quæst. xii, art. 40 corp. et quæst. lviii, art. 2, et Sent. ii, dist. 3, quæst. iii, art. 4, et iii, dist. 14, art. 2, quæst. iv, et Cont. gent. lib. i, cap. 53, et De verit. quæst. viii, art. 44, et quodl. vii, art. 2.

Ad quantum sic proceditur. 1. Videtur quòd possimus multa simul intelligere. Intellectus enim est supra tempus. Sed prius et posterius ad tempus pertinent. Ergo intellectus non intelligit diversa secundum prius et posterius, sed simul.

2. Præterea, nihil prohibet diversas formas non oppositas simul eidem actu inesse, sicut odorem et colorem pomo. Sed species intelligibiles non sunt oppositæ. Ergo nihil prohibet intellectum unum simul fieri in actu secundum diversas species intelligibiles; et sic potest multa simul intelligere.

3. Præterea, intellectus simul intelligit aliquod totum, ut hominem, vel domum. Sed in quolibet toto continentur multæ partes. Ergo intellectus simul multa intelligit

4. Præterea, non potest cognosci differentia unius ad alterum, nisi simul utrumque apprehendatur, ut dicitur (De anima, lib. i, text. 145 et 146); et eadem ratio est de quacumque alia comparisonem. Sed intellectus noster cognoscit differentiam unius ad alterum. Ergo cognoscit multa simul.

Sed *contra* est quod dicitur (Topic. lib. ii, cap. 4, loc. 33), quòd « intelligere est unum (3) solum, scire verò multa. »

CONCLUSIO. — Non potest intellectus humanus multa per modum multorum intelligere, sed per modum unius, scilicet per unam speciem.

Respondeo dicendum quòd intellectus quidem potest simul multa intelligere per modum unius, non autem multa per modum multorum. Dico autem per modum unius, vel multorum, per unam vel plures species in-

(1) Non prout simpliciter intellectivè, quia id commune est homini cum angelis quibus excellentius et dignius convenit, sed ut intellectivè per discursum.

(2) Docet D. Thomas in hoc articulo intellectum posse multa simul intelligere per modum

unius, non per modum plurium, juxta illud quod dictum est (quæst. lviii, art. 2).

(3) Quod significat actum intellectus non simul posse ad multa ferri nisi cum per modum unius intelligit; licet multa ut multa scientiæ habitus contineat.

telligibiles. Nam modus cujusque actionis consequitur formam, quæ est actionis principium. Quæcumque ergo intellectus potest intelligere sub una specie, simul intelligere potest; et inde est quòd Deus omnia simul videt per unum, quod est essentia sua. Quæcumque verò intellectus per diversas species intelligit, non simul intelligit. Et hujus ratio est, quia impossibile est idem subjectum perfici simul pluribus formis unius generis et diversarum specierum; sicut impossibile est quòd idem corpus secundum idem (1) simul coloretur diversis coloribus, vel figuretur diversis figuris. Omnes autem species intelligibiles sunt unius generis, quia sunt perfectiones unius intellectivæ potentiae; licet res quarum sunt species, sint diversorum generum. Impossibile est ergo quòd idem intellectus simul perficiatur diversis speciebus intelligibilibus ad intelligendum diversa in actu (2).

Ad *primum* ergo dicendum, quòd intellectus est supra tempus, quod est numerus motus corporalium rerum. Sed ipsa pluralitas specierum intelligibilium causat vicissitudinem quamdam intelligibilium operationum, secundum quam una operatio est prior altera; et hanc vicissitudinem Augustinus nominat tempus, cum dicit (Super Gen. ad litt. lib. viii, cap. 20 et 22), quòd « Deus movet creaturam spiritualem per tempus. »

Ad *secundum* dicendum, quòd non solum oppositæ formæ non possunt esse simul in eodem subjecto; sed nec quæcumque formæ ejusdem generis, licet non sint oppositæ, sicut patet per exemplum inductum (in corp.) de coloribus et figuris.

Ad *tertium* dicendum, quòd partes possunt intelligi dupliciter: uno modo sub quadam confusione, prout sunt in toto; et sic cognoscuntur per unam formam totius, et sic simul cognoscuntur. Alio modo cognitione distincta, secundum quòd quælibet cognoscitur per suam speciem; et sic non simul intelliguntur.

Ad *quartum* dicendum, quòd quando intellectus intelligit differentiam vel comparisonem unius ad alterum, cognoscit utrumque differentium vel comparatorum sub ratione ipsius comparisonis vel differentiae, sicut dictum est (in solut. præc.), quòd cognoscit partes sub ratione totius.

ARTICULUS V. — UTRUM INTELLECTUS NOSTER INTELLIGAT COMPONENDO ET DIVIDENDO (3).

De his etiam sup. quæst. LVIII, art. 4 et 5, et Sent. III, dist. 55, quæst. II, art. 2, quæst. I corp.

Ad quintum sic proceditur. 1. Videtur quòd intellectus noster non intelligat componendo et dividendo. Compositio enim et divisio non est nisi multorum. Sed intellectus non potest simul multa intelligere. Ergo non potest intelligere componendo et dividendo.

2. Præterea, omni compositioni et divisioni adjungitur tempus præsens, præteritum, vel futurum. Sed intellectus abstrahit à tempore (4), sicut etiam ab aliis particularibus conditionibus. Ergo intellectus non intelligit componendo et dividendo.

3. Præterea, intellectus intelligit per assimilationem ad res. Sed compositio et divisio nihil est in rebus: nihil enim invenitur in rebus nisi res, quæ significatur per prædicatum et subjectum; quæ est una et eadem, si compositio est vera; homo enim est verè id quod est animal. Ergo intellectus non componit et dividit.

(1) Seu secundum eandem partem indivisam, quia contradictio inde sequeretur; putà ut esset simul album et nigrum, vel etiam quadratum et rotundum.

(2) Aut ad intelligendum diversa uno actu.

(3) Quid sit intelligendum per compositionem

et divisionem antea dictum est (quæst. XIV, art. 14, et quæst. LVIII, art. 4).

(4) Hoc est independenter à tempore, sive sine ullo respectu ad aliquam temporis differentiam intelligit.

Sed *contra*, voces significant conceptiones intellectûs, ut dicit Philosophus (Perih. lib. 1, cap. 1). Sed in vocibus est compositio et divisio, ut patet in propositionibus affirmativis et negativis. Ergo intellectus componit et dividit.

CONCLUSIO. — Cùm intellectus humanus non statim in prima apprehensione capiat perfectam rei cognitionem sicut divinus et angelicus, necessum est eum intelligere componendo et dividendo et ratiocinando.

Respondeo dicendum quòd intellectus humanus necesse habet intelligere componendo et dividendo. Cùm enim intellectus humanus exeat de potentia in actum, similitudinem quamdam habet cum rebus generabilibus, quæ non statim perfectionem suam habent, sed eam successivè acquirunt. Et similiter intellectus humanus non statim in prima apprehensione capit perfectam rei cognitionem; sed primò apprehendit aliquid de ipsa, putà quidditatem ipsius rei, quæ est primum et proprium objectum intellectûs; et deinde intelligit proprietates et accidentia, et habitudines circumstantes rei essentiam. Et secundùm hoc necesse habet unum apprehensum alii componere et dividere, et ex una compositione et divisione ad aliam procedere; quod est ratiocinari. Intellectus autem angelicus et divinus se habent sicut res incorruptibiles, quæ statim à principio habent suam totam perfectionem. Unde intellectus angelicus et divinus statim perfectè totam rei cognitionem habet. Unde in cognoscendo quidditatem rei, cognoscit de re simul quidquid nos cognoscere possumus componendo et dividendo, et ratiocinando. Et ideo intellectus humanus cognoscit componendo et dividendo, sicut et ratiocinando. Intellectus autem divinus et angelicus cognoscunt quidem compositionem et divisionem et ratiocinationem, non tamen componendo et dividendo et ratiocinando, sed per intellectum simplicis quidditatis.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd compositio et divisio intellectûs per quamdam differentiam vel comparisonem fit. Unde sic intellectus cognoscit multa componendo et dividendo, sicut cognoscendo differentiam vel comparisonem rerum.

Ad *secundum* dicendum, quòd intellectus abstrahit à phantasmatibus; et tamen non intelligit actu nisi convertendo se ad phantasmata, sicut supra dictum est (art. 1 hujus quæst. et quæst. LXXXIV, art. 7). Et ex ea parte quæ se ad phantasmata convertit, compositioni et divisioni intellectûs adjungitur tempus, ut patet (De memoria et reminiscencia, cap. 1).

Ad *tertium* dicendum, quòd similitudo rei recipitur in intellectu secundùm modum intellectûs, et non secundùm modum rei (1). Unde compositioni et divisioni intellectûs respondet quidem aliquid ex parte rei; tamen non eodem modo se habet in re sicut in intellectu. Intellectûs enim humani proprium objectum est quidditas rei materialis, quæ sub sensu et imaginatione cadit. Invenitur autem duplex compositio in re materiali: prima quidem formæ ad materiam; et huic respondet compositio intellectûs, quæ totum universale de sua parte prædicatur. Nam genus sumitur à materia communi, differentia verò completa speciei à forma, particulare verò à materia individuali. Secunda verò compositio est accidentis ad subjectum; et huic reali compositioni respondet compositio intellectûs, secundùm quam prædicatur accidens de subjecto, ut cùm dicitur: *Homo est albus*. Tamen differt compositio intellectûs à compositione rei. Nam ea quæ componuntur in re, sunt diversa; compositio autem intellectûs est signum identitatis

(1) Quia scilicet modus rei est secundùm se materialis, in intellectu autem immaterialiter

tantùm et spiritualiter per ipsam sui speciem recipitur.

eorum quæ componuntur. Non enim intellectus sic componit, ut dicat quòd homo est albedo; sed dicit quòd homo est albus, id est, habens albedinem. Idem autem est subjecto quod est homo, et quod est habens albedinem (4). Et simile est de compositione formæ et materiæ. Nam animal significat id quod habet naturam (2) sensitivam; rationale verò, quod habet naturam intellectivam; homo verò, quod habet utrumque; Socrates verò, quod habet omnia hæc cum materia individuali. Ei secundum hanc identitatis rationem intellectus noster unum componit alteri, prædicando.

ARTICULUS VI. — UTRUM INTELLECTUS POSSIT ESSE FALSUS (3).

De his etiam sup. quæst. xvii, art. 5, et Sent. II, dist. 50, quæst. III, art. 4, et De verit. quæst. I, art. 42, et Metaph. lib. IV, lect. 4, et lib. IX fin. et De anima, lib. III, lect. 2 fin.

Ad sextum sic proceditur. 1. Videtur quòd intellectus possit esse falsus. Dicit enim Philosophus (Metaph. lib. VI, text. 8), quòd « verum et falsum sunt in mente. » Mens autem et intellectus idem sunt, ut supra dictum est (quæst. LXXIX, art. 1). Ergo falsitas est in intellectu.

2. Præterea, opinio et ratiocinatio ad intellectum pertinent. Sed in utraque istarum invenitur falsitas. Ergo potest esse falsitas in intellectu.

3. Præterea, peccatum in parte intellectiva est. Sed peccatum cum falsitate est; *errant enim qui operantur malum*, ut dicitur (Proverb. XIV, 22). Ergo falsitas potest esse in intellectu.

Sed *contra* est quod dicit Augustinus (Quæst. lib. LXXXIII, quæst. 32, in princ.), quòd « omnis qui fallitur, id in quo fallitur, non intelligit. » Et Philosophus dicit (De anima, lib. III, text. 51), quòd « intellectus semper est verus (4). »

CONCLUSIO. — Cum quidditas rei sit proprium objectum intellectus, nunquam contingit circa ipsum falli nisi per accidens, prout ipsi compositio vel divisio, seu discursus admiscetur, in quibus fallitur quandoque.

Respondeo dicendum quòd Philosophus (De anima, lib. III, text. 26) comparat quantum ad hoc intellectum sensui. Sensus enim circa proprium objectum non decipitur (5), sicut visus circa colorem, nisi fortè per accidens ex impedimento circa organum contingente; sicut cum gustus febricitantium dulcia judicat amara, propter hoc quòd lingua malis humoribus est repleta. Circa sensibilia verò communia decipitur sensus, sicut judicando de magnitudine vel figura; ut cum judicat solem esse pedalem, qui tamen est major terrâ. Et multò magis decipitur circa sensibilia per accidens (6), ut cum judicat, fel esse mel propter coloris similitudinem. Et hujus ratio est in evidenti: quia ad proprium objectum unaquæque potentia per se ordinatur, secundum quòd ipsa; quæ autem sunt hujusmodi, semper eodem modo se habent. Unde, manente potentiâ, non deficit ejus judicium circa proprium objectum. Objectum autem proprium intellectus est quidditas rei: unde circa quidditatem rei, per se loquendo, intellectus non fallitur; sed circa ea quæ circumstant rei essentiam vel quidditatem intellectus potest falli, dum unum ordinat ad aliud, vel componendo, vel dividendo, vel etiam ratiocinando. Et propter hoc etiam circa illas propositiones errare

(4) Ita codd. et editi plurimi. In edit. Rom. deest: *Idem autem est subjecto quod est homo, et quod est habens albedinem.*

(2) Al., *materiam.*

(5) Quod in hoc articulo docet D. Thomas pertinet ad certitudinis questionem quæ à philosophis recentioribus tam acriter fuit disputata.

(4) Quod à Philosopho dicitur per oppositum ad appetitum et imaginationem quæ nunc recta

sunt, nunc non recta, ut eodem loco immediatè subjungit Aristoteles.

(5) Qui hæc principia pertinaciter negare voluerunt, ut D. Lamennais et alii, latâ viâ ad scepticismum ducti fuerunt.

(6) Circa sensibile proprium, commune et per accidens vide quod superius dictum est (quæst. LXXXVIII, art. 2).

non potest, quæ statim cognoscuntur, cognitâ terminorum quidditate (1); sicut accidit circa prima principia, ex quibus etiam accidit infallibilitas veritatis secundum certitudinem scientiæ circa conclusiones. Per accidens tamen contingit intellectum decipi circa *quod quid est* in rebus compositis; non ex parte organi, quia intellectus non est virtus utens organo; sed ex parte compositionis intervenientis circa definitionem, dum vel definitio unius rei est falsa de alia, sicut definitio circuli de triangulo; vel dum aliqua definitio est in se falsa, implicans compositionem impossibilium; ut si accipiatur hoc ut definitio alicujus rei, animal rationale alatum. Unde in rebus simplicibus, in quarum definitionibus compositio intervenire non potest, non possumus decipi; sed deficimus (2) in totaliter non attingendo, sicut dicitur (Metaph. lib. ix, text. 22).

Ad *primum* ergo dicendum, quod falsitas dicitur esse in mente secundum compositionem et divisionem.

Et similiter dicendum est ad *secundum* de opinione et ratiocinatione.

Et ad *tertium* de errore peccantium qui consistit in applicatione ad appetibile. Sed in absoluta consideratione quidditatis rei, et eorum quæ per eam cognoscuntur, intellectus nunquam decipitur.

Et sic loquuntur auctoritates in contrarium inductæ.

ARTICULUS VII. — UTRUM UNAM ET EAMDEM REM UNUS ALIO MELIUS INTELLIGERE POSSIT (3).

De his etiam sup. quæst. xii, art. 6 corp. et Sent. iv, dist. 49, quæst. ii, art. 4 ad 1, et De verit. quæst. ii, art. 2 ad 2.

Ad septimum sic proceditur. 1. Videtur quod unam et eandem rem unus alio melius intelligere non possit. Dicitur enim (Quæst. lib. lxxxiii, quæst. 32): « Quisquis ullam rem aliter quam est, intelligit, non eam intelligit. Quare non est dubitandum esse perfectam intelligentiam quâ præstantior esse non possit; et ideo non est per infinitum ire, quia quæque res intelligitur: nec eam posse alium alio plus intelligere. »

2. Præterea, intellectus intelligendo verus est. Veritas autem, cum sit æqualitas quædam intellectus et rei (4), non recipit magis et minus; non enim propriè dicitur aliquid magis et minus æquale. Ergo neque magis et minus aliquid intelligi dicitur.

3. Præterea, intellectus est id quod est formalissimum in homine. Sed differentia formæ causat differentiam speciei. Si igitur unus homo magis alio intelligit, videtur quod non sint unius speciei.

Sed *contra* est quod per experimentum inveniuntur aliqui aliis profundius intelligentes; sicut profundius intelligit qui conclusionem aliquam potest reducere in prima principia et causas primas, quam qui potest reducere solum in causas proximas (5).

CONCLUSIO. — Eandem rem alium alio melius intelligere contingit, non objective quidem, sed ex parte potentiæ intelligentis, quæ dispositionem animæ sequitur.

Respondeo dicendum quod aliquem intelligere unam et eandem rem

(1) Hinc evidentiâ est motivum iudicandi certum et infallibile.

(2) Eatenus in spiritualium cognitione deficimus quod nullo modo ea cognoscimus.

(3) In hoc articulo et in Sent. (lib. ii, dist. 52, quæst. ii, art. 3) D. Thomas docet animas hominum esse inæquales quoad perfectionem substantialem, quod ab omnibus philosophis et theologis non est admissum.

(4) Per se quidem divini à quo veritas ipsa rei secundum suum esse dependet; sed humani vel angelici per accidens à quo veritas non dependet, sed cognoscitur tantum, ut ex professo dictum et explicatum supra (quæst. xvi, art. 4).

(5) Hic spectat illud Sapientis dicentis de se ipso: *Puer eram ingeniosus et sortitus sum animam bonam* (Sap. viii, 19).

magis quàm alium, potest intelligi dupliciter : uno modo sic quòd *ly magis* determinet actum intelligendi ex parte rei intellectæ : et sic non potest unus eandem rem magis intelligere quàm alius ; quia si intelligeret eam aliter quàm sit, vel melius, vel pejùs, falleretur, et non intelligeret, ut arguit Augustinus (loc. cit.). — Alio modo potest intelligi, ut determinet actum intelligendi ex parte intelligentis ; et sic unus alio potest eandem rem melius intelligere, quia est melioris virtutis in intelligendo ; sicut melius videt visione corporali rem aliquam qui est perfectioris virtutis, et in quo virtus visiva est perfectior. Hoc autem circa intellectum contingit dupliciter : uno quidem modo ex parte ipsius intellectùs, qui est perfectior. Manifestum est enim quòd quantò corpus est melius dispositum, tantò meliorem sortitur animam ; quod manifestè apparet in his quæ sunt secundum speciem diversa. Cujus ratio est, quia actus et forma recipitur in materia secundum materiæ capacitatem. Unde etiam cùm in hominibus quidam habeant corpus melius dispositum, sortiuntur animam majoris virtutis in intelligendo. Unde dicitur (De anima, lib. II, text. 94), quòd « molles carne bene aptos mente videmus. » — Alio modo contingit hoc ex parte inferiorum virtutum, quibus intellectus indiget ad sui operationem. Illi enim in quibus virtus imaginativa et cogitativa et memorativa est melius disposita, sunt melius dispositi ad intelligendum.

Ad *primum* ergo patet solutio ex dictis.

Et similiter ad *secundum* ; veritas enim intellectùs in hoc consistit quòd intelligatur res esse sicuti est.

Ad *tertium* dicendum, quòd differentia formæ, quæ non provenit nisi ex diversa dispositione materiæ, non facit diversitatem secundum speciem, sed solum secundum numerum. Sunt enim diversorum individuorum diversæ formæ secundum materiam diversificatæ.

ARTICULUS VIII. — UTRUM INTELLECTUS PER PRIUS INTELLIGAT INDIVISIBILE QUAM DIVISIBILE.

De his etiam infra, quæst. LXXXVII, art. 5 corp. et Sent. I, dist. 24, quæst. I, art. 5 ad 2, et De anima, lib. III, lect. 2.

Ad octavum sic proceditur. 1. Videtur quòd intellectus per prius intelligat indivisibile quàm divisibile. Dicit enim Philosophus (Physic. lib. I, text. 1), quòd « intelligimus et scimus ex principiorum et elementorum cognitione. » Sed indivisibilia sunt principia et elementa divisibilia. Ergo per prius sunt nobis nota indivisibilia quàm divisibilia.

2. Præterea, id quod ponitur in definitione alicujus, per prius cognoscitur à nobis ; quia « definitio est ex prioribus et notioribus, » ut dicitur (Top. lib. VI, cap. 1). Sed indivisibile ponitur in definitione divisibilis, sicut punctum in definitione lineæ. Linea enim, ut Euclides dicit (Elem. lib. I, in princ.), est longitudo sine latitudine, cujus extremitates sunt duo puncta ; et unitas ponitur in definitione numeri : quia numerus est multitudo mensurata per unum, ut dicitur (Metaph. lib. X, text. 21). Ergo intellectus noster per prius intelligit indivisibile quàm divisibile.

3. Præterea, simile simili cognoscitur. Sed indivisibile est magis simile intellectui quàm divisibile ; quia intellectus est simplex, ut dicitur (De anima, lib. III, text. 4 et 12). Ergo intellectus noster prius cognoscit indivisibile.

Sed *contra* est quod dicitur (De anima, lib. III, text. 25), quòd « indivisibile monstratur sicut privatio. » Sed privatio per posterius cognoscitur. Ergo et indivisibile.

CONCLUSIO. — Indivisibile actu, tam secundum continuitatem quàm secundum

rationem, est prius notum quam opposita divisio : sed indivisibile omnino, actu scilicet et potentiâ, est posterius notum.

Respondeo dicendum quòd objectum intellectûs nòstri secundum præsentem statum est quidditas rei materialis quam à phantasmatibus abstrahit, ut ex præmissis patet (quæst. lxxxiv, art. 6 et 7). Et quia id quod est primò et per se cognitum à virtute cognoscitiva, est proprium ejus objectum; considerari potest quo ordine indivisibile intelligatur à nobis, ex ejus habitudine ad hujusmodi quidditatem. Dicitur autem indivisibile tripliciter (1), ut dicitur (De anima, lib. iii, text. 23 et deinceps) : uno modo sicut continuum est indivisibile, quia est indivisum in actu, licet sit divisibile in potentia; et hujusmodi indivisibile prius est intellectum à nobis quam ejus divisio, quæ est in partes; quia cognitio confusa est prior quam distincta, ut dictum est (art. 3 hujus quæst. ad 3). Alio modo dicitur indivisibile secundum speciem, sicut ratio hominis est quoddam indivisibile; et hoc etiam modo indivisibile est prius intellectum quam divisio ejus in partes rationis, ut supra dictum est (loc. cit.), et iterum prius quam intellectus componat et dividat, affirmando vel negando. Et hujus ratio est, quia hujusmodi duplex indivisibile intellectus secundum se intelligit sicut proprium objectum. Tertio modo dicitur indivisibile quod est omnino indivisibile, ut punctus et unitas, quæ nec actu nec potentiâ dividuntur; et hujusmodi indivisibile per posterius cognoscitur per privationem divisibilis. Unde punctum primitivè definitur : « Punctum est cujus pars non est. » Et similiter ratio *unius* est quòd sit indivisibile, ut dicitur (Metaph. lib. x, text. 2). Et hujus ratio est, quia tale indivisibile habet quamdam oppositionem ad rem corporalem, cujus quidditatem primò et per se intellectus accipit. Si autem intellectus noster intelligeret per participationem indivisibilem separatorum, ut platonici posuerunt, sequeretur quòd indivisibile hujusmodi esset primò intellectum; quia secundum platonicos prius participatur à rebus.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd in accipiendo scientiam non semper principia et elementa sunt priora; quia quandoque ex effectibus sensibilibus devenimus in cognitionem principiorum et causarum intelligibilem. Sed in complemento scientiæ semper scientia effectuum dependet ex cognitione principiorum et elementorum; quia, ut ibidem dicit Philosophus (loc. cit. in arg.) : « tunc opinamur nos scire, cum principiata possumus in causas resolvere. »

Ad *secundum* dicendum, quòd punctum non ponitur in definitione lineæ communiter sumptæ. Manifestum est enim quòd in linea infinita, et etiam in circulari non est punctum nisi in potentia. Sed Euclides definit lineam finitam rectam; et ideo posuit punctum in definitione lineæ, sicut terminum in definitione terminati. Unitas verò est mensura numeri; et ideo ponitur in definitione numeri mensurati; non autem ponitur in definitione (2) divisibilis, sed magis è converso.

Ad *tertium* dicendum, quòd similitudo, per quam intelligimus, est species cogniti in cognoscente; et ideo non secundum similitudinem naturæ ad potentiam cognoscitivam est aliquid prius cognitum, sed per conve-

(1) Ut ait ipse D. Thomas (De anima, lib. ii, lect. 2) tot modis dicitur indivisibile quot modis dicitur et unum, cujus ratio ex indivisione est. Dicitur enim uno modo aliquid unum cum continuitate, unde et illud quod est continuum dicitur indivisibile. Dicitur quoque unum id quod habet unam speciem et huic respondet indivisibile se-

cundum speciem. Tertio modo videtur unum esse quod est penitus indivisibile, ut punctum et unitas.

(2) Id est non autem ponitur punctum vel unitas in definitione lineæ vel numeri prout divisibilis, licet ponatur in definitione lineæ prout terminatæ, sive numeri prout mensurati.

nientiam ad objectum; alioquin magis visus cognosceret auditum quàm colorem.

QUÆSTIO LXXXVI.

QUID INTELLECTUS NOSTER IN REBUS MATERIALIBUS COGNOSCAT, IN QUATUOR ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est quid intellectus noster in rebus materialibus cognoscat. Et circa hoc quærentur quatuor : 1° Utrùm cognoscat singularia. — 2° Utrùm cognoscat infinita. — 3° Utrùm cognoscat contingentia. — 4° Utrùm cognoscat futura.

ARTICULUS I. — UTRUM INTELLECTUS NOSTER COGNOSCAT SINGULARIA (1).

De his etiam Sent. IV, dist. 50, quæst. I, art. 3, et De verit. quæst. V, art. 6, et quæst. X, art. 5, et De anima, art. 20, et quodl. XII, art. 42, et Opusc. XIV, cap. 1 et 2, et De anima, lib. III, lect. 8, col. 2 et 5.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quòd intellectus noster cognoscat singularia. Quicumque enim cognoscit compositionem, cognoscit extrema compositionis. Sed intellectus noster cognoscit hanc compositionem : *Socrates est homo*; ejus enim est propositionem formare. Ergo intellectus noster cognoscit singulare quod est Socrates.

2. Præterea, intellectus practicus dirigit ad agendum. Sed actus sunt circa singularia. Ergo cognoscit singularia.

3. Præterea, intellectus noster intelligit seipsum. Ipse autem est quoddam singulare; alioquin non haberet aliquem actum. Actus enim singularium sunt (2). Ergo intellectus noster cognoscit singulare.

4. Præterea, quidquid potest virtus inferior, potest superior. Sed sensus cognoscit singulare. Ergo multò magis intellectus.

Sed *contra* est quod dicit Philosophus (Physic. lib. I, text. 49), quòd « universale secundum rationem est notum, singulare autem secundum sensum. »

CONCLUSIO. — Cùm non contingat intelligere nisi secundum abstractionem à materia, impossibile est singularia ab intellectu apprehendi directè, sed tantum indirectè secundum quamdam reflexionem.

Respondeo dicendum quòd singulare in rebus materialibus intellectus noster directè et primò cognoscere non potest. Cujus ratio est, quia principium singularitatis in rebus materialibus est materia individualis. Intellectus autem noster, sicut supra dictum est (quæst. LXXXV, art. 1), intelligit abstrahendo speciem intelligibilem ab hujusmodi materia. Quod autem à materia individuali abstrahitur, est universale. Unde intellectus noster directè non est cognoscitivus nisi universalium. Indirectè autem, et quasi per quamdam reflexionem (3), potest cognoscere singulare. Quia, sicut supra dictum est (quæst. LXXXIV, art. 7), etiam postquam species intelligibiles abstraxerit, non potest secundum eas actu intelligere, nisi convertendo se ad phantasmata, in quibus species intelligibiles intelligit, ut dicitur (De anima, lib. III, text. 32). Sic igitur ipsum universale per speciem intelligibilem directè intelligit, indirectè autem singularia, quorum sunt phantasmata. Et hoc modo format hanc propositionem : *Socrates est homo*.

(1) Juxta mentem D. Thomæ intellectus noster non directè singularia materialia cognoscit, sed indirectè et per quamdam reflexionem.

(2) Sicut et circa singulare, ut Met. lib. I, cap. 4) ab exemplo medici ostenditur qui singularem tantum hominem sanat.

(3) Quæ idecirco diligenter notanda sunt; quia non defuerunt qui dicerent B. Thomam docuisse quòd intellectus noster in præsenti statu singularia non cognoscit; cùm tamen expresse doceat quòd ea cognoscit, sed indirectè.

Unde patet solutio ad *primum*.

Ad *secundum* dicendum, quòd electio particularis operabilis est quasi conclusio syllogismi intellectus practici, ut dicitur (Ethic. lib. vii, cap. 3). Ex universali autem propositione directè non potest concludi singularis, nisi mediante aliquà singulari propositione assumptà. Unde universalis ratio intellectus practici non movet nisi mediante particulari apprehensione sensitivæ partis, ut dicitur (De anima, lib. iii, text. 58).

Ad *tertium* dicendum, quòd singulare non repugnat intelligi, inquantum est singulare, sed inquantum est materiale; quia nihil intelligitur nisi immaterialiter. Et ideo si sit aliquid singulare et immateriale, sicut est intellectus, hoc non repugnat intelligi.

Ad *quartum* dicendum, quòd virtus superior potest illud quod virtus inferior, sed eminentiori modo. Unde id quod cognoscit sensus materialiter et concretè, quod est cognoscere singulare directè, hoc cognoscit intellectus immaterialiter et abstractè, quod est cognoscere universale (4).

ARTICULUS II. — UTRUM INTELLECTUS NOSTER POSSIT COGNOSCERE INFINITA (2).

De his etiam infra, quæst. LXXXVII, art. 5 ad 2, et Opusc. IX, quæst. LXXXI.

Ad *secundum* sic proceditur. 1. Videtur quòd intellectus noster possit cognoscere infinita. Deus enim excedit omnia infinita. Sed intellectus noster potest cognoscere Deum, ut supra dictum est (quæst. xii, art. 1). Ergo multò magis potest cognoscere omnia alia infinita.

2. Præterea, intellectus noster natus est (3) cognoscere genera et species. Sed quorundam generum sunt infinitæ species, sicut numeri, proportionales et figuræ. Ergo intellectus noster potest cognoscere infinita.

3. Præterea, si unum corpus non impediret aliud ab existendo in uno et eodem loco, nihil prohiberet infinita corpora in uno loco esse. Sed una species intelligibilis non prohibet (4) aliam ab existendo simul in eodem intellectu; contingit enim multa scire in habitu. Ergo nihil prohibet intellectum nostrum infinitorum scientiam habere in habitu.

4. Præterea, intellectus, cum non sit virtus materiæ corporalis, ut supra dictum est (quæst. LXXIX, art. 4 ad 1), videtur esse potentia infinita. Sed virtus infinita potest super infinita (5). Ergo intellectus noster potest cognoscere infinita.

Sed *contra* est quod dicitur (Phys. lib. i, text. 35, et lib. iii, text. 65), quòd « infinitum, inquantum est infinitum, est ignotum. »

CONCLUSIO. — Intellectus humanus nec actu, nec habitu potest intelligere infinita, sed in potentia tantum.

Respondeo dicendum quòd cum potentia proportionetur suo objecto, oportet hoc modo se habere intellectum ad infinitum, sicut se habet ejus objectum, quod est quidditas rei materialis. In rebus autem materialibus

(4) Ut certa ab incertis in hac quæstione separantur, certò tenendum est, ait Sylvius, quòd intellectus humanus, etiam in præsentì rerum statu, cognoscit singularia rerum materialium per se, seu per suum proprium actum; quod verò illa solum indirectè cognoscat probabile est.

(2) In hoc articulo D. Thomas de infinito secundum quantitatem loquitur, siquidem dicit de illo infinito quòd non habet rationem totius

et perfecti, quodque intelligi non potest nisi accipiendo partem post partem.

(3) Id est, aptitudinem habet à natura ut ea possit cognoscere quasi proprium ac directum objectum suum quod est universale.

(4) Vel non impedit quin etiam alia in eodem sit intellectu vel esse possit simul cum illa.

(5) Seu potentiam habet super infinita, non sicut in quibusdam exemplaribus, *potest esse super infinita*.

non invenitur infinitum in actu, sed solum in potentia, secundum quod unum succedit alteri, ut dicitur (Phys. lib. III, text. 57). Et ideo in intellectu nostro invenitur infinitum in potentia, in accipiendo scilicet unum post aliud; quia nunquam intellectus noster tot intelligit, quin possit plura intelligere. Actum autem vel habitum non potest cognoscere infinita intellectus noster. Actum quidem non, quia intellectus noster non potest simul actum cognoscere nisi quod per unam speciem cognoscit. Infinitum autem non habet unam speciem; alioquin haberet rationem totius et perfecti: et ideo non potest intelligi nisi accipiendo partem post partem, ut ex ejus definitione patet (Phys. lib. III, text. 63). Est enim « infinitum cujus quantitatem accipientibus semper est aliquid extra accipere: » et sic infinitum cognosci non posset actu, nisi omnes partes ejus numerarentur; quod est impossibile. Et eadem ratione non possumus intelligere infinita in habitu. In nobis enim habitualis cognitio causatur ex actuali consideratione. Intelligendo enim efficimur scientes, ut dicitur (Ethic. lib. II, cap. 1). Unde non possemus habere habitum infinitorum secundum distinctam cognitionem, nisi consideravissemus omnia infinita, numerando ea secundum cognitionis successionem; quod est impossibile. Et ita nec actu nec habitu intellectus noster potest cognoscere infinita, sed in potentia tantum, ut dictum est (in isto art.).

Ad *primum* ergo dicendum, quod, sicut supra dictum est (quæst. VII, art. 1), Deus dicitur infinitus, sicut forma quæ non est terminata per aliquam materiam. In rebus autem materialibus aliquid dicitur infinitum per privationem formalis terminationis. Et quia forma secundum se nota est, materia autem sine forma est ignota; inde est quod infinitum materiale est secundum se ignotum. Infinitum autem formale, quod est Deus, est secundum se notum; ignotum autem quoad nos, propter defectum intellectus nostri, qui secundum statum præsentis vitæ habet naturalem aptitudinem ad materialia cognoscenda. Et ideo in præsentem Deum cognoscere non possumus nisi per materiales effectus. In futuro autem tollitur defectus intellectus nostri per gloriam; et tunc ipsum Deum in sua essentia videre poterimus, tamen absque comprehensione (1).

Ad *secundum* dicendum, quod intellectus noster natus est cognoscere species per abstractionem à phantasmatibus; et ideo illas species numerorum et figurarum quas quis non est imaginatus, non potest cognoscere nec actu, nec habitu, nisi fortè in genere et in principiis universalibus; quod est cognoscere in potentia et confusè.

Ad *tertium* dicendum, quod si duo corpora essent in uno loco, vel plura, non oporteret quod successivè subintrarent locum, ut sic per ipsam subintrationis successionem numerarentur locata. Sed species intelligibiles ingrediuntur intellectum nostrum successivè, quia non multa simul actu intelliguntur. Et ideo oportet numeratas et non infinitas species esse in intellectu nostro.

Ad *quartum* dicendum, quod sicut intellectus noster est infinitus virtute, ita infinitum cognoscit. Est enim virtus ejus infinita, secundum quod non terminatur per materiam corporalem; et est cognoscitivus universalis, quod est abstractum à materia individuali, et per consequens non finitur ad aliquod individuum; sed, quantum est de se, ad infinita individua se extendit.

(1) Quæ significet plenam, perfectam, adæquatam et omnimodam visionem, cum alioquin largè *comprehensio* quasi 'attingentia diviniæ

essentiæ dici possit, ut suo loco (quæst. XII, art. 7) explicatum est et rursus infra (I 2, quæst. IV, art. 5) notabitur.

ARTICULUS III. — UTRUM INTELLECTUS SIT COGNOSCITIVUS CONTINGENTIUM (1).

De his etiam *Ethic.* lib. vi, lect. 4 fin. et *De verit.* quæst. xxv, art. 2 ad 5.

Ad tertium sic proceditur. 1. Videtur quòd intellectus non sit cognoscitivus contingentium. Quia, ut dicitur (*Ethic.* lib. vi, cap. 6) : « Intellectus et sapientia et scientia non sunt contingentium, sed necessarium (2). »

2. Præterea, sicut dicitur (*Physic.* lib. iv, text. 120) : « Ea quæ quandoque sunt, et quandoque non sunt, tempore mensurantur. » Intellectus autem à tempore abstrahit, sicut et ab aliis conditionibus materiæ. Cum igitur proprium contingentium sit quandoque esse et quandoque non esse, videtur quòd contingentia non cognoscantur ab intellectu.

Sed *contra*, omnis scientia est in intellectu. Sed quædam scientiæ sunt de contingentibus ; sicut scientiæ morales, quæ sunt de actibus humanis subjectis libero arbitrio ; et etiam scientiæ naturales, quantum ad partem quæ tractat de generabilibus et corruptibilibus. Ergo intellectus est cognoscitivus contingentium.

CONCLUSIO. — Contingentia, ut contingentia sunt, à sensu directè, ab intellectu indirectè cognoscuntur ; ut verò contingentia necessitatis, et universalitatis conditionem induunt, directè ab intellectu apprehenduntur.

Respondeo dicendum quòd contingentia dupliciter possunt considerari : uno modo secundum quòd contingentia sunt ; alio modo secundum quòd in eis aliquid necessitatis invenitur. Nihil enim est adeo contingens, quin in se aliquid necessarium habeat ; sicut hoc ipsum quod est Socratem currere, in se quidem contingens est ; sed habitudo cursus ad motum est necessaria ; necessarium enim est Socratem moveri, si currit. Est autem unumquodque contingens ex parte materiæ ; quia contingens est quod potest esse et non esse. Potentia (3) autem pertinet ad materiam ; necessitas autem consequitur rationem formæ ; quia ea quæ consequuntur ad formam, ex necessitate insunt. Materia autem est individuationis principium. Ratio autem universalis (4) accipitur secundum abstractionem formæ à materia particulari. Dictum autem est supra (art. 1 hujus quæst.), quòd per se et directè intellectus est universalium, sensus autem singularium ; quorum etiam indirectè quodammodo est intellectus, ut supra dictum est (*ibid.*). Sic igitur contingentia, prout sunt contingentia, cognoscuntur directè quidem à sensu, indirectè autem ab intellectu ; rationes autem universales et necessariæ contingentium cognoscuntur per intellectum. Unde si attendantur rationes universales sensibilibus, omnes scientiæ sunt de necessariis ; si autem attendantur ipsæ res, sic quædam scientia est de necessariis, quædam verò de contingentibus.

Et per hoc patet solutio ad objecta.

ARTICULUS IV. — UTRUM INTELLECTUS NOSTER COGNOSCAT FUTURA (5).

De his etiam sup. quæst. xiv, art. 13, et quæst. lvii, art. 3, et 2 quæst. xcvi, art. 1, et *Sent.* i, dist. 38, art. 5, et ii, dist. 7, quæst. i, art. 2, et *Cont. gent.* lib. i, cap. 67, et *De verit.* quæst. viii, art. 12, et *De mal.* quæst. xvi, art. 7, et *Opusc.* ii, cap. 35 et 156.

Ad quartum sic proceditur. 1. Videtur quòd intellectus noster cognoscat

(1) Per contingentia intelliguntur ea quæ sunt mutabilia per ordinem ad esse et non esse, secundum quòd substant conditionibus materialibus ex quibus eorum provenit mutabilitas.

(2) Per oppositum ad prudentiam et ad artem quæ de contingentibus esse possunt.

(3) Passiva nempè, qualis est hæc, ut possit esse et non esse.

(4) Sive ratio constituens universale quod secundum abstractionem accipi debet, prout metaphysicè tantum consideratur vel physicè.

(5) In hoc articulo habes quomodò per rationem ostendas rectè dici (*Dan.* xiii) : *Deus universorum cognitor, qui omnia scis, antequam fiant.*

futura. Intellectus enim noster cognoscit per species intelligibiles, quæ abstrahunt ab hic et nunc, et ita se habent indifferenter ad omne tempus. Sed potest cognoscere præsentia. Ergo potest cognoscere futura.

2. Præterea, homo, quando alienatur à sensibus, aliqua futura cognoscere potest, ut patet in dormientibus et phreneticis. Sed quando alienatur à sensibus, magis viget (1) intellectu. Ergo intellectus, quantum est de se, est cognoscitivus futurorum.

3. Præterea, cognitio intellectiva hominis efficacior est quam cognitio quæcumque brutorum animalium. Sed quædam animalia sunt quæ cognoscunt quædam futura, sicut corniculæ frequenter crocitantantes significant pluviam mox futuram (2). Ergo multò magis intellectus humanus potest futura cognoscere.

Sed contra est quod dicitur (Eccles. VIII, 6) : *Multa hominis afflictio, quia ignorat præterita, et futura nullo potest scire nuntio.*

CONCLUSIO. — Ipsa futura, prout sub tempore cadunt, non intelligit intellectus noster, nisi secundum reflexionem, cum sint singularia : prout verò rationes futurorum sunt universales, ea directè intellectus, ut universalia cognoscit.

Respondeo dicendum quòd de cognitione futurorum eodem modo distinguendum est, sicut de cognitione contingentium. Nam ipsa futura, ut sub tempore cadunt, sunt singularia, quæ intellectus humanus non cognoscit, nisi per reflexionem, ut supra dictum est (art. 1 hujus quæst.). Rationes autem futurorum possunt esse universales, et intellectu perceptibiles, et de eis etiam possunt esse scientiæ. Ut tamen communiter de cognitione futurorum loquamur, sciendum est quòd futura dupliciter cognosci possunt : uno modo in seipsis ; alio modo in suis causis. In seipsis quidem futura cognosci non possunt nisi à Deo, cui etiam sunt præsentia, dum in cursu rerum sunt futura, inquantum ejus æternus intuitus simul fertur supra totum temporis cursum, ut supra dictum est (quæst. XIV, art. 13) cum de Dei scientia ageretur. Sed prout sunt in suis causis, cognosci possunt etiam à nobis. Et si quidem in suis causis sint ut ex quibus ex necessitate proveniunt, cognoscuntur per certitudinem scientiæ ; sicut astrologus præcognoscit eclipsim futuram. Si autem sic sint in suis causis, ut ab eis proveniant ut in pluribus ; sic cognosci possunt per quamdam conjecturam vel magis vel minus certam, secundum quòd causæ sunt vel magis vel minus inclinatae ad effectus.

Ad primum ergo dicendum, quòd ratio illa procedit de cognitione quæ fit per rationes universales causarum, ex quibus futura cognosci possunt secundum modum ordinis effectûs ad causam.

Ad secundum dicendum, quòd sicut Augustinus dicit (Confess. lib. VII, cap. 6) : « Anima habet quamdam vim sortis ut ex sui natura possit futura cognoscere. » Et ideo quando retrahitur à corporeis sensibus, et quodam modo revertitur ad seipsam, fit particeps notitiæ futurorum. Et hæc quidem opinio rationabilis esset, si poneremus quòd anima acciperet cognitionem rerum secundum participationem idearum, sicut platonici posuerunt, quia sic anima ex sui natura cognosceret universales causas omnium effectuum, sed impediretur (3) per corpus ; unde quando à corporis sensibus abstrahitur, futura cognosceret (4). Sed quia iste modus cognoscendi non est connaturalis intellectui nostro, sed magis ut cognitionem à sensibus accipiat ; ideo non est secundum naturam animæ quòd futura co-

(1) Ita cod. Alcan. cum plurimis editis. Editiones Rom. et Patav. 1698, *indiget*.

(2) Juxta virgilianum illud (Georg. lib. I) : *Tum*
II,

plend cornix pluviam vocat improba voce.

(5) Al., *impeditur*.

(4) Al., *cognoscit*.

gnoscat, cum à sensibus alienatur; sed magis per impressionem aliquarum causarum superiorum spiritualium (1) et corporalium. Spiritualium quidem, sicut cum virtute divinâ ministerio angelorum intellectus humanus illuminatur, et phantasmata ordinantur ad futura aliqua cognoscenda; vel etiam cum per operationem dæmonum fit aliqua commotio in phantasia ad præsignandum aliqua futura, quæ dæmones cognoscunt, ut supra dictum est (quæst. LVII, art. 3. et 4.). Hujusmodi autem impressiones spiritualium causarum magis nata est anima humana suscipere, cum à sensibus alienatur; quia per hoc propinquior fit substantiis spiritualibus, et magis libera ab exterioribus inquietudinibus. Contingit autem et hoc per impressionem superiorum causarum corporalium. Manifestum est enim quod corpora superiora imprimunt in corpora inferiora. Unde cum vires sensitivæ sint actus corporalium organorum, consequens est quod ex impressione cœlestium corporum immutetur quodammodo phantasia. Unde cum cœlestia corpora sint causa multorum futurorum (2), fiunt in imaginatione aliqua signa quorundam futurorum. Hæc autem signa magis percipiuntur in nocte et à dormientibus, quàm de die et à vigilantibus, quia, ut dicitur (De divinat. per somn. cap. 2, circ. med.): « Quæ deferuntur de die, dissolvuntur. Plus est enim sine turbatione aer noctis, eò quod silentiores sunt noctes, et in corpore faciunt sensum propter somnum; quia parvi motus interiores magis sentiuntur à dormientibus quàm à vigilantibus. Hi verò motus faciunt phantasmata, ex quibus prævidentur futura. »

Ad *tertium* dicendum, quod animalia bruta non habent aliquid supra phantasiam quod ordinet phantasmata, sicut homines habent rationem; et ideo phantasia brutorum animalium totaliter sequitur impressionem cœlestem. Et ideo ex motibus hujusmodi animalium magis possunt cognosci quædam futura, ut pluvia, et hujusmodi, quàm ex motibus hominum, qui moventur per consilium rationis. Unde Philosophus dicit (De somn. et vig., loc. cit.), quod « quidam imprudentissimi sunt maximè prævidentes. Nam intelligentia horum non est curis affecta; sed tanquam deserta et vacua ab omnibus, et mota secundum movens ducitur. »

QUÆSTIO LXXXVII.

QUOMODO ANIMA INTELLECTIVA SEIPSAM ET EA QUÆ SUNT IN IPSA COGNOSCAT, IN QUATUOR ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est quomodo anima intellectiva cognoscat seipsam et ea quæ in se sunt; et circa hoc quærentur quatuor: 1° Utrum cognoscat seipsam per suam essentiam. — 2° Quomodo cognoscat habitus in se existentes. — 3° Quomodo intellectus cognoscat proprium actum. — 4° Quomodo cognoscat actum voluntatis.

ARTICULUS I. — UTRUM ANIMA INTELLECTIVA SEIPSAM COGNOSCAT PER SUAM ESSENTIAM (3).

De his etiam Cont. gent. lib. II, cap. 96 princ. et lib. III, cap. 55, et De verit. quæst. VIII, art. 6, et De anima, lib. II, lect. 6 fin. et lib. III, lect. 8.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quod anima intellectiva seipsam cognoscat per suam essentiam. Dicit enim Augustinus (De Trinit. lib. II, cap. 3, in fin.), quod « mens seipsam novit per seipsam, quoniam est incorporea. »

(1) Vide quod docet auctor *De divinatione* (2° 2, quæst. XCV) et de superstitionibus observantiarum (quæst. seq.).

(2) De influxu corporum cœlestium vide infra quæst. CXLV.

(3) Juxta mentem D. Thomæ anima nostra non per essentiam suam, sed per actum se cognoscit.

2. Præterea, angelus et anima humana conveniunt in genere intellectualis substantiæ. Sed angelus intelligit seipsum per essentiam suam. Ergo et anima humana.

3. Præterea, « in his quæ sunt sine materia, idem est intellectus et quod intelligitur, » ut dicitur (De anima, lib. III, text. 15). Sed mens humana est sine materia; non enim est actus corporis alicujus, ut supra dictum est (quæst. LXXV, art. 2). Ergo in mente humana est idem intellectus et quod intelligitur; ergo intelligit se per essentiam suam.

Sed *contra* est quod dicitur (De anima, lib. II, loc. cit.), quod « intellectus intelligit seipsum sicut et alia. » Sed alia non intelligit per essentiam eorum, sed per eorum similitudines. Ergo neque se intelligit per essentiam suam.

CONCLUSIO. — Intellectus humanus, cum se habeat in genere rerum intelligibilium, ut ens in potentia tantum, non cognoscit seipsum per suam essentiam: sed per actum quo intellectus agens abstrahit à sensibilibus species intelligibiles.

Respondeo dicendum quod unumquodque cognoscibile est secundum quod est in actu, et non secundum quod est in potentia, ut dicitur (Metaph. lib. IX, text. 20). Sic enim aliquid est ens et verum, quod sub cognitione cadit, prout actu est. Et hoc quidem manifestè apparet in rebus sensibilibus; non enim visus percipit coloratum in potentia, sed solum coloratum in actu; et similiter intellectus. Manifestum est enim, quod, inquantum est cognoscitivus rerum materialium, non cognoscit nisi quod est actu. Et inde est quod non cognoscit materiam primam, nisi secundum proportionem ad formam, ut dicitur (Physic. lib. I, text. 69). Unde et in substantiis immaterialibus, secundum quod unaquæque earum se habet ad hoc quod sit in actu per essentiam suam, ita se habet ad hoc quod sit per suam essentiam intelligibilis. Essentia igitur Dei, quæ est actus purus et perfectus, est simpliciter et perfectè secundum seipsam intelligibilis; unde Deus per suam essentiam non solum seipsum, sed etiam omnia intelligit. Angeli autem essentia est quidem in genere intelligibilium ut actus, non tamen ut actus purus, neque completus; unde ejus intelligere non completur per essentiam suam. Etsi enim per essentiam suam se intelligat angelus, tamen non omnia potest per essentiam suam cognoscere; sed cognoscit alia à se per eorum similitudines. Intellectus autem humanus se habet in genere rerum intelligibilium ut ens in potentia tantum, sicut et materia prima se habet in genere rerum sensibilibus; unde possibilis nominatur. Sic igitur in sua essentia consideratus se habet ut potentia intelligens. Unde ex seipso habet virtutem ut intelligat, non autem ut intelligatur, nisi secundum id quod fit actu. Sic enim etiam platonici posuerunt ordinem entium intelligibilium supra ordinem intellectuum; quia intellectus non intelligit nisi per participationem intelligibilis (1); participans autem est infra participatum secundum eos. Si igitur intellectus humanus fieret actu per participationem formarum intelligibilium separatarum, ut platonici posuerunt, per hujusmodi participationem rerum incorporearum intellectus humanus seipsum intelligeret. Sed quia connaturale est intellectui nostro secundum statum præsentis vitæ quod ad materialia et sensibilia respiciat, sicut supra dictum est (quæst. præc. art. 4 ad 2, et quæst. LXXXIV, art. 7), consequens est ut sic seipsum intelligat intellectus noster, secundum quod fit actu per species (2)

(1) Ita cod. Alcan. et editi plurimi. Edit. Rom., *intelligibilem*.

(2) Attamen, ait ipse D. Thomas, anima non cognoscitur per speciem à sensibus abstractam, quasi intelligatur species illa esse animæ simili-

tudo, sed naturam speciei considerando quæ à sensibilibus abstrahitur. invenitur natura animæ in qua hujusmodi species recipitur, sicut ex forma cognoscitur materia.

à sensibilibus abstractas per lumen intellectus agentis, quod est actus ipsorum intelligibilium; et eis mediantibus intelligit intellectus possibilis. Non ergo per essentiam suam, sed per actum suum se cognoscit intellectus noster; et hoc dupliciter: uno quidem modo particulariter, secundum quod Socrates vel Plato percipit se habere animam intellectivam ex hoc quod percipit se intelligere. Alio modo in universali, secundum quod naturam humanæ mentis ex actu intellectus consideramus. Sed verum est quod iudicium et efficacia hujus cognitionis, per quam naturam animæ cognoscimus, competit nobis secundum derivationem luminis intellectus nostri à veritate divina, in qua rationes omnium rerum continentur, sicut supra dictum est (1) (quæst. LXXXIV, art. 5). Unde Augustinus dicit (De Trin. lib. ix, cap. 6, paulò à princ.): « Intuemur inviolabilem veritatem, ex qua perfectè, quantum possumus, definimus, non qualis sit uniuscujusque hominis mens, sed qualis esse sempiternis rationibus debeat. » Est autem differentia inter has duas cognitiones. Nam ad primam cognitionem de mente habendam sufficit ipsa mentis præsentia, quæ est principium actus, ex quo mens percipit seipsam; et ideo dicitur se cognoscere per suam præsentiam. Sed ad secundam cognitionem de mente habendam non sufficit ejus præsentia, sed requiritur diligens et subtilis inquisitio. Unde et multi naturam animæ ignorant, et multi etiam circa naturam animæ erraverunt. Propter quod Augustinus dicit (De Trin. lib. x, cap. 9, in princ.), de tali inquisitione mentis: « Non velut absentem se quærat mens cernere; sed præsentem se curet discernere; » id est, cognoscere differentiam suam ab aliis rebus; quod est cognoscere quidditatem et naturam suam.

Ad *primum* ergo dicendum, quod mens seipsam per se novit, quia tandem in sui ipsius cognitionem pervenit, licet per suum actum. Ipsa enim est quæ cognoscitur, quia ipsa seipsam amat, ut ibidem subditur (loc. cit. in arg.). Potest enim aliquid dici per se notum dupliciter: vel quia per nihil aliud in ejus notitiam devenitur, sicut dicuntur prima principia per se nota; vel quia non sunt cognoscibilia per accidens, sicut color est per se visibilis, substantia autem per accidens.

Ad *secundum* dicendum, quod essentia angeli est sicut actus in genere intelligibilium; et ideo se habet ut intellectus et ut intellectum. Unde angelus suam essentiam per seipsum apprehendit; non autem intellectus humanus, qui vel est omnino in potentia respectu intelligibilium, sicut intellectus possibilis; vel est actus intelligibilium quæ abstrahuntur à phantasmatibus, sicut intellectus agens.

Ad *tertium* dicendum, quod verbum illud Philosophi universaliter verum est in omni intellectu. Sicut enim sensus in actu est sensibile in actu propter similitudinem sensibilis, quæ est forma sensus in actu; ita intellectus in actu est intellectum in actu propter similitudinem rei intellectæ, quæ est forma intellectus in actu. Et ideo intellectus humanus, qui fit in actu per speciem rei intellectæ, per eandem speciem intelligitur sicut per formam suam. Idem autem est dicere quod in his quæ sunt sine materia idem est intellectus et quod intelligitur, ac si diceretur quod in his quæ sunt intellecta in actu, idem est intellectus et quod intelligitur. Per hoc enim aliquid est intellectum in actu, quod est sine materia. Sed in hoc est differentia (2), quia quorundam essentia sunt sine materia; sicut substantiæ separatæ, quas angelos dicimus, quarum unaquæque et est intellecta,

(1) Ubi probatur nominatim quod res materiales in æternis rationibus cognoscantur, ut ex adjunctis manifestum est, non ut impressa

passim legunt, *res immateriales*; quamvis et in progressu id ad omnia extendatur.

(2) Nicolaus legit: *sed hæc est differentia*.

et est intelligens; sed quædam res sunt quarum essentiæ non sunt sine materia, sed solum similitudines ab eis abstractæ. Unde et Commentator dicit (De anima, lib. III, loc. cit. in arg.), quod propositio inducta non habet veritatem nisi in substantiis separatis; verificatur enim quodammodo in eis quod non verificatur in aliis, ut dictum est (in solut. ad 2).

ARTICULUS II. — UTRUM INTELLECTUS NOSTER COGNOSCAT HABITUS ANIMÆ PER ESSENTIAM EORUM (1).

De his etiam 4 2, quæst. XLIX, art. 4, et 2 2, quæst. IV, art. 4 corp. et Sent. III, dist. 15, quæst. 1, art. 2, et De verit. quæst. X, art. 8, et quodl. VIII, art. 4 corp.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quod intellectus noster cognoscat habitus animæ per essentiæ eorum. Dicit enim Augustinus (De Trinit. lib. XIII, cap. 1, ante med.): « Non sic videtur fides in corde in quo est, sicut anima alterius hominis ex motibus corporis videtur; sed eam tenet certissima scientia, clamatque conscientia; » et eadem ratio est de aliis habitibus animæ. Ergo habitus animæ non cognoscuntur per actus, sed per seipsos.

2. Præterea, res materiales, quæ sunt extra animam, cognoscuntur per hoc quod similitudines earum (2) sunt præsentialiter in anima; et ideo dicuntur per suas similitudines cognosci. Sed habitus animæ præsentialiter per suam essentiæ sunt in anima. Ergo per suam essentiæ cognoscuntur.

3. Præterea, propter quod unumquodque tale, et illud magis. Sed res aliæ cognoscuntur ab anima propter habitus et species intelligibiles. Ergo ista magis per seipsa ab anima cognoscuntur.

Sed *contra*, habitus sunt principia actuum, sicut et potentiæ. Sed, sicut dicitur (De anima, lib. II, text. 33): « Priores potentiis secundum rationem (3) actus et operationes sunt. » Ergo eadem ratione sunt priores habitibus; et ita habitus per actus cognoscuntur, sicut et potentiæ.

CONCLUSIO. — Cum habitus non sit actus, sed medium inter potentiam et actum; nihil autem cognoscatur nisi secundum quod est actu; oportet habitum non per seipsum, sed per actum suum cognosci.

Respondeo dicendum quod habitus quodammodo est medium inter potentiam puram et purum actum. Jam autem dictum est (art. præc.), quod nihil cognoscitur, nisi secundum quod est actu. Sic ergo, inquantum habitus deficit ab actu perfecto, deficit ab hoc, ut non sit per seipsum cognoscibilis; sed necesse est quod per actum suum cognoscatur; sive dum aliquis percipit se habere habitum per hoc quod percipit se producere actum proprium illius habitus; sive dum aliquis inquit naturam et rationem habitus ex consideratione actus. Et prima quidem cognitio habitus fit per ipsam præsentiam habitus; quia ex hoc ipso quod est præsens, actum causat, in quo statim percipitur. Secunda autem cognitio (4) habitus fit per studiosam inquisitionem, sicut supra dictum est de mente (art. præc.).

Ad *primum* ergo dicendum, quod etsi fides non cognoscatur per exteriores corporis motus, percipitur tamen etiam ab eo in quo est, per interiorem

(1) Docet D. Thomas habitus animæ non cognosci, nisi per actus, quod ab omnibus philosophis admittitur.

(2) Sive species quæ ab illis per intellectum abstrahuntur.

(3) Id est secundum rationem definitivam, ut ait ipse D. Thomas in com. super hunc locum,

quia scilicet potentia, secundum hoc ipsum quod est, importat habitudinem quamdam ad actum, cum sit quoddam principium agendi vel patiendi; unde oportet quod actus ponantur in definitionibus potentialium.

(4) In prima cognitione quæritur an sit habitus, et in secunda quid sit, quod est longe aliud.

actum cordis (1). Nullus enim fidem se habere scit, nisi per hoc quod se credere percipit.

Ad *secundum* dicendum, quòd habitus sunt præsentes in intellectu nostro, non sicut objecta intellectus, quia objectum intellectus nostri secundum statum præsentis vitæ est natura (2) rei materialis, ut supra dictum est (quæst. lxxxiv, art. 7); sed sunt præsentes in intellectu, ut quibus intellectus intelligit.

Ad *tertium* dicendum, quòd cum dicitur: « Propter quod unumquodque, illud magis, » veritatem habet, si intelligatur in his quæ sunt unius ordinis, puta in uno genere causæ: puta si dicatur quòd sanitas est desiderabilis propter vitam, sequitur quòd vita sit magis desiderabilis. Si autem accipiantur ea quæ sunt diversorum ordinum, non habet veritatem; ut si dicatur quòd sanitas est desiderabilis propter medicinam, non ideo sequitur quòd medicina sit magis desiderabilis; quia sanitas est in ordine finium, medicina autem in ordine causarum efficientium. Sic igitur si accipiamus duo, quorum utrumque sit per se in ordine objectorum cognitionis; illud propter quod aliud cognoscitur, erit magis notum, sicut principia conclusionibus. Sed habitus non est de ordine objectorum, inquantum est habitus; nec propter habitum aliqua cognoscuntur, sicut propter objectum cognitum, sed sicut propter dispositionem vel formam, quâ cognoscens cognoscit. Et ideo ratio non sequitur.

ARTICULUS III. — UTRUM INTELLECTUS COGNOSCAT PROPRIUM ACTUM (3).

De his etiam Cont. gent. lib. II, cap. 74, co. 5.

Ad tertium sic proceditur. 1. Videtur quòd intellectus noster non cognoscat proprium actum. Illud enim propriè cognoscitur quod est objectum cognoscitivæ virtutis. Sed actus differt ab objecto. Ergo intellectus non cognoscit suum actum.

2. Præterea, quidquid cognoscitur, aliquo actu cognoscitur. Si igitur intellectus cognoscit actum suum, aliquo actu cognoscit illum, et iterum illum actum alio actu. Erit ergo procedere in infinitum; quod videtur impossibile.

3. Præterea, sicut se habet sensus ad actum suum, ita et intellectus. Sed sensus proprius non sentit actum suum (4), sed hoc pertinet ad sensum communem, ut dicitur (De anima, lib. II, text. 132 et seq.). Ergo neque intellectus intelligit actum suum.

Sed *contra* est quod Augustinus dicit (De Trinit. lib. x, cap. 10 et 11, à med.): « Intelligo me intelligere. »

CONCLUSIO. — Cum ipso intelligere intellectus sit in actu, primum quod intelligitur ab intellectu, est ipsum suum intelligere, sed non eodem modo in omnibus intellectibus percipitur.

Respondeo dicendum quòd, sicut jam dictum est (art. 1 et 2 hujus quæstionis), unumquodque cognoscitur secundum quod est actu (5). Ultima autem perfectio intellectus est ejus operatio. Non enim est sicut actio tendens in alterum, quæ sit perfectio operati; sicut ædificatio est perfectio ædificati; sed manet in operante ut perfectio et actus ejus, ut dicitur (Met

(1) An possit quispiam certò scire se habere habitum fidei et charitatis erit disquirendum (1 2. quæst. CXII, art. 5).

(2) Id est quidditas in materia corporali existens.

(5) Juxta peripateticos intellectus cognoscit primò objectum suum extrinsecum, scilicet naturam rei materialis, deinde per objectum illud

cognoscit actum suum et per actum cognoscit seipsum.

(4) Ex eo necessitas infertur admittendi communem sensum quo propria particularium objecta cognoscantur.

(5) Quia intelligibilitas veritatem, veritas entitatem sequitur, etc.

lib. ix, text. 16). Hoc igitur est quod primum de intellectu intelligitur, scilicet ipsum ejus intelligere. Sed circa hoc diversi intellectus diversimodè se habent. Est enim aliquis intellectus, scilicet divinus, qui est ipsum suum intelligere; et sic in Deo idem est quòd intelligat se intelligere, et quòd intelligat suam essentiam; quia sua essentia est suum intelligere. Est etiam alius intellectus, scilicet angelicus, qui non est suum intelligere, sicut supra dictum est (quæst. lrv, art. 1 et 2), sed tamen primum objectum sui intelligere, est ejus essentia. Unde etsi aliud sit in angelo secundum rationem, quòd intelligat se intelligere, et quòd intelligat suam essentiam; tamen simul et uno actu utrumque intelligit; quia hoc quod est intelligere suam essentiam, est propria perfectio suæ essentiæ; simul autem et uno actu intelligitur res cum sua perfectione. Est autem alius intellectus, scilicet humanus, qui nec est suum intelligere, nec sui intelligere est objectum primum ipsa ejus essentia, sed aliquid extrinsecum, scilicet natura materialis rei. Et ideo id quod primò cognoscitur ab intellectu humano, est hujusmodi objectum; et secundariò cognoscitur ipse actus, quo cognoscitur objectum; et per actum cognoscitur ipse intellectus, cujus est perfectio ipsum intelligere. Et ideo Philosophus dicit (De anima, lib. ii, text. 53), quòd objecta præcognoscuntur actibus, et actus potentiis.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd objectum intellectus est commune quoddam, scilicet ens et verum, sub quo comprehenditur etiam ipse actus intelligendi. Unde intellectus potest suum actum cognoscere, sed non primò; quia nec primum objectum intellectus nostri secundum præsentem statum est quodlibet ens et verum, sed ens et verum consideratum in rebus materialibus (ut dictum est, quæst. lxxxiv, art. 7), ex quibus in cognitionem omnium aliorum devenit.

Ad *secundum* dicendum, quòd ipsum intelligere humanum non est actus et perfectio naturæ intellectæ, ut sic possit uno actu intelligi natura rei materialis et ipsum intelligere, sicut uno actu intelligitur res cum sua perfectione. Unde alius est actus quo intellectus intelligit lapidem, et alius est actus quo intelligit se intelligere lapidem; et sic deinde. Nec est inconveniens intellectum esse infinitum in potentia (1), ut supra dictum est (quæst. præc. art. 2).

Ad *tertium* dicendum, quòd sensus proprius sentit secundum immutationem materialis organi à sensibili exteriori. Non est autem possibile quòd aliquid materiale immutet seipsum; sed unum immutatur ab alio: et ideo actus sensus proprii percipitur per sensum communem. Sed intellectus noster non intelligit per materialem immutationem organi; et ideo non est simile.

ARTICULUS IV. — UTRUM INTELLECTUS INTELLIGAT ACTUM VOLUNTATIS (2).

Ad quantum sic proceditur. 1. Videtur quòd intellectus non intelligat actum voluntatis. Nihil enim cognoscitur ab intellectu, nisi sit aliquo modo præsens in intellectu. Sed actus voluntatis non est præsens in intellectu, cum sint diversæ potentiæ. Ergo actus voluntatis non cognoscitur ab intellectu.

2. Præterea, actus habet speciem ab objecto. Sed objectum voluntatis

(1) Tum propter facultatem in potentia infinitam, quia non limitatur neque determinatur per materiam corporalem; tum propter ipsam infinitatem objectorum ad quæ virtus illius extenditur, quia est cognoscitivus rerum universalium in quibus infinita individua continentur; tum propter infinitum successivum

unius post aliud inter objecta quæ cognoscit: quia nunquam tot intelligit quin possit plura successive intelligere.

(2) Duobus modis intellectus intelligit actum voluntatis: uno quatenus aliquis percipit se velle; altero in quantum naturam volitionis et illius principii cognoscit.

differt ab objecto intellectus. Ergo et actus voluntatis speciem habet diversam ab objecto intellectus; non ergo cognoscitur ab intellectu.

3. Præterea, Augustinus (Confess. lib. x, cap. 17) attribuit affectionibus animæ quod « cognoscuntur neque per imagines, sicut corpora; neque per præsentiam, sicut artes; sed per quasdam notiones (1). » Non videtur autem quod possint esse notiones aliæ rerum in anima, nisi vel essentialiter rerum cognitarum, vel earum similitudines. Ergo impossibile est quod intellectus cognoscat affectiones animæ, quæ sunt actus voluntatis.

Sed *contra* est quod Augustinus dicit (De Trinit. lib. x, cap. 10 et 11): « Intelligo me velle. »

CONCLUSIO. — Actus voluntatis, cum sit in ratione intelligibiliter, necessario cognoscitur ab intellectu.

Respondeo dicendum quod, sicut supra dictum est (quæst. LIX, art. 1), actus voluntatis nihil aliud est quam inclinatio quædam consequens formam intellectam, sicut appetitus naturalis est inclinatio consequens formam naturalem. Inclinatio autem cujuslibet rei est in ipsa re per modum ejus. Unde inclinatio naturalis est naturaliter in re naturali; et inclinatio quæ est appetitus sensibilis, est sensibiliter in sentiente; et similiter inclinatio intelligibilis, quæ est actus voluntatis, est intelligibiliter in intelligente, sicut in primo principio, et in proprio subjecto. Unde et Philosophus hoc modo loquendi utitur (De anima, lib. III, text. 42), quod « voluntas in ratione (2) est. » Quod autem intelligibiliter est in aliquo intelligente, consequens est ut ab eo intelligatur. Unde actus voluntatis intelligitur ab intellectu, et inquantum aliquis percipit se velle, et inquantum aliquis cognoscit naturam hujus actus, et per consequens naturam ejus principii, quod est habitus vel potentia.

Ad *primum* ergo dicendum, quod ratio illa procederet, si voluntas et intellectus, sicut sunt diversæ potentiae, ita etiam subjecto differrent; sic enim quod est in voluntate, esset absens ab intellectu. Nunc autem cum utrumque radicetur in una substantia animæ, et unum sit quodammodo principium alterius, consequens est ut quod est in voluntate, sit etiam quodammodo in intellectu.

Ad *secundum* dicendum, quod bonum et verum, quæ sunt objecta voluntatis et intellectus, differunt quidem ratione, verumtamen unum eorum continetur sub alio, ut supra dictum est (quæst. LXXXII, art. 3 ad 1, et quæst. XVI, art. 4 ad 1); nam verum est quoddam bonum, et bonum est quoddam verum. Et ideo quæ sunt voluntatis, cadunt sub intellectu; et quæ sunt intellectus, possunt cadere sub voluntate.

Ad *tertium* dicendum, quod affectus animæ non sunt in intellectu neque per similitudinem tantum, sicut corpora; neque per præsentiam ut in subjecto, sicut artes; sed sicut principiatum in principio, in quo habetur notio principii. Et ideo Augustinus dicit affectus animæ esse in memoria per quasdam notiones.

(1) Aut, ut ait Augustinus, *per nescio quas notiones vel notationes.*

(2) Seu in ratione prout *ratio* totam supe-

riorem animæ partem comprehendit, veluti *ratio* et origo superioris appetitus qui est *voluntas*, etc.

QUÆSTIO LXXXVIII.

QUOMODO ANIMA HUMANA COGNOSCAT EA QUÆ SUPRA SE SUNT, IN TRES ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est quomodo anima humana cognoscat ea quæ supra se sunt, scilicet immateriales substantias; et circa hoc quærentur tria: 1° Utrum anima humana secundum statum præsentis vitæ possit intelligere substantias immateriales, quas angelos dicimus, per seipsas. — 2° Utrum possit ad earum notitiam pervenire per cognitionem rerum materialium. — 3° Utrum Deus sit id quod primò à nobis cognoscitur.

ARTICULUS I. — UTRUM ANIMA HUMANA SECUNDUM STATUM VITÆ PRÆSENTIS POSSIT INTELLIGERE SUBSTANTIAS IMMATERIALES PER SEIPSAS (1).

De his etiam Cont. gent. lib. II, cap. 50, et lib. V, cap. 21, 41, 42, 43, 44, 45, 46 fin. et De anima, art. 45, et Opusc. XLII, cap. 6.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quòd anima humana secundum statum vitæ præsentis possit intelligere substantias immateriales per seipsas. Dicit enim Augustinus (De Trinit. lib. IX, cap. 3, in fine): « Mens ipsa sicut corporearum rerum notitias per sensus corporis colligit, sic incorporearum rerum per seipsam. » Hujusmodi autem sunt substantiæ immateriales. Ergo mens humana substantias immateriales intelligit.

2. Præterea, simile simili cognoscitur. Sed magis assimilatur mens humana rebus immaterialibus quàm materialibus; cum nostra mens sit immaterialis, ut ex supra dictis patet (quæst. LXXV, art. 5, et quæst. LXXXVI, art. 1). Cum ergo mens nostra intelligat res materiales, multò magis intelligit res immateriales.

3. Præterea, quòd ea quæ sunt secundum se maximè sensibilia, non maximè sentiantur à nobis, provenit ex hoc quòd excellentiæ sensibilibum corrumpunt sensum (2). Sed excellentiæ intelligibilium non corrumpunt intellectum, ut dicitur (De anima, lib. III, text. 7). Ergo ea quæ sunt secundum se maximè intelligibilia, sunt etiam maximè intelligibilia nobis. Sed cum res materiales non sint intelligibiles, nisi quia facimus eas intelligibiles actu abstrahendo à materia; manifestum est quòd magis sint secundum se intelligibiles substantiæ quæ secundum suam naturam sunt immateriales. Ergo multò magis intelliguntur à nobis quàm res materiales.

4. Præterea, Commentator (3) dicit (Met. lib. II, comm. 1, in fine), quòd « si substantiæ abstractæ non possent intelligi à nobis, tunc natura otiosè egisset; quia fecit illud quod est naturaliter in se intellectum, non intellectum ab aliquo. » Sed nihil est otiosum, sive frustra, in natura. Ergo substantiæ immateriales possunt intelligi à nobis.

5. Præterea, sicut se habet sensus ad sensibilia, ita intellectus ad intelligibilia. Sed visus noster potest videre omnia corpora, sive sint superiora et incorruptibilia, sive sint inferiora et corruptibilia. Ergo intellectus noster potest intelligere omnes substantias intelligibiles, et superiores, et immateriales.

Sed *contra* est quod dicitur (Sapient. IX, 16): *Quæ in cælis sunt, quis investigabit?* In cælis autem dicuntur hujusmodi substantiæ esse. secundum illud (Matth. XVIII, 10): *Angeli eorum in cælis semper vident faciem*

(1) *Per seipsas*, scilicet non per naturas sensibilibum aut species earum.

(2) Ille quoque animadvertit Bossuetius:

Traité de la connaissance de Dieu et de soi-même.

(3) Averroës.

Patris mei, qui in cœlis est. Ergo non possunt substantiæ immateriales per investigationem humanam cognosci.

CONCLUSIO. — Cum experiamur nos hic nihil intelligere absque phantasmate, manifestum est, quod substantias immateriales, quæ sub sensum et imaginationem non cadunt, primò et per se, secundum præsentis vitæ statum intelligere non possumus.

Respondeo dicendum quòd, secundum opinionem Platonis, substantiæ immateriales non solum à nobis intelliguntur, sed etiam sunt prima à nobis intellecta. Posuit enim Plato formas immateriales subsistentes, quas *ideas* vocabat, esse propria objecta nostri intellectus (1); et ita primò et per se intelliguntur à nobis. Applicatur tamen animæ cognitio rebus materialibus, secundum quòd intellectui permiscetur phantasia et sensus. Unde quantò magis intellectus fuerit depuratus, tantò magis percipit immaterialium intelligibilem (2) veritatem. Sed secundum Aristotelis sententiam, quam magis experimur, intellectus noster secundum statum præsentis vitæ naturalem respectum habet ad naturas rerum materialium; unde nihil intelligit nisi convertendo se ad phantasmata, ut ex dictis patet (quæst. lxxxiv, art. 7). Et sic manifestum est quòd substantias immateriales, quæ sub sensu et imaginatione non cadunt, primò et per se secundum modum cognitionis nobis expertum intelligere non possumus.—Sed tamen Averroes (Comment. de anima, lib. iii, comm. 36) ponit quòd in fine in hac vita homo pervenire potest ad hoc quòd intelligat substantias separatas per continuationem vel unionem cujusdam substantiæ separatae à nobis, quam vocat *intellectum agentem* (3); qui quidem, cum sit substantia separata, naturaliter substantias separatas intelligit. Unde cum fuerit nobis unitus sic ut per eum intelligere possimus, intelligemus et nos substantias separatas, sicut nunc per intellectum possibilem nobis unitum intelligimus res materiales. Ponit autem intellectum agentem sic nobis uniri. Cum enim intelligamus per intellectum agentem (4), et per intelligibilia speculata, ut patet cum conclusiones intelligimus per principia intellecta, necesse est quòd intellectus agens comparetur ad intellecta speculata vel sicut agens principale ad instrumenta, vel sicut forma ad materiam. His enim duobus modis attribuitur actio aliqua duobus principis: principali quidem agenti, et instrumento, sicut sectio artificis et serræ; formæ autem et subjecto, sicut calefactio calori et igni. Sed utroque modo intellectus agens comparabitur ad intelligibilia speculata, sicut perfectio ad perfectibile, et actus ad potentiam. Simul autem recipiuntur in aliquo perfectum et perfectio, sicut visibile in actu, et lumen in pupilla. Simul igitur in intellectu possibili recipiuntur intellecta speculata, et intellectus agens; et quantò plura intellecta speculata recipimus, tantò magis appropinquamus ad hoc quòd intellectus agens perfectè uniatur nobis; ita quòd cum omnia intellecta speculata cognoverimus, intellectus agens perfectè unietur nobis, et poterimus per eum omnia cognoscere et materialia, et immaterialia. Et in hoc ponit ultimam hominis felicitatem. Nec refert, quantum ad propositum pertinet, utrum in illo statu felicitatis in-

(1) Ut videre est apud Aristotelem (Vet. lib. i, text. 6).

(2) *Al., intelligibilem.*

(3) Unum tantum intellectum agentem per omnibus hominibus admittebat Averroës. Hæc sententia fuit explosa à D. Thoma in opusculo cui titulus est: *De unitate intellectus contra averrhoistas.*

(4) Non formaliter et proxime, cum id potius ad intellectum possibilem seu passibilem pertineat; sed præsuppositivè ac remotè, prout objectum à conditionibus materialibus abstrahendo, intellectui aptum illud reddit. Aliter tamen intelligebat Averroës, ut intellectus agens qualiter ponatur, esset immediatum et proximum intelligendi principium.

intellectus possibilis intelligat substantias separatas per intellectum agentem, ut ipse sentit; vel (ut ipse imponit Alexandro) (1) intellectus possibilis nunquam intelligat substantias separatas, propter hoc quod ponit intellectum possibilem corruptibilem; sed homo intelligit substantias separatas per intellectum agentem. Sed prædicta stare non possunt. 1° Quidem, quia si intellectus agens est substantia separata, impossibile est quod per ipsam formaliter intelligamus; quia id quo formaliter agens agit, est forma et actus agentis; cum omne agens agat in quantum est actu, sicut supra dictum est (quæst. LXXIX, art. 3), circa intellectum possibilem. 2° Quia secundum modum prædictum intellectus agens, si est substantia separata, non unietur nobis secundum suam substantiam, sed solum lumen ejus, secundum quod participatur in (2) intellectis speculatis, et non quantum ad alias actiones intellectus agentis, ut possimus per hoc intelligere substantias immateriales; sicut dum videmus colores illuminatos à sole, non unitur nobis substantia solis, ut possimus actiones solis agere, sed solum nobis unitur lumen solis ad visionem colorum. 3° Quia dato quod secundum modum prædictum uniretur nobis substantia intellectus agentis, tamen ipsi non ponunt quod intellectus agens totaliter uniatur nobis secundum unum intelligibile, vel duo, sed secundum omnia intellecta speculata. Sed omnia intellecta speculata deficiunt à virtute intellectus agentis (3); quia multò plus est intelligere substantias separatas, quam intelligere omnia materialia. Unde manifestum est, quod etiam intellectis omnibus materialibus, non sic uniretur intellectus agens nobis ut possemus intelligere per eum substantias separatas. 4° Quia intelligere omnia intellecta materialia vix contingit alicui in hoc mundo; et sic nullus vel paucissimi ad felicitatem pervenirent; quod est contra Philosophum (Ethic. lib. I, cap. 9, ante med.), qui dicit, quod « felicitas est quoddam bonum commune quod potest provenire omnibus non orbatis ad virtutem. » Est etiam contra rationem, quod finem alicujus speciei ut in paucioribus consequantur ea quæ continentur sub specie. 5° Quia Philosophus dicit expressè (Ethic. lib. I, cap. 10), quod « felicitas est operatio secundum perfectam virtutem; » et enumeratis multis virtutibus (lib. X, cap. 7), concludit quod felicitas ultima consistens in cognitione maximorum intelligibilium est secundum virtutem sapientiæ, quam posuerat (lib. VI, cap. 7) esse caput scientiarum speculativarum. Unde patet quod Aristoteles posuit ultimam felicitatem hominis in cognitione scientiarum separatarum, qualis potest haberi per scientias speculativas, et non per continuationem intellectus agentis à quibusdam confictam. 6° Quia supra ostensum est (quæst. LXXIX, art. 4), quod intellectus agens non est substantia separata, sed virtus quædam animæ ad eadem activè se extendens ad quæ se extendit intellectus possibilis receptivè; quia, ut dicitur (De anima, lib. III, text. 18), intellectus possibilis est quo est omnia fieri; intellectus agens, quo est omnia facere. Uterque ergo intellectus se extendit secundum statum præsentis vitæ ad materialia sola, quæ intellectus agens facit intelligibilia actu, et recipiuntur in intellectu possibili. Unde secundum statum præsentis vitæ neque per intellectum possibilem, neque per intellectum agentem possumus intelligere substantias separatas immateriales secundum seipsas.

(1) Aphrodisæo putà qui initio sæculi tertii floruit et primus commentator Aristotelis fuit.

(2) Ita cod. Tarrae. Al., deest in.

(3) Id est virtutem intellectus agentis ad æquare

non possunt : ubi per *intellecta speculata* videtur sola materialia intelligere quæ velut immaterialium speculum sunt, ut colligitur ex adjunctis.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd ex illa auctoritate Augustini haberi potest, quòd illud quod mens nostra de cognitione incorporalium rerum accipit, per seipsam cognoscere possit. Et hoc adeo verum est, ut etiam apud Philosophum dicatur (De anima, lib. 1, text. 2), quòd scientia de anima est principium quoddam ad cognoscendum substantias separatas. Per hoc enim quòd anima nostra cognoscit seipsam, pertingit ad cognitionem aliquam habendam de substantiis incorporeis, qualem eam contingit habere; non quòd simpliciter et perfectè eas cognoscat cognoscendo seipsam.

Ad *secundum* dicendum, quòd similitudo naturæ non est ratio sufficiens ad cognitionem; alioquin oporteret dicere quod Empedocles dicit, quòd anima esset de natura omnium, ad hoc quòd omnia cognosceret. Sed requiritur ad cognoscendum ut similitudo rei cognitæ sit in cognoscente, quasi quædam forma ipsius. Intellectus autem noster possibilis secundum statum præsentis vitæ est natus informari similitudinibus rerum materialium à phantasmatibus abstractis; et ideo cognoscit magis materialia quàm substantias immateriales.

Ad *tertium* dicendum, quòd requiritur aliqua proportio objecti ad potentiam cognoscitivam, ut activi ad passivum, et perfectionis ad perfectibile. Unde quòd excellentia sensibilia non capiantur à sensu, non sola ratio est, quia corrumpunt organa sensibilia, sed etiam quia sunt improporcionata potentiis sensitivis. Et hoc modo substantiæ immateriales sunt improporcionatæ intellectui nostro secundum præsentem statum, ut non possint ab eo intelligi.

Ad *quartum* dicendum, quòd illa ratio Commentatoris multipliciter deficit. Primò quidem, quia non sequitur quòd si substantiæ separatæ non intelliguntur à nobis, non intelligantur ab aliquo intellectu; intelliguntur enim à seipsis, et à se invicem. Secundò quia non est finis substantiarum separatarum ut intelligantur à nobis. Illud autem otiosè et frustra esse dicitur, quod non consequitur finem ad quem est; et sic non sequitur substantias immateriales esse frustra, etiamsi nullo modo intelligerentur à nobis.

Ad *quintum* dicendum, quòd eodem modo sensus cognoscit et superiora et inferiora corpora, scilicet per immutationem organi à sensibili. Non autem eodem modo intelliguntur à nobis substantiæ materiales, quæ intelliguntur per modum abstractionis, et substantiæ immateriales, quæ non possunt sic à nobis intelligi, quia non sunt earum aliqua phantasmata.

ARTICULUS II. — UTRUM INTELLECTUS NOSTER PER COGNITIONEM RERUM MATERIALIUM POSSIT Pervenire AD INTELLIGENDUM SUBSTANTIAS IMMATERIALES (1).

De his etiam locis supra, art. 4, inductis.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quòd intellectus noster per cognitionem rerum materialium possit pervenire ad intelligendum substantias immateriales. Dicit enim Dionysius (De cœlest. hier. cap. 1, statim à med.), quòd « non est possibile humanæ menti ad immaterialem illam sursum excitari cœlestium hierarchiarum contemplationem, nisi secundum se materiali manu ductione utatur. » Relinquitur ergo quòd per materialia manu duci possumus ad intelligendum substantias immateriales.

2. Præterea, scientia est in intellectu. Sed scientia et definitiones sunt

(1) Docet D. Thomas intellectum nostrum in statu præsentis non cognoscere cognitione perfectâ substantias immateriales, sed de eis multa

prædicata communia substantialia tam affirmativa quàm negativa certò percipere.

de substantiis immaterialibus; definit enim Damascenus (De fid. orth. lib. II, cap. 3), angelum, et de angelis aliqua documenta traduntur, tam in theologicis, quam in philosophicis disciplinis. Ergo substantiæ immateriales intelligi possunt à nobis.

3. Præterea, anima humana est de genere substantiarum immaterialium. Sed ipsa intelligi potest à nobis per actum suum, quo intelligit materialia. Ergo et aliæ substantiæ immateriales intelligi possunt à nobis per suos effectus in rebus materialibus (1).

4. Præterea, illa sola causa per suos effectus comprehendere non potest, quæ in infinitum distat à suis effectibus. Hoc autem solius Dei est proprium. Ergo aliæ substantiæ immateriales creatæ intelligi possunt à nobis per res materiales.

Sed *contra* est quod Dionysius dicit (De div. nom. cap. 4, non procul à princ.), quod « sensibilibus intelligibilia, et compositis simplicia, et corporalibus incorporalia apprehendi non possunt. »

CONCLUSIO. — Cum quidditas rei materialis, quam abstrahit intellectus noster à materia, sit omnino alterius rationis à substantiis immaterialibus, non possumus per substantias materiales perfectè substantias immateriales intelligere.

Respondeo dicendum quod, sicut Averroes narrat (De anima, lib. III, comm. 36), quidam (Avempace (2) nomine) posuit quod per intellectum substantiarum materialium pervenire possumus, secundum vera philosophiæ principia, ad intelligendum substantias immateriales (3). Cum enim intellectus noster natus sit abstrahere quidditatem rei materialis à materia, si iterum in illa quidditate sit aliquid materiæ, poterit iterato abstrahere; et cum hoc in infinitum non procedat, tandem pervenire poterit ad intelligibilem aliquam quidditatem, quæ sit omnino sine materia; et hoc est intelligere substantiam immaterialem. Quod quidem efficaciter diceretur, si substantiæ immateriales essent formæ et species horum materialium, ut platonici posuerunt. Hoc autem non posito, sed supposito, quod substantiæ immateriales sint omnino alterius rationis à quidditatibus materialium rerum, quantumcumque intellectus noster abstrahat quidditatem rei materialis à materia, nunquam perveniet ad aliquid simile substantiæ immateriali. Et ideo per substantias materiales non possumus perfectè substantias immateriales intelligere.

Ad *primum* ergo dicendum, quod ex rebus materialibus ascendere possumus in aliqualem cognitionem immaterialium rerum, non tamen in perfectam; quia non est sufficiens comparatio rerum materialium ad immateriales, sed similitudines, si quæ à materialibus accipiuntur ad immaterialia intelligenda, sunt multum dissimiles, ut Dionysius dicit (De coelest. hierar. cap. 2).

Ad *secundum* dicendum, quod de superioribus rebus in scientiis maximè tractatur per viam remotionis. Sic enim corpora coelestia notificat Aristoteles (De cœlo, lib. I, text. 17, 18 et 19), per negationem proprietatum inferiorum corporum. Unde multò magis immateriales substantiæ à nobis cognosci non possunt, ut earum quidditates apprehendamus; sed de eis nobis in scientiis documenta traduntur per viam remotionis et alicujus habitudinis ad res materiales.

(1) Sive per ea quæ circa res materiales operantur.

(2) Avempace aut Aben-pace, philosophus apud Arabas celeberrimus qui Cordubæ natus est et initio XII sæculi floruit.

(3) Idem de illo refert S. Thomas (quæst. XVIII De verit. art. 5 ad 8). ut et de Themistio et Alexandro Aphrodisæo.

Ad *tertium* dicendum, quòd anima humana intelligit seipsam per suum intelligere, quod est actus proprius ejus, perfectè demonstrans virtutem ejus et naturam. Sed neque per hoc, neque per alia quæ in rebus materialibus inveniuntur, perfectè cognosci potest immaterialium substantiarum virtus et natura; quia hujusmodi non adæquant earum virtutes.

Ad *quartum* dicendum, quòd substantiæ immateriales creatæ in genere quidem naturali non conveniunt cum substantiis materialibus, quia non est in eis eadem ratio potentiæ et materiæ; conveniunt tamen cum eis in genere logico, quia etiam substantiæ immateriales sunt in prædicamento substantiæ, cum earum quidditas non sit earum esse. Sed Deus non convenit cum rebus materialibus neque secundum genus naturale, neque secundum genus logicum, quia Deus nullo modo est in genere, ut supra dictum est (quæst. III, art. 5). Unde per similitudines rerum materialium aliquid affirmativè potest cognosci de angelis secundum rationem communem, licèt non secundum rationem speciei; de Deo autem nullo modo.

ARTICULUS III. — UTRUM DEUS SIT PRIMUM QUOD A MENTE HUMANA COGNOSCITUR (1).

De his etiam Cont. gent. lib. II, cap. 82, et De verit. quæst. VIII, art. 7 ad 6, et quæst. X, art. 6 ad 6, et art. 7 corp. fin. et quodl. VII, quæst. I, art. 1 corp.

Ad *tertium* sic proceditur. 1. Videtur quòd Deus sit primum quod à mente humana cognoscitur. Illud enim in quo omnia alia cognoscuntur, et per quod de aliis judicamus, est primò cognitum à nobis, sicut lux ab oculo, et principia prima ab intellectu. Sed « omnia in luce primæ veritatis cognoscimus, et per eam de omnibus judicamus, » ut dicit Augustinus (De Trin. De civ. Dei, lib. XI, cap. 27, et De vera relig. cap. 3). Ergo Deus est id quod primò cognoscitur à nobis.

2. Præterea, « propter quod unumquodque, et illud magis. » Sed Deus est causa omnis nostræ cognitionis; ipse enim *est lux vera, quæ illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum*, ut dicitur (Joan. I, 9). Ergo Deus est id quod primò et maximè est cognitum nobis.

3. Præterea, id quod primò cognoscitur in imagine, est exemplar, quo imago formatur. Sed in mente nostra est Dei imago, ut Augustinus dicit (De Trin. lib. XII, cap. 5 et seq.). Ergo id quod primò cognoscitur in mente nostra est Deus.

Sed *contra* est, quod dicitur (Joan. I, 18) : *Deum nemo vidit unquam*.

CONCLUSIO. — Cùm Deus cognoscatur à nobis per creaturas, non est primum quod à nobis cognoscitur.

Respondeo dicendum quòd cùm intellectus humanus secundum statum præsentis vitæ non possit intelligere substantias immateriales creatas, ut dictum est (art. præc.), multò minùs potest intelligere essentiam substantiæ increatæ. Unde simpliciter dicendum est, quòd Deus non est primum quod à nobis cognoscitur; sed magis (2) per creaturas in Dei cognitionem pervenimus, secundum illud Apostoli (Rom. I, 20) : *Invisibilia Dei per ea quæ facta sunt, intellecta conspiciuntur*. Primum autem quod intelligitur à nobis secundum statum præsentis vitæ, est quidditas rei materialis, quæ est nostri intellectûs objectum, ut multoties supra dictum est (quæst. LXXXIV, art. 7, et quæst. LXXXV, art. 1, et quæst. LXXXVII, art. 2 ad 2).

(1) Ex articulis præcedentibus sequitur Deum non esse primum quod à nobis intelligitur, siquidem in hac vita substantias immateriales per seipsas cognoscere non possumus et quidditas rei

materialis est primum objectum intellectûs nostri.

(2) Adversativo sensu, id est *potius*, quod cognitionem naturalem, non excludendo illam quam per fidem habemus, etc.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd in luce primæ veritatis omnia intelligimus et iudicamus, inquantum ipsum lumen intellectus nostri, sive naturale, sive gratuitum, nihil aliud est quàm quædam impressio veritatis primæ, ut supra dictum est (1) (quæst. XII, art. 2). Unde cùm ipsum lumen intellectus nostri non se habeat ad intellectum nostrum sicut quod intelligitur, sed sicut quò intelligitur, multò minùs Deus est id quod primò à nostro intellectu intelligitur.

Ad *secundum* dicendum, quòd *propter quod unumquodque, et illud magis*, intelligendum est in his quæ sunt unius ordinis, ut supra dictum est (quæst. LXXXVII, art. 2 ad 3). Propter Deum autem alia cognoscuntur, non sicut propter primum cognitum, sed sicut propter primam cognoscitivam virtutis causam.

Ad *tertium* dicendum, quòd si in anima nostra esset perfecta imago Dei, sicut Filius est perfecta imago Patris, statim mens nostra intelligeret Deum. Est autem imago imperfecta (2); unde ratio non sequitur.

QUÆSTIO LXXXIX.

DE COGNITIONE ANIMÆ SEPARATÆ, IN OCTO ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de cognitione animæ separatæ; et circa hoc quærentur octo: 1° Utrùm anima separata à corpore possit intelligere. — 2° Utrùm intelligat substantias separatas. — 3° Utrùm intelligat omnia naturalia. — 4° Utrùm cognoscat singularia. — 5° Utrùm habitus scientiæ hic acquisitæ remaneat in anima separata. — 6° Utrùm possit uti habitu scientiæ hic acquisitæ. — 7° Utrùm distantia localis impediatur cognitionem animæ separatæ. — 8° Utrùm animæ separatæ à corporibus cognoscant ea quæ hic aguntur.

ARTICULUS I. — UTRUM ANIMA SEPARATA ALIQUID INTELLIGERE POSSIT (3).

De his etiam part. III, quæst. XI, art. 2, et Sent. III, dist. 51, quæst. II, art. 4, et IV, dist. 50, quæst. I, art. 4 et 2, et De verit. quæst. XIX, art. 4 et 2, et De anima, art. 43, 46 et 47.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quòd anima separata nihil omnino intelligere possit. Dicit enim Philosophus (De anima, lib. I, text. 66), quòd « intelligere corrumpitur quodam interiùs corrupto. » Sed omnia interiora hominis corrumpuntur per mortem. Ergo et ipsum intelligere corrumpitur.

2. Præterea, anima humana impeditur ab intelligendo per ligamentum sensuum, et perturbatâ imaginatione, sicut supra dictum est (quæst. LXXXIV, art. 7 et 8). Sed morte totaliter sensus et imaginatio corrumpuntur, ut ex supra dictis patet (quæst. LXXVII, art. 8). Ergo anima post mortem nihil intelligit.

3. Præterea, si anima separata intelligit, oportet quòd per aliquas species intelligat. Sed non intelligit per species innatas, quia à principio est « sicut tabula in qua nihil est scriptum; » neque per species, quas tunc abstrahit à rebus, quia non habet organa sensus et imaginationis, quibus mediantibus species intelligibiles abstrahuntur à rebus; neque etiam per species priùs abstractas et in anima conservatas, quia sic anima pueri nihil intelligeret post mortem; neque etiam per species intelligibiles divi-

(1) Ubi virtus intellectualis quoddam lumen intelligibile dicitur, quasi à prima luce derivatum.

(2) Ut ex professo dicitur quæst. XCIII.

(3) Fide certum est animam à corpore separatam aliquid intelligere. Dicitur (Sap. IV) de impiis mortuis quòd *erunt gementes et quòd venient*

in cogitatione peccatorum suorum (II. Mach. ult.). Onias post mortem apparens legitur dixisse: *Hic est fratrum amator et populi Israel: hic est qui multum orat pro populo et universa sancta civitate, Jeremias propheta Dei.*

nitus influxas; hæc enim cognitio non esset naturalis, de qua nunc agitur, sed gratiæ. Ergo anima separata à corpore nihil intelligit.

Sed *contra* est quod Philosophus dicit (De anima, lib. 1, text. 13), quod « si non est aliqua operationum animæ propria, non contingit ipsam separari. » Contingit autem ipsam separari. Ergo habet aliquam operationem propriam, et maximè eam quæ est intelligere. Intelligit ergo sine corpore existens.

CONCLUSIO. — Cùm modus operandi uniuscujusque rei sequatur modum essendi ipsius, necesse est animam à corpore separatam intelligere non per conversionem ad phantasmata, quæ sunt in organis corporeis, sed per conversionem ad ea quæ sunt intelligibilia simpliciter.

Respondeo dicendum quod ista quæstio difficultatem habet ex hoc quod anima, quamdiu est corpori conjuncta, non potest aliquid intelligere non convertendo se ad phantasmata, ut per experimentum patet. Si autem hoc non est ex natura animæ, sed per accidens hoc convenit ei, ex eo quod corpori alligatur, sicut platonici (1) posuerunt; de facili quæstio solvi posset. Nam, remoto impedimento corporis, rediret anima ad suam naturam, ut intelligeret intelligibilia simpliciter, non convertendo se ad phantasmata, sicut est de aliis substantiis separatis. Sed secundum hoc non esset anima corpori unita propter melius animæ, quia secundum hoc pejus intelligeret corpori unita quàm separata; sed hoc esset solum propter melius corporis: quod est irrationabile, cùm materia sit propter formam, et non è converso. Si autem ponamus, quod anima ex sua natura habeat ut intelligat convertendo se ad phantasmata, cùm natura animæ post mortem corporis non mutetur, videtur quod anima tunc naturaliter nihil possit intelligere, cùm non sint ei præsto phantasmata ad quæ convertatur.—Et ideo ad hanc difficultatem tollendam considerandum est quod cùm nihil operetur nisi inquantum est actu (2), modus operandi uniuscujusque rei sequitur modum essendi ipsius. Habet autem anima alium modum essendi, cùm unitur corpori, et cùm fuerit à corpore separata, manente tamen eadem animæ naturæ; non ita quod uniri corpori sit ei accidentale, sed per rationem suæ naturæ corpori unitur; sicut nec levis natura mutatur, cùm est in loco proprio, quod est ei naturale, et cùm est extra proprium locum, quod est ei præter naturam. Animæ igitur secundum istum modum essendi quo corpori est unita, competit modus intelligendi per conversionem ad phantasmata corporum, quæ in corporeis organis (3) sunt. Cùm autem fuerit à corpore separata, competit ei modus intelligendi per conversionem ad ea quæ sunt intelligibilia simpliciter, sicut et aliis substantiis à corpore separatis. Unde modus intelligendi per conversionem ad phantasmata est animæ naturalis, sicut et corpori uniri; sed esse separatam à corpore est præter rationem suæ naturæ; et similiter intelligere sine conversione ad phantasmata est ei præter naturam (4). Et ideo ad hoc unitur corpori ut sic operetur secundum naturam suam. Sed hoc rursus habet dubitationem.

(1) Advertendum est quod S. Thomas breviter studens omisit opinionem mediam quæ est Avicennæ, quia eam superius reprobaverat, et quia quoad propositum in idem redit cum Platone quoniam apud utrumque unio animæ ad corpus non est propter melius, sed anima ex seipsa habilis est ut à substantiis immaterialibus perfectionem suam suscipiat.

(2) Quoad physicam saltem operationem de qua modo agitur; alioqui et finis antiquæ sit existens actu operatur; sed moraliter tantum

vel intentionaliter, quasi ad operandum inducendo.

(3) Hoc est, juxta peripateticos, in ea sede sive parte cerebri ubi vis imaginativa residet per quam ipsa formantur.

(4) In aliis locis scilicet infra quæst. cxviii, art. 3, et Cont. gent. lib. iv, cap. 79 dicit S. Thomas illud esse *contra naturam*; quod non improbabilius à quibusdam explicatur ut idem valeat quod *præter naturam*.

Cum enim res semper ordinetur ad id quod melius est (est autem melior modus intelligendi per conversionem ad intelligibilia simpliciter quam per conversionem ad phantasmata), debuit sic à Deo institui animæ natura, ut modus intelligendi nobilior ei esset naturalis, et non indigeret corpori propter hoc uniri. Considerandum est igitur quòd etsi intelligere per conversionem ad superiora sit simpliciter nobilior quam intelligere per conversionem ad phantasmata; tamen ille modus intelligendi, prout erat possibilis animæ, erat imperfectior. Quod sic patet. In omnibus enim substantiis intellectualibus invenitur virtus intellectiva per influentiam divini luminis; quod quidem in primo principio est unum et simplex; et quantò magis creaturæ intellectuales distant à primo principio, tantò magis dividitur illud lumen et diversificatur; sicut accidit in lineis à centro egredientibus. Et inde est quòd Deus per unam suam essentiam omnia intelligit. Superiores autem intellectualium substantiarum etsi per plures formas intelligant, tamen intelligunt per pauciores, et magis universales, et virtuosiores ad comprehensionem rerum, propter efficaciam virtutis intellectivæ quæ est in eis. In inferioribus autem sunt formæ plures, et minùs universales, et minùs efficaces ad comprehensionem rerum, inquantum deficiunt à virtute intellectiva superiorum. Si ergo inferiores substantiæ haberent formas in illa universalitate in qua habent superiores, quia non sunt tantæ efficaciæ in intelligendo, non acciperent per eas perfectam cognitionem de rebus, sed in quadam communitate et confusione. Quod aliquando apparet in hominibus. Nam qui sunt debilioris intellectus, per universales conceptiones magis intelligentium non accipiunt perfectam cognitionem, nisi eis singula in speciali explicentur. Manifestum est autem inter substantias intellectuales secundum naturæ ordinem infimas esse animas humanas. Hæc autem perfectio universi exigebat ut diversi gradus in rebus essent. Si igitur animæ humanæ sic essent institutæ à Deo ut intelligerent per modum qui competit substantiis separatis, non haberent cognitionem perfectam, sed confusam in communi. Ad hoc ergo quòd perfectam et propriam cognitionem de rebus habere possent, sic naturaliter sunt institutæ, ut corporibus uniantur, et sic ab ipsis rebus sensibilibus propriam de eis cognitionem accipiant, sicut homines rudes ad scientiam induci non possunt nisi per sensibilia exempla. Sic ergo patet quòd propter melius animæ est ut corpori uniatur, et intelligat per conversionem ad phantasmata; et tamen esse potest separata, et alium modum intelligendi habere.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd si diligenter verba Philosophi discutiantur, Philosophus hoc dixit ex quadam suppositione prius facta (lib. eod., text. 12), scilicet quòd intelligere sit quidam motus conjuncti, sicut et sentire. Nondum enim differentiam ostenderat inter intellectum et sensum. Vel potest dici quòd loquitur de illo modo intelligendi qui est per conversionem ad phantasmata.

De quo etiam procedit *secunda* ratio.

Ad *tertium* dicendum, quòd anima separata non intelligit per species innatas, nec per species quas tunc abstrahit, nec solum per species conservatas (1), ut objectio probat; sed per species ex influentia divini luminis participatas, quarum anima fit particeps, sicut et aliæ substantiæ separatæ, quamvis inferiori modo. Unde tam citò cessante conversione ad cor-

(1) Hic nempe acquisitas, quod impossibile est, cum pueri nullas hie species acquisiverint, nec tamen ipsorum (quando sunt defuncti) animæ

expertes sunt cognitionis, cumque multa ibi cognoscantur quæ in hoc mundo nos nescimus.

pus, ad superiora convertitur (1). Nec tamen propter hoc cognitio vel potentia non est naturalis (2) : quia Deus est auctor non solum influentiæ gratuiti luminis, sed etiam naturalis.

ARTICULUS II. — UTRUM ANIMA SEPARATA INTELLIGAT SUBSTANTIAS SEPARATAS (3).

De his etiam part. III, quæst. XI, art. 1 ad 2, et De anima, art. 17 corp. fin. et ad 10, et art. 18 ad 17.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quod anima separata non intelligat substantias separatas. Perfectior enim est anima corpori conjuncta quam à corpore separata; cum anima sit naturaliter pars humanæ naturæ. Quælibet autem pars perfectior est in suo toto. Sed anima conjuncta corpori non intelligit substantias separatas, ut supra habitum est (quæst. LXXXVIII, art. 1). Ergo multo minus cum fuerit à corpore separata.

2. Præterea, omne quod cognoscitur, vel cognoscitur per sui præsentiam, vel per suam speciem (4). Sed substantiæ separatæ non possunt cognosci ab anima per suam præsentiam, quia nihil illabitur animæ nisi solus Deus; neque etiam per aliquas species quas anima ab angelo abstrahere possit, quia angelus simplicior est quam anima. Ergo nullo modo anima separata potest cognoscere substantias separatas.

3. Præterea, quidam philosophi posuerunt in cognitione separatarum substantiarum consistere ultimam hominis felicitatem. Si ergo anima separata potest intelligere substantias separatas, ex sola sua separatione consequitur felicitatem; quod est inconveniens.

Sed *contra* est quod animæ separatæ cognoscunt alias animas separatas, sicut dives in inferno positus vidit Lazarum et Abraham (Luc. xvi). Vident ergo et dæmones et angelos animæ separatæ.

CONCLUSIO. — Cum anima separata seipsam per seipsam intelligat, alia verò incorporea per modum suæ substantiæ, qui est infra modum substantiæ angelicæ, sed est conformis modo aliarum animarum separatarum : ideo de aliis animabus separatis perfectam cognitionem habet; de angelis autem imperfectam.

Respondeo dicendum quod, sicut Augustinus dicit (De Trinit. lib. ix, cap. 3): « mens nostra cognitionem rerum incorporearum per seipsam accipit, id est, cognoscendo seipsam, sicut supra dictum est (quæst. LXXXVIII, art. 1 ad 1). Per hoc ergo quod anima separata cognoscit seipsam, accipere possumus qualiter cognoscit alias res separatas. Dictum est autem (art. præc.), quod quamdiu anima corpori est unita, intelligit convertendo se ad phantasmata. Et ideo nec seipsam potest intelligere, nisi in quantum fit actu intelligens per speciem à phantasmatibus abstractam; sic enim per actum suum intelligit seipsam, ut supra dictum est (quæst. LXXXVII, art. 1). Sed cum fuerit à corpore separata, intelliget non convertendo se ad phantasmata, sed ad ea quæ sunt secundum se intelligibilia : unde seipsam per seipsam intelliget. Est autem commune omni substantiæ separatæ quod intelligat id quod est supra se, et id quod est infra se, per modum suæ substantiæ. Sic enim intelligitur aliquid secundum quod est in intelligente; est autem aliquid in altero per modum ejus in quo est. Modus autem subs-

(1) Ita Rom. edit. cum Patavinis. Nicolai: *Unde quam cito cessat conversio ad corpus, ad superiora convertitur.*

(2) Modus ille nihilominus est naturalis. Nam, ut ait ipse D. Thomas, non est naturale animæ ut per species influxas intelligat cum est corpori unita, sed solum postquam est separata (Quæst. Disput. de anima, quæst. xv ad 15).

(3) Docet in hoc articulo D. Thomas animam

separatam habere de aliis animabus perfectam cognitionem naturalem, de angelis verò imperfectam et deficientem.

(4) Id est vel per substantialem sui conjunctionem cum intellectu secundum esse intelligibile, sicut fit in beatis; vel per accidentalem tantum similitudinem ex objecto abstractam et immisam in intellectum, ut substantiam rei quantumcumque absentem intelligat.

tantia animæ separatæ est infra modum substantiæ angelicæ, sed est conformis modo aliarum animarum separatarum (1); et ideo de aliis animabus separatis perfectam cognitionem habet, de angelis autem imperfectam et deficientem, loquendo de cognitione naturali animæ separatæ. De cognitione autem gloriæ est alia ratio.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd anima separata est quidem imperfectior, si consideretur natura corporis; sed tamen quodammodo est liberior ad intelligendum, inquantum per gravedinem et occupationem corporis à puritate intelligentiæ impeditur.

Ad *secundum* dicendum, quòd anima separata intelligit angelos per similitudines divinitus impressas; quæ tamen deficiunt à perfecta repræsentatione eorum, propter hoc quòd animæ natura est inferior quàm angeli.

Ad *tertium* dicendum, quòd in cognitione substantiarum separatarum quarumcumque non consistit ultima hominis felicitas, sed solius Dei (2), qui non potest videri nisi per gratiam. In cognitione verò aliarum substantiarum separatarum est magna felicitas, etsi non ultima, si tamen perfectè intelligantur. Sed anima separata naturali cognitione non perfectè eas intelligit, ut dictum est (in corp. art.).

ARTICULUS III. — UTRUM ANIMA SEPARATA OMNIA NATURALIA COGNOSCAT (3).

De his etiam De anima, art. 15 corp. fin. et ad 49, et art. 48, et art. 20 corp. fin.

Ad tertium sic proceditur. 1. Videtur quòd anima separata omnia naturalia cognoscat. In substantiis enim separatis sunt rationes omnium rerum naturalium. Sed animæ separatæ cognoscunt substantias separatas. Ergo cognoscunt omnia naturalia.

2. Præterea, qui intelligit magis intelligibile, multò magis potest intelligere minùs intelligibile. Sed anima separata intelligit substantias separatas, quæ sunt maxima intelligibilia (4). Ergo multò magis potest intelligere omnia naturalia, quæ sunt intelligibilia minùs.

3. Sed *contra*, in dæmonibus magis viget naturalis cognitio quàm in anima separata. Sed dæmones non omnia naturalia cognoscunt, sed multa addiscunt per longi temporis experientiam, ut Isidorus dicit (De sum. bon. lib. 1, cap. 12, § 17). Ergo neque animæ separatæ omnia naturalia cognoscunt.

4. Præterea, si anima statim cùm est separata, omnia naturalia cognosceret, frustra homines studerent ad rerum scientiam capessendam. Hoc autem est inconveniens. Non ergo anima separata omnia naturalia cognoscit.

CONCLUSIO. — Animæ separatæ de omnibus naturalibus cognitionem habent non certam et propriam, sed communem et confusam.

Respondeo dicendum quòd, sicut supra dictum est (art. 1 huj. quæst. ad 3), anima separata intelligit per species quas recipit ex influentia divini luminis, sicut et angeli. Sed tamen quia natura animæ est infra naturam angeli, cui iste modus cognoscendi est naturalis (5); anima separata per huiusmodi species non accipit perfectam rerum cognitionem, sed quasi in communi et confusam. Sicut igitur se habent angeli ad perfectam cogni-

(1) Ita cod. Alcan., edit. Rom. et Patav. 1698. Cod. Camer., et ex eo theologi Lovan. et Duaceni, Nicolai, et edit. Patav. 1612: *Separatarum substantiarum*.

(2) Ita cod. Alcan. et edit. Rom. Al., *in solius Dei*.

(3) Tradit S. Doctor animam separatam in universali quidem omnia naturalia cognoscere,

confusam nimirum notitiâ, sed non omnia in particulari certò et distinctè nota habere.

(4) Ita cod. et edit. cit. Al., et Nicolai: *maximè intelligibiles*.

(5) Quia cùm sit corporis prorsus expertus et à corpore alienus non potest accipere species ab objectis per sensus, ut anima quandò corpori unita est.

tionem rerum naturalium per huiusmodi species, ita animæ separatæ ad imperfectam et confusam. Angeli autem per huiusmodi species cognoscunt cognitione perfectâ omnia naturalia; quia omnia quæ Deus fecit in propriis naturis, fecit in intelligentia angelica, ut dicit Augustinus (Super Gen. ad litt. lib. II, cap. 8). Unde et animæ separatæ de omnibus naturalibus cognitionem habent, non certam et propriam, sed communem et confusam.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd nec ipse angelus per suam substantiam cognoscit omnia naturalia, sed per species quasdam, ut supra dictum est (quæst. LXXXVIII, art. 1). Et ideo non propter hoc sequitur quòd anima cognoscat omnia naturalia, quia cognoscit substantiam separatam.

Ad *secundum* dicendum, quòd sicut anima separata non perfectè intelligit substantias separatas, ita nec omnia naturalia perfectè cognoscit, sed sub quadam confusione, ut dictum est (in corp. art.).

Ad *tertium* dicendum, quòd Isidorus loquitur de cognitione futurorum, quæ nec angeli, nec dæmones, nec animæ separatæ cognoscunt, nisi vel in suis causis, vel per revelationem divinam. Nos autem loquimur de cognitione naturali.

Ad *quartum* dicendum, quòd cognitio quæ acquiritur hic per studium, est propria et perfecta; alia autem est confusa. Unde non sequitur quòd studium addiscendi sit frustra.

ARTICULUS IV. — UTRUM ANIMA SEPARATA COGNOSCAT SINGULARIA (1).

De his etiam Sent. IV, dist. 50, quæst. V, art. 1, et De verit. quæst. XIX, art. 2, et De anima, art. 5 et 20.

Ad quantum sic proceditur. 1. Videtur quòd anima separata non cognoscat singularia. Nulla enim potentia cognoscitiva remanet in anima separata, nisi intellectus, ut ex supra dictis patet (quæst. LXXVII, art. 8). Sed intellectus non est cognoscitivus singularium, ut supra habitum est (quæst. LXXXVI, art. 1). Ergo anima separata singularia non cognoscit.

2. Præterea, magis est determinata cognitio quàm cognoscitur aliquid in singulari, quàm illa quàm cognoscitur aliquid in universali. Sed anima separata (2) non habet aliquam determinatam cognitionem de speciebus rerum naturalium. Multò igitur minùs cognoscit singularia.

3. Præterea, si cognoscit singularia, et non per sensum, pari ratione omnia singularia cognoscit. Sed non cognoscit omnia singularia. Ergo nulla cognoscit.

Sed *contra* est quod dives in inferno positus dixit: *Habeo quinque fratres* (3), ut habetur (Luc. XVI, 28).

CONCLUSIO. — Anima separata cognoscit quædam singularia, sed non omnia, verùm ea tantum ad quæ determinatur, vel per præcedentem cognitionem, vel aliquam affectionem, vel naturalem habitudinem, vel divinam ordinationem.

Respondeo dicendum quòd animæ separatæ aliqua singularia cognoscunt, sed non omnia, etiam quæ sunt præsentia. Ad cujus evidentiam considerandum est quòd duplex est modus intelligendi: unus per abstractionem à phantasmatibus; et secundum istum modum singularia per intellectum cognosci non possunt directè, sed indirectè, sicut supra dictum est (quæst. LXXXVI, art. 1). Alius modus intelligendi est per influentiam specie-

(1) *Singularia*, seu sensibilia; de his enim est questio.

(2) Ut sic, vel simpliciter ac præcisè considerata, cum alioquin si beata sit, hanc notitiam habeat, ut dictum est (quæst. XII, art. 8 ad 4).

(3) Observandum est id quod de divite epulante et Lazaro ibi narratur non esse nudam parabolum, sed veram rei gestæ historiam, quem-

admodum sentire videntur Iren. (Cont. hæres. lib. II, cap. 62), Clemens Alexandrinus (Pædagog. lib. II, cap. 40), Tertull. (De anima, lib. VII, Chrysostomus (hom. VI in epist. II ad Cor.), Ambros. in cap. 16 Luc. Augustinus (De Gen. ad litt. lib. VIII, cap. 5, et Cont. Faustum, lib. XXXIII, cap. 5) et Gregor. (in Evang. hom. XL), et post eos S. Thomas.

rum à Deo : et per istum modum intellectus potest singularia cognoscere (1). Sicut enim ipse Deus per suam essentiam, inquantum est causa universalium, et individualium principiorum, cognoscit omnia, et universalia, et singularia, ut supra dictum est (quæst. xiv, art. 2), ita substantiæ separatæ per species, quæ sunt quædam participatæ similitudines illius divinæ essentiæ, possunt singularia cognoscere. In hoc tamen est differentia inter angelos et animas separatas, quia angeli per huiusmodi species habent perfectam et propriam cognitionem de rebus; animæ verò separatæ, confusam. Unde angeli propter efficaciam sui intellectus, per huiusmodi species non solum naturas rerum in speciali cognoscere possunt, sed etiam singularia sub speciebus contenta; animæ verò separatæ non possunt cognoscere per huiusmodi species nisi solum singularia illa ad quæ quodammodo determinantur vel per præcedentem cognitionem, vel per aliquam affectionem, vel per naturalem habitudinem, vel per divinam ordinationem; quia omne quod recipitur in aliquo, recipitur in eo per modum recipientis.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd intellectus per viam abstractionis non est cognoscitivus singularium (2). Sic autem anima separata non intelligit ea, sed sicut dictum est (in corp. art.).

Ad *secundum* dicendum, quòd ad illarum rerum species vel individua cognitio animæ separatæ determinatur, ad quæ anima separata habet aliquam determinatam habitudinem; sicut dictum est (in corp.).

Ad *tertium* dicendum, quòd anima separata non se habet æqualiter ad omnia singularia, sed ad quædam habet aliquam habitudinem quam non habet ad alia. Et ideo non est æqualis ratio ut omnia singularia cognoscat (3).

ARTICULUS V. — UTRUM HABITUS SCIENTIÆ HIC ACQUISITÆ REMANEAT IN ANIMA SEPARATA (4).

De his etiam 4 2, quæst. LXVII, art. 2, et Sent. III, dist. 43, quæst. II, art. 4, et IV, dist. 50, quæst. II, art. 2, et Cont. gent. lib. II, cap. 79 fin. et quodl. III, quæst. VI, art. 4, et quodl. XII, art. 5 et 45.

Ad quintum sic proceditur. 1. Videtur quòd habitus scientiæ hic acquisitæ non remaneat in anima separata. Dicit enim Apostolus (I. Cor. XIII, 8) : *Scientia destruetur*.

2. Præterea, quidam minùs boni in hoc mundo scientiâ pollent, aliis magis bonis carentibus scientiâ. Si ergo habitus scientiæ permaneret etiam post mortem in anima, sequeretur quòd aliqui minùs boni etiam in futuro statu essent potiores aliquibus magis bonis; quod videtur inconveniens.

3. Præterea, animæ separatæ habebunt scientiam per influentiam divini luminis. Si igitur scientia hic acquisita in anima separata remaneat, sequetur quòd duæ erunt formæ unius speciei in eodem subjecto, quod est impossibile.

4. Præterea, Philosophus dicit in lib. Prædicam. (in prædicam. qualitatis), quòd « habitus est qualitas difficilè mobilis. » Sed ab ægritudine vel ab aliquo huiusmodi quandoque corrumpitur scientia. Sed nulla est ita fortis immutatio in hac vita, sicut immutatio quæ est per mortem. Ergo videtur quòd habitus scientiæ per mortem corrumpatur.

Sed *contra* est quod Hieronymus dicit in Epist. ad Paulinum : « Discamus in terris, quorum scientia nobis perseveret in cœlo. »

(1) Non solum indirectè, sed directè ut ex adiunctis concludere fas est.

(2) Nisi indirectè et per quamdam reflexionem.

(3) Hinc etiam beati plura vel pauciora vident pro diversa conditione sui statûs.

(4) Ex hoc articulo habes quomodo per ratio-

nem ostendas rectè dictum (Sap. VI) : *Clara est quæ nunquam marcescit sapientia*. Idem enim iudicium est de acquisita scientia et de sapientia quoad hoc, id est, quoad in anima separata remanere.

CONCLUSIO. — Habitus scientiæ hic acquisitæ secundum quod est in intellectu, remanet in anima separata; nec enim per accidens, nec per se corrumpi potest.

Respondeo dicendum quod quidam posuerunt habitum scientiæ non esse in ipso intellectu, sed in viribus sensitivis, scilicet imaginativa, cogitativa et memorativa; et quod species intelligibiles non conservantur in intellectu possibili. Et si hæc opinio vera esset, sequeretur quod destructo corpore, totaliter habitus scientiæ hic acquisitæ destrueretur. Sed quia scientia est in intellectu, qui est *locus specierum*, ut dicitur (De anima, lib. III, text. 6), oportet quod habitus scientiæ hic acquisitæ partim sit in prædictis viribus sensitivis, et partim in ipso intellectu. Et hoc potest considerari ex ipsis actibus ex quibus habitus scientiæ acquiritur. Nam « habitus sunt similes actibus ex quibus acquiruntur, » ut dicitur (Ethic. lib. II, cap. 1). Actus autem intellectus, ex quibus in præsentī vita scientia acquiritur, sunt per conversionem intellectus ad phantasmata, quæ sunt in prædictis viribus sensitivis. Unde per tales actus et ipsi intellectui possibili acquiritur facultas quædam ad considerandum per species susceptas, et in prædictis inferioribus viribus acquiritur quædam habilitas, ut facilius per conversionem ad ipsas intellectus possit intelligibilia speculari. Sed sicut actus intellectus principaliter quidem et formaliter est in ipso intellectu, materialiter autem et dispositivè in inferioribus viribus; ita etiam dicendum est de habitu. Quantum ergo ad id quod aliquis præsentis scientiæ habet in inferioribus viribus, non remanebit in anima separata; sed quantum ad id quod habet in ipso intellectu, necesse est ut remaneat. Quia, ut dicitur (lib. De longitudine et brevitate vitæ, cap. 2), dupliciter corrumpitur aliqua forma: uno modo per se, quando corrumpitur à suo contrario, ut calidum à frigido; alio modo per accidens, scilicet per corruptionem subjecti. Manifestum est autem quod per corruptionem subjecti scientia quæ est in intellectu humano, corrumpi non potest; cum intellectus sit incorruptibilis, ut supra ostensum est (quæst. LXXIX, art. 2 ad 2). Similiter etiam nec per contrarium corrumpi possunt species intelligibiles quæ sunt in intellectu possibili; quia intentioni intelligibilium nihil est contrarium, et præcipuè quantum ad simplicem intelligentiam, quâ intelligitur *quod quid est*. Sed quantum ad operationem quâ intellectus componit et dividit, vel etiam ratiocinatur, sic invenitur contrarietas in intellectu, secundum quod falsum in propositione vel in argumentatione est contrarium vero. Et hoc modo interdum scientia corrumpitur per contrarium, dum scilicet aliquis per falsam argumentationem abducitur à scientia veritatis. Et ideo Philosophus in libro prædicto (loco cit.) ponit duos modos quibus scientia per se corrumpitur, scilicet per oblivionem ex parte memorativæ, et per deceptionem ex parte argumentationis falsæ. Sed hoc non habet locum in anima separata. Unde dicendum est quod habitus scientiæ secundum quod est in intellectu, manet in anima separata (1).

Ad primum ergo dicendum, quod Apostolus non loquitur ibi de scientia quantum ad habitum, sed quantum ad cognitionis actum. Unde ad hujus probationem inducit: *Nunc cognosco ex parte* (2).

Ad secundum dicendum, quod sicut secundum staturam corporis aliquis minus bonus erit major aliquo magis bono; ita nihil prohibet aliquem minus bonum habere aliquem scientiæ habitum in futuro, quem non

(1) Ex his patet quod non erit inutile scientiam hic acquisivisse.

(2) Scientia quæ destruitur est illa scientia

quam hic de Deo imperfectam habemus ex contemplatione rerum sensibilium, siquidem ille cum visione divinâ simul esse non potest.

habet aliquis magis bonus. Sed tamen hoc quasi nullius momenti est in comparatione ad alias prærogativas quas meliores habebunt.

Ad *tertium* dicendum, quòd utraque scientia non est unius rationis. Unde nullum inconueniens sequitur.

Ad *quartum* dicendum, quòd ratio illa procedit de corruptione scientiæ quantum ad id quod est ex parte sensitivarum virium.

ARTICULUS VI. — UTRUM ACTUS SCIENTIÆ HIC ACQUISITÆ MANEAT IN ANIMA SEPARATA (1).

De his etiam 1 2, quæst. LXVII, art. 2, et Sent. III, dist. 44, quæst. II, art. 4 corp. fin. et IV, dist. 50, quæst. I, art. 2 ad 2.

Ad sextum sic proceditur. 1. Videtur quòd actus scientiæ hic acquisitæ non maneat in anima separata. Dicit enim Philosophus (De anima, lib. 1, text. 66), quòd « corrupto corpore, anima neque reminiscitur, neque amat. » Sed considerare ea quæ prius novit, est reminisci. Ergo anima separata non potest habere actum scientiæ quam hic acquisiuit.

2. Præterea, species intelligibiles non erunt potentiores in anima separata, quàm sint in anima corpori unita. Sed per species intelligibiles non possumus modo intelligere, nisi convertendo nos super phantasmata, sicut supra habitum est (quæst. LXXXIV, art. 7). Ergo nec anima separata hoc poterit; et ita nullo modo per species intelligibiles hic acquisitas anima separata intelligere poterit.

3. Præterea, Philosophus dicit (Ethic. lib. II, cap. 1), quòd « habitus similes actus reddunt actibus per quos acquiruntur (2). » Sed habitus scientiæ hic acquiruntur per actus intellectus convertentis se supra phantasmata. Ergo non potest alios actus reddere. Sed tales actus non competunt animæ separatæ. Ergo anima separata non habebit aliquem actum scientiæ hic acquisitæ.

Sed *contra* est quod (Luc. XVI, 25) dicitur ad divitem in inferno positum : *Recordare quia receperisti bona in vita tua.*

CONCLUSIO. — Cùm species intelligibiles maneant in anima separata, status autem animæ separatæ non sit idem sicut modo est dicendus quidem est manere in anima separata actus scientiæ hic acquisitæ, sed non secundum eundem modum.

Respondeo dicendum quòd in actu est duo considerare; scilicet speciem actus, et modum ipsius. Et species quidem actus consideratur ex objecto, in quod actus cognoscitivæ virtutis dirigitur per speciem, quæ est objecti similitudo, sed modus actus pensatur ex virtute agentis; sicut quòd aliquis videat lapidem, contingit ex specie lapidis, quæ est in oculo; sed quòd acutè videat, contingit ex virtute visiva oculi. Cùm igitur species intelligibiles maneant in anima separata, sicut dictum est (art. præc.), status autem animæ separatæ non sit idem sicut modo est; sequitur quòd secundum species intelligibiles hic acquisitas anima separata intelligere possit quæ prius intellexit; non tamen eodem modo, scilicet per conversionem ad phantasmata, sed per modum convenientem animæ separatæ. Et ita manet quidem in anima separata actus scientiæ hic acquisitæ, sed non secundum eundem modum.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd Philosophus loquitur de reminiscencia secundum quòd memoria pertinet ad partem sensitivam, non autem secundum quòd memoria est quodammodo in intellectu, ut dictum est (quæst. LXXIX, art. 6).

Ad *secundum* dicendum, quòd diversus modus intelligendi non pro-

(1) Juxta S. Thomam in anima separata manet actus scientiæ acquisitæ, sed non eodem modo.

(2) Equivalente, quamvis non sub his verbis expressè.

venit ex diversitate specierum, sed ex diverso statu animæ intelligentis.

Ad *tertium* dicendum, quòd actus per quos acquiritur habitus, sunt similes actibus quos habitus causant, quantum ad speciem actûs, non autem quantum ad modum agendi. Nam operari justa, sed non justè, id est delectabiliter, causat habitum justitiæ politicæ, per quem delectabiliter operamur.

ARTICULUS VII. — UTRUM DISTANTIA LOCALIS IMPEDIAT COGNITIONEM ANIMÆ SEPARATÆ (1).

De his etiam Sent. IV, dist. 50, quæst. 1, art. 4, et De anima, art. 20 ad 5 et 4.

Ad septimum sic proceditur. 1. Videtur quòd distantia localis impediât cognitionem animæ separatæ. Dicit enim Augustinus (in libro De cura pro mort. agenda, cap. 13), quòd « animæ mortuorum ibi sunt ubi ea quæ hic fiunt, scire non possunt. » Sciunt autem ea quæ apud eos aguntur. Ergo distantia localis impedit cognitionem animæ separatæ.

2. Præterea, Augustinus dicit (De divinatione dæmonum, cap. 4 et 5), quòd « dæmones propter celeritatem motûs aliqua nobis ignota denuntiant. » Sed agilitas motûs ad hoc nihil faceret, si distantia localis cognitionem dæmonum non impediret. Multò igitur magis distantia localis impedit cognitionem animæ separatæ, quæ est inferior secundum naturam, quàm dæmon.

3. Præterea, sicut distat aliquid secundum locum, ita secundum tempus. Sed distantia temporis impedit cognitionem animæ separatæ; non enim cognoscit futura. Ergo videtur quòd etiam distantia secundum locum animæ separatæ cognitionem impediât.

Sed *contra* est quod dicitur (Luc. XVI, 23), quòd dives, *cùm esset in tormentis, elevans oculos suos, vidit Abraham à longè*. Ergo distantia localis non impedit animæ separatæ cognitionem.

CONCLUSIO. — Cùm anima separata singularia per influxum specierum ex divino lumine, quod æqualiter se habet ad propinquum et distans, fit, ut distantia localis nullo modo impediât animæ separatæ cognitionem.

Respondeo dicendum quòd quidam posuerunt quòd anima separata cognosceret singularia abstrahendo à sensibilibus. Quod si esset verum, posset dici quòd distantia localis impediret animæ separatæ cognitionem. Requiretur enim quòd vel sensibilia agerent in animam separatam, vel anima separata in sensibilia; et quantum ad utrumque requiretur distantia determinata. Sed prædicta positio est impossibilis; quia abstractio specierum à sensibilibus fit mediantibus sensibus, et aliis potentiis sensitivis, quæ in anima separata actu non manent (2). Intelligit autem anima separata singularia per influxum specierum ex divino lumine; quod quidem lumen æqualiter se habet ad propinquum et distans. Unde distantia localis nullo modo impedit animæ separatæ cognitionem.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd Augustinus non dicit quòd propter hoc quòd ibi sunt animæ mortuorum, ea quæ hic fiunt, videre non possunt, ut localis distantia hujus ignorantie causa esse credatur; sed hoc potest propter aliquid aliud contingere, ut infra dicetur (art. seq.).

Ad *secundum* dicendum, quòd Augustinus ibi loquitur secundum opi-

(1) Ex hoc articulo habes quomodo per rationem ostendas rectè dictum à Scripturis, quòd distantia localis non impedit cognitionem animæ separatæ, per hoc quod dicitur (Luc. XVI).

(2) Vel transpositâ constructione, *non manent actu*, sicut jam supra (quæst. LXXVII, art. 8) ex professo dictum est et probatum; quamvis radicaliter tanquam in principio suo remanere dicantur

ment actu, sicut jam supra (quæst. LXXVII, art. 8) ex professo dictum est et probatum; quamvis radicaliter tanquam in principio suo remanere dicantur

nionem illam (1) quā aliqui posuerunt quòd dæmones habent corpora naturaliter sibi unita; secundum quam positionem etiam potentias sensitivas habere possunt, ad quarum cognitionem requiritur determinata distantia. Et hanc opinionem etiam (in eodem lib. cap. 3 et 4) Augustinus expresse tangit; licet hanc opinionem magis recitando quàm asserendo tangere videatur (2), ut patet per ea quæ dicit (De civ. Dei, lib. xxi, cap. 10).

Ad *tertium* dicendum, quòd futura, quæ distant secundum tempus, non sunt entia in actu; unde in seipsis non sunt cognoscibilia; quia sicut deficit aliquid ab entitate, ita deficit à cognoscibilitate. Sed ea quæ sunt distantia secundum locum, sunt entia in actu, et secundum se cognoscibilia. Unde non est eadem ratio de distantia loci et de distantia temporis.

ARTICULUS VIII. — UTRUM ANIMÆ SEPARATÆ COGNOScant EA QUÆ HIC AGUNTUR (3).

De his etiam 1 2, quæst. LXXXIII, art. 4 ad 2, et Sent. iv, dist. 50, quæst. III et IV, et De verit. quæst. VIII, art. 2 ad 12, et De anima, art. 20 ad 5.

Ad octavum sic proceditur. 1. Videtur quòd animæ separatæ cognoscant ea quæ hic aguntur. Nisi enim ea cognoscerent, de eis curam non haberent. Sed habent curam de his quæ hic aguntur, secundum illud (Luc. xvi, 28): *Habeo quinque fratres, ut testificetur illis, ne et ipsi veniant in hunc locum tormentorum*. Ergo animæ separatæ cognoscunt ea quæ hic aguntur.

2. Præterea, frequenter mortui vivis apparent vel dormientibus vel vigilantibus; et eos admonent de his quæ hic aguntur; sicut Samuel apparuit Sauli, ut habetur (I. Reg. xxviii). Sed hoc non esset, si ea quæ hic sunt non cognoscerent. Ergo ea quæ hic aguntur cognoscunt.

3. Præterea, animæ separatæ cognoscunt ea quæ apud eas aguntur. Si ergo quæ apud nos aguntur non cognoscerent, impediretur earum cognitio per localem distantiam; quod supra negatum est (art. præc.).

Sed *contra* est quod dicitur (Job, xiv, 21): *Sive fuerint filii ejus nobiles, sive ignobiles, non intelliget*.

CONCLUSIO. — Cum animæ mortuorum secundum ordinationem divinam et modum essendi, segregatæ sint à conversatione viventium, nesciunt secundum naturalem cognitionem, quæ hic aguntur: ex gratia autem est, si animæ beatorum, quæ hic aguntur, sciant.

Respondeo dicendum quòd secundum naturalem cognitionem, de qua nunc hic agitur, animæ mortuorum nesciunt quæ hic aguntur. Et hujus ratio ex dictis (4) accipi potest (art. 4 huj. quæst.), quia anima separata cognoscit singularia per hoc quòd quodammodo determinata est ad illa vel per vestigium alicujus præcedentis cognitionis seu affectionis, vel per ordinationem divinam. Animæ autem mortuorum secundum ordinationem divinam et secundum modum essendi segregatæ sunt à conversatione viventium, et conjunctæ conversationi spiritualium substantiarum quæ sunt à corpore separatæ; unde ea quæ apud nos aguntur, ignorant. Et hanc rationem assignat Gregorius (Moralium lib. xii, cap. 14, in princ.),

(1) Quæst. LI, art. 1 explicatam plenius ac discussam.

(2) Juxta Petavium in dubio est utrùm S. Augustinus hanc sententiam ipse amplexus sit (Vid. Petav. De angelis).

(3) Animæ separatæ nesciunt secundum naturalem cognitionem quæ hic aguntur: sed animæ

sanctorum quicquid ad hanc vitam spectat cognitione altiori cognoscunt.

(4) In hoc loco plenius assignantur quatuor modi quibus anima notitiam singularium habet, hoc est, per præcedentem cognitionem, per aliquam affectionem, per naturalem habitudinem, per divinam ordinationem.

dicens : « Mortui, vita in carne viventium post eos qualiter disponatur, nesciunt; quia vita spiritus longè est à vita carnis; » et sicut corporea atque incorporea diversa sunt genere, ita sunt distincta cognitione. Et hoc etiam Augustinus videtur tangere (lib. De cura pro mortuis agenda, cap. 13), dicens, quòd « animæ mortuorum rebus viventium non intersunt. » Sed quantum ad animas beatorum, videtur esse differentia inter Gregorium et Augustinum. Nam Gregorius ibidem subdit : « Quod tamen de animabus sanctis sentiendum non est; quia quæ intus omnipotentis Dei claritatem vident, nullo modo credendum est, quòd sit foris aliquid quod ignorent. » Augustinus verò (lib. De cura pro mortuis agenda, cap. 13 et 14) expressè dicit quòd « nesciunt mortui, etiam sancti, quid agant vivi et eorum filii; » ut habetur in Glossa interl. Augustini, super illud : *Abraham nescivit nos* (Isa. LXIII). Quod quidem confirmat per hoc quòd à matre sua non visitabatur, nec in tristitiis consolabatur, sicut quando vivebat; nec est ita probabile ut sit facta vità feliciore crudelior; et per hoc quòd Dominus promisit Josiæ regi quòd prius moreretur, ne videret mala quæ erant populo superventura, ut habetur (IV. Reg. XXI). Sed Augustinus hoc dubitando dicit; unde præmittit : « Ut volet, accipiat quisque quod dicam; » Gregorius autem assertivè; quod patet per hoc quod dicit : « Nullo modo credendum est. » Magis tamen videtur, secundum sententiam Gregorii, quòd animæ sanctorum Deum videntes, omnia præsentia (1), quæ hic aguntur, cognoscant. Sunt enim angelis æquales; de quibus etiam Augustinus (eod. lib. De cura pro mort. agend. cap. 15) asserit, quòd ea quæ apud vivos aguntur, non ignorant. Sed quia sanctorum animæ sunt perfectissimè justitiæ divinæ conjunctæ, nec tristantur, nec rebus viventium se ingerunt, nisi secundum quod justitiæ divinæ dispositio exigit.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd animæ mortuorum possunt habere curam de rebus viventium, etiamsi ignorent eorum statum; sicut nos habemus de mortuis, eis suffragia impendendo, quamvis eorum statum ignoremus. Possunt etiam facta viventium non per seipsos cognoscere, sed vel per animas eorum qui hinc ad eos accedunt, vel per angelos seu dæmones, vel etiam Spiritu Dei revelante, sicut Augustinus in eodem lib. dicit (cap. 15).

Ad *secundum* dicendum, quòd hoc quòd mortui viventibus apparent qualitercumque, vel contingit per specialem Dei dispensationem, ut animæ mortuorum rebus viventium intersint; et est inter divina miracula computandum; vel hujusmodi apparitiones fiunt per operationes angelorum bonorum vel malorum, etiam ignorantibus mortuis; sicut etiam vivi ignorantés aliis viventibus apparent in somnis, ut Augustinus dicit (lib. prædicto, cap. 10). Unde et de Samuele dici potest, quòd ipse apparuit per revelationem divinam, secundum hoc quod dicitur (Eccli. XLVI, 23), quòd *dormivit, et notum fecit regi finem vitæ suæ*; vel illa apparitio fuit procurata per dæmones, si tamen Ecclesiastici auctoritas non recipiatur (2), propter hoc quòd inter canonicas Scripturas apud Hebræos non habetur (ex Aug. ib. cap. 15).

(1) Ista cognitio restringitur ad omnia præsentia singularia seu sensibilia, sed non amplectitur ea quæ ad solam voluntatem etiam creaturarum spectant; ut cogitationes cordium inter quas sunt orationes nostræ.

(2) Sic loquitur S. Doctor quia nondum expressus canon Scripturarum innotebat qualis postmodum à concilio Tridentino (sess. IV, de-

cret. 4) definitus et sancitus est in quo et liber Ecclesiastici continetur. Sed tamen liber ille pro canonico habetur à S. Thoma sicut et habitus est à S. Patribus inter quos Clemens Alexandrinus, Origenes, Tertullianus, Cyprianus, Athanasius, Basilius, Ephrem, Epiphanius, Ambrosius, Augustinus, Fulgentius citari possunt.

Ad *tertium* dicendum, quòd ignorantia hujusmodi non contingit ex locali distantia, sed propter causam prædictam (in corp. art.).

QUÆSTIO XC.

DE PRIMA HOMINIS PRODUCTIONE QUANTUM AD ANIMAM. IN QUATUOR ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de prima hominis productione; et circa hoc consideranda sunt quatuor : primò de productione ipsius hominis; secundò de fine productionis; tertio de statu et conditione hominis primò producti; quartò de loco ejus. — Circa productionem autem consideranda sunt tria : primò de productione hominis quantum ad animam; secundò quantum ad corpus viri; tertio quantum ad productionem mulieris. — Circa primum quærentur quatuor : 1° Utrum anima humana sit aliquid factum, vel sit de substantia ipsius Dei. — 2° Supposito quòd sit facta, utrum sit creata. — 3° Utrum sit facta mediantibus angelis. — 4° Utrum sit facta ante corpus.

ARTICULUS I. — UTRUM ANIMA SIT FACTA, VEL SIT DE SUBSTANTIA DEI (1).

De his etiam Sent. II, dist. 47, quæst. I, art. 1, et Cont. gent. lib. II, cap. 83, et Opusc. II, cap. 93 et 214.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quòd anima non sit facta, sed sit de substantia Dei. Dicitur enim (Genes. II, 7) : *Formavit Deus hominem de limo terræ, et inspiravit in faciem ejus spiraculum vitæ, et factus est homo in animam viventem*. Sed ille qui spirat, aliquid à se emittit. Ergo anima quæ homo vivit, est aliquid de substantia Dei.

2. Præterea, sicut supra habitum est (quæst. LXXV, art. 5), anima est forma simplex. Sed forma est actus. Ergo anima est actus purus, quod est solius Dei. Ergo anima est de substantia Dei.

3. Præterea, quæcumque sunt, et nullo modo differunt, sunt idem. Sed Deus et mens sunt, et nullo modo differunt; quia oporteret quòd aliquibus differentiis differrent; et sic essent composita. Ergo Deus et mens humana idem sunt.

Sed *contra* est quòd Augustinus (De orig. animæ, lib. III, cap. 15) enumerat quædam quæ dicit esse « multum apertèque perversa, et fidei catholicæ adversa; » inter quæ primum est quod quidam dixerunt, « Deum animam non de nihilo, sed de seipso fecisse. »

CONCLUSIO. — Cum anima humana sit quandoque intelligens in potentia, Deus autem sit purus actus, impossibile est eam esse de Dei substantia, sed factam esse oportet.

Respondeo dicendum quòd dicere animam esse de substantia Dei, manifestam improbabilitatem continet. Ut enim ex dictis patet (quæst. LXXIX, art. 4, et quæst. LXXXIV, art. 6 et 7), anima humana est quandoque intelligens in potentia, et scientiam quodammodo à rebus acquirit, et habet diversas potentias; quæ omnia aliena sunt à Dei natura, qui est actus purus, et nihil ab alio accipiens (2), et nullam in se diversitatem habens, ut supra probatum est (quæst. III, art. 7, et quæst. XII, art. 1). Sed hic error princi-

(1) De fide est contra manichæos, gnosticos et priscillianistas animam nostram non esse de substantia Dei, nec partem aliquam substantiæ ipsius, sed habere naturam longè diversam ac inferiorem. Quod concilium Toletanum in professione fidei sic definit : *Si quis dixerit vel crediderit animam humanam Dei portionem, vel Dei esse substantiam; anathema sit*. Ita

Bracarensi I can. 5 legimus : *Si quis animas humanas vel angelos ex Dei creâit substantia extitisse, sicut Manichæus et Priscillianus dixerunt; anathema sit*.

(2) Hinc sequeretur quoque ad naturam Dei cum horrenda blasphemia referendum fore quòd anima est mutabilis, quòd peccat, quòd fit impia, quòd sine fine damnabitur, si perstiterit esse talis, etc.

pium habuisse videtur ex duabus positionibus antiquorum. Primi enim qui naturas rerum considerare inceperunt, imaginationem transcendere non valentes, nihil præter corpora esse posuerunt; et ideo Deum dicebant esse quoddam corpus, quod aliorum corporum iudicabant esse principium. Et quia animam ponebant esse de natura illius corporis quod dicebant esse principium, ut dicitur (De anima, lib. I, text. 20 et seq.), per consequens sequebatur quòd anima esset de substantia Dei. Juxta quam positionem etiam manichæi Deum esse quamdam lucem corpoream existimantes, quamdam partem illius lucis animam esse posuerunt corpori alligatam. Secundò verò processum fuit ad hoc quòd aliqui aliquid incorporeum esse apprehenderunt, non tamen à corpore separatum, sed corporis formam. Unde et Varro dixit quòd Deus est « anima mundum intuitu, vel motu et ratione gubernans, » ut Augustinus narrat (De civ. Dei, lib. VII, cap. 6). Sic igitur illius totalis animæ partem aliqui posuerunt animam hominis, sicut homo est pars totius mundi, non valentes intellectu pertingere ad distinguendos spiritualium substantiarum gradus, nisi secundum distinctiones corporum. Hæc autem omnia sunt impossibilia, ut supra probatum est (quæst. III, art. 1 et 8). Unde manifestè falsum est animam esse de substantia Dei.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd *inspirare* non est accipiendum corporaliter. Sed idem est Deum inspirare, quòd spiritum facere; quamvis et homo corporaliter spirans non emittat aliquid de sua substantia, sed de natura extranea.

Ad *secundum* dicendum, quòd anima, etsi sit forma simplex secundum suam essentiam, non tamen est suum esse, sed est ens per participationem, ut ex supra dictis patet (quæst. LXXV, art. 5 ad 4). Et ideo non est actus purus, sicut Deus.

Ad *tertium* dicendum, quòd differens propriè acceptum aliquo differt; unde ibi quæritur differentia ubi est convenientia. Et propter hoc oportet differentia esse composita quodammodo, cum in aliquo differant, et in aliquo convenient. Sed secundum hoc, licet omne differens sit diversum, non tamen omne diversum est differens, ut dicitur (Metaph. lib. X, text. 24 et 25). Nam simplicia diversa sunt seipsis; non autem differunt aliquibus differentiis, ex quibus componantur; sicut homo et asinus differunt rationali et irrationali differentiis, de quibus non est dicere quòd ulterius aliis differentiis differant.

ARTICULUS II. — UTRUM ANIMA SIT PRODUCTA IN ESSE PER CREATIONEM (1).

De his etiam infra, quæst. CXVIII, art. 2, et Sent. lib. II, dist. 28, quæst. II, et De potent. quæst. III, art. 9, et quodl. IX, art. 2, et Opusc. II, cap. 93, 151, 229 et 250, et Opusc. XXVIII, cap. 5.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quòd anima non sit producta in esse per creationem. Quod enim in se habet aliquid materiale, fit ex materia. Sed anima habet in se aliquid materiale, cum non sit actus purus. Ergo anima est facta ex materia; non ergo est creata.

2. Præterea, omnis actus materiæ alicujus videtur educi de potentia materiæ; cum enim materia sit in potentia ad actum, actus quilibet præexistit in materia in potentia. Sed anima est actus materiæ corporalis, ut ex ejus definitione apparet. Ergo anima educitur de potentia materiæ.

(1) Ex hoc articulo habes quomodo per rationem interimas hæresim Seleuci et Hermiæ dicentium: animas non creari à Deo; item enthusiastarum dicentium: animas factas esse ex igne; item Luciferianorum dicentium: animam hominis propagatam esse de carnis substantia; item

Tertullianistarum dicentium: animam Filii ex anima Patris, sicut corpus ex corpore generari; item Manichæi dicentis: Adam non à Deo, sed à principe materiæ sequela fictum et Evam similiter.

3. Præterea, anima est forma quædam. Si igitur anima fit per creationem, pari ratione omnes aliæ formæ; et sic nulla forma exhibit in esse per generationem; quod est inconueniens.

Sed *contra* est quod dicitur (Genes. 1) : *Creavit Deus hominem ad imaginem suam* (1). Est autem homo ad imaginem Dei secundum animam. Ergo anima exivit in esse per creationem.

CONCLUSIO. — Cum animæ rationali sicut esse, ita etiam fieri propriè competat, non possit autem fieri ex materia præjacente, necessarium est eam productam esse per creationem.

Respondeo dicendum quòd anima rationalis non potest fieri nisi per creationem; quod non est verum de aliis formis. Cujus ratio est, quia cum fieri sit via ad esse, hoc modo alicui competit fieri, sicut ei competit esse. Illud autem propriè dicitur esse, quod habet ipsum esse, quasi in suo esse subsistens. Unde solæ substantiæ propriè et verè dicuntur entia; accidens verò non habet esse, sed eo aliquid est, et hâc ratione ens dicitur; sicut albedo dicitur ens, quia eâ aliquid est album. Et propter hoc dicitur (Metaph. lib. vii, text. 2 et 3), quòd « accidens dicitur magis entis quàm ens. » Et eadem ratio est de omnibus aliis formis non subsistentibus; et ideo nulli formæ non subsistenti propriè convenit fieri, sed dicuntur fieri per hoc quòd composita subsistentia fiunt. Anima autem rationalis est forma subsistens, ut supra habitum est (quæst. lxxv, art. 2) : unde ipsi propriè competit esse et fieri. Et quia non potest fieri ex materia præjacente neque corporali, quia sic esset naturæ corporeæ; neque spirituali, quia sic substantiæ spirituales invicem transmutarentur; necesse est dicere quòd non fiat nisi per creationem (2).

Ad *primum* ergo dicendum, quòd in anima est, sicut materiale, ipsa simplex essentia, formale autem in ipsa est esse participatum, quod quidem ex necessitate simul est cum essentia animæ, quia esse per se consequitur ad formam. Et eadem ratio esset, si poneretur composita ex quadam materia spirituali, ut quidam dicunt; quia illa materia non est in potentia ad aliam formam, sicut nec materia cœlestis corporis : alioquin anima esset corruptibilis. Unde nullo modo anima potest fieri ex materia præjacente.

Ad *secundum* dicendum, quòd actum extrahi de potentia materiæ nihil aliud quàm aliquid fieri in actu quod prius erat in potentia. Sed quia anima rationalis non habet esse suum dependens à materia corporali, sed habet esse subsistens, et excedit capacitatem materiæ corporalis, ut supra dictum est (quæst. lxxv, art. 1), propterea non educitur de potentia materiæ.

Ad *tertium* dicendum, quòd non est simile de anima rationali et de aliis formis, ut dictum est (in corp. art.).

ARTICULUS III. — UTRUM ANIMA RATIONALIS SIT PRODUCTA A DEO IMMEDIATÈ (3).

De his etiam locis supra art. 2 notatis.

Ad tertium sic proceditur. 1. Videtur quòd anima rationalis non sit producta à Deo immediatè, sed mediantibus angelis. Major enim ordo in spiritualibus est quàm in corporalibus. Sed corpora inferiora producuntur per

(1) Item Ecclesiast. xvii : *Deus creavit de terra hominem* (hoc quantum ad corpus) *et secundum imaginem suam fecit illum* (illud quoad animam).

(2) Quod sic à concilio Nicæno in symbolo fidei definitum est : *Credimus in unum Deum om-*

nium visibilium invisibiliumque factorem.

(3) In hoc articulo D. Thomas errorem impugnât philosophorum qui, ut alexandrini, existimarunt animam à substantiis separatis gradatim emanare.

corpora superiora, ut Dionysius dicit (De div. nom. cap. 4, part. 1, aliquant. ante fin. lect. 2 et 3). Ergo et inferiores spiritus, qui sunt animæ rationales, producuntur per spiritus superiores, qui sunt angeli.

2. Præterea, finis rerum respondet principio; Deus enim est principium et finis rerum. Ergo et exitus rerum à principio respondet reductioni rerum in finem. Sed infima reducuntur per prima, ut Dionysius dicit (De eccles. hierarch. cap. 5, part. 1). Ergo et infima procedunt in esse per prima, scilicet animæ per angelos.

3. Præterea, perfectum est quod potest sibi simile facere, ut dicitur (Metaph. lib. v, text. 21). Sed spirituales substantiæ sunt multò magis perfectæ quàm corporales. Cum ergo corpora faciant sibi similia secundum speciem, multò magis angeli poterunt facere aliquid infra se, secundum speciem naturæ, scilicet animam rationalem.

Sed *contrà* est quod dicitur (Genes. II, 8), quòd Deus ipse *inspiravit in faciem hominis spiraculum vitæ*.

CONCLUSIO. — Cum anima rationalis non possit produci per transmutationem alicujus materiæ, sed solum per creationem, solus autem Deus possit creare; necesse est animam rationalem produci à Deo immediatè.

Respondeo dicendum quòd quidam (1) posuerunt quòd angeli, secundum quòd operantur in virtute Dei, causant animas rationales. Sed hoc est omnino impossibile, et à fide alienum. Ostensum est enim (art. præc.) quòd anima rationalis non potest produci nisi per creationem. Solus autem Deus potest creare; quia solius primi agentis est agere, nullo præsupposito; cum semper agens secundum præsupponat aliquid à primo agente, ut supra habitum est (quæst. lxxv, art. 3). Quod autem agit aliquid ex aliquo præsupposito, agit transmutando; et ideo nullum aliud agens agit nisi transmutando, sed solus Deus agit creando. Et quia anima rationalis non potest produci per transmutationem alicujus materiæ, ideo non potest produci nisi à Deo immediatè.

Et per hoc patet solutio ad objecta. Nam quòd corpora causant vel sibi similia vel inferiora, et quòd superiora reducunt inferiora, totum hoc provenit per quamdam transmutationem.

ARTICULUS IV. — UTRUM ANIMA HUMANA FUERIT PRODUCTA ANTE CORPUS (2).

De his etiam infra quæst. cxviii, art. 5, et part. III, quæst. vi, art. 5 et 4, et Sent. III, dist. 17, quæst. II, art. 2, et Cont. gent. lib. II, cap. 84, et De potent. quæst. III, art. 10.

Ad quantum sic proceditur. 1. Videtur quòd anima humana fuerit producta ante corpus. Opus enim creationis præcessit opus distinctionis et ornatus, ut supra dictum est (3) (quæst. lxxvi et lxx). Sed anima producta est in esse per creationem, ut supra habitum est (art. 2 hujus quæst.); corpus autem factum est in fine ornatus. Ergo anima hominis producta est ante corpus.

2. Præterea, anima rationalis magis convenit cum angelis quàm cum animalibus brutis. Sed angeli creati fuerunt ante corpora, vel statim à principio cum corporali materia; corpus autem hominis formatum est sexto die, quando et bruta animantia sunt producta. Ergo anima hominis fuit creata ante corpus.

3. Præterea, finis proportionatur principio. Sed anima in fine remanet post corpus. Ergo et in principio fuit creata ante corpus.

(1) Hæc fortè ad Averroem et Algazelem alludunt, qui dixerant animam nostram procedere à datore formarum, qui juxta eos est ultima intelligentia.

(2) Juxta doctrinam catholicam anima humana producitur simul cum suo corpore, cui dum creatur, infunditur; non autem ante corpus.

(3) Cod. Alcan. et Nicolai, *habitum est*.

Sed *contra* est quòd « actus proprius fit in potentia propria. » Cùm ergo anima sit proprius actus corporis, anima producta est in corpore.

CONCLUSIO. — Cùm Deus primas res instituerit in perfecto statu suæ naturæ, anima autem, quæ est pars humanæ naturæ, non habeat naturalem perfectionem nisi secundum quòd est corpori unita : dicendum est animam humanam non esse productam ante corpus.

Respondeo dicendum quòd Origenes (Periar. lib. I, cap. 7 et 8) posuit non solum animam primi hominis, sed animas omnium hominum ante corpora simul cum angelis creatas, propter hoc quòd credidit omnes spirituales substantias, tam animas quàm angelos, æquales esse secundum suæ naturæ conditionem, sed solum merito distare; sic quòd quædam earum corporibus alligantur, quæ sunt animæ hominum, vel coelestium corporum; quædam verò in sui puritate secundum diversos ordines remanent. De qua opinione supra jam diximus (quæst. XLVII, art. 2), et ideo relinquatur ad præsens. — Augustinus verò (Super Gen. ad litt. lib. VII, cap. 24, 25 et 27) dicit quòd anima primi hominis ante corpus cum angelis est creata, ob aliam rationem : quia scilicet ponit quòd corpus hominis in illis operibus sex dierum non fuit productum in actu, sed solum secundum causales rationes; quod non potest de anima dici, quia nec ex aliqua materia corporali aut spiritali præexistente facta fuit, nec ex aliqua virtute creata produci potuit. Et ideo videtur quòd ipsamet anima in operibus sex dierum, in quibus omnia facta fuerunt, simul cum angelis fuerit creata, et quòd postmodum propriâ voluntate inclinata fuit ad corpus administrandum. Sed hoc non dicit asserendo (1) ut ejus verba demonstrant; dicit enim (loco cit. cap. 29) : « Credatur, si nulla Scripturarum auctoritas, seu veritatis ratio contradicit, hominem ita factum sexto die, ut corporis quidem humani ratio causalis in elementis mundi esset, anima verò jam ipsa crearetur. » Posset autem utique hoc tolerari secundum eos qui ponunt (2) quòd anima habet per se speciem et naturam completam; et quòd non unitur corpori ut forma, sed solum ad ipsum administrandum. Si autem anima unitur corpori ut forma (3) et est naturaliter pars humanæ naturæ; hoc omnino esse non potest. Manifestum est enim quòd Deus primas res instituit in perfecto statu suæ naturæ, secundum quòd uniuscujusque rei species exigebat. Anima autem, cùm sit pars humanæ naturæ, non habet naturalem perfectionem, nisi secundum quòd est corpori unita. Unde non fuisset conveniens animam sine corpore creari. Sustinendo ergo opinionem Augustini de operibus sex dierum, dici poterit quòd anima humana præcessit in operibus sex dierum secundum quamdam similitudinem generis, prout convenit cum angelis in intellectuali natura; ipsa verò fuit creata simul cum corpore. Secundum alios verò Sanctos tam anima quàm corpus primi hominis in operibus sex dierum sunt producta.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd si natura animæ haberet integram speciem, ita quòd secundum se crearetur, ratio illa procederet ut per se in principio crearetur. Sed quia naturaliter est forma corporis, non fuit seorsum creanda, sed debuit creari in corpore.

Et similiter est dicendum ad *secundum*. Nam anima, si per se speciem

(1) Quemadmodum et alia plura in iisdem libris dici ipsemet Augustinus tradit (Retract. lib. II, cap. 24) quia a iocuin veram communemque doctrinam de anima primi hominis, creata simul cum corpore, expressè docet (De civit. Dei, lib. XII, cap. 25).

(2) Ut platonici.

(3) Illud definitum est à papa Clemente in concilio Viennensi et habetur in Clement. (tit. De sum. Trin.).

haberet, magis conveniret cum angelis; sed inquantum est forma corporis, pertinet ad genus animalium, ut formale principium.

Ad *tertium* dicendum, quòd animam remanere post corpus accidit per defectum corporis, qui est mors; qui quidem defectus in principio creationis animæ esse non debuit.

QUÆSTIO XCI.

DE PRODUCTIONE CORPORIS PRIMI HOMINIS, IN QUATUOR ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de productione corporis primi hominis; et circa hoc quaeruntur quatuor: 1° De materia ex qua productum est. — 2° De auctore à quo productum est. — 3° De dispositione quæ ei per productionem est attributa. — 4° De modo et ordine productionis ipsius.

ARTICULUS I. — UTRUM CORPUS PRIMI HOMINIS SIT DE LIMO TERRÆ (1).

De his etiam Sent. II, dist. 47, quæst. 1, art. 4 ad 5, et art. 5 ad 2, et dist. 5, quæst. II, art. 2 corp. et ad 4.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quòd corpus primi hominis non sit factum de limo terræ (2). Majoris enim virtutis est facere aliquid ex nihilo quàm ex aliquo; quia plus distat ab actu non ens quàm ens in potentia. Sed cum homo sit dignissima creaturarum inferiorum, decuit ut virtus Dei maximè ostenderetur in productione corporis ejus. Ergo non debuit fieri ex limo terræ, sed ex nihilo.

2. Præterea, corpora cœlestia sunt nobiliora terrenis (3). Sed corpus humanum habet maximam nobilitatem, cum perficiatur à nobilissima forma, quæ est anima rationalis. Ergo non debuit fieri de corpore terrestri, sed magis de corpore cœlesti.

3. Præterea, ignis et aer sunt nobiliora corpora quàm terra et aqua: quod ex eorum subtilitate apparet. Cum igitur corpus humanum sit dignissimum, magis debuit fieri ex igne et ex aere quàm ex limo terræ.

4. Præterea, corpus humanum est compositum ex quatuor elementis; non ergo est factum ex limo terræ, sed ex omnibus elementis.

Sed *contra* est quod dicitur (Genes. II, 7): *Formavit Deus hominem de limo terræ* (4).

CONCLUSIO. — Quamvis homo, ut medium quoddam existens inter spirituales creaturas et corporales substantias, corpus habeat ex quatuor elementis compositum, peculiariter tamen (quia terra et aqua in corpore hominis abundant) de limo terræ, hoc est, terrâ aquæ permixtâ formatus dicitur.

Respondeo dicendum quòd cum Deus perfectus sit in operibus suis, perfectionem dedit omnibus secundum eorum modum, secundum illud (Deut. xxxii, 4): *Dei perfecta sunt opera*. Ipse autem simpliciter perfectus est ex hoc quòd omnia in se præhabet non per modum compositionis, sed simpliciter et unitè, ut Dionysius dicit (De div. nom. cap. 5, lect. 4), eo modo quo diversi effectus præexistunt in causa secundum ejus virtutem unam. Ista autem perfectio ad angelos quidem derivatur, secundum quòd omnia sunt in eorum cognitione quæ sunt à Deo in natura producta per formas diversas; ad hominem verò derivatur inferiori modo hujusmodi

(1) Ex hoc articulo habes quomodo per rationem destruas errorem origenistarum dicentium: Adæ formationem de limo terræ allegoricè et figuratè, non historicè esse intelligendam.

(2) Ita cod. Alcan. alique cum Nicolai. Al., non sit de limo terræ.

(3) Propter incorruptibilitatem, subtilitatem,

claritatem, virtutem in hæc inferiora influendi, juxta mentem peripateticorum.

(4) Item (Eccles. xxxiii): *Omnes homines de solo et ex terra unde Adam formatus est*; item (Sap. x): *Illum qui primus formatus est a Deo pater orbis terrarum, eduxit de limo terræ*.

perfectio. Non enim in sua cognitione naturali habet omnium naturalium notitiam; sed est ex rebus omnibus quodammodo compositus, dum de genere spiritualium substantiarum habet in se animam rationalem; de similitudine verò coelestium corporum habet elongationem à contrariis per maximam æqualitatem complexionis; elementa verò secundum substantiam; ita tamen quòd superiora elementa prædominantur in eo secundum virtutem, scilicet ignis et aer, quia vita præcipuè consistit in calido, quod est ignis, et humido, quod est aeris; inferiora verò elementa abundant in eo secundum substantiam (1). Aliter enim non posset esse mixtionis æqualitas, nisi inferiora elementa, quæ sunt minoris virtutis, secundum quantitatem in homine abundarent. Et ideo dicitur corpus hominis de limo terræ formatum, quia limus dicitur terra aquæ permixta. Et propter hoc homo dicitur minor mundus (2), quia omnes creaturæ mundi quodammodo inveniuntur in eo.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd virtus Dei creantis manifesta est in corpore hominis, dum ejus materia est per creationem producta. Oportuit autem ut ex materia quatuor elementorum fieret corpus humanum, ut homo haberet convenientiam cum inferioribus corporibus; quasi medium quoddam existens inter spirituales et corporales substantias.

Ad *secundum* dicendum, quòd quamvis corpus coeleste sit simpliciter nobilius terrestri corpore, tamen quantum ad actus animæ rationalis est minus conveniens. Nam anima rationalis accipit notitiam veritatis quodammodo per sensus; quorum organa formari non possunt ex corpore coelesti, cum sit impassibile. Nec est verum quod quidam dicunt, aliquid de quinta essentia (3), materialiter ad compositionem humani corporis advenire, ponentes animam uniri corpori mediante quâdam luce. Primò enim falsum est quod dicunt, lucem esse corpus. Secundò verò impossibile est aliquid de quinta essentia vel de corpore coelesti dividi, vel elementis permisceri, propter coelestis corporis impassibilitatem. Unde non venit in compositionem mixtorum corporum, nisi secundum suæ virtutis effectum.

Ad *tertium* dicendum, quòd si ignis et aer, quæ sunt majoris virtutis in agendo, etiam secundum quantitatem in compositione humani corporis abundarent, omnino ad se traherent alia; et non posset fieri æqualitas commixtionis, quæ est necessaria in compositione hominis ad bonitatem sensûs tactûs, qui est fundamentum sensuum aliorum. Oportet enim organum cujuslibet sensûs non habere in actu contraria, quorum sensus est perceptivus, sed in potentia tantum, vel ita quòd omnino careat toto genere contrariorum, sicut pupilla caret colore, ut sit in potentia ad omnes colores; quod in organo tactûs non erat possibile, cum sit compositum ex elementis, quorum qualitates percipit tactus; vel ita quòd organum sit medium inter contraria, ut necesse est in tactu accidere. Medium enim est in potentia ad extrema (4).

Ad *quartum* dicendum, quòd in limo terræ est terra, et aqua conglutinanæ partes terræ (5). De aliis autem elementis Scriptura mentionem non fecit, tum quia minus abundant secundum quantitatem in corpore homi-

(1) Adverte quod hic S. Thomas non intelligit ea manere secundum formam, hoc enim refutavit (quæst. LXXVI, art. 4 ad 4), sed vult ea secundum materialem substantiam in homine abundare.

(2) Ut antiqui philosophi non vocârunt.

(3) Quo nomine ideo cælum appellatur, quia non participat de natura quatuor elementorum,

sicut sublunaria, sed materiâ quâdam superiori, subtiliori et puriori constat.

(4) Utpotè ab utroque illorum æquè distans, ut definitur Eth. lib. II, apud S. Thomam, lect. 6.

(5) Ita cod. Alcan. cum edit. Patav. Nicolai, edit. Rom. aliæque, *terræ et aquæ*.

nis, ut dictum est (in corp. art.), tum etiam quia in tota rerum productione, de igne et aere, quæ sensu non percipiuntur à rudibus, mentionem non fecit Scriptura, quæ rudi populo tradebatur.

ARTICULUS II. — UTRUM CORPUS HUMANUM SIT IMMEDIATÈ A DEO PRODUCTUM (1).

De his etiam infra, quæst. XCI, art. 4.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quòd corpus humanum non sit immediatè à Deo productum. Dicit enim Augustinus (De Trinit. lib. III, cap. 4), quòd « corporalia disponuntur à Deo per angelicam creaturam. » Sed corpus humanum formatum fuit ex materia corporali, ut dictum est (art. præc.). Ergo debuit produci mediantibus angelis, et non immediatè à Deo.

2. Præterea, quod fieri potest virtute creatâ, non est necessarium quòd immediatè producat à Deo. Sed corpus humanum produci potest per virtutem creatam cœlestis corporis; nam et quædam animalia ex putrefactione generantur per virtutem activam corporis cœlestis; et Albumazar (2) dicit quòd in locis in quibus nimis abundat calor aut frigus, homines non generantur, sed in locis temperatis tantum. Ergo non oportuit quòd immediatè corpus humanum formaretur à Deo.

3. Præterea, nihil fit ex materia corporali nisi per aliquam materiæ transmutationem. Sed omnis transmutatio corporalis causatur ex motu cœlestis corporis, qui est primus motuum. Cum igitur corpus humanum sit productum ex materia corporali, videtur quòd ad ejus formationem aliquid operatum fuerit corpus cœleste.

4. Præterea, Augustinus dicit (Super Gen. ad litt. lib. VII, cap. 24), quòd homo factus est secundum corpus in operibus sex dierum, secundum causales rationes, quas Deus inseruit creaturæ corporali; postmodum verò fuit formatum in actu. Sed quod præexistit in corporali creatura secundum causales rationes, per aliquam virtutem corpoream produci potest. Ergo corpus humanum productum est aliquâ virtute creatâ, et non immediatè à Deo.

Sed *contra* est quod dicitur (Eccli. XVII, 1): *Deus de terra creavit hominem.*

CONCLUSIO. — Cum in prima rerum formatione, nullum præcesserit humanum corpus, cujus virtute per viam generationis aliud simile in specie formaretur; oportuit primum corpus hominis immediatè à Deo formari.

Respondeo dicendum quòd prima formatio humani corporis non potuit esse per aliquam virtutem creatam, sed immediatè à Deo. Posuerunt siquidem aliqui, formas quæ sunt in materia corporali, à quibusdam formis immaterialibus derivari. Sed hanc opinionem refellit Philosophus (Metaph. lib. VII, text. 26, 27 et 32) per hoc quòd formis non competit per se fieri, sed composito, ut supra expositum est (quæst. LXV, art. 4, et quæst. XC, art. 2). Et quia oportet agens esse simile facto, non convenit quòd forma pura, quæ est sine materia, producat formam quæ est in materia, quæ non fit nisi per hoc quod compositum fit. Et ideo oportet quòd forma quæ est in materia, sit causa formæ quæ est in materia, secundum quòd compositum à composito generatur. Deus autem quamvis omnino sit immaterialis, tamen solus est qui suâ virtute materiam producere potest creando. Unde ipsius solius est formam producere in materia absque adminiculo præcedentis formæ materialis. Et propter hoc angeli non possunt trans-

(1) Ex hoc articulo habes quomodo iterum per rationem interimas hæreses quæ jam antea expositæ fuerunt (quæst. XC, art. 5).

(2) Albumazar nono sæculo natus astronomiam et alias scientias excoluit et apud Arabos maximam famam obtinuit.

mutare corpora ad formam aliquam, nisi adhibitis seminibus quibusdam, ut Augustinus dicit (De Trinit. lib. III, cap. 9). Quia igitur corpus humanum nunquam formatum fuerat, cujus virtute per viam generationis aliud simile in specie formaretur, necesse fuit quòd primum corpus hominis immediate formaretur à Deo (1).

Ad primum ergo dicendum, quòd etsi angeli aliquod ministerium Deo exhibeant in his quæ circa corpora operantur, aliqua tamen Deus in creatura corporea facit quæ nullo modo angeli facere possunt, sicut quòd suscitât mortuos, et illuminat cæcos; secundum quam virtutem etiam corpus primi hominis de limo terræ formavit. Potuit tamen fieri ut aliquod ministerium in formatione corporis primi hominis angeli exhiberent (2), sicut exhibebunt in ultima resurrectione, pulveres colligendo.

Ad secundum dicendum, quòd animalia perfecta, quæ generantur ex semine, non possunt generari per solam virtutem celestis corporis, ut Avicenna fingit; licet ad eorum generationem naturalem cooperetur virtus celestis corporis, prout Philosophus dicit (Phys. lib. II, text. 26), quòd « homo generat hominem ex materia, et sol. » Et exinde est quòd exigitur locus temperatus ad generationem hominum, et aliorum animalium perfectorum. Sufficit autem virtus celestium corporum ad generandum quædam animalia imperfectiora ex materia disposita. Manifestum est enim quòd plura requiruntur ad productionem rei perfectæ quàm ad productionem rei imperfectæ.

Ad tertium dicendum, quòd motus cœli est causa transmutationum naturalium, non tamen transmutationum quæ fiunt præter naturæ ordinem, et solâ virtute divinâ, sicut quòd mortui resuscitantur, quòd cæci illuminantur; quibus est simile, quòd homo ex limo terræ formatur.

Ad quartum dicendum, quòd secundum rationes causales in creaturis dicitur aliquid præexistere dupliciter: uno modo secundum potentiam activam et passivam; ut non solum ex materia præexistenti fieri possit, sed etiam ut aliqua præexistens creatura hoc facere possit. Alio modo secundum potentiam passivam tantum, ut scilicet de materia præexistenti fieri possit à Deo; et hoc modo secundum Augustinum corpus hominis præexistit in operibus productis, secundum causales rationes.

ARTICULUS III. — UTRUM CORPUS HOMINIS HABUERIT CONVENIENTEM DISPOSITIONEM (3).

De his etiam I 2, quæst. LXIV, art. 2 ad 4, et De malo, quæst. V, art. 5 corp. et De anima, art. 8.

Ad tertium sic proceditur. 1. Videtur quòd corpus hominis non habuerit convenientem dispositionem. Cum enim homo sit nobilissimum animalium, corpus hominis debuit esse dispositum optimè ad ea quæ sunt propria animalis, scilicet ad sensum et motum. Sed quædam animalia inveniuntur acutioris sensûs quàm homo, et velocioris motûs, sicut canes melius odorant, et aves velocius moventur. Ergo corpus hominis non est convenienter dispositum.

2. Præterea, perfectum est cui nihil deest. Sed plura desunt humano corpori quàm corporibus aliorum animalium, quæ habent tegumenta et

(1) Hanc doctrinam tradunt S. Ambros. (Hexam. lib. VI, cap. 7), Bas. (in Hex. hom. IX), Cyrillus Alex. (lib. I cont. Julian.), Augustinus (De Gen. ad litt. lib. IX, cap. 43), Gregorius (Mor. lib. IX, cap. 55 et 56).

(2) Ille non affirmat D. Thomas quendam ministerium exhibuerint angeli circa formatio-

nem corporis Adami, neque id faciliè sciri potest.

(3) In hoc articulo D. Thomas docet corpus humanum fuisse constitutum in optima dispositione secundum convenientiam ad talem formam qualis est anima rationalis et ad tales operationes quales sunt hominis operationes.

arma naturalia ad sui protectionem, quæ homini desunt. Ergo corpus humanum est imperfectissimè dispositum.

3. Præterea, homo plus distat à plantis quàm ab animalibus brutis. Sed plantæ habent staturam rectam, animalia autem bruta pronam. Ergo homo non debuit habere staturam rectam.

Sed *contra* est quod dicitur (Eccles. vii, 30) : *Deus fecit hominem rectum* (1).

CONCLUSIO. — Cùm quilibet artifex intendat suo operi dispositionem optimam secundum præstitutum sibi finem inducere, rectè dicitur corpus humanum formatum fuisse ab artifice Deo in optima dispositione; non simpliciter, sed secundum quòd congruit animæ rationali et ejus operibus.

Respondeo dicendum quòd omnes res naturales productæ sunt ab arte divina; unde sunt quodammodo artificiata ipsius Dei. Quilibet autem artifex intendit suo operi dispositionem optimam inducere, non simpliciter, sed per comparisonem ad finem. Et si talis dispositio habet secum adjunctum aliquem defectum, artifex non curat; sicut artifex qui facit serram ad secandum, facit eam ex ferro, ut sit idonea ad secandum; nec curat eam facere ex vitro, quæ est pulchrior materia, quia talis pulchritudo esset impedimentum finis. Sic igitur Deus unicuique rei naturali dedit optimam dispositionem, non quidem simpliciter, sed secundum ordinem ad proprium finem; et hoc est quod Philosophus dicit (Physic. lib. ii, text. 74): « Et quia dignius est sic (vel melius), non tamen simpliciter, sed ad uniuscujusque substantiam. » Finis autem proximus humani corporis est anima rationalis, et operationes ipsius. Materia enim est propter formam, et instrumenta propter actiones agentis. Dico ergo quòd Deus instituit corpus humanum in optima dispositione secundum convenientiam ad talem formam et ad tales operationes. Et si aliquis defectus in dispositione humani corporis esse videtur, considerandum est quòd talis defectus sequitur ex necessitate materiæ ad ea quæ requiruntur in corpore, ut sit debita proportio ipsius ad animam et ad animæ operationes.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd tactus, qui est fundamentum aliorum sensuum, est perfectior in homine quàm in aliquo alio animali. Et propter hoc oportuit quòd homo haberet temperatissimam complexionem inter omnia animalia. Præcedit etiam homo omnia alia animalia quantum ad vires sensitivas interiores, sicut ex supradictis apparet (quæst. lxxviii, art. 4). Ex quadam autem necessitate contingit, quòd quantum ad aliquos exteriores sensus homo ab aliis animalibus deficiat, sicut homo inter omnia animalia habet pessimum olfactum. Necessarium enim fuit quòd homo inter omnia animalia respectu sui corporis haberet maximum cerebrum: tum ut liberius in eo perficerentur operationes interiorum virium sensitivarum, quæ sunt necessariæ ad intellectus operationem, ut supradictum est (quæst. lxxxiv, art. 7), tum etiam ut frigiditas cerebri temperaret calorem cordis, quem necesse est in homine abundare, ad hoc quòd homo sit rectæ staturæ. Magnitudo autem cerebri propter ejus humiditatem est impedimentum olfactus, qui requirit siccitatem. Et similiter potest assignari ratio quare quædam animalia sunt acutioris visus, et subtilioris auditus quàm homo, propter impedimentum horum sensuum, quod necesse est consequi in homine ex perfecta complexionis æqualitate. Et eadem etiam ratio est assignanda de hoc quòd quædam animalia sunt

(1) Quæ rectitudo etsi non corporis, sed animi intelligitur; quia tamen corpus et anima naturaliter debent sibi invicem esse proportionata,

ideo ex animi rectitudine haud incongruè corporis rectitudo, hoc est, bona et conveniens dispositio colligi potest.

homine velociora ; cui excellentiæ velocitatis repugnat æqualitas humanæ complexionis.

Ad *secundum* dicendum, quòd cornua et ungulæ, quæ sunt quorundam animalium arma, et spissitudo corii, et multitudo pilorum ac plumarum, quæ sunt tegumenta animalium, attestantur abundantiae terrestres elementi, quæ repugnat æqualitati et teneritudini complexionis humanæ ; et ideo hæc homini non competeabant. Sed loco horum habet rationem et manus quibus potest parare sibi arma, et tegumenta, et alia vitæ necessaria, infinitis modis ; unde et manus (De anima, lib. iii, text. 38) dicitur *organum organorum* (1). Et hoc etiam magis competebat rationali naturæ, quæ est infinitarum conceptionum, ut haberet facultatem infinita instrumenta sibi parandi.

Ad *tertium* dicendum, quòd habere staturam rectam conveniens fuit homini propter quatuor (2). Primò quidem, quia sensus sunt dati homini non solum ad vitæ necessaria procuranda, sicut aliis animalibus, sed etiam ad cognoscendum. Unde cum cætera animalia non delectentur in sensibilibus nisi per ordinem ad cibos et venerea, solus homo delectatur in ipsa pulchritudine sensibilibus secundum seipsam. Et ideo, quia sensus præcipuè vigent in facie, alia animalia habent faciem pronam ad terram, quasi ad cibum quærendum, et providendum sibi de victu ; homo verò habet faciem erectam, ut per sensus, et præcipuè per visum, qui est subtilior, et plures differentias rerum ostendit, liberè possit ex omni parte sensibilia cognoscere, et cœlestia, et terrena, ut ex omnibus intelligibilem colligat veritatem. Secundò, ut interiores vires liberius suas operationes habeant ; dum cerebrum, in quo quodammodo perficiuntur, non est depressum, sed super omnes partes corporis elevatum. Tertiò, quia oportet, si homo haberet pronam staturam, quòd uteretur manibus loco anteriorum pedum ; et sic utilitas manuum ad diversa opera perficienda cessaret. Quartò, quia si haberet pronam staturam, et uteretur manibus loco anteriorum pedum, oporteret quòd cibum caperet ore ; et ita haberet os oblongum et labia dura, et grossa, et linguam etiam duram, ne ab exterioribus læderetur, sicut patet in aliis animalibus ; et talis dispositio omnino impediret locutionem, quæ est proprium opus rationis. Et tamen homo staturam rectam habens maximè distat à plantis. Nam homo habet superius sui, id est caput, versus superius mundi, et inferius sui versus inferius mundi ; et ideo est optimè dispositus secundum dispositionem totius. Plantæ verò habent superius sui versus inferius mundi (nam radices sunt ori proportionales), inferius autem sui versus superius mundi. Animalia verò bruta medio modo ; nam superius animalis est pars quæ accipit alimentum, inferius autem est pars quæ emittit superfluum.

ARTICULUS IV. — UTRUM CONVENIENTER CORPORIS HUMANI PRODUCTIO IN SCRIPTURA DESCRIBATUR (3).

De his etiam sup. quæst. LXXII, art. unic. corp. fin. et ad 3 et 4.

Ad quartum sic proceditur. 1. Videtur quòd inconvenienter corporis humani productio in Scriptura describatur. Sicut enim corpus humanum est factum à Deo, ita et alia opera sex dierum. Sed in aliis operibus dici-

(1) Ex græco nempè *ὄργανον τῶν ὀργάνων* sive instrumentum instrumentorum quasi excellentius præ cæteris omnibus instrumentum.

(2) Confer quod eà de re eleganter scripserunt Tullius Cicero, Ovidius, Lactantius, Ambrosius et ferè omnes oratores aut philosophi.

(3) Ex hoc articulo habes quomodò per rationem ostendas rectè fuisse dictum ab æterna Sapientia (Prov. VIII) : *Justi sunt omnes sermones mei, non est in eis pravarum quid, neque perversum. Recti sunt intelligentibus et æqui invenientibus scientiam.*

tur : *Dixit Deus : Fiat, et factum est.* Ergo similiter dici debuit de hominis productione.

2. Præterea, corpus humanum à Deo immediatè est factum, ut supra dictum est (art. 2 huj. quæst.). Ergo inconvenienter dicitur : *Faciamus hominem.*

3. Præterea, forma humani corporis est ipsa anima, quæ est spiraculum vitæ. Inconvenienter ergo, postquam dixerat : *Formavit Deus hominem de limo terræ*, subjunxit : *Et inspiravit in faciem ejus spiraculum vitæ.*

4. Præterea, anima, quæ est spiraculum vitæ, est in toto corpore, et principaliter in corde. Non ergo debuit dicere quòd *inspiravit in faciem ejus spiraculum vitæ.*

5. Præterea, sexus masculinus et femininus pertinent ad corpus, imago verò Dei ad animam. Sed anima, secundum Augustinum (Sup. Gen. ad litt. lib. vii, cap. 24), fuit facta (1) ante corpus. Inconvenienter ergo, cum dixisset : *Ad imaginem suam fecit illum*, addidit : *Masculum et feminam creavit eos.*

In contrarium est auctoritas Scripturæ.

CONCLUSIO. — Quoniam quæ principaliter interdimus, cum majori deliberatione et studio facere consuevimus, hinc est quod productionis corporis hominis propter quem alia facta sunt, specialem modum Scriptura expresserit.

Respondeo dicendum ad primum quòd, sicut Augustinus dicit (Super Gen. ad litt. lib. vi, cap. 12), non in hoc præeminet homo aliis rebus quòd Deus fecit ipsum hominem, quasi alia ipse non fecerit, cum scriptum sit (Psal. ci, 20) : *Opera manuum tuarum sunt cæli*; et alibi (Psal. xciv, 5) : *Aridam fundaverunt manus ejus*; sed in hoc quòd ad imaginem Dei factus est homo. Utitur tamen Scriptura in productione hominis speciali modo loquendi, ad ostendendum quòd alia propter hominem facta sunt. Ea enim quæ principaliter intendimus, cum majori deliberatione et studio consuevimus facere.

Ad secundum dicendum, quòd non est intelligendum, Deum angelis dixisse : *Faciamus hominem*, ut quidam (2) perversè intellexerunt. Sed hoc dicitur ad signandam pluralitatem divinarum personarum (3), quarum imago expressius invenitur in homine.

Ad tertium dicendum, quòd quidam intellexerunt corpus hominis prius tempore formatum (4), et postmodum Deum formato jam corpori animam infudisse. Sed contra rationem perfectionis primæ institutionis rerum est quòd Deus vel corpus sine anima, vel animam sine corpore fecerit; cum utrumque sit pars humanæ naturæ. Et hoc etiam est magis inconveniens de corpore, quod dependet ex anima, et non è converso. Et ideo ad hoc excludendum quidam posuerunt, quòd, cum dicitur : *Formavit Deus hominem*, intelligitur productio corporis simul cum anima; quod autem additur, *et inspiravit in faciem ejus spiraculum vitæ*, intelligitur de Spiritu sancto, sicut et Dominus insufflavit in apostolos, dicens (Joan. xx, 20, 22) : *Accipite Spiritum sanctum.* Sed hæc expositio, ut dicit Augustinus (De civ. Dei, lib. xiii, cap. 24), excluditur per verba Scripturæ; nam subditur ad prædicta : *Et factus est homo in animam viventem*: quod Apostolus (I. Cor.

(1) Ita cod. Alcan. cum aliis. Editi, *non fuit facta*.

(2) Quos infames, execrandos, abominandos hæreticos Theodoretus vocat (quæst. xix in Gencs.).

(3) Illa interpretatio S. Thomæ communis est apud Patres.

(4) Hanc sententiam tradit Joannes Damascenus (De fid. lib. ii, cap. 12, sed quod D. Thomas hic docet communius admittitur.

xv) non ad vitam spiritualem, sed ad vitam animalem refert. Per spiraculum ergo vitæ intelligitur anima; ut sic quod dicitur: *Inspiravit in faciem ejus spiraculum vitæ*, sit quasi expositio ejus quod præmiserat; nam anima est corporis forma.

Ad *quartum* dicendum, quòd, quia operationes vitæ magis manifestantur in facie hominis propter sensus ibi existentes, ideo dicit, in faciem hominis inspiratum esse spiraculum vitæ.

Ad *quintum* dicendum, quòd secundum Augustinum (Super Gen. ad litt. lib. iv, cap. 34), omnia opera sex dierum simul sunt facta. Unde animam primi hominis, quam ponit simul factam cum angelis, non ponit factam ante sextum diem; sed in ipso sexto die ponit esse factam et animam primi hominis in actu, et corpus ejus secundum rationes causales. Alii verò doctores ponunt et animam et corpus hominis factum sexto die in actu.

QUÆSTIO XCII.

DE PRODUCTIONE MULIERIS, IN QUATUOR ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de productione mulieris; et circa hoc quærentur quatuor: 1° Utrum in illa rerum productione debuerit mulier produci. — 2° Utrum debuerit fieri de viro. — 3° Utrum de costa viri. — 4° Utrum facta fuerit immediatè à Deo.

ARTICULUS I. — UTRUM MULIER DEBUERIT PRODUCI IN PRIMA RERUM PRODUCTIONE (1).

De his etiam Opusc. LXXV, cap. 47.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quòd mulier non debuerit produci in prima rerum productione. Dicit enim Philosophus (De generat. animal. lib. ii, cap. 3, non procul à fin.), quòd « femina est mas occasionatus. » Sed nihil occasionatum et deficiens debuit esse in prima rerum institutione. Ergo in illa prima rerum institutione mulier producenda non fuit.

2. Præterea, subjectio et minoratio ex peccato est subsecuta; nam ad mulierem dictum est post peccatum (Gen. iii, 16): *Sub viri potestate eris*. Et Gregorius dicit (Lib. de cura pastor., part. 2, cap. 6), quòd « ubi non delinquimus, omnes pares sumus. » Sed mulier naturaliter est minoris virtutis et dignitatis quàm vir; semper enim honorabilius est agens patiente, ut dicit Augustinus (Super Gen. ad litt. lib. xii, cap. 16, in med.). Ergo non debuit mulier produci in prima rerum productione ante peccatum.

3. Præterea, occasiones peccatorum sunt amputandæ. Sed Deus præscivit quòd mulier esset futura viro in occasionem peccati. Ergo non debuit mulierem producere.

Sed *contra* est quod dicitur (Gen. ii, 18): *Non est bonum hominem esse solum; faciamus ei adjutorium simile sibi*.

CONCLUSIO. — Cum oportuerit in prima rerum formatione dari homini adjutorium ad opus generationis explendum, debuit tunc mulier produci.

Respondeo dicendum quòd necessarium fuit feminam fieri, sicut Scriptura dicit, *in adjutorium viri*; non quidem in adjutorium alicujus alterius (2) operis, ut quidam dixerunt, cum ad quodlibet aliud opus conve-

(1) Ex hoc articulo habes quomodo per rationem ostendas rectè esse dictum (Gen. ii) : *Non*

est bonum hominem esse solum, faciamus ei adjutorium simile sibi.

(2) In edit. Rom. deest *alterius*.

nientiùs juvari possit vir per alium virum quàm per mulierem, sed in adiutorium generationis. Quod manifestiùs videri potest, si in viventibus modus generationis consideretur. Sunt enim quædam viventia quæ in seipsis non habent virtutem activam generationis, sed ab agente alterius speciei generantur, sicut plantæ et animalia quæ generantur sine semine ex materia convenienti per virtutem activam cœlestium corporum. Quædam verò habent virtutem generationis activam et passivam conjunctam, sicut accidit in plantis quæ generantur ex semine; non enim est in plantis aliquod nobilius opus vitæ quàm generatio; unde convenienter omni tempore in eis virtuti passivæ conjungitur virtus activa generationis. Animalibus verò perfectis competit virtus activa generationis secundum sexum masculinum, virtus verò passiva secundum sexum femininum. Et quia est aliquod opus vitæ nobilius in animalibus quàm generatio, ad quod eorum vita principaliter ordinatur; ideo non omni tempore sexus masculinus feminino conjungitur in animalibus perfectis, sed solum tempore coitus; ut imaginemur per coitum sic fieri unum ex mare et femina, sicut in planta omni tempore conjunguntur vis masculina et feminina; etsi in quibusdam plus abundet una harum, in quibusdam plus altera. Homo autem adhuc ordinatur ad nobilius opus vitæ, quod est intelligere; et ideo adhuc in homine debuit esse majori ratione distinctio utriusque virtutis, ut seorsum produceretur femina à mare, et tamen carnaliter conjungerentur in unum ad generationis opus. Et ideo statim post formationem mulieris dicitur (Gen. ii, 24): *Erunt duo in carne una*.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd per respectum ad naturam particularem femina est aliquid deficiens et occasionatum; quia virtus activa quæ est in semine maris, intendit producere sibi simile perfectum secundum masculinum sexum; sed quòd femina generetur, hoc est propter virtutis activæ debilitatem, vel propter aliquam materiæ indispositionem, vel etiam propter aliquam transmutationem ab extrinseco; putà à ventis australibus, qui sunt humidi, ut dicitur (De generat. animal. lib. iv, cap. 2). Sed per comparisonem ad naturam universalem femina non est aliquid occasionatum, sed est de intentione naturæ ad opus generationis ordinata. Intentio autem naturæ universalis dependet ex Deo, qui est universalis auctor naturæ: et ideo, instituendo naturam, non solum marem, sed etiam feminam produxit.

Ad *secundum* dicendum, quòd duplex est subjectio. Una servilis, secundum quam præsidens utitur subjecto ad sui ipsius utilitatem; et talis subjectio introducta est post peccatum. Est autem alia subjectio œconomica, vel civilis, secundum quam præsidens utitur subjectis ad eorum utilitatem et bonum; et ista subjectio fuisset etiam ante peccatum. Defuisset enim bonum ordinis in humana multitudine, si quidam per alios sapientiores gubernati non fuissent. Et sic ex tali subiectione naturaliter femina subjecta est viro; quia naturaliter in homine magis abundat discretio rationis. Nec inæqualitas hominum excluditur per innocentiae statum, ut infra dicitur (quæst. xcvi, art. 3).

Ad *tertium* dicendum, quòd si omnia ex quibus homo sumpsit occasionem peccandi, deus subtraxisset à mundo, remansisset universum imperfectum. Nec debuit bonum commune tolli, ut vitaretur particulare malum; præsertim cum deus sit adeo potens, ut quodlibet malum possit ordinare in bonum.

ARTICULUS II. — UTRUM MULIER DEBUERIT FIERI EX VIRO (1).

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quòd mulier non debuerit fieri ex viro. Sexus enim communis est homini et aliis animalibus. Sed in aliis animalibus feminae non sunt factae ex maribus. Ergo nec in homine fieri debuit.

2. Præterea, eorum quæ sunt ejusdem speciei, eadem est materia. Sed mas et femina sunt ejusdem speciei. Cùm igitur vir fuerit factus ex limo terræ, ex eodem debuit fieri femina, et non ex viro.

3. Præterea, mulier facta est in adiutorium viro ad generationem. Sed nimia propinquitās reddit personam ad hoc ineptam; unde personæ propinquæ à matrimonio excluduntur, ut patet (Levit. xviii). Ergo mulier non debuit fieri ex viro.

Sed *contra* est quod dicitur (Eccl. xvii, 5) : *Creavit ex ipso*, scilicet viro, *adiutorium simile sibi*, scilicet mulierem.

CONCLUSIO. — Ut vir principium totius suæ speciei esset, sicut Deus totius universi, mulierem ex viro formari decuit.

Respondeo dicendum quòd conveniens fuit mulierem in prima rerum institutione ex viro formari magis quàm in aliis animalibus. Primò quidem, ut in hoc quædam dignitas primo homini servaretur; ut secundum Dei similitudinem esset et ipse principium totius suæ speciei, sicut Deus est principium totius universi. Unde et Paulus dicit (Act. xvii, 26), quòd *Deus fecit ex uno omne genus hominum*. Secundò, ut vir magis diligeret mulierem, et ei inseparabilius adhæreretur, dum cognosceret eam ex se esse productam. Unde dicitur (Gen. ii, 23) : *De viro sumpta est. Quamobrem relinquet homo patrem et matrem, et adhærebit uxori suæ*. Et hoc maximè necessarium fuit in specie humana, in qua mas et femina commanent per totam vitam; quod non contingit in aliis animalibus. Tertiò, quia, ut Philosophus dicit (Ethic. lib. viii, cap. 12), mas et femina conjunguntur in hominibus non solum propter necessitatem generationis, ut in aliis animalibus, sed etiam propter domesticam vitam, in qua sunt aliqua opera viri et feminae, et in qua vir est caput mulieris. Unde convenienter ex viro formata est femina sicut ex suo principio. Quarta verò ratio est sacramentalis. Figuratur enim per hoc quòd Ecclesia à Christo sumit principium. Unde Apostolus dicit (Ephes. v, 32) : *Sacramentum hoc magnum est; ego autem dico in Christo, et in Ecclesia*.

Et per hoc patet responsio ad *primum*.

Ad *secundum* dicendum, quòd materia est ex qua aliquid fit. Natura autem creata habet determinatum principium; et cùm sit determinata ad unum, etiam habet determinatum processum, unde ex determinata materia producit aliquid in determinata specie. Sed virtus divina, cùm sit infinita, potest idem secundum speciem ex quacumque materia facere, sicut virum ex limo terræ, et mulierem ex viro.

Ad *tertium* dicendum, quòd ex naturali generatione contrahitur quædam propinquitās, quæ matrimonium impedit. Sed mulier non est producta à viro per naturalem generationem, sed solà virtute divinā; unde Eva non dicitur filia Adæ. Et propter hoc ratio non sequitur.

(1) Ex hoc articulo habes quomodo per rationem ostendas rectè dictum (Eccl. xvii) : *Creavit ex ipso adiutorium simile sibi*. Et (I. Cor. xii) : *Non enim vir ex muliere est, sed mulier*

ex viro est. Et (Act. xvii) : *Deus qui fecit mundum et omnia quæ in eo sunt, fecit ex uno omne genus hominum habitare super universam terram*.

ARTICULUS III. — UTRUM MULIER DEBUERIT FORMARI DE COSTA VIRI (1).

De his etiam Sent. I, dist. 18, quæst. I, art. 4, et I. Cor. VII, lect. 7.

Ad tertium sic proceditur. 1. Videtur quòd mulier non debuerit formari de costa viri. Costa enim viri fuit multò minor quàm corpus mulieris. Sed ex minori non potest fieri majus, nisi vel per additionem (quod si fuisset, magis ex illo addito mulier formata diceretur quàm de costa), vel per rarefactionem, quia ut dicit Augustinus (Super Genes. ad litt. lib. I, cap. ult., circ. fin.) : « Non est possibile ut aliquod corpus crescat, nisi rareseat. » Non autem invenitur corpus mulieris rarius quàm viri, ad minus in ea proportione quam habet costa ad corpus Evæ. Ergo Eva non fuit formata de costa Adæ.

2. Præterea, in operibus primò creatis non fuit aliquid superfluum. Costa ergo Adæ fuit de perfectione corporis ejus. Ergo, eâ subtractâ, remansit imperfectum, quod videtur inconveniens.

3. Præterea, costa non potest separari ab homine sine dolore. Sed dolor non fuit ante peccatum. Ergo costa non debuit separari à viro, ut ex ea mulier formaretur.

Sed *contra* est quod dicitur (Genes. II, 22) : *Ædificavit Dominus Deus costam, quam tulerat de Adam, in mulierem.*

CONCLUSIO. — Ut significaretur inter virum et mulierem debere esse socialem conjunctionem, et fluxura sacramenta de latere Christi dormientis in cruce, mulierem de costa viri formari conveniebat.

Respondendo dicendum quòd conveniens fuit mulierem formari de costa viri. Primò quidem ad significandum quòd inter virum et mulierem debet esse socialis conjunctio; neque enim mulier debet dominari in virum (2); et ideo non est formata de capite; neque debet à viro despici, tanquam serviliter subjecta; et ideo non est formata de pedibus. Secundò propter sacramentum; quia de latere Christi dormientis in cruce fluxerunt sacramenta, id est sanguis et aqua, quibus est Ecclesia instituta.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd quidam dicunt, per multiplicationem materiæ, absque alterius additione, formatum fuisse corpus mulieris, ad modum quo Dominus quinque panes multiplicavit. Sed hoc est omnino impossibile. Multiplicatio enim prædicta aut accidit secundum transmutationem substantiæ ipsius materiæ, aut secundum transmutationem dimensionum ejus; non autem secundum transmutationem substantiæ ipsius materiæ; tum quia materia in se considerata est omnino intransmutabilis, utpote existens in potentia, et habens solum rationem subjecti; tum etiam quia multitudo et magnitudo sunt præter essentiam ipsius materiæ. Et ideo nullo modo potest multiplicatio materiæ intelligi, eadem materiâ manente, absque additione, nisi per hoc quòd majores dimensiones accipiat. Hoc autem est rarefieri, scilicet materiam eandem accipere majores dimensiones, ut Philosophus dicit (Physic. lib. IV, text. 84). Dicere ergo materiam eandem multiplicari absque rarefactione, est ponere contradictoria simul, scilicet definitionem absque definito. Unde, cum non appareat rarefactio in talibus multiplicationibus, necesse est ponere additionem materiæ vel per creationem, vel (quod probabilius est) per conversionem (3).

(1) Ex hoc articulo habes quomodo per rationem rejicias errorem origenistarum dicentium: Evæ formationem de costa Adæ allegoricè vel figuratè, non autem historicè intelligendam esse. Melchior Cano hunc errorem refert et illius damnationem à generali sexta synodo factam narrat (De loc. theol. lib. XII, cap. 7).

(2) Ex Apostolo usurpatum (I. Tim. II, 12) ubi nec eam dominari permittit, nec docere.

(3) Ita codd. Alcan. et Camer. cum editis plurimis. Edit. Rom., *vel per creationem, quod probabilius est, vel per conversionem.* Vide 3 part. quæst. XLIV, art. 4 ad 4; et Sent. II, dist. 18, quæst. I, art. 4.

Unde Augustinus dicit (Super Joan. tract. xxiv, circ. princ.), quòd hoc modo Christus ex quinque panibus satiavit quinque millia hominum, quomodo ex paucis granis producit multitudinem segetum; quod fit per conversionem alimenti. Dicitur tamen vel ex quinque panibus turbas pavisse; et ex costa mulierem formasse, quia additio facta est ad materiam præ-existentm costæ, vel panum.

Ad secundum dicendum, quòd costa illa fuit de perfectione Adæ, non prout erat individuum quoddam, sed prout erat principium speciei, sicut semen est de perfectione generantis, quod operatione naturali cum delectatione resolvitur (1). Unde multò magis virtute divinâ corpus mulieris potuit de costa viri formari absque dolore.

Et per hoc patet solutio ad tertium.

ARTICULUS IV. — UTRUM MULIER FUERIT IMMEDIATÈ FORMATA A DEO (2).

De his etiam supra quæst. XCII, art. 2.

Ad quartum sic proceditur. 1. Videtur quòd mulier non fuerit immediatè formata à Deo. Nullum enim individuum ex simili secundum speciem productum fit immediatè à Deo. Sed mulier facta est de viro, qui est ejusdem speciei cum ipsa. Ergo non est facta immediatè à Deo.

2. Præterea, Augustinus dicit (De Trin. lib. iii, cap. 4, in princ.), quòd corporalia dispensantur à Deo per angelos. Sed corpus mulieris ex materia corporali est formatum. Ergo est factum per ministerium angelorum, et non immediatè à Deo.

3. Præterea, ea quæ præexisterunt in creaturis secundum rationes causales, producuntur virtute alicujus creaturæ, et non immediatè à Deo. Sed secundum causales rationes corpus mulieris in primis operibus productum fuit, ut Augustinus dicit (Supra Gen. ad litt. lib. ix, cap. 15). Ergo non fuit producta mulier immediatè à Deo.

Sed contra est quod Augustinus dicit in eodem lib. (ibid.) : « Formare vel ædificare costam ut mulier esset, non potuit nisi Deus, à quo universa natura subsistit. »

CONCLUSIO. — Cùm à solo Deo, qui est naturæ institutor, possit res præter naturæ ordinem in esse produci, ab eo solo formari potuit mulier de costa viri.

Respondeo dicendum quòd, sicut supra dictum est (art. 2 hujus quæst.), uniuscujusque speciei generatio naturalis est ex determinata materia. Materia autem ex qua naturaliter generatur homo, est semen humanum viri, vel feminæ. Unde ex alia quacumque materia individuum humanæ speciei generari non potest naturaliter. Solus autem Deus, qui est naturæ institutor, potest præter naturæ ordinem res in esse producere. Et ideo solus Deus potuit vel virum de limo terræ, vel mulierem de costa viri formare.

Ad primum ergo dicendum, quòd ratio illa procedit quando individuum generatur ex simili secundum speciem generatione naturali.

Ad secundum dicendum, quòd, sicut Augustinus dicit (Super Gen. ad litt. lib. ix, cap. 15, parum à princip.), an ministerium angeli exhibuerint Deo in formatione mulieris, nescimus; certum tamen est quòd sicut cor-

(1) Veram, non symbolicam formationem istam hic et art. seq. adstruit S. Thomas Quod et senserunt sancti Patres. Cf. Augustinum (Sup. Gen. ad litt. lib. ix, cap. 15), Hieronymum in Epist. ad Philæmon., Chrysostomum hom. xv in fin., Theod. r. (quæst. xxx in Gen.).

(2) Ex hoc articulo habes quomodo per ratio-

nem rejicias hæresim albigenensium dicentium : diabolum creare omnia corpora, item manichæorum docentium corpus suapte naturâ malum ideoque à malo principio ortum, et aliorum hæreticorum, ut patriciani, qui in speciali existimant humanum corpus esse à dæmone.

pus viri de limo non fuit formatum per angelos, ita nec corpus mulieris de costa viri.

Ad *tertium* dicendum, quòd, sicut Augustinus (in eodem lib. cap. 18, à med.) dicit : « Non habuit prima rerum conditio ut femina omnino sic fieret; sed tamen hoc habuit ut sic fieri posset. » Et ideo secundum causales rationes præextitit corpus mulieris in primis operibus, non secundum potentiam activam, sed secundum potentiam passivam tantum, in ordine ad potentiam activam Creatoris.

QUÆSTIO XCIII.

DE FINE SIVE TERMINO PRODUCTIONIS HOMINIS, IN NOVE ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de fine sive termino productionis hominis, prout dicitur factus ad imaginem et similitudinem Dei; et circa hoc quæruntur novem : 1° Utrum in homine sit imago Dei. — 2° Utrum imago Dei sit in irrationalibus creaturis. — 3° Utrum imago Dei sit magis in angelo quàm in homine. — 4° Utrum imago Dei sit in omni homine. — 5° Utrum in homine sit imago Dei per comparisonem ad essentiam vel ad personas divinas omnes, aut ad unam earum. — 6° Utrum imago Dei sit in homine secundum potentias, aut secundum habitus aut actus. — 7° Utrum per comparisonem ad omnia objecta. — 8° Utrum imago Dei inveniatur in homine solum secundum mentem. — 9° De differentia imaginis et similitudinis.

ARTICULUS I. — UTRUM IMAGO DEI SIT IN HOMINE (1).

De his etiam 4 2, in prol. et Sent. I, dist. 5, quæst. III, et lib. II, dist. 16, art. 2 et 4, cap. 26, et De verit. quæst. X, art. 7 corp.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quòd imago Dei non sit in homine. Dicitur enim (Isa. XL, 18) : *Cui similem fecistis Deum, aut quam imaginem ponetis ei?*

2. Præterea, esse Dei imaginem est proprium primogeniti, de quo dicit Apostolus (Coloss. I, 15) : *Qui est imago Dei invisibilis, primogenitus omnis creaturæ.* Non ergo in homine invenitur Dei imago.

3. Præterea, Hilarius dicit (in lib. De syn. can. 1), quòd « imago est ejus rei ad quam imaginatur, species indifferens; » et iterum dicit ibid., quòd « imago est rei ad rem coæquandæ indiscreta et unita similitudo. » Sed non est species indifferens Dei et hominis; nec potest esse æqualitas hominis ad Deum. Ergo in homine non potest esse imago Dei.

Sed *contra* est quod dicitur (Gen. I, 26) : *Faciamus hominem ad imaginem et similitudinem nostram.*

CONCLUSIO. — Cum in homine inveniatur aliqua Dei similitudo, quæ ab eo deducitur sicut ab exemplari, non tamen secundum Domini æqualitatem; est quidem in homine imago Dei, sed imperfecta.

Respondeo dicendum quòd, sicut Augustinus dicit (Quæst. lib. LXXXIII, quæst. 74) : « ubi est imago, continuò est et similitudo; sed ubi est similitudo, non continuò est imago. » Ex quo patet quòd similitudo est de ratione imaginis, et imago aliquid addit supra rationem similitudinis, scilicet quòd sit ex alio expressa. Imago enim dicitur ex eo quòd agitur ad imitationem alterius; unde ovum, quantumcumque sit alteri ovo simile et æquale, quia tamen non est expressum ex illo, non dicitur imago ejus (2). Æqualitas autem non est de ratione imaginis; quia, ut Augustinus ibidem dicit : « ubi

(1) In hoc articulo D. Thomas juxta sensum catholicum interpretatur quod in Scripturis à Deo dictum est (Gen. I) : *Faciamus hominem*

ad imaginem et similitudinem nostram.

(2) Ita codd. Alcan. et Tarrac. cum editis fere omnibus. Ed. Rom., *ad imaginem ejus.*

est imago, non continuò est æqualitas, » ut patet in imagine alicujus in speculo relucente. Est tamen de ratione perfectæ imaginis; nam in perfecta imagine non deest aliquid imagini, quod insit illi de quo expressa est. Manifestum est autem, quòd in homine invenitur aliqua Dei similitudo, quæ deducitur à Deo sicut ab exemplari; non tamen est similitudo secundum æqualitatem, quia in infinitum excedit exemplar hoc tale exemplatum. Et ideo in homine dicitur esse imago Dei, non tamen perfecta, sed imperfecta. Et hoc significat Scriptura, cum dicit *hominem factum ad imaginem Dei*. Præpositio enim, *ad*, accessum quemdam significat, qui competit rei distantì.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd propheta loquitur de corporalibus imaginibus ab homine fabricatis; et ideo signanter dicit: *Quam imaginem ponetis ei?* Sed Deus ipse sibi in homine posuit spirituales imaginem.

Ad *secundum* dicendum, quòd primogenitus omnis creaturæ est imago Dei perfecta, perfectè implens illud cujus imago est. Et ideo dicitur *imago*, et nunquam *ad imaginem*. Homo verò et propter similitudinem dicitur *imago* (1), et propter imperfectionem similitudinis dicitur *ad imaginem*. Et quia similitudo perfecta Dei non potest esse nisi in identitate naturæ, imago Dei est in Filio suo primogenito, sicut imago regis in filio sibi conaturali; in homine autem sicut in aliena natura, sicut imago regis in nummo argenteo, ut patet per Augustinum (lib. De decem chordis, cap. 8, circa med.).

Ad *tertium* dicendum, quòd cum unum sit ens indivisum, eo modo dicitur species indifferens, quo una. Unum autem dicitur aliquid, non solum numero, aut specie, aut genere, sed etiam secundum analogiam vel proportionem quamdam; et sic est unitas, vel convenientia creaturæ ad Deum. Quod autem dicit, rei ad rem coæquandæ, pertinet ad rationem perfectæ imaginis.

ARTICULUS II. — UTRUM IMAGO DEI INVENIATUR IN IRRATIONALIBUS CREATURIS (2).

De his etiam Sent. II, dist. 16, art. 2, et Sent. III, dist. 2, quest. II, art. 2, quest. I corp. et Cont. gent. lib. IV, cap. 20 fin. et I corp. 44, lect. 2.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quòd imago Dei invenitur in irrationalibus creaturis. Dicit enim Dionysius (De divin. nomin. cap. 2, non remotè à fin. lect. 2): « Habent causata causarum suarum contingentes imagines. » Sed Deus est causa non solum rationalium creaturarum, sed etiam irrationalium. Ergo imago Dei invenitur in irrationalibus creaturis.

2. Præterea, quantò est expressior similitudo in aliquo, tantò magis accedit ad rationem imaginis. Sed Dionysius dicit (De div. nomin. cap. 4, aliquant. à princ. lect. 4), quòd « radius solaris maximè habet similitudinem divinæ bonitatis. » Ergo est ad imaginem Dei.

3. Præterea, quantò aliquid est magis perfectum in bonitate, tantò magis est Deo simile. Sed totum universum est perfectius in bonitate quàm homo; quia etsi bona sint singula, tamen simul omnia dicuntur valdè

(1) Ut ait ipse Apostolus (I. Cor. XI): *Vir non debet velare caput suum, quoniam imago et gloria Dei est*. In hanc epistolam sic scribit ipse D. Thomas: « Excluditur quorundam error dicentium quòd homo solum est ad imaginem Dei, non autem est imago; cujus contrarium hic Apostolus dicit. »

(2) Ex hoc articulo habes quomodo per rationem interimas hæresim gnosticorum et manichæorum dicentium bestias omnes rationis esse capaces, immò bruta omnia æquè, ut hominem non solum sentire, verum etiam intelligere.

bona (Gen. 1). Ergo totum universum est ad imaginem Dei, et non solum homo.

4. Præterea, Boetius (De consol. lib. III, metr. 9) dicit de Deo :

Mundum mente gerens, similique in imagine formans.

Ergo totus mundus est ad imaginem Dei, et non solum rationalis creatura.

Sed *contra* est quod dicit Augustinus (Super Gen. ad litt. lib. VI, cap. 12, circ. med.) : « Hoc excellit in homine, quia Deus ad imaginem suam hominem fecit, propter hoc quod ei dedit mentem intellectualem, quæ præstat pecoribus. » Ea ergo quæ non habent intellectum, non sunt ad imaginem Dei.

CONCLUSIO. — Cum solæ intellectuales creaturæ assimilantur Deo ut intelligit, et sapit; eæ solæ (si propriè loquamur) sunt ad imaginem Dei.

Respondeo dicendum quod non quælibet similitudo, etiamsi sit expressa ex altero, sufficit ad rationem imaginis. Si enim similitudo sit secundum genus tantum, vel secundum aliquod accidens commune, non propter hoc dicetur aliquid esse ad imaginem alterius. Non enim posset dici, quod vermis qui oritur ex homine, sit imago hominis, propter similitudinem generis. Neque iterum potest dici, quod si aliquid fiat album ad similitudinem alterius, propter hoc sit ad ejus imaginem; quia album est accidens commune pluribus speciebus. Requiritur autem ad rationem imaginis quod sit similitudo secundum speciem, sicut imago regis est in filio suo; vel ad minus secundum aliquod accidens proprium speciei, et præcipuè secundum figuram, sicut hominis imago dicitur esse in cupro (1). Unde signanter Hilarius dicit (De synod. can. 1) quod « imago est species indifferens. » Manifestum est autem quod similitudo speciei attenditur secundum ultimam differentiam (2). Assimilantur autem aliqua Deo, primò quidem, et maxime communiter, inquantum sunt; secundò, inquantum vivunt; tertio verò, inquantum sapiunt vel intelligunt; quæ, ut Augustinus dicit (Quæst. lib. LXXXIII, quæst. 51, in med.) : « ita sunt Deo similitudine proxima, ut in creaturis nihil sit propinquius. » Sic ergo patet quod solæ intellectuales creaturæ, propriè loquendo, sunt ad imaginem Dei.

Ad *primum* ergo dicendum, quod omne imperfectum est quædam participatio perfecti. Et ideo etiam ea quæ deficiunt à ratione imaginis, inquantum tamen aliqualem Dei similitudinem habent, participant aliquid de ratione imaginis. Et ideo Dionysius dicit quod « causata habent causarum contingentes imagines, » id est, quantum contingit ea habere, et non simpliciter.

Ad *secundum* dicendum, quod Dionysius assimilât radium solarem divinæ bonitati quantum ad causalitatem, non secundum dignitatem naturæ, quæ requiritur ad rationem imaginis.

Ad *tertium* dicendum, quod universum est perfectius in bonitate quam intellectualis creatura, extensivè et diffusivè; sed intensivè et collectivè similitudo divinæ perfectionis magis invenitur in intellectuali creatura, quæ est capax summi boni. — Vel dicendum, quod pars non dividitur contra totum, sed contra aliam partem. Unde cum dicitur quod sola natura intellectualis est ad imaginem Dei, non excluditur quin universum secundum aliquam sui partem sit ad imaginem Dei, sed excluduntur aliæ partes universi.

(1) Sive in nummo, ut jam supra ex libro Augustini De decem chordis, cap. 8.

(2) Non quod ultima Dei differentia consti-

rentia in genere creaturarum secundum quam propriè imaginem Dei continere dicuntur genus intellectivum esse attendenda sit, quia nullus

Ad *quartum* dicendum, quòd imago accipitur à Boetio secundùm rationem similitudinis, quâ artificiatum imitatur speciem artis, quæ est in mente artificis. Sic autem quælibet creatura est imago rationis exemplaris, quam habet in mente divina. Sic autem non loquimur nunc de imagine, sed secundùm quòd attenditur secundùm similitudinem naturæ, prout scilicet primo entì assimilantur omnia, inquantum sunt entia; et primæ vitæ, inquantum sunt viventia; et summæ sapientiæ, inquantum sunt intelligentia.

ARTICULUS III. — UTRUM ANGELUS SIT MAGIS AD IMAGINEM DEI QUAM HOMO (1).

De his etiam Sent. I, dist. 5, quæst. III, art. 1 ad 1, et Sent. II, dist. 46, art. 5, et Sent. III, dist. 2, quæst. I, art. 1, quæst. I et II corp. et Ps. VIII.

Ad tertium sic proceditur. 1. Videtur quòd angelus non sit magis ad imaginem Dei quàm homo. Dicit enim Augustinus in serm. De imagine (serm. 27, De verbis Apost. cap. 2, et De verbis Dom. serm. 63, cap. 6), quòd « Deus nulli alii creaturæ dedit quòd sit ad imaginem suam nisi homini. » Non ergo verum est quòd angelus magis dicatur ad imaginem Dei quàm homo.

2. Præterea, secundùm Augustinum (Quæst. lib. LXXXIII, quæst. 51, in med.): « Homo ita est ad imaginem Dei, ut nulla interposita creatura formetur à Deo; et ideo nihil est illi conjunctius. » Sed imago Dei dicitur aliqua creatura, inquantum Deo conjungitur. Ergo angelus non est magis ad imaginem Dei quàm homo.

3. Præterea, creatura dicitur ad imaginem Dei, inquantum est intellectualis naturæ. Sed intellectualis natura non intenditur nec remittitur; non enim est de genere accidentis, cùm sit in genere substantiæ. Ergo angelus non est magis ad imaginem Dei quàm homo.

Sed *contra* est quod dicit Gregorius in quadam homil. (XXXIV in Evang. in med.), quòd « angelus dicitur signaculum similitudinis, quia in eo similitudo divinæ imaginis magis insinuat expressa. »

CONCLUSIO. — Cùm intellectualis natura, in qua divinæ imaginis ratio primò et per se consideratur, in angelo sit perfectior, ipse simpliciter magis est ad imaginem Dei quàm homo.

Respondeo dicendum quòd de imagine Dei loqui dupliciter possumus: uno modo quantum ad id in quo primò consideratur ratio imaginis, quod est intellectualis natura; et sic imago Dei est magis in angelis quàm sit in hominibus: quia intellectualis natura perfectior est in eis, ut ex supra dictis patet (quæst. LXXII, art. 6, et quæst. LXXV, art. 7 ad 3). Secundò potest considerari imago Dei in homine quantum ad id in quo secundariò consideratur, prout scilicet in homine invenitur quædam Dei imitatio, inquantum scilicet homo est de homine, sicut Deus de Deo; et inquantum anima hominis est tota in toto corpore ejus, et iterum tota in qualibet parte ipsius; sicut Deus se habet ad mundum. Et secundùm hæc et similia magis invenitur Dei imago in homine quàm in angelo. Sed quantum ad hoc non attenditur per se ratio divinæ imaginis in homine, nisi præsuppositâ primâ imitatione, quæ est secundùm intellectualem naturam; alioquin etiam animalia bruta essent ad imaginem Dei. Et ideo cùm quantum ad intellectualem naturam angelus sit magis ad imaginem Dei quàm homo, simpliciter concedendum est angelum magis esse ad imaginem Dei, hominem autem secundùm quid.

(1) Nonnulli Patres, ut Theodoretus (quæst. XX in Gen.), Macarius (hom. XV), S. Methodius putant angelos non esse ad imaginem Dei fac-

tos. S. Chrysostomus verò et S. Gregorius et multi alii sententiam hanc P. Thomæ expositam propugnant.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd Augustinus excludit à Dei imagine alias inferiores creaturas intellectu carentes, non autem angelos.

Ad *secundum* dicendum, quòd, sicut ignis dicitur esse subtilissimum corporum secundum suam speciem, cum tamen unus ignis sit alio subtilior, ita dicitur quòd nihil est conjunctius Deo quam mens humana secundum genus intellectualis naturæ; quia, sicut ipse supra præmiserat (loc. cit. in arg.): « quæ sapiunt, ita sunt illi similitudine proxima, ut in creaturis nihil sit propinquius. » Unde per hoc non excluditur quin angelus sit magis (1) ad Dei imaginem.

Ad *tertium* dicendum, quòd cum dicitur quòd substantia non recipit magis et minus, non intelligitur quòd una species substantiæ non sit perfectior quam alia; sed quòd unum et idem individuum non participet suam speciem quandoque magis, quandoque minus; nec etiam à diversis individuis participatur species substantiæ secundum magis et minus.

ARTICULUS IV. — UTRUM IMAGO DEI INVENIATUR IN QUOLIBET HOMINE (2).

De his etiam Sent. I, dist. 3, in litt. et De verit. lib. XII, art. 4 ad 3, et De potent. quæst. IX, art. 9 corp.

Ad quartum sic proceditur. 1. Videtur quòd imago Dei non inveniatur in quolibet homine. Dicit enim Apostolus (I. Cor. II, 7) quòd *vir est imago Dei, mulier autem est imago viri*. Cum ergo mulier sit individuum humanæ speciei, non cuilibet individuo convenit esse imaginem Dei.

2. Præterea, Apostolus dicit (Rom. VIII, 29) quòd illos quos Deus præscivit conformes fieri imaginis Filii sui, hos prædestinavit. Sed non omnes homines prædestinati sunt. Ergo non omnes homines habent conformitatem imaginis.

3. Præterea, similitudo est de ratione imaginis, ut supra dictum est (art. 1 hujus quæst.). Sed per peccatum fit homo Deo dissimilis. Ergo amittit Dei imaginem.

Sed *contra* est quod dicitur (Ps. XXXVIII, 7) : *Verumtamen in imagine pertransit homo*.

CONCLUSIO. — Imago creationis in omnibus invenitur hominibus, sed recreationis, in justis tantum, similitudinis verò solum beatis.

Respondeo dicendum quòd cum homo secundum intellectualem naturam ad imaginem Dei esse dicatur, secundum hoc est maximè ad imaginem Dei secundum quòd intellectualis natura Deum maximè imitari potest. Imitatur autem intellectualis natura maximè Deum quantum ad hoc quòd Deus seipsum intelligit et amat. Unde imago Dei tripliciter potest considerari in homine : uno quidem modo, secundum quòd homo habet aptitudinem naturalem ad intelligendum et amandum Deum; et hæc aptitudo consistit in ipsa natura mentis, quæ est communis omnibus hominibus; alio modo, secundum quòd homo actu vel habitu Deum cognoscit et amat, sed tamen imperfectè; et hæc est imago per conformitatem gratiæ; tertio modo, secundum quòd homo Deum actu cognoscit et amat perfectè; et sic attenditur imago secundum similitudinem gloriæ. Unde super illud (Psal. IV, 7) : *Signatum est super nos lumen vultus tui, Domine*, Glossa ordinaria distinguit triplicem imaginem, scilicet creationis (3), et recreationis (4), et si-

(1) Al. deest *magis*.

(2) In hoc articulo docet D. Thomas imaginem Dei inveniri in quolibet homine, sive sit masculus, sive fœmina, sive sit bonus, sive malus.

(3) Quia homini competit secundum quòd creatus est homo.

(4) Id est regenerationis aut gratiæ, quia homini convenit secundum quod per fidem et charitatem rursus creatur et reficitur.

militudinis (1). Prima ergo imago invenitur in omnibus hominibus; secunda in justis tantum, tertia verò solum in beatis.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd tam in viro quàm in muliere invenitur Dei imago quantum ad id in quo principaliter ratio imaginis consistit, scilicet quantum ad intellectualem naturam. Unde (Gen. 1, 27), cum dixisset: *Ad imaginem Dei creavit illum*, scilicet hominem, subdit: *Masculum et feminam creavit eos*. Et dixit pluraliter *eos*, ut Augustinus dicit (Super Gen. lib. III, cap. 22, à med.): « Ne intelligatur in uno individuo uterque sexus fuisse conjunctus. » Sed quantum ad aliquid secundarium imago Dei invenitur in viro, secundum quòd non invenitur in muliere. Nam vir est principium mulieris et finis, sicut Deus est principium et finis totius creaturæ. Unde cum Apostolus dixisset quòd *vir imago et gloria est Dei*, *mulier autem est gloria viri*, ostendit quare hoc dixerit, subdens: *Non enim vir est ex muliere, sed mulier ex viro; et vir non est creatus propter mulierem, sed mulier propter virum*.

Ad *secundum* et *tertium* dicendum, quòd illæ rationes procedunt de imagine quæ est secundum conformitatem gratiæ et gloriæ.

ARTICULUS V. — UTRUM IN HOMINE SIT IMAGO DEI QUANTUM AD TRINITATEM PERSONARUM (2).

De his etiam sup. art. 5 corp. et De verit. quæst. X, art. 5 corp. et quæst. VIII, art. 2.

Ad quintum sic proceditur. 1. Videtur quòd in homine non sit imago Dei quantum ad Trinitatem divinarum personarum. Dicit enim Augustinus (Fulgentius), in lib. De fide ad Pet. (cap. 1, à med.): « Una est sanctæ Trinitatis essentialiter divinitas, et imago, ad quam factus est homo; » et Hilarius (De Trin. lib. V, à princ.) dicit, quòd « homo fit ad communem Trinitatis imaginem. » Est ergo in homine imago Dei quantum ad essentialitatem, et non quantum ad Trinitatem personarum.

2. Præterea (De eccles. dogm. (3), cap. ult.), dicitur quòd imago Dei attenditur in homine secundum æternitatem (4). Damascenus etiam dicit (De fid. orth. lib. II, cap. 12, à med.), quòd « hominem esse ad imaginem Dei significat intellectualem, et arbitrio liberum, et per se potestativum (5). » Gregorius etiam Nyssenus (lib. De hom. opific. cap. 16, circ. med.) dicit quòd « cum Scriptura dixit hominem factum ad imaginem Dei, tale est ac si diceret humanam naturam omnis boni factam esse participem. Bonitatis enim plenitudo Divinitas est. » Hæc autem omnia non pertinent ad distinctionem personarum, sed magis ad essentialitatem unitatem. Ergo in homine est imago Dei non secundum Trinitatem personarum, sed secundum essentialitatem unitatem.

3. Præterea, imago ducit in cognitionem ejus cujus est imago. Si igitur in homine est imago Dei secundum Trinitatem personarum, cum homo per naturalem rationem seipsum cognoscere possit, sequeretur quòd per naturalem cognitionem posset homo cognoscere Trinitatem divinarum personarum; quod est falsum, ut supra ostensum est (quæst. XXXII, art. 1).

(1) Ita vocatur quia in anima nitescit per lumen gloriæ, juxta illud Apostoli (Rom. VIII): *Prædestinavit conformes fieri imaginis Filii sui*.

(2) Omnes S. Patres docuerunt imaginem Dei esse in homine non solum quantum ad naturam divinam, verum etiam quantum ad Trinitatem personarum. Ita præcipue Ambrosius (De dignit. hom. cap. 2), Augustinus (De Trin. lib. IX, cap. I,

et seq. lib. XII) et Theodoretus (quæst. XX in Gen.).

(3) Cujus auctor est Gennadius Massiliensis.

(4) Idem quoque reperitur apud Faustum Regiensem (De lib. arb. lib. I, cap. 4) et S. Prudent. (in Apotheos.) et S. Maximum, etc.

(5) In hoc quoque ponunt imaginem Dei in nomine S. Chrysostomus (hom. X in Gen. et hom. II in Hebr.), S. Isidorus Pelusian. (lib. III, cap. 93, Philopo. (De opif. mund. lib. VI, cap. 6).

4. Præterea, nomen imaginis non cuilibet trium personarum convenit, sed soli Filio. Dicit enim Augustinus (De Trin. lib. vi, cap. 2, circ. med.) quòd « solus Filius est imago Patris. » Si igitur in homine attenderetur Dei imago secundum personam, non esset in homine imago totius Trinitatis, sed Filii tantum.

Sed *contra* est quod Hilarius dicit (De Trin. lib. iv, cir. med.): « Per hoc quòd homo dicitur ad imaginem Dei factus, ostendit pluralitatem divinarum personarum. »

CONCLUSIO. — Cùm in ipso Deo una existat natura in tribus personis, dicendum est in homine esse imaginem Dei, et quantum ad naturam divinam, et quantum ad Trinitatem personarum.

Respondeo dicendum quòd, sicut supra habitum est (quæst. xl, art. 2), distinctio divinarum personarum non est nisi secundum originem, vel potius secundum relationes originis. Non autem est idem modus originis in omnibus; sed modus originis uniuscujusque est secundum convenientiam suæ naturæ. Aliter enim producantur animata, aliter inanimata, aliter animalia, atque aliter plantæ. Unde manifestum est quòd distinctio divinarum personarum est secundum quòd divinæ naturæ convenit. Unde esse ad imaginem Dei secundum imitationem divinæ naturæ non excludit hoc quod est esse ad imaginem Dei secundum repræsentationem trium personarum, sed magis unum ad alterum sequitur (1). Sic igitur dicendum est in homine esse imaginem Dei et quantum ad naturam divinam, et quantum ad Trinitatem personarum; nam et in ipso Deo in tribus personis una existit natura.

Et per hoc patet responsio ad duo prima.

Ad *tertium* dicendum, quòd ratio illa procederet, si imago Dei esset in nomine perfectè repræsentans Deum. Sed, sicut Augustinus dicit (De Trin. lib. xv, cap. 6, versùs fin.), maxima est differentia hujus Trinitatis quæ est in nobis, ad Trinitatem divinam. Et ideo, ut ipse ibidem dicit: « Trinitatem, quæ in nobis est, videmus potius quàm credimus; Deum verò esse Trinitatem credimus potius quàm videmus. »

Ad *quartum* dicendum, quòd quidam dixerunt in homine esse solum imaginem Filii (2). Sed hoc improbat Augustinus (De Trin. lib. xii, cap. 5 et 6). Primò quidem per hoc quòd, cùm secundum æqualitatem essentia Filii sit Patri similis, necesse est, si homo sit factus ad similitudinem Filii, quòd sit factus ad similitudinem Patris. Secundò, quia si homo esse factus solum ad imaginem Filii, non diceret Pater: *Faciamus hominem ad imaginem et similitudinem nostram*, sed *tuam*. Cùm ergo dicitur: *Ad imaginem Dei fecit illum*, non est intelligendum quòd Pater fecit hominem solum ad imaginem Filii, qui est Deus, ut quidam exposuerunt; sed intelligendum est quòd Trinitas Deus fecit hominem ad imaginem suam, id est totius Trinitatis. — Cùm autem dicitur, quòd Deus *fecit hominem ad imaginem suam*, potest dupliciter intelligi: uno modo quòd hæc præpositio, *ad*, designat terminum factionis; ut sit sensus: *Faciamus hominem taliter, ut sit in eo imago nostra*. Alio modo hæc præpositio, *ad*, potest designare causam exemplarem; sicut cùm dicitur: *Iste liber est factus ad illum* (3).

(1) Hanc eandem sententiam his verbis exprimit concilium Toletanum XI: Tres ergo illas unicas atque inseparabiles naturæ personas, sicut non confundimus, ita separabiles nullatenus prædicamus, quandoquidem hoc nobis dignata est ipsa Trinitas evidenter ostendere, ut

in omnibus quibus voluit singillatim personas cognosci, unam sine altera etiam non permittit intelligi.

(2) Ita sensisse videntur S. Irenæus (Cont. hæres. lib. v, cap. 46) et nonnulli alii Patres.

(3) Id est ad exemplar illius.

Et sic imago Dei est ipsa essentia divina, quæ abusivè imago dicitur, secundum quòd imago ponitur pro exemplari; vel secundum quòd quidam dicunt, divina essentia dicitur imago, quia secundum eam una persona aliam imitatur.

ARTICULUS VI. — UTRUM IMAGO DEI SIT IN HOMINE SOLUM SECUNDUM MENTEM (1).

De his etiam Sent. 1, dist. 3, quæst. III, et lib. II, dist. 46, art. 3, et Cont. gent. lib. IV, cap. 26.

Ad sextum sic proceditur. 1. Videtur quòd imago Dei non sit in homine solum secundum mentem. Dicit enim Apostolus (I. Cor. XI, 7), quòd *vir est imago Dei*. Sed vir non est solum mens. Ergo imago Dei non attenditur solum secundum mentem.

2. Præterea (Gen. 1, 27) dicitur: *Creavit Deus hominem ad imaginem suam, ad imaginem Dei creavit illum, masculum et feminam creavit eos*. Sed distinctio masculi et feminæ est secundum corpus. Ergo secundum corpus attenditur Dei imago in homine, et non secundum mentem tantum.

3. Præterea, imago præcipuè videtur attendi secundum figuram. Sed figura ad corpus pertinet. Ergo imago Dei attenditur in homine etiam secundum corpus, et non secundum mentem tantum.

4. Præterea, secundum Augustinum (Super Gen. ad litt. lib. XII, cap. 7 et 24), triplex visio invenitur in nobis, scilicet corporalis, spiritualis, sive imaginaria, et intellectualis. Si ergo secundum visionem intellectualem, quæ ad mentem pertinet, est aliqua trinitas in nobis, secundum quam sumus ad imaginem Dei, pari ratione et in aliis visionibus.

Sed *contra* est quod Apostolus dicit (Ephes. IV, 23): *Renovamini spiritu mentis vestræ, et induite novum hominem*. Ex quo datur intelligi, quòd renovatio nostra, quæ fit secundum novi hominis indumentum, ad mentem pertinet. Sed (Coloss. III, 10) dicit: *Induentes novum hominem, qui renovatur in agnitionem Dei, secundum imaginem ejus qui creavit eum*. Unde renovationem, quæ est secundum novi hominis indumentum, attribuit imagini Dei. Esse ergo ad imaginem Dei pertinet solum ad mentem.

CONCLUSIO. — Communicatur homini Dei similitudo per modum imaginis secundum mentem tantum: secundum alias verò ejus partes, per modum vestigi, sicut et cæteris creaturis.

Respondeo dicendum quòd cum in omnibus creaturis sit aliqualis Dei similitudo, in sola creatura rationali invenitur similitudo Dei per modum imaginis, ut supra dictum est (art. 1 et 2 huj. quæst.); in aliis autem creaturis per modum vestigi (2). Id autem in quo creatura rationalis excedit alias creaturas, est intellectus, sive mens. Unde relinquitur quòd nec in ipsa rationali creatura invenitur Dei imago nisi secundum mentem; in aliis verò partibus, si quas habet rationalis creatura, invenitur similitudo vestigi, sicut et in cæteris rebus, quibus secundum partes hujusmodi assimilatur. Cujus ratio manifestè cognosci potest, si attendatur modus quo repræsentat vestigium, et quo repræsentat imago. Imago enim repræsentat secundum similitudinem speciei, ut dictum est (art. 2 hujus quæst.). Vestigium autem repræsentat per modum effectûs, qui sic repræsentat suam causam, quod tamen ad speciei similitudinem non per-

(1) Per mentem hic intelligenda est ea pars hominis quæ illi convenit, ut homo est, et quæ omnes alias creaturas animatas excedit.

(2) Differentia quæ inter vestigium et imagi-

nem existit jam tractata est (quæst. XLV, art. 7). Id luculenter explicat Bossuetius *Discours sur l'histoire universelle et Elevations sur les mystères*.

tingit. Impressiones enim quæ ex motu animalium relinquuntur, dicuntur vestigia : et similiter cinis dicitur vestigium ignis, et desolatio terræ vestigium hostilis exercitus. Potest ergo huiusmodi differentia attendi inter creaturas rationales et alias creaturas, et quantum ad hoc quòd in creaturis rationalibus repræsentatur similitudo divinæ naturæ, et quantum ad hoc quòd in eis repræsentatur similitudo Trinitatis increatæ. Nam quantum ad similitudinem divinæ naturæ pertinet, creaturæ rationales videntur quodammodo ad repræsentationem speciei pertinere, inquantum imitantur Deum, non solum in hoc quòd est et vivit, sed etiam in hoc quòd intelligit, ut supra dictum est (art. 2 hujus quæst.). Aliæ verò creaturæ non intelligunt; sed apparet in eis quoddam vestigium intellectus producentis, si earum dispositio consideretur. Similiter cum increata Trinitas distinguatur secundum processionem Verbi à dicente, et amoris ab utroque, ut supra habitum est (quæst. xlv, art. 7), in creatura rationali, in qua invenitur processio Verbi secundum intellectum, et processio amoris secundum voluntatem, potest dici imago Trinitatis increatæ per quamdam repræsentationem speciei. In aliis autem creaturis non invenitur principium Verbi, et Verbum, et amor; sed apparet in eis quoddam vestigium, quod hæc inveniantur in causa producente. Nam hoc ipsum quod creatura habet substantiam modificatam et finitam, demonstrat quòd sit à quodam principio. Species verò ejus demonstrat Verbum facientis, sicut forma domus demonstrat conceptionem artificis. Ordo verò demonstrat amorem producentis, quo effectus ordinatur ad bonum, sicut usus ædificii demonstrat artificis voluntatem. Sic igitur in homine invenitur Dei similitudo per modum imaginis secundum mentem, sed secundum alias partes ejus per modum vestigii.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd homo dicitur imago Dei, non quia ipse essentialiter sit imago, sed quia in eo est Dei imago impressa secundum mentem; sicut denarius dicitur imago Cæsaris, inquantum habet Cæsaris imaginem. Unde non oportet quòd secundum quamlibet partem hominis accipiatur Dei imago.

Ad *secundum* dicendum, quòd, sicut Augustinus dicit (De Trin. lib. xii, cap. 5), quidam imaginem Trinitatis in homine posuerunt, non secundum unum individuum, sed secundum plura, dicentes quòd « vir Patris personam intimat, Filii verò personam, quòd (1) de viro ita processit, ut de illo nasceretur; atque ita tertiam personam, velut Spiritum sanctum, dicunt esse mulierem, quæ ita de viro processit, ut non ipsa esset filius, aut filia. » Quod primâ facie absurdum videtur. Primò quidem, quia sequeretur quòd Spiritus sanctus esset principium Filii, sicut mulier est principium prolis, quæ nascitur de viro. Secundò, quia unus homo non esset nisi ad imaginem unius personæ. Tertiò, quia secundum hoc Scriptura de imagine Dei in homine mentionem facere non debuisset, nisi productâ jam prole. Et ideo dicendum est, quòd Scriptura, postquam dixerat : *Ad imaginem Dei creavit illum*, addidit : *Masculum et feminam creavit eos*, non ut imago Dei secundum distinctiones sexuum attendatur, sed quia imago Dei utrique sexui est communis, cum sit secundum mentem, in qua non est distinctio sexuum. Unde Apostolus (Col. iii), postquam dixerat : *Secundum imaginem ejus qui creavit illum*, subdit : *Ubi non est masculus et femina*. •

Ad *tertium* dicendum, quòd quamvis imago Dei in homine non acci-

(1) Il., qui.

piatur secundum figuram corpoream (1), quia corpus hominis solum inter terrenorum animalium corpora non primum in alvum prostratum est, sed tale est, ut ad contemplandum coelum sit aptius (2), magis hoc ad imaginem et similitudinem Dei, quam cetera corpora animalium factum jure videri potest, ut Augustinus dicit (Quæst. lib. LXXXII, quæst. 51). Quod tamen non est sic intelligendum, quasi in corpore hominis sit imago Dei; sed quia ipsa figura humani corporis repræsentat imaginem Dei in anima per modum vestigii.

Ad quartum ergo dicendum, quod tam in visione corporali quam in imaginaria invenitur quædam Trinitas, ut Augustinus dicit (De Trin. lib. XI, cap. 2). In visione enim corporali est quidem primum species exterioris corporis; secundum vero ipsa visio, quæ fit per impressionem cujusdam similitudinis prædictæ speciei in visum; tertium est ibi intentio voluntatis applicans visum ad videndum, et eum in re visa detinens. Similiter etiam in visione imaginaria invenitur primum species reservata in memoria; secundum ipsa imaginaria visio, quæ provenit ex hoc quod acies animæ, id est ipsa vis imaginaria, informatur secundum prædictam speciem; tertium vero invenitur intentio voluntatis conjungens utrumque. Sed utraque Trinitas deficit à ratione divinæ imaginis. Nam ipsa species exterioris corporis est extra naturam animæ. Species autem quæ est in memoria, etsi non sit extra animam, est tamen adventitia animæ. Et ita utrobique deficit repræsentatio connaturalitatis et coæternitatis divinarum personarum. Visio vero corporalis non procedit tantum à specie exterioris corporis, sed simul cum hoc à sensu videntis. Et similiter visio imaginaria non solum procedit à specie, quæ in memoria conservatur, sed etiam à virtute imaginativa. Et ita per hoc non repræsentatur convenienter processio Filii à solo Patre. Intentio vero voluntatis, quæ conjungit duo prædicta, non ex eis procedit neque in visione corporea, neque in spirituali. Unde non convenienter repræsentatur processio Spiritus sancti à Patre et Filio.

ARTICULUS VII. — UTRUM IMAGO DEI INVENIATUR IN ANIMA SECUNDUM ACTUS (3).

De his etiam Sent. I, dist. 5, quæst. IV, art. 1, et quæst. V, et De verit. quæst. X, art. 5.

Ad septimum sic proceditur. 1. Videtur quod imago Dei non invenitur in anima secundum actus. Dicit enim Augustinus (De civ. Dei, lib. XI, cap. 26, à princ.), quod « homo factus est ad imaginem Dei, secundum quod sumus, et nos esse novimus. et nostrum esse ac nosse diligimus (4). » Sed esse non significat actum. Ergo imago Dei non attenditur in anima secundum actus.

2. Præterea, Augustinus (De Trin. lib. IX, cap. 4) assignat imaginem Dei in anima secundum hæc tria, quæ sunt mens, notitia et amor. Mens autem non significat actum, sed magis potentiam, vel etiam essentiam intellectivæ animæ. Ergo imago Dei non attenditur secundum actus.

3. Præterea, Augustinus (De Trin. lib. X, cap. 11) assignat imaginem Trinitatis in anima secundum memoriam, intelligentiam et voluntatem. Sed hæc tria sunt vires naturales animæ, ut Magister dicit (Sent. lib. III, dist. 1). Ergo imago attenditur secundum potentias, et non secundum actus.

(1) Ita editi libri quos vidimus. Cod. Alcan., tamen hominis quia, etc.

(2) Unde poeta cecinit : Pronaque cum spectent animalia cætera terram, Os homini sublime dedit, cælumque tueri Jussit et erectos ad sidera tollere vultus.

(3) In hoc articulo D. Thomas ostendit imaginem Trinitatis in anima humana primum et

principaliter attendi secundum actus; ac proinde dum aliquandò legimus apud graves auctores per memoriam, intellectum et voluntatem repræsentari Trinitatem; actus earum potentiarum sunt intelligendi.

(4) Ita cod. Alcan. cum editis plurimis. Edit. Rom., et nostrum esse ad nosse dirigimus.

4. Præterea, imago Trinitatis semper manet in anima. Sed actus non semper manet. Ergo imago Dei non attenditur in anima secundum actus.

Sed *contra* est quod Augustinus (De Trin. lib. ix, cap. 6) assignat Trinitatem in inferioribus animæ partibus secundum actualem visionem sensibilem et imaginariam. Ergo et Trinitas quæ est in mente, secundum quam homo est ad imaginem Dei, debet attendi secundum actualem visionem.

CONCLUSIO. — Trinitatis imago attenditur primò in rationali creatura secundum actus Verbi et amoris, secundariò autem secundum potentias et præcipuè habitus.

Respondeo dicendum quòd, sicut supra dictum est (art. 2 hujus quæst.), ad rationem imaginis pertinet aliqualis repræsentatio speciei. Si ergo imago (4) Trinitatis divinæ debet accipi in anima, oportet quòd secundum illud principaliter attendatur, quod maximè accedit (prout possibile est, ad repræsentandum speciem divinarum personarum. Divinæ autem personæ distinguuntur secundum processionem verbi à dicente, et amoris connectentis utrumque. Verbum autem in anima nostra sine actuali cogitatione esse non potest, ut Augustinus dicit (De Trin. lib. xiv, cap. 7 à med.). Et ideo primò et principaliter attenditur imago Trinitatis in mente secundum actus, prout scilicet ex notitia quam habemus, cogitando, interius verbum formamus, et ex hoc in amorem prorumpimus. Sed quia principia actuum sunt habitus et potentiæ, unumquodque autem virtualiter est in suo principio; secundariò et quasi ex consequenti imago Trinitatis potest attendi in anima secundum potentias, et præcipuè secundum habitus, prout in eis scilicet actus virtualiter existunt.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd esse nostrum ad imaginem Dei pertinet, quod est nobis proprium supra alia animalia; quod quidem esse competit nobis inquantum mentem habemus. Et ideo eadem est hæc Trinitas cum illa quam Augustinus ponit (De Trin. lib. ix, loc. cit. in arg. 2), quæ consistit in mente, notitia et amore.

Ad *secundum* dicendum, quòd Augustinus hanc Trinitatem primò adinvenit in mente. Sed quia mens etsi se totam quodammodo cognoscat, etiam quodammodo se ignorat, prout scilicet est ab aliis distincta, et sic etiam se quærit, ut Augustinus consequenter probat (De Trin. lib. x, cap. 3 et 4), ideo quia notitia non totaliter menti cœquatur, accipit in anima tria quædam propria mentis, scilicet memoriam, intelligentiam et voluntatem, quæ nullus ignorat se habere; et in istis tribus potiùs imaginem Trinitatis assignat, quasi prima assignatio sit quodammodo deficiens.

Ad *tertium* dicendum, quòd, sicut Augustinus probat (De Trin. lib. xiv, cap. 7), intelligere dicimur et velle seu amare aliqua, et quando de his cogitamus, et quando de his non cogitamus. Sed quando sine cogitatione sunt, ad solam memoriam pertinent, quæ nihil est aliud, secundum ipsum, quam habitualis retentio notitiæ et amoris. Sed quia, ut ipse dicit (loc. cit.): « Verbum ibi esse sine cogitatione non potest (cogitamus enim omne quod dicimus etiam illo interiori verbo, quod ad nullius gentis pertinet linguam), in tribus potiùs illis imago ista cognoscitur, memoriâ scilicet, intelligentiâ et voluntate. Hanc autem nunc dico intelligentiam, quâ intelligimus cogitantes, et eam voluntatem, sive amorem, vel dilectionem, quæ ipsam prolem parentemque conjungit. » Ex quo patet quòd imaginem divinæ Trinitatis potiùs ponit in intelligentia et voluntate actuali, quàm secundum quòd sunt in habituali retentione memoriæ; licèt etiam quantum

(4) Ita idem cod. cum editis penè omnis. Edit. h. m., in quo *arima*.

ad hoc aliquo modo sit imago Trinitatis in anima, ut ibidem dicitur. Et sic patet quòd memoria, intelligentia et voluntas non sunt tres vires (1), ut in Sententiis dicitur.

Ad *quartum* dicendum, quòd aliquis respondere posset per hoc quòd Augustinus dicit (De Trin. lib. xiv, cap. 6, ad fin.), quòd « mens semper sui meminit, semper se intelligit, et amat; » quod quidam sic intelligunt, quasi animæ adsit actualis intelligentia et amor sui ipsius. Sed hunc intellectum excludit per hoc quod subdit, quòd « non semper se cogitat discretam ab his quæ non sunt quod ipsa. » Et sic patet quòd anima semper intelligit et amat se, non actualiter, sed habitualiter. Quamvis dici possit, quòd percipiendo actum suum seipsam intelligit, quandocumque aliquid intelligit (2). Sed quia non semper est actu intelligens, ut patet in dormiente, ideo oportet dicere, quòd actus, etsi non semper maneant in seipsis, manent tamen semper in suis principiis, scilicet potentiis et habitibus (3). Unde Augustinus dicit (De Trin. lib. xiv, cap. 4) : « Si secundum hoc facta est ad imaginem Dei anima rationalis, quòd uti ratione atque intellectu ad intelligendum et conspiciendum Deum potest, ab initio quo esse cœpit, fuit in ea Dei imago. »

ARTICULUS VIII. — UTRUM IMAGO DIVINÆ TRINITATIS SIT IN ANIMA SOLUM PER COMPARATIONEM AD OBJECTUM QUOD EST DEUS.

De his etiam Sent. II, dist. 5, quæst. IV, art. 4, et De verit. quæst. X, art. 7.

Ad octavum sic proceditur. 1. Videtur quòd imago divinæ Trinitatis sit in anima non solum per comparisonem ad objectum, quod est Deus. Imago enim divinæ Trinitatis invenitur in anima, sicut dictum est (art. præc.), secundum quòd verbum in nobis procedit à dicente, et amor ab utroque (4). Sed hoc invenitur in nobis secundum quodcumque objectum. Ergo secundum quodcumque objectum invenitur in mente nostra imago divinæ Trinitatis.

2. Præterea, Augustinus dicit (De Trinit. lib. XII, cap. 4, in princ.), quòd « cum quærimus in anima Trinitatem, in tota quærimus, non separantes actionem rationalem in temporalibus à contemplatione æternorum. » Ergo etiam secundum temporalia objecta invenitur imago Trinitatis in anima.

3. Præterea, quòd Deum intelligamus et amemus, convenit nobis secundum gratiæ donum. Si igitur secundum memoriam, intelligentiam et voluntatem, seu dilectionem Dei attendatur imago Trinitatis in anima, non erit imago Dei in homine secundum naturam, sed secundum gratiam; et sic non erit omnibus communis.

4. Præterea, sancti qui sunt in patria, maximè conformantur imaginj Dei secundum gloriæ visionem. Unde dicitur (II. Corinth. III, 18) : *In eandem imaginem transformamur à claritate in claritatem*. Sed secundum visionem gloriæ temporalia cognoscuntur. Ergo etiam per comparisonem ad temporalia Dei imago attenditur in nobis.

Sed *contra* est quod Augustinus dicit (De Trinit. lib. XIV, cap. 12, in princ.), quòd « non propterea est Dei imago in mente, quia sui meminit, et diligit, et intelligit se; sed quia potest etiam meminisse, intelligere et amare Deum, à quo facta est. » Multò igitur minùs secundum alia objecta attenditur imago Dei in mente.

(1) Sed tantum tres actus.

(2) Ut illud sit verum intelligendum est de cognitione, an est; hoc enim modo seipsam semper intelligit; modò se operari percipiat.

(3) Sic ergo habitualiter sive virtualiter in dormiente quoque manet imago Dei; sicut et

suo modo in pueris inesse dici potest propter aptitudinem ad huiusmodi actus tempore suo producentes.

(4) Puta tum à dicente, tum à verbo quo dicit, seu quod intra se format ipse dicens.

CONCLUSIO. — Anima rationalis est ad imaginem Dei et divinæ Trinitatis, secundum quod fertur, vel nata est ferri in Deum notitiâ et amore.

Respondeo dicendum quod, sicut supra dictum est (art. 2 et 7 hujus quæst.), imago importat similitudinem utcumque pertinentem ad speciei repræsentationem. Unde oportet quod imago divinæ Trinitatis attendatur in anima secundum aliquid quod repræsentat divinas personas repræsentatione speciei (1), sicut est possibile creaturæ. Distinguuntur autem divinæ personæ, ut dictum est (art. præc.), secundum processionem verbi à dicente, et amoris ab utroque. Verbum autem Dei nascitur de Deo secundum notitiam sui ipsius, et amor procedit à Deo secundum quod seipsum amat. Manifestum est autem, quod diversitas objectorum diversificat speciem verbi et amoris. Non enim idem est specie in corde hominis verbum conceptum de lapide et de equo, nec idem specie amor. Attenditur igitur divina imago in homine secundum verbum conceptum de Dei notitia, et amorem exinde derivatum; et sic imago Dei attenditur in anima, secundum quod fertur vel nata est ferri in Deum (2). Fertur autem in aliquid mens dupliciter: uno modo directè et immediatè; alio modo indirectè et mediatè; sicut cum aliquis videndo imaginem hominis in speculo dicitur ferri in ipsum hominem. Et ideo Augustinus dicit (De Trin. lib. xiv, cap. 8, à princ.), quod « mens meminit sui, intelligit se, et diligit se. Hoc si cernimus, cernimus Trinitatem, nondum quidem Deum, sed jam imaginem Dei. » Sed hoc est, non quia fertur mens in seipsam absolutè, sed prout per hoc ulterius potest ferri in Deum, ut patet per auctoritatem supra inductam (in arg. *Sed cont.*).

Ad *primum* ergo dicendum, quod ad rationem imaginis non solum oportet attendere quod aliquid procedat ab aliquo, sed etiam quid à quo procedat, scilicet quod Verbum Dei procedit à notitia de Deo.

Ad *secundum* dicendum, quod in tota quidem anima invenitur aliqua Trinitas, non quidem ita quod præter actionem temporalium et contemplationem æternorum quærat aliquid tertium quo Trinitas impleatur, prout ibidem subditur; sed in illa parte rationis quæ derivatur à parte temporalium, etsi Trinitas inveniri possit, non tamen imago Dei potest inveniri, ut postea dicitur (ibid.), quia huiusmodi temporalium notitia adventitia est animæ; et habitus etiam ipsi quibus temporalia cognoscuntur, non semper adsunt: sed quandoque quidem præsentialiter adsunt; quandoque autem secundum memoriam tantum, etiam postquam adesse incipiunt; sicut patet de fide quæ temporaliter nobis advenit in præsentia. In statu autem futuræ beatitudinis jam non erit fides, sed memoria fidel.

Ad *tertium* dicendum, quod meritoria Dei cognitio et dilectio (3) non est nisi per gratiam. Est tamen aliqua cognitio et dilectio naturalis, ut supra habitum est (art. 4 hujus quæst.). Et hoc etiam ipsum naturale est, quod mens ad intelligendum Deum ratione uti potest, secundum quod imaginem Dei semper diximus permanere in mente; sive hæc imago Dei ita sit obsoleta, ut penè nulla sit, ut in his qui non habent usum rationis; sive sit obscura atque deformis, ut in peccatoribus; sive sit clara et pulchra, ut in iustis; sicut Augustinus dicit (De Trinit. lib. xiv, cap. 4).

(1) Non proprio et stricto sensu, sed latiori significatione; prout species id importat quod ad constitutionem alicujus rei specialius et proprius pertinet, quasi eam distinguens ab altera et specificans. Ita specificatur Pater, id est specialiter distinguitur per eam rationem quæ *dicens* vel Pater est; Filius quoque per eam rationem

quæ Verbum vel Filius, etc. Et hæc vocatur in anima *repræsentatio speciei*.

(2) Ex eo quod homo ad imaginem Dei creatus, sic concludi potest illum esse creatum ut Deum cognoscat eumque diligat.

(3) Ita edit. Rom. et Patav. Nicolai: *Memoria Dei, cognitio et dilectio*.

Ad *quartum* dicendum, quòd secundùm visionem gloriæ temporalia videbuntur in ipso Deo; et ideo hujusmodi temporalium visio ad Dei imaginem pertinebit; et hoc est quod Augustinus dicit (De Trinit. lib. xiv, cap. 14, eirc. fin.), quòd « in illa natura cui mens feliciter adhærebit, immutabile videbit omne quod videbit ». Nam et in ipso Verbo increato sunt rationes omnium creaturarum.

ARTICULUS IX. — UTRUM SIMILITUDO AB IMAGINE CONVENIENTER DISTINGUATUR (1).

De his etiam Sent. I, dist. 28, quæst. II, art. 1 corp. et lib. II, dist. 46, art. 4, et 1 corp. cap. 44.

Ad nonum sic proceditur. 1. Videtur quòd similitudo ab imagine non convenienter distinguatur. Genus enim non convenienter distinguitur à specie. Sed similitudo comparatur ad imaginem ut genus ad speciem; quia « ubi est imago, ibi est continuò similitudo; sed non convertitur; » ut dicitur (Quæst. lib. LXXXIII, quæst. 74, in princ.). Ergo inconvenienter similitudo ab imagine distinguitur.

2. Præterea, ratio imaginis attenditur non solùm per repræsentationem divinarum personarum, sed etiam secundùm repræsentationem divinæ essentiae; ad quam repræsentationem pertinet immortalitas et indivisibilitas. Non ergo convenienter dicitur quòd similitudo est in essentia, quia est immortalis et indivisibilis; imago autem in aliis.

3. Præterea, imago Dei in homine est triplex, scilicet naturæ, gratiæ et gloriæ, ut supra habitum est (art. 4 hujus quæst.). Sed innocentia et justitia ad gratiam pertinent. Inconvenienter ergo dicitur, quòd imago accipitur secundùm memoriam, intelligentiam et voluntatem; similitudo autem secundùm innocentiam et justitiam.

4. Præterea, cognitio veritatis ad intelligentiam pertinet, amor autem virtutis ad voluntatem; quæ sunt duæ partes imaginis. Non ergo convenienter dicitur quòd imago sit in cognitione veritatis, similitudo in dilectione virtutis.

Sed *contra* est quod Augustinus dicit (Quæst. lib. LXXXIII, quæst. 51, circ. fin.): « Sunt qui non frustra intelligunt duo dicta esse ad imaginem et similitudinem, cum si una res esset, unum nomen sufficere potuisset. »

CONCLUSIO. — Distinguitur similitudo ab imagine, et ut præambulum ad ipsam, inquantum est communius quàm imago: et ut subsequens, inquantum significat quamdam imaginis expressionem.

Respondeo dicendum quòd similitudo quædam unitas est; unum enim in qualitate similitudinem causat, ut dicitur (Metaph. lib. v, text. 20). Unum autem, cum sit de transcendentibus, et commune est omnibus, et ad singula potest aptari (2), sicut et bonum et verum. Unde sicut bonum alicui rei particulari potest comparari ut præambulum ad ipsam, et ut subsequens, prout designat aliquam perfectionem ipsius; ita etiam est de comparisonem similitudinis ad imaginem. Est enim bonum præambulum ad hominem, secundum quòd homo est quoddam particulare bonum; et rursum bonum subsequitur ad hominem, inquantum aliquem hominem specialiter dicimus esse bonum propter perfectionem virtutis. Et similiter similitudo consideratur ut præambulum ad imaginem, inquantum est communius quàm imago, ut supra dictum est (art. 1 hujus quæst.). Consideratur etiam ut subsequens ad imaginem, inquantum significat quamdam imaginis perfectionem. Dicimus enim imaginem alicujus esse simi-

(1) Ex hoc articulo habes quomodo per rationem ostendas Scripturam sacram merito virtualiter insinuasse quòd similitudo et imago distinguantur et consequenter quod à sanctis Pa-

tribus convenienter hanc distinctionem esse agnitam.

(2) Illa est proprietas transcendentium quæcunque sunt.

lem vel non similem ei cujus est imago, inquantum perfectè vel imperfectè repræsentat ipsum. Sic ergo similitudo potest ab imagine distingui dupliciter : uno modo, prout est præambula ad ipsam, et in pluribus existens; et sic similitudo attenditur secundum ea quæ sunt communiora proprietatibus naturæ intellectualis, secundum quas propriè attenditur imago. Et secundum hoc dicitur (Quæst. lib. lxxxiii, quæst. 51, circa fin.), quòd « spiritus, id est mens, ad imaginem Dei nullo dubitante factus est. » Cætera autem hominis (scilicet quæ pertinent ad inferiores partes animæ, vel etiam ad ipsum corpus) ad similitudinem facta esse aliqui volunt. Secundum hoc etiam (lib. De quantitate animæ, cap. 2) dicitur quòd similitudo Dei attenditur in anima, inquantum est incorruptibilis. Nam corruptibile et incorruptibile sunt differentiæ entis communis. Alio modo potest considerari similitudo, secundum quòd significat imaginis expressionem et perfectionem; et secundum hoc Damascenus dicit (De fid. orth. lib. ii, cap. 12), quòd « id quod est secundum imaginem, intellectuale significat, et arbitrio liberum, et per se potestativum; quod autem secundum similitudinem, virtutis (secundum quòd homini possibile est habere) similitudinem. » Et ad idem refertur quòd similitudo dicitur ad dilectionem virtutis pertinere; non enim est virtus sine dilectione virtutis.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd similitudo non distinguitur ab imagine secundum communem rationem similitudinis (sic enim includitur in ratione ipsius imaginis); sed secundum quòd aliqua similitudo deficit à ratione imaginis, vel etiam est imaginis perfectiva.

Ad *secundum* dicendum, quòd essentia animæ pertinet ad imaginem, prout repræsentat divinam essentiam, secundum ea quæ sunt propria intellectualis naturæ, non autem secundum condiciones consequentes ens in communi, ut est esse simplicem et indissolubilem.

Ad *tertium* dicendum, quòd etiam virtutes quædam naturaliter insunt animæ, ad minus secundum quædam earum semina; et secundum has posset attendi similitudo naturalis; quamvis non sit inconveniens ut id quod secundum assignationem unam dicitur imago, secundum aliam dicatur similitudo.

Ad *quartum* dicendum, quòd dilectio verbi, quod est amata notitia, pertinet ad rationem imaginis; sed dilectio virtutis pertinet ad similitudinem, sicut et virtus.

QUÆSTIO XCIV.

DE STATU ET CONDITIONE PRIMI HOMINIS QUANTUM AD INTELLECTUM, IN QUATUOR ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de statu vel conditione primi hominis; et primò quantum ad animam; secundo quantum ad corpus. Circa primum considerata sunt duo: primo de conditione hominis quantum ad intellectum; secundo de conditione hominis quantum ad voluntatem. — Circa primum quærentur quatuor: 1º Utrum primus homo viderit Deum per essentiam. — 2º Utrum videre potuerit substantias separatas, id est angelos. — 3º Utrum habuerit omnium scientiam. — 4º Utrum potuerit errare, vel decipi.

ARTICULUS I. — UTRUM PRIMUS HOMO PER ESSENTIAM DEUM VIDERIT (1).

De his etiam 22, quæst. v, art. 1 et 2 corp. lib. ii, dist. 25, quæst. xi, art. 1, et De verit. quæst. viii, art. 1, per tot. et art. 2 corp.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quòd primus homo per essentiam

(1) Ex hoc articulo habes quomodo per rationem ostendas recte à Scripturis insinuatam esse

quòd primus homo in statu illo primo non vidit Deum per essentiam

Deum viderit. Beatitudo enim hominis in visione divinæ essentiæ consistit. Sed primus homo « in paradiso conversans. beatam et omnium divitem habuit vitam, » ut Damascenus dicit (De orth. fid. lib. II, cap. 11, in princ.); et Augustinus dicit (De civit. Dei, lib. XIV, cap. 10, in princ.): « Si homines habebant affectus suos, quales nunc habemus, quomodo erant beati in illo inenarrabilis (1) beatitudinis loco, id est, paradiso? » Ergo primus homo in paradiso vidit Deum per essentiam.

2. Præterea, Augustinus dicit (De civit. Dei, lib. XIV, loc. cit.), quòd « primo homini non aberat quidquam quod bona voluntas adipisceretur. » Sed nihil melius bona voluntas adipisci potest quàm divinæ essentiæ visionem. Ergo homo per essentiam Deum videbat.

3. Præterea, visio Dei per essentiam est quâ videtur Deus sine medio et sine ænigmate. Sed homo in statu innocentie vidit Deum sine medio, ut Magister dicit (Sent. lib. IV, dist. 1). Vidit etiam sine ænigmate; quia ænigma obscuritatem importat, ut Augustinus dicit (De Trinit. lib. XV, cap. 9, ante med.); obscuritas autem introducta est per peccatum. Ergo homo in primo statu vidit Deum per essentiam.

Sed *contra* est quod Apostolus dicit I. Cor. XV, 46), quòd *non prius quod spirituale est, sed quod animale*. Sed maxime spirituale est videre Deum per essentiam. Ergo primus homo in primo statu animalis vitæ Deum per essentiam non vidit (2).

CONCLUSIO. — Quamvis primus homo in statu innocentie altiori quâdam cognitione Deum cognoverit quàm nos cognoscamus, non tamen Deum per essentiam vidit, cum peccaverit.

Respondeo dicendum quòd primus homo Deum per essentiam non vidit secundum communem statum illius vitæ; nisi fortè dicatur, quòd viderit eum in raptu, quando *Deus immisit soporem in Adam*, ut dicitur (Gen. II). Et hujus ratio est, quia cum divina essentia sit ipsa beatitudo, hoc modo se habet intellectus videntis divinam essentiam ad Deum, sicut se habet quilibet homo ad beatitudinem (3). Manifestum est autem, quòd nullus homo potest per voluntatem à beatitudine averti. Naturaliter enim et ex necessitate homo vult beatitudinem, et fugit miseriam. Unde nullus videns Deum per essentiam potest voluntate averti à Deo; quod est peccare. Et propter hoc omnes videntes Deum per essentiam, sic in amore Dei stabiliuntur, quòd in æternum peccare non possunt (4). Cum ergo Adam peccaverit, manifestum est quòd Deum per essentiam non videbat. Cognoscebat tamen Deum quâdam altiori cognitione quàm nos nunc cognoscamus; et sic quodammodo ejus cognitio media erat inter cognitionem præsentis status, et cognitionem patriæ, quâ Deus per essentiam videtur. — Ad cujus evidentiam considerandum est quòd visio Dei per essentiam dividitur contra visionem Dei per creaturam. Quantò autem aliqua creatura est altior, et Deo similior, tantò per eam Deus clarius videtur; sicut homo perfectius videtur per speculum in quo expressius imago ejus resultat. Et sic patet

(1) Ita edit. Rom. et Patav. Nicolai cum mss. et Augustini textus apud Sammeuræos, *memorabili*.

(2) Quod patet ex aliis Scripturæ locis: *Non videbit me homo et vivet* (Ex. XXXIII); *Deum nemo vidit unquam* (Joan. I); *Deus habitat locum inaccessibilem quem nullus hominum vidit, sed nec videre potest* (I. Tim. VI). Juxta Apostolum Deus non cognoscitur nisi per effectus creatos: *Invisibilia Dei per ea quæ*

facta sunt intellectu conspiciuntur (Rom. I).

(3) Scilicet naturaliter et ex necessitate (vid. I 2, quæst. I, art. 7, et quæst. X, art. 1 et 2).

(4) Utique nec etiam per potentiam Dei absolutam, nisi à visione ipsa cessent; quia sic ei annexus est necessitate absolutâ beatificus amor, ut nullo modo Deus videri possit per essentiam quin ametur, sicut patebit infra ex proleptis (I 2, quæst. V, art. 1, et 2 2, quæst. XXXIV, art. 1), juxta mentem indubitatam S. Thomæ.

quòd multò eminentiùs videtur Deus per intelligibiles effectus, quàm per sensibiles et corporeos. A consideratione autem plenà et lucidà intelligibilium effectuum impeditur homo in statu præsenti per hoc quòd distrahitur à sensibilibus, et circa ea occupatur. Sed sicut dicitur (Eccles. vii, 30): *Deus fecit hominem rectum* (1). Hæc autem fuit rectitudo hominis divinitus instituti, ut inferiora superioribus subderentur, et superiora ab inferioribus non impedirentur. Unde homo primus non impediēbatur per res exteriores à clara et firma contemplatione intelligibilium effectuum, quos ex irradiatione primæ veritatis percipiebat, sive naturali cognitione, sive gratuita. Unde dicit Augustinus (Super Genes. ad litt. lib. xi, cap. 33, circ. princ.), quòd « fortassis Deus primis hominibus antea loquebatur, sicut cum angelis loquitur, ipsà incommutabili veritate illustrans mentes eorum, etsi non tantà participatione divinæ essentiæ, quantum capiunt angeli. » Sic igitur per huiusmodi intelligibiles effectus Dei Deum clariùs cognoscebat quàm modò cognoscamus.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd homo in paradiso beatus fuit non illà perfectà beatitudine in quam transferendus erat, quæ in divinæ essentiæ visione consistit. Habebat tamen beatam vitam secundum quemdam modum, ut Augustinus dicit (Super Genes. ad litt. lib. xi, cap. 18, paulò à princ.), inquantum habebat integritatem et perfectionem quamdam naturalem.

Ad *secundum* dicendum, quòd bona voluntas est ordinata voluntas. Non autem fuisset primi hominis ordinata voluntas, si in statu meriti habere voluisset quod ei promittebatur pro præmio.

Ad *tertium* dicendum, quòd duplex est medium: quoddam in quo simul videtur quod per medium videri dicitur; sicut cum homo videtur per speculum, et simul videtur cum ipso speculo; aliud medium est per cuius notitiam in aliquid ignotum devenimus, sicut est medium demonstrationis; et sine tali medio Deus videbatur; non tamen sine primo medio. Non enim oportebat primum hominem pervenire in Dei cognitionem per demonstrationem sumptam ab aliquo effectui; sicut nobis est necessarium; sed simul in effectibus, præcipuè intelligibilibus, suo modo Deum cognoscebat. Similiter etiam est considerandum, quòd obscuritas, quæ importatur in nomine ænigmatis, dupliciter potest accipi: uno modo, secundum quòd quælibet creatura est quoddam obscurum, si comparetur ad immensitatem divinæ claritatis; et sic Adam videbat Deum in ænigmate, quia videbat Deum per effectum creatum: alio modo potest accipi obscuritas quæ consecuta est ex peccato, prout scilicet impeditur homo à consideratione intelligibilium per sensibilibus occupationem; et secundum hoc non vidit Deum in ænigmate.

ARTICULUS II. — UTRUM ADAM IN STATU INNOCENTIÆ ANGELÒS PER ESSENTIAM VIDERIT (2).

De his etiam Sent. I, dist. 23, quæst. II, art. 4 corp. et De verit. quæst. VIII, art. 5, et quæst. IV, art. 6 corp.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quòd Adam in statu innocentie angelos per essentiam viderit. Dicit enim Gregorius (Dial. lib. iv, cap. 1, in princ.): « In paradiso quippe assueverat homo verbis Dei per-

(1) Quod ad animæ rectitudinem pertinet, ut ex S. Patribus patet.

(2) Ex hoc articulo sequitur animam humanam fuisse à peccato obscuratam infirmitatque,

sed non omnino annihilatam et vitiatam, ut voluerunt Lutherus et Calvinus docendo hominem naturaliter nihil boni et iusti producere posse.

frui, bonorum angelorum spiritibus cordis munditiâ et celsitudine visionis interesse. »

2. Præterea, anima in statu præsentī impeditur à cognitione substantiarum separatarum ex hoc quòd est unita corpori corruptibili, quòd aggravat animam, ut dicitur (Sap. ix). Unde et anima separata substantias separatas videre potest, ut supra dictum est (quæst. lxxxix, art. 2). Sed anima primi hominis non aggravabatur à corpore, cùm non esset corruptibile. Ergo poterat videre substantias separatas.

3. Præterea, una substantia separata cognoscit aliam cognoscendo seipsam, ut dicitur (lib. De causis, propos. 13). Sed anima primi hominis cognoscebat seipsam. Ergo cognoscebat alias substantias separatas.

Sed *contra*, anima Adæ fuit ejusdem naturæ cum animabus nostris. Sed animæ nostræ non possunt nunc intelligere substantias separatas. Ergo nec anima primi hominis potuit.

CONCLUSIO. — Cùm anima primi hominis in statu innocentiae, fuerit accommodata ad corporis gubernationem et perfectionem, sicut et nunc, atque ita intelligere debuerit per phantasmata : non potuit in illo statu angelos per essentiam videre.

Respondeo dicendum quòd status animæ hominis distingui potest dupliciter : uno modo secundum diversum modum naturalis esse; et hoc modo distinguitur status animæ separatae à statu animæ conjunctae corpori; alio modo distinguitur status animæ secundum integritatem et corruptionem, servato eodem modo essendi secundum naturam; et sic status innocentiae distinguitur à statu hominis post peccatum. Anima enim hominis in statu innocentiae erat corpori perficiendo et gubernando accommodata, sicut et nunc. Unde dicitur primus homo factus fuisse in animam viventem, id est corpori vitam dantem, scilicet animalem (1). Sed hujus vitæ integritatem habebat, inquantum corpus erat totaliter animæ subditum, in nullo ipsam impediens, ut supra dictum est (art. præc.). Manifestum est autem ex præmissis (quæst. lxxxiv, art. 7), quòd ex hoc quòd anima est accommodata ad corporis gubernationem et perfectionem secundum animalem vitam, competit animæ nostræ talis modus intelligendi, qui est per conversionem ad phantasmata. Unde et hic modus intelligendi etiam animæ primi hominis competeat. Secundum autem hunc modum intelligendi motus quidam inveniuntur in anima, ut Dionysius dicit (De div. nom. cap. 4, part. 1, lect. 2 et 7), secundum tres gradus. Quorum primus est secundum quòd à rebus exterioribus aggregatur anima ad seipsam. Secundus autem est prout anima ascendit ad hoc quòd uniatur virtutibus superioribus unitis, scilicet angelis. Tertius autem gradus est secundum quòd ulterius manuducitur ad bonum quod est supra omnia, scilicet Deum. Secundum igitur primum processum animæ, qui est à rebus exterioribus ad seipsam, perficitur animæ cognitio, quia scilicet intellectualis operatio animæ naturalem ordinem habet ad ea quæ sunt extra, ut supra dictum est (quæst. lxxxiv, art. 6); et ita per eorum cognitionem perfectè cognosci potest nostra intellectualis operatio, sicut actus per objectum; et per ipsam intellectualem operationem perfectè potest cognosci humanus intellectus, sicut potentia per proprium actum. Sed in secundo processu non invenitur perfecta cognitio; quia cùm angelus non intelligat per conversionem ad phantasmata, sed longè eminentiori modo, ut supra dictum est (quæst. lv, art. 2), prædictus modus cognoscendi, quo anima cognoscit seipsam, non sufficienter ducit in angeli cognitionem. Multò autem minùs

(1) Appellatur animalis vita ea quæ elemento cæterisque necessariis eget.

tertius processus ad perfectam notitiam terminatur; quia etiam ipsi angeli per hoc quòd cognoscunt seipsos, non possunt pertingere ad cognitionem divinæ substantiæ, propter ejus excessum. Sic igitur anima primi hominis non poterat quidem videre angelos per essentiam, sed tamen excellentiorem modum cognitionis habebat de eis quam nos habeamus; quia ejus cognitio erat magis certa et fixa circa interiora intelligibilia quàm cognitio nostra; et propter tantam eminentiam dicit Gregorius (loc. cit. in arg. 1), quòd intererat angelorum spiritibus.

Unde patet solutio ad *primum*.

Ad *secundum* dicendum, quòd hoc quòd anima primi hominis deficiebat ab intellectu substantiarum separatarum, non erat ex aggravatione corporis, sed ex hoc quòd objectum ei connaturale erat deficiens ab excellentia substantiarum separatarum. Nos autem deficimus propter utrumque.

Ad *tertium* dicendum, quòd anima primi hominis non poterat per cognitionem sui ipsius pertingere ad cognoscendas substantias separatas, ut supra dictum est (in corp. art.), quia etiam unaquaque substantia separata cognoscit aliam per modum sui ipsius.

ARTICULUS III. — UTRUM PRIMUS HOMO HABUERIT SCIENTIAM OMNIUM (1).

De his etiam Sent. II, dist. 25, quæst. II, art. 2 corp. et De verit. quæst. XVIII, art. 2 et 4.

Ad tertium sic proceditur. 1. Videtur quòd primus homo non habuerit scientiam omnium. Aut enim habuit talem scientiam per species acquisitas, aut per species connaturales, aut per species infusas. Non autem per species acquisitas; hujusmodi enim cognitio ab experientia causatur, ut dicitur (Metaph. lib. I, non multum à princ. lib.); ipse autem non tunc fuerat omnia expertus. Similiter etiam nec per species connaturales; quia erat ejusdem naturæ nobiscum; anima autem nostra est « sicut tabula, in qua nihil est scriptum, » ut dicitur (De anima, lib. III, text. 14). Si autem per species infusas, ergo scientia ejus quam habebat de rebus, non erat ejusdem rationis cum scientia nostra, quam à rebus acquirimus.

2. Præterea, in omnibus individuis ejusdem speciei est idem modus consequendi perfectionem. Sed alii homines non statim in sui principio habent omnium scientiam, sed eam per temporis successionem acquirunt secundum suum modum. Ergo nec Adam statim formatus habuit omnium scientiam.

3. Præterea, status præsentis vitæ homini conceditur, ut in eo proficiat anima et quantum ad cognitionem, et quantum ad meritum: propter hoc enim anima corpori videtur esse unita. Sed homo in statu illo profecisset quantum ad meritum. Ergo etiam profecisset quantum ad cognitionem rerum. Non ergo habuit omnium rerum scientiam.

Sed *contra* est quòd ipse imposuit nomina animalibus (2), ut dicitur (Gen. II). Nomina autem debent naturis rerum congruere. Ergo Adam scivit naturas omnium animalium; et pari ratione habuit omnium aliorum scientiam.

CONCLUSIO. — Cùm primus homo non tantum secundum corpus ad aliorum ge-

(1) Juxta mentem D. Thomæ primus homo scientiam habuit omnium naturaliter scibilium, supernaturalium verò, quantum opus erat ad vitæ regimen, alia verò nesciebat. Sunt tamen nonnulli auctores qui Adamum à pueritia primò vitam incepisse existimant. Ita S. Theophil. (ad ant. loc. lib. II), Procopius, Nemesius opinantur. S. Augustinus verò et omnes alii S. Patres sententiam D. Thomæ propugnant.

(2) Legitur apud Gen. quòd omne quod vocavit Adam animæ vivæ, ipsi est nomen ejus. Unde subditur quòd nominibus suis appellavit cuncta animantia et universa volatilia cæli et bestias terræ ad indicandum quòd hæc nomen impositioni non fortuita sive arbitraria tantum fuerit; sed consulta, scientifica et unicuiusque animantis genio convenienter adaptata.

nerationem, sed et secundum animam ad aliorum instructionem et gubernationem, perfectus sit institutus; oportet eum habuisse notitiam omnium naturaliter scibillum, et supernaturalium tantam, quanta opus erat; alia verò ab his ignorasse.

Respondeo dicendum quòd naturali ordine perfectum præcedit imperfectum, sicut et actus potentiam; quia ea quæ sunt in potentia, non reducuntur ad actum nisi per aliquod ens actu. Et quia res primitus à Deo institutæ sunt, non solum ut in seipsis essent, sed etiam ut essent aliorum principia, ideo productæ sunt in statu perfecto, in quo possent esse principia aliorum. Homo autem potest esse principium alterius, non solum per generationem corporalem, sed etiam per instructionem et gubernationem. Et ideo sicut primus homo institutus est in statu perfecto quantum ad corpus, ut statim posset generare, ita etiam institutus est in statu perfecto quantum ad animam, ut statim posset alios instruere et gubernare. Non potest autem aliquis instruere, nisi habeat scientiam. Et ideo primus homo sic institutus est à Deo, ut haberet omnium scientiam in quibus homo natus est instrui. Et hæc sunt omnia illa quæ virtualiter existunt in primis principis per se notis, quæcumque scilicet naturaliter homines cognoscere possunt. — Ad gubernationem autem vitæ propriæ et aliorum non solum requiritur cognitio eorum quæ naturaliter scribi possunt, sed etiam cognitio eorum quæ naturalem cognitionem excedunt, eò quòd vita hominis ordinatur ad quemdam finem supernaturalem; sicut nobis ad gubernationem vitæ nostræ necessarium est cognoscere quæ fidei sunt. Unde et de his supernaturalibus tantam cognitionem primus homo accepit, quanta erat necessaria ad gubernationem vitæ humanæ secundum statum illum (1). Alia verò quæ nec naturali hominis studio cognosci possunt, nec sunt necessaria ad gubernationem vitæ humanæ, primus homo non cognovit; sicut sunt cogitationes hominum, futura contingentia (2), et quædam singularia, puta quot lapilli jaceant in flumine, et alia hujusmodi.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd primus homo habuit scientiam omnium per species à Deo infusas; nec tamen scientia illa fuit alterius rationis à scientia nostra, sicut nec oculi quos cæco nato Christus dedit, fuerunt alterius rationis ab oculis quos natura produxit.

Ad *secundum* dicendum, quòd Adam debebat aliquid habere perfectionis, inquantum erat primus homo, quod cæteris hominibus non competit, ut ex dictis patet (in corp. art.).

Ad *tertium* dicendum, quòd Adam in scientia naturalium scibillum non profecisset quantum ad numerum scitorum (3), sed quantum ad modum sciendi; quia quæ sciebat intellectualiter, scivisset postmodum per experimentum. Quantum verò ad supernaturalia cognita, profecisset etiam quantum ad numerum per novas revelationes; sicut et angeli proficiunt per novas illuminationes. Nec tamen est simile de profectu meriti et scientiæ; quia unus homo non est alteri principium merendi, sicut et sciendi (4).

(1) Quapropter mysteriorum divinarum fidem habuit, ut docetur 2° 2, quæst. v, art. 1, et De verit. quæst. xviii, art. 5, et specialiter fidem incarnationis (2° 2, quæst. ii, art. 7), ut B. Thomas affirmat, et consequenter fidem Trinitatis, siquidem una aliam supponit.

(2) Sic revocat tacite quod dixerat (De verit. quæst. xviii, art. 4), scilicet Adam scivisse multa quæ naturalem cognitionem exsuperant, sicut futura contingentia, cogitationes cordium, dis-

positiones creaturarum (secundum quòd providentiæ divinæ subsunt, etc.

(3) Quod intelligendum est de numero scitorum specie diversorum non autem de numero scitorum sub eadem specie contentorum; nam scientia Adami proficere poterat non solum quoad modum sciendi, sed etiam quoad numerum individuum in unaquaque specie.

(4) Fortè est, vel legendum, *sicut sciendi*.

ARTICULUS IV. — UTRUM HOMO IN PRIMO STATU DECIPI POTUISSET (1).

De his etiam Sent. II, dist. 23, quæst. II, art. 5, et De verit. quæst. XVIII, art. 6.

Ad quartum sic proceditur. 1. Videtur quod homo in primo statu decipi potuisset. Dicit enim Apostolus (I. Timoth. II, 14), quod *mulier seducta in prævagatione fuit*.

2. Præterea, Magister dicit (Sentent. lib. II, dist. 21), quod « ideo mulier non horruit serpentem loquentem, quia officium loquendi eum accepisse à Deo putavit. » Sed hoc falsum erat. Ergo mulier decepta fuit ante peccatum.

3. Præterea, naturale est quod quantò aliquid remotius videtur, tantò minus videtur. Sed natura oculi non est contracta per peccatum. Ergo hoc idem in statu innocentiae contigisset. Fuisset ergo homo deceptus circa quantitatem rei visæ, sicut et modo.

4. Præterea, Augustinus dicit (Super Gen. ad litt. lib. XII, cap. 2, circa fin.), quod « in somno adhæret anima similitudini, tanquam ipsi rei. » Sed homo in statu innocentiae comedisset, et per consequens dormivisset, et somniasset. Ergo deceptus fuisset adhærendo similitudinibus, tanquam rebus.

5. Præterea, primus homo nescivisset cogitationes hominum, et futura contingentia, ut dictum est (art. præc.). Si igitur aliquis super his ipsi falsum diceret, deceptus fuisset.

Sed *contra* est quod Augustinus dicit (De lib. arb. lib. III, cap. 18, in fin.) : « Approbare vera pro falsis non est natura instituti hominis, sed poena damnati. »

CONCLUSIO. — Cùm homo in primo statu secundum intellectum sic à Deo fuerit institutus, quod nullum malum in ipso inerat, et omnia inferiora superioribus subdebantur, nullo modo decipi potuit, nec quoad ea quæ scivit, nec quoad ea quæ nescivit.

Respondeo dicendum quod quidam dixerunt quod in nomine deceptionis duo possunt intelligi : scilicet qualiscumque existimatio levis, quâ aliquis adhæret falso tanquam vero, sine assensu credulitatis; et iterum firma credulitas. Quantum ergo ad ea quorum scientiam Adam habebat, neutro istorum modorum homo decipi poterat ante peccatum; sed quantum ad ea quorum scientiam non habebat, decipi poterat, largè acceptâ deceptione pro existimatione qualicumque sine assensu credulitatis. Quod ideo est dictum, quia existimare falsum in talibus non est noxium homini, et ex quo temerè assensus non adhibetur, non est culpabile. Sed hæc positio non convenit integritati primi statûs; quia, ut Augustinus dicit (De civitate Dei, lib. XIV, cap. 10, ante med.): « In illo statu erat devitatio tranquilla peccati, quâ manente nullum malum omnino esse poterat. » Manifestum est autem, quod sicut verum est bonum intellectûs, ita falsum esse malum ejus, ut dicitur (Ethicorum lib. VI, cap. 2). Unde non poterat esse quod innocentia manente, intellectus hominis alicui falso acquiesceret quasi vero. Sicut enim in membris corporis primi hominis erat quidem carentia perfectionis alicujus, puta claritatis, non tamen aliquod malum inesse poterat; ita in intellectu poterat esse carentia notitiæ alicujus, nulla tamen poterat ibi esse existimatio falsi. Quod etiam ex ipsa rectitudine primi statûs apparet, scilicet quod quamdiu anima maneret Deo subdita, tamdiu in homine inferiora superioribus subderentur, nec superiora per inferiora impedirentur. Manifestum est autem ex præmissis (quæst. LXXXV, art. 6), quod

(1) Juxta mentem D. Thomæ rectitudo primi statûs non errorem aliquem circa intellectum compatiebatur.

intellectus circa proprium objectum semper verus est; unde ex seipso nunquam decipitur. Sed omnis deceptio accidit in intellectu ex aliquo inferiori, putà phantasia, vel aliquo hujusmodi. Unde videmus quòd quando naturale judicatorium non est ligatum, non decipimur per hujusmodi apparitiones, sed solùm quando ligatur; ut patet in dormientibus. Unde manifestum est quòd rectitudo primi statùs non compatiebatur aliquam deceptionem circa intellectum.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd illa seductio mulieris, etsi præcesserit (1) peccatum operis, subsecuta tamen est peccatum internæ elationis. Dicit enim Augustinus (Super Gen. ad litt. lib. xi, cap. 30, circ. med.), quòd « mulier verbis serpentis non crederet, nisi jam inesset menti ejus amor propriæ potestatis, et quædam de se superba præsumptio. »

Ad *secundum* dicendum, quòd mulier putavit serpentem hoc accepisse loquendi officium (2), non per naturam, sed aliquà supernaturali (3) operatione : quamvis non sit necessarium auctoritatem Magistri Sent. sequi in hac parte (4).

Ad *tertium* dicendum, quòd si aliquid repræsentatum fuisset sensui vel phantasie primi hominis aliter quàm sit in rerum natura, non tamen deciperetur, quia per rationem veritatem dijudicaret.

Ad *quartum* dicendum, quòd id quòd accidit in somno (5) non imputatur homini, quia non habet usum rationis, qui est proprius hominis actus.

Ad *quintum* dicendum, quòd alicui dicenti falsum de contingentibus futuris vel cogitationibus cordium homo in statu innocentie non credidisset ita esse; sed credidisset quòd hoc esset possibile; et hoc non esset existimare falsum. — Vel potest dici quòd divinitus ei subventum fuisset, ne deciperetur in his quorum scientiam non habebat. Nec est instantia, quam quidam afferunt, quòd in tentatione non fuit ei subventum ne deciperetur, licet tunc maximè indigeret : quia jam præcesserat peccatum in animo, et ad divinum auxilium recursum non habuit.

QUÆSTIO XCV.

DE HIS QUÆ ATTINENT AD VOLUNTATEM PRIMI HOMINIS, GRATIA SCILICET ET JUSTITIA, IN QUATUOR ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de his quæ pertinent ad voluntatem primi hominis; et circa hoc consideranda sunt duo : primò quidem de gratia et justitia primi hominis; secundo de usu justitiæ quantum ad dominium super alia. — Circa primum quærentur quatuor : 1º Utrum primus homo creatus fuerit in gratia. — 2º Utrum in statu innocentie habuerit animæ passionem. — 3º Utrum habuerit virtutes omnes. — 4º Utrum opera ejus fuissent æquè efficacia ad merendum, sicut modo sunt.

ARTICULUS I. — UTRUM PRIMUS HOMO FUERIT CREATUS IN GRATIA (6).

De his etiam 2 2, quæst. v, art. 4 corp. et Sent. II, dist. 20, quæst. II, art. 3 corp. et dist. 29, quæst. I, art. 2, et quodl. I, art. 8 corp.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quòd primus homo non fuerit

(1) Codex Alcan. *etsi præcessit*. Al. *etsi non præcesserit*.

(2) De congruenti modo tentationis (vid. 2 2, quæst. CLXV, art. 2).

(3) Quam artem hic *supernaturalem* vocat, *occultam* tantum appellat (De verit. quæst. XVIII, art. 6 ad 5). Unde *supernaturalis* hic intelligi potest non pro miraculosa, sed serpentis naturam excedente.

(4) Non tamen inter illa quæ communiter ab aliis repudiari solent recensetur.

(5) Quidam putant nulla tunc somnia futura fuisse, sed contrarium affirmat B. Thomas hic et quæst. XVIII De verit. art. 6 ad 14.

(6) Ex hoc articulo habes quomodo per rationem evellat errorem trinitariorum dicentium : Adam in statu innocentie nunquam habuit unde posset stare. Quod ita à concilio Tridentino

creatus in gratia. Apostolus enim (I. Cor. xv, 45), distinguens Adam à Christo, dicit : *Factus est primus Adam in animam viventem, novissimus autem in spiritum vivificantem*. Sed vivificatio spiritus est per gratiam. Ergo hoc est proprium Christi quòd fuerit factus in gratia.

2. Præterea, Augustinus (alius auctor) dicit (lib. De quæstionibus Veteris et Novi Testamenti, quæst. 123, in fin.), quòd Adam non habuit Spiritum sanctum. Sed quicumque habet gratiam, habet Spiritum sanctum. Ergo Adam non fuit creatus in gratia.

3. Præterea, Augustinus dicit (lib. De correptione et gratia, cap. 10, circa med.), quòd « Deus sic ordinavit angelorum et hominum vitam, ut prius in eis ostenderet quid posset eorum liberum arbitrium, deinde quid posset suæ gratiæ beneficium, justitiæque iudicium. » Primò ergo condidit hominem et angelum in sola naturalis arbitrii libertate, et postmodum ei gratiam contulit.

4. Præterea, Magister dicit (Sent. lib. II, dist. 24) quòd « homini in creatione datum est auxilium, per quod stare poterat, sed non poterat proficere. » Quicumque autem habet gratiam potest proficere per meritum. Ergo primus homo non fuit creatus in gratia.

5. Præterea, ad hoc quòd aliquis accipiat gratiam, requiritur consensus ex parte recipientis; cùm per hoc perficiatur matrimonium quoddam spirituale inter Deum et animam. Sed consensus in gratiam esse non potest nisi prius existentis. Ergo homo non accepit gratiam in primo instanti suæ creationis.

6. Præterea, natura plus distat à gratia quàm gratia à gloria, quæ nihil est aliud quàm gratia consummata. Sed in homine gratia præcessit gloriam. Ergo multò magis natura præcessit gratiam.

Sed *contra*, homo et angelus æqualiter ordinantur ad gratiam. Sed angelus est creatus in gratia; dicit enim Augustinus (De civit. Dei, lib. XII, cap. 9, à med.), quòd « Deus simul erat in eis condens naturam, et largiens gratiam. » Ergo et homo creatus fuit in gratia (1).

CONCLUSIO. — Cùm primus homo sic factus fuerit, ut ratio Deo subderetur, rationi verò inferiores vires, animæ verò corpus : conveniens est illum in gratia fuisse creatum.

Respondeo dicendum quòd quidam dicunt quòd primus homo non fuit creatus in gratia; sed tamen postmodum gratia fuit ei collata, antequam peccasset (2). Plurimæ autem sanctorum auctoritates attestantur hominem in statu innocentiae gratiam habuisse. Sed quòd fuerit etiam conditus in gratia, ut alii dicunt (3), videtur requirere ipsa rectitudo primi status, in qua Deus hominem fecit, secundum illud (Eccles. VII, 30) : *Deus fecit hominem rectum*. Erat enim hæc rectitudo secundum hoc quòd ratio subde-

damnatum est : *Si quis non confitetur Adam, cùm mandatum Dei in paradiso fuisset transgressus, statim sanctitatem et justitiam, in qua constitutus fuerat, amisisse, incurrisseque per offensam prævaricationis huiusmodi iram et indignationem Dei; anathema sit* (sess. V, can. 4).

(1) Nomine gratiæ intelligenda est gratia gratum faciens seu donum supernaturale habitua-liter animæ inhærens, quo qui est præditus, formaliter Deo gratus constituitur.

(2) Illa sententia multorum est inter quos Magister Sententiarum (Sent. lib. II, dist. 24), S. Bonaventura (in II, dist. 29, art. 2, quæst. II),

Scotus, Richardus; neque ab aliis ut erronea reprobat, nam concilium Tridentinum dicendo (loc. cit.), *in qua constitutus fuerat*, non verò in qua creatus, ita decretum attemperavit ut in catholica fide tradenda, nullis scholarum sententiis aut favere aut distrahere videatur, ut observat Pallavic. in hist. conc. Trident.

(3) Sic opinantur omnes thomistæ. Sed quidquid sit de illa controversia in scholis agitata, fide certum est primos parentes in statu justitiæ et sanctitatis constitutos à Deo fuisse, quod constat ex Scriptura, sanctis Patribus et decreto concilii Tridentini superius allato.

batur Deo, rationi verò inferiores vires, et animæ corpus. Prima autem subjectio erat causa et secundæ, et tertiæ. Quamdiu enim ratio manebat Deo subjecta, inferiora ei subdebantur, ut Augustinus dicit (De remiss. peccatorum, lib. I, cap. 16). Manifestum est autem, quòd illa subjectio corporis ad animam, et inferiorum virium ad rationem, non erat naturalis (1); alioquin post peccatum mansisset, cùm etiam in dæmonibus data naturalia post peccatum permanserint, ut Dionysius dicit (De div. nom. cap. 4, part. 4, lect. 19). Unde manifestum est quòd et illa prima subjectio, quæ ratio Deo subdebatur, non erat solum secundum naturam, sed secundum supernaturale donum gratiæ; non enim potest esse quòd effectus sit potior quàm causa. Unde Augustinus dicit (De civ. Dei, lib. XIII, cap. 13, in princ.), quòd « postquam præcepti facta transgressio est, confestim, gratiâ deserente divinâ, de corporum suorum nuditate confusi sunt. Senserunt enim motum inobedientis carnis suæ, tanquam reciprocam pœnam inobedientiæ suæ. » Ex quo datur intelligi, si deserente gratiâ, soluta est obedientia carnis ad animam, quòd per gratiam in anima existentem inferiora ei subdebantur.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd Apostolus illa verba inducit ad ostendendum esse corpus spirituale, sicut corpus animale; quia vita spiritualis corporis incepit in Christo, qui est *primogenitus ex mortuis*, sicut vita corporis animalis incepit in Adam. Non ergo in verbis Apostoli habetur quòd Adam non fuit spiritualis secundum animam, sed quòd non fuit spiritualis secundum corpus.

Ad *secundum* dicendum, quòd, sicut Augustinus (alius auctor) dicit in eodem lib. (loco cit. in arg.), non negatur quin aliquo modo fuerit in Adam Spiritus sanctus, sicut et in aliis justis; sed quòd non sic fuerit in eo, sicut nunc est in fidelibus, qui admittuntur ad perceptionem hæreditatis æternæ statim post mortem.

Ad *tertium* dicendum, quòd ex illa auctoritate Augustini non habetur quòd angelus vel homo prius fuerit creatus in naturali libertate arbitrii quàm habuisset gratiam; sed quòd ostendit quid in eis posset liberum arbitrium ante confirmationem, et quid postmodum consecuti essent per auxilium gratiæ confirmantis.

Ad *quartum* dicendum, quòd Magister loquitur secundum opinionem illorum qui posuerunt hominem non esse creatum in gratia, sed in naturalibus tantum. — Vel potest dici quòd, etsi homo fuerit creatus in gratia, non tamen habuit ex creatione naturæ quòd posset proficere per meritum, sed ex superadditione gratiæ.

Ad *quintum* dicendum, quòd, cùm motus voluntatis non sit continuus, nihil prohibet etiam in primo instanti suæ creationis primum hominem gratiæ consensisse.

Ad *sextum* dicendum, quòd gloriam meremur per actum gratiæ, non autem gratiam per actum naturæ. Unde non est similis ratio.

ARTICULUS II. — UTRUM IN PRIMO HOMINE FUERINT ANIMÆ PASSIONES (2).

De his etiam De verit. quæst. XXVI, art. 8 corp. fin. et ad 6.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quòd in primo homine non fuerint animæ passionēs. Secundum enim passionēs animæ contingit quòd

(1) Sunt theologi qui distinctionem dari inter iustitiam originalem et gratiam affirmant, sed eam negant thomistæ. Hanc enim gratiam sanctificantem spectant in Adam veluti principium et originem cæterorum bonorum quæ ipse asse-

cutus est ab ipsa sua creatione (Vide Perrone, De homine, cap. 2).

(2) In hoc articulo D. Thomas interpretatur hæc verba (Gen. II) : *Factus est homo in animam viventem*.

caro concupiscit adversus spiritum (Gal. v, 17). Sed hoc non erat in statu innocentiae. Ergo in statu innocentiae non erant animæ passiones.

2. Præterea, anima Adæ erat nobilior quàm corpus. Sed corpus Adæ fuit impassibile. Ergo nec in anima ejus fuerunt passiones.

3. Præterea, per virtutem moralem comprimuntur animæ passiones. Sed in Adam fuit virtus moralis perfecta. Ergo totaliter passiones excludebantur ab eo.

Sed *contra* est quod dicit Augustinus (De civ. Dei, lib. xiv, cap. 10, ante med.), quòd « erat in eis amor imperturbatus in Deum, et quædam aliæ animæ passiones. »

CONCLUSIO. — Passiones circa bonum habitum vel tempore suo habendum, ut amor, gaudium, desiderium, et spes non affligens, in statu innocentiae fuerunt: cæteræ quæ malum respiciunt, ut timor et dolor, nullo modo in illo fuerunt.

Respondeo dicendum quòd passiones animæ sunt in appetitu sensuali, cujus objectum est bonum et malum. Unde omnium passionum animæ quædam ordinantur ad bonum, ut amor et gaudium; quædam ad malum, ut timor et dolor. Et quia in primo statu nullum malum aderat nec imminabat, nec aliquod bonum aberat, quod cuperet bona voluntas pro tempore illo habendum, ut patet per Augustinum (De civ. Dei, lib. xiv, loc. nunc cit.), omnes illæ passiones quæ respiciunt malum, in Adam non erant, ut timor, et dolor, et hujusmodi (1); similiter nec illæ passiones quæ respiciunt bonum non habitum, et tunc (2) habendum, ut cupiditas æstuans. Illæ verò passiones quæ possunt esse boni præsentis, ut gaudium et amor; vel quæ sunt futuri boni in suo tempore habendi, ut desiderium et spes non affligens, fuerunt in statu innocentiae; aliter tamen quàm in nobis. Nam in nobis appetitus sensualis, in quo sunt passiones, non totaliter subest rationi. Unde passiones quandoque sunt in nobis prævenientes iudicium rationis, et impediennes; quandoque verò ex iudicio rationis consequentes, prout sensualis appetitus aliquàlitter rationi obedit. In statu verò innocentiae inferior appetitus erat rationi totaliter subjectus. Unde non erant in eo passiones animæ, nisi ex rationis iudicio consequentes.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd caro concupiscit adversus spiritum per hoc quòd passiones rationi repugnant; quod in statu innocentiae non erat.

Ad *secundum* dicendum, quòd corpus humanum in statu innocentiae erat impassibile quantum ad passiones quæ remonent dispositionem naturalem, ut infra dicitur (quæst. xcvi, art. 1 et 2); et similiter anima fuit impassibilis quantum ad passiones quæ impediunt rationem.

Ad *tertium* dicendum, quòd perfecta virtus moralis non totaliter tollit passiones, sed ordinat eas. Temperati enim est concupiscere sicut oportet, et quæ oportet, ut dicitur (Ethic. lib. iii, cap. 11, ad fin.).

ARTICULUS III. — UTRUM ADAM HABUERIT OMNES VIRTUTES (3).

De his etiam Sent. ii, dist. 49, art. 3 corp. et ad 4, et in Exp. litt. 3.

Ad tertium sic proceditur. 1. Videtur quòd Adam non habuerit omnes virtutes. Quædam enim virtutes ordinantur ad refrenandam immoderantiam passionum; sicut per temperantiam refrenatur immoderata concupiscentia, et per fortitudinem immoderatus timor. Sed immoderantia passionum non erat in statu innocentiae. Ergo nec dictæ virtutes.

2. Præterea, quædam virtutes sunt circa passiones respicientes malum,

(1) Nicolai, ut dolor, et hujusmodi.

(2) Ita codices Alcan. et Tarrac. cum editis Murimis. Edit. Rom. cum Nicolai, et nunc.

(3) Eosdem errores in hoc articulo impugnatos quos jam in art. I hujus quæstionis reject.

ut mansuetudo circa iras, fortitudo circa timores. Sed tales passiones non erant in statu innocentiae, ut dictum est (art. præc.). Ergo nec hujusmodi virtutes.

3. Præterea, poenitentia est quædam virtus respiciens peccatum prius commissum; misericordia etiam est quædam virtus respiciens miseriam. Sed in statu innocentiae non erat peccatum, nec miseria. Ergo neque hujusmodi virtutes.

4. Præterea, perseverantia est quædam virtus. Sed hanc Adam non habuit, ut sequens peccatum ostendit. Ergo non habuit omnes virtutes.

5. Præterea, fides quædam virtus est. Sed hæc in statu innocentiae non fuit; importat enim ænigmaticam cognitionem, quæ perfectioni primi status repugnare videtur.

Sed *contra* est quod Augustinus dicit in quadam homil. (in Conc. ad catechum., contra judæos, pagan. et arian., cap. 2, à med.): « Princeps vitiorum vidit Adam de luto terræ ad imaginem Dei factum, pudicitia ornatum, temperantia compositum, claritate circumdatum. »

CONCLUSIO. — Cum in Adam tempore innocentiae ratio fuerit Deo subjecta, et rationi inferiores vires, aliquantulum omnes virtutes habuit: ac eas quidem secundum habitum et actum, quæ non includebant imperfectionem illi statui repugnantem, alias verò secundum habitum tantum.

Respondeo dicendum quod homo in statu innocentiae aliquantulum habuit omnes virtutes; et hoc ex dictis patet esse verum. Dictum est enim supra (art. 1 hujus quæst.), quod talis erat rectitudo primi status, quod ratio erat Deo subjecta, inferiores autem vires rationi. Virtutes autem nihil aliud sunt quam perfectiones quædam, quibus ratio ordinatur in Deum, et inferiores vires disponuntur secundum regulam rationis, ut magis patebit cum de virtutibus agatur (1 2, quæst. lxxiii, art. 2). Unde rectitudo primi status exigebat ut homo aliquantulum (1) omnes virtutes haberet. — Sed considerandum est quod virtutum quædam sunt quæ de sui ratione nullam imperfectionem important, ut charitas, et justitia: et hujusmodi virtutes fuerunt in statu innocentiae simpliciter et quantum ad habitum, et quantum ad actum. Quædam verò sunt quæ de sui ratione imperfectionem important vel ex parte actus, vel ex parte materiæ. Et si hujusmodi imperfectio non repugnat perfectioni primi status, nihilominus hujusmodi virtutes poterant esse in primo statu; sicut fides, quæ est eorum quæ non videntur; et spes, quæ est eorum quæ non habentur. Perfectio enim primi status non se extendebat ad hoc ut videret Deum per essentiam, et ut haberet cum fruitione finalis beatitudinis. Unde fides et spes esse poterant in primo statu et quantum ad habitum, et quantum ad actum. Si verò imperfectio, quæ est de ratione virtutis alicujus, repugnat perfectioni primi status, poterat hujusmodi virtus ibi esse secundum habitum, et non secundum actum, ut patet de poenitentia, quæ est dolor de peccato commisso, et de misericordia, quæ est dolor de miseria aliena. Perfectioni autem primi status repugnat tam dolor, quam culpa et miseria. Unde hujusmodi virtutes erant in primo homine secundum habitum, et non secundum actum. Erat enim primus homo sic dispositus, ut si peccatum præcessisset, doleret; et similiter si miseriam in alio videret, eam pro posse repelleret; sicut Philosophus dicit (Ethic. lib. iv, cap. ult., in fin.), quod « verecundia, quæ est de turpi facto, contingit studioso solum sub conditione; est enim sic dispositus quod verecundaretur, si turpe aliquid committeret. »

(1) Dicitur *aliquantulum* quia non omnes virtutes eodem modo habuit, ut infra explicatur.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd accidit temperantiæ et fortitudini quòd superabundantiam passionum repellat, inquantum invenit passiones superabundantes in subjecto. Sed per se convenit hujusmodi virtutibus passiones moderari (1).

Ad *secundum* dicendum, quòd illæ passiones ad malum ordinatæ repugnant perfectioni primi statûs, quæ habent respectum ad malum in ipso qui afficitur passione, ut timor et dolor. Sed passiones quæ respiciunt malum in altero, non repugnant perfectioni primi statûs. Poterat enim homo in primo statu habere odio malitiam dæmonum, sicut et diligere bonitatem Dei. Unde et virtutes quæ circa tales passiones essent, possent esse in primo statu et quantum ad habitum, et quantum ad actum. Quæ verò sunt circa passiones respicientes malum in eodem subjecto, si circa hujusmodi solas passiones sunt, non poterant esse in primo statu secundum actum, sed solum secundum habitum, sicut de poenitentia et misericordia dictum est (in corp.). Sed sunt quædam virtutes quæ non sunt circa has passiones solum, sed etiam circa alias; sicut temperantia, quæ non solum est circa tristitias, sed etiam circa delectationes; et fortitudo, quæ non solum est circa timorem, sed etiam circa audaciam et spem. Unde poterat esse in primo statu actus temperantiæ, secundum quòd est moderativa delectationum; et similiter fortitudo, secundum quòd est moderativa audaciæ, sive spei, non autem secundum quòd moderatur tristitiam et timorem.

Ad *tertium* patet solutio ex his quæ dicta sunt (in corp. art.).

Ad *quartum* dicendum, quòd perseverantiâ dupliciter sumitur, uno modo prout est quædam virtus; et sic significat quendam habitum quo quis eligit perseverare in bono; et sic Adam perseverantiam habuit. Alio modo prout est circumstantia virtutis; et sic significat continuationem quamdam virtutis absque interruptione; et hoc modo Adam perseverantiam non habuit (2).

Ad *quintum* patet responsio per ea quæ dicta sunt (in corp. art.).

ARTICULUS IV. — UTRUM OPERA PRIMI HOMINIS FUERINT MINUS EFFICACIA

AD MERENDUM QUAM OPERA NOSTRA (3).

De his etiam Sent. II, dist. 29, art. 4.

Ad quartum sic proceditur. 1. Videtur quòd opera primi hominis fuerint minus efficacia ad merendum quam opera nostra. Gratia enim ex Dei misericordia datur, quæ magis indigentibus subvenit magis. Sed nos indigemus magis gratiâ quam primus homo in statu innocentiae. Ergo copiosius infunditur nobis gratia; quæ, cum sit radix meriti, opera nostra efficaciora ad merendum redduntur.

2. Præterea, ad meritum requiritur pugna quædam et difficultas. Dicitur enim (II. Timoth. II, 5): *Non coronabitur nisi qui legitime certaverit*; et Philosophus dicit (Ethic. lib. II, cap. 3, ad fin.), quòd « virtus est circa difficile,

(1) In eo sensu tantummodò potuerant esse in Adamo, donec innocentiam retinuerit.

(2) Cf. 4 2, quæst. CIX, art. 40.

(3) Docet D. Thomas efficaciora fuisse ad merendum opera hominis innocentis quam lapsi, sed illa doctrina non sic intelligenda quasi nullus in natura lapsa plus meruerit de præmio essentiali quam in natura integra. Nam ipse S. Thomas dicit (part. III, quæst. I, art. 5 ad 5): *Nihil prohibet ad aliquid majus humanam naturam productam esse post pec-*

catum. Et alibi (II, dist. 29, art. 5): *Non est inconveniens quòd aliquis post statum peccati multò majorem gratiam habeat, quam aliqui habuerint etiam in statu primo*, quod patet de B. Virgine et quod probabile est de apostolis et aliis martyribus sanctitate præcellentibus. Sed, juxta Sylvium, comparat auctor modum operandi vulgarium fidelium unius statûs cum modo operandi alterius, et iis qui in statu innocentiae fuissent præminentiam dat.

et bonum. » Sed nunc est major pugna, et difficultas. Ergo et major efficacia ad merendum.

3. Præterea, Magister dicit (Sent. lib. II, dist. 24) quòd homo non meruisset tentationi resistendo. Nunc autem meretur qui tentationi resistit. Ergo efficaciora sunt opera nostra ad merendum quàm in primo statu.

Sed *contra* est, quia secundum hoc homo esset melioris conditionis post peccatum (1).

CONCLUSIO. — Opera primi hominis efficaciora erant ad merendum quàm nostra, si pensetur ratio meriti vel ex gratia, vel ex quantitate operis absoluta : si verò ex quantitate proportionali, minùs efficacia erant.

Respondeo dicendum quòd quantitas meriti ex duobus potest pensari. Uno modo ex radice charitatis et gratiæ; et talis quantitas meriti respondet præmio essentiali, quod consistit in Dei fruitione; qui enim ex majori charitate aliquid facit, perfectiùs Deo fruitur. Alio modo pensari potest quantitas meriti ex quantitate operis; quæ quidem est duplex, scilicet absoluta, et proportionalis. Vidua enim quæ misit duo æra minuta in gazo-phylacium, minùs opus fecit quantitate absolutà quàm illi qui magna munera posuerunt; sed quantitate proportionali vidua plus fecit secundum sententiam Domini (2), quia magis ejus facultatem superabat. Utraque tamen quantitas meriti respondet præmio accidentali, quod est gaudium de bono creato. Sic igitur dicendum quòd efficaciora fuissent hominis opera ad merendum in statu innocentiae quàm post peccatum, si attendatur quantitas meriti ex parte gratiæ, quæ tunc copiosior fuisset, nullo obstaculo in natura humana invento; similiter etiam, si consideretur absoluta quantitas operis; quia cum homo esset majoris virtutis, majora opera fecisset. Sed si consideretur quantitas proportionalis, major invenitur ratio meriti post peccatum propter hominis imbecillitatem. Magis enim excedit parvum opus potestatem ejus qui cum difficultate operatur illud, quàm opus magnum potestatem ejus qui sine difficultate illud operatur.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd homo post peccatum ad plura indiget gratiâ quàm ante peccatum, sed non magis; quia homo etiam ante peccatum indigebat gratiâ ad vitam æternam consequendam, quæ est principalis necessitas gratiæ. Sed homo post peccatum super hoc indiget gratiâ etiam ad peccati remissionem, et infirmitatis sustentationem (3).

Ad *secundum* dicendum, quòd difficultas et pugna pertinent ad quantitatem meriti secundum quantitatem operis proportionalem, ut dictum est (in corp. art.). Et est signum promptitudinis voluntatis, quæ conatur ad id quod est sibi difficile. Promptitudo autem voluntatis causatur ex magnitudine charitatis. Potest autem contingere quòd aliquis ita promptâ voluntate faciat opus aliquod facile, sicut alius difficile : quia paratus esset facere etiam quod sibi esset difficile. Difficultas tamen actualis, inquantum est pœnalis, habet etiam quòd sit satisfactoria pro peccato.

Ad *tertium* dicendum, quòd resistere tentationi primo homini non fuisset meritorium, secundum opinionem ponentium quòd gratiam non haberet, sicut nec modo est meritorium non habenti gratiam. Sed in hoc est differentia, quia in primo statu nihil erat interiùs impellens ad malum, sicut modò est. Unde magis tunc poterat homo resistere tentationi sine gratia quàm modò.

(1) Contra commune juris axioma quòd *nullus ex peccato suo reportare commodum debet*.

2. Matth. XII, 45, et Luc. XXI, 4.

(5) Hinc nobis duplex gratia necessaria, una

ad sanandam naturam peccato sauciatam, altera verò ad operandum bonum supernaturale. Illâ ultimâ tantum indigebat Adam, siquidem natura illius erat sana rectaque.

QUÆSTIO XCVI.

DE DOMINIO QUOD HOMINI IN STATU INNOCENTIÆ COMPETEbat, IN
QUATUOR ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de dominio, quod competebat homini in statu innocentiae; et circa hoc quaeruntur quatuor: 1° Utrum homo in statu innocentiae animalibus dominaretur. — 2° Utrum dominaretur omni creaturae. — 3° Utrum in statu innocentiae omnes homines fuissent aequales. — 4° Utrum homines hominibus dominarentur.

ARTICULUS I. — UTRUM ADAM IN STATU INNOCENTIÆ ANIMALIBUS
DOMINARETUR (1).

De his etiam Sent. II, dist. 44, quæst. I, art. 5, et Opusc. XXIX, cap. 9.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quod Adam in statu innocentiae animalibus non dominabatur. Dicit enim Augustinus (Super Genesim ad litt. lib. IX, cap. 14, ante med.) quod « ministerio angelorum animalia sunt adducta ad Adam, ut eis nomina imponeret. » Non autem fuisset ibi necessarium angelorum ministerium, si homo per seipsum animalibus dominabatur. Non ergo in statu innocentiae habuit dominium homo super alia animalia.

2. Præterea, ea quæ ab invicem discordant, non rectè sub uno dominio congregantur. Sed multa animalia naturaliter ab invicem discordant, sicut ovis et lupus. Ergo omnia animalia sub hominis dominio non continebantur.

3. Præterea, Hieronymus dicit (nullibi id habetur apud Hier., sed simile aliquid apud Bedam in suo Hexam., et refertur in Glos. ordin.), quod « homini ante peccatum non indigenti Deus animalium dominationem dedit; præsciebat enim hominem adminiculo animalium adjuvandum fore post lapsum. » Ergo ad minus usus domini super animalia non competebat homini ante peccatum.

4. Præterea, proprium domini esse videtur præcipere. Sed præceptum non rectè fertur nisi ad habentem rationem. Ergo homo non habebat dominium super animalia irrationalia.

Sed contra est quod dicitur (Gen. I, 26) de homine: *Præsit piscibus maris, et volatilibus cæli, et bestiis terræ* (2).

CONCLUSIO. — Adam in statu innocentiae cunctis dominabatur animalibus, quod ei omnia animalia naturaliter subjecta essent: verum in pœnam inobedientiæ hominis ad Deum, animalia quoque homini obedire contemnunt.

Respondeo dicendum quod, sicut supra dictum est (quæst. xcv, art. 1), inobedientia ad hominem eorum quæ ei debent esse subjecta, subsecuta est in pœnam ejus, eò quod ipse fuit inobediens Deo. Et ideo in statu innocentiae ante inobedientiam prædictam nihil ei repugnabat quod naturaliter deberet ei esse subjectum. Omnia autem animalia sunt homini naturaliter subjecta; quod apparet ex tribus. Primò, ex ipso naturæ processu. Sicut enim in generatione rerum intelligitur quidam ordo, quo proceditur de imperfecto ad perfectum (nam materia est propter formam, et forma imper-

(1) Ex hoc articulo habes quomodo per rationem ostendas rectè (Gen. I) de homine fiendo dictum fuisse: *Ut præsit piscibus maris, et volatilibus cæli, et bestiis terræ omnique reptili quod movetur in terra*: ubi dominium hominis super omnia animalia designatur.

(2) Item Eccles. XVII dicitur: *Deus creavit de terra hominem... et dedit illi potestatem eorum quæ sunt super terram. Posuit timorem illius super omnem carnem et dominatus est bestiis et volatilibus.*

fectior propter perfectiorem), ita etiam est in usu rerum naturalium. Nam imperfectiora cedunt in usum perfectorum. Plantæ enim utuntur terræ ad sui nutrimentum, animalia verò plantis, et homines plantis et animalibus. Unde naturaliter homo dominatur animalibus; et propter hoc Philosophus dicit (Polit. lib. I, cap. 5) quòd « venatio silvestrium animalium est justa et naturalis : quia per eam homo vindicat sibi quod est naturaliter suum. » Secundò, apparet hoc ex ordine divinæ providentiæ, quæ semper inferiora per superiora gubernat. Unde cùm homo sit supra cætera animalia, utpote ad imaginem Dei factus, convenienter ejus gubernationi alia animalia subduntur. Tertiò, apparet idem ex proprietate hominis, et aliorum animalium. In aliis enim animalibus invenitur secundùm æstimationem naturalem quædam participatio prudentiæ ad aliquos particulares actus; in homine autem universalis prudentia, quæ est ratio omnium agibilium. Omne autem quod est per participationem subditur ei quod est per essentiam et universaliter. Unde patet quòd naturalis est subjectio aliorum animalium ad hominem.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd in subjectos multa potest facere superior potestas quæ non potest facere inferior. Angelus autem est naturaliter superior homine. Unde aliquis effectus poterat fieri circa animalia virtute angelicâ qui non poterat fieri potestate humanâ, scilicet quòd statim omnia animalia congregarentur.

Ad *secundum* dicendum, quòd quidam dicunt, quòd animalia quæ nunc sunt ferocia, et occidunt alia animalia, in statu illo fuissent mansueta, non solum circa hominem, sed etiam circa animalia. Sed hoc est omnino irrationabile. Non enim per peccatum hominis natura animalium est mutata; ut quibus nunc naturale est comedere aliorum carnes, tunc vixissent de herbis, sicut leones et falcones. Nec glossa Bedæ (1) dicit (Gen. 1) quòd « ligna, et herbæ datæ sunt omnibus animalibus, et avibus in cibum, sed quibusdam. » Fuisset ergo naturalis discordia inter quædam animalia. Nec tamen propter hoc subtraherentur dominio hominis; sicut nec nunc propter hoc subtrahuntur dominio Dei, cujus providentiæ hoc totum dispensatur. Et hujus providentiæ homo executor fuisset, ut etiam nunc apparet in animalibus domesticis; ministrantur enim falconibus domesticis per homines gallinæ in cibum.

Ad *tertium* dicendum, quòd homines in statu innocentiae non indigebant animalibus ad necessitatem corporalem, neque ad tegumentum, quia nudi erant, et non erubescabant, nullo incitante inordinatæ concupiscentiæ motu; neque ad cibum, quia lignis paradisi vescebantur; neque ad vehiculum, propter corporis robur; indigebant tamen eis ad experimentalem cognitionem sumendam de naturis eorum. Quod significatum est per hoc quòd Deus ad eum animalia adduxit, ut eis nomina imponeret quæ eorum naturas designant (2).

Ad *quartum* dicendum, quòd omnia animalia habent quamdam participationem prudentiæ et rationis secundùm æstimationem naturalem: ex qua contingit quòd grues sequuntur ducem, et apes obediunt regi. Et sic tunc

(1) Oppositum potius habet Beda in suo Hexam., nec tale quidquam ex eo habet Glossa; unde illud ex corrupto exemplari sumpsisse S. Thomam, Nicolai putat.

(2) Bossuetius quoque eodem modo primi hominis scientiam demonstrat. « Car il n'aurait

pas, ut ait ipse, nommé les animaux sans en connaître la nature et les différences, pour ensuite leur donner des noms convenables, selon les racines primitives de la langue que Dieu lui avait apprise » (Voy. Elév. IIIe semaine, 4re Elévation).

omnia animalia per seipsa homini obedivissent, sicut nunc quædam domestica ei obediunt (1).

ARTICULUS. II. — UTRUM HOMO HABUISSET DOMINIUM SUPER OMNES ALIAS CREATURAS (2).

De his etiam locis sup. art. 1 notatis.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quòd homo non habuisset dominium super omnes alias creaturas. Angelus enim naturaliter est majoris potestatis quàm homo. Sed, sicut dicit Augustinus (De Trin. lib. III, cap. 8), materia corporalis non obedivisset ad nutum etiam sanctis angelis. Ergo multò minùs homini in statu innocentie.

2. Præterea, in plantis non sunt de viribus animæ, nisi nutritiva, et augmentativa, et generativa. Hæ autem non sunt natæ obedire rationi, ut in uno et eodem homine apparet. Ergo cùm dominium competat homini secundum rationem, videtur quòd homo in statu innocentie non dominaretur plantis.

3. Præterea, quicumque dominatur alicui rei, potest illam rem mutare. Sed homo non potuisset mutare cursum cœlestium corporum; hoc enim solius Dei est, ut dicit Dionysius (Epist. ad Polycarp. cap. 7, non procul à fin.). Ergo non dominabatur eis.

Sed *contra* est quod dicitur (Genes. I, 26) de homine: *Præsit universæ creaturæ* (3).

CONCLUSIO. — Homo non dominabatur angelis, sed animalibus, imperando; plantis verò, et inanimatis, utendo absque ullo impedimento.

Respondeo dicendum quòd in homine quodammodo sunt omnia (4); et ideo secundum modum quo dominatur his quæ in seipso sunt, secundum hunc modum competit ei dominari aliis. Est autem in homine quatuor considerare, scilicet rationem, secundum quam convenit cum angelis; vires sensitivas, secundum quas convenit cum animalibus; vires naturales, secundum quas convenit cum plantis; et ipsum corpus, secundum quod convenit cum rebus inanimatis. Ratio autem in homine habet locum dominantis, et non subjecti dominio. Unde homo angelis non dominabatur in primo statu. Et quod dicitur, omni creaturæ, intelligitur, quæ non est ad imaginem Dei. Viribus autem sensitivis, sicut irascibili et concupiscibili, quæ aliquid obediunt rationi, dominatur anima imperando. Unde in statu innocentie animalibus aliis per imperium dominabatur; viribus autem naturalibus, et ipsi corpori homo dominabatur, non quidem imperando, sed utendo. Et sic etiam homo in statu innocentie dominabatur plantis et rebus inanimatis, non per imperium, vel immutationem, sed absque impedimento utendo eorum auxilio (5).

Et per hoc patet responsio ad objecta.

(1) Post peccatum mansit in homine integrum dominium in animalia quoad jus et potestatem; convenit enim homini eo ipso quòd est animal ratione præditum; sed quoad usum magna ex parte diminutum est; cùm et paucis illud imponere possit et non nisi cum labore et difficultate.

(2) In hoc articulo S. Doctor interpretatur hæc verba sanctæ Scripturæ: *Præsit universæ*.

(3) Ita legit D. Thomas ex quibusdam codicibus; sed sciendum est illos codices esse mendosos tum et in hebræo et in 70 et communiter in

latinis pro *creatura* sit *terra*, quomodo etiam vertit Hieronymus et alibi legit ipse D. Thomas, ut ex ejus comment. in Ps. VIII apparet.

(4) Unde homo vocatus est à pythagoricis et ab aliis philosophis *μικρὸς κόσμος* (mundus parvus).

(5) Non habuit directè dominium corporum cœlestium, ut ipse S. Doctor scribens in Ps. VIII non obscurè significat, illud verò indirectè quatenus potuisset pro sua voluntate uti commoditatibus quæ ex cælis proveniunt.

ARTICULUS III. — UTRUM HOMINES IN STATU INNOCENTIÆ FUISSENT OMNES ÆQUALES (1).

De his etiam supra, quæst. XCII, art. 1, 2, et infra, art. 4 corp.

Ad tertium sic proceditur. 1. Videtur quòd homines in statu innocentiae omnes fuissent æquales. Dicit enim Gregorius (lib. Pastoral. curæ, part. 2, cap. 6) quòd « ubi non deliquimus, omnes pares sumus. » Sed in statu innocentiae non erat delictum. Ergo omnes erant pares.

2. Præterea, similitudo et æqualitas est ratio mutuæ dilectionis, secundum illud (Eccli. XIII, 19) : *Omne animal diligit sibi simile ; sic et omnis homo proximum sibi*. In illo autem statu inter homines abundasset dilectio (2), quæ est vinculum pacis. Ergo omnes fuissent pares in statu innocentiae.

3. Præterea, cessante causâ, cessat effectus. Sed causa inæqualitatis inter homines videtur nunc esse ex parte quidem Dei, quòd quosdam pro meritis præmiat, quosdam verò punit ; ex parte verò naturæ, quia propter naturæ defectum quidam nascuntur debiles et orbat, quidam autem fortes et perfecti ; quæ in primo statu non fuissent. Ergo, etc.

Sed *contra* est quod dicitur (Rom. XIII, 1) : *Quæ à Deo sunt, ordinata sunt* (3). Ordo autem maximè videtur in disparitate consistere : dicit enim Augustinus (De civ. Dei, lib. XIX, cap. 13, à princ.) : « Ordo est parium dispariumque rerum sua cuique loca tribuens dispositio. » Ergo in primo statu, qui decentissimus fuisset, disparitas inveniretur.

CONCLUSIO. — Necesse est in statu innocentiae aliquam disparitatem fuisse, saltem quoad sexum ; potuit tamen in anima et corpore esse etiam aliqua inæqualitas.

Respondeo dicendum quòd necesse est dicere aliquam disparitatem in primo statu futuram (4) fuisse, ad minus quantum ad sexum ; quia sine diversitate sexûs generatio non fuisset. Similiter etiam quantum ad ætatem ; sic enim (5) quidam ex aliis nascebantur, nec illi qui miscebantur (6), steriles erant. Sed et secundum animam diversitas fuisset et quantum ad justitiam, et quantum ad scientiam. Non enim ex necessitate homo operabatur, sed per liberum arbitrium, ex quo homo habet quod possit (7) magis et minus animum applicare ad aliquid faciendum, vel volendum, vel cognoscendum ; unde quidam magis profecissent in justitia et scientia, quàm alii. Ex parte etiam corporis poterat esse disparitas. Non enim erat exemplum corpus humanum totaliter à legibus naturæ, quin ex exterioribus agentibus aliquid commodum aut auxilium reciperet magis vel minus, cum etiam cibis eorum vita sustentaretur. Et sic nihil prohibet dicere quin secundum diversam dispositionem aeris et diversum situm stellarum, aliqui robustiores corpore generarentur quàm alii, et majores, et pulchriores, et melius complexionati ; ita tamen quòd in illis qui excederentur, nullus esset defectus, vel peccatum, sive circa animam, sive circa corpus.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd Gregorius per verba illa intendit exclu-

(1) In hoc articulo docet D. Thomas etiam in statu innocentiae homines futuros esse dispa- res quoad sexum, ætatem, animam et corpus, unde evidenter concludere fas est disparitatem inter homines ex natura ipsa necessario consequi.

(2) Ita Lohan. et Duaceni theologi ex cod. Camer. Thomas Madalena, in suo Alcan. cod. legendum putat : *Hujusmodi dabatur dilectio* : Edit. Rom. et Patav. 1698, *abundat*. In edit. Nicolai typographorum errore omissum fuit hoc secundum argumentum.

(3) Sic ex antiquo textu S. Thomas usurpat semper, sed ex textu correcto legendum est : *quæ*

autem sunt (scilicet potestates) *à Deo ordinatæ sunt*.

(4) Al. *deest futuram*.

(5) Al. *deest enim*.

(6) Ita editi omnes quos vidimus, et cod. Alcan. primâ manu, sed in *nascebantur* mutatum apparet. Passim ad marginem notatur, *al., nascebantur* ; quam lectionem meliorem reputat Garcia et Madalena.

(7) Ita cod. quidam cum edit. Nicolai, Patav., et theologis. Cod. Alcan. cum edit. Rom. : *Ex quo ratio habet quòd homo possit*.

dere disparitatem quæ est secundum differentiam justitiæ et peccati; ex qua contingit quòd aliqui pœnaliter sunt sub aliis coercendi.

Ad secundum dicendum, quòd æqualitas est causa quòd dilectio mutua sit æqualis. Sed tamen inter inæquales potest esse major dilectio quàm inter æquales, licet non æqualiter utrinque respondeat. Pater enim plus diligit filium naturaliter quàm frater fratrem; licet filius non tantumdem diligat patrem, sicut ab eo diligitur.

Ad tertium dicendum, quòd causa disparitatis poterat esse ex parte Dei; non quidem ut puniret quosdam, et quosdam præmiaret, sed ut quosdam plus, quosdam minùs sublimaret; ut pulchritudo ordinis magis in hominibus reluceret. Et etiam ex parte naturæ poterat disparitas causari secundum prædictum modum absque aliquo defectu naturæ.

ARTICULUS IV — UTRUM HOMO IN STATU INNOCENTIÆ HOMINI DOMINABATUR (1).

De his etiam 2 2, quæst. CLXIV, art. 2 corp. et ad 1, et lib. II, dist. 44, quæst. I, art. 2, et Opusc. XX, lib. II, cap. 9, et lib. III, cap. 9 fin.

Ad quartum sic proceditur. 1. Videtur quòd homo in statu innocentiae homini non dominabatur. Dicit enim Augustinus (De civ. Dei, lib. XIX, cap. 15, à princ.): « Hominem rationalem ad imaginem suam factum non voluit Deus nisi irrationabilibus dominari, non hominem homini, sed hominem pecori ».

2. Præterea, illud quod est introductum in pœnam peccati, non fuisset in statu innocentiae. Sed hominem subesse homini, introductum est in pœnam peccati; dictum est enim mulieri post peccatum: *Sub potestate viri eris*, ut dicitur (Gen. III, 16). Ergo in statu innocentiae non erat homo homini subjectus.

3. Præterea, subjectio libertati opponitur. Sed libertas est unum de præcipuis bonis, quod in statu innocentiae non defuisset, quando « nihil aberat quod bona voluntas cupere posset; » ut Augustinus dicit (De civ. Dei, lib. XIV, cap. 10). Ergo homo homini in statu innocentiae non dominabatur.

Sed *contra*, conditio hominum in statu innocentiae non erat dignior quàm conditio angelorum. Sed inter angelos quidam aliis dominantur; unde et unus ordo *Dominationum* vocatur. Ergo non est contra dignitatem statûs innocentiae quòd homo homini dominaretur.

CONCLUSIO. — Servitus, peccati pœna esse debet: non igitur in statu innocentiae homo homini dominaretur dominio servituti opposito, licet supereminentiam scientiae et justitiæ habens alium ad proprium bonum ejus dirigeret.

Respondeo dicendum quòd dominium accipitur dupliciter: uno modo secundum quòd opponitur servituti; et sic dominus dicitur cui aliquis subditur ut servus. Alio modo accipitur dominium, secundum quòd communiter refertur ad subjectum qualitercumque; et sic etiam ille qui habet officium gubernandi et dirigendi liberos, dominus dici potest. Primo ergo modo accepto dominio, in statu innocentiae homo homini non dominaretur; sed secundo modo accepto dominio, in statu innocentiae homo homini dominari potuisset. Cujus ratio est, quia servus in hoc differt à libero, quòd liber est causa sui (2), servus autem ordinatur ad alium. Tunc ergo aliquis dominatur alicui ut servo, quando eum cui dominatur, ad propriam utili-

(1) Ex hoc articulo habes quomodò interimas errorem sarabaitarum, libertinorum et independentium qui contendunt hominem nulli potestati, quæcumque sit, subjiendum esse.

(2) Juxta græcum ἐξ αὐτοῦ, melius hoc in ablativo legendum est, quasi dicatur esse ex se, hoc est propter se solum et non

propter alium, sicut servus. Attamen usurpatur quoque in nominativo ita ut intelligatur *causa sui*, veluti causa suæ deliberationis, volitionis et se pro arbitrio movens, non sicut servus qui movetur ex imperio vel ex motu domini, sed uterque sensus ferè ad idem redit.

tatem sui, scilicet dominantis, refert. Et quia unicuique est appetibile proprium bonum; et per consequens contristabile est unicuique quòd illud bonum quod deberet esse suum, cedat alteri tantum; ideo tale dominium non potest esse sine poena subsectorum; propter quòd in statu innocentiae non fuisset tale dominium hominis ad hominem. Tunc verò dominatur aliquis alteri ut libero, quando dirigit ipsum ad proprium bonum ejus qui dirigitur, vel ad bonum commune; et tale dominium hominis ad hominem in statu innocentiae fuisset propter duo; primò quia homo naturaliter est animal sociale. Unde homines in statu innocentiae socialiter vixissent. Socialis autem vita multorum esse non posset, nisi aliquis præsideret, qui ad bonum commune intenderet. Multi enim per se intendunt ad multa, unus verò ad unum. Et ideo Philosophus dicit (princ. Politic.) quòd quandocumque multa ordinantur ad unum, semper invenitur unum ut principale et dirigens. Secundò, quia si unus homo habuisset super alios supereminentiam scientiae et justitiae, inconveniens fuisset; nisi hoc exequeretur in utilitatem aliorum, secundum quòd dicitur (I. Pet. iv, 10): *Unusquisque gratiam quam accepit, in alterutrum illam administrantes*. Unde Augustinus dicit (De civ. Dei, lib. xix, cap. 14, in fin.), quòd « justi non dominandi cupiditate imperant, sed officio consulendi; » et cap. 15: « Hoc naturalis ordo praescribit; ita Deus hominem condidit (1). »

Et per hoc patet responsio ad omnia objecta, quæ procedunt de primo modo domini.

QUÆSTIO XCVII.

DE HIS QUÆ PERTINENT AD STATUM PRIMI HOMINIS QUANTUM AD INDIVIDUUM CONSERVATIONEM, IN QUATUOR ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de his quæ pertinent ad statum primi hominis secundum corpus; et primò quantum ad conservationem individui; secundò quantum ad conservationem speciei. — Circa primum quærentur quatuor: 1° Utrum homo in statu innocentiae esset immortalis. — 2° Utrum esset impassibilis. — 3° Utrum indigeret cibis. — 4° Utrum per lignum vitæ immortalitatem consequeretur.

ARTICULUS I. — UTRUM HOMO IN STATU INNOCENTIAE ESSET IMMORTALIS (2).

De his etiam Sent. II, dist. 49, quæst. II, art. 4, et De malo, quæst. V, art. 5 corp.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quòd homo in statu innocentiae non erat immortalis. *Mortale* enim ponitur in definitione hominis. Sed remotâ definitione, aufertur definitum. Ergo si homo erat, non poterat esse immortalis.

2. Præterea, corruptibile et incorruptibile genere differunt, ut dicitur (Metaph. lib. x, text. 26). Sed eorum quæ differunt genere, non est transmutatio in invicem. Si ergo primus homo fuit incorruptibilis, non posset homo in statu isto esse corruptibilis.

3. Præterea, si homo in statu innocentiae fuit immortalis, aut hoc habuit per naturam aut per gratiam. Sed non per naturam, quia cum natura eadem maneat secundum speciem, nunc quoque esset immortalis; similiter nec

(1) Hinc S. Patres non excludunt dominium politicum seu civile et liberum, sed duntaxat illud quod servituti opponitur. Servitutem enim ad peccatum unanimiter referunt; nomen istud, ut ait Augustinus, culpa meruit, non natura (De civit. loc. cit.).

(2) Docet fides catholica mortem corporis non necessitate naturæ, sed merito peccati intrasse

in genus humanum: *Deus creavit hominem inextinguibilem* (Sap. II). Per unum hominem *peccatum intravit* in mundum, et *per peccatum mors* (Rom. v). *Stipendia peccati mors* (ibid. cap. 6). Hoc quoque dogma definitur contra pelagianos in concil. Milevit. can. 4, in concil. Arausican. et in concil. Trid. sess. v. can. 1.

per gratiam, quia primus homo gratiam per poenitentiam recuperavit, secundum illud (Sap. x, 2) : *Eduxit illum à delicto suo*. Ergo immortalitatem recuperasset; quod patet esse falsum. Non ergo homo erat immortalis in statu innocentiae.

4. Præterea, immortalitas promittitur homini in præmium, secundum illud (Apoc. xxi, 4) : *Mors ultra non erit*. Sed homo non fuit conditus in statu præmii, sed ut præmium mereretur. Ergo homo in statu innocentiae non fuit immortalis.

Sed *contra* est quod dicitur (Rom. v, 12), quòd *per peccatum intravit mors in mundum*. Ergo ante peccatum homo erat immortalis.

CONCLUSIO.—Homo in statu innocentiae, non naturā, sed gratiā effectivē immortalis erat, quia vis illi divinitus data erat per quam poterat, non peccando scilicet, conservare corpus supra naturam corporalis materiæ.

Respondeo dicendum quòd aliquid potest dici incorruptibile tripliciter. Uno modo ex parte materiæ, eò scilicet quòd vel non habet materiam, sicut angelus, vel habet materiam quæ non est in potentia nisi ad unam formam, sicut corpus cœleste; et hoc dicitur secundum naturam incorruptibile. Alio modo dicitur aliquid incorruptibile ex parte formæ, quia scilicet rei corruptibili per naturam inhæret aliqua dispositio, per quam totaliter à corruptione prohibetur; et hoc dicitur incorruptibile secundum gloriam quia, ut dicit Augustinus (Epist. ad Dioscorum) : « Tam potenti naturā Deus fecit animam, ut ex beatitudine redundet in corpus plenitudo sanitatis et incorruptionis vigor. » Tertio modo dicitur aliquid incorruptibile ex parte causæ efficientis; et hoc modo homo in statu innocentiae fuisset incorruptibilis et immortalis; quia, ut Augustinus (alius auctor) dicit in lib. De quæst. Novi et Vet. Testam. quæst. 19, in principio) : « Deus hominem fecit, qui quamdiu non peccaret, immortalitate vigeret, ut ipse sibi auctor esset aut ad vitam aut ad mortem (1). » Non enim corpus ejus erat indissolubile per aliquem immortalitatis vigorem in eo existentem; sed inerat animæ vis quædam supernaturaliter divinitus data, per quam poterat corpus ab omni corruptione præservare, quamdiu ipsa Deo subjecta mansisset. Quod rationabiliter factum est; quia enim anima rationalis excedit proportionem corporalis materiæ, ut supra dictum est (quæst. lxxvi, art. 1), conveniens fuit ut in principio ei virtus daretur, per quam corpus conservare posset supra naturam corporalis materiæ.

Ad *primum* ergo et *secundum* dicendum, quòd rationes illæ procedunt de incorruptibili et immortalis per naturam.

Ad *tertium* dicendum, quòd vis illa præservandi corpus à corruptione non erat animæ humanæ naturalis, sed per donum gratiæ (2); et quamvis gratiam recuperaverit ad remissionem culpæ et meritum gloriæ, non tamen ad amissæ immortalitatis effectum. Hoc enim reservabatur Christo, per quem naturæ defectus in melius reparandus erat, ut infra dicitur (part. III, quæst. i, art. 2).

Ad *quartum* dicendum, quòd differt immortalitas gloriæ quæ promittitur in præmium, ab immortalitate quæ fuit homini collata in statu innocentiae.

(1) Illud equidem Augustini opus non est, sed ex vero Augustino variis locis et nominatim (sup. Gen. ad litt. lib. VI, cap. 25) similia colligi possunt.

(2) Communiter tenent scholastici immortali-

tatem primi hominis fuisse supernaturalem. Unde inter assertiones Baianas à Pio V et Gregorio XIII condemnatum fuit : *Immortalitas primi hominis non erat gratiæ beneficium, sed naturalis conditio*.

ARTICULUS II. — UTRUM HOMO IN STATU INNOCENTIÆ FUISSET PASSIBILIS.

De his etiam Sent. II, dist. 49, art. 3, et dist. 25, quæst. II, art. 3, et dist. 29, art. 3 corp.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quòd homo in statu innocentiae fuisset passibilis. Sentire enim est pati quoddam. Sed homo in statu innocentiae fuisset sensibilis. Ergo fuisset passibilis.

2. Præterea, somnus passio quædam est. Sed homo in statu innocentiae dormivisset, secundum illud (Gen. II, 21) : *Immisit Deus soporem in Adam.* Ergo fuisset passibilis.

3. Præterea, ibidem subditur, quòd *tulit unam de costis ejus.* Ergo fuisset passibilis etiam per abscissionem partis.

4. Præterea, corpus hominis molle fuit. Sed molle naturaliter passivum est à duro. Ergo si corpori primi hominis obvium fuisset aliquid corpus durum, ab eo passum fuisset; et sic primus homo fuit passibilis.

Sed *contra* est, quia si fuisset passibilis, fuisset corruptibilis; quia « passio magis facta abjicit à substantia » (ex Philos. lib. VI Topic. cap. 3).

CONCLUSIO. — Homo in statu innocentiae fuit impassibilis, secundum passiones, quæ remonent hominem à naturali dispositione : passibilis autem secundum passiones perfectivas.

Respondeo dicendum quòd passio dupliciter dicitur, uno modo propriè; et sic pati dicitur quòd à sua naturali dispositione removetur; passio enim est effectus actionis. In rebus autem naturalibus contraria agunt et patiuntur ad invicem, quorum unum removet alterum à sua naturali dispositione. Alio modo dicitur passio communiter secundum quamcumque mutationem, etiamsi pertineat ad perfectionem naturæ, sicut intelligere vel sentire dicitur pati quoddam. Hoc igitur secundo modo homo in statu innocentiae passibilis erat, et patiebatur (1), et secundum animam, et secundum corpus. Primo autem modo dicta passione erat impassibilis et secundum animam, et secundum corpus, sicut et immortalis. Poterat enim passionem prohibere, sicut et mortem, si absque peccato perstitisset (2).

Et per hoc patet responsio ad duo prima. Nam sentire et dormire (3) non remonent hominem à naturali dispositione, sed ad bonum naturæ ordinantur.

Ad tertium dicendum, quòd, sicut supra dictum est (quæst. XCII, art. 3 ad 2), costa illa fuit in Adam inquantum erat principium humani generis, sicut semen in homine, inquantum est principium per generationem. Sicut igitur decisio seminis non est cum passione quæ removeat hominem à naturali dispositione; ita etiam est dicendum de separatione illius costæ.

Ad quartum dicendum, quòd corpus hominis in statu innocentiae poterat præservari ne pateretur læsionem (4) ab aliquo duro; partim quidem per propriam rationem, per quam poterat nociva vitare; partim etiam per divinam providentiam, quæ sic ipsum tuebatur, ut nihil ei occurreret ex improviso, à quo læderetur.

(1) Si enim in eo sensu passibilis homo non fuisset, vitæ omnino caruisset.

(2) Omnes S. Patres eandem docent sententiam. Cf. Augustinum (De civ. lib. XIV, cap. 44), Prosper. (De vita contemplat. lib. XI, cap. 47), Gregor. Nazianz., Basil., Chrysost., etc.

(3) Somnus, ait ipse D. Thomas (Sent. lib. II, dist. 49, art. 3 ad 3), quantum in se est passio ad

perfectionem totius animalis pertinens eo quòd in somno intenduntur virtutes naturales et quietantur virtutes animales, ut postmodum fortiores sint in actibus suis.

(4) Hinc corpus in se consideratum lædi poterat, sed à Deo et à ratione peculiari hominis ita protegatur ut ei in innocentia permanenti nihil unquam tale accideret.

ARTICULUS III. — UTRUM HOMO IN STATU INNOCENTIÆ INDIGEBAT CIBIS (1).

De his etiam Sent. II, dist. 49, art. 2 ad 2 et 5, et Cont. gent. lib. IV, cap. 82, et De malo, quæst. art. 5 ad 8 et 9, et Opusc. II, cap. 43.

Ad tertium sic proceditur. 1. Videtur quòd homo in statu innocentiae non indigebat cibis. Cibus enim necessarius est homini ad restaurationem deperditi. Sed in corpore Adæ nulla fiebat deperditio, quia incorruptibile erat. Ergo non erat ei cibus necessarius.

2. Præterea, cibus est necessarius ad nutriendum. Sed nutritio non est sine passione. Cùm ergo corpus hominis esset impassibile, non erat ei cibus necessarius, ut videtur.

3. Præterea, cibus dicitur esse nobis necessarius ad vitæ conservationem. Sed Adam aliter vitam poterat conservare; quia si non peccaret, non moretur. Ergo cibus non erat ei necessarius.

4. Præterea, ad sumptionem cibi sequitur emissio superfluitatum, quæ habent quamdam turpitudinem non convenientem dignitati primi statûs. Ergo videtur quòd homo in primo statu cibus non uteretur.

Sed *contra* est quod dicitur (Genes. II, 16): *De omni ligno quod est in paradiso comedetis.*

CONCLUSIO. — Homo in statu innocentiae cùm vitæ animalis esset, cibus indigebat: iis tamen post resurrectionem vitæ, spiritualis existens, non egebit.

Respondeo dicendum quòd homo in statu innocentiae habuit vitam animalem cibus indigentem; post resurrectionem verò habebit vitam spiritua-lem cibus non indigentem. Ad cujus evidentiam considerandum est, quòd anima rationalis et anima est, et spiritus. Dicitur autem esse anima secundum illud quòd est commune ipsi et aliis animabus, quod est vitam corpori dare. Unde dicitur (Genes. II, 7): *Factus est homo in animam viventem*, id est, vitam corpori dantem; sed spiritus dicitur secundum illud quod est proprium ipsi, et non aliis animabus, quod scilicet habeat virtutem intellectivam immaterialem. In primo igitur statu anima rationalis communicabat corpori id quod competit ei in quantum est anima; et ideo corpus illud dicebatur animale, in quantum scilicet habebat vitam ab anima. Primum autem principium vitæ in istis inferioribus, ut dicitur (De anima, lib. II, text. 34 et 49), est anima vegetabilis; cujus opera sunt alimento uti, et generare, et augeri; et ideo hæc opera homini in primo statu compete-bant. In ultimo verò statu post resurrectionem anima communicabit quodammodo corpori ea quæ sunt sibi propria, in quantum est spiritus: immortalitatem quidem quantum ad omnes (2); impassibilitatem verò, et gloriam, et virtutem quantum ad bonos, quorum corpora spiritalia dicentur. Unde post resurrectionem homines cibus non indigebunt; sed in statu innocentiae eis indigebant.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd, sicut dicit Augustinus (alius auctor) (lib. de Quæst. Vet. et Novi Testam., quæst. 49): « quomodo immortale corpus habebat, quod cibo sustentabatur? immortalis enim non eget escâ, neque potu. » Dictum est enim supra (art. 1 hujus quæst.), quòd immortalitas primi statûs erat secundum vim quamdam supernaturalem in anima residentem (3), non autem secundum aliquam dispositionem corpori inhæ-

(1) Scriptura sacra nobis denotat Adamum in statu innocentiae cibus indiguisse, quando (Gen. II) præcipientem Deum primo homini refert, ut ex omni ligno paradisi vescatur.

(2) Nempe sive boni, sive mali.

(3) Quamvis opus illud S. Augustini non sit,

attamen egregius Doctor hanc sententiam tenet, ut videre est (De civ. Dei, lib. XIII, cap. 10, et sup. Gen. ad litt. lib. VIII, cap. 4). Sunt verò nonnulli Patres qui sententiam contrariam admittunt. Ita Gregor. Nyss., Theodoret. (Quæst. XXXVII in Gen.), Ambros. (De præd. cap. 9),

rentem. Unde per actionem caloris aliquid de humido illius corporis poterat deperdi; et ne totaliter consumeretur necesse erat per assumptionem cibi homini subveniri.

Ad *secundum* dicendum, quòd in nutritione est quædam passio et alteratio, scilicet ex parte alimenti quod convertitur in substantiam ejus quod alitur. Unde ex hoc non potest concludi, quòd corpus hominis fuerit passibile, sed quòd cibus assumptus erat passibilis; quamvis etiam talis passio esset ad perfectionem naturæ.

Ad *tertium* dicendum, quòd si homo sibi non subveniret de cibo, peccaret (1), sicut peccavit sumendo vetitum cibum. Simul enim ei præceptum fuit ut à ligno scientiæ boni et mali abstineret, et ut de omni alio ligno paradisi vesceretur.

Ad *quartum* dicendum, quòd quidam dicunt, quòd homo in statu innocentiae non assumpsisset de cibo nisi quantum fuisset ei necessarium. Unde non fuisset ibi superfluitatum emissio. Sed hoc irrationabile videtur, quòd in cibo assumpto non esset aliqua fæculentia, quæ non esset apta ut converteretur in hominis nutrimentum; unde oportebat superfluitates emitti. Tamen fuisset divinitus provisum, ut nulla ex hoc indecentia esset.

ARTICULUS IV. — UTRUM HOMO IN STATU INNOCIENTIÆ PER LIGNUM VITÆ IMMORTALITATEM CONSEQUITUS FUISSET (2).

De his etiam Sent. II, dist. 49, art. 4 ad 5 et 6, et Sent. III, dist. 46, quæst. I, art. 5 ad 5, et De malo, quæst. V, art. 5 ad 8 et 9.

Ad *quartum* sic proceditur. 1. Videtur quòd lignum vitæ non poterat esse causa immortalitatis. Nihil enim potest agere ultra suam speciem; effectus enim non excedit causam. Sed lignum vitæ erat corruptibile; alioquin non potuisset in nutrimentum assumi; quia alimentum convertitur in substantiam nutriti, ut dictum est (art. præc. ad 2). Ergo lignum vitæ incorruptibilitatem seu immortalitatem conferre non poterat.

2. Præterea, effectus qui causantur à virtutibus plantarum et aliarum naturalium rerum, sunt naturales. Si ergo lignum vitæ immortalitatem causasset, fuisset illa immortalitas naturalis.

3. Præterea, hoc videtur redire in fabulas antiquorum qui dixerunt quòd dii, qui comedebant de quodam cibo, facti sunt immortales, quos irridet Philosophus (Metaph. lib. III, text. 15).

Sed *contra* est quod dicitur (Gen. III, 22) : *Ne fortè mittat manum suam, et sumat de ligno vitæ, et comedat, et vivat in æternum* (3).

Præterea, Augustinus (alius auctor, lib. de Quæst. Veter. et Novi Testam. quæst. 19) dicit : « Gustus arboris vitæ corruptionem corporis inhibebat. Denique et post peccatum potuit insolubilis manere, si permissum esset illi edere de arbore vitæ (4). »

CONCLUSIO. — In statu innocentiae per lignum vitæ consecutus fuisset homo immortalitatem ad determinatum tempus, non autem simpliciter.

Respondeo dicendum quòd lignum vitæ quodammodo immortalitatem causabat, non autem simpliciter. Ad cujus evidentiam considerandum est quòd duo remedia ad conservationem vitæ habebat homo in primo statu,

Gregor. Nazianz. (Orat. XXXVIII et XLII), Damascen. (De fid. orth. lib. II, cap. 2), qui verba Geneseos in sensu spiritali intelligunt.

(1) Ac proinde in statu innocentiae non ultra permansisset.

(2) Ex hoc articulo habes quomodo intelligendum sit quod à Scriptura dictum fuit de ligno vitæ.

(3) Rectè intelligitur esse sermo ironicus, sicut et in proximis præcedentibus : *Ecce Adam quasi unus ex nobis*, etc., quamvis etiam dici possit cum auctore *æternum* pro diuturno tempore sumi.

(4) Hanc sententiam tenet S. Augustinus, ut videre est (De civ. Dei, lib. XIV, cap. 26, et sup. Gen. ad litt. lib. VIII, cap. 4 et 5).

contra duos defectus. Primus enim defectus est deperditio humidi per actionem caloris naturalis, qui est animæ instrumentum; et contra hunc defectum subveniebatur homini per esum aliorum lignorum paradisi, sicut et nunc subvenitur nobis per cibos quos sumimus. Secundus autem defectus est, quia, ut Philosophus dicit (De generat. lib. 1, text. 34 et 39), illud quod generatur ex aliquo extraneo, adjunctum ei quod prius erat, humido præexistenti, imminuit virtutem activam speciei; sicut aqua ad juncta vino, primò quidem convertitur in saporem vini; sed secundum quòd magis, et minùs additur, diminuit vini fortitudinem; et tandem vinum fit aquosum. Sic igitur videmus quòd in principio virtus activa speciei est adeo fortis quòd potest convertere de alimento non solum quod sufficit ad restaurationem deperditi, sed etiam quod sufficit ad augmentum; postmodum verò quòd aggeneratur, non sufficit ad augmentum, sed solum ad restaurationem deperditi; tandem verò in statu senectutis nec ad hoc sufficit; unde sequitur decrementum, et finaliter dissolutio corporis. Et contra hunc defectum subveniebatur homini per lignum vitæ. Habebat enim virtutem fortificandi virtutem speciei contra debilitatem proveniente ex admixtione extranei. Unde Augustinus dicit (De civ. Dei, lib. xiv, cap. 26, circa princ.), quòd «cibus aderat homini, ne esuriret; potus, ne sitiret; et lignum vitæ, ne senectus eum dissolveret;» et (alius auctor lib. de Quæst. Vet. et Novi Testam. quæst. 19 in fin.) dicit quòd «vitæ arbor medicinæ modo corruptionem omnem prohibebat.» Non tamen simpliciter immortalitatem causabat: quia neque virtus quæ inerat animæ ad conservandum corpus, causabatur ex ligno vitæ; neque etiam poterat immortalitas dispositionem corpori præstare, ut nunquam dissolvi posset; quod ex hoc patet quia virtus cujuscumque corpòris est finita. Unde non poterat virtus ligni vitæ ad hoc se extendere ut daret corpori virtutem durandi tempore infinito, sed usque ad determinatum tempus (1). Manifestum est enim quòd quantò aliqua virtus est major, tantò imprimit durabiliorem effectum. Unde cùm virtus ligni vitæ esset finita, semel sumptum præservabat à corruptione usque ad determinatum tempus; quo finito, vel homo translatus fuisset ad spiritualem vitam, vel indignis iterum sumere de ligno vitæ.

Et per hoc patet responsio ad objecta. Nam primæ rationes concludunt, quòd non causabat incorruptibilitatem simpliciter. Aliæ verò concludunt, quòd causabat incorruptibilitatem impediendo corruptionem, secundum modum prædictum (in corp. art.).

QUÆSTIO XCVIII.

DE PERTINENTIBUS AD CONSERVATIONEM SPECIEI, IN DUOS ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de his quæ pertinent ad conservationem speciei; et primò de ipsa generatione; secundò de conditione prolis genitæ. — Circa primum quæruntur duo: 1º Utrùm in statu innocentie fuisset generatio. — 2º Utrùm fuisset generatio per coitum.

ARTICULUS I. — UTRUM IN STATU INNOCENTIE FUISSET GENERATIO (2).

De his etiam Sent. II, dist. 20, quæst. I, art. 4.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quòd in statu innocentie non fuisse

(1) Idem reperitur apud B. Thomam in Sent. lib. II, dist. 49, art. 4, et De malo, quæst. V, art. 5, et apud S. Bonavent. Sent. lib. II, dist. 49, art. 2, quæst. II.

(2) Scriptura sacra generationem in statu innocentie futuram fuisse insinuare videtur, ut patet

ex Gen. I. Id sentiunt cum D. Thoma Augustinus (De Gen. ad litt. lib. IX, cap. 8 et 10; Cont. Jul. op. imperf. lib. II, cap. 45; De civ. Dei, lib. XIV, cap. 25 et 26), S. Cyrill. Alexandrinus (Cont. Jul. lib. III), Magist. Sententiarum, S. Bonaventura et omnes scholastici.

generatio. « Generationi enim corruptio est contraria, » ut dicitur (Phys. lib. v, text. 51). Contraria autem sunt circa idem. In statu autem innocentiae non fuisset corruptio. Ergo neque generatio.

2. Præterea, generatio ordinatur ad hoc quòd conservetur in specie quòd secundum individuum conservari non potest; unde in illis individuis quæ in perpetuum durant, generatio non invenitur. Sed in statu innocentiae homo in perpetuum absque morte vixisset. Ergo in statu innocentiae generatio non fuisset.

3. Præterea, per generationem homines multiplicantur. Sed multiplicatis dominis, necesse est fieri possessionum divisionem, ad evitandam confusionem dominii. Ergo, cum homo sit institutus dominus animalium, factâ multiplicatione humani generis per generationem, secuta fuisset divisio dominii; quod videtur esse contrarium juri naturali secundum quòd omnia sunt communia, ut Isidorus dicit (Etym. lib. v, cap. 4). Non ergo fuisset generatio in statu innocentiae.

Sed *contra* est quod dicitur (Genes. 1, 28) : *Crescite et multiplicamini, et replete terram*. Hujusmodi autem multiplicatio absque nova generatione fieri non potuisset; cum duo tantum fuerint primitus instituti. Ergo in primo statu generatio fuisset.

CONCLUSIO. — Quia in rebus corruptibilibus nihil est semper manens nisi species, et quæque res intendit esse in perpetuum, ideo ad multiplicationem humani generis in statu innocentiae futura erat generatio.

Respondeo dicendum quòd in statu innocentiae fuisset generatio ad multiplicationem humani generis : alioquin peccatum hominis fuisset valde necessarium ex quo tantum bonum consecutum est. Est ergo considerandum quòd homo secundum suam naturam est constitutus quasi medium quoddam inter creaturas corruptibiles et incorruptibiles; nam anima ejus est naturaliter incorruptibilis, corpus verò naturaliter corruptibile. Est autem considerandum quòd alio modo intentio naturæ fertur ad corruptibiles, et ad incorruptibiles creaturas. Id enim per se videtur esse de intentione naturæ, quod est semper et perpetuum; quod autem est solum secundum aliquod tempus, non videtur esse principaliter de intentione naturæ, sed quasi ad aliud ordinatum; alioquin eo corrupto, naturæ intentio cassaretur. Quia igitur in rebus corruptibilibus nihil est perpetuum, et semper manens, nisi species; bonum speciei est de principali intentione naturæ, ad cujus conservationem naturalis generatio ordinatur. Substantiæ verò incorruptibiles manent semper non solum secundum speciem, sed etiam secundum individua : et ideo etiam ipsa individua sunt de principali intentione naturæ. Sic igitur homini ex parte corporis, quod corruptibile est secundum naturam suam, competit generatio; ex parte verò animæ, quæ incorruptibilis est, competit ei quòd multitudo individuorum sit per se *intenta à natura*, vel potius à naturæ auctore, qui solus est humanarum animarum creator. Et ideo ad multiplicationem humani generis, generationem in humano genere statuit etiam in statu innocentiae.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd corpus hominis in statu innocentiae, quantum erat de se, corruptibile erat; sed potuit præservari à corruptione per animam. Et ideo non fuit homini subtrahenda generatio, quæ debetur corruptibilibus rebus.

Ad *secundum* dicendum, quòd generatio in statu innocentiae, etsi non fuisset propter conservationem speciei, fuisset tamen propter multiplicationem individuorum.

Ad *tertium* dicendum, quòd in statu isto, multiplicatis dominis, necesse

est fieri divisionem possessionum; quia « communitas possessionis est occasio discordiæ, » ut Philosophus dicit (Polit. lib. II, cap. 5). Sed in statu innocentiae fuissent voluntates hominum sic ordinatae, quod absque omni periculo discordiæ communiter usi fuissent, secundum quod unicuique eorum competeret, rebus quæ eorum dominio subdebantur; cum hoc etiam modo apud multos bonos viros observetur.

ARTICULUS II. — UTRUM IN STATU INNOCENTIÆ FUISSET GENERATIO PER COITUM (1).

De his etiam Sent. II, dist. 20, quæst. I, art. 2.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quod in statu innocentiae non fuisset generatio per coitum. Quia, ut Damascenus dicit (Orth. fid. lib. II, cap. 11, et lib. IV, cap. 25): « Primus homo erat in paradiso terrestri, sicut angelus quidam. » Sed in futuro resurrectionis statu, quando erunt homines angelis similes, *neque nubent, neque nubentur*, ut dicitur (Matth. XXII, 30). Ergo neque in paradiso fuisset generatio per coitum.

2. Præterea, primi homines in perfecta ætate conditi fuerunt. Si igitur in eis ante peccatum generatio fuisset per coitum, fuissent etiam in paradiso carnaliter conjuncti; quod patet esse falsum secundum Scripturam.

3. Præterea, in conjunctione carnali maximè efficitur homo similis bestiis propter vehementiam delectationis. Unde etiam continentia laudatur, per quam homines ab hujusmodi delectationibus abstinere. Sed bestiis homo comparatur propter peccatum, secundum illud (Psalm. XLVIII, 21): *Homo, cum in honore esset, non intellexit; comparatus est jumentis insipientibus; et similis factus est illis*. Ergo ante peccatum non fuisset maris et feminae carnalis conjunctio.

4. Præterea, in statu innocentiae nulla fuisset corruptio. Sed per coitum corrumpitur integritas virginalis. Ergo coitus in statu innocentiae non fuisset.

Sed *contra* est quod Deus ante peccatum masculum et feminam fecit, ut dicitur (Gen. I et II). Nihil autem est frustra in operibus Dei. Ergo etiamsi homo non peccasset, fuisset coitus, ad quem distinctio sexuum ordinatur.

Præterea (Gen. II) dicitur, quod mulier est facta in adjutorium viri. Sed non ad aliud, nisi ad generationem, quæ fit per coitum; quia ad quodlibet aliud opus convenientius adjuvari posset vir per virum quam per feminam. Ergo in statu innocentiae fuisset generatio per coitum.

CONCLUSIO. — Membra naturalia ad generationem deputata, satis declarant in statu innocentiae generationem futuram fuisse, non per solam virtutem divinam, sed per conjunctionem maris et feminae, absque omni tamen libidinis morbo.

Respondeo dicendum quod quidam antiquorum doctorum, considerantes concupiscentiæ foeditatem quæ invenitur in coitu, in isto statu, posuerunt quod in statu innocentiae non fuisset generatio per coitum. Unde Gregorius Nyssenus dicit in lib. quem fecit (De homine, cap. 17) quod in paradiso aliter fuisset multiplicatum genus humanum, sicut multiplicati sunt angeli absque concubitu per operationem divinæ virtutis; et dicit quod Deus ante peccatum fecit masculum et feminam, respiciens ad modum generationi qui futurus erat post peccatum, cujus Deus præsciens erat. Sed hoc non dicitur rationabiliter. Ea enim quæ sunt naturalia homini, neque subtrahuntur, neque dantur homini per peccatum. Manifestum est autem, quod

(1) Non fuisse futuram ejusmodi generationem quorundam veterum fuit opinio, inter quos sunt Gregorius Nyssenus (De Provid. lib. VIII, cap. 8), Chrysostomus (hom. XVIII in Gen.), Damascenus

(De fid. orth. lib. IV, cap. 25), ac etiam B. Augustinus variis in locis quæ tamen postea retractavit, ut patet ex lib. I Retract. cap. 40, 45, 49, et ex lib. II, cap. 22.

homini secundum animalem vitam, quam etiam ante peccatum habebat, ut supra dictum est (quæst. præc. art. 3), naturale est generare per coitum, sicut et cæteris animalibus perfectis; et hoc declarant naturalia membra ad hunc usum deputata. Et ideo non est dicendum quod usus horum membrorum naturalium non fuisset ante peccatum, sicut et cæterorum membrorum. Sunt igitur in coitu duo considerata secundum præsentem statum. Unum quod naturæ est, scilicet conjunctio maris et feminae ad generandum. In omni enim generatione requiritur virtus activa et passiva. Unde cum in omnibus in quibus est distinctio sexuum, virtus activa sit in mare, virtus verò passiva in femina; naturæ ordo exigit ut ad generandum conveniant per coitum mas et femina. Aliud autem quod considerari potest, est quædam deformitas immoderatæ concupiscentiæ, quæ in statu innocentiae non fuisset, quando inferiores vires omnino rationi subdebantur. Unde Augustinus dicit (De civit. Dei, lib. xiv, cap. 26, ante med.): « Absit ut suspicemur non potuisse prolem fieri sine libidinis morbo; sed eo voluntatis nutu moverentur illa membra quo cætera, et sine ardore et illecebroso stimulo, cum tranquillitate animæ et corporis (1). »

Ad *primum* ergo dicendum, quod homo in paradiso fuisset sicut angelus per spiritualem mentem, cum tamen haberet vitam animalem quantum ad corpus. Sed post resurrectionem erit homo similis angelo, spiritualis effectus et secundum animam et secundum corpus. Unde non est similis ratio.

Ad *secundum* dicendum, quod, sicut Augustinus dicit (Super Genes. ad litt. lib. ix, cap. 4, in princ.), ideo primi parentes in paradiso non coierunt, quia formatâ muliere, post modicum, propter peccatum de paradiso ejecti sunt; vel quia expectabatur divina auctoritas ad determinatum tempus commixtionis, à qua acceperunt universale mandatum.

Ad *tertium* dicendum, quod bestiae carent ratione. Unde secundum hoc homo in coitu bestialis efficitur, quia delectationem coitus et fervorem concupiscentiæ ratione moderari non potest. Sed in statu innocentiae nihil hujusmodi fuisset, quod ratione non moderaretur; non quia esset minor delectatio secundum sensum, ut quidam dicunt (fuisset enim tantò major delectatio sensibilis, quantò esset purior natura, et corpus magis sensibile); sed quia vis concupiscibilis non ita inordinatè se extulisset super hujusmodi delectatione regulata per rationem; ad quam non pertinet ut sit minor delectatio in sensu, sed ut vis concupiscibilis non immoderatè delectationi inhæreat. Et dico *immoderatè*, propter mensuram rationis; sicut sobrius in cibo moderatè assumpto non minorem habet delectationem quàm gulosus; sed minùs ejus concupiscibilis super hujusmodi delectatione requiescit. Et hoc sonant verba Augustini, inducta (in fine corp.) quæ à statu innocentiae non excludunt magnitudinem delectationis, sed ardorem libidinis, et inquietudinem animi. Et ideo continentia in statu innocentiae non fuisset laudabilis, quæ in tempore isto laudatur, non propter defectum fecunditatis, sed propter remotionem inordinatæ libidinis. Tunc autem fuisset fecunditas absque libidine.

Ad *quartum* dicendum, quod sicut Augustinus dicit (De civit. Dei, lib. xiv, cap. 26, circa med.): « In illo statu nullâ corruptione integritatis (2) infunderetur gremio maritus uxoris. Ita enim potuit utero conjugis salvâ inte-

(1) Hanc B. Thomæ sententiam communiter docent scholastici.

(2) Quod hic affirmat auctor, id negare videtur in Sent. lib. II, dist. 29. Ut hæc loca conciliari

possint, hic intelligenda est ea integritas quæ violentæ apertioni opponitur, sed non absoluta integritas quæ solius virginis deipare privilegium fuit

gritate feminei genitalis virile semen immitti, sicut nunc potest, eadem integritate salvâ, ex utero virginis fluxus menstrui cruoris emitti. Ut enim ad pariendum non doloris gemitus, sed maturitatis impulsus feminea viscera relaxaret; sic ad concipiendum non libidinis appetitus, sed voluntarius usus naturam utramque conjungeret ».

QUÆSTIO XCIX.

DE CONDITIONE PROLIS GENERANDÆ QUANTUM (1) AD CORPUS, IN DUOS ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de conditione prolis generandæ: et primò quantum ad corpus; secundò quantum ad justitiam; tertio quantum ad scientiam. — Circa primum quæruntur duo: 1º Utrum in statu innocentie pueri mox geniti habuissent perfectam virtutem corporalem. — Utrum omnes fuissent nati in sexu masculino.

ARTICULUS I. — UTRUM PUERI IN STATU INNOCENTIE MOX NATI VIRTUTEM PERFECTAM HABUISSENT AD MOTUM MEMBRORUM (2).

De his etiam Sent. II, dist. 20, quæst. II, art. 1, et De verit. quæst. XVIII, art. 7 ad 4.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quòd pueri in statu innocentie mox nati virtutem perfectam habuissent ad motum membrorum. Dicit enim Augustinus (De bapt. parvul. lib. I, cap. 38, in fin.), quòd « infirmitati mentis congruit hæc infirmitas corporis, » quæ scilicet in pueris apparet. Sed in statu innocentie nulla fuisset infirmitas mentis. Ergo neque talis infirmitas corporis fuisset in parvulis.

2. Præterea, quædam animalia statim cùm nascuntur, habent virtutem sufficientem ad usum membrorum. Sed homo est nobilior aliis animalibus. Ergo multò magis est naturale homini quod statim natus virtutem habeat ad usum membrorum: et ita videtur esse pœna ex peccato consequens quòd hanc virtutem non habeat.

3. Præterea, non posse consequi delectabile propositum, afflictionem inducit. Sed si pueri non habuissent virtutem ad movendum membra, frequenter accidisset quòd non possent consequi aliquod delectabile eis propositum. Ergo fuisset in eis afflictio, quæ non poterat esse ante peccatum. Non ergo in statu innocentie defuisset pueris virtus ad movendum membra.

4. Præterea, defectus senectutis videtur correspondere defectui pueritie. Sed in statu innocentie non fuisset defectus senectutis. Ergo neque etiam defectus pueritie.

Sed *contra* est quòd omne generatum prius est imperfectum quàm perficiatur. Sed pueri in statu innocentie fuissent per generationem producti. Ergo à principio imperfecti fuissent et quantitate et virtute corporis.

CONCLUSIO. — In statu innocentie pueri mox nati non habuissent perfectam virtutem ad movendum membra ad quoslibet actus, sed ad actus pueritie convenientes: quippe cùm hoc naturale sit, nec divina Scriptura contrarium tradat.

Respondeo dicendum quòd ea quæ sunt supra naturam, solâ fide tenemus; quod autem credimus, auctoritati debemus. Unde in omnibus asserendis sequi debemus naturam rerum, præter ea quæ auctoritate divinâ traduntur, quæ sunt supra naturam. Manifestum est autem naturale hoc esse, utpote et principiis humanæ naturæ competens, quòd pueri mox nati non habeant sufficientem virtutem ad movendum membra; quia homo na-

(1) Nicolai editio habet *quoad corpus*.

(2) Ea de re nihil certi nobis tradidit divina

auctoritas, ideo in sensum suum abundare unicuique licet.

turaliter habet cerebrum majus in quantitate secundum proportionem sui corporis quam cætera animalia. Unde naturale est quod propter maximam humiditatem cerebri in pueris nervi, qui sunt instrumenta motus, non sunt idonei ad movendum membra. Ex alia verò parte nulli catholico dubium est quin divinâ virtute fieri possit ut pueri mox nati perfectam virtutem habeant ad motum membrorum. Constat autem per auctoritatem Scripturæ (Eccles. vii, 30) quod *Deus fecit hominem rectum*; et hæc rectitudo consistit, ut Augustinus dicit (De civit. Dei, lib. xiv, cap. 11), in perfecta subjectione corporis ad animam. Sicut ergo in primo statu non poterat esse in membris hominis aliquid quod repugnaret ordinatæ hominis voluntati, ita membra hominis deficere non poterant humanæ voluntati. Voluntas autem hominis ordinata est quæ tendit in actus sibi convenientes. Non sunt autem iidem actus convenientes homini secundum quamlibet ætatem. Dicendum est ergo, quod pueri mox nati non habuissent sufficientem virtutem ad movendum membra ad quoslibet actus, sed ad actus pueritiæ convenientes, puta ad sugendum ubera, et ad alia hujusmodi.

Ad *primum* ergo dicendum, quod Augustinus loquitur de ista infirmitate quæ nunc in pueris apparet, etiam quantum ad actus eorum pueritiæ convenientes, ut patet per ea quæ præmittit, quod « juxta se jacentibus mammis; magis possint esurientes flere quam sugere. »

Ad *secundum* dicendum, quod hoc quod quædam animalia statim nata habent usum membrorum, non est ex eorum nobilitate, cum quædam animalia perfectiora hoc non habeant; sed hoc eis contingit ex siccitate cerebri, et quia actus proprii talium animalium sunt imperfecti, ad quos etiam parva virtus sufficere potest.

Ad *tertium* patet solutio per ea quæ dicta sunt (in corp. art.). Vel potest dici, quod nihil appetivissent, nisi ordinatâ voluntate convenisset eis secundum statum suum.

Ad *quartum* dicendum, quod homo in statu innocentie generatus fuisset, sed non fuisset corruptus. Et ideo in statu illo potuissent esse aliqui defectus pueriles, qui consequuntur generationem; non autem defectus seniles, qui ordinantur ad corruptionem.

ARTICULUS II. — UTRUM IN PRIMO STATU FEMINÆ NATÆ FUISSENT.

De his etiam Sent. ii, dist. 20, quæst. ii, art. 1 ad 1, et quodl. iii, quæst. xi, et quodl. v, quæst. v, art. 1.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quod in primo statu feminæ natæ non fuissent. Dicit enim Philosophus (De gener. animal. lib. ii, cap. 3) quod « femina est mas occasionatus (1), » quasi præter intentionem naturæ proveniens. Sed in statu illo nihil evenisset innaturale in hominis generatione. Ergo feminæ natæ non fuissent.

2. Præterea, omne generans generat sibi simile, nisi impediatur vel propter defectum virtutis, vel propter indispositionem materiæ; sicut parvus ignis non potest comburere ligna viridia. In generatione autem vis activa est in mare. Cum igitur in statu innocentie nullus fuisset defectus virtutis ex parte maris, nec indispositio materiæ ex parte feminæ, videtur quod semper masculi nati fuissent.

3. Præterea, in statu innocentie generatio ad multiplicationem hominum ordinabatur. Sed sufficienter homines multiplicari potuissent per primum hominem et per primam feminam, ex quo in perpetuum victuri erant.

(1) Mas *occasionatus* à veteri Aristotelis interprete, sed à modernis passim juxta græcum *πεπρωμενόν ἄρρεν* mas *læsus* reddi solet. Sed quoniam læsio illa sive mutilatio naturalis

ex alicujus principii deficientis occasione, veluti per accidens, contingit eo modo quo in responsione ad primum explicatur, mas *occasionatus* dici potest eodem sensu ac mas *læsus*.

Ergo non fuisset necessarium quòd in statu innocentiae feminæ nascerentur.

Sed *contra* est quòd sic natura processisset in generando, sicut eam Deus instituit. Sed Deus instituit marem et feminam in natura humana, ut dicitur (1) (Gen. II, 2). Ergo etiam in statu illo fuissent mares et feminæ generati.

CONCLUSIO. — Quoniam diversitas sexus ad perfectionem naturæ humanæ pertinet, in statu innocentiae uterque sexus per generationem productus fuisset.

Respondeo dicendum quòd nihil eorum quæ ad complementum humanæ naturæ pertinent in statu innocentiae defuisset. Sicut autem ad perfectionem universi pertinent diversi gradus rerum, ita etiam diversitas sexus est ad perfectionem humanæ naturæ. Et ideo in statu innocentiae uterque sexus per generationem productus fuisset.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd femina dicitur mas occasionatus (2); quia est præter intentionem naturæ particularis; non autem præter intentionem naturæ universalis, ut supra dictum est (quæst. XIX, art. 1 ad 2).

Ad *secundum* dicendum, quòd generatio feminæ non solum contingit ex defectu virtutis activæ, vel indispositione materiæ, ut objectio tangit; sed quandoque quidem ex aliquo accidenti extrinseco, sicut Philosophus dicit (De animalibus, lib. II, vel De gener. animal. cap. 2), quòd « ventus septentrionalis coadjuvat ad generationem masculorum, australis verò ad generationem feminarum; » quandoque etiam ex conceptione animæ, ad quam de facili immutatur corpus. Et præcipuè in statu innocentiae hoc esse poterat, quando corpus magis erat animæ subjectum, ut scilicet secundum voluntatem generantis distingueretur sexus in prole.

Ad *tertium* dicendum, quòd proles fuisset genita vivens vitâ animali, ad quam sicut pertinet alimento uti, sic etiam generare. Unde conveniebat quòd omnes generarent, et non solum primi parentes; ad quod consequens videtur, quòd tot fuissent generatæ feminæ, quot mares (3).

QUÆSTIO C.

DE CONDITIONE PROLIS GENERANDÆ QUANTUM AD JUSTITIAM, IN DUOS ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de conditione prolis generandæ quantum ad justitiam, et circa hoc quærentur duo : 1° Utrum homines fuissent nati cum justitia. — 2° Utrum nascerentur in justitia confirmati.

ARTICULUS I. — UTRUM HOMINES FUISSENT NATI CUM JUSTITIA (4).

De his etiam 4 2, quæst. LXXXI, art. 2 corp. fin. et Sent. II, dist. 20, quæst. 1, art. 3, et dist. 23, quæst. II, art. 2 corp. et Rom. V, lect. 5.

Ad *primum* sic proceditur. 1. Videtur quòd homines fuissent cum jus-

(1) Sic enim Gen. I, 27, expressè : *masculum et feminam creavit eos*; Gen. autem II, v. 18 : *Non est bonum hominem esse solum, faciamus ei adiutorium simile sibi, etc.*

(2) Quasi non per se in ordine ad naturam particularem, sed per occasionem ex principio defectibili proveniens, ut paulò sup. notatum est.

(3) Ita quoque S. Bonaventura in II, dist. 20, quæst. ult.

(4) Ex hoc articulo habes quomodo per ratio-

nem ostendas meritò insinuatam fuisse à concilio Trident. (sess. V, decret. 4) quòd pueri in statu innocentiae fuissent nati in justitia originali. Ibi enim dicit : *Si quis Adæ prævaricationem sibi soli et non ejus propagini asserit no-cuisse; acceptam à Deo sanctitatem et justitiam quam perdidit, sibi soli et non nobis eam perdidisse... anathema sit.* Hinc si eam nobis non perdidisset, in sanctitate illa et justitia secundum concilium nati fuissetus.

titia nati. Dicit enim Hugo de Sanct. Vict. (De sacr. lib. 1, part. 6, cap. 24), quòd « primus homo ante peccatum generaret quidem filios sine peccato, sed non paternæ justitiæ hæredes. »

2. Præterea, justitia est per gratiam, ut Apostolus dicit (Rom. v). Sed gratia non transfunditur, quia sic esset naturalis, sed à solo Deo infunditur. Ergo pueri cum justitia nati non fuissent.

3. Præterea, justitia in anima est. Sed anima non est ex traduce. Ergo nec justitia traducta fuisset à parentibus in filios.

Sed *contra* est quod Anselmus dicit (lib. De conceptu Virgin. cap. 10, post med.), quòd « simul cum rationalem haberent animam, justi essent quos generaret homo, si non peccaret. »

CONCLUSIO. — Quoniam simile simile generat, et error in operatione in statu innocentiae non fuisset; futurum etiam erat, ut cum justitiâ originali toti speciei divinitus datâ homines nascerentur.

Respondeo dicendum quòd naturaliter homo generat sibi simile secundum speciem. Unde quæcumque accidentia consequuntur naturam speciei, in his necesse est quòd filii parentibus similentur; nisi sit error in operatione naturæ, qui in statu innocentiae non fuisset. In accidentibus autem individualibus non est necesse quòd filii parentibus similentur. Justitia autem originalis, in qua primus homo conditus fuit, fuit accidens naturæ speciei non quasi ex principiis speciei causatum, sed tantum sicut quoddam donum divinitus datum toti naturæ. Et hoc apparet, quia opposita sunt unius generis. Peccatum autem originale, quod opponitur illi justitiæ, dicitur esse peccatum naturæ; unde traducitur à parente in posteros; et propter hoc etiam filii parentibus assimilati fuissent quantum ad originalem justitiam.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd verbum Hugonis est intelligendum non quantum ad habitum justitiæ, sed quantum ad executionem actûs (1).

Ad *secundum* dicendum, quòd quidam dicunt, quòd pueri non fuissent nati cum justitia gratuita, quæ est merendi principium, sed cum justitia originali. Sed cum radix originalis justitiæ, in cujus rectitudine factus est homo, consistat in subiectione supernaturali rationis ad Deum, quæ est per gratiam gratum facientem, ut supra dictum est (quæst. xcv, art. 1), necesse est dicere, quòd si pueri nati fuissent in originali justitia, etiam nati fuissent cum gratia; sicut et de primo homine supra diximus (ibid.), quòd fuit cum gratia conditus. Non tamen fuisset propter hoc gratia naturalis; quia non fuisset transfusa per virtutem seminis, sed fuisset collata homini statim cum habuisset animam rationalem; sicut etiam statim cum corpus est dispositum, infunditur à Deo anima rationalis, quæ tamen non est ex traduce (2).

Unde patet solutio ad *tertium*.

ARTICULUS II. — UTRUM PUERI IN STATU INNOCENTIÆ NATI FUISSENT IN JUSTITIA CONFIRMATI.

De his etiam Sent. II, dist. 20, quæst. II, art. 5 ad 5 et 7, et De malo, quæst. v, art. 4 ad 8, et quodl. v, quæst. v, art. 4.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quòd pueri in statu innocentiae nati fuissent in justitia confirmati. Dicit enim Gregorius (Mor. lib. iv, cap. 28, super illud Job, III : *Somno meo requiescerem*, etc.): « Si parentem primum nulla putredo peccati corrumperet, nequaquam ex s:

(1) Quasi nimirum non sic hæredes paternæ justitiæ futuros dicat, ut similiter justa opera

exercerent, quamvis habituales justitiam nascenti acciperent qualem habebat ipse.

(2) Sicut infra patebit (quæst. cxviii).

filios gehennæ generaret; sed hi qui nunc per Redemptorem salvandi sunt, soli ab illo electi nascerentur. » Ergo nascerentur omnes in justitia confirmati.

2. Præterea, Anselmus dicit (lib. II, *Cur Deus homo*, cap. 18, ante med.), quod « si primi parentes sic vixissent (1), ut tentati non peccassent, ita confirmarentur cum omni propagine sua, ut ultra peccare non possent. » Ergo pueri nascerentur in justitia confirmati.

3. Præterea, bonum est potentius quàm malum. Sed propter peccatum primi hominis consecuta est necessitas peccandi in his qui nascuntur ex eo. Ergo si primus homo in justitia perstitisset, derivaretur ad posteros necessitas observandi justitiam.

4. Præterea, angelus adhærens Deo, aliis peccantibus, statim est in justitia confirmatus, ut ulterius peccare non posset. Ergo similiter et homo, si tentationi restitisset, confirmatus fuisset. Sed qualis ipse fuit, tales alios generasset. Ergo et ejus filii confirmati in justitia nascerentur.

Sed *contra* est quod Augustinus dicit (De civitate Dei, lib. XIV, cap. 10, à med.): « Tunc felix universa esset humana societas, si nec illi (scilicet primi parentes) malum in posteros trajicerent, nec quisquam ex stirpe eorum iniquitatem committeret, quæ damnationem reciperet. » Ex quo datur intelligi, quod etiamsi primi homines non peccassent, aliqui ex eorum stirpe potuissent iniquitatem committere. Non ergo nascerentur in justitia confirmati.

CONCLUSIO. — Confirmatur homo in justitia per apertam Dei visionem, quam cum parentes, quamdiu generassent, non habuissent, nec etiam in statu innocentiae nati, in justitia confirmati fuissent.

Respondeo dicendum quod non videtur possibile quod pueri in statu innocentiae nascerentur in justitia confirmati. Manifestum est enim quod pueri in sua nativitate non habuissent plus perfectionis quàm eorum parentes in statu generationis. Parentes autem, quamdiu generassent (2), non fuissent confirmati in justitia. Ex hoc enim creatura rationalis in justitia confirmatur, quod efficitur beata per apertam Dei visionem; cui viso non potest non inhærere, cum ipse sit ipsa essentia bonitatis, à qua nullus potest averti; cum nihil desideretur, et ametur nisi sub ratione boni. Et hoc dico secundum legem communem; quia ex aliquo privilegio speciali secus accidere potest; sicut creditur de Virgine matre Dei (3). Quam citò autem Adam ad illam beatitudinem pervenisset quod Deum per essentiam videret, efficeretur spiritualis et mente, et corpore; et animalis vita cessaret, in qua sola generationis usus fuisset. Unde manifestum est quod parvuli non nascerentur in justitia confirmati.

Ad *primum* ergo dicendum, quod si Adam non peccasset, non generaret ex se filios gehennæ, ita scilicet quod ab ipso peccatum contraherent, quod est causa gehennæ; possent tamen fieri filii gehennæ per liberum arbitrium peccando. Vel si filii gehennæ non fierent per peccatum, hoc non esset propter hoc quia essent in justitia confirmati; sed propter divinam providentiam, per quam à peccato conservarentur immunes (4).

Ad *secundum* dicendum, quod Anselmus hoc non dicit asserendo, sed

(1) Apud Anselmum non legitur *vixissent*, quomodo communiter habent S. Thomæ exemplaria, sed *vixissent*.

(2) Non quoad actum solum, sed quoad statum, id est, in statu generandi fuisset, etc.

(3) Confer quod dicitur de B. Virgine Dei Matre (III part. quæst. XXVII, art. 5 ad 2).

(4) Ex Gregorio in illa hypothesisi nemo damnaretur, et nulli alii quàm electi nati fuissent.

opinando; quod patet ex ipso modo loquendi, cùm dicit: « Videtur, quòd si vixissent, etc. »

Ad *tertium* dicendum, quòd ratio ista non est efficax; quamvis per eam Anselmus motus fuisse videatur, ut ex ejus verbis apparet (loc. in arg. 2 cit.). Non enim sic per peccatum primi parentis ejus posterì necessitatem peccandi incurrunt, ut ad justitiam redire non possint: quod est tantum in damnatis. Unde nec ita necessitatem non peccandi transmisisset ad posteros, quòd omnino peccare non possent; quod est tantum in beatis.

Ad *quartum* dicendum, quòd non est simile de homine et angelo. Nam homo habet liberum arbitrium vertibile et ante electionem, et post; non autem angelus; sicut supra dictum est (quæst. lxiiv, art. 2), cùm de angelis ageretur.

QUÆSTIO CI.

DE CONDITIONE PROLIS GENERANDÆ QUANTUM AD SCIENTIAM, IN DUOS ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de conditione prolis generandæ quantum ad scientiam; et circa hoc quærentur duo: 1° Utrum pueri nascerentur in scientia perfecti. — 2° Utrum statim post nativitatem habuissent perfectum usum rationis.

ARTICULUS I. — UTRUM IN STATU INNOCENTIÆ PUERI NATI FUISSENT IN SCIENTIA PERFECTI.

De his etiam Sent. ii, dist. 20, quæst. ii, art. 4 ad 5, et art. 2 per totum, et De verit. quæst. xix.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quòd in statu innocentiae pueri nati fuissent in scientia perfecti. Qualis enim fuit Adam, tales filios generasset. Sed Adam fuit in scientia perfectus, ut supra dictum est (quæst. xciv, art. 3). Ergo filii nascerentur ab eo in scientia perfecti.

2. Præterea, ignorantia ex peccato causatur, ut Beda dicit (Super illud Rom. ii: *Propter quod inexcusabilis es*). Sed ignorantia est privatio scientiae. Ergo ante peccatum pueri mox nati omnem scientiam habuissent.

3. Præterea, pueri mox nati justitiam habuissent. Sed ad justitiam requiritur scientia, quæ dirigit in agendis. Ergo scientiam habuissent.

Sed *contra* est, quòd anima nostra per naturam est « sicut tabula rasa, in qua nihil est scriptum, » ut dicitur (De anima, lib. iii, text. 14). Sed eadem animæ natura est modò quæ tunc fuisset. Ergo animæ puerorum in principio scientiâ caruissent.

CONCLUSIO. — Naturale homini est ut scientiam per sensus acquirat: pueri igitur in statu innocentiae nati, non fuissent in scientia perfecti, licet eam progressu temporis facile acquisivissent.

Respondeo dicendum quòd, sicut supra dictum est (quæst. xcix, art. 1) de iis quæ sunt supra naturam, soli auctoritati creditur. Unde ubi auctoritas deficit (1), sequi debemus naturæ conditionem. Est autem naturale homini ut scientiam per sensus acquirat, sicut supra dictum est (quæst. lv, art. 2, et quæst. lxxxiv, art. 6); et ideo anima unitur corpori, quia indiget eo ad suam propriam operationem; quod non esset, si statim à principio scientiam haberet non acquisitam per sensitivas virtutes. Et ideo dicendum est, quòd pueri in statu innocentiae non nascerentur perfecti in scientia, sed eam in processu temporis absque difficultate acquisivissent inveniando, vel addiscendo.

(1) D. Thomæ sententiæ repugnant neque S. Scripturæ, neque S. Patres, ac proinde omnino libera est.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd esse perfectum in scientia fuit individuale accidens primi parentis, inquantum scilicet ipse instituebatur ut pater et instructor totius humani generis; et ideo quantum ad hoc non generasset filios similes sibi, sed solum quantum ad accidentia naturalia, vel gratuita totius naturæ.

Ad *secundum* dicendum, quòd ignorantia est privatio scientiæ, quæ debet haberi pro tempore illo; quod in pueris mox natis non fuisset. Habuissent enim scientiam quæ eis competeat secundum tempus illud. Unde ignorantia in eis non fuisset, sed nescientia respectu aliquorum; quam etiam Dionysius ponit in angelis sanctis (Cœlestis hierarch. cap. 7, à med.).

Ad *tertium* dicendum, quòd pueri habuissent sufficientem scientiam ad dirigendum eos in operibus justitiæ, in quibus homines diriguntur per universalia principia juris (1); quam multò plenius tunc habuissent quàm nunc naturaliter habemus; et similiter aliorum universalium principiorum.

ARTICULUS II. — UTRUM PUERI MOX NATI HABUISSENT PERFECTUM USUM RATIONIS.

De his etiam Sent. II, dist. 25, quæst. II, art. 2 corp. et De verit. quæst. XVIII, art. 8.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quòd pueri in statu innocentiae mox nati habuissent perfectum usum rationis. Nunc enim pueri perfectum usum rationis non habent propter hoc quòd anima per corpus aggravatur. Hoc autem tunc non erat; quia ut dicitur (Sapient. ix, 15): *Corpus quod corrumpitur aggravat animam*. Ergo ante peccatum et corruptionem à peccato subsecutam, pueri mox nati perfectum usum rationis habuissent.

2. Præterea, quædam alia animalia mox nata habent naturalis industriæ usum, sicut agnus statim fugit lupum. Multò ergo magis homines in statu innocentiae mox nati habuissent usum perfectum rationis.

Sed *contra* est, quòd natura procedit ab imperfecto ad perfectum in omnibus generatis. Ergo pueri non statim a principio habuissent perfectum usum rationis.

CONCLUSIO. — Pueri in statu innocentiae mox nati non habuissent perfectum rationis usum sed ad opera puerilia idoneum, ex nimia cerebri illorum humiditate.

Respondeo dicendum quòd, sicut ex supra dictis patet (quæst. LXXXIV, art. 7), usus rationis dependet quodammodo ex usu virium sensitivarum; unde, ligato sensu, et impeditis inferioribus viribus sensitivis, homo perfectum usum rationis non habet ut patet in dormientibus et phreneticis. Vires autem sensitivæ sunt virtutes quædam corporalium organorum; et ideo, impeditis earum organis, necesse est quòd earum actus impendantur, et per consequens rationis usus. In pueris autem est impedimentum harum virium propter nimiam humiditatem cerebri, et ideo in eis non est perfectus usus rationis, sicut nec aliorum membrorum. Et ideo pueri in statu innocentiae non habuissent perfectum usum rationis, sicut habituri erant in perfecta ætate. Habuissent tamen perfectionem quàm nunc, quantum ad ea quæ ad eos pertinebant quantum ad statum illum, sicut et de usu membrorum superius est dictum (quæst. xcix, art. 1).

Ad *primum* ergo dicendum, quòd aggravatio accidit ex corruptione cor-

(1) Ita cod. Alcan. cum edit. Rom. theologi addidere *naturalis*, quos secutæ sunt posteriores editiones. Iidem theologi sustulerunt ver-

ba, in quibus homines diriguntur, ut superflua, sed ea retinuerunt editiones, quas vidimus, omnes.

poris in hoc quòd usus rationis impeditur quantum ad ea etiam quæ pertinent ad hominem secundum quamcunque ætatem.

Ad *secundum* dicendum, quòd etiam alia animalia non habent ita perfectum usum industriæ naturalis statim à principio, sicut postea; quod ex hoc patet, quòd aves docent volare pullos suos, et similia in aliis generibus animalium inveniuntur. Et tamen in homine est speciale impedimentum propter abundantiam humiditatis cerebri, ut supra dictum est (quæst. xcix, art. 1).

QUÆSTIO CII.

DE LOCO HOMINIS QUI EST PARADISUS, IN QUATUOR ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de loco hominis, qui est paradisi; et circa hoc quaeruntur quatuor: 1° Utrum paradisi sit locus corporeus. — 2° Utrum sit conveniens locus habitationi humanæ. — 3° Ad quid homo in paradiso positus fuit. — 4° Utrum in paradiso debuit fieri.

ARTICULUS I. — UTRUM PARADISUS SIT LOCUS CORPOREUS (1).

De his etiam 2 2, quæst. LXXXIV, art. 5 ad 5, et Sent. II, dist. 17, quæst. III, art. 2, et Sent. lib. III, dist. 9, quæst. I, art. 5, quæst. III ad 5.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quòd paradisi non sit locus corporeus. Dicit enim Beda (super illud II. Cor. xii: *Raptus est in paradisum*), quòd paradisi pertingit usque ad lunarem circumulum. Sed nullus locus terrenus talis esse potest; tum quia contra naturam terræ esset quòd tantum elevaretur; tum etiam quia sub globo lunari est regio ignis, qui terram consumeret. Non est ergo paradisi locus corporeus.

2. Præterea, Scriptura commemorat quatuor flumina in paradiso oriri, ut patet (Genes. ii). Illa autem flumina quæ ibi nominantur (2), alibi habent manifestas origines, ut patet etiam per Philosophum (Meteor. lib. I, duob. ult. cap.). Ergo paradisi non est locus corporeus.

3. Præterea, aliqui diligentissimè inquisierunt omnia loca terræ habitabilis, qui tamen nullam mentionem faciunt de loco paradisi. Ergo non videtur esse locus corporeus.

4. Præterea, in paradiso describitur lignum vitæ esse. Sed lignum vitæ est aliquid spirituale; dicitur enim (Prov. III, 18) de Sapientia, quòd *est lignum vitæ his qui apprehendunt eam*. Ergo et paradisi non est locus corporeus, sed spiritualis.

5. Præterea, si paradisi sit locus corporalis, oportet quòd et ligna paradisi sint corporalia. Sed hoc non videtur, cum corporalia ligna sint producta tertio die; de plantatione autem lignorum paradisi legitur (Genes. ii), post opera sex dierum. Ergo paradisi non est locus corporeus.

Sed *contra* est, quod Augustinus dicit (Super Genes. ad litt. lib. viii, in princ.): « Tres sunt de paradiso generales sententiæ: una eorum qui tantummodo corporaliter paradisum intelligi volunt; alia eorum qui spiritualiter tantum; tertia eorum qui utroque modo paradisum accipiunt; quam mihi fateor placere sententiam. »

CONCLUSIO. — Paradisi sit locus in parte Orientis convenienter à Deo institutus.

Respondeo dicendum quòd, sicut Augustinus dicit (De civ. Dei, lib. xiii,

(1) Fide certum est paradisum esse locum corporeum. Hieronymus (Epist. LXXI) inter alios Origenis errores hunc ponit quòd sic paradisum allegorizet ut historiæ auferat veritatem, pro

arboribus angelos, pro fluminibus virtutes cælestes intelligens, totamque paradisi continentiam tropologicè interpretatione subvertat.

(2) Nimirum Phison, Geon, Tigris, Euphrates.

cap. 21, in fin.) : « Quæ commodè dici possunt de intelligendo spiritualiter paradiso, nemine prohibente dicantur; dum tamen et illius historiæ fidelissima veritas rerum gestarum narratione commendata credatur. » Ea enim quæ de paradiso in Scriptura dicuntur, per modum narrationis historicæ proponuntur. In omnibus autem quæ sic Scriptura tradit, est pro fundamento tenenda veritas historiæ, et desuper spirituales expositiones fabricandæ. Est ergo paradisos, ut Isidorus dicit (Etymol. lib. xiv, cap. 3, in princ.) : « Locus in Orientis partibus constitutus, cujus vocabulum ex græco in latinum vertitur, Hortus (1). » Convenienter autem in parte orientali dicitur situs; quia credendum est quòd in nobilissimo loco totius terræ sit constitutus. Cùm autem Oriens sit dextera cœli, ut patet per Philosophum (De cœlo, lib. II, text. 15), dextera autem est nobilior quàm sinistra; conveniens fuit ut in orientali parte paradisos terrenus institueretur à Deo (2).

Ad *primum* ergo dicendum, quòd Bedæ verbum non est verum si secundum situm manifestum intelligatur. Potest tamen exponi, quòd usque ad locum lunaris globi ascendit, non secundum situm eminentiam, sed secundum similitudinem, quia est ibi perpetua aeris temperies, ut Isidorus dicit (loc. sup. cit.), et in hoc assimilatur corporibus cœlestibus, quæ sunt absque contrarietate. Magis tamen fit mentio de lunari globo quàm de aliis sphaëris, quia lunaris globus est terminus cœlestium corporum versùs nos, et luna etiam est magis terræ affinis inter omnia corpora cœlestia; unde et quasdam tenebras nebulosas habet quasi accedens ad opacitatem. Quidam autem dicunt, quòd paradisos pertingebat usque ad lunarem globum, id est, usque ad medium aeris interstitium, in quo generantur pluvix, et venti, et hujusmodi, quia dominium super ejusmodi evaporationes maxime attribuitur lunæ. Sed secundum hoc locus ille non esset conveniens habitationi humanæ; tum quia ibi est maxima intemperies, tum quia non est temperatus complexioni humanæ, sicut aer inferior magis terræ vicinus.

Ad *secundum* dicendum, quòd, sicut Augustinus dicit (Super Genes. ad litt. lib. viii, cap. 7 ad fin.), « credendum est quòd locus paradisi à cognitione hominum est remotissimus; flumina autem, quorum fontes noti esse dicuntur, alicubi isse sub terras, et post tractus prolixarum regionum locis aliis erupisse. Nam hoc solere nonnullas aquas facere quis ignorat? »

Ad *tertium* dicendum, quòd locus ille seclusus est à nostra habitatione aliquibus impedimentis vel montium, vel marium, vel alicujus æstuosæ regionis, quæ pertransiri non potest (3). Et ideo scriptores locorum de hoc loco mentionem non fecerunt.

Ad *quartum* dicendum, quod lignum vitæ est quædam materialis arbor, sic dicta, quia ejus fructus habebat virtutem conservandi vitam, ut supra

(4) Sumitur ista vox interdum pro statu et loco veræ beatitudinis, ut (Luc. xxiii) : *Hodiè mecum eris in paradiso*. (Apoc. ii) : *Vincenti dabo edere de ligno vitæ quod est in paradiso Dei mei*. Interdum verò et magis propria pro horto insigni et amœno.

(2) Nunc communiter admittitur paradisos terrestrem situm esse in Armenia, unde scaturiunt fontes Euphratis, Tigris, Phasi et Araxis. Postremus ille fluvius idem esse ac Gehon putatur (Vid. *Dissertation sur le paradis terrestre dans la Bible de Venise*).

(3) Jansenius, Pererius et alii recentiores paradisos terrestrem superesse non existimant, sed præter B. Thomam tum hic, tum art. 2 ad 5, et part. III, quest. XLIX, art. 5 ad 2, Basilium in Hexameron, Justin. in quest. de orthod. quest. LXXXV, num. lib. v cont. hæres. cap. 5, Athan. (Epist. De decret. synodi Nicænæ), Theodoret. (quest. xxix in Gen. Hieron. epist. Lxi, cap. 40), August. (lib. De peccat. origin. cap. 25), Bonaventura, Bellarm. (De grat. lib. I, cap. 46) loquuntur de paradiso tanquam de aliquo loco qui adhuc supersit.

dictum est (quæst. xcvi, art. 4), et tamen aliquid significabat spiritualiter; sicut et petra (1) in deserto fuit aliquid materiale, et tamen significavit Christum. Similiter etiam lignum scientiæ boni et mali materialis arbor fuit, sic nominata propter eventum futurum; quia post ejus esum homo per experimentum poenæ didicit quid interesset inter obedientiæ bonum, et inobedientiæ malum; et tamen spiritualiter potuit significare liberum arbitrium, ut quidam dicunt.

Ad quintum dicendum, quòd, secundum Augustinum (Super Genes. ad litt. lib. v, cap. 5, et lib. viii, cap. 3), tertio die productæ sunt plantæ non in actu, sed secundum quasdam rationes seminales; sed post opera sex dierum productæ sunt plantæ tam paradisi, quàm aliæ in actu. Secundum alios verò sanctos oportet dicere quòd omnes plantæ productæ sunt in actu tertio die, et etiam ligna paradisi. Sed quod dicitur de plantatione lignorum paradisi post opera sex dierum, intelligitur per recapitulationem esse dictum. Unde littera nostra (2) habet: *Plantaverat Dominus Deus paradisum voluptatis à principio.*

ARTICULUS II. — UTRUM PARADISUS FUERIT LOCUS CONVENIENS HABITATIONI HUMANÆ (3).

De his etiam Sent. II, dist. 20, art. 5 corp. et Opusc. II, cap. 192.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quòd paradisos non fuerit locus conveniens habitationi humanæ. Homo enim et angelus similiter ad beatitudinem ordinantur. Sed angelus statim à principio factus est habitator loci beatorum, scilicet coeli empyrei. Ergo etiam ibi debuit institui habitatio hominis.

2. Præterea, si locus aliquis debetur homini, aut debetur ei ratione animæ, aut ratione corporis. Si ratione animæ, debetur ei pro loco cælum, qui videtur esse locus naturalis animæ, cum omnibus insitus sit appetitus coeli. Ratione autem corporis non debetur ei alius locus quàm aliis animalibus. Ergo paradisos nullo modo fuit locus conveniens habitationi humanæ.

3. Præterea, frustra est locus in quo nullum locatum continetur. Sed post peccatum paradisos non est locus habitationis humanæ. Ergo si est locus habitationi humanæ congruus, in vanum videtur à Deo institutus fuisse.

4. Præterea, homini, cum sit temperatæ complexionis, congruus est locus temperatus. Sed locus paradisi non est locus temperatus; dicitur enim esse sub æquinociali circulo, qui locus videtur esse calidissimus, cum bis in anno sol transeat super summitatem capitum eorum qui ibi habitant. Ergo paradisos non est locus congruus habitationi humanæ.

Sed *contra* est, quod Damascenus dicit de paradiso (De orth. fid. lib. II, cap. 11, circa princ.), « quòd est divina regio, et digna ejus qui secundum imaginem Dei erat, conversatio. »

CONCLUSIO. — Paradisos est locus conveniens humanæ habitationi secundum primæ immortalitatis statum.

Respondeo dicendum quòd, sicut supra dictum est (quæst. xcvi, art. 4), homo sic erat incorruptibilis et immortalis, non quia corpus ejus disposi-

(1) Ea nimirum ex qua populo sitiienti ad virgæ Mosis percussione abundantè fluxerant aquæ; tum Ex. xvii, 6, tum expressius Num. xx, 11. Quod et I. Cor. x, 4 de Christo Apostolus explicat.

(2) Hoc est vulgata editio cui et græcum ἐπυτεύειν aoristo primo consentaneum esse po-

test, cum non perfectum solum, sed et plusquam perfectum præteritum indefinitè significet.

(3) Certum est paradisos fuisse locum habitationi humanæ convenientem, siquidem in Scripturis vocatur *deliciarum locus*, et hæbraicè *Eden*, idem sonat ac latine *voluptas*.

tionem incorruptibilitatis haberet, sed quia inerat animæ vis quædam ad præservandum corpus à corruptione. Corrupti autem potest corpus humanum et ab interiori, et ab exteriori. Ab interiori quidem corrumpitur per consumptionem humidi et per senectutem, ut supra dictum est (loc. cit.), cui corruptioni occurrere poterat primus homo per esum ciborum. Inter ea verò quæ exterius corrumpunt, præcipuum videtur esse distemperatus aer; unde huic corruptioni maximè occurritur per temperiem aeris. In paradiso autem utrumque invenitur; quia, ut Damascenus dicit (loc. sup. cit.), est locus « temperato et tenuissimo et purissimo aere circumfulgens, plantis semper floridis comatus(1). Unde manifestum est quòd paradisos est locus conveniens habitationi humanæ secundum primæ immortalitatis statum.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd cælum empyreum est supremum corporaliū locorum, et est extra omnem mutabilitatem. Et quantum ad primum horum, est locus congruus naturæ angelicæ; quia sicut Augustinus dicit (De Trinit. lib. III, cap. 4): « Deus regit creaturam corporalem per spiritualem. » Unde conveniens est quòd spiritualis natura sit supra omnem corporalem constituta, sicut ei præsidens. Quantum autem ad secundum, convenit statui beatitudinis, qui est firmatus in summa stabilitate. Sic igitur locus beatitudinis congruit angelo secundum naturam suam, unde ibi creatus est. Non autem congruit homini secundum suam naturam, cum non præsideat toti corporali creaturæ per modum gubernationis; sed competit ei solum ratione beatitudinis. Unde non est positus à principio in cælo empyreo; sed illuc transferendus erat in statu finalis beatitudinis (2).

Ad *secundum* dicendum, quòd ridiculum est dicere, quòd animæ aut alicui spirituali substantiæ sit aliquis locus naturalis; sed per congruentiam quamdam aliquis specialis locus creaturæ spirituali(3) attribuitur. Paradisos enim terrestris erat locus congruens homini et quantum ad animam, et quantum ad corpus, inquantum scilicet in anima erat vis præservandi corpus humanum à corruptione, quod non competeat aliis animalibus. Et ideo, ut Damascenus dicit (loc. cit. in arg. *Sed cont.*): In paradiso nullum irrationalium habitabat; licet ex quadam dispensatione animalia fuerint illuc divinitus adducta ad Adam (4), et serpens illuc accesserit per operationem diaboli.

Ad *tertium* dicendum, quòd non propter hoc locus est frustra, quia non est ibi hominum habitatio post peccatum; sicut etiam non frustra fuit homini attributa immortalitas quædam, quam conservaturus non erat. Per huiusmodi enim ostenditur benignitas Dei ad hominem, et quid homo peccando amiserit; quamvis (ut dicitur) nunc Enoch et Elias in illo paradiso habitent (5).

Ad *quartum* dicendum, quòd illi qui dicunt paradisum esse sub circulo æquinoctiali, opinantur sub circulo illo esse locum temperatissimum

(1) Ex græco *φουτοῖς ἀειθέλει κόμων*, quasi per metaphoram à capillis quibus ornatur caput, significatur paradisos ornatus plantis quæ penrennem virorem et vigorem indesinentem retinerent.

(2) Seu beatitudinis quæ finem imponere debebat ejus conversationi terrenæ; vel beatitudinis ad quam velut ad finem aspirabat.

(5) Ita Nicolai cum edit. Patav. Edit. Rom. anni 1679, *incorporati*. Cod. Alcan. cum edit.

Rom. anni 1570, *corporali*; et ad marginem codicis scribitur *spiritualis*, quæ optima est lectio.

(4) Ut illis nomina imponeret. Non negat tamen S. Doctor quin ibi aliquando essent futura aliquæ bestię, ad imperium videlicet hominis.

(5) Id opinati sunt Justinus, Irenæus et multi alii veteres. Cf. quæ habet S. Doctor (2 2, quæst. CLXIV, art. 2 ad 4).

propter æqualitatem dierum et noctium omni tempore; et quia sol nunquam multum ab eis elongatur, ut sit apud eos superabundantia frigoris; nec iterum est apud eos, ut dicunt, superabundantia caloris; quia etsi sol pertranseat super eorum capita, non tamen diu moratur ibi in hac dispositione. Aristoteles tamen (Meteor. lib. II, cap. 5) expressè dicit, quòd regio illa est inhabitabilis propter æstum; quòd videtur probabilius (1); quia terræ, per quas nunquam sol pertransit in directum capitis, sunt immoderate in calore propter solam vicinitatem solis. Quidquid autem de hoc sit, credendum est paradysum in loco temperatissimo constitutum esse, vel sub æquinociali, vel alibi.

ARTICULUS III. — UTRUM HOMO SIT POSITUS IN PARADISO, UT OPERARETUR ET CUSTODIRET ILLUM (2).

Ad tertium sic proceditur. 1. Videtur quòd homo non sit positus in paradiso, ut operaretur, et custodiret illum. Quod enim introductum est in poenam peccati, non fuisset in paradiso in statu innocentie. Sed agricultura introducta est in poenam peccati, ut dicitur (Genes. III). Ergo homo non fuit positus in paradiso, ut operaretur.

2. Præterea, custodia non est necessaria ubi non timetur violentus invasor. Sed in paradiso nullus timebatur violentus invasor. Ergo non erat necessarium ut paradysum custodiret.

3. Præterea, si homo positus est in paradiso, ut operaretur et custodiret ipsum, videtur sequi quòd homo factus sit propter paradysum, et non è converso; quòd videtur esse falsum. Ergo homo non est positus in paradiso, ut operaretur et custodiret illum.

Sed *contra* est quòd dicitur (Gen. II): *Tulit Dominus Deus hominem, et posuit illum in paradiso voluptatis, ut operaretur et custodiret illum.*

CONCLUSIO. — Congruit ut Deus cum fecisset hominem, poneret in paradiso illum, ut ibi operaretur, et custodiret illum.

Respondeo dicendum quòd, sicut Augustinus dicit (Super Genes. ad litt. lib. VII, cap. 10): « Verbum istud Genesis dupliciter potest intelligi. » Uno modo sic, quòd Deus posuit hominem in paradiso, ut ipse Deus operaretur, et custodiret hominem; *operaretur*, inquam, justificando ipsum; cujus operatio si ab homine cesset, continuo obtenebratur, sicut aer obtenebratur, si cesset influentia luminis; *ut custodiret* verò ab omni corruptione et malo. Alio modo potest intelligi, ut homo operaretur (3), et custodiret paradysum. Nec tamen illa operatio esset laboriosa sicut post peccatum, sed fuisset jucunda propter experientiam virtutis naturæ. Custodia etiam illa non esset contra invasorem; sed esset ad hoc quòd homo sibi paradysum custodiret, ne ipsum peccando amitteret. Et hoc totum in bonum hominis cedebat. Et sic paradysus ordinabatur ad bonum hominis, et non è converso.

Et per hoc patet responsio ad objecta.

ARTICULUS IV. — UTRUM HOMO FACTUS FUERIT IN PARADISO (4).

Ad quartum sic proceditur. 1. Videtur quòd homo factus fuerit in paradiso. Angelus enim in loco suæ habitationis creatus fuit, scilicet in coelo

(1) Animadvertere non necessarium est hanc opinionem nunc propugnari non posse; nam in multis locis regio æquinoxialis temperatum aerem præbet.

(2) Ex hoc articulo habes quomodo per rationem Scriptura Genes. vestitam destruas errorem Antiasistarum dicentium operationem manuum, uti malignam, esse rejiciendam.

(3) Qui verus est utique ac legitimus loci sen-

sus, ut operari paradysum dicatur eo modo quo sup. vers. 5 ibidem præmissum est: *Non erat homo qui operaretur terram*, id est, qui eam excoleret.

(4) Ex hoc articulo habes quomodo per rationem ostendas rectè dictum fuisse (Gen. II): *Plantaverat autem Dominus Deus paradysum voluptatis, in quo posuit hominem quem formaverat.*

empyreo. Sed paradísus fuit locus congruus habitationi humanæ ante peccatum. Ergo videtur quòd in paradiso homo debuit fieri.

2. Præterea, alia animalia conservantur in loco suæ generationis, sicut pisces in aquis, et animalia gressibilia in terra, unde producta sunt. Homo autem conservatus fuisset in paradiso, ut dictum est (quæst. xcvi, art. 4). Ergo in paradiso fieri debuit.

3. Præterea, mulier in paradiso facta fuit. Sed vir dignior est muliere. Ergo multò magis vir debuit fieri in paradiso.

Sed *contra* est quod dicitur (Gen. ii, 15): *Tulit Deus hominem, et posuit eum in paradiso.*

CONCLUSIO. — Factus est homo extra paradísus, deinde in ipsum gratiâ Dei translatus est, transferendus inde post vitam animalem in cælum.

Respondeo dicendum quòd paradísus fuit locus congruus habitationi humanæ quantum ad incorruptionem primi statûs. In corruptio autem illa non erat hominis secundum naturam, sed ex supernaturali Dei dono. Ut ergo hoc gratiæ Dei imputaretur, non humanæ naturæ, Deus hominem extra paradísus fecit; et postea ipsum in paradiso posuit, ut habitaret ibi toto tempore animalis vitæ (1); postmodum, cum spiritualem vitam adeptus esset, transferendus in cælum.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd cælum empyreum est locus congruus angelis quantum ad eorum naturam, et ideo ibi sunt creati.

Et similiter dicendum ad *secundum*. Loca enim illa congruunt animalibus secundum suam naturam.

Ad *tertium* dicendum, quòd mulier facta fuit in paradiso, non propter dignitatem suam, sed propter dignitatem principii ex quo corpus ejus formabatur; et similiter filii in paradiso fuissent nati, in quo parentes jam erant positi.

QUÆSTIO CIII.

DE GUBERNATIONE RERUM IN COMMUNI, IN OCTO ARTICULOS DIVISA.

Postquam præmissum est de creatione rerum, et distinctione earum, restat nunc tertio considerandum de rerum gubernatione, et primò in communi; secundò in speciali de effectibus gubernationis. — Circa primum quærentur octo: 1° Utrum mundus ab aliquo gubernetur. — 2° Quis sit finis gubernationis ipsius. — 3° Utrum gubernetur ab uno. — 4° De effectibus gubernationis. — 5° Utrum omnia divinæ gubernationi subsint. — 6° Utrum omnia immediatè gubernentur à Deo. — 7° Utrum divina gubernatio cassetur in aliquo. — 8° Utrum aliquid divinæ providentiæ contrahatur.

ARTICULUS I. — UTRUM MUNDUS GUBERNETUR AB ALIQUO (2).

De hisetiam 2 2, quæst. xci, art. 5 corp., et Sent. i, dist. 5, quæst. i, art. 2, et Cont. gent. lib. iii, cap. 64, et De verit. quæst. v, art. 2 et 5 corp.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quòd mundus non gubernetur ab aliquo. Illorum enim est gubernari, quæ moventur vel operantur propter finem. Sed res naturales, quæ sunt magna pars mundi, non moventur aut operantur propter finem, quia non cognoscunt finem. Ergo mundus non gubernatur.

(1) Prout spirituali opponitur non ex parte animæ, sed ex parte corporis; putà nullis amplius alimentis vel fuleimentis corporalibus ingenti, sicut I. Cor. xv, ac deinceps per antihesiim usurpatur

(2) Ex hoc articulo habes quomodo per ratio-

nem interimas hæresim quorundam Judæorum tollentium Providentiam, affirmando fortuito casu omnia constare. Hanc sententiam tenuerunt quoque Marcio, Priscilliani et quidam philosophi.

2. Præterea, eorum est propriè gubernari, quæ ad aliquid moventur. Sed mundus non videtur ad aliquid moveri, sed in se stabilitatem habet. Ergo non gubernatur.

3. Præterea, id quod in se habet necessitatem quâ determinatur ad unum, non indiget exteriori gubernante. Sed principaliores mundi partes quâdam necessitate determinantur ad unum in suis actibus et motibus. Ergo mundus gubernatione non indiget.

Sed *contra* est quod dicitur (Sap. xiv, 3) : *Tu autem, Pater, gubernas omnia providentiâ*; et Boetius dicit (De consolat. lib. iii, metro 9) : *O qui perpetuâ mundum ratione gubernas*.

CONCLUSIO. — Cùm omnia, quæ sunt in mundo, certos et determinatos fines consequantur, à divina sapientia regantur necesse est.

Respondeo dicendum quòd quidam antiqui philosophi (1) gubernationem mundo subtraxerunt, dicentes omnia fortuitò agi. Sed hæc positio ostenditur esse impossibilis ex duobus : primò quidem ex eo quod apparet in ipsis rebus. Videmus enim in rebus naturalibus provenire quod melius est, aut semper, aut in pluribus; quod non contingeret, nisi per aliquam providentiam res naturales dirigerentur ad finem boni, quod est gubernare. Unde ipse ordo certus rerum manifestè demonstrat gubernationem mundi; sicut si quis Intraret domum bene ordinatam, ex ipsa domus ordinatione ordinatoris rationem perpenderet, ut ab Aristotele dictum Tullius introducit (De natura deor. lib. ii, vel potius ut à Cleante (2), aliquant. à princip.); Arist. tamen quid simile habet (Metaph. lib. xii, text. 52). Secundò autem apparet idem ex consideratione divinæ bonitatis, per quam res in esse productæ sunt, ut ex supradictis patet (quæst. xix, art. 4 ad 1, et quæst. xlv, art. 1 et 2). Cùm enim optimi sit optima producere, non convenit summæ Dei bonitati quòd res productas ad perfectum non perducatur. Ultima autem perfectio uniuscujusque est in consecutione finis. Unde ad divinam bonitatem pertinet, ut sicut produxit res in esse, ita etiam eas ad finem perducatur; quod est gubernare.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd aliquid movetur vel operatur propter finem dupliciter: uno modo sicut agens seipsum in finem, ut homo et aliæ creaturæ rationales; et talium est cognoscere rationem finis, et eorum quæ sunt ad finem: alio modo aliquid dicitur operari, vel moveri propter finem, quasi ab aliquo actum, vel directum in finem; sicut sagitta movetur directa ad signum à sagittante, qui cognoscit finem, non autem sagitta. Unde sicut motus sagittæ ad determinatum finem demonstrat apertè quòd sagitta dirigitur ab aliquo cognoscente; ita certus cursus naturalium rerum cognitione carentium manifestè declarat mundum ratione aliquâ gubernari.

Ad *secundum* dicendum, quòd in omnibus rebus creatis est aliquid stabile, ad minus prima materia; et aliquid ad motum pertinens, ut sub motu etiam operationem comprehendamus. Et quantum ad utrumque res indiget gubernatione; quia hoc ipsum quod in rebus est stabile, in nihilum decideret, quia ex nihilo est, nisi manu gubernatoris servaretur, ut infra patebit (quæst. civ, art. 1).

Ad *tertium* dicendum, quòd necessitas naturalis inhærens rebus quæ determinantur ad unum, est impressio quædam Dei dirigentis ad finem; sicut necessitas quâ sagitta agitur, ut ad certum signum tendat, est impressio sagittantis, et non sagittæ. Sed in hoc differt, quia id quod creaturæ

(1) Error ille præcipuè ad Epicurum et illius discipulos spectat.

(2) Cleantes fuit Zenonis discipulus.

à Deo recipiunt, est earum natura; quod autem ab homine rebus naturalibus imprimitur præter earum naturam, ad violentiam pertinet. Unde sicut necessitas violentiæ in motu sagittæ demonstrat sagittantis directionem; ita necessitas naturalis creaturarum demonstrat divinæ providentiæ gubernationem.

ARTICULUS II. — UTRUM FINIS GUBERNATIONIS MUNDI SIT ALIQUID EXTRA MUNDUM (1).

De his etiam 1 2, quæst. I, art. 8, et Cont. gent. lib. III, cap. 47, 23 et 27 fin.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quòd finis gubernationis mundi non sit aliquid extra mundum existens. Illud enim est finis gubernationis rei, ad quod res gubernata perducitur. Sed illud ad quod res aliqua perducitur, est aliquod bonum in ipsa re (2); sicut infirmus perducitur ad sanitatem, quæ est aliquod bonum in ipso. Ergo finis gubernationis rerum non est aliquod bonum extrinsecum, sed aliquod bonum in ipsis rebus existens.

2. Præterea, Philosophus dicit (Eth. lib. I, cap. 1), quòd « finium quidam sunt operationes, quidam opera, » id est, operata (3). Sed nihil extrinsecum à toto universo potest esse operatum; operatio autem est in ipsis operantibus. Ergo nihil extrinsecum potest esse finis gubernationis rerum.

3. Præterea, bonum multitudinis videtur esse ordo, et pax, quæ est tranquillitas ordinis, ut Augustinus dicit (De civ. Dei, lib. XIX, cap. 13, in princ.). Sed mundus in quadam rerum multitudine consistit. Ergo finis gubernationis mundi est pacificus ordo, qui est in ipsis rebus. Non ergo finis gubernationis rerum est quoddam bonum extrinsecum.

Sed *contra* est quod dicitur (Proverb. XVI, 4): *Universa propter se operatus est Dominus*. Ipse autem est extra totum ordinem universi. Ergo finis rerum est quoddam bonum intrinsecum.

CONCLUSIO. — Cùm principium rerum sit externum, oportet et finem gubernationis mundi esse aliquid extra mundum.

Respondeo dicendum quòd cùm finis respondeat principio, non potest fieri ut principio cognito, quis sit rerum finis ignoretur. Cùm igitur principium rerum sit aliquid extrinsecum à toto universo (4), scilicet Deus, ut ex supra dictis patet (quæst. XIX, art. 4, et quæst. XLIV, art. 1 et 2), necesse est quòd etiam finis rerum sit quoddam bonum extrinsecum. Et hoc ratione apparet. Manifestum est enim quòd bonum habet rationem finis; unde finis particularis alicujus rei est quoddam bonum particulare; finis autem universalis rerum omnium est quoddam bonum universale. Bonum autem universale est quod est per se et per suam essentiam bonum, quod est ipsa essentia bonitatis; bonum autem particulare est, quod est participativè bonum. Manifestum est autem quòd in tota universitate creaturarum nullum est bonum quod non sit participativè bonum. Unde illud bonum quod est finis totius universi, oportet quòd sit extrinsecum à toto universo.

Ad primum ergo dicendum, quòd bonum aliquod consequimur multipliciter: uno modo sicut formam in nobis existentem, ut sanitatem, aut scien-

(1) In hoc articulo D. Thomas docet finem ad quem tendunt omnes res quæ gubernantur esse aliquid extra mundum, scilicet Deum.

(2) Hoc est aliquod bonum quod intrinsecè inexistet in illa cùm ad ejus adaptionem pervenerit, sicut sanitas inexistit sano et intrinsecè illi afficit.

(3) Ex græco ἐργα quasi operationis effectus vel termini.

(4) Quia non est pars universi, nec universi

compositionem ingreditur, nec ullo universi spatio quantumcunque includi potest. Alioquin nihil est intimius vel magis intrinsecum quàm Deus ipse universo, velut per essentiam rebus omnibus inexistens, ut superius (quæst. VIII, art. 5. ex professo dictum est. Unde Augustinus (Sup. Gen. ad litt. lib. VIII, cap. 23) intrinsecus creatas etiam extrinsecus naturas administrat... interior omni rei quia in ipso sunt omnia, et exterior omni rei, quia ipse est super omnia, etc.

tiam; alio modo ut aliquid per nos operatum, sicut ædificator consequitur finem faciendo domum; alio modo sicut aliquod bonum habitum, vel pos-
 sessum, ut ille qui emit, consequitur finem possidendo agrum. Unde nihil
 prohibet, illud ad quod perducitur universum, esse quoddam bonum ex-
 trinsecum.

Ad *secundum* dicendum, quòd Philosophus loquitur de finibus artium, quarum quædam habent pro finibus operationes ipsas, sicut citharistæ finis est citharizare; quædam verò habent pro fine quoddam operatum, sicut ædificatoris finis non est ædificare, sed domus. Contingit autem aliquid extrinsecum esse finem non solum sicut operatum, sed etiam sicut pos-
 sessum, seu habitum, vel etiam sicut repræsentatum; sicut si dicamus quòd Hercules est finis imaginis, quæ fit ad eum repræsentandum. Sic igitur potest dici quòd bonum extrinsecum à toto universo est finis gubernationis rerum sicut habitum et repræsentatum: quia ad hoc unaquæque res tendit, ut participet ipsum, et assimiletur ei quantum potest.

Ad *tertium* dicendum, quòd finis quidem universi est aliquod bonum in ipso existens, scilicet ordo ipsius universi. Hoc autem bonum non est ultimus finis, sed ordinatur ad bonum extrinsecum ut ad ultimum finem; sicut etiam ordo exercitus ordinatur ad ducem, ut dicitur (Met. lib. XII, text. 52).

ARTICULUS III. — UTRUM MUNDUS GUBERNETUR AB UNO (1).

De his etiam Sent. II, dist. 4, quæst. 1, art. 2, et De verit. quæst. V, art. 2.

Ad tertium sic proceditur. 1. Videtur quòd mundus non gubernetur ab uno. De causa enim per effectus judicamus. Sed in gubernatione rerum apparet quòd res non uniformiter gubernantur et operantur; quædam enim sunt contingentia, quædam verò ex necessitate, et secundum alias diversitates (2). Ergo mundus non gubernatur ab uno.

2. Præterea, ea quæ gubernantur ab uno, à se invicem non dissentiunt nisi propter imperitiam aut insipientiam aut impotentiam gubernantis; quæ à Deo sunt procul. Sed res creatæ à se invicem dissentiunt, et contra se invicem pugnant, ut in contrariis apparet. Non ergo mundus gubernatur ab uno.

3. Præterea, in natura semper invenitur quod melius est. Sed *melius est simul esse duo quàm unum*, ut dicitur (Eccles. IV, 9). Ergo mundus non gubernatur ab uno, sed à pluribus.

Sed *contra* est quòd unum Deum et unum Dominum confitemur, secundum illud Apostoli (I. Cor. VIII, 6): *Nobis est unus Deus pater... et Dominus unus*; quorum utrumque ad gubernationem pertinet; nam ad dominum pertinet gubernatio subditorum; et Dei nomen ex providentia sumitur (3), ut supra dictum est (quæst. XIII, art. 8). Ergo mundus gubernatur ab uno.

CONCLUSIO. — Cùm finis gubernationis mundi sit optimum bonum, necesse est ipsum ab uno gubernari.

Respondeo dicendum quòd necesse est dicere quòd mundus ab uno gubernetur. Cùm enim finis gubernationis mundi sit quod est essentialiter bonum, quod est optimum, necesse est quòd mundi gubernatio sit optima.

(1) Scriptura apertè declarat mundum ab uno gubernari: *Quem constituit alium super terram, aut quem posuit super solem quem fabricatus est?* (Job, XXXIV) *Quis Deus præter Dominum, aut quis Deus præter Deum nostrum.*

(2) Putà quòd aliæ sint bonæ, aliæ malæ, sive

aliæ proficuæ, utiles ac honestæ; aliæ inhonestæ, noxiæ, inutiles, etc.

(3) Vox *Deus* secundum Damascenum deducitur (lib. I, cap. 42) à *θεεῖν* quod est curare et fovere universa, vel ab *αἰθεῖν* quod est ardere, vel à *θεασάσθαι* quod est considerare omnia. Hæc omnia ad officium Providentiæ spectant.

Optima autem gubernatio est quæ fit per unum. Cujus ratio est, quia gubernatio nihil aliud est quàm directio gubernatorum ad finem, qui est ali- quod bonum. Unitas autem pertinet ad rationem bonitatis, ut Boetius pro- bat (De consol. lib. III, prosa 14), per hoc quòd sicut omnia desiderant bonum, ita desiderant unitatem, sine qua esse non possunt; nam unumquodque intantum est, inquantum unum est. Unde videmus quòd res repugnant suæ divisioni quantum possunt, et quòd dissolutio uniuscujusque rei provenit ex defectu illius rei. Et ideo id ad quod tendit intentio multitudinem guber- nantis, est unitas, sive pax. Unitatis autem causa per se est unum. Mani- festum est enim quòd plures multa unire et concordare non possunt, nisi ipsi aliquo modo uniantur. Illud autem quod est per se unum, potest esse causa unitatis convenientiùs quàm multi uniti; unde multitudo meliùs gubernatur per unum quàm per plures (1). Relinquitur ergo quòd guber- natio mundi, quæ est optima, sit ab uno gubernante. Et hoc est quod Phi- losophus dicit (Metaph. lib. XII, in fin.): « Entia nolunt disponi male, nec bonum pluralitas principatum: unus ergo princeps (2). »

Ad *primum* ergo dicendum, quòd motus est actus mobilis à movente. Difformitas ergo motuum est ex diversitate mobilium, quam requirit per- fectio universi, ut supra dictum est (quæst. XLVII, art. 1 et 2, et quæst. XLVIII, art. 2), non ex diversitate gubernantium.

Ad *secundum* dicendum, quòd contraria etsi dissentiant quantum ad fines proximos, conveniunt tamen quantum ad finem ultimum, prout conclu- duntur sub uno ordine universi.

Ad *tertium* dicendum, quòd in particularibus bonis duo sunt meliora quàm unum; sed ei quod est essentialiter bonum, non potest fieri aliqua additio bonitatis.

ARTICULUS IV. — UTRUM EFFECTUS GUBERNATIONIS SIT UNUS TANTUM, ET NON PLURES (3).

Ad quantum sic proceditur. 1. Videtur quòd effectus gubernationis mundi sit unus tantum, et non plures. Effectus enim gubernationis esse videtur id quod per gubernationem in rebus gubernatis causatur. Hoc autem est unum, scilicet bonum ordinis, ut in exercitu patet. Ergo gubernationis mundi est unus effectus.

2. Præterea, ab uno natum est unum tantum procedere. Sed mundus gub- ernatur ab uno, ut ostensum est (art. præc.). Ergo et gubernationis effectus est unus tantum.

3. Præterea, si effectus gubernationis non est unus tantum propter uni- tatem gubernantis, oportet quòd multiplicetur secundum multitudinem gu- bernatorum. Hæc autem sunt nobis innumerabilia. Ergo gubernationis ef- fectus non possunt comprehendi sub aliquo certo numero.

Sed *contra* est quod Dionysius dicit (De divin. nom. cap. 12, lect. 1), quòd « Deitas providentiâ et bonitate perfectâ omnia continet, et ipsa im- plet. » Gubernatio autem ad providentiam pertinet. Ergo gubernationis di- vine sunt aliqui determinati effectus.

(1) Illud intelligendum est de eo quod est per se; per accidens enim, sive quia ille unus non sit satis sapiens et satis potens, sive propter va- rias humanæ vitæ corruptiones, interdum con- tingit, ait Sylvius, regimen monarchicum esse melius, si sit temperatum ex aristocratia quæ est regimen optimatum et ex democratia quæ est regimen populare.

(2) Hæc ultima verba sunt ex Homeri carmine

mutuata: οὐκ ἄγαθον πολυκυρανήν εἰς κό- ρανος ἔστω (Iliad. lib. II, v. 204).

(3) De Deo omnium governatore dicit Scrip- tura (Sap. VI): *Æqualiter est illi cura de om- nibus*, ac si aperte ad propositum dicat: gu- bernationis suæ cura quam de mundi rebus uni- versis habet Deus, finis non est alius et alius, sed unus et idem.

CONCLUSIO. — Principalis effectus gubernationis unus est, generales effectus sunt duo, et particulares sunt innumerabiles.

Respondeo dicendum quòd effectus cujuslibet actionis ex fine ejus pensari potest; nam per operationem efficitur ut pertingatur ad finem. Finis autem gubernationis mundi est bonum essenziale, ad cujus participationem et assimilationem omnia tendunt. Effectus igitur gubernationis potest accipi tripliciter: uno modo ex parte ipsius finis; et sic est unus effectus gubernationis, scilicet assimilari summo bono. Alio modo potest considerari effectus gubernationis secundum ea quibus ad Dei assimilationem creatura perducitur; et sic in generali sunt duo effectus gubernationis. Creatura enim assimilatur Deo quantum ad duo, scilicet quantum ad id quod Deus bonus est, inquantum creatura est bona; et quantum ad hoc quòd Deus est aliis causa bonitatis, inquantum una creatura movet aliam ad bonitatem. Unde duo sunt effectus gubernationis, scilicet conservatio rerum in bono, et motio earum ad bonum (1). Tertio modo potest considerari effectus gubernationis in particulari; et sic sunt nobis innumerabiles.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd ordo universi includit in se et conservationem rerum diversarum à Deo institutarum, et motionem earum; quia secundum hæc duo invenitur ordo in rebus, secundum scilicet quòd una est melior alià (2), et secundum quòd una ab alia movetur.

Ad alia duo patet responsio per ea quæ dicta sunt (in corp. art.).

ARTICULUS V. — UTRUM OMNIA DIVINÆ GUBERNATIONI SUBDANTUR (3).

De his etiam sup. quæst. XXII, art. 2 et 3, et Sent. I, dist. 39, quæst. II, art. I, et Cont. gent. lib. III, cap. 64, 94 et 151, et De verit. quæst. V, art. 2 et 4, et Opusc. II, cap. 124, 151 et 155.

Ad quintum sic proceditur. 1. Videtur quòd non omnia divinæ gubernationi subdantur. Dicitur enim (Eccles. ix, 11): *Vidi sub sole nec velocium esse cursum, nec fortium bellum, nec sapientium panem, nec doctorum divitias, nec artificum gratiam, sed tempus casumque in omnibus.* Quæ autem gubernationi alicujus subsunt, non sunt casualia. Ergo ea quæ sunt sub sole, non subdantur divinæ gubernationi.

2. Præterea, Apostolus (I. Corinth. ix, 9) dicit quòd *non est Deo cura de bobus.* Sed unicuique est cura eorum quæ gubernantur ab ipso. Non ergo omnia subduntur divinæ gubernationi.

3. Præterea, illud quod seipsum gubernare potest, non videtur alterius gubernatione indigere. Sed creatura rationalis seipsam gubernare potest (4); cum habeat dominium sui actûs, et per se agat, et non solum agatur ab alio, quod videtur esse eorum quæ gubernantur. Ergo non omnia sunt divinæ gubernationi subdita.

Sed *contra* est quod Augustinus dicit (De civitate Dei, lib. v, cap. 11, circ. fin.), quòd « Deus non solum cælum et terram, nec solum hominem et angelum, sed nec exigui et contemptibilis animantis viscera, nec avis pennulam, nec herbæ flosculum, nec arboris folium sine suarum partium convenientia derelinquit. » Omnia ergo ejus gubernationi subduntur

(1) Adverte hic, ait Cajetanus, quòd quia gubernatio non facit res gubernandas, sed supponit eas, ideo non creatio, sed conservatio ponitur primus gubernationis effectus. Et quia naturaliter res prius in se conservatur quàm promoveatur ad bonum: ideo secundus effectus ponitur motio ad bonum, sub qua comprehenditur actio post conservationem.

(2) Quod ad earum diversitatem spectat, non

ad conservationem præcisè ut sic, ab earum diversitate independentem.

(3) Ex hoc articulo habes quomodo per rationem totaliter disjicias atque pessundes hæreticas phantasias omnium qui Providentiam negant. Nam providentia et gubernatio in idem redeunt, ut patet.

(4) Dicere unumquemque suo arbitrio regi sine Dei auxilio, hoc damnatum fuit in Pelagianis.

CONCLUSIO. — Cùm Deus sit effectiva causa omnium, necesse est ut omnia divinæ providentiæ subdantur, non solùm superiora, sed etiam omnia humana et inferiora.

Respondeo dicendum quòd secundùm eamdem rationem competit Deo esse gubernatorem rerum et causam earum; quia ejusdem est rem producere, et ei perfectionem dare; quod ad gubernantem pertinet. Deus autem est causa non quidem particularis unius generis rerum, sed universalis totius entis, ut supra ostensum est (quæst. XLIV, art. 1 et 2). Unde sicut nihil potest esse quod non sit à Deo creatum; ita nihil potest esse quod ejus gubernationi non subdatur. Patet etiam hoc idem ex ratione finis. In tantum enim alicujus gubernatio se extendit, in quantum se extendere potest finis gubernationis. Finis autem divinæ gubernationis est ipsa sua bonitas, ut supra ostensum est (art. præc., et quæst. XLIV, art. 4). Unde cùm nihil esse possit quod non ordinetur in divinam bonitatem sicut in finem, ut ex supradictis patet (ibid.), impossibile est quòd aliquod entium subtrahatur gubernationi divinæ. Stulta igitur fuit opinio dicentium quòd hæc inferiora corruptibilia, vel etiam singularia, aut etiam res humanæ non gubernantur à Deo. Ex quorum persona dicitur (Ezech. IX, 9): *Dereliquit Dominus terram.*

Ad primum ergo dicendum, quòd sub sole dicuntur esse ea quæ secundùm motum solis generantur et corrumpuntur. In quibus omnibus casus invenitur; non ita quòd omnia quæ in eis fiunt sint casualia, sed quia in quolibet eorum aliquid casuale inveniri potest; et hoc ipsum quod aliquid casuale invenitur in hujusmodi rebus, demonstrat ea alicujus gubernationi esse subjecta (1). Nisi enim hujusmodi corruptibilia ab aliquo superiori gubernarentur, nihil intenderent, maximè quæ non cognoscunt; et sic non eveniret in eis aliquid præter intentionem, quod facit rationem casus. Unde ad ostendendum quòd casualia secundùm ordinem alicujus superioris causæ proveniunt, non dicit simpliciter, quòd vidit casum esse in omnibus; sed dicit *tempus et casum* (2), quia scilicet secundùm aliquem ordinem temporis casuales defectus inveniuntur in his rebus.

Ad secundum dicendum, quòd gubernatio est quædam mutatio gubernatorum à gubernante. Omnis autem motus est actus mobilis à movente, ut dicitur (Physic. lib. III, text. 18). Omnis autem actus proportionatur ei cuius est actus; et sic oportet quòd diversa mobilia diversimodè moveantur etiam secundùm motionem unius motoris. Sic igitur secundùm unam artem Dei gubernantis res diversimodè gubernantur secundùm earum diversitatem. Quædam enim secundùm suam naturam sunt per se agentia, tanquam habentia dominium sui actus; et ista gubernantur à Deo non solùm per hoc quòd moventur ab ipso Deo in eis interiùs operante; sed etiam per hoc quòd ab eo inducuntur ad bonum, et retrahuntur à malo per præcepta et prohibitiones, præmia et poenas. Hoc autem modo non gubernantur à Deo creaturæ irrationales, quæ tantùm aguntur et non agunt. Cùm ergo Apostolus dicit quòd *Deo non est cura de bobus* (3), non totaliter subtrahit boves à cura gubernationis divinæ, sed solùm quantum ad modum qui propriè competit rationali creaturæ, ut ex adjunctis ibi patet.

Ad tertium dicendum, quòd creatura rationalis gubernat seipsam per intellectum et voluntatem; quorum utrumque indiget regi et perfici ab intel-

(1) Le désordre même, ait Bossuetius, prouve qu'il y a un ordre supérieur qui rappelle tout à soi par une loi immuable (édit. de Versailles, tom. XII, pag. 400).

(2) Et quidem græcè *καίρων* quasi opportuni-

tatem ut et mox *ἐπ'άντημα* quasi occursum vel eventum. Hoc nempe sensu quòd hæc omnia eveniant prout opportunum est evenire.

(3) De his vid. quæst. XXII, art. 2 ad 3.

lectu et voluntate Dei. Et ideo supra gubernationem quâ creatura rationalis gubernat seipsam tanquam domina sui actûs, indiget gubernari à Deo.

ARTICULUS VI. — UTRUM OMNIA IMMEDIATÈ GUBERNENTUR A DEO (1).

De his etiam sup. quæst. XXII, art. 3, et Cont. gent. lib. III, cap. 76, 77, 83 et 94, et Opusc. II, cap. 133.

Ad sextum sic proceditur. 1. Videtur quòd omnia immediatè gubernentur à Deo. Gregorius enim Nyssenus (2) (De Providentia, lib. VIII, cap. 3) reprehendit opinionem Platonis, qui divisit providentiam in tria : primam quidem primi Dei, qui providet rebus cœlestibus, et universalibus omnibus; secundam verò providentiam esse dixit secundorum deorum, qui cœlum circumeunt, scilicet respectu eorum quæ sunt in generatione et corruptione; tertiam verò providentiam dixit quorundam dæmonum, qui sunt custodes circa terram humanarum actionum. Ergo videtur quòd omnia immediatè à Deo gubernentur.

2. Præterea, melius est aliquid fieri per unum quàm per multa, si sit possibile, ut dicitur (Phys. lib. VIII, text. 48). Sed Deus potest per seipsum absque mediis causis omnia gubernare. Ergo videtur quòd omnia immediatè gubernet.

3. Præterea, nihil in Deo est deficiens et imperfectum. Sed ad defectum gubernatoris pertinere videtur quòd mediantibus aliquibus gubernet; sicut rex terrenus quia non sufficit ad omnia agenda, nec ubique est præsens in suo regno, propter hoc oportet quòd habeat suæ gubernationis ministros. Ergo Deus immediatè omnia gubernat.

Sed *contra* est quod Augustinus dicit (De Trin. lib. III, cap. 4, in princ.) : « Quemadmodum corpora grossiora et inferiora per subtiliora et potentiora quodam ordine reguntur; ita omnia corpora per spiritum vitæ rationalem; et spiritus vitæ rationalis desertor atque peccator, per spiritum vitæ rationalem pium et justum; et ille per ipsum Deum. »

CONCLUSIO. — Gubernantur omnia immediatè à Deo secundum rationem gubernationis : quoad executionem verò quædam mediantibus aliis gubernantur.

Respondeo dicendum quòd in gubernatione duo sunt considerata, scilicet ratio gubernationis, quæ est ipsa Providentia; et executio. Quantum igitur ad rationem gubernationis pertinet, Deus immediatè omnia gubernat; quantum autem pertinet ad executionem gubernationis, Deus gubernat quædam mediantibus aliis. Cujus ratio est, quia cum Deus sit ipsa essentia bonitatis, unumquodque attribuendum est Deo secundum sui optimum. Optimum autem in omni genere, vel ratione et cognitione practica (3) (qualis est ratio gubernationis) in hoc consistit quòd particularia cognoscantur, in quibus est actus : sicut optimus medicus est qui non considerat sola universalialia, sed qui potest etiam considerare minima particularia; et idem patet in cæteris. Unde oportet dicere, quòd Deus omnium etiam minimorum particularium rationem gubernationis habeat. Sed cum per gubernationem res quæ gubernantur sint ad perfectionem perducendæ, tantò

(1) Ex Scriptura Deus immediatè omnia gubernat quantum ad rationem gubernandi (Rom. XI). *Quis cognovit sensum Domini et quis consiliarius ejus fuit?* (Is. XI) *Quis adjuvit Spiritum Domini, aut quis consiliarius ejus fuit et ostendit illis?* Sed non immediatè quantum ad executionem. *Dei adjuutores sumus* (I. Cor. III). *Nos existimet homo ut ministros Christi et dispensatores mysteriorum Dei*

(I. Cor. IV). *Millia millium ministrabant et* (Dan. VII), etc.

(2) Liber ille in operibus Gregorii Nysseni non occurrit, sed Nemesii est.

(3) Ita cod. Alcan. cum edit. Rom. et Nicolai. Cod. Tarrac. cum Garcia, et edit. Patav. : *Optimum* (edit. Patav. addit autem) *in omni ratione et cognitione practica.*

erit melior gubernatio, quantò major perfectio à gubernante rebus gubernatis communicatur. Major autem perfectio est quòd aliquid in se sit bonum, et etiam sit aliis causa bonitatis, quàm si esset solummodo in se bonum; et ideo sic Deus gubernat res, ut quasdam aliarum in gubernando causas instituat; sicut si aliquis magister discipulos suos non solum scientes faceret, sed etiam aliorum doctores.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd opinio Platonis reprehenditur, quia etiam quantum ad rationem gubernationis posuit Deum non immediatè omnia gubernare; quod patet per hoc quòd divisit in tria providentiam, quæ est ratio gubernationis.

Ad *secundum* dicendum, quòd si solus Deus gubernaret, subtraheretur perfectio causalis à rebus. Unde non totum melius fieret per unum, quod fit per multa.

Ad *tertium* dicendum, quòd non solum pertinet ad imperfectionem (1) regis terreni quòd executores habeat suæ gubernationis, sed etiam ad regis dignitatem; quia ex ordine ministrorum potestas regia præclarior redditur.

ARTICULUS VII. — UTRUM ALIQUID PRÆTER ORDINEM DIVINÆ GUBERNATIONIS CONTINGERE POSSIT (2).

De his etiam sup. quæst. XXII, art. 2 ad 4, et Sent. II, dist. 6, art. 4 ad 3.

Ad septimum sic proceditur. 1. Videtur quòd aliquid præter ordinem divinæ gubernationis contingere possit. Dicit enim Boetius (De consol. lib. III, prosa 12, ante med.), quòd « Deus per bonum cuncta disponit. » Si ergo nihil in rebus contingit præter ordinem divinæ gubernationis, sequeretur quòd nihil esset malum in rebus.

2. Præterea, nihil est casuale quod evenit secundum præordinationem alicujus gubernantis. Si igitur nihil accidit in rebus præter ordinem gubernationis divinæ, sequitur quòd nihil in rebus sit fortuitum et casuale.

3. Præterea, ordo divinæ gubernationis est certus et immutabilis, quia est secundum rationem æternam. Si igitur nihil possit contingere in rebus præter ordinem divinæ gubernationis, sequitur quòd omnia ex necessitate eveniant, et nihil sit in rebus contingens; quod est inconueniens. Potest igitur in rebus aliquid contingere præter ordinem gubernationis divinæ.

Sed *contra* est quod dicitur (Esther, XIII, 9): *Domine Deus; Rex omnipotens, in ditione tua cuncta sunt posita, et non est qui possit resistere tuæ voluntati.*

CONCLUSIO. — Cùm divina providentia sit universalis causa non unius tantum generis, sed universaliter totius entis, nihil potest præter illius ordinem in universo evenire.

Respondeo dicendum quòd præter ordinem alicujus particularis causæ aliquis effectus evenire potest, non autem præter ordinem causæ universalis. Cujus ratio est, quia præter ordinem particularis causæ nihil provenit nisi ex aliqua alia causa impediante, quam quidem causam necesse est reducere in primam causam universalem; sicut indigestio contingit præter ordinem virtutis nutritivæ ex aliquo impedimento, putà ex grossitie cibi, quam necesse est reducere in aliam causam, et sic usque ad causam primam universalem. Cùm igitur Deus sit prima causa universalis non

(1) Ita Nicolai post edit. Duacens. Cod. Alcan. obscure, *defectum*. Quidam codd. et edit. Gothicæ, Colon., Rom. et Patav., *perfectionem*. Mox edit. Rom., *executorem et quia ordine ministrorum*.

(2) In hoc articulo D. Thomas docet esse impossibile quòd aliquid præter ordinem divinæ gubernationis contingat. Ea de re confer quod jam dictum est (quæst. XIX, art. 2).

unius generis tantum, sed universaliter totius entis, impossibile est quod aliquid contingat præter ordinem divinæ gubernationis; sed ex hoc ipso quod aliquid ex una parte videtur exire ab ordine divinæ providentiæ, qui consideratur secundum aliquam particularem causam, necesse est quod in eundem ordinem relabatur secundum aliam causam.

Ad *primum* ergo dicendum, quod nihil invenitur in mundo quod sit totaliter malum (1); quia malum semper fundatur in bono, ut supra ostensum est (quæst. XLVIII, art. 3, et quæst. XLIX, art. 3). Et ideo res aliqua dicitur mala per hoc quod exit ab ordine alicujus particularis boni. Si autem totaliter exiret ab ordine gubernationis divinæ, totaliter nihil esset.

Ad *secundum* dicendum, quod aliqua dicuntur esse casualia in rebus per ordinem ad causas particulares extra quarum ordinem fiunt; sed quantum ad divinam providentiam pertinet, nihil fit casu in mundo, ut Augustinus dicit (Quæst. lib. LXXXIII, quæst. 24).

Ad *tertium* dicendum, quod dicuntur aliqui effectus contingentes per comparisonem ad proximas causas, quæ in suis effectibus deficere possunt; non propter hoc quod aliquid fieri possit extra totum ordinem gubernationis divinæ: quia hoc ipsum quod aliquid contingit præter ordinem causæ proximæ, est ex aliqua causa subjecta gubernationi divinæ.

ARTICULUS VIII. — UTRUM ALIQUID POSSIT RENITI CONTRA ORDINEM GUBERNATIONIS DIVINÆ (2).

Ad octavum sic proceditur. 1. Videtur quod aliquid possit reniti contra ordinem gubernationis divinæ. Dicitur enim (Isa. III, 8): *Lingua eorum et adinventiones eorum contra Dominum.*

2. Præterea, nullus rex justè punit eos qui ejus ordinationi non repugnant. Si igitur nihil contraniteretur divinæ ordinationi, nullus justè puniretur à Deo.

3. Præterea, quælibet res subicitur ordini divinæ gubernationis. Sed una res ab alia impugnatur. Ergo aliqua sunt quæ contranitentur divinæ gubernationi.

Sed *contra* est quod dicit Boetius (De cons. lib. III, prosa 12, circa med.): « Non est aliquid quod summo huic bono vel velit vel possit obsistere. Est igitur summum bonum quod regit cuncta fortiter, suaviterque disponit, » ut dicitur (Sapient. VIII) de divina sapientia.

CONCLUSIO. — Cum unumquodque in operatione sua ad bonum tendat, licet possit à determinato ordine boni declinare: constat nihil contraniti divinæ ordinationi in generali, sed tantum in speciali.

Respondeo dicendum quod ordo divinæ sapientiæ dupliciter potest considerari. Uno modo in generali, secundum scilicet quod progreditur à causa gubernativa totius. Alio modo in speciali, secundum quod progreditur à causa particulari, quæ est executiva divinæ gubernationis. Primo igitur modo nihil contranititur ordini divinæ gubernationis; quod ex duobus patet. Primum quidem ex hoc quod ordo divinæ gubernationis totaliter in bonum tendit; et unaquæque res in sua operatione et conatu non tendit nisi ad bonum: « Nullus enim respiciens ad malum operatur, » ut Dionysius dicit (De div. nom. cap. 4, lect. 22). Alio modo apparet idem ex hoc, quod, sicut

(1) A regarder le total, ait Bossuetius, rien n'est plus grand, ni plus petit qu'il ne faut; ce qui semble défectueux d'un côté sert à un autre ordre supérieur et plus caché que Dieu sait... Où la sagesse est infinie, il ne reste plus de place pour le hasard (Polit. sacrée, lib. VII, art. 6, prop. 16).

(2) Hujus articuli sensus est quod nihil reluctetur ordini divinæ gubernationis, sive quod nihil illibenter agat vel exequatur id quod ad divinam gubernationem pertinet, sed quod omnia quæ aguntur vel naturaliter, vel voluntariè, quasi propria sponte perveniant in id ad quod divinitus ordinantur.

supra dictum est (art. 1 huj. quæst. ad 1), omnis inclinatio alicujus rei vel naturalis vel voluntaria, nihil est aliud quàm quædam impressio à primo movente; sicut inclinatio sagittæ ad signum determinatum nihil aliud est quàm quædam impressio à sagittante. Unde omnia quæ aguntur vel naturaliter vel voluntariè, quasi propriâ sponte perveniunt in id ad quod divinitus ordinantur. Et ideo dicitur Deus *omnia disponere suaviter*.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd dicuntur aliqui vel cogitare, vel loqui, vel agere contra Deum, non quia totaliter renitantur ordini divinæ gubernationis (quia etiam peccantes intendunt aliquod bonum) (1); sed quia contrantuntur cuidam determinato bono, quod est eis conveniens secundum suam naturam aut statum. Et ideo puniuntur justè à Deo.

Et per hoc patet solutio ad *secundum*.

Ad *tertium* dicendum, quòd ex hoc quòd una res alteri contrapugnat, ostenditur quòd aliquid reniti potest ordini qui est ex aliqua causa particulari, non autem ordini qui dependet à causa universali totius.

QUÆSTIO CIV

DE EFFECTIBUS DIVINÆ GUBERNATIONIS IN SPECIALI, IN QUATUOR ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de effectibus divinæ gubernationis in speciali; et circa hoc quærentur quatuor: 1° Utrum creaturæ indigeant ut conserventur in esse à Deo. — 2° Utrum conserventur à Deo immediatè. — 3° Utrum Deus possit aliquid redigere in nihilum. — 4° Utrum aliquid in nihilum redigatur.

ARTICULUS I. — UTRUM CREATURÆ INDIGEANT UT A DEO CONSERVENTUR IN ESSE (2).

De his etiam 2 2, quæst. CIX, art. 2 ad 5 et art. 8 corp. et art. 9 ad 1, et Cont. gent. lib. III, cap. 63 et 67, ratione 5, et 114, et De potent. quæst. V, art. 1, et Joan. V, lect. 2.

Ad *primum* sic proceditur. 1. Videtur quòd creaturæ non indigeant ut à Deo conserventur in esse. Quod enim non potest non esse, non indiget ut conservetur in esse; sicut quod non potest abscedere, non indiget ut conservetur, ne abscedat. Sed quædam creaturæ sunt, quæ secundum sui naturam non possunt non esse. Ergo non omnes creaturæ indigent ut à Deo conserventur in esse. — Probatio mediæ. Quod per se inest alicui, necesse est ei inesse, et oppositum ejus impossibile est ei inesse; sicut necessarium est binarium esse parem, et impossibile est eum esse imparem. Esse autem per se consequitur ad formam; quia unumquodque secundum hoc est ens actu, quod habet formam. Quædam autem creaturæ sunt, quæ sunt formæ quædam subsistentes, sicut de angelis dictum est (quæst. I, art. 2 et 3). Et sic per se inest eis esse. Et eadem ratio est de illis quorum materia non est in potentia nisi ad unam formam, sicut supra dictum est de corporibus cœlestibus (quæst. LXVI, art. 2). Hujusmodi ergo creaturæ secundum suam naturam ex necessitate sunt, et non possunt non esse. Potentia enim ad non esse non potest fundari neque in forma, quam per se sequitur esse; neque in materia existente sub forma, quam non potest amittere, cum non sit in potentia ad aliam formam.

(1) Præterea sub generali ordine gubernationis comprehenditur permissio peccatorum, ac de illis pœnitentia, si cam peccatores sint acturi; vel justa et severa pœnitio, si in peccatis permaneant.

(2) De fide est creaturas à Deo in esse conservari,

ut patet ex Scriptura sacra (Sap. XI): *Quomodo posset aliquid permanere, nisi tu voluisses?* (Joan. V) *Pater meus usque modo operatur et ego operor* (Act. XVII) *In ipso vivimus, movemur et sumus.* (Coloss. I) *Omnia in ipso constant.*

2. Præterea, Deus est potentior quolibet creato agente. Sed aliquod creatum agens potest communicare suo effectui ut conservetur in esse, etiam ejus operatione cessante; sicut cessante actione ædificatoris, remanet domus; et cessante actione ignis, remanet aqua calefacta per aliquod tempus. Ergo multò magis Deus potest suæ creaturæ conferre quòd conservetur in esse, suâ operatione cessante.

3. Præterea, nullum violentum potest contingere absque aliqua causa agente (1). Sed tendere ad non esse est innaturale et violentum cuilibet creaturæ, quia quælibet creatura naturaliter appetit esse. Ergo nulla creatura potest tendere in non esse, nisi aliquo agente ad corruptionem. Sed quædam sunt ad quorum corruptionem nihil agere potest, sicut spirituales substantiæ, et corpora cœlestia. Ergo hujusmodi creaturæ non possunt tendere in non esse, etiam Dei operatione cessante.

4. Præterea, si Deus conservat res in esse, hoc erit per aliquam actionem. Per quamlibet autem actionem agentis, si sit efficax, aliquid fit in effectui. Oportet igitur quòd per actionem Dei conservantis aliquid fiat in creatura. Sed hoc non videtur; non enim per hujusmodi actionem fit ipsum esse creaturæ, quia quod jam est, non fit; neque iterum aliquid aliud superadditum, quia vel non continuè Deus conservaret creaturam in esse, vel continuè aliud adderetur creaturæ, quod est inconveniens. Non igitur creaturæ conservantur in esse à Deo.

Sed *contra* est quod dicitur (Heb. 1, 3) : *Portans omnia verbo virtutis suæ.*

CONCLUSIO. — Cùm Deus sit prima omnium causa in fieri et esse, necesse est ut omnia etiam ab ipso conserventur.

Respondeo dicendum quòd necesse est dicere et secundum fidem, et secundum rationem, quòd creaturæ conservantur in esse à Deo. Ad cujus evidentiam considerandum est quòd aliquid conservatur ab altero dupliciter. Uno modo indirectè et per accidens; sicut ille dicitur rem conservare qui removet corrumpens: putà, si aliquis puerum custodiat, ne cadat in ignem, dicitur eum conservare. Et sic etiam Deus dicitur aliqua conservare, sed non omnia; quia quædam sunt quæ non habent corruptentia, quæ necesse sit remove ad rei conservationem. Alio modo dicitur aliquid rem aliquam conservare per se directè, quando scilicet illud quod conservatur, dependet à conservante, ut sine eo esse non possit; et hoc modo omnes creaturæ indigent divinà conservatione. Dependet enim esse cujuslibet creaturæ à Deo, ita quòd nec ad momentum subsistere possent, sed in nihilum redigerentur, nisi operatione divinæ virtutis conservarentur in esse, sicut Gregorius dicit (Moral. lib. xvi, cap. 16). Et hoc sic perspicui potest. Omnis enim effectus dependet à sua causa, secundum quòd est causa ejus. Sed considerandum est quòd aliquod agens est causa sui effectus secundum fieri tantum, et non directè secundum esse ejus; quod quidem convenit et in artificialibus, et in rebus naturalibus. Ædificator enim est causa domus quantum ad ejus fieri, non autem directè quantum ad esse ejus. Manifestum est enim quòd esse domus consequitur formam ejus: forma autem domus est compositio et ordo; quæ quidem forma consequitur naturalem virtutem quarundam rerum. Sicut enim coquus coquit cibum adhibendo aliquam virtutem naturalem activam, scilicet ignis; ita ædificator facit domum adhibendo cæmentum, lapides,

(1) Quippe cùm violentum à Philosopho definiatur, *cujus principium est extra, nihil*

conferente vim passo, ut ex Eth. lib. iii, cap. 4 colligitur.

et ligna, quæ sunt susceptiva et conservativa talis compositionis et ordinis. Unde esse domus dependet ex naturis harum rerum, sicut fieri domus dependet ex actione ædificatoris. Et simili ratione est considerandum ir rebus naturalibus; quia si aliquod agens non est causa formæ inquantum hujusmodi, non erit per se causa esse quod consequitur ad talem formam, sed erit causa effectûs, secundum fieri tantum. Manifestum est autem quod si aliqua duo sunt ejusdem speciei, unum non potest esse per se causa formæ alterius inquantum est talis forma, quia sic esset causa formæ propriæ, cum sit eadem ratio utriusque; sed potest esse causa hujusmodi formæ secundum quod est in materia, id est quod hæc materia acquirit hanc formam; et hoc est esse causam secundum fieri, sicut cum homo generat hominem, et ignis ignem. Et ideo quandocumque naturalis effectus est natus impressionem agentis recipere secundum eamdem rationem secundum quam est in agente, tunc fieri effectus dependet ab agente, non autem esse ipsius. Sed aliquando effectus non est natus recipere impressionem agentis secundum eamdem rationem secundum quam est in agente, sicut patet in omnibus agentibus quæ non agunt simile secundum speciem; sicut cœlestia corpora sunt causa generationis inferiorum corporum dissimilium secundum speciem; et tale agens potest esse causa formæ secundum rationem talis formæ, et non solum secundum quod acquiritur in hac materia; et ideo est causa non solum fieri, sed essendi. Sicut igitur fieri rei non potest remanere, cessante actione agentis quod est causa effectûs secundum fieri; ita nec esse rei potest remanere, cessante actione agentis quod est causa effectûs non solum secundum fieri, sed etiam secundum esse. Et hæc est ratio quare aqua calefacta retinet calorem, cessante actione ignis; non autem remanet aer illuminatus nec ad momentum, cessante actione solis; quia scilicet materia aquæ susceptiva est caloris ignis secundum eamdem rationem quæ est in igne. Unde si perfectè perducatur ad formam ignis, retinebit calorem semper; si autem imperfectè participet aliquid de forma ignis secundum quamdam inchoationem, calor non semper remanebit, sed ad tempus propter debilem participationem principii caloris. Aer autem nullo modo natus est recipere lumen secundum eamdem rationem secundum quam est in sole, ut scilicet recipiat formam solis, quæ est principium luminis; et ideo quia non habet radicem in aere, statim cessat lumen cessante actione solis. Sic autem se habet omnis creatura ad Deum, sicut aer ad solem illuminantem. Sicut enim sol est lucens per suam naturam; aer autem fit luminosus participando lumen à sole, non tamen participando naturam solis; ita solus Deus est ens per essentiam suam, quia ejus essentia est suum esse; omnis autem creatura est ens participativè, non quod sua essentia sit ejus esse. Et ideo Augustinus dicit (Super Gen. ad litt. lib. iv, cap. 12, circa princ.): « Virtus Dei ab eis quæ creata sunt regendis si cessaret aliquando, simul et illorum cessaret species, omnisque natura concideret; » et (in ejusdem lib. viii, cap. 12, circa med.) dicit, quod « sicut aer præsentē lumine fit lucidus, sic homo Deo sibi præsentē illuminatur, absente autem continuo tenebratur. »

Ad *primum* ergo dicendum, quod esse per se consequitur formam creaturæ, supposito tamen influxu Dei; sicut lumen sequitur diaphanum aeris, supposito influxu solis. Unde potentia ad non esse in spiritualibus creaturis et corporibus cœlestibus, magis est in Deo, qui potest subtrahere suum influxum, quam in forma vel in materia talium creaturarum.

Ad *secundum* dicendum, quod Deus non potest communicare alicui

creaturæ ut conservetur in esse, suâ actione cessante, sicut non potest ei communicare quòd non sit causa illius. Intantum enim indiget creatura conservari à Deo, inquantum esse effectus dependet à causa essendi. Unde non est simile de agente quod non est causa essendi, sed fiendi (1) tantum.

Ad *tertium* dicendum, quòd ratio illa procedit de conservatione quæ est per remotionem corrumpentis; quâ non indigent omnes creaturæ, ut dictum est (in corp. art.).

Ad *quartum* dicendum, quòd conservatio rerum à Deo non est per aliquam novam actionem, sed per continuationem actionis quâ dat esse; quæ quidem actio est sine motu et tempore; sicut etiam conservatio luminis in aere est per continuatum influxum à sole.

ARTICULUS II. — UTRUM DEUS IMMEDIATÈ OMNEM CREATURAM CONSERVET (2).

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quòd Deus immediatè omnem creaturam conservet. Eadem enim actione Deus est conservator rerum, quâ et creator, ut dictum est (art. præc.). Sed Deus immediatè est creator omnium. Ergo immediatè est etiam conservator.

2. Præterea, unaquæque res magis est proxima sibi quàm rei alteri. Sed non potest communicari alicui creaturæ quòd conservet seipsam; ergo multò minùs potest ei communicari quòd conservet aliam; ergo Deus omnia conservat absque alia media causa conservante.

3. Præterea, effectus conservatur in esse ab eo quod est causa ejus non solum secundum fieri, sed etiam secundum esse. Sed omnes causæ creatæ, ut videtur, non sunt causæ suorum effectuum, nisi secundum fieri; non sunt enim causæ, nisi movendo, ut supra habitum est (art. præc.). Ergo non sunt causæ conservantes suos effectus in esse.

Sed *contra* est, quòd per idem conservatur res per quod habet esse. Sed Deus dat esse rebus, mediantibus aliquibus causis mediis. Ergo etiam res in esse conservat mediantibus aliquibus causis.

CONCLUSIO. — Deus non omnia immediatè conservat in esse, sed quædam immediatè, et aliqua mediantibus aliis.

Respondeo dicendum quòd, sicut dictum est (art. præc.), dupliciter aliquid rem aliquam in esse conservat: uno modo indirectè et per accidens, per hoc quòd removet vel impedit actionem corrumpentis; alio modo directè, et per se; quia ab eo dependet esse alterius, sicut è causa dependet esse effectus. Utroque autem modo aliqua res creata invenitur esse alterius conservativa. Manifestum est enim quòd etiam in rebus corporalibus multa sunt quæ impediunt actiones corrumpentium, et per hoc dicuntur rerum conservativa; sicut sal impedit carnes à putrefactione, et simile est in multis aliis. Invenitur etiam quòd ab aliqua creatura dependet aliquis effectus secundum suum esse. Cum enim sunt multæ causæ ordinatæ, necesse est quòd effectus dependeât primò quidem et principaliter à causa prima; secundariò verò ab omnibus causis mediis. Et ideo principaliter quidem prima causa est effectus conservativa; secundariò verò omnes mediæ causæ; et tantò magis, quantò causa fuerit altior, et primæ causæ proximior. Unde superioribus causis etiam in corporalibus rebus attribuitur conservatio et permanentia rerum; sicut Philosophus dicit (Metaph. lib. xii, text. 34), quòd primus motus, scilicet diurnus, est causa conti-

(1) Inusitatâ voce, quasi causa ut fiat aliqua res.

(2) Juxta mentem S. Thomæ Deus nonnullas res in esse conservat, mediantibus causis secundis, sed non ita est de omnibus creaturis.

Nam per se solum conservat omnia quæ per se produxit, veluti angelos, cælos, animas humanas, etc.

nuitatis generationis; secundus autem motus, qui est per zodiacum, est causa diversitatis quæ est secundum generationem et corruptionem. Et similiter astrologi attribuunt Saturno, qui est supremus planetarum, res fixas et permanentes. Sic igitur dicendum est, quòd Deus conservat res quasdam in esse, mediantibus aliquibus causis.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd Deus immediatè omnia creavit; sed in ipsa rerum creatione (1) ordinem in rebus instituit, ut quædam ab aliis dependerent, per quas secundariò conservarentur in esse; præsuppositâ tamen principali conservatione quæ est ab ipso.

Ad *secundum* dicendum, quòd cum propria causa sit conservativa effectûs ab ea dependentis, sicut nulli effectui præstari potest quòd sit causa sui ipsius, potest tamen ei præstari quòd sit causa alterius; ita etiam nulli effectui præstari potest quòd sit sui ipsius conservativus; potest tamen ei præstari quòd sit conservativus alterius.

Ad *tertium* dicendum, quòd nulla creatura potest esse causa alterius quantum ad hoc quòd acquirat novam formam vel dispositionem, nisi per modum alicujus mutationis; quia semper agit præsupposito aliquo subjecto. Sed postquam formam vel dispositionem induxit in effectum, absque alia immutatione effectûs hujusmodi formam vel dispositionem conservat; sicut in aere, prout illuminatur de novo, intelligitur quædam mutatio; sed conservatio luminis est absque aeris immutatione, ex sola præsentia illuminantis.

ARTICULUS III. — UTRUM DEUS POSSIT ALIQUID IN NIHILUM REDIGERE (2).

De his etiam De ver. quæst. v, art. 2 ad 6, et De pot. quæst. v, art. 3 et 4, et quodl. iv, quæst. iii, art. 4.

Ad tertium sic proceditur. 1. Videtur quòd Deus non possit aliquid in nihilum redigere. Dicit enim Augustinus (Quæst. lib. lxxxiii, quæst. 21) quòd «Deus non est causa tendendi in non esse.» Hoc autem contingeret, si aliquam creaturam redigeret in nihilum. Ergo Deus non potest aliquid in nihilum redigere.

2. Præterea, Deus est causa rerum ut sint, per suam bonitatem; quia, ut Augustinus dicit (De doctr. christ. lib. i, cap. 32): «inquantum Deus bonus est, sumus.» Sed Deus non potest non esse bonus. Ergo non potest facere ut res non sint; quod faceret, si eas in nihilum redigeret.

3. Præterea, si Deus in nihilum aliqua redigeret, oporteret quòd hoc fieret per aliquam actionem. Sed hoc non potest esse, quia omnis actio terminatur ad aliquod ens; unde etiam actio corrumpentis terminatur ad aliquid generatum, quia generatio unius est corruptio alterius. Ergo Deus non potest aliquid in nihilum redigere.

Sed *contra* est quod dicitur (Jerem. x, 24): *Corripe me, Domine, verumtamen in iudicio, non in furore tuo, et ne fortè ad nihilum redigas me.*

CONCLUSIO. — Sicut Deus non de necessitate naturæ, sed liberè res in esse produxit et conservat, ita pro sua voluntate illas in nihilum redigere potest.

Respondeo dicendum quòd quidam posuerunt, quòd Deus res in esse produxit agendo de necessitate naturæ. Quod si esset verum, Deus non posset rem aliquam in nihilum redigere, sicut non potest à sua natura mutari. Sed, sicut supra est habitum (quæst. xix, art. 4), hæc positio est falsa et à fide catholica penitus aliena, quæ confitetur Deum res liberà

(1) Ita cod. Alcan. et Tarrac. cum Nicolai. Edit. Rom. et Patav., *reparatione*.

(2) Ex hoc articulo colligi potest confutatio Joannis Wicleff qui omnia de necessitate abso-

luta evenire dixit, et omnium aliorum qui Deum necessitate agere aut conservare creatorum aliquid affirmarunt.

voluntate produxisse in esse, secundum illud (Psalm. cxxxiv, 6): (1) *Omnia quæcumque voluit Dominus fecit*. Hoc igitur quod Deus creaturæ esse communicat, ex Dei voluntate dependet; nec aliter res in esse conservat, nisi inquantum eis continuè influit esse, ut dictum est (art. 1 et 2 huj. quæst.). Sicut ergo antequam res essent, potuit eis non communicare esse, et sic eas non facere; ita postquam jam factæ sunt, potest eis non influere esse et sic esse desinerent: quod est eas in nihilum redigere (2).

Ad *primum* ergo dicendum, quod non esse non habet causam per se; quia nihil potest esse causa, nisi inquantum est ens; ens autem per se loquendo, est causa essendi. Sic igitur Deus non potest esse causa tendendi in non esse; sed hoc habet creatura ex seipsa, inquantum est de nihilo. Sed per accidens Deus potest esse causa quod res in nihilum redigantur, subtrahendo scilicet suam actionem à rebus.

Ad *secundum* dicendum, quod bonitas Dei est causa rerum, non quasi ex necessitate naturæ, quia divina bonitas non dependet ex rebus creatis, sed per liberam voluntatem. Unde sicut potuit sine præjudicio bonitatis suæ res non producere in esse; ita absque detrimento suæ bonitatis potest res in esse non conservare.

Ad *tertium* dicendum, quod si Deus rem aliquam redigeret in nihilum, hoc non esset per aliquam actionem, sed per hoc quod ab agendo cessaret (3).

ARTICULUS IV. — UTRUM ALIQUID IN NIHILUM REDIGATUR.

De his etiam Sent. I, dist. 8, quæst. III, art. 2 corp. et De potent. quæst. V, art. 9 ad 2.

Ad quartum sic proceditur. 1. Videtur quod aliquid in nihilum redigatur. Finis enim respondet principio. Sed à principio nihil erat nisi Deus. Ergo ad hunc finem res perducentur ut nihil sit, nisi Deus; et ita creaturæ in nihilum redigentur.

2. Præterea, omnis creatura habet potentiam finitam. Sed nulla potentia finita se extendit ad infinitum; unde (Phys. lib. VIII, text. 78) probatur quod potentia finita non potest movere tempore infinito. Ergo nulla creatura potest durare in infinitum; et ita quandoque in nihilum redigetur.

3. Præterea, formæ et accidentia non habent materiam partem sui, sed quandoque desinunt esse. Ergo in nihilum rediguntur.

Sed *contra* est quod dicitur (Eccles. III, 14): *Didici quod omnia opera quæ fecit Deus, perseverant in æternum*.

CONCLUSIO. — Cum nec secundum ordinem naturalem rebus inditum, nec per miracula, quæ fiunt ad gratiæ manifestationem, aliqua creaturarum in nihilum redigatur; simpliciter dicendum est nihil omnino in nihilum redigi.

Respondeo dicendum quod eorum quæ à Deo fiunt circa creaturam, quædam proveniunt secundum naturalem cursum rerum; quædam verò miraculosè operatur præter ordinem naturalem creaturis inditum, ut infra dicitur (quæst. seq. art. 6). Quæ autem factururus est Deus secundum ordinem naturalem rebus inditum, considerari possunt ex ipsis rerum naturis; quæ verò miraculosè fiunt, ordinantur ad gratiæ manifestationem, secundum illud Apostoli (I. Cor. XII, 7): *Unicuique datur manifestatio spiritus ad utilitatem*; et postmodum inter cætera subdit de miraculorum operatione. Creaturarum autem naturæ hoc demonstrant ut nulla earum in nihilum redigatur; quia vel sunt immateriales, et sic in eis non est potentia

(1) Præter simile illud (Ps. cxxx, 44): *Deus noster in cælo omnia quæcumque voluit, fecit*.

(2) Eodem faciunt omnia quæ omnipotentiam Dei adstruunt de quibus quæst. XXI, art. 5.

(3) Non necessarium foret ut agat positivè, sed negativè.

ad non esse; vel sunt materiales, et sic saltem remanent semper secundum materiam, quæ incorruptibilis est; utpote subjectum existens generationis et corruptionis. Redigere etiam aliquid in nihilum non pertinet ad gratiæ manifestationem, cum magis per hoc divina potentia et bonitas ostendatur (1), quod res in esse conservat. Unde simpliciter dicendum est quod nihil omnino in nihilum redigetur.

Ad *primum* ergo dicendum, quod hoc quod res in esse productæ sunt, postquam non fuerunt, declarat potentiam producentis; sed quod in nihilum redigerentur, hujusmodi manifestationem impediret; cum Dei potentia in hoc maximè ostendatur quod res in esse conservat, secundum illud Apostoli (Hebr. 1, 3): *Portans omnia verbo virtutis suæ*.

Ad *secundum* dicendum, quod potentia creaturæ ad essendum est receptiva tantum; sed potentia activa est ipsius Dei, à quo est influxus essendi. Unde quod res in infinitum durent, sequitur infinitatem divinæ virtutis. Determinatur tamen quibusdam rebus virtus ad manendum tempore determinato, inquantum impediri possunt ex aliquo contrario agente, ne percipiant influxum essendi, qui est ab eo, cui finita virtus non potest resistere tempore infinito, sed solum tempore determinato. Et ideo ea quæ non habent contrarium, quamvis habeant finitam virtutem, perseverant in æternum.

Ad *tertium* dicendum, quod formæ et accidentia non sunt entia completa, cum non subsistant; sed quodlibet eorum est aliquid entis: sic enim ens dicitur, quia eo aliquid est. Et tamen eo modo quo sunt, non omnino in nihilum rediguntur; non quia aliqua pars eorum remanet, sed remanent (2) in potentia materiæ, vel subjecti.

QUÆSTIO CV.

DE MUTATIONE CREATURARUM A DEO, IN OCTO ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de secundo effectû gubernationis divinæ, qui est mutatio creaturarum; et primò de mutatione creaturarum à Deo; secundò de mutatione unius creaturæ ab alia. — Circa primum quæruntur octo: 1° Utrum Deus immediate possit movere materiam ad formam. — 2° Utrum immediate possit movere aliquod corpus. — 3° Utrum possit movere intellectum. — 4° Utrum possit movere voluntatem. — 5° Utrum Deus operetur in omni operante. — 6° Utrum possit aliquid facere præter ordinem rebus inditum. — 7° Utrum omnia quæ sic Deus facit, sint miracula. — 8° De diversitate miraculorum.

ARTICULUS I. — UTRUM DEUS POSSIT IMMEDIATE MOVERE MATERIAM AD FORMAM (3).

De his etiam infra quæst. CX, art. 2 corp.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quod Deus non possit immediate movere materiam ad formam. Sicut enim probat Philosophus (Metaph. lib. vii, text. 28): «formam in hac materia nihil facere potest, nisi forma quæ est in materia; quia simile facit sibi simile.» Sed Deus non est forma in materia. Ergo non potest causare formam in materia.

2. Præterea, si aliquod agens se habeat ad multa, nullum eorum producet, nisi determinetur ad unum per aliquid aliud; ut enim (De anima, lib. iii, text. 58) dicitur: «universalis opinio non movet, nisi mediante aliquâ particulari apprehensione.» Sed virtus divina est universalis causa omnium.

(1) Ita Mss. cum edit. Rom. et Nicolai. Al., *ordinetur, seu ostendatur*.

(2) Al., *remanet*.

(3) Movere materiam ad formam, id est materiam reducere in actum et ipsi imprimere formam atque ita ex materia et forma compositum facere.

Ergo non potest producere aliquam, particularem formam nisi mediante aliquo particulari agente.

3. Præterea, sicut esse commune dependet à prima causa universali; ita esse determinatum dependet à determinatis causis particularibus, ut supra habitum est (quæst. xlv, art. 5). Sed determinatum esse alicujus rei est per propriam ejus formam. Ergo propriæ rerum formæ non producuntur à Deo, nisi mediantibus causis particularibus.

Sed *contra* est quod dicitur (Genes. ii, 7): *Formavit Deus hominem de limo terræ.*

CONCLUSIO. — Cùm Deus sub potestate sua, quam produxit materiam, contineat; immediate eam ad formam movere potest.

Respondeo dicendum quòd Deus immediatè potest movere materiam ad formam; quia ens in potentia passiva reduci potest in actum à potentia activa, quæ eam sub sua potestate continet. Cùm igitur materia contineatur sub potestate divina, utpote à Deo producta, potest reduci in actum per divinam potentiam; et hoc est moveri materiam ad formam; quia forma nihil aliud est quàm actus materiæ (1).

Ad *primum* ergo dicendum, quòd effectus aliquis invenitur assimilari causæ agenti dupliciter: uno modo secundum eandem speciem, ut homo generatur ab homine, et ignis ab igne; alio modo secundum virtutalem continentiam, prout scilicet forma effectus virtualiter continetur in causa; et sic animalia ex putrefactione generata, et plantæ, et corpora mineralia assimilantur soli et stellis quorum virtute generantur. Sic igitur effectus causæ agenti similatur secundum illud totum ad quod se extendit virtus agentis. Virtus autem Dei se extendit ad formam et materiam, ut supra habitum est (quæst. xlv, art. 1 et 2). Unde compositum, quod generatur, similatur Deo secundum virtutalem continentiam (2), sicut similatur composito generanti per similitudinem speciei. Unde sicut compositum generans potest movere materiam ad formam generando compositum sibi simile, ita et Deus: non autem aliqua alia forma non in materia existens; quia materia non continetur in virtute alterius substantiæ separatæ. Et ideo dæmones et angeli operantur circa hæc visibilia, non quidem imprimendo formas, sed adhibendo corporalia semina (3).

Ad *secundum* dicendum, quòd ratio illa procederet, si Deus ageret ex necessitate naturæ. Sed quia agit per voluntatem et intellectum, qui cognoscit rationes proprias omnium formarum, et non solum universales; inde est quòd potest determinatè hanc vel illam formam materiæ imprimere.

Ad *tertium* dicendum, quòd hoc ipsum quòd causæ secundæ ordinantur ad determinatos effectus (4), est illis à Deo; unde Deus, quia alias causas ordinat ad determinatos effectus, potest etiam determinatos effectus producere per seipsum sine quocumque alio.

ARTICULUS II. — UTRUM DEUS POSSIT IMMEDIATÈ MOVERE ALIQUOD CORPUS (5).

De his etiam Opusc. x, art. 4 et 5.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quòd Deus non possit immediatè

(1) Juxta thomistas materiam habere actum sine forma vel existere ex seipsa posse signum est, sed scotistæ et quidam extra D. Thomæ scholam id non omnino esse impossibile affirmant.

(2) Passivo sensu sumptam, prout in Deo nempe tanquam in causa continetur, ut ex præmissis patet; quod est virtualiter tantum, non formaliter actu contineri, sicut ea quæ dominant Deum.

(3) Scilicet, ut aiunt theologi, applicando activam passivis.

(4) Sive ad illos quadam necessitate determinentur, ut in naturalibus; sive citra necessitatem, ut in voluntariis.

(5) Deus potest immediatè movere corpora, siquidem ea immediatè creavit.

movere aliquod corpus. Cum enim movens et motum oporteat esse simul, ut probatur (Physic. lib. vii, text. 9 et seq.), oportet esse contactum quemdam moventis et moti. Sed non potest esse contactus Dei et corporis aliqujus. Dicit enim Dionysius (De div. nom. cap. 1, à med. lect. 3), quòd Dei non est aliquis tactus. Ergo Deus non potest immediatè movere aliquod corpus.

2. Præterea, Deus est movens non motum. Tale autem est appetibile apprehensum. Movet igitur Deus sicut desideratum et apprehensum. Sed non apprehenditur nisi ab intellectu, qui non est corpus, nec virtus corporis. Ergo Deus non potest movere aliquod corpus immediatè.

3. Præterea, Philosophus probat (Phys. lib. viii, text. 79), quòd « potentia infinita movet in instanti (1). » Sed impossibile est aliquod corpus in instanti moveri; quia cum omnis motus sit inter opposita (2), sequeretur quòd duo opposita simul inessent eidem; quod est impossibile. Ergo corpus non potest immediatè moveri à potentia infinita. Potentia autem Dei est infinita, ut supra habitum est (quæst. xxv, art. 2). Ergo Deus non potest immediatè movere aliquod corpus.

Sed *contra*. Opera sex dierum Deus fecit immediatè, in quibus continetur motus corporum, ut patet per hoc quod dicitur (Gen. i, 9) : *Congregentur aquæ.... in locum unum*. Ergo Deus immediatè potest movere corpus.

CONCLUSIO. — Cum corpora moveantur immediatè à causis creatis, nulli debet venire in dubium, quin Deus, qui potest immediatè formam materiæ imprimere, possit immediatè quodcumque corpus movere.

Respondeo dicendum quòd erroneum est dicere, Deum non posse facere per seipsum omnes determinatos effectus qui fiunt per quamcumque causam creatam (3). Unde cum corpora moveantur immediatè à causis creatis, nulli debet venire in dubium, quin Deus possit movere immediatè quodcumque corpus. Et hoc quidem consequens est ad ea quæ supra dicta sunt (art. 1 hujus quæst.). Nam omnis motus corporis cujuscumque vel consequitur formam aliquam, sicut motus localis gravium et levium consequitur formam quæ datur à generante, ratione cujus generans dicitur movens; vel est via ad formam aliquam, sicut calefactio est via ad formam ignis. Ejusdem autem est imprimere formam, et disponere ad formam, et dare motum consequentem ad formam. Ignis enim non solum generat alium ignem, sed etiam calefacit, et sursum movet. Cum igitur Deus possit immediatè formam materiæ imprimere, consequens est ut possit secundum quæcumque motum corpus quodcumque movere.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd duplex est tactus: scilicet corporalis, sicut duo corpora se tangunt; et virtualis, sicut dicitur, quòd contristans tangit contristatum. Secundum igitur primum contactum Deus, cum sit incorporeus, non tangit, nec tangitur; secundum autem virtuale contactum tangit quidem movendo creaturas, sed non tangitur; quia nullius creaturæ virtus naturalis potest ad ipsum pertingere. Et sic intellexit Dionysius quòd non est tactus Dei, ut scilicet tangatur.

Ad *secundum* dicendum, quòd movet Deus sicut desideratum et intellectum. Sed non oportet quòd semper moveat sicut desideratum et intellectum

(1) Sive in *non tempore*, ut inferiùs explicatur.

(2) Nimirum oppositos terminos à quo et ad quem; unde sequitur hic intenta contradictio, vel quòd saltem in oppositis idem esset.

(3) Quod intelligendum est non de effectibus causæ materialis et formalis, sed de effectibus causæ efficientis iisque consideratis secundum substantiam, non verò secundum omnem modum quem habent.

ab eo quod movetur; sed sicut desideratum et motum à seipso; quia omnia operatur propter suam bonitatem.

Ad tertium dicendum, quòd Philosophus (Physic. lib. viii, text. 78 et seq.) intendit probare quòd virtus primi motoris non sit virtus in magnitudine, tali ratione. Virtus primi motoris est virtus infinita, quod probat per hoc quòd potest movere tempore infinito. Virtus autem infinita si esset in aliqua magnitudine, moveret in non tempore; quod est impossibile. Ergo oportet quòd infinita virtus primi motoris sit non in magnitudine. Ex quo patet quòd corpus moveri in non tempore non consequitur nisi virtutem infinitam in magnitudine. Cujus ratio est, quia omnis virtus quæ est in magnitudine, movet secundum se totam, cum moveat per necessitatem naturæ. Potentia autem infinita improporcionabiliter excedit quamlibet potentiam finitam. Quantò autem major est potentia moventis, tantò est major velocitas motus. Cum igitur potentia finita moveat tempore determinato, sequitur quòd potentia infinita non moveat in aliquo tempore; quia cujuscumque temporis ad aliud tempus est aliqua proportio. Sed virtus quæ non est in magnitudine, est virtus alicujus intelligentis, qui operatur in effectibus secundum quod eis convenit. Et ideo cum corpori non possit esse conveniens moveri in non tempore, non sequitur quòd moveat in non tempore (1).

ARTICULUS III. — UTRUM DEUS MOVEAT IMMEDIATÈ INTELLECTUM CREATUM (2).

Ad tertium sic proceditur. 1. Videtur quòd Deus non moveat immediatè intellectum creatum. Actio enim intellectus est ab eo in quo est; non enim transit in exteriorem materiam, ut dicitur (Metaph. lib. ix, text. 16). Actio autem ejus quod movetur ab alio, non est ab eo in quo est, sed à movente. Non ergo intellectus movetur ab alio; et ita videtur quòd Deus non possit movere intellectum.

2. Præterea, id quod habet in se principium sufficiens sui motus, non movetur ab alio. Sed motus intellectus est ipsum intelligere ejus, sicut dicitur, quòd « intelligere vel sentire est motus quidam, » secundum Philosophum (De anima, lib. iii, text. 28). Sufficiens autem principium intelligendi est lumen intelligibile inditum intellectui. Ergo non movetur ab alio.

3. Præterea, sicut sensus movetur à sensibili, ita intellectus ab intelligibili. Sed Deus non est intelligibilis à nobis, sed nostrum intellectum excedit. Ergo Deus non potest movere nostrum intellectum.

Sed *contra*. Docens movet intellectum addiscentis. Sed Deus *docet hominem scientiam*, sicut dicitur (Psalm. xciii, 10). Ergo Deus movet intellectum hominis.

CONCLUSIO. — Cum Deus sit primum intelligens, et primum ens, in quo omnia entia præexistunt intelligibiliter; movet intellectum creatum et dando ei virtutem ad intelligendum, et imprimendo species intelligibiles, quibus actu intelligat.

Respondeo dicendum quòd sicut in motibus corporalibus movens dicitur quod dat formam, quæ est principium motus; ita dicitur movere intellectum quod causat formam quæ est principium intellectualis operationis, quæ dicitur motus intellectus. Operationis autem intellectus est duplex principium in intelligente: unum scilicet quod est ipsa virtus

(1) Suppl. *divina virtus infinita*, ut ex adjunctis patet.

(2) Ex Scriptura patet intellectum creatum à Deo moveri: *Beatus quem tu erudieris, Domine* (Ps. xciii). *Non sumus sufficientes cogitare aliquid à nobis quasi ex nobis*....

(II. Cor. iii). Idem sentiebat Cælestinus I dum in Epist. ad episcop. Galliæ inter alia sic dixerit: *Omnis sancta cogitatio et motus piæ voluntatis ex Deo sunt*. Item meritò etiam conc. Trident. (sess. vi, can. 4).

intellectualis, quod quidem principium est etiam in intelligente in potentia; aliud autem est principium intelligendi in actu, scilicet similitudo rei intellectæ in intelligente. Dicitur ergo aliquid movere intellectum, sive det intelligenti virtutem ad intelligendum, sive imprimat ei similitudinem rei intellectæ. Utroque autem modo Deus movet intellectum creatum; ipse enim est ipsum primum ens immateriale. Et quia intellectualitas consequitur immaterialitatem, sequitur quod ipse sit primum intelligens. Unde cum primum in quolibet ordine sit causa eorum quæ consequuntur, sequitur quod ab ipso sit omnis virtus intelligendi. Similiter cum ipse sit primum ens, et omnia entia præexistant in ipso sicut in prima causa, oportet quod sint in eo intelligibiliter secundum modum ejus. Sicut enim omnes rationes rerum intelligibiles primò existunt in Deo, et ab eo derivantur in alios intellectus, ut actu intelligant; sic etiam derivantur in creaturas, ut subsistant. Sic igitur Deus movet intellectum creatum, in quantum dat ei virtutem ad intelligendum, vel naturalem, vel superadditam (1), et in quantum imprimit ei species intelligibiles, et utrumque tenet et conservat in esse (2).

Ad primum ergo dicendum, quod operatio intellectualis est quidem ab intellectu in quo est, sicut à causa secunda, sed à Deo sicut à causa prima. Ab ipso enim datur intelligenti quod intelligere possit.

Ad secundum dicendum, quod lumen intellectuale simul cum similitudine rei intellectæ est sufficiens principium intelligendi; secundarium tamen, et ab ipso primo principio dependens.

Ad tertium dicendum, quod intelligibile movet intellectum nostrum, in quantum quodammodo imprimit ei suam similitudinem, per quam intelligi potest. Sed similitudines quas Deus imprimit intellectui creato, non sufficiunt ad ipsum Deum intelligendum per essentiam, ut supra habitum est (quæst. lvi, art. 3). Unde movet intellectum creatum; cum tamen non sit ei intelligibilis, ut dictum est (quæst. xii, art. 2).

ARTICULUS IV. — UTRUM DEUS POSSIT MOVERE VOLUNTATEM CREATAM (3).

De his etiam inf. quæst. cxi, art. 2, et quæst. cxv, art. 4, et 4 2, quæst. ix, art. 6, et quæst. lxxx, art. 2, et Sent. ii, dist. 45, quæst. i, art. 5, et Cont. gent. lib. iii, cap. 88, 89, 91 et 92 princ. et De verit. quæst. xxii, art. 8.

Ad quartum sic proceditur. 1. Videtur quod Deus non possit movere voluntatem creatam. Omne enim quod movetur ab extrinseco, cogitur. Sed voluntas non potest cogi. Ergo non movetur ab aliquo extrinseco; et ita non potest moveri à Deo.

2. Præterea, Deus non potest facere quod contradictoria sint simul vera. Hoc autem sequeretur, si voluntatem moveret; nam voluntariè moveri est ex se moveri, et non ab alio. Ergo Deus non potest voluntatem movere.

3. Præterea, motus magis attribuitur moventi quàm mobili; unde homicidium non attribuitur lapidi, sed projicienti. Si igitur Deus moveat voluntatem, sequitur quod opera voluntaria non imputentur homini ad meritum

(1) Nempe supernaturalem.

(2) Non solum intellectui dat Deus virtutem et species et utrumque conservat, sed etiam illum movet ad intelligendum. Unde B. Thomas dicit: Actio intellectus et cuiuscunque entis creati dependet à Deo quantum ad duo: uno modo, in quantum ab ipso habet perfectionem sive formam per quam agit; alio modo in quantum ab ipso movetur ad agendum (4 2, quæst. cix, art. 2).

(3) Juxta mentem S. Doctoris Deo maximè proprium est movere voluntatem *interius eam inclinando*, in genere nimirum causæ efficientis; quod et quamplurimis aliis locis tradit, ut (De verit. quæst. xxii, art. 9; Cont. gent. lib. iii, cap. 88; De potent. quæst. iii, art. 7 ad 45; De malo, quæst. vi, ad 5; Opusc. iii, cap. 129; 4 2, quæst. vi, art. 4 ad 5, quæst. x, art. 9, et quæst. lxxv, art. 5, quæst. lxxxv, art. 4 ad 2).

vel demeritum. Hoc autem est falsum. Non igitur Deus movet voluntatem.

Sed *contra* est quod dicitur (Philipp. II, 13): *Deus est qui operatur in nobis velle et perficere.*

CONCLUSIO. — Proprium est Dei voluntatem movere, ipsam in volente causando, et objective, interius efficaciter illam inclinando.

Respondeo dicendum quòd sicut intellectus, ut dictum est (art. præc.), movetur ab objecto, et ab eo qui dedit virtutem intelligendi; ita voluntas movetur ab objecto (1), quod est bonum, et ab eo qui causat virtutem volendi. Potest autem voluntas moveri sicut ab objecto à quocumque bono; non autem sufficienter et efficaciter nisi à Deo: non enim sufficienter aliquid potest movere aliquod mobile, nisi virtus activa moventis excedat, vel saltem adæquet virtutem passivam mobilis. Virtus autem passiva voluntatis se extendit ad bonum in universali; est enim ejus objectum bonum universale, sicut et intellectus objectum est ens universale. Quodlibet autem bonum creatum est quoddam particulare bonum; solus autem Deus est bonum universale. Unde ipse solus implet voluntatem, et sufficienter eam movet, ut objectum. Similiter autem et virtus volendi à solo Deo causatur. Velle enim nihil aliud est quàm inclinatio quædam in objectum voluntatis, quod est bonum universale. Inclinare autem in bonum universale est primi moventis, cui proportionatur ultimus finis; sicut in rebus humanis dirigere ad bonum commune est ejus qui præest multitudini. Unde utroque modo proprium est Dei movere voluntatem, sed maximè secundo modo interius eam inclinando.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd illud quod movetur ab altero, dicitur cogi, si moveatur contra inclinationem propriam; sed si moveatur ab alio quod ipsi dat propriam inclinationem, non dicitur cogi; sicut grave, cùm movetur deorsum à generante, non cogitur. Sic igitur Deus movendo voluntatem non cogit ipsam, quia dat ei ejus propriam inclinationem.

Ad *secundum* dicendum, quòd moveri voluntariè est moveri ex se, id est, à principio intrinseco; sed illud principium intrinsecum potest esse ab alio principio extrinseco (2); et sic moveri ex se non repugnat ei quod movetur ab alio.

Ad *tertium* dicendum, quòd si voluntas ita moveretur ab alio quòd ex se nullatenus moveretur, opera voluntatis non imputarentur ad meritum vel demeritum; sed quia per hoc quòd movetur ab alio, non excluditur quin moveatur ex se (3), ut dictum est (in solut. præc.), ideo per consequens non tollitur ratio meriti vel demeriti.

ARTICULUS V. — UTRUM DEUS OPERETUR IN OMNI OPERANTE (4).

De his etiam Cont. gent. lib. III, cap. 66 et 67, et lib. IV, cap. 44, et Opusc. III, cap. 131 fine, et 143.

Ad quintum sic proceditur. 1. Videtur quòd Deus non operetur in omni operante. Nulla enim insufficientia est Deo attribuenda. Si igitur Deus ope-

(1) Nota, ait Cajetanus, quòd non assimilatur motionem voluntatis motioni intellectus, quoad habere similitudinem ab objecto, quæ sit principium actus; quia in voluntate non est talis progressus, qualis in intellectu, sed assimilatur quoad motionem absolutè, quia scilicet uterque movetur ab objecto, quamvis dissimiliter.

(2) Cùm aliquid movet seipsum, ait D. Thomas (De malo, quæst. III, art. 2 ad 4), non excluditur quin ab alio moveatur à quo habet hoc ipsum quod seipsum movet, et sic non repugnat libertati, quòd Deus est causa actus liberi arbitrii.

(3) Homo, ait etiam S. Doctor (De verit. quæst. XXI, art. 4 ad 2), sic movetur à Deo ut instrumentum, quod tamen non excluditur quin moveat seipsum per liberum arbitrium.

(4) Fuerunt philosophi qui existimârunt Deum ita operari omnia in omnibus ut solus ipse cuncta ageret, creaturæ verò nihil penitus agerent. Alii e contra docuerunt creaturas per se sine Deo aut sine Dei operatione agere. Inter hæc duo extrema mediam sententiam ponit S. Doctor, quæ ut vera ab omnibus theologis unanimiter admittitur.

ratur in omni operante, sufficienter in quolibet operatur. Superfluum igitur esset quòd agens creatum aliquid operaretur.

2. Præterea, una operatio non est simul à duobus operantibus, sicut nec unus numero motus potest esse duorum mobilium. Si igitur operatio creaturæ est à Deo in creatura operante, non potest esse simul à creatura; et ita nulla creatura aliquid operatur.

3. Præterea, faciens dicitur esse causa operationis facti, inquantum dat ei formam quâ operatur. Si igitur Deus est causa operationis rerum factarum ab ipso, hoc erit inquantum dat eis virtutem operandi. Sed hoc est à principio, quando rem facit. Ergo videtur quòd ulterius non operetur in creatura operante.

Sed *contra* est quod dicitur (Is. xxvi, 12) : *Omnia opera nostra operatus es in nobis, Domine* (1).

CONCLUSIO. — Deus non sic in omnibus operatur agentibus, ut et ipsa non operentur, sed operatur in quolibet finaliter, effectivè et formaliter, ut tamen et ipsa etiam agant.

Respondeo dicendum quòd Deum operari in quolibet operante aliqui sic intellexerunt, quòd nulla virtus creata aliquid operaretur in rebus, sed solus Deus immediatè omnia operaretur; putà quòd ignis non calefaceret, sed Deus in igne; et similiter de omnibus aliis. Hoc autem est impossibile. Primò quidem, quia sic subtraheretur ordo causæ et causati à rebus creatis; quod pertinet ad impotentiam creantis. Ex virtute enim agentis est quòd suo effectui det virtutem agendi. Secundò, quia virtutes operativæ quæ in rebus inveniuntur, frustra essent rebus attributæ, si per eas nihil operarentur; quinimo, omnes res creatæ viderentur quodammodo esse frustra, si propriâ operatione destituerentur; cùm omnes res sint propter suam operationem. Semper enim imperfectum est propter perfectius. Sicut igitur materia est propter formam; ita forma, quæ est actus primus, est propter suam operationem, quæ est actus secundus; et sic operatio est finis rei creatæ. Sic igitur intelligendum est Deum operari in rebus, quòd tamen ipsæ res propriam habeant operationem (2). Ad cujus evidentiam considerandum est, quòd cùm sint causarum quatuor genera, *materia* non est principium actionis, sed se habet ut subjectum recipiens actionis effectum; *finis* verò, et *agens* et *forma* se habent ut actionis principium; sed ordine quodam. Nam primum quidem principium actionis est finis, qui movet agentem; secundò verò agens; tertiò autem forma ejus quod ab agente applicatur ad agendum; quamvis et ipsum agens per formam suam agat, ut patet in artificialibus. Artifex enim movetur ad agendum à fine, qui est ipsum operatum, putà arca, vel lectus; et applicat ad actionem securim, quæ incidit per suum acumen. Sic igitur secundùm hæc tria Deus in quolibet operante operatur. Primò quidem secundùm rationem finis; cùm enim omnis operatio sit propter aliquod bonum verum vel apparens (nihil autem est vel apparet bonum, nisi secundùm quòd participat aliquam similitudinem summi boni, quod est Deus), sequitur quòd ipse Deus sit cujuslibet operationis causa ut finis. Secundò consideran-

(1) (I. Cor. xii) *Operatur omnia in omnibus.* (Phil. ii) *Operatur in nobis velle et perficere.* (Hebr. xiii) *Aptat vos in omni bono ut faciat ejus voluntatem, faciens in vobis quod placeat coram se.* Id quoque suadet ratio. Si Dieu, ait Bossuetius, n'était pas le maître souverain des volontés, sa prescience serait défruite. Car il ne pourrait voir les choses hu-

maines qui sont à venir, ni en elles-mêmes dans la volonté des hommes, ni dans sa volonté propre (Vid. *Traité du libre arbitre*, p. 589, édit. de Versailles).

(2) Si hæc operatio propria negaretur, libertas humana tolleretur et omnes actiones nostræ, sive bonæ, sive malæ, Deo imputandæ forent.

dum est, quòd si sint multa agentia ordinata, semper secundum agens agit in virtute primi agentis. Nam primum agens movet secundum ad agendum; et secundum hoc omnia agunt in virtute ipsius Dei; et ita ipse est causa omnium actionum agentium. Tertiò considerandum est, quòd Deus movet non solum res ad operandum, quasi applicando formas et virtutes rerum ad operationem (sicut etiam artifex applicat securim ad scindendum, qui tamen interdum formam securi non tribuit), sed etiam dat formas creaturis agentibus, et eas tenet in esse. Unde non solum est causa actionum, inquantum dat formam, quæ est principium actionis (sicut generans dicitur esse causa motus gravium et levium), sed etiam sicut conservans formas et virtutes rerum; prout sol dicitur causa manifestationis colorum, inquantum dat et conservat lumen, quo manifestantur colores. Et quia forma rei est intra rem, et tantò magis quantò consideratur ut prior et universalior; et ipse Deus est propriè causa ipsius esse universalis in rebus omnibus, quod inter omnia est magis intimum rebus; sequitur quòd Deus in omnibus intimè operetur. Et propter hoc in sacra Scriptura operationes naturæ Deo attribuuntur, quasi operanti in natura, secundum illud (Job, x, 11): *Pelle et carnibus vestisti me, ossibus et nervis compegisti me.*

Ad primum ergo dicendum, quòd Deus sufficienter operatur in rebus (1) ad modum primi agentis; nec propter hoc superfluit operatio secundorum agentium.

Ad secundum dicendum, quòd una actio non procedit à duobus agentibus unius ordinis; sed nihil prohibet quin una et eadem actio procedat à primo et secundo agente.

Ad tertium dicendum, quòd Deus non solum dat formas rebus, sed etiam conservat eas in esse, et applicat eas ad agendum, et est finis omnium actionum, ut dictum est (in corp. articuli).

ARTICULUS VI. — UTRUM DEUS POSSIT FACERE ALIQUID PRÆTER ORDINEM REBUS INDITUM (2).

De his etiam part. III, quæst. XLIII, art. 4 corp. et Cont. gent. lib. III, cap. 98, 99 et 164, et De potent. quæst. VI, art. 4, et Opusc. III, cap. 458, et Opusc. X, art. 4 et 17.

Ad sextum sic proceditur. 1. Videtur quòd Deus non possit facere aliquid præter ordinem rebus inditum. Dicit enim Augustinus (Contra Faustum, lib. xxvi, cap. 3, ante med.): «Deus conditor et creator omnium naturarum nihil contra naturam facit.» Sed hoc videtur esse contra naturam quod est præter ordinem naturaliter rebus inditum. Ergo Deus non potest facere aliquid præter ordinem rebus inditum.

2. Præterea, sicut ordo justitiæ est à Deo, ita et ordo naturæ. Sed Deus non potest facere aliquid præter ordinem justitiæ; faceret enim tunc aliquid injustum. Ergo non potest facere aliquid præter ordinem naturæ.

3. Præterea, ordinem naturæ Deus instituit. Si igitur præter ordinem naturæ Deus aliquid faciat, videtur quòd ipse sit mutabilis; quod est inconveniens.

Sed contra est quod Augustinus dicit (Contra Faustum, lib. xxvi, loc. cit.), quòd «Deus aliquando aliquid facit contra solitum cursum naturæ.»

CONCLUSIO. — Prout ordo rerum dependet à prima causa, non potest Deus contra ordinem rerum facere: prout vero dependet à qualibet secundarum causarum, præter ordinem rerum facere potest.

(1) Ita cod. Alcan. cum editis plurimis. Edit. Rom., in nobis.

(2) Non est quæstio de potentia, sed de actu

exercito ipsius; an scilicet de facto possit exire in actum faciendi aliquid præter ordinem inditum.

Respondeo dicendum quòd à qualibet causa derivatur aliquis ordo in suos effectus, cum quælibet causa habeat rationem principii; et ideo secundum multiplicationem causarum multiplicantur et ordines, quorum unus continetur sub altero, sicut et causa continetur sub causa. Unde causa superior non continetur sub ordine causæ inferioris, sed è conerso. Cujus exemplum apparet in rebus humanis; nam ex patrefamilias dependet ordo domûs, qui continetur sub ordine civitatis, qui procedit à civitatis rectore, cum et hic contineatur sub ordine regis, à quo totum regnum ordinatur. Si ergo ordo rerum consideretur prout dependet à prima causa, sic contra rerum ordinem Deus facere non potest; si enim sic faceret, faceret contra suam præscientiam, aut voluntatem, aut bonitatem. Si verò consideretur rerum ordo prout dependet à qualibet secundarum causarum, sic Deus potest facere præter ordinem rerum; quia ordini secundarum causarum ipse non est subjectus: sed talis ordo ei subijcitur, quasi ab eo procedens, non per necessitatem naturæ, sed per arbitrium voluntatis (1). Potuisset enim et alium ordinem rerum instituere. Unde et potest præter hunc ordinem institutum agere, cum voluerit; putà, agendo effectus secundarum causarum sine ipsis (2), vel producendo aliquos effectus, ad quos causæ secundæ non se extendunt (3). Unde et Augustinus dicit (loc. sup. cit.), quòd «Deus contra solitum cursum naturæ facit; sed contra summam legem nullo modo facit, quia contra seipsum non facit.»

Ad primum ergo dicendum, quòd cum aliquid contingit in rebus naturalibus præter naturam inditam, hoc potest dupliciter contingere: uno modo per actionem agentis qui inclinationem naturalem non dedit, sicut cum homo movet corpus grave sursum, quod non habet ab eo ut moveatur deorsum; et hoc est contra naturam. Alio modo per actionem illius agentis à quo dependet actio naturalis; et hoc non est contra naturam, ut patet in fluxu et refluxu maris, qui non est contra naturam, quamvis sit præter modum naturalem aquæ, quæ movetur deorsum. Est enim ex impressione cœlestis corporis, à quo dependet naturalis inclinatio inferiorum corporum. Cum igitur naturæ ordo sit à Deo rebus inditus, si quid præter hunc ordinem faciat, non est contra naturam (4). Unde Augustinus dicit (loc. cit.), quòd «id est cuilibet rei naturale quod ille fecerit à quo est omnis modus, numerus et ordo naturæ.»

Ad secundum dicendum, quòd ordo justitiæ est secundum relationem ad causam primam, quæ est regula omnis justitiæ (5); et ideo præter hunc ordinem Deus nihil facere potest.

Ad tertium dicendum, quòd Deus sic rebus certum ordinem indidit, ut tamen sibi reservaret quod ipse aliquando aliter ex causa esset factururus. Unde cum præter hunc ordinem agit, non mutatur (6).

(1) Hoc adeo certum est ut J.-J. Rousseau declarare non dubitaverit: que cette question sérieusement traitée serait impie si elle n'était absurde; que ce serait faire trop d'honneur à celui qui la résoudrait négativement que de le punir; il suffirait de l'enfermer (*Lettres de la montagne*).

(2) Tunc adest miraculum, ut aiunt theologi, ratione modi, qualis fuit conversio aquæ in vinum.

(3) Tunc adest miraculum ratione sui, ut mortui resurrectio.

(4) Quod tamen hinc non sequatur creaturam

non posse nullo modo pati violentiam à Deo, videre poterit explicatum 1 2, quæst. vi, art. 4).

(5) Licet Deus possit facere contra ordinem qui est unius creaturæ ad aliam, ait S. Doctor (De potent. quæst. vi, art. 4 ad 3), non tamen potest facere contra ordinem creaturæ ad seipsum: justitia autem hominis consistit principaliter in debito ordine hominis ad Deum: unde contra ordinem justitiæ Deus facere non potest.

(6) Præsertim quòd hanc mutationem ab æterno providit. De hujus articuli materia plura inveniuntur dicta (De potent. quæst. vi, art. 4, et Cont. gent. lib. iii, cap. 99 et seq.).

**ARTICULUS VII. — UTRUM OMNIA QUÆ DEUS FACIT PRÆTER ORDINEM
NATURALEM RERUM, SINT MIRACULA (1).**

De his etiam De potent. quæst. VI, art. 2, et Sent. II, dist. 48, quæst. I, art. 5, et Cont. gent. lib. III, cap. 101 et 102.

Ad septimum sic proceditur. 1. Videtur quod non omnia quæ Deus facit præter ordinem naturalem rerum, sint miracula. Creatio enim mundi, et etiam animarum, et justificatio impii, fiunt à Deo præter ordinem naturalem; non enim fiunt per actionem alicujus causæ naturalis; et tamen hæc miracula non dicuntur (2). Ergo non omnia quæ facit Deus præter ordinem naturalem rerum, sunt miracula.

2. Præterea, miraculum dicitur aliquid « arduum et insolitum supra facultatem (3) naturæ et spem admirantis proveniens (4). » Sed quædam fiunt præter naturæ ordinem quæ tamen non sunt ardua; sunt enim in minimis rebus, sicut in restauratione vel sanatione ægrotorum: nec etiam sunt insolita, cum frequenter eveniant, sicut cum infirmi in plateis ponebantur, ut ad umbram Petri sanarentur (Act. v): nec etiam sunt supra facultatem naturæ, ut cum aliqui sanantur à febris: nec etiam supra spem, sicut resurrectionem mortuorum omnes speramus, quæ tamen fiet præter ordinem naturæ. Ergo non omnia quæ fiunt præter naturæ ordinem, sunt miracula.

3. Præterea, miraculi nomen ab admiratione sumitur. Sed admiratio est de rebus sensui manifestis. Quandoque autem aliqua accidunt præter ordinem naturalem in rebus sensui non manifestis, sicut cum apostoli facti sunt scientes, neque invenientes, neque discentes. Ergo non omnia quæ fiunt præter ordinem naturæ sunt miracula.

Sed *contra* est quod Augustinus dicit (Contra Faustum, lib. xxvi, cap. 3, à med.), quod « cum Deus aliquid facit contra cognitum nobis cursum solitumque naturæ, magnalia vel mirabilia nominantur. »

CONCLUSIO. — Cum miraculum dicatur quasi admiratione plenum, oportet illa quæ à Deo fiunt præter causas nobis notas, miracula dici.

Respondeo dicendum quod nomen miraculi ab admiratione sumitur. Admiratio autem consurgit, cum effectus sunt manifesti, et causa occulta; sicut aliquis admiratur, cum videt eclipsim solis, et ignorat causam, ut dicitur in principio Metaphys. (cap. 11). Potest autem causa effectus alicujus apparentis alicui esse nota, quæ tamen est alii incognita. Unde aliquid est mirum uni quod non est mirum alii; sicut eclipsim solis miratur rusticus, non autem astrologus. Miraculum autem dicitur quasi admiratione plenum, quod scilicet habet causam simpliciter et omnibus occultam. Hæc autem est Deus. Unde illa quæ à Deo fiunt præter causas nobis notas, miracula dicuntur (5).

Ad *primum* ergo dicendum, quod creatio et justificatio impii, etsi à solo Deo fiant, non tamen, propriè loquendo, miracula dicuntur; quia non sunt

(1) Ex hoc articulo habes quomodo per rationem interinas hæresim Eustathii, Eunomii et Vigilantii dicentium miracula sanctorum fuisse dæmonum præstigias et errorem Pauperum de Lugduno et recentiorum incredulorum qui docuerunt in Ecclesia nulla vera fieri miracula.

(2) Vel transpositâ constructione (hæc nempe facta) *non dicuntur miracula*.

(3) Ita ex ms. restituerunt theologi; edit. Rom. *præter facultatem*.

(4) Vel brevius miraculum definiri potest cum

S. Doctore: *Quod fit præter ordinem totius naturæ creatæ*, ut infra (quæst. CX, a. 1. 4) quod reddit ad hanc definitionem miraculi à theologorum vulgo editam: *Opus sensibile, stupendum, ordini providentiæ consueto et naturæ legitimum contrarium*.

(5) Hinc ad verum miraculum constituendum tria requiruntur: 1º ut effectus sit sensibilis; 2º ut à nulla creata causa, modo exposito, effici possit, ac proinde sit supernaturalis; 3º ut ad divinam perducatur.

nata fieri per alias causas; et ita non contingunt præter ordinem naturæ, cum hæc ad ordinem naturæ (1) non pertineant.

Ad *secundum* dicendum, quòd *arduum* dicitur miraculum, non propter dignitatem rei in qua fit, sed quia excedit facultatem naturæ. Similiter etiam *insolitum* dicitur, non quia frequenter non eveniat, sed quia est præter naturalem consuetudinem. Supra facultatem autem naturæ dicitur aliquid, non solum propter substantiam facti, sed etiam propter modum et ordinem faciendi. Supra spem etiam naturæ miraculum esse dicitur, non supra spem gratiæ, quæ est ex fide, per quam credimus resurrectionem futuram.

Ad *tertium* dicendum, quòd scientia apostolorum quamvis secundum se non fuerit manifesta, manifestabatur tamen in effectibus, ex quibus mirabilis apparebat (2).

ARTICULUS VIII. — UTRUM UNUM MIRACULUM SIT MAJUS ALIO (3).

De his etiam 4 2, quæst. CXIII, art. 10 corp. et Cont. gent. lib. III, cap. 101, fin.

Ad octavum sic proceditur. 1. Videtur quòd unum miraculum non sit majus alio. Dicit enim Augustinus in epist. ad Volusianum: «In rebus mirabiliter factis tota ratio facti est potentia facientis.» Sed eadem potentia, scilicet Dei, fiunt omnia miracula. Ergo unum non est majus alio.

2. Præterea, potentia Dei est infinita. Sed infinitum improporcionabiliter excedit omne finitum. Ergo non magis est mirandum quòd faciat hunc effectum quàm illum; ergo unum miraculum non est majus altero.

Sed *contra* est quod Dominus dicit (Joan. xiv, 12) de operibus miraculosis loquens: *Opera quæ ego facio, et ipse faciet, et majora horum faciet.*

CONCLUSIO. — Miraculorum unum alio majus esse contingit, non secundum comparisonem ad divinam potentiam, sed ad facultatem naturæ, quatenus magis eam excedit.

Respondeo dicendum quòd nihil potest dici miraculum ex comparatione potentiæ divinæ; quia quodcumque factum divinæ potentiæ comparatum est minimum, secundum illud (Isa. xl, 15: *Ecce gentes quasi stilla situlæ, et quasi momentum stateræ reputatæ sunt.* Sed dicitur aliquid miraculum per comparisonem ad facultatem naturæ, quam excedit. Et ideo secundum quòd magis excedit facultatem naturæ, secundum hoc majus miraculum dicitur. Excedit autem aliquid facultatem naturæ tripliciter: uno modo quantum ad substantiam facti, sicut quòd duo corpora sint simul, vel quòd sol retrocedat, aut quòd corpus humanum glorificetur; quod nullo modo natura facere potest; et ista tenent summum gradum in miraculis. Secundò aliquid excedit facultatem naturæ, non quantum ad id quod fit, sed quantum ad id in quo fit, sicut resuscitatio mortuorum, et illuminatio cæcorum, et similia. Potest enim natura causare vitam, sed non mortuo; et potest præstare visum, sed non cæco; et hæc tenent secundum locum in miraculis. Tertio modo excedit aliquid facultatem naturæ quantum ad modum et ordinem faciendi; sicut cum aliquis subito per virtutem divinam à febre curatur absque curatione et consueto processu naturæ in talibus; et cum statim aer divinâ virtute in pluvias densatur absque naturalibus causis, sicut factum est ad preces Samuelis et Eliæ (I. Reg. xii, et III.

(1) Ita cod. Alcan. cum aliis, et editi fere omnes. Edit. Rom. *facultatem naturæ*.

(2) Ita aderat prima conditio, siquidem effectus erat sensibilis.

(3) In hoc articulo distinguuntur miraculorum varii gradus quoad *substantiam*, *subjectum* et

modum. Circa hanc divisionem, necnon de alia divisione miraculi quod fiat *supra*, *præter* et *contra* naturam, consularis celeberrimum opus Benedicti XIV: *De beatificatione et canonisatione sanctorum* (lib. IV, p. 1, cap. 4 et seq.).

Reg. xviii); et hujusmodi tenent infimum locum in miraculis. Quælibet tamen horum habent diversos gradus, secundum quod diversimodè excedunt facultatem naturæ.

Et per hoc patet solutio ad objecta, quæ procedunt ex parte divinæ potentiae.

QUÆSTIO CVI.

QUOMODO UNA CREATURA ALIAM MOVEAT ET PRIMO DE ANGELORUM ILLUMINATIONE, IN QUATUOR ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est, quomodo una creatura moveat aliam. Erit autem hæc consideratio tripartita; ut primò consideremus quomodo angeli moveant, qui sunt creaturæ purè spirituales; secundò, quomodo corpora moveant; tertio, quomodo homines, qui sunt ex spirituali et corporali natura compositi. Circa primum tria considerata occurrunt: primò quomodo angelus agat in angelum; secundò, quomodo in creaturam corporalem; tertio, quomodo in homines. Circa primum considerare oportet de illuminatione et locutione angelorum, et ordinatione eorum ad invicem, tam bonorum, quàm malorum. — Circa illuminationem quærentur quatuor: 1° Utrum unus angelus moveat intellectum alterius illuminando. — 2° Utrum unus moveat voluntatem alterius. — 3° Utrum inferior angelus possit illuminare superiorem. — 4° Utrum superior angelus illuminet inferiorem de omnibus quæ cognoscit.

ARTICULUS I. — UTRUM UNUS ANGELUS ILLUMINET ALIUM (1),

De his etiam Sent. II, dist. 9, art. 2, et dist. 44, quæst. II, art. 4, et De verit. quæst. VII, art. 4, et I. Cor. XIII, lect. 2.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quod unus angelus non illuminet alium. Angeli enim eamdem beatitudinem possident nunc quam nos in futuro expectamus. Sed tunc unus homo non illuminabit alium, secundum illud (Jer. xxxi, 34): *Non docebit ultra vir proximum suum, et vir fratrem suum*. Ergo etiam nunc unus angelus non illuminat alium.

2. Præterea, triplex est lumen in angelis: naturæ, et gratiæ, et gloriæ (2). Sed angelus illuminatur lumine naturæ à creante, lumine gratiæ à justificante, lumine gloriæ à beatificante, quod totum Dei est. Ergo unus angelus non illuminat alium.

3. Præterea, lumen est forma quædam mentis. Sed mens rationalis à solo Deo formatur nullâ interpositâ creaturâ, ut Augustinus dicit (Quæst. lib. LXXXIII, quæst. 51, non procul à fine). Ergo unus angelus non illuminat mentem alterius.

Sed *contra* est quod dicit Dionysius (De cœl. hier., parum ante med.), quod « angeli secundæ hierarchiæ purgantur et illuminantur et perficiuntur per angelos primæ hierarchiæ. »

CONCLUSIO. — Unus angelus alium illuminat inquantum ei veritatem quam cognoscit, manifestam facit, vel confortando ipsius intellectum, vel ex parte similitudinis rei intellectæ.

Respondeo dicendum quod unus angelus illuminat alium. Ad cujus evidentiam considerandum est quod lumen secundum quod ad intellectum pertinet, nihil est aliud quàm quædam manifestatio veritatis, secundum illud (Ephes. v, 13): *Omne quod manifestatur, lumen est*. Unde illuminare

(1) In hoc articulo docet D. Thomas unum angelum illuminare alium, quod certum est ex Scripturis *Angelus qui loquebatur in me egrediebatur, et alius angelus egrediebatur in occursum ejus* (Zach. II); *Vidi alterum an-*

gelum ascendentem, etc. (Apoc. VII). Sed de modo illuminationis ambigitur.

(2) Sicut et cognitio triplex hujusmodi lumini correspondens; naturalium rerum per species inditas; mysteriorum per species infusas; *essentiæ divinæ* per ipsammet immediatè visam.

nihil aliud est quàm manifestationem agnitæ veritatis alii tradere; secundum quem modum Apostolus dicit (Ephes. III, 8) : *Mihi omnium sanctorum minimo data est gratia hæc, illuminare omnes, quæ sit dispensatio sacramenti absconditi à sæculis in Deo*. Sic igitur unus angelus dicitur illuminare alium, inquantum ei manifestat veritatem quam ipse cognoscit. Unde Dionysius dicit (De cœlest. hier. cap. 7 post med.), quòd « theologi planè monstrant cœlestium substantiarum ordines (1) à supremis mentibus doceri deificas scientias. » Cum autem ad intellectum duo concurrant in ejus operatione, ut supra diximus (quæst. præc. art. 3), scilicet virtus intellectiva et similitudo rei intellectæ, secundum hæc duo unus angelus alteri veritatem notam notificare potest. Primò quidem fortificando virtutem intellectivam ejus; sicut enim virtus imperfectioris corporis confortatur ex situali propinquitate perfectioris corporis, ut minus calidum crescit in calore ex præsentia magis calidi; ita virtus intellectiva inferioris angeli confortatur ex conversione superioris angeli ad ipsum. Hoc enim facit in spiritualibus ordo conversionis, quod facit in corporalibus ordo localis propinquitatis. Secundò autem unus angelus alteri manifestat veritatem ex parte similitudinis rei intellectæ. Superior enim angelus notitiam veritatis accipit in universali quadam conceptione, ad quam capiendam inferioris angeli intellectus non esset sufficiens; sed est ei connaturale ut magis particulariter veritatem accipiat. Superior ergo angelus veritatem quam universaliter concipit (2), quodammodo distinguit, ut ab inferiori capi possit, et sic eam cognoscendam illi proponit; sicut etiam apud nos, doctores, quod in summa capiunt, multipliciter distinguunt, providentes capacitati aliorum. Et hoc est quod Dionysius dicit (De cœl. hier. cap. 15, non remotè à med.) : « Unaquæque substantia intellectualis datam sibi à diviniore uniformem intelligentiam provida (3) virtute dividit et multiplicat ad inferioris sursum ductricem analogiam (sive proportionem).

Ad *primum* ergo dicendum, quòd omnes angeli, tam superiores quàm inferiores, immediatè vident Dei essentiam, et quantum ad hoc unus non docet alium. De hac enim doctrina propheta loquitur; unde dicit : *Non docebit vir fratrem suum dicens : Cognosce Dominum; omnes enim cognoscent me à minimo eorum usque ad maximum*. Sed rationes divinorum operum, quæ in Deo cognoscuntur sicut in causa, omnes quidem Deus in seipso cognoscit, quia seipsum comprehendit; aliorum verò Deum videntium tantò unusquisque in Deo plures rationes cognoscit, quantò eum perfectius videt. Unde superior angelus plura in Deo de rationibus divinorum operum cognoscit quàm inferior; et de his eum illuminat. Et hoc est quod dicit Dionysius (De div. nom. cap. 4, non multum à princ. lect. 1), quòd « angeli existentium illuminantur rationibus (4). »

Ad *secundum* dicendum, quòd unus angelus non illuminat alium, tradendo ei lumen naturæ, vel gratiæ, vel gloriæ, sed confortando lumen naturale ipsius, et manifestando ei veritatem de his quæ pertinent ad statum naturæ, et gratiæ, et gloriæ, ut dictum est (in corp. art.).

Ad *tertium* dicendum, quòd rationalis mens formatur immediatè à Deo, vel sicut imago ab exemplari, quia non est facta ad alterius imaginem quàm Dei; vel sicut subjectum ab ultima forma completiva, quia semper

(1) Ita cod. Alc. et communiter editi. Edit. Rom. *ornatus*.

(2) Ita cod. cit. Alc. : *Superior verò angelus veritatem, quam velociter concipit. Garcia et Nicolai : accipit, quodammodo, etc*

(5) Ita cod. cit. Al., *propria*.

(4) Sive *propriis rerum rationibus, vel entium*.

mens creata reputatur informis, nisi ipsi primæ veritati inhæreat. Aliæ verò illuminationes quæ sunt ab homine, vel angelo, sunt quasi dispositiones ad ultimam formam.

ARTICULUS II. — UTRUM UNUS ANGELUS POSSIT MOVERE VOLUNTATEM ALTERIUS (1).

De his etiam 4 2, quæst. IX, art. 4, et Cont. gent. lib. III, cap. 88 et 89.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quòd unus angelus possit movere voluntatem alterius. Quia secundum Dionysium, sicut unus angelus illuminat alium, ita purgat et perficit, ut patet ex auctoritate supradicta (art. præc. in arg. *Sed contra*). Sed purgatio et perfectio videntur pertinere ad voluntatem; nam purgatio videtur esse à sordibus culpæ, quæ pertinent ad voluntatem; perfectio autem videtur esse per consecutionem finis, qui est objectum voluntatis. Ergo unus angelus potest movere voluntatem alterius.

2. Præterea, sicut Dionysius dicit (De cœl. hierar. cap. 7 et 8, circ. princ.), nomina angelorum designant eorum proprietates. Seraphim enim *incendentes* dicuntur, aut *calefacientes*; quod est per amorem, qui ad voluntatem pertinet. Unus ergo angelus movet voluntatem alterius.

3. Præterea, dicit Philosophus (De anima, lib. III, text. 57) quòd « appetitus superior movet appetitum inferiorem. » Sed sicut intellectus angeli superioris superior est, ita etiam appetitus. Ergo videtur quòd superior angelus possit immutare voluntatem alterius.

Sed *contra*. Ejus est immutare voluntatem cujus est justificare; cum iustitia sit rectitudo voluntatis. Sed solus Deus est qui justificat. Ergo unus angelus non potest mutare voluntatem alterius.

CONCLUSIO. — Cum angelus, nec sit bonum universale, neque illud ostendat, nec sit auctor intellectualis naturæ, alterius voluntatem movere non potest.

Respondeo dicendum quòd, sicut dictum est (quæst. præc. art. 4), voluntas immutatur dupliciter: uno modo ex parte objecti, alio modo ex parte ipsius potentiæ. Ex parte quidem objecti movet voluntatem et ipsum bonum, quod est voluntatis objectum, sicut appetibile movet appetitum; et ille qui demonstrat objectum, putà qui demonstrat aliquid esse bonum. Sed, sicut supra dictum est (loc. cit.), alia quidem bona aliququaliter inclinant voluntatem; sed nihil sufficienter movet voluntatem, nisi bonum universale, quod est Deus (2); et hoc bonum solus ipse ostendit, ut per essentiam videtur à beatis, qui dicenti Moysi: *Ostende mihi gloriam tuam*, respondit: *Ego ostendam tibi omne bonum*, ut habetur (Exod. xxxiii, 18 et 19). Angelus ergo non sufficienter movet voluntatem neque ut objectum, neque ut ostendens objectum; sed inclinatur eam ut amabile quoddam, et ut manifestans aliqua bona creata ordinata in Dei bonitatem; et per hoc inclinare potest ad amorem creaturæ, vel Dei, per modum suadentis. Ex parte verò ipsius potentiæ voluntas nullo modo potest moveri nisi à Deo. Operatio enim voluntatis est inclinatio quædam volentis in volitum. Hanc autem inclinationem solus ille immutare potest qui virtutem volendi creaturæ contulit (3), sicut et naturalem inclinationem solum illud agens potest mutare quod potest dare virtutem quam consequitur inclinatio naturalis. Solus autem Deus est qui potentiam volendi tribuit creaturæ, quia ipse solus est auctor intellectualis naturæ. Unde angelus voluntatem alterius movere non potest.

(1) Illic *possit* intelligitur de potentia sufficiente; alioquin non dicitur posse, nisi secundum quid.

(2) Bonum universale appellatur propter con-

tinentiam omnis boni; vel formaliter tanquam subiectum; vel eminenter sive virtualiter tanquam causa.

(3) Confer quæ dicebantur (quæst. CV, art. 4).

Ad *primum* ergo dicendum, quòd secundum modum illuminationis est accipienda et purgatio et perfectio. Et quia Deus illuminat, immutando intellectum et voluntatem, purgat à defectibus intellectus et voluntatis, et perficit in finem intellectus et voluntatis. Angeli autem illuminatio refertur ad intellectum, ut dictum est (art. præc.); ideo etiam purgatio angelis intelligitur à defectu intellectus, qui est nescientia; perfectio autem est consummatio in finem intellectus, qui est veritas cognita. Et hoc est quod dicit Dionysius (De eccl. hier. cap. 6, part. 3, inter med. et fin.), quòd : « in cœlesti hierarchia purgatio est in subjectis essentiis, tanquam ignotorum illuminatio in perfectiorem scientiam inducens; » sicut si dicamus visum corporalem purgari, inquantum remouentur tenebræ; illuminari verò, inquantum perfunditur lumine; perfici verò, secundum quòd perducitur ad cognitionem colorati (1).

Ad *secundum* dicendum, quòd unus angelus potest inducere alium ad amorem Dei per modum persuadentis, ut supra dictum est (in corp. art.).

Ad *tertium* dicendum, quòd Philosophus loquitur de appetitu inferiori sensitivo, qui potest moveri à superiori intellectivo, quia pertinet ad eandem naturam animæ, et quia inferior appetitus est virtus in organo corporali : quod in angelis locum non habet.

ARTICULUS III. — UTRUM ANGELUS INFERIOR SUPERIOREM ILLUMINARE POSSIT.

De his etiam Sent. II, dist. 9, art. 2, et De verit. quæst. IX, art. 3.

Ad tertium sic proceditur. 1. Videtur quòd angelus inferior superiorem illuminare possit. Ecclesiastica enim hierarchia derivata est à cœlesti, et eam repræsentat; unde et superna Jerusalem dicitur *mater nostra* (Gal. iv). Sed in Ecclesia (2) etiam superiores illuminantur ab inferioribus, et docentur, secundum illud Apostoli (I. Cor. XIV, 34) : *Potestis omnes per singulos prophetare, ut omnes discant, et omnes exhortentur*. Ergo et in cœlesti hierarchia superiores ab inferioribus possunt illuminari.

2. Præterea, sicut ordo corporalium substantiarum dependet ex Dei voluntate, ita et ordo substantiarum spiritualium. Sed, sicut dictum est (quæst. præc. art. 6 et 7), Deus quandoque præter ordinem substantiarum corporalium operatur. Ergo etiam quandoque operatur præter ordinem spiritualium substantiarum, illuminando inferiores non per medios superiores. Sic ergo inferiores illuminati à Deo possunt superiores illuminare.

3. Præterea, unus angelus alium illuminat, ad quem se convertit, ut supra dictum est (art. 1 hujus quæst.). Sed cum ista conversio sit voluntaria, potest supremus angelus ad infimum se convertere mediis prætermisissis. Ergo potest eum immediatè illuminare; et ita potest illuminare superiores.

Sed *contra* est quod Dionysius dicit (De eccl. hier. cap. 5 in princ.) : « Hanc legem esse Divinitatis immobiliter firmatam, ut inferiora reducantur in Deum per superiora. »

CONCLUSIO. — Cum ordo contineatur sub ordine sicut causa continetur sub causa, non potest angelus inferior superiorem illuminare, potentiâ scilicet naturali et ordinariâ.

(1) Si ea conferas cum his quæ habentur (De verit. quæst. IX, art. 5), animadvertes nullum esse discrimen, nisi rationis, inter angeli illuminationem, purgationem et perfectionem. Eadem actio dicitur illuminatio quatenus est veritatis manifestatio; purgatio quatenus ab intellectu

inferioris removet nescientiam; perfectio quatenus tribuendo cognitionem rei prius ignotæ quamdam perfectionem ei adfert.

(2) Ita edit. in cod. Alcan., legendum in ecclesiastica suspicatur Thomas Madalena.

Respondeo dicendum quòd inferiores angeli nunquam illuminant superiores, sed semper ab eis illuminantur. Cujus ratio est, quia, sicut supra dictum est (quæst. præc. art. 6), ordo continetur sub ordine, sicut causa continetur sub causa; unde sicut ordinatur causa ad causam, ita ordo ad ordinem. Et ideo non est inconueniens, si aliquando aliquid fiat præter ordinem inferioris causæ, ad ordinandum in superiorem causam, sicut in rebus humanis prætermittitur mandatum præsidis, ut obediatur principi. Et ita contingit, ut præter ordinem naturæ corporalis aliquid Deus miraculosè operetur ad ordinandum homines in ejus cognitionem. Sed præmissio ordinis qui debetur spiritualibus substantiis, in nullo pertinet ad ordinationem hominum in Deum; cùm operationes angelorum non sint nobis manifestæ, sicut operationes sensibilibus corporum. Et ideo ordo qui convenit spiritualibus substantiis, nunquam à Deo prætermittitur (1), quin semper inferiora moveantur per superiora, et non è converso.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd ecclesiastica hierarchia imitatur cœlestem aliquid, sed non perfectè consequitur ejus similitudinem. In cœlesti enim hierarchia tota ratio ordinis est ex propinquitate ad Deum; et ideo illi qui sunt Deo propinquiore, sunt et gradu sublimiores, et scientiæ clariore; et propter hoc superiores nunquam ab inferioribus illuminantur. Sed in ecclesiastica hierarchia interdum qui sunt Deo per sanctitatem propinquiore, sunt gradu infimi, et scientiæ non eminentes; et quidam in uno etiam secundum scientiam eminent, et in alio deficiunt; et propter hoc superiores ab inferioribus doceri possunt.

Ad *secundum* dicendum, quòd non est similis ratio de hoc quòd Deus agat præter ordinem naturæ corporalis, et spiritualis, ut dictum est (in corp. art.). Unde ratio non sequitur.

Ad *tertium* dicendum, quòd angelus voluntate convertitur ad alium angelum illuminandum; sed voluntas angeli semper regulatur lege divinâ, quæ ordinem in angelis instituit.

ARTICULUS IV. — UTRUM ANGELUS SUPERIOR ILLUMINET INFERIOREM DE OMNIBUS SIBI NOTIS (2).

De his etiam Sent. II, dist. 9, art. 2, et dist. 11, quæst. II, art. 4, et De verit. quæst. IX, art. 4.

Ad quartum sic proceditur. 1. Videtur quòd angelus superior non illuminet inferiorem de omnibus quæ ipse novit. Dicit enim Dionysius (De cœlest. hier. cap. 12, à med.) quòd « angeli superiores habent scientiam magis universalem; inferiores verò magis particularem, et subjectam. » Sed plura continentur sub scientia universali quàm sub particulari. Ergo non omnia quæ sciunt superiores angeli, cognoscunt inferiores per superiorum illuminationem.

2. Præterea, Magister dicit (Sent. II, dist. 2) quòd « superiores angeli cognoverunt à sæculis mysterium Incarnationis; inferioribus verò ignotum fuit usquequò completum est. » Quod videtur per hoc quòd quibusdam angelis quærentibus: *Quis est iste. Rex gloriæ?* quasi ignorantibus alii respondent quasi scientes: *Dominus virtutum ipse est Rex gloriæ*, ut Dionysius exponit (De cœlest. hier. cap. 7, à med.). Hoc autem non esset, si superiores angeli illuminarent inferiores de omnibus quæ ipsi cognoscunt. Non ergo eos illuminant de omnibus sibi notis.

(1) Non docet S. Doctor, ut ex his patet, illud omnino esse impossibile, sed tantum non esse rationem sufficientem cur Deus aliquando ordinem substantiis spiritualibus naturaliter inditum prætermittat.

(2) Si quæras de quibus rebus angeli angelos

illuminant, B. Thomas respondet (art. 4 ad 2) quòd *de his quæ pertinent ad statum naturæ et gratiæ et gloriæ*; in præsentem autem articulo ad 5 addit etiam quòd *de his quæ pertinent ad dispositionem mundi, et præcipuè ad salutem electorum*.

3. Præterea, si superiores angeli inferioribus annuntiant omnia quæ cognoscunt, nihil inferioribus ignotum remanet quod superiores cognoscunt. Non ergo de cætero superiores poterunt illuminare inferiores; quod videtur inconveniens. Non ergo superiores de omnibus inferiores illuminant.

Sed *contra* est quod Gregorius dicit (implic. hom. xxxiv in Evang., à med., sed expres. Magister in distinct. 9, lib. II Sent.), quòd « in illa cœlesti patria licet quædam data sint excellenter, nihil tamen possidetur singulariter; » et Dionysius dicit (De cœlest. hierarch. lib. xv, circa med.), quòd « unaquæque cœlestis essentia intelligentiam sibi à superiori datam inferiori communicat, » ut patet ex auctoritate supra inducta (art. 1 hujus quæst.).

CONCLUSIO. — Cùm de ratione boni sit, ut se aliis communicet, oportet angelos superiores, qui sunt in plenissima participatione divinæ bonitatis, illuminare inferiores de omnibus quæ noverunt: ita tamen, ut perfectiorem scientiam habentes in altiori ordine permaneant.

Respondeo dicendum quòd omnes creaturæ ex divina bonitate participant ut bonum quod habent, in alia diffundant; nam de ratione boni est quòd se aliis communicet. Et inde est etiam quòd agentia corporalia similitudinem suam aliis tradunt quantum possibile est. Quantum igitur aliqua agentia magis in participatione divinæ bonitatis constituuntur, tantò magis perfectione suas nituntur in alios transfundere, quantum possibile est. Unde B. Petrus monet eos qui divinam bonitatem per gratiam participant, dicens (1. Pet. iv, 10): *Unusquisque sicut accepit gratiam, in alterutrum illam administrantes, sicut boni dispensatores multiformis gratiæ Dei*. Multò igitur magis sancti angeli, qui sunt in plenissima participatione divinæ bonitatis, quicquid à Deo percipiunt, subjectis impartiuntur. Non tamen recipitur ab inferioribus ita excellenter sicut est in superioribus; et ideo superiores semper remanent in altiori ordine, et perfectiorem scientiam habent; sicut unam et eandem rem plenius intelligit magister quam discipulus, qui ab eo addiscit.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd superiorum angelorum scientia dicitur esse universalior quantum ad eminentiorem modum intelligendi (1).

Ad *secundum* dicendum, quòd verbum Magistri non est sic intelligendum quòd inferiores angeli penitus ignoraverint mysterium Incarnationis; sed quia non ita plenè cognoverunt sicut superiores; et in ejus cognitione postmodum profecerunt, dum illud mysterium impleverunt.

Ad *tertium* dicendum, quòd usque ad diem judicii semper nova aliqua supremis angelis revelantur (2) divinitus de his quæ pertinent ad dispositionem mundi, et præcipuè ad salutem electorum. Unde semper remanet unde superiores angeli inferiores illuminent.

QUÆSTIO CVII.

DE LOCUTIONIBUS ANGELORUM, IN QUINQUE ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de locutionibus angelorum; et circa hoc quærentur quinque: 1º Utrum unus angelus loquatur alii. — 2º Utrum inferior, superiori. —

¹ Unde, ait D. Thomas, inferior angelus non est proportionatus ad accipiendam cognitionem à superiori angelo, nisi superior angelus cognitio-

nem suam quodammodo dividat et distinguat (De verit. quæst. ix, art. 5).

(2) Siquidem nesciunt futura contingentia, ut dictum fuit (quæst. LVII, art. 5).

3° Utrum angelus Deo. — 4° Utrum in locutione angeli aliquid distantia localis operetur. — 5° Utrum locutionem unius angeli ad alterum omnes cognoscant.

ARTICULUS I. — UTRUM UNUS ANGELUS ALTERI LOQUATUR (1).

De his etiam Sent. II, quæst. II, dist. II, art. 3, et De verit. quæst. IX, art. 4, 5 et 7, et I Cor. lect. 13

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quod unus angelus alteri non loquatur. Dicit enim Gregorius (Mor. lib. XVIII, cap. 27, inter princ. et med.), quod « in statu resurrectionis uniuscujusque mentem ab alterius oculis membrorum corpulentia non abscondit. » Multò igitur minus mens unius angeli absconditur ab altero. Sed locutio est ad manifestandum alteri quod latet in mente. Non igitur oportet quod unus angelus alteri loquatur.

2. Præterea, duplex est locutio : interior, per quam aliquis sibi ipsi loquitur ; et exterior, per quam aliquis loquitur alteri. Exterior autem locutio fit per aliquod sensibile signum, puta voce, vel nutu ; vel aliquo corporis membro, puta lingua, vel digito, quæ angelis competere non possunt. Ergo unus angelus alteri non loquitur.

3 Præterea, loquens excitat audientem ut attendat suæ locutioni. Sed non videtur quod unus angelus excitet alium ad attendendum ; hoc enim fit apud nos aliquo sensibili signo. Ergo unus angelus non loquitur alteri.

Sed *contra* est quod dicitur (I. Cor. XIII, 1) : *Si linguis hominum loquar, et angelorum.*

CONCLUSIO — Cum unus angelus alteri conceptum mentis suæ patefaciat, per hoc quod ille enjus est conceptus, suâ voluntate ordinat ipsum ad manifestandum aliquid alteri, unum angelum alteri loqui constat.

Respondeo dicendum quod in angelis est aliqua locutio. Sed, sicut dicit Gregorius (Moral. lib. II, cap. 4, à princ.) : « Dignum est ut mens nostra qualitatem corporeæ locutionis excedens (2), ad sublimes atque incognitos modos locutionis intimæ suspendatur. » Ad intelligendum igitur qualiter unus angelus alii loquatur, considerandum est, quod, sicut supra diximus (quæst. LXXXII, art. 4), cum de actibus et potentiis animæ ageretur, voluntas movet intellectum ad suam operationem. Intelligibile autem est in intellectu tripliciter. Primò quidem habitualiter, vel secundum memoriam, ut Augustinus dicit (De Trin. lib. X, cap. 8) ; secundò autem ut in actu consideratum vel conceptum ; tertio ut ad aliud relatum. Manifestum est autem, quod de primo gradu in secundum transfertur intelligibile per imperium voluntatis : unde in definitione habitus dicitur : « Quo quis utitur, cum voluerit. » Similiter autem de secundo gradu transfertur in tertium per voluntatem ; nam per voluntatem conceptus mentis ordinatur ad alterum, puta vel ad agendum aliquid, vel ad manifestandum alteri. Quando autem mens convertit se ad actu considerandum quod habet in habitu, loquitur aliquis sibi ipsi ; nam ipse conceptus mentis interiorius verbum vocatur. Ex hoc verò quod conceptus mentis angelicæ ordinatur ad manifestandum alteri per voluntatem ipsius angeli, conceptus mentis unius angeli innotescit alteri ; et sic loquitur unus angelus alteri. Nihil est enim aliud loqui ad alterum, quàm conceptum mentis alteri manifestare (3).

(1) Scriptura sacra sapè testatur angelos sibi invicem loqui ; ut (Is. VI) *S. raph'lm clamabant alter ad alterum et dicebant : Sanctus, sanctus, etc.* (Dan. VIII) Unus angelus alteri dicit : *Gabriel, fac intelligere istam visionem.* (Apoc. VII) *Vidi alterum angelum... clamavit voce magnâ quatuor angelis.* Sed de modo hujus locutionis magna est ambiguitas.

(2) Hanc locutionem esse corpoream et sensi-

bilem falsò supposuerunt Theodorus Mopsuest, et omnes alii auctores qui existimârunt angelos non esse substantias merè intellectuales.

(3) Hanc eandem de angelorum ad invicem locutionibus doctrinam tradunt Dionysius (De cœlest. hier. cap. 7) ; Greg. (Mor. lib. II cap. 5) ; Damasc. (De fid. orth. lib. II, cap. 3) ; Albertus et omnes scholastici.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd in nobis interior mentis conceptus quasi duplici obstaculo clauditur. Primò quidem ipsà voluntate, quæ conceptum intellectus potest retinere interius, vel ad extra ordinare; et quantum ad hoc mentem unius nullus alius potest videre, nisi solus Deus, secundum illud (I. Cor. II, 11): *Quæ sunt hominis nemo novit, nisi spiritus hominis, qui in ipso est.* Secundò autem clauditur mens hominis ab alio homine per grossitiem corporis: unde cum etiam voluntas ordinat conceptum mentis ad manifestandum alteri, non statim cognoscitur ab alio; sed oportet aliquod signum sensibile adhibere. Et hoc est quod Gregorius dicit (Mor. lib. II, cap. 4, à princ.): « Alienis oculis intra secretum mentis quasi post parietem corporis stamus; sed cum manifestare nosmetipsos cupimus, quasi per linguæ januam egredimur, ut quales sumus intrinsecus, ostendamus. » Hoc autem obstaculum non habet angelus; et ideo quàm citò vult manifestare suum conceptum, statim alius cognoscit.

Ad *secundum* dicendum, quòd locutio exterior, quæ fit per vocem, est nobis necessaria propter obstaculum corporis, unde non convenit angelo; sed sola locutio interior, ad quam pertinet non solum quòd loquatur sibi interius concipiendo, sed etiam quòd ordinet per voluntatem ad alterius manifestationem. Et sic lingua angelorum metaphoricè dicitur ipsa virtus angeli, quâ conceptum suum manifestat.

Ad *tertium* dicendum, quòd quantum ad angelos bonos, qui semper se invicem vident in Verbo, non esset necessarium ponere aliquid excitativum; quia sicut unus semper videt alium, ita semper videt in eo quidquid est ad se ordinatum. Sed quia etiam in statu naturæ conditæ sibi invicem loqui poterant, et mali etiam angeli nunc sibi invicem loquuntur, dicendum est, quòd sicut sensus movetur à sensibili, ita intellectus movetur ab intelligibili. Sicut ergo per signum sensibile excitatur sensus, ita per aliquam virtutem intelligibilem potest excitari mens angeli ad attendendum (1).

ARTICULUS II. — UTRUM INFERIOR ANGELUS SUPERIORI LOQUATUR (2).

De his etiam inf. quæst. CXVII, art. 2 corp. et De verit. quæst. IX, art. 5, et I. Cor. XIII.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quòd inferior angelus superiori non loquatur. Quia super illud (I. Cor. XIII): *Si linguis hominum loquar, et angelorum*, dicit Glossa ordin. Nic. de Lyr., quòd « locutiones angelorum sunt illuminationes, quibus superiores illuminant inferiores. » Sed inferiores nunquam illuminant superiores, ut supra dictum est (quæst. præc. art. 3). Ergo nec inferiores superioribus loquuntur.

2. Præterea, supra dictum est (quæst. præc. art. 1), quòd illuminare nihil est aliud quàm illud quod est alicui manifestum, alteri manifestare; et hoc idem est loqui. Ergo idem est loqui et illuminare; et sic idem quod prius.

3. Præterea, Gregorius dicit (Mor. lib. II, cap. 6, à princ.), quòd « Deus ad angelos loquitur eo ipso quòd eorum cordibus occulta sua invisibilia ostendit. » Sed hoc ipsum est illuminare. Ergo omnis Dei locutio est illuminatio. Pari ergo ratione omnis angeli locutio est illuminatio. Nullo ergo modo angelus inferior superiori loqui potest.

(1) Cum Cajetano et aliis non paucis existimamus, ait Sylvius, ipsam conceptus ordinationem ad alterum, excitare eum angelum ad quem fit locutio, ut audiat ac percipiat id quod alter ei loquitur. Quæ tamen excitatio non est per aliquam efficientiam realem, sed per moralem. Ad naturalem enim angelicæ naturæ per-

fectionem pertinet, ut Deus qui cum loquente operatur, effectivè excitet eum cui ipse loquitur, ad audiendum et attendendum.

(2) Respondet affirmativè S. Doctor, et hanc conclusionem ex differentia inter illuminationem et locutionem probat.

Sed *contra* est, quòd (sicut Dionysius exponit, De cœl. hierarch. cap. 7, à med.), inferiores angeli superioribus dixerunt : *Quis est iste Rex gloriæ?*

ONCLUSIO. — Cùm angelus inferior ea quæ mente concepit, superiori patefaciat, prout ex sua voluntate, non autem à prima veritate dependent : illi quidem loquitur, sed eum non illuminat.

Respondeo dicendum quòd angeli inferiores superioribus loqui possunt. Ad cuius evidentiam considerandum est, quòd omnis illuminatio est locutio in angelis, sed non omnis locutio est illuminatio ; quia, sicut dictum est (art. præc.), angelum loqui angelo nihil aliud est (1) quàm conceptum suum ordinare ad hoc ut ei innotescat per propriam voluntatem. Ea verò quæ mente concipiuntur, ad duplex principium referri possunt ; scilicet ad ipsum Deum, qui est prima veritas, et ad voluntatem intelligentis, per quam aliquid actu consideramus. Quia verò veritas est lumen intellectûs, et regula omnis veritatis est ipse Deus ; manifestatio ejus quod mente concipitur, secundùm quòd dependet à prima veritate, et locutio est, et illuminatio ; putà, si unus homo dicat alii : *Cœlum est à Deo creatum*, vel : *Homo est animal*. Sed manifestatio eorum quæ dependent ex voluntate intelligentis, non potest dici illuminatio, sed locutio tantùm ; putà, si aliquis alteri dicat : *Volo hoc addiscere. Volo hoc vel illud facere*. Cujus ratio est, quia voluntas creata non est lux, nec regula veritatis, sed participans lucem (2). Unde communicare ea quæ sunt à voluntate creata, inquantum hujusmodi, non est illuminare. Non enim pertinet ad perfectionem intellectûs mei, quid tu velis, vel quid tu intelligas, cognoscere ; sed solum quid rei veritas habeat. Manifestum est autem, quòd angeli dicuntur superiores, vel inferiores per comparisonem ad hoc principium quod est Deus ; et ideo illuminatio, quæ dependet à principio quod est Deus, solum per superiores angelos ad inferiores deducitur. Sed in ordine ad principium quod est voluntas, ipse volens est primus, et supremus ; et ideo manifestatio eorum quæ ad voluntatem pertinent, per ipsum volentem deducitur ad alios quoscumque. Et quantum ad hoc et superiores inferioribus, et inferiores superioribus loquuntur.

Et per hoc patet solutio ad *primum* et ad *secundum*.

Ad *tertium* dicendum, quòd omnis Dei locutio ad angelos est illuminatio ; quia cùm voluntas Dei sit regula veritatis, etiam scire quid Deus velit pertinet ad perfectionem, et illuminationem mentis creatæ. Sed non est eadem ratio de voluntate angeli, ut dictum est (in corp. art.).

ARTICULUS III. — UTRUM ANGELUS DEO LOQUATUR (3).

De his etiam Job, iv.

Ad *tertium* sic præceditur. 1. Videtur quòd angelus Deo non loquatur. Locutio enim est ad manifestandum aliquid alteri. Sed angelus nihil potest manifestare Deo, qui omnia novit. Ergo angelus non loquitur Deo.

2. Præterea, loqui est ordinare conceptum intellectûs ad alterum, ut dictum est (artic. 1 hujus quæst.). Sed angelus semper conceptum suæ mentis ordinat in Deum. Si ergo aliquando Deo loquitur, semper Deo loquitur ; quod potest videri aliquibus inconueniens, cùm aliquando angelus angelo loquatur. Videtur ergo quòd angelus nunquam loquatur Deo.

(1) Non est sensus quòd non sit locutio, nisi sit ordinatio conceptûs ad hoc ut manifestetur alteri conceptus prius ignotus, sed quòd nihil aliud requiratur ad locutionem.

(2) Hinc de Joanne ipso præcursore dicitur (Joan. i) : *Non erat ille lux*.

(3) Ex hoc articulo habes quomodò per rationem ostendas meritò à Scriptura esse insinuatum, quòd angeli loquantur Deo, tum locutione laudis et admiratione contemplationis, tum locutione consultationis : *Angeli eorum in cœlis semper vident faciem Patris mei* (Matth. xix).

Sed *contra* est quod dicitur (Zachar. 1, 12) : *Respondit angelus Deo et dixit : Domine exercituum, usquequò non misereberis Jerusalem ?* Loquitur ergo angelus Deo (1).

CONCLUSIO. — Angeli non loquuntur Deo ut illi quidpiam manifestent, sed illi loqui dicuntur vel consultando illius voluntatem de agendis, vel illius excellentiam admirando.

Respondeo dicendum quòd, sicut dictum est (artic. 1 hujus quæst.), locutio angeli est per hoc, quòd conceptio mentis ordinatur ad alterum. Sed aliquid ordinatur ad alterum dupliciter. Uno modo ad hoc quòd communicet aliquid alteri, sicut in rebus naturalibus agens ordinatur ad patiens; et in locutione humana doctor ordinatur ad discipulum : et quantum ad hoc nullo modo angelus loquitur Deo neque de his quæ ad rerum veritatem pertinent, neque de his quæ dependent à voluntate creata; quia Deus est omnis veritatis et omnis voluntatis principium et conditor. Alio modo ordinatur aliquid ad alterum, ut ab eo aliquid accipiat, sicut in rebus naturalibus passivum ad agens, et in locutione humana discipulus ad magistrum : et hoc modo angelus loquitur Deo, vel consulendo divinam voluntatem de agendis, vel ejus excellentiam, quam nunquam comprehendit, admirando, sicut Gregorius dicit (Moral. lib. II, cap. 4, ante med.), quòd « angeli loquuntur Deo, cum per hoc quòd super semetipsos respiciunt, in motum admirationis surgunt. »

Ad *primum* ergo dicendum, quòd locutio non semper est ad manifestandum alteri; sed quandoque ad hoc ordinatur finaliter, ut loquenti aliquid manifestetur, sicut cum discipulus quaerit aliquid à magistro.

Ad *secundum* dicendum, quòd locutione quâ angeli loquuntur Deo, laudantes ipsum, et admirantes, semper angeli Deo loquuntur, sed locutione quâ ejus sapientiam consulunt super agendis, tunc ei loquuntur, quando aliquod novum per eos agendum occurrit, super quo desiderant illuminari.

ARTICULUS IV. — UTRUM LOCALIS DISTANTIA OPERETUR ALIQUID IN LOCUTIONE ANGELICA.

De his etiam Sent. II, dist. 9, art. 2 ad 6, et dist. 11, quæst. II, art. 4 ad 3, et De verit. quæst. IX, art. 6.

Ad quantum sic proceditur. 1. Videtur quòd localis distantia operetur aliquid in locutione angelica. Sicut enim dicit Damascenus (Orth. fid. lib. II, cap. 3, et lib. I, cap. 17) : « Angelus, ubi est, ibi operatur. » Locutio autem est quædam operatio angeli. Cum ergo angelus sit in determinato loco, videtur quòd usque ad determinatam loci distantiam angelus loqui possit.

2. Præterea, clamor loquentis fit propter distantiam audientis. Sed (Is. VI) dicitur de seraphim, quòd *clamat alter ad alterum*. Ergo videtur quòd in locutione angelorum aliquid operetur localis distantia.

Sed *contra* est, quòd, sicut dicitur (Luc. XVI), dives in inferno positus loquebatur Abraham, non impediente locali distantia. Multò igitur minus localis distantia potest impedire locutionem unius angeli ad alterum.

CONCLUSIO. — In locutione angelorum, cum in intellectuali operatione consistat nullum impedimentum præstat localis distantia.

Respondeo dicendum quòd locutio angeli in intellectuali operatione consistit, ut ex dictis patet (art. 1, 2 et 3 huj. quæst.). Intellectualis autem operatio angeli omnino abstracta est à loco et tempore. Nam etiam nostra intellectualis operatio est per abstractionem ab hic et nunc, nisi per acci-

(1) Præterquam quod introducitur Satàn multipliciter Deum alloquens (Job, I et II).

dens ex parte phantasmatum, quæ in angelis nulla sunt. In eo autem quod est omnino abstractum à loco et tempore, nihil operatur neque temporis diversitas, neque loci distantia. Unde in locutione angeli nullum impedimentum facit distantia loci (1).

Ad *primum* ergo dicendum, quòd locutio angeli (sicut dictum est art. 1 huj. quæst.), est locutio interior, quæ tamen ab alio percipitur; et ideo est in angelo loquente, et per consequens ubi est angelus loquens. Sed sicut distantia localis non impedit quin unus angelus alium videre possit; ita etiam non impedit quin percipiat quod in eo ad se ordinatur: quod est ejus locutionem percipere.

Ad *secundum* dicendum, quòd clamor ille non est vocis corporeæ, quæ fit propter distantiam loci; sed significat magnitudinem rei quæ dicebatur, vel magnitudinem affectus, secundum quòd dicit Gregorius (Moral. lib. II, cap. 4, circ. med.): « Tantò quisque minùs clamat, quantò minùs desiderat. »

ARTICULUS V. — UTRUM LOCUTIONEM UNIUS ANGELI AD ALTERUM OMNES COGNOScant.

De his etiam De verit. quæst. IX, art. 7 corp.

Ad quintum sic proceditur. 1. Videtur quòd locutionem unius angeli ad alterum omnes cognoscant. Quod enim unius hominis locutionem non omnes audiant, facit inæqualis loci distantia. Sed in locutione angeli nihil operatur localis distantia, ut dictum est (art. præc.). Ergo uno angelo loquente ad alterum, omnes percipiunt.

2. Præterea, omnes angeli communicant in virtute intelligendi. Si ergo conceptus mentis unius ordinatus ad alterum cognoscitur ab uno, pari ratione cognoscitur ab aliis.

3. Præterea, illuminatio est quædam species locutionis. Sed illuminatio unius angeli ab altero pervenit ad omnes angelos; quia, ut Dionysius dicit (De coel. hier. cap. 13, ante med.): « unaquæque cœlestis essentia intelligentiam sibi traditam aliis communicat. » Ergo et locutio unius angeli ad alterum ad omnes perducitur.

Sed *contra* est quòd unus homo potest alteri soli loqui. Multò igitur magis hoc in angelis esse potest.

CONCLUSIO. — Cùm unus angelus proprium conceptum mentis ordinare possit ex aliqua causa ad unum, et non ad alterum, locutionem unius angeli potest percipere unus, absque aliis.

Respondeo dicendum quòd, sicut supra dictum est (art. 1 huj. quæst.), conceptus mentis unius angeli percipi potest ab altero per hoc quòd ille cujus est conceptus, suâ voluntate ordinat ipsum ad alterum. Potest autem ex aliqua causa ordinari aliquid ad unum, et non ad alterum. Et ideo potest conceptus unius ab aliquo uno cognosci, et non ab aliis; et sic locutionem unius angeli ad alterum potest percipere unus absque aliis, non quidem impediende distantia locali, sed hoc faciente voluntaria ordinatione, ut dictum est (art. præc.).

Unde patet responsio ad *primum* et *secundum*.

Ad *tertium* dicendum, quòd illuminatio est de his quæ emanant à prima regula veritatis, quæ est principium commune omnium angelorum; et ideo illuminationes sunt omnibus communes. Sed locutio potest esse de his quæ ordinantur ad principium voluntatis creatæ, quod est proprium

(1) Sunt theologi qui sententiam contrariam tenent ex his verbis (Zach. XI): *Et ecce angelus qui loquebatur in me egrediebatur, et an-*

gelus alius eegrediebatur in occursum ejus. Et dixit ad eum: Curre, loquere ad puerum istum.

unicuique angelo; et ideo non oportet quòd huiusmodi locutiones sint omnibus communes (1).

QUÆSTIO CVIII.

DE ORDINATIONE ANGELORUM SECUNDUM HIERARCHIAS ET ORDINES, IN OCTO ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de ordinatione angelorum secundum hierarchias et ordines: dictum est enim (quæst. cvi, art. 3), quòd superiores illuminant inferiores, et non è converso. Circa hoc quærentur octo: 1° Utrum omnes angeli sint unius hierarchiæ. — 2° Utrum in una hierarchia sit unus tantum ordo. — 3° Utrum in uno ordine sint plures angeli. — 4° Utrum distinctio hierarchiarum et ordinum sit à natura. — 5° De nominibus et proprietatibus singulorum ordinum. — 6° De comparatione ordinum ad invicem. — 7° Utrum ordines durent post diem iudicii. — 8° Utrum homines assumantur ad ordines angelorum.

ARTICULUS I. — UTRUM OMNES ANGELI SINT UNIUS HIERARCHIÆ (2).

De his etiam Sent. II, dist. 9, art. 1.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quòd omnes angeli sint unius hierarchiæ. Cum enim angeli sint supremi inter creaturas, oportet dicere quòd sint optimè dispositi. Sed optima dispositio est multitudinis, secundum quòd continetur sub uno principatu, ut patet per Philosophum (Metaph. lib. XII, in fine, et Polit. lib. III, cap. 11 et 12). Cum ergo hierarchia nihil sit aliud quàm sacer principatus, videtur quòd omnes angeli sint unius hierarchiæ.

2. Præterea, Dionysius dicit (De coel. hier. cap. 3, in princ.) quòd « hierarchia est ordo, scientia, et actio. » Sed omnes angeli conveniunt in uno ordine ad Deum, quem cognoscunt, et à quo in suis actionibus regulantur. Ergo omnes angeli sunt unius hierarchiæ.

3. Præterea, sacer principatus (3), qui dicitur hierarchia, invenitur in hominibus et angelis. Sed omnes homines sunt unius hierarchiæ. Ergo etiam omnes angeli sunt unius hierarchiæ.

Sed *contra* est quòd Dionysius (De coel. hier. cap. 6) distinguit tres hierarchias angelorum.

CONCLUSIO. — Ex parte principis unius, scilicet Dei, omnes angeli et rationales creaturæ, unius sunt hierarchiæ: ex parte verò multitudinis ordinatæ sub principe, angeli nec cum hominibus nec inter se, sunt unius hierarchiæ, sed ipsi inter se angeli tres constituunt hierarchias.

Respondeo dicendum quòd hierarchia est sacer principatus, ut dictum est (in arg. 3). In nomine autem principatus duo intelliguntur, scilicet ipse princeps, et multitudo ordinata sub principe. Quia igitur unus est Deus princeps non solum omnium angelorum, sed etiam hominum et totius creaturæ; ideo non solum omnium angelorum, sed etiam totius rationalis creaturæ, quæ sacrorum particeps esse potest, una est hierarchia, secundum quòd Augustinus dicit (De civit. Dei, lib. XII, cap. 1, circ. princ.)

(1) Quòd si fortè angeli ad invicem loquantur per nutus aut signa; dici potest, ait Sylvius, cum B. Thoma (De verit. quæst. IX, art. 7 ad 2) quòd in generali est unus nutus, quo unus angelus ad omnes loquitur, sed in speciali sunt tot nutus quot sunt conversiones ad diversos: unde unusquisque cognoscit secundum nutum ad se factum.

(2) Præmittendum est hic non omnem de hierar-

chiis et ordinibus angelorum doctrinam esse rejiciendam velut inutilem et curiosam, sicut faciunt hæretici; siquidem B. Dionysius et B. Gregorius et alii Patres de his disseruisse reperiuntur.

(3) Ex notione græcæ vocis *ἱεραρχία*, nimirum ab *ἱερός* quod significat *sacrum* et ab *ἀρχή* quod significat *principatum*.

« duas esse civitates, hoc est, societates, unam in angelis bonis, et hominibus, alteram in malis. » Sed si consideretur principatus ex parte multitudinis ordinatæ sub principe, sic unus principatus dicitur secundum quod multitudo uno et eodem modo potest gubernationem principis recipere. Quæ verò non possunt secundum eundem modum gubernari à principe, ad diversos principatus pertinent; sicut sub uno rege sunt diversæ civitates, quæ diversis reguntur legibus et ministris. Manifestum est autem quod homines alio modo divinas illuminationes percipiunt quàm angeli: nam angeli percipiunt eas in intelligibili puritate, homines verò percipiunt eas sub sensibilibus similitudinibus, ut Dionysius dicit (De cœl. hier. cap. 1). Et ideo oportet distinguere humanam hierarchiam ab angelica. Et per eundem modum in angelis tres hierarchiæ distinguuntur (1). Dictum est enim supra (quæst. LV, art. 3), dum de cognitione angelorum ageretur, quod superiores angeli habent universaliorem cognitionem veritatis quàm inferiores. Huiusmodi autem universalis acceptio cognitionis secundum tres gradus in angelis distinguere potest. Possunt enim rationes rerum, de quibus angeli illuminantur, considerari tripliciter. Primò quidem secundum quod procedunt à primo principio universali, quod est Deus; et ille modus convenit primæ hierarchiæ, quæ immediatè ad Deum extenditur, et quasi in vestibulis Dei collocatur, ut Dionysius dicit (De cœl. hier. cap. 7, ante med.). Secundò verò prout huiusmodi rationes dependent ab universalibus causis creatis, quæ jam aliquo modo multiplicantur; et hic modus convenit secundæ hierarchiæ. Tertio autem modo secundum quod huiusmodi rationes applicantur singulis rebus, prout dependent à propriis causis: et hic modus convenit infimæ hierarchiæ. Quod plenius patebit cum de singulis ordinibus agetur (art. 6 hujus quæst.). Sic igitur distinguuntur hierarchiæ ex parte multitudinis subjectæ. Unde manifestum est eos errare, et contra intentionem Dionysii loqui, qui ponunt in divinis personis hierarchiam, quam vocant supercœlestem. In divinis enim personis est quidam ordo naturæ, sed non hierarchiæ (2); nam, ut Dionysius dicit (De cœlest. hier. cap. 3, circ. med.), ordo hierarchiæ est alios quidem purgari, et illuminari, et perfici; alios autem purgare, et illuminare, et perficere: quod absit ut in divinis personis ponamus.

Ad *primum* ergo dicendum, quod ratio illa procedit de principatu ex parte principis; quia optimum est quod multitudo regatur ab uno principe, ut Philosophus in pluribus locis intendit (loc. in art. 1 cit.).

Ad *secundum* dicendum, quod quantum ad cognitionem ipsius Dei, quem omnes uno modo (scilicet per essentiam) vident, non distinguuntur in angelis hierarchiæ; sed quantum ad rationem rerum creaturarum (3), ut dictum est (in corp. art.).

Ad *tertium* dicendum, quod omnes homines sunt unius speciei, et unus modus intelligendi est eis connaturalis; non sic autem est in angelis; unde non est similis ratio.

(1) In concilio Lateranensi sub Leone X, sess. XII, dictum est quoque hierarchias angelorum esse tres: *Concilii originum à Domino initium et formam sumpsisse satis constat. Nam cum in principio cælum et terram creasset, cælum ipsum in tres principatus (quos hierarchias vocant) instituit, ac quemlibet princi-*

patus ad totidem angelorum choros distinxit.

(2) Quæ juxta vim nominis nullibi est, nisi ubi alii subsunt, alii principantur; quod in divinis non convenit.

(3) Scilicet quantum ad cognitionem tum naturalem, tum supernaturalem ejus quæ est extra Verbum.

ARTICULUS II. — UTRUM IN UNA HIERARCHIA SINT PLURES ORDINES (1).

De his etiam. Sent. II, dist. 9, art. 3, et Cont. gent. lib. III, cap. 60, et ad Eph. I, lect. 7.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quòd in una hierarchia non sint plures ordines. Multiplicatà enim definitione multiplicatur et definitum. Sed hierarchia, ut Dionysius dicit (De coelest. hierarch. cap. 3, in princ.), est ordo. Si ergo sunt multi ordines, non erit una hierarchia, sed multæ.

2. Præterea, diversi ordines sunt diversi gradus; et gradus in spiritualibus constituuntur secundum diversa dona spiritualia. Sed in angelis omnia dona spiritualia sunt communia, quia nihil ibi singulariter possidetur. Ergo non sunt diversi ordines angelorum.

3. Præterea, in ecclesiastica hierarchia distinguuntur ordines secundum *purgare, illuminare et perficere*. Nam ordo diaconorum est *purgativus*, sacerdotum *illuminativus*, episcoporum *perfectivus* (2), ut Dionysius dicit (De eccles. hierarch. cap. 5, part. 1, in tit. de Sacerd. Perfectionib.). Sed quilibet angelus purgat, illuminat et perficit. Non ergo est distinctio ordinum in angelis.

Sed *contra* est quod Apostolus dicit (Eph. I, 20), quòd *Deus constituit Christum hominem supra omnem principatum et potestatem, et virtutem et dominationem*; qui sunt diversi ordines angelorum, et quidam eorum ad unam hierarchiam pertinent, ut infra patebit (art. 6 hujus quæst.).

CONCLUSIO. — In omni hierarchia distinguuntur tres ordines diversi: summus, medius, et infimus, secundum varia angelorum officia et actus.

Respondeo dicendum quòd, sicut dictum est (art. præc.), una hierarchia est unus principatus, id est, una multitudo ordinata uno modo sub principis gubernatione. Non autem esset multitudo ordinata, sed confusa, si in multitudine diversi ordines non essent. Ipsa ergo ratio hierarchiæ requirit ordinum diversitatem. Quæ quidem diversitas ordinum secundum diversa officia et actus consideratur, sicut patet quòd in una civitate sunt diversi ordines secundum diversos actus; nam alius est ordo judicantium, et alius pugnantium, et alius laborantium in agris, et sic de aliis. Sed quamvis multi sint unius civitatis ordines, omnes tamen ad tres possunt reduci, secundum quòd quælibet multitudo perfecta habet principium, medium et finem. Unde et in civitatibus triplex ordo hominum invenitur; quidam enim sunt supremi, ut optimates; quidam autem sunt infimi, ut vilis populus; quidam autem sunt medii, ut populus honorabilis. Sic igitur et in qualibet hierarchia angelica ordines distinguuntur secundum diversos actus et officia; et omnis ista diversitas ad tria reducitur, scilicet ad summum, medium et infimum; et propter hoc in qualibet hierarchia Dionysius (De coel. hier. cap. 7, 8 et 9) ponit tres ordines, nempe Seraphim, Cherubim et Thronorum in prima; Dominationum, Virtutum et Potestatum in secunda; Principatum, Archangelorum et Angelorum in tertia (3).

Ad primum ergo dicendum, quòd ordo dupliciter dicitur. Uno modo ipsa ordinatio comprehendens sub se diversos gradus; et hoc modo hierarchia

(1) Docet in hoc articulo D. Thomas in quolibet hierarchia esse tres ordines, quod dictum fuit in concilio Lateranensi, ut patet ex verbis allatis (art. præc.).

(2) Ut clarius pateat sensus Dionysii in verbis istis, consulatur doctrina concilii Tridentini de hierarchia ecclesiastica (sess. XXIII).

(3) Qui numerus ex sacris litteris passim colligitur.

Nam de Seraphim habetur (Is. VI); de Cherubim Gen. III, et Ezech. X), de Thronis Dominationibus, Principatibus et Potestatibus (Coloss. I), de Virtutibus (Ephes. I), de archangelis (I. Thess. IV), de angelis (Rom. VIII, Matth. XVIII, Joan. V, etc.). Ecclesia singulos velut distinctos simul commemorat in antiphona ad primas vespæ festi Omnium Sanctorum.

dicitur ordo. Alio modo dicitur ordo gradus unus; et sic dicuntur plures ordines unius hierarchiæ.

Ad *secundum* dicendum, quòd in societate angelorum omnia possidentur communiter, sed tamen quædam excellentiùs habentur à quibusdam quàm ab aliis. Unumquodque autem perfectiùs habetur ab eo qui potest illud communicare, quàm ab eo qui non potest; sicut perfectiùs est calidum quod potest calefacere, quàm quod non potest; et perfectiùs scit qui potest docere, quàm qui non potest. Et quantò perfectiùs donum aliquis communicare potest, tantò in perfectiori gradu est; sicut in perfectiori gradu magisterii est qui potest docere altiore scientiam. Et secundum hanc similitudinem consideranda est diversitas graduum, vel ordinum in angelis secundum diversa officia et actus.

Ad *tertium* dicendum, quòd inferior angelus est superior supremo homine nostræ hierarchiæ, secundum illud (Matth. XI, 11): *Qui minor est in regno celorum, major est illo*, scilicet Joanne Baptistà, quo *nullus major inter natos mulierum surrexit*. Unde minor angelus cœlestis hierarchiæ potest non solum purgare, sed illuminare, et perficere, et altiori modo quàm ordines nostræ hierarchiæ. Et sic secundum distinctionem harum actionum non distinguuntur cœlestes ordines, sed secundum alias differentias actionum.

ARTICULUS III. — UTRUM IN UNO ORDINE SINT PLURES ANGELI (1).

De his etiam locis sup. art. 2 inductis.

Ad tertium sic proceditur. 1. Videtur quòd in uno ordine non sint plures angeli. Dictum est enim supra (quæst. XLVII, art. 2, et quæst. I, art. 4), omnes angelos inæquales esse ad invicem. Sed unius ordinis esse dicuntur quæ sunt æqualia. Ergo plures angeli non sunt unius ordinis.

2. Præterea, quod potest sufficienter fieri per unum, superfluum est quòd fiat per multa. Sed illud, quod pertinet ad unum officium angelicum, sufficienter potest fieri per unum angelum, multò magis quàm per unum solem sufficienter fit quod pertinet ad officium solis, quantò perfectior est angelus cœlesti corpore. Si ergo ordines distinguuntur secundum officia, ut dictum est (art. præc.), superfluum est quòd sint plures angeli unius ordinis.

3. Præterea, supra dictum est (art. 1 hujus quæst.), quòd omnes angeli sunt inæquales. Si ergo plures angeli sunt unius ordinis (putà tres vel quatuor), infimus superioris ordinis magis convenit cum supremo inferioris quàm cum supremo sui ordinis; et sic non videtur quòd magis sit unius ordinis cum hoc quàm cum illo. Non igitur sunt plures angeli unius ordinis.

Sed *contra* est quod (Isa. VI, 3) dicitur quòd *Seraphim clamabant alter ad alterum*. Sunt ergo plures angeli in uno ordine Seraphim.

CONCLUSIO. — Multi angeli sunt in uno ordine nobis noto, sed quilibet angelus proprium habet ordinem nobis incognitum.

Respondeo dicendum quòd ille qui perfectè cognoscit res aliquas, potest usque ad minima et actus, et virtutes, et naturas earum distinguere, qui autem cognoscit eas imperfectè, non potest distinguere nisi in universali: quæ quidem distinctio fit per pauciora: sicut qui imperfectè cognoscit res

(1) Ex hoc articulo habes quomodò per rationem monstres à Scripturis meritò fuisse insinuatam, quòd in uno ordine sunt plures angeli. Hoc autem insinuarunt (Ex. xxv): *Duos quoque cherubim aureos et productiles facies ex utraque parte oraculi*. Aristoteles (Coloss. 1) enu-

merat ordines in numero multitudinis dicens: *sive Throni, sive Dominationes*, etc. Ezech. quoque (cap. 10) pluraliter habetur quòd *cherubim stabant* (Dan. vii; Matth. xxvi; Apoc. v). Legitur angelos esse in maxima multitu-

naturales, distinguit earum ordines in universali, ponens in uno ordine cœlestia corpora, in alio corpora inferiora inanimata, in alio plantas, in alio animalia; qui autem perfectiùs cognosceret res naturales, posset distinguere et in ipsis corporibus cœlestibus diversos ordines, et in singulis aliorum. Nos autem imperfectè angelos cognoscimus, et eorum officia, ut Dionysius dicit (De cœlest. hierarch. cap. 6, à princ.). Unde non possumus distinguere officia et ordines angelorum nisi in communi; secundum quem modum multi angeli sub uno ordine continentur. Si autem perfectè cognosceremus officia angelorum et eorum distinctiones, perfectè sciremus quòd quilibet angelus habet suum proprium officium, et suum proprium ordinem in rebus; et multò magis quàm quælibet stella, etsi nos lateat.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd omnes angeli unius ordinis sunt aliquo modo æquales quantum ad communem similitudinem, secundum quam constituuntur in ordine; sed simpliciter non sunt æquales (1). Unde Dionysius dicit (De cœlest. hierar. cap. 10), quòd « in uno et eodem ordine angelorum est accipere primos, medios, et ultimos. »

Ad *secundum* dicendum, quòd illa specialis distinctio ordinum et officiorum, secundum quam quilibet angelus habet proprium officium et ordinem, est nobis ignota.

Ad *tertium* dicendum, quòd sicut in superficie, quæ partim est alba, et partim nigra, duæ partes quæ sunt in confinio albi et nigri, magis conveniunt secundum situm quàm aliæ duæ partes albæ, minùs tamen secundum qualitatem; ita duo angeli, qui sunt in terminis duorum ordinum, magis secum conveniunt secundum propinquitatem naturæ quàm unus eorum cum aliquibus aliis sui ordinis, minùs autem secundum idoneitatem ad similia officia; quæ quidem idoneitas usque ad aliquem certum terminum protenditur.

ARTICULUS IV. — UTRUM DISTINCTIO HIERARCHIARUM ET ORDINUM SIT A NATURA IN ANGELIS (2).

De his etiam Sent. II, dist. 9, art. 7.

Ad quartum sic proceditur. 1. Videtur quòd distinctio hierarchiarum et ordinum non sit à natura in angelis. Hierarchia enim dicitur sacer principatus; et in definitione ejus Dionysius ponit (De cœlest. hier. cap. 3, in princ.), quòd « deiformi, quantum possibile est, assimilatur » (3). Sed sanctitas et deiformitas est in angelis per gratiam, non per naturam. Ergo distinctio hierarchiarum et ordinum in angelis est per gratiam, non per naturam.

2. Præterea, Seraphim dicuntur ardentes, vel, incendentes, ut Dionysius dicit (De cœlest. hierar. cap. 7, circ. princ.). Hoc autem videtur ad charitatem pertinere, quæ non est à natura, sed à gratia: *diffunditur enim in cordibus nostris per Spiritum sanctum, qui datus est nobis*, ut dicitur (Rom. v, 5), quod non solum ad sanctos homines pertinet, sed etiam de sanctis angelis dici potest, ut Augustinus dicit (De civ. Dei, lib. XII, cap. 9). Ergo ordines in angelis non sunt à natura, sed à gratia.

3. Præterea, hierarchia ecclesiastica exemplatur à cœlesti. Sed ordines in hominibus non sunt per naturam, sed per donum gratiæ; non enim est à natura quòd unus est episcopus, et alius est sacerdos, et alius diaco-

(1) Hinc ordo plures diversas species continere potest.

(2) In hoc articulo supponitur quòd datur gratia et gloria angelis secundum quantitatem suorum naturalium. Sed recurrendum est ad quæst.

LXII, art. 6 ne hæc propositio in sensu pelagiano malè interpretetur.

(3) Al., *deiforme*, item, *Dei formæ*: Dionysius, loc. cit.: *Est hierarchia sacer ordo qui assimilatur ad Deiforme quantum licet.*

nus. Ergo neque in angelis sunt ordines à natura, sed à gratia tantum.

Sed *contra* est quod Magister dicit (Sent. II, dist. 9), quod « ordo angelorum dicitur multitudo cœlestium spirituum, qui inter se aliquo munere gratiæ simulantur, sicut et naturalium datorum participatione conveniunt. » Distinctio ergo ordinum in angelis est non solum secundum dona gratuita, sed etiam secundum dona naturalia.

CONCLUSIO. — Secundum finem naturalem distinguuntur ordines in angelis per naturalia dona, secundum supernaturalem verò finem complete per dona gratuita, et dispositive per naturalia distinguuntur : in hominibus verò per dona gratuita tantum.

Respondeo dicendum quod ordo gubernationis, qui est ordo multitudinis sub principatu existentis, attenditur per respectum ad finem. Finis autem angelorum potest accipi dupliciter. Uno modo secundum facultatem suæ naturæ, ut scilicet cognoscant et ament Deum naturali cognitione et amore; et secundum respectum ad hunc finem distinguuntur ordines angelorum secundum naturalia dona. Alio modo potest accipi finis angelicæ multitudinis supra naturalem facultatem eorum, qui consistit in visione divinæ essentiæ, et in immobili fruitione bonitatis ipsius; ad quem finem perferri non possunt nisi per gratiam. Unde secundum respectum ad hunc finem ordines distinguuntur in angelis complete quidem secundum dona gratuita, dispositive autem secundum dona naturalia; quia angelis data sunt dona gratuita secundum capacitatem naturalium (1); quod non est in hominibus (2), ut supra dictum est (quæst. LXII, art. 2 et 3). Unde in hominibus distinguuntur ordines secundum dona gratuita tantum, et non secundum naturam.

Et per hoc patet responsio ad objecta.

ARTICULUS V. — UTRUM ORDINES ANGELORUM CONVENIENTER NOMINENTUR (3).

De his etiam Sent. II, dist. 9, art. 4, et Cont. gent. lib. III, cap. 80.

Ad quintum sic proceditur. 1. Videtur quod ordines angelorum non convenienter nominentur. Omnes enim cœlestes spiritus dicuntur et angeli, et Virtutes, et Potestates cœlestes. Sed nomina communia inconvenienter aliquibus appropriantur. Ergo inconvenienter nominatur unus ordo *Angelorum*, et alius *Virtutum*.

2. Præterea, esse dominum est proprium Dei, secundum illud (Ps. XCIX, 3): *Scitote, quoniam Dominus ipse est Deus*. Ergo inconvenienter unus ordo cœlestium spirituum *Dominationes* vocatur.

3. Præterea, nomen *Dominationis* ad gubernationem pertinere videtur; similiter autem et nomen *Principatum* et *Potestatum*. Inconvenienter ergo tribus ordinibus hæc tria nomina imponuntur.

4. Præterea, *Archangeli* dicuntur quasi Principes angeli. Non ergo hoc nomen debet imponi alii ordini quàm ordini Principatum.

5. Præterea, nomen *Seraphim* imponitur ab ardore, qui ad charitatem pertinet; nomen autem *Cherubim* imponitur à scientia. Charitas autem et scientia sunt dona communia omnibus angelis. Non ergo debent esse nomina specialium ordinum.

6. Præterea, *Throni* dicuntur sedes. Sed ex hoc ipso Deus in creatura

(1) Hinc intelligi potest quonam sensu (part. III, quæst. x, art. 4 ad 2) dicat quod in angelis gradus magis attenditur secundum ordinem gratiæ quàm naturæ.

(2) Ut docetur 2^a 2, quæst. xxiv, art. 5, et conformiter his quæ traduntur 1^a 2, quæst. cix et cxi.

(3) In hoc articulo S. Doctor declarat ordines angelorum convenienter nominari, et ut id omnibus pateat interpretationes Dionysii (De cœlest. hier. cap. 7, 8 et 9) et Greg. (hom. xxxiv, in Evang.) luculenter tradit.

rationali sedere dicitur, quòd ipsam cognoscit et amat. Non ergo debet esse alius ordo Thronorum ab ordine Cherubim et Seraphim. Sic igitur videtur quòd inconvenienter ordines angelorum nominentur.

Sed *contra* est auctoritas sacræ Scripturæ, quæ sic eos nominat. Nomen enim Seraphim ponitur (Is. vi), nomen Cherubim (Ezech. i), nomen Thronorum (Coloss. i), Dominationes autem, et Virtutes, et Potestates, et Principatus ponuntur (Eph. i); nomen autem Archangeli ponitur in Canonica Judæ; nomen autem Angelorum in pluribus Scripturæ locis.

CONCLUSIO. — Novem angelorum ordines, Seraphim, Cherubim, Throni, Dominationes, Virtutes, Potestates, Principatus, Archangeli, et Angeli, convenienter (secundum convenientiam scilicet ad spirituales eorum perfectiones et ministeria) nominantur.

Respondeo dicendum quòd in nominatione angelicorum ordinum considerare oportet, quòd propria nomina singulorum ordinum proprietates eorum designant, ut Dionysius dicit (De cœlest. hierarch. cap. 7). Ad videndum autem quæ sit proprietas cujuslibet ordinis, considerare oportet, quòd in rebus ordinatis tripliciter aliquid esse contingit, scilicet per proprietatem, per excessum et per participationem. Per proprietatem autem dicitur esse aliquid in re aliqua, quod adæquatur et proportionatur naturæ ipsius; per excessum autem, quando illud quod attribuitur alicui, est minus quàm res cui attribuitur, sed tamen convenit illi rei per quemdam excessum, sicut dictum est (quæst. xiii, art. 2), de omnibus nominibus quæ attribuuntur Deo; per participationem autem, quando illud quod attribuitur alicui, non plenariè invenitur in eo, sed deficienter, sicut sancti homines participativè dicuntur dii. Si ergo aliquid nominari debeat nomine designante proprietatem ipsius, non debet nominari ab eo quod imperfectè participat, neque ab eo quod excedenter habet, sed ab eo quod est sibi quasi cœquatum; sicut si quis velit propriè nominare hominem, dicit eum substantiam rationalem, non autem substantiam intellectualem, quod est proprium nomen angeli; quia simplex intelligentia convenit angelo per proprietatem, homini verò per participationem; neque substantiam sensibilem, quod est nomen bruti proprium; quia sensus est minus quàm id quod est proprium homini, et convenit homini excellenter præ aliis animalibus. Sic igitur considerandum est in ordinibus angelorum, quòd omnes spirituales perfectiones sunt omnibus angelis communes, et omnes abundantius existunt in superioribus quàm in inferioribus. Sed cùm in ipsis etiam perfectionibus sit quidam gradus, superior perfectio attribuitur superiori ordini per proprietatem, inferiori verò per participationem; è converso autem inferior attribuitur inferiori per proprietatem, superiori autem per excessum; et ita superior ordo à superiori perfectione nominatur. Sic igitur Dionysius exponit ordinum nomina secundum convenientiam ad spirituales perfectiones eorum; Gregorius verò (hom. xxxiv in Evang. circ. med.), in expositione horum nominum magis attendere videtur exteriora ministeria (1). Dicit enim, quòd *Angeli* dicuntur qui minima nuntiant; *Archangeli* qui summa; *Virtutes* per quas miracula fiunt; *Potestates* quibus adversæ potestates arcentur, vel repelluntur; *Principatus* qui ipsis bonis spiritibus præsunt.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd *Angelus* nuntius dicitur. Omnes ergo cœlestes spiritus, inquantum sunt manifestatores divinatorum, *Angeli* vo-

(1) Hæc distinctio perfectè conciliat sententiam Dionysii et Gregorii et omnium Patrum qui hæc vel illam secuti sunt.

cantur. Sed superiores angeli habent quamdam excellentiam in hac manifestatione, à qua superiores ordines nominantur. Infimus autem angelorum ordo nullam excellentiam supra communem manifestationem addit; et ideo à simplici manifestatione nominatur; et sic nomen commune remanet infimo ordini quasi proprium, ut dicit Dionysius (De cœlest. hier. cap. 5). — Vel potest dici quòd infimus ordo specialiter potest dici ordo angelorum, quia immediatè nobis annuntiant. — Virtus autem dupliciter accipi potest. Uno modo communiter, secundum quòd est media inter essentiam, et operationem; et sic omnes cœlestes spiritus nominantur cœlestes virtutes, sicut et cœlestes essentiæ (1). Alio modo secundum quòd importat quemdam excessum fortitudinis; et sic est proprium nomen ordinis. Unde Dionysius dicit (De cœlest. hier. cap. 8, parùm à princ.), quòd « nomen Virtutum significat quamdam virilem et inconcussam fortitudinem, primò quidem ad omnes operationes divinas eis convenientes, secundò verò ad suscipiendum divina; » et ita significat quòd sine aliquo timore aggrediuntur divina quæ ad eos pertinent; quod videtur ad fortitudinem animi pertinere (2).

Ad *secundum* dicendum, quòd, sicut dicit Dionysius (De div. nom. cap. 12, in fin.): « dominatio laudatur in Deo singulariter per quemdam excessum; sed per participationem divina eloquia vocant Dominos principaliores ordines, per quos inferiores ex donis ejus accipiunt. » Unde et Dionysius dicit (De cœl. hier. cap. 8, parùm à princ.), quòd « nomen Dominationum primò quidem significat quamdam libertatem, quæ est à servili conditione, et pedestri subjectione (sicut plebs subjicitur) et à tyrannica oppressione, quam interdum etiam majores patiuntur. Secundò significat quamdam rigidam et inflexibilem gubernationem, quæ ad nullum servilem actum inclinatur, neque ad aliquem actum subjectorum, vel oppressorum à tyrannis (3). Tertiò significat appetitum et participationem veri domini, quod est in Deo. » Et similiter nomen cujuslibet ordinis significat participationem ejus quod est in Deo; sicut nomen *Virtutum* significat participationem divinæ virtutis; et sic de aliis.

Ad *tertium* dicendum, quòd nomen *Dominationis*, et *Potestatis*, et *Principatus* diversimodè ad gubernationem pertinent. Nam domini est solummodo præcipere de agendis. Et ideo Gregorius dicit (hom. xxxiv in Evang. circ. med.), quòd « quædam angelorum agmina, pro eo quòd eis cætera ab obediendum subjecta sunt, Dominationes vocantur. » Nomen verò *Potestatis* ordinationem quamdam designat, secundum illud Apostoli (Rom. xiii, 2): *Qui potestati resistit, Dei ordinationi resistit*. Et ideo Dionysius dicit (De cœl. hier. cap. 9, ante med.), quòd nomen Potestatis significat quamdam ordinationem et circa susceptionem divinorum, et circa actiones divinas, quas superiores in inferiores agunt, eos sursum ducendo. Ad ordinem ergo Potestatum pertinet ordinare quæ à subditis sint agenda (4). Principari verò, ut Gregorius dicit (loco nunc cit.), est « inter aliquos priorem existere, » quasi primi sint in executione eorum quæ imperantur. Et ideo Dionysius dicit (De cœl. hier. cap. 9, circa princ.) quòd

(1) Ita sub nomine Virtutum omnes angelos designant Chrysost. (hom. iii cont. Anom.), Theodoret. (serm. cont. Gent.), Hilar. (De Trin. lib. iii), Hieronym. (comment. in Ps. xxiii).

(2) Circa hujus vocis interpretationem S. Isidor., Hug. à S. Vict., Bernardus idem ac S. Gregorius sentiunt.

(3) Juxta mentem S. Gregorii et Bernardi (De consider. lib. v, cap. 4) Dominationes imperium exercent super Principatus, Potestates, Virtutes, archangelos et angelos.

(4) S. Isidor., S. Bernard., B. Hug. à S. Vict. et P. Lombardus cum S. Gregor. opinantur Potestates sic vocari ex vi quæ demones repellunt.

nomen Principatuum significat ductivum cum ordine sacro (1). Illi enim qui alios ducunt, primi inter eos existentes, Principes propriè vocantur, secundum illud (Psal. lxxvii, 26): *Prævenerunt principes conjuncti psallentibus*.

Ad *quartum* dicendum, quòd Archangeli, secundum Dionysium (De coel. hier. cap. 9, à princ.), medii sunt inter Principatus et angelos. Medium autem comparatum uni extremo videtur alterum, inquantum participat naturam utriusque; sicut tepidum respectu calidi est frigidum, respectu verò frigidi est calidum. Sic et Archangeli dicuntur, quasi principes angeli; quia respectu angelorum sunt principes, respectu verò Principatuum sunt angeli. Secundum Gregorium autem (hom. xxxiv in Evang., ante med.), dicuntur *Archangeli* ex eo quòd principantur soli ordini angelorum, quasi magna nuntiantes; *Principatus* autem dicuntur ex eo quòd principantur omnibus coelestibus virtutibus divinas jussiones explentibus.

Ad *quintum* dicendum, quòd nomen Seraphim non imponitur tantum à charitate, sed à charitatis excessu, quem importat nomen ardoris, vel incendii. Unde Dionysius (De coel. hier. cap. 7, à princ.) exponit nomen Seraphim secundum proprietates ignis, in quo est excessus caliditatis. In igne autem tria possumus considerare. Primò quidem motum, qui est sursum, et qui est continuus; per quod significatur quòd indeclinabiliter moventur in Deum. Secundò verò virtutem activam ejus, quæ est calidum, quod quidem non simpliciter invenitur in igne, sed cum quadam acuitate (2), quia maximè est penetrativus in agendo, et pertingit usque ad minima, et iterum cum quodam superexcedenti fervore; et per hoc significatur actio hujusmodi angelorum, quam in subditos potenter exercent, eos in sublimem fervorem excitantes, et totaliter eos per incendium purgantes. Tertiò consideratur in igne claritas ejus; et hoc significat quòd hujusmodi angeli in seipsis habent inextinguibilem lucem, et quòd alios perfectè illuminant. Similiter etiam nomen Cherubim imponitur à quodam excessu scientiæ; unde interpretatur plenitudo scientiæ (3), quod Dionysius (De coel. hier. cap. 7, à princ.) exponit quantum ad quatuor: primò quidem quantum ad perfectam Dei visionem; secundò quantum ad plenam susceptionem divini luminis; tertiò quantum ad hoc quòd in ipso Deo contemplantur pulchritudinem ordinis rerum à Deo derivatam; quartò quantum ad hoc quòd ipsi pleni existentes hujusmodi cognitione, eam copiosè in alios effundunt.

Ad *sextum* dicendum, quòd ordo *Thronorum* habet excellentiam præ inferioribus ordinibus in hoc quòd immediatè in Deo rationes divinatorum operum cognoscere possunt (4); sed Cherubim habent excellentiam scientiæ, Seraphim verò excellentiam ardoris. Et licèt in his duabus excellentiis includatur tertia, non tamen in illa quæ est Thronorum, includuntur aliæ duæ; et ideo ordo Thronorum distinguitur ab ordine Cherubim et Seraphim. Hoc enim est commune omnibus, quod excellentia inferioris continetur in excellentia superioris, et non è converso. Exponit autem Dionysius (De coel. hier. cap. 7) nomen Thronorum (5) per convenientiam ad materiales sedes, in quibus est quatuor considerare. Primò quidem situm,

(1) Theodoretus opinatur Dominationes, Principatus et Potestates angelos esse quibus nationum cura committitur (Comm. in epist. ad Coloss. cap. 4).

(2) Ita edit. Rom. Nicolai et Patav. Al., *acutitate*. Cod. Alcan. *activitate*.

(3) Vel scientia multiplicata, ut Hieronymus interpretatur de nominibus hebraicis.

(4) Non per propriam sibi prærogativam et attributionem, cum id potius cherubinis ac seraphinis conveniat, sed per communem toti primæ hierarchiæ dignitatem.

(5) Cum vox græca non significat sedes qualescumque, sed per excellentiam sedes regias; vel etiam interdum judiciarias et magistrales, hinc angeli per metaphoram Throni appellantur quia

quia super terram sedes elewantur; et sic ipsi angeli qui Throni dicuntur, elewantur usque ad hoc quòd in Deo immediatè rationes rerum cognoscant. Secundò in materialibus sedibus consideratur firmitas, quia in ipsis aliquis firmiter sedet, hic autem est è converso: nam ipsi angeli firmantur per Deum. Tertiò quia sedes suscipit sedentem, et in ea deferri potest; sic et ipsi angeli suscipiunt Deum in seipsis, et eum quodammodo ad inferiores ferunt. Quartò ex figura, quia sedes ex una parte est aperta ad suscipiendum sedentem; ita et isti angeli sunt per promptitudinem aperti ad suscipiendum Deum, et famulandum ipsi.

ARTICULUS VI. — UTRUM CONVENIENTER GRADUS ORDINUM ASSIGNENTUR (1).

De his etiam Sent. II, dist. 9, art. 5.

Ad sextum sic proceditur. 1. Videtur quòd inconvenienter gradus ordinum assignentur. Ordo enim prælatorum videtur esse supremus. Sed Dominationes, Principatus et Potestates ex ipsis nominibus praelationem quamdam habent. Ergo isti ordines debent esse inter omnes supremi.

2. Præterea, quantò aliquis ordo est Deo propinquior, tantò est superior. Sed ordo Thronorum videtur esse Deo propinquissimus; nihil enim coniungitur propinquius sedenti quàm sua sedes. Ergo ordo Thronorum est altissimus.

3. Præterea, scientia est prior quàm amor, et intellectus videtur esse altior quàm voluntas: ordo autem Cherubim à scientia desumitur, ordo Seraphim ab amore. Ergo et ordo Cherubim videtur esse altior quàm ordo Seraphim.

4. Præterea, Gregorius (hom. xxxiv in Evang., in med.) ponit Principatus super Potestates. Non ergo collocantur immediatè super Archangelos, ut Dionysius dicit (De cœl. hier. cap. 9, circa princ.).

Sed *contra* est quòd Dionysius (De cœl. hierarch. cap. 7) ponit in prima quidem hierarchia *Seraphim* ut primos, *Cherubim* ut medios, *Thronos* ut ultimos; in media verò *Dominationes* ut primos, *Virtutes* ut medios, *Potestates* ut ultimos; in ultima *Principatus* ut primos, *Archangelos* ut medios, *Angelos* ut ultimos.

CONCLUSIO. — Pro diversitate expositionis nominum ipsorum ordinum in angelis, non malè, etiam secundùm Scripturas, differenter gradus quorundam ordinum à Dionysio et Gregorio assignantur.

Respondeo dicendum quòd gradus angelicorum ordinum assignant et Gregorius (hom. xxxiv in Evang.), et Dionysius (De cœl. hier. cap. 7, 8 et 9), quantum ad alia quidem convenienter, sed quantum ad *Principatus* et *Virtutes* differenter. Nam Dionysius collocat *Virtutes* sub *Dominationibus* et supra *Potestates*; *Principatus* autem sub *Potestatibus*, et supra *Archangelos*. Gregorius autem ponit *Principatus* in medio *Dominationum* et *Potestatum*, *Virtutes* verò in medio *Potestatum* et *Archangelorum* (2). Et utraque assignatio fulcimentum habere potest ex auctoritate Apostoli, qui medios ordines ascendendo enumerans, dicit (Ephes. I, 20) quòd *Deus constituit illum*, scilicet Christum, *ad dexteram suam in cœlestibus supra omnem Principatum et Potestatem, et Virtutem et Dominationem*. Ubi Virtutem ponit inter Potestatem et Dominationem secundùm assignationem Dionysii.

divinæ potestati ad iudicia ejus exercenda et ad regiam potestatem significandam deserviunt.

(1) In hoc articulo ostendit D. Thomas gradus ordinum angelicorum convenienter numerari; tametsi quædam sit differentia inter numerationem quam facit S. Dionysius et eam quam facit S. Gregorius.

(2) Hinc Gregorius quinto loco ponit Princi-

patus et septimo Virtutes, in reliquis Dionysio consentit. Damascenus (De fid. lib. II, cap. 5) Dionysii numerationem sequitur, Gregorii verò S. Isidorus (Orig. lib. VII), S. Bernardus (De consid. lib. V, cap. 4, et serm. XIX in Cant.), Hug. à S. Victore (Summ. sent. tract. II, cap. 5), Petrus Lombardus (Sent. II, dist. 9) anteponunt.

Sed (Coloss. 1, 16), enumerans eosdem ordines descendendo dicit : *Sive Throni, sive Dominationes, sive Principatus, sive Potestates, omnia per ipsum, et in ipso creata sunt.* Ubi Principatus ponit medios inter Dominationes et Potestates, secundum assignationem Gregorii. — Primò igitur videamus rationem assignationis Dionysii; in qua considerandum est, quòd, sicut supra dictum est (art. 1 hujus quæst.), prima hierarchia inspicit rationes rerum in ipso Deo; secunda verò in causis universalibus; tertia verò secundum determinationem ad speciales effectus. Et quia Deus est finis non solum angelicorum ministeriorum, sed etiam totius creaturæ; ad primam hierarchiam pertinet consideratio finis; ad mediam verò dispositio universalis de agendis; ad ultimam autem applicatio dispositionis ad effectum, quæ est operis executio. Hæc enim tria manifestum est in qualibet operatione inveniri. Et ideo Dionysius (De cœl. hier. cap. 7), ex nominibus ordinum proprietates illorum considerans, illos ordines in prima hierarchia posuit, quorum nomina imponuntur per respectum ad Deum, scilicet *Seraphim, Cherubim et Thronos*; illos verò ordines posuit in media hierarchia, quorum nomina designant communem quamdam gubernationem, sive dispositionem, id est *Dominationes, Virtutes et Potestates*; illos verò ordines posuit in tertia hierarchia, quorum nomina designant operis executionem, scilicet *Principatus, Angelos et Archangelos*. In respectu autem ad finem tria considerari possunt. Nam primò aliquis considerat finem; secundò verò perfectam finis cognitionem accipit; tertio verò intentionem suam in ipso defigit, quorum secundum ex additione se habet ad primum, et tertium ad utrumque. Et quia Deus est finis creaturarum, sicut dux est finis exercitus, ut dicitur (Metaph. lib. xii, text. 52); potest aliquid simile hujus ordinis considerari in rebus humanis. Nam quidam sunt qui hoc habent dignitatis, ut per seipsos familiariter accedere possint ad regem vel ducem; quidam super hoc habent ut etiam secreta ejus cognoscant; alii verò insuper circa ipsum semper inhaerent, quasi ei conjuncti. Et secundum hanc similitudinem accipere possumus dispositionem in ordinibus primæ hierarchiæ. Nam Throni elevantur ad hoc quòd Deum familiariter in seipsis recipiant, secundum quòd rationes rerum in ipso immediatè cognoscere possunt; quod est proprium totius primæ hierarchiæ; Cherubim verò supereminenter divina secreta cognoscunt; Seraphim verò excellunt in hoc quod est omnium supremum, scilicet Deo ipsi uniri; ut sic ab eo quod est commune toti hierarchiæ, denominetur ordo Thronorum, sicut ab eo quod est commune omnibus cœlestibus spiritibus, denominatur ordo Angelorum. — Ad gubernationis autem rationem tria pertinent: quorum primum est distinctio eorum quæ agenda sunt, quod est proprium *Dominationum*; secundum autem est præbere facultatem ad implendum, quod pertinet ad *Virtutes*; tertium autem est ordinare qualiter ea quæ præcepta, vel definita sunt, impleri possunt, ut aliqui exequantur, et hoc pertinet ad *Potestates*. — Executio autem angelicorum ministeriorum consistit in annuntiando divina. In executione autem cujuslibet actus sunt quidam quasi incipientes actionem, et alios ducentes; sicut in cantu præcentores et in bello illi qui alios ducunt et dirigunt, et hoc pertinet ad *Principatus*. Alii verò sunt qui simpliciter exequantur; et hoc pertinet ad *Angelos*. Alii verò medio modo se habent; quod ad *Archangelos* pertinet, ut supra dictum est (art. præc. ad 4). Invenitur autem congrua hæc ordinum assignatio. Nam semper summum inferioris ordinis affinitatem habet cum ultimo superioris, sicut infima animalia parum distant à plantis. Primus autem ordo est divinarum personarum, qui terminatur ad Spiritum sanctum, qui est

amor procedens, cum quo affinitatem habet supremus ordo primæ hierarchiæ, ab incendio amoris denominatus. Infimus autem ordo primæ hierarchiæ est Thronorum, qui ex suo ordine habent quamdam affinitatem cum Dominationibus; nam Throni dicuntur secundum Gregorium (hom. xxxiv in Evang.): « per quos Deus sua judicia exercet. » Accipiunt enim divinas illuminationes per convenientiam ad immediatè illuminandum secundam hierarchiam, ad quam pertinet dispositio divinorum ministeriorum. Ordo verò *Potestatum* affinitatem habet cum ordine *Principatum*: nam cum Potestatum sit ordinem subjectis imponere, hæc ordinatio statim in nomine Principatum designatur, qui sunt primi in executione divinorum ministeriorum, utpote præsidentes gubernationi gentium et regnorum (1); quod est præcipuum in divinis ministeriis: nam bonum gentis est divinius quàm bonum unius hominis; unde dicitur (Dan. x, 13): *Princeps regni Persarum restitit mihi*. Dispositio etiam ordinum, quam Gregorius ponit (loc. sup. cit.), congruitatem habet. Nam cum *Dominationes* sint definiētes et præcipientes ea quæ ad divina ministeria pertinent, ordines eis subjecti disponuntur secundum dispositionem eorum in quos divina ministeria exercentur. Ut autem dicit Augustinus (De Trinitate, lib. III, cap. 4, à princip.): « corpora quodam ordine reguntur, inferiora per superiora, et omnia per spiritualem creaturam, et spiritus malus per spiritum bonum. » Primus ergo ordo post *Dominationes* dicitur *Principatum*, qui etiam bonis spiritibus principantur; deinde *Potestates*, per quas arcentur mali spiritus, sicut per potestates terrenas arcentur malefactores, ut habetur (Rom. xiii); post quas sunt *Virtutes*, quæ habent potestatem super corporalem naturam in operatione miraculorum; post quas sunt *Angeli* et *Archangeli*, qui nuntiant hominibus vel magna, quæ sunt supra rationem, vel parva ad quæ ratio se extendere potest.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd in angelis potius est quòd subji-ciuntur Deo, quàm quòd inferioribus præsidet; et hoc derivatur ex illo; et ideo ordines nominati à prælatione non sunt supremi, sed magis ordines nominati à conversione ad Deum.

Ad *secundum* dicendum, quòd illa propinquitas ad Deum quæ designatur nomine *Thronorum*, convenit etiam Cherubim et Seraphim, et excellentius, ut dictum est (in corp. act.).

Ad *tertium* dicendum, quòd sicut supra dictum est (quæst. xxvii, art. 3), cognitio est, secundum quòd cognita sunt in cognoscente; amor autem secundum quòd amans unitur rei amatæ. Superiora autem nobiliori modo sunt in seipsis quàm in inferioribus: inferiora verò nobiliori modo sunt in superioribus quàm in seipsis. Et ideo inferiorum quidem cognitio præeminet dilectioni, superiorum autem dilectio, et præcipuè Dei, præeminet cognitioni (2).

Ad *quartum* dicendum, quòd si quis diligenter consideret dispositiones ordinum secundum Dionysium et Gregorium, parum vel nihil differunt, si ad rem referantur. Exponit enim Gregorius *Principatum* nomen ex hoc quòd bonis spiritibus præsent, et hoc convenit *Virtutibus*, secundum quòd in nomine Virtutum intelligitur quædam fortitudo, dans efficaciam infe-

(1) Hæc opinio mihi magis arridet quàm Theodoretī sententia qui officium illud Dominationibus, Principatibus et Potestatibus attribuit.

(2) Quantum ad statum viæ, quia in eo Deus non cognoscitur immediatè, sicut immediatè in eodem amatur: nec amorem necessariò secum

affert vel infert cognitio. Sed in statu patriæ quoad cognitionem beatificam et amorem beatificum aliud est; quia immediatè ibi cognoscitur per essentiam et ex cognitione ipsa necessariò sequitur amor.

rioribus spiritibus ad exequenda divina ministeria. Rursus *Virtutes* secundum Gregorium videntur esse idem quod *Principatus* secundum Dionysium. Nam hoc est primum in divinis ministeriis miracula facere; per hoc enim paratur via annuntiationi archangelorum et angelorum (1).

ARTICULUS VII. — UTRUM ORDINES REMANEUNT POST DIEM JUDICII.

De his etiam Sent. II, dist. 41, quæst. II, art. 6; et Sent. IV, dist. 47, quæst. I, art. 2, quæst. IV, et I. Cor. xv, lect. 3.

Ad septimum sic proceditur. 1. Videtur quod ordines non remanebunt post diem judicii. Dicit enim Apostolus (I. Corinth. xv, 24), quod Christus *evacuabit omnem Principatum, et Potestatem, cum tradiderit regnum Deo et Patri*; quod erit in ultima consummatione. Pari ergo ratione in illo statu omnes alii ordines evacuabuntur.

2. Præterea, ad officium angelorum pertinet purgare, illuminare et perficere. Sed, post diem judicii unus angelus non purgabit, aut illuminabit, aut perficiet alium; quia non proficient amplius in scientia. Ergo frustra ordines angelici remanerent.

3. Præterea, Apostolus dicit (Heb. i, 14), de angelis, quod *omnes sunt administratorii spiritus, in ministerium missi propter eos qui hæreditatem capiunt salutis*; ex quo patet quod officia angelorum ordinantur ad hoc quod homines ad salutem adducantur. Sed omnes electi usque ad diem judicii salutem consequuntur. Non ergo post diem judicii remanebunt officia, et ordines angelorum.

Sed contra est quod dicitur (Judic. v, 10): *Stellæ manentes in ordine, et cursu suo*, quod exponitur de angelis, in Glos. interl. Ergo angeli semper in suis ordinibus remanebunt.

CONCLUSIO. — Remanebunt angelici ordines post diem judicii quoad graduum distinctionem; quoad executionem verò suorum officiorum partim remanebunt, et partim non.

Respondeo dicendum quod in ordinibus angelicis duo possunt considerari, scilicet distinctio graduum et executio officiorum. Distinctio autem graduum est in angelis secundum differentiam gratiæ et naturæ, ut supra dictum est (art. 4 huj. quæst.); et utraque differentia semper in angelis remanebit. Non enim naturarum differentiæ ab eis auferri possent, nisi eis corruptis. Differentia etiam gloriæ erit in eis semper secundum differentiam meriti præcedentis. Executio autem officiorum angelicorum aliquo modo remanebit post diem judicii, et aliquo modo cessabit. Cessabit quidem, secundum quod eorum officia ordinantur ad perducendum aliquos ad finem; remanebit autem, secundum quod convenit in ultima finis consecutione, sicut etiam alia sunt officia militarium ordinum in pugna et in triumpho.

Ad primum ergo dicendum, quod Principatus et Potestates evacuabuntur (2) in illa finali consummatione quantum ad hoc quod alios ad finem perducant; quia consecuto jam fine, non est necessarium tendere in finem. Et hæc ratio intelligitur ex verbis Apostoli dicentis: *Cum tradiderit regnum Deo et Patri*, id est, cum perduxerit fideles ad fruendum ipso Deo.

Ad secundum dicendum, quod actiones angelorum super alios angelos considerandæ sunt secundum similitudinem actionum intelligibilium quæ

(1) Hinc juxta mentem D. Thomæ S. Gregorius et S. Dionysius in verbis potius quam in re inter se dissentiant.

(2) Quidam interpretantur hæc verba de ordinibus sanctorum angelorum evacuandis quoad

executionem potestatis et ministerii erga homines, in salute ipsorum procuranda. Alii de dæmonibus nomina ordinum angelicorum retineantibus, quos Christus evacuabit, in quantum eos debellabit; ita graeci interpretes.

sunt in nobis. Inveniuntur autem in nobis multæ intelligibiles actiones quæ sunt ordinatæ secundum ordinem causæ et causati; sicut cum per multa media gradatim in unam conclusionem devenimus. Manifestum est autem, quod cognitio conclusionis dependet ex omnibus mediis præcedentibus non solum quantum ad novam acquisitionem scientiæ, sed etiam quantum ad scientiæ conservationem. Cujus signum est, quod si quis oblivisceretur aliquod præcedentium mediorum, opinionem quidem, vel fidem de conclusione posset habere, sed non scientiam, ordine causarum ignorato. Sic igitur cum inferiores angeli rationem divinorum operum cognoscant per lumen superiorum angelorum, dependet eorum cognitio ex lumine superiorum non solum quantum ad novam acquisitionem scientiæ, sed etiam quantum ad cognitionis conservationem (1). Licet ergo post judicium non proficiant inferiores angeli in cognitione aliquarum rerum, non tamen propter hoc excluditur quin à superioribus illuminentur.

Ad *tertium* dicendum, quod, etsi post diem judicii homines non sint ulterius ad salutem adducendi per ministerium angelorum, tamen illi qui jam salutem erunt consecuti, aliquam illustrationem habebunt (2) per angelorum officia.

ARTICULUS VIII. — UTRUM HOMINES ASSUMANTUR AD ORDINES ANGELORUM (3).

De his etiam Sent. II, dist. 9, art. 8.

Ad octavum sic proceditur. 1. Videtur quod homines non assumantur ad ordines angelorum. Hierarchia enim humana continetur sub infima hierarchiarum coelestium, sicut infima sub media, et media sub prima. Sed angeli infimæ hierarchiæ nunquam transferentur in mediam aut in primam. Ergo neque homines transferentur ad ordines angelorum.

2. Præterea, ordinibus angelorum aliqua officia competunt, utpote custodire, miracula facere, dæmones arcere, et hujusmodi; quæ non videntur convenire animabus sanctorum. Ergo non transferentur ad ordines angelorum.

3. Præterea, sicut boni angeli inducunt ad bonum, ita dæmones inducunt ad malum. Sed erroneum est dicere quod animæ hominum malorum convertantur in dæmones: hoc enim Chrysostomus reprobatur super Matth. (homil. xxix, ante med.). Ergo non videtur quod animæ sanctorum transferantur ad ordines angelorum.

Sed *contra* est quod Dominus dicit (Matth. xxii, 30) de sanctis, quod *erunt sicut angeli Dei in cælo*.

CONCLUSIO. — Quamvis semper mansurum sit naturarum in hominibus et angelis discrimen, tamen per donum gratiæ, tantam gloriam, quā angelos secundum singulos gradus æquantur, homines mereri possunt: quod est homines ad ordines angelorum assumi.

Respondeo dicendum quod, sicut supra dictum est (art. 4 huj. quæst.), ordines angelorum distinguuntur et secundum conditionem naturæ, et secundum dona gratiæ. Si ergo considerentur angelorum ordines solum quantum ad gradum naturæ, sic homines nullo modo assumi possunt ad

(1) Quod non sic accipiendum est, quasi necessarium sit, quod superior angelus semper actu influat seu illuminet; ut inferior cognoscat id quod per illuminationem superioris didicit. Sed quia cognitio quam inferior elicit de re cujus notitiam accepit per illuminationem superioris, semper innititur lumini superioris tanquam cuius medio seu rationi cognoscendi.

(2) Qualis futura sit hæc illuminatio non exprimit D. Thomas nec à nobis sciri potest, ait Sylvius.

(3) Docet D. Thomas quod homines cum angelis unam societatem constituunt ex his verbis (Matth. xxi) : *Erunt sicut angeli Dei in cælo*, et (Luc. xx, *æquales angelis sunt*.

ordines angelorum; quia semper remanebit naturarum distinctio. Quam quidam considerantes posuerunt quòd nullo modo homines transferri possunt ad æqualitatem angelorum, quod est erroneum: repugnat enim promissioni Christi dicentis (Luc. xx, 36), quòd *filii resurrectionis erunt æquales angelis in cælis*. Illud enim quod est ex parte naturæ, se habet ut materiale in ratione ordinis; completivum verò est quod est ex dono gratiæ, quæ dependet ex liberalitate Dei, non ex ordine naturæ. Et ideo per donum gratiæ homines mereri possunt tantam gloriam, ut angelis æquantur secundum singulos angelorum gradus; quod est homines ad ordines angelorum assumi. Quidam tamen dicunt quòd ad ordines angelorum non assumuntur omnes qui salvantur, sed soli virgines, vel perfecti (1); alii verò suum ordinem constituent, quasi conditum toti societati angelorum. Sed hoc est contra Augustinum, qui dicit (De civit. Dei, lib. xii, cap. 1, in princ.), quòd « non erunt duæ societates hominum et angelorum, sed una; quia omnium beatitudo est adhærere uni Deo ».

Ad *primum* ergo dicendum, quòd gratia angelis datur secundum proportionem naturalium. Non autem sic est de hominibus, ut supra dictum est (art. 4 hujus quæst.). Et ideo sicut inferiores angeli non possunt transferri ad naturalem gradum superiorum, ita nec ad gratuitum; homines verò possunt ad gratuitum conscendere, sed non ad naturalem.

Ad *secundum* dicendum, quòd angeli secundum naturæ ordinem medii sunt inter nos et Deum; et ideo secundum legem communem per eos administrantur non solum res humanæ, sed etiam omnia corporalia. Homines autem sancti etiam post hanc vitam sunt ejusdem naturæ nobiscum; unde secundum legem communem non administrant humana, nec rebus vivorum intersunt, ut Augustinus dicit (De cura pro mortuis agenda, cap. 16, in princ.). Ex quadam tamen speciali dispensatione interdum aliquibus sanctis conceditur vel vivis, vel mortuis, hujusmodi officia exercere; vel miracula faciendo, vel dæmones arcendo, vel aliquid hujusmodi agendo, sicut Augustinus in eodem lib. dicit (ibid.).

Ad *tertium* dicendum, quòd homines ad pœnam dæmonum transferri non est erroneum; sed quidam erroneè posuerunt, dæmones nihil aliud esse quàm animas defunctorum (2), et hoc Chrysostomus reprobatur (loco cit. in arg.).

QUÆSTIO CIX.

DE ORDINATIONE MALORUM ANGELORUM, IN QUATUOR ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de ordinatione malorum angelorum; et circa hoc quærentur quatuor: 1º Utrum ordines sint in dæmonibus. — 2º Utrum in eis sit prælatio. — 3º Utrum unus illuminet alium. — 4º Utrum subijciantur prælationibus bonorum angelorum.

ARTICULUS I. — UTRUM ORDINES SINT IN DÆMONIBUS (3).

De his etiam Sent. i, dist. 6, art. 4, et Sent. iv, dist. 47, quæst. i, art. 3, quæst. iv.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quòd ordines non sint in dæmoni-

(1) Erraverunt, ait Cajetanus, qui hanc opinionem amplexi sunt, non advertentes quòd latitudo ordinis gratiæ major est latitudine ordinis naturæ et quòd non idem ponitur limes utrobique. Hinc ex hominibus quidam assumuntur supra ipsos angelos, ut B. Virgo, quidam ad ipsos, ut apostoli et perfecti, et quidam

infra ipsos, ut probabiliter sunt omnes pueri post baptismum statim evolantes et alii multi.

(2) In hunc errorem incidit Tertullianus dicens animas sceleratorum hominum post mortem in dæmones converti.

(3) In hoc articulo docet D. Thomas in quamnam sensu accipiendum sit ordines esse in dæmonibus.

bus. Ordo enim pertinet ad rationem boni, sicut et modus, et species, ut Augustinus dicit (lib. De natura boni, cap. 3); et è contrario inordinatio pertinet ad rationem mali. Sed in bonis angelis nihil est inordinatum. Ergo in malis angelis non sunt aliqui ordines.

2. Præterea, ordines angelici sub aliqua hierarchia continentur. Sed dæmones non sunt sub aliqua hierarchia, quæ est sacer principatus, cum ab omni sanctitate sint vacui. Ergo in dæmonibus non sunt ordines.

3. Præterea, dæmones de singulis ordinibus angelorum ceciderunt, ut communiter dicitur. Si ergo aliqui dæmones dicuntur esse alicujus ordinis, quia de illo ordine ceciderunt, videtur quod deberent eis attribui nomina singulorum ordinum. Nunquam autem invenitur quod dicantur *Seraphim*, vel *Throni*, vel *Dominationes* (1). Ergo pari ratione non sunt in aliis ordinibus.

Sed *contra* est quod Apostolus dicit (Ephes. ult. 12) quod *est nobis colluctatio adversus principes et potestates, adversus mundi rectores tenebrarum harum*.

CONCLUSIO. — Dæmones neque sunt neque fuerunt in ordinibus angelorum secundum statum gloriæ, fuerunt autem secundum statum gratiæ, quā poterant mereri : et perseverant in ordinibus secundum id quod est naturæ.

Respondeo dicendum quod, sicut jam dictum est (art. 4 et 8 præc. quæst.), ordo angelicus consideratur et secundum gradum naturæ, et secundum gradum gratiæ. Gratia verò habet duplicem statum, scilicet imperfectum, qui est status merendi, et perfectum, qui est status gloriæ consummata. Si ergo considerentur ordines angelici quantum ad perfectionem gloriæ, sic dæmones neque sunt in ordinibus angelicis, neque unquam fuerunt. Si autem considerentur quantum ad id quod est gratiæ imperfectæ, sic dæmones fuerunt quidem aliquando in ordinibus angelorum, sed ab eis ceciderunt, secundum illud quod supra posuimus (quæst. LXII, art. 3), omnes angelos in gratia creatos fuisse. Si autem considerentur quantum ad id quod est naturæ, sic adhuc sunt in ordinibus; quia data naturalia non amiserunt, ut dicit Dionysius (De div. nom. cap. 4, à med. lect. 19).

Ad *primum* ergo dicendum, quod bonum potest inveniri sine malo; sed malum non potest inveniri sine bono, ut supra habitum est (quæst. XLIX, art. 3); et ideo dæmones, inquantum habent naturam bonam, ordinati sunt.

Ad *secundum* dicendum, quod ordinatio dæmonum, si consideretur ex parte Dei ordinantis, est sacra; utitur enim dæmonibus propter seipsum; sed ex parte voluntatis dæmonum non est sacra, quia abutuntur suâ naturâ ad malum.

Ad *tertium* dicendum, quod nomen *Seraphim* imponitur ab ardore charitatis; nomen autem *Thronorum* ab inhabitatione divina; nomen autem *Dominationum* (2) importat libertatem quamdam; quæ omnia opponuntur peccato; et ideo peccantibus angelis hujusmodi nomina non attribuuntur.

(1) Scriptura sacra sex aliorum ordinum nomina dæmonibus attribuit. Inter dæmones enim Apostolus *Angelos, Principatus et Virtutes* ponit: *Certum quod neque mors, neque vita, neque angeli, neque Principatus, neque Virtutes*, etc. (Rom. VIII, 38). De Archangelis et Potestatibus quoque mentionem facit: *Est nobis colluctatio adversus Principes et Potestates, adversus*

mundi rectores tenebrarum harum (Eph. VI, 12). Ezech. cherubim vocat: *Perdidi te, o cherub.* (Ezech. XXVIII).

(2) Attamen si nomine Dominationum sola dominandi potentia intelligatur eo modo quo Principatus dæmonibus attribuitur, possunt etiam eis attribui Dominationes; sed tamen expressè in Scriptura non attribuuntur.

ARTICULUS II. — UTRUM IN DÆMONIBUS SIT PRÆLATIO (1).

De his etiam sup. quæst. LXIII, art. 8, et Sent. II, dist. 6, art. 4, et IV, dist. 47, quæst. IV, art. 2.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quod in dæmonibus non sit prælatio. Omnis enim prælatio est secundum aliquem ordinem justitiæ. Sed dæmones totaliter à justitia ceciderunt. Ergo in eis non est prælatio.

2. Præterea, ubi non est obedientia et subjectio, non est prælatio. Hæc autem sine concordia esse non possunt; quæ in dæmonibus nulla est. secundum illud (Proverb. XIII, 10): *Inter superbos semper sunt jurgia*. Ergo in dæmonibus non est prælatio.

3. Præterea, si in eis est aliqua prælatio, aut hoc pertinet ad eorum naturam, aut ad eorum culpam vel pœnam. Sed non ad eorum naturam, quia subjectio et servitus non est ex natura, sed est ex peccato subsecuta; nec pertinet ad culpam vel pœnam, quia sic superiores dæmones, qui magis peccaverunt, inferioribus subderentur. Non ergo est prælatio in dæmonibus.

Sed *contra* est quod dicit Glossa ordin. super illud: *Cum evacuaverit omnem principatum*, etc. (I. Cor. xv): « Quamdiu durat mundus, angeli angelis, homines hominibus et dæmones dæmonibus præsunt. »

CONCLUSIO. — Cum dæmones non sint secundum naturam æquales, necessum est inferiorum quoque actiones actionibus superiorum subesse: atque ita naturalis subjectio, et prælatio in illis est.

Respondeo dicendum quod cum actio sequatur naturam rei, quorumcumque naturæ sunt ordinatæ, oportet quod etiam actiones subinvicem ordinentur, sicut patet in rebus corporalibus. Quia enim inferiora corpora naturali ordine sunt infra corpora coelestia, actiones et motus eorum subduntur actionibus et motibus coelestium corporum. Manifestum est autem ex præmissis (art. præc.), quod dæmonum quidam naturali ordine sub aliis constituuntur; unde et actiones eorum sub actionibus superiorum sunt; et hoc est quod rationem prælationis facit, ut scilicet actio subditi subdatur actioni prælati. Sic igitur ipsa naturalis dispositio dæmonum requirit quod sit in eis prælatio. Convenit etiam hoc divinæ sapientiæ, quæ nihil in universo inordinatum relinquit, quæ *attingit à fine usque ad finem fortiter, et disponit omnia suaviter*, ut dicitur (Sapient. VIII, 1).

Ad primum ergo dicendum, quod prælatio dæmonum non fundatur super eorum justitiā, sed super justitiā Dei cuncta ordinantis (2).

Ad secundum dicendum, quod concordia dæmonum, quā quidam aliis obediunt, non est ex amicitia quam inter se habeant, sed ex communi nequitia, quā homines odiunt, et Dei justitiæ repugnant. Est enim proprium hominum impiorum ut eis se adjungant et subjiciant, ad propriam nequitiam exquendam, quos potentiores viribus vident.

Ad tertium dicendum, quod dæmones non sunt æquales secundum naturam; unde in eis est naturalis prælatio; quod in hominibus non contingit, qui naturā sunt pares. Quod autem superioribus inferiores subdantur, non est ad bonum superiorum, sed magis ad malum eorum; quia cum mala facere maximè ad miseriam pertineat, præesse in malis est esse magis miserum.

(1) Scriptura supponit dæmonum alios aliis præesse: *In principe demoniorum ejecit dæmones* (Matth. IX); *hic non ejecit dæmones nisi in Beelzebuth principe demoniorum* (Marc. III, Luc. X); *qui paratus est diabolo et angelis ejus* (Matth. XXV); *Draco pugnabat et angeli ejus* (Ap. c. XIII).

(2) Ibi, ait D. Thomas (Sent. II, dist. 6, art. 4 ad 1), omnino remouetur ordo in finem beatitudinis à quo irrecuperabiliter ceciderunt; erit tamen in eis ordo potestatis, quæ magis à Deo est quàm ab ipsis.

ARTICULUS III. — UTRUM IN DÆMONIBUS SIT ILLUMINATIO (1).

Ad tertium sic proceditur. 1. Videtur quòd in dæmonibus sit illuminatio. Illuminatio enim consistit in manifestatione veritatis. Sed unus dæmon potest alteri veritatem manifestare, quia superiores magis acumine naturalis scientiæ vigent. Ergo superiores dæmones possunt inferiores illuminare.

2. Præterea, corpus quod superabundat lumine, potest illuminare corpus quod in lumine deficit, sicut sol lunam. Sed superiores dæmones magis abundant in participatione luminis naturalis. Ergo videtur quòd superiores dæmones possunt inferiores illuminare.

Sed *contra*, illuminatio cum purgatione est, et perfectione, ut supra dictum est (quæst. cvi, art. 1, in arg. *Sed cont.*, et art. 2 ad 1). Sed purgare non convenit dæmonibus, secundum illud (Eccli. xxxiv, 4): *Ab immundo quid mundabitur?* Ergo etiam neque illuminare.

CONCLUSIO. — Quamvis per aliquam veritatis manifestationem sibi invicem lumen præstare videantur dæmones, non tamen illuminant propriè, cum omnia à Deo avertere studeant.

Respondeo dicendum quòd in dæmonibus non potest esse illuminatio propriè. Dictum est enim supra (quæst. cvi, art. 1), quòd illuminatio propriè est manifestatio veritatis, secundum quòd habet ordinem ad Deum, qui illuminat omnem intellectum (2). Alia autem manifestatio veritatis potest esse locutio, sicut cum unus angelus alteri suum conceptum manifestat. Perversitas autem dæmonum hoc habet, quòd unus alium non intendit ordinare ad Deum, sed magis ab ordine divino abducere; et ideo unus dæmon alium non illuminat; sed unus alii suum conceptum per modum locutionis intimare potest.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd non quælibet veritatis manifestatio habet rationem illuminationis, sed solum quæ dicta est (in corp. art.).

Ad *secundum* dicendum, quòd secundum ea quæ ad naturalem cognitionem pertinent, non est necessaria manifestatio veritatis neque in angelis, neque in dæmonibus; quia, sicut supra dictum est (quæst. lv, art. 2, et quæst. lviii, art. 1), statim à principio suæ conditionis omnia cognoverunt quæ ad naturalem cognitionem pertinent. Et ideo major plenitudo naturalis luminis, quæ est in superioribus dæmonibus, non potest esse ratio illuminationis.

ARTICULUS IV. — UTRUM BONI ANGELI HABEANT PRÆLATIONEM SUPER MALOS (3).

Ad quartum sic proceditur. 1. Videtur quòd boni angeli non habeant prælationem super malos. Prælatio enim angelorum præcipuè attenditur secundum illuminationes. Sed mali angeli, cum sint tenebræ, non illuminantur à bonis. Ergo boni angeli non sunt prælati super malos.

2. Præterea, ad negligentiam præsentis pertinere videntur ea quæ per subditos malè fiunt. Sed dæmones multa mala faciunt. Si igitur subsunt

(1) Scriptura in dæmonibus illuminationem virtualiter negat quotiescumque affirmat quòd dæmones sint tenebræ, ut in illis: *Rectores tenebrarum* (Eph. vi, 12); *quæ societas luci ad tenebras? quæ autem conventio Christi ad Beelial?* (II. Cor. vi, 14 et 15); *Eleemosyna non patietur animam ire in tenebras* (Tob. iv); *Job vocat infernum terram miseriæ et tenebrarum* (Job, x).

(2) Unde vocatur Pater luminum (Joan. i, 47), quod promiscuè ad humanas et angelicas illumi-

nationes Dionysius applicat (De cæl. hier. cap. 4).

(3) De hac superioritate in multis locis loquitur Scriptura sacra: *An nescitis quoniam angelos judicabimus* (I. Cor. x); *Ecce dedi vobis potestatem calcandi super serpentes et scorpiones et omnem virtutem inimici, et nihil vobis nocebit, verumtamen in hoc nolite gaudere quia spiritus subiciuntur vobis* (Luc. x); *Domine, etiam dæmonia subiciuntur in nomina tuo*.

prælationibus bonorum angelorum, videtur in angelis bonis esse aliqua negligentia; quod est inconveniens.

3. Præterea, prælatio angelorum sequitur naturæ ordinem, ut supra dictum est (art. 1 hujus quæst.). Sed, si dæmones de singulis ordinibus ceciderunt, ut communiter dicitur, multi dæmones multis bonis angelis sunt superiores ordine naturæ. Non ergo boni angeli prælationem habent super omnes malos.

Sed *contra* est quod Augustinus dicit (De Trinit. lib. III, cap. 4, à princ.), quod « spiritus vitæ desertor atque peccator regitur per spiritum vitæ rationalem, pium et justum; » et Gregorius dicit (hom. xxxvi in Evang. circ. med.), quod « Potestates sunt angeli quorum ditioni virtutes adversæ subjectæ sunt. »

CONCLUSIO. — Prælatio primo Deo competens à creaturis participatur, et à perfectionibus maximè: boni igitur angeli super malos prælationem habent.

Respondeo dicendum quod totus ordo prælationis primò et originaliter est in Deo; et participatur à creaturis, secundum quod Deo magis appropinquant. Illæ enim creaturæ super alias influentiam habent, quæ sunt perfectiores, et Deo propinquiores. Maxima autem perfectio, et per quam maximè Deo appropinquatur, est creaturarum fruentium Deo, sicut sunt sancti angeli; quâ perfectione dæmones privantur; et ideo boni angeli super malos prælationem habent, et hi per eos reguntur.

Ad *primum* ergo dicendum, quod per sanctos angelos multa de divinis mysteriis dæmonibus revelantur, cum divina justitia exigit ut per dæmones aliqua fiant vel ad punishmentem malorum, vel ad exercitationem bonorum; sicut in rebus humanis assessores judicis revelant tortoribus ejus sententiam. Hujusmodi autem revelationes, si ad angelos revelantes comparantur, illuminationes sunt, quia ordinant eas ad Deum; ex parte verò dæmonum non sunt illuminationes, quia eas in Deum non ordinant (1), sed ad expletionem propriæ iniquitatis.

Ad *secundum* dicendum, quod sancti angeli sunt ministri divinæ sapientiæ. Unde sicut divina sapientia permittit aliqua mala fieri per malos angelos, vel homines, propter bona quæ ex eis elicit; ita et boni angeli non totaliter cohibent malos à nocendo.

Ad *tertium* dicendum, quod angelus qui est inferior ordine naturæ, præest dæmonibus, quamvis superioribus ordine naturæ; quia virtus divinæ justitiæ, cui inhærent boni angeli, potior est quam virtus naturalis angelorum. Unde et apud homines *spiritualis judicat omnia*, ut dicitur (I. Cor. XI, 15), et Philosophus dicit (Ethicor. lib. III, cap. 4), quod « virtuosus est regula et mensura omnium humanorum actuum. »

QUÆSTIO CX.

DE PRÆSENTIA ANGELORUM SUPER CREATURAM CORPORALEM. IN QUATUOR ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de præsentia angelorum super creaturam corporalem; et circa hoc quæruntur quatuor: 1° Utrum creatura corporalis administretur per angelos. — 2° Utrum creatura corporalis cbediat angelis ad nutum. — 3° Utrum angeli suâ virtute possint immediate movere corpora localiter. — 4° Utrum angeli boni, vel mali possint facere miracula.

(1) Ille dici potest quod *lux in tenebris lucet et tenebræ eam non comprehendunt* (Joan. I).

ARTICULUS I. — UTRUM CREATURA CORPORALIS ADMINISTRETUR PER ANGELOS (1).
De his etiam Sent. II, dist. 44, art. 3, et Cont. gent. lib. III, cap. 78 et 83, et De verit. quæst. V, art. 8, et Opusc. II, cap. 125, et Opusc. X, art. 1, usque ad 13, et Opusc. XI.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quod creatura corporalis non administretur per angelos. Res enim quæ habent determinatum modum operandi, non indigent gubernari ab aliquo præside; ideo enim indigemus gubernari, ne aliter operemur quam oporteat. Sed res corporales habent determinatas actiones ex naturis sibi divinitus datis. Non ergo indigent gubernatione angelorum.

2. Præterea, inferiora in entibus gubernantur per superiora. Sed in corporibus quædam dicuntur inferiora, quædam superiora. Inferiora igitur gubernantur per superiora. Non ergo est necessarium quod gubernentur per angelos.

3. Præterea, diversi ordines angelorum distinguuntur secundum diversa officia. Sed si creaturæ corporales administrentur per angelos, tot erunt officia angelorum, quot sunt species rerum. Ergo etiam tot erunt ordines angelorum, quot sunt species rerum; quod est contra supra dicta (quæst. cVIII, art. 2 et 6). Non ergo corporalis creatura administratur per angelos.

Sed *contra* est quod Augustinus dicit (De Trinit. lib. III, cap. 4), quod « omnia corpora reguntur per spiritum vitæ rationalem; » et Gregorius dicit (Dial. IV, cap. 5) quod « in hoc mundo visibili nihil nisi per creaturam invisibilem disponi potest. »

CONCLUSIO. — Cum virtus corporea sit particularis, angelica autem universalis, corporalis creatura per angelos administratur.

Respondeo dicendum quod tam in rebus humanis, quam in rebus naturalibus hoc communiter invenitur quod potestas particularis gubernatur et regitur à potestate universali, sicut potestas ballivi gubernatur à potestate regis. Et in angelis etiam est dictum (quæst. LV, art. 3, et quæst. cVIII, art. 1), quod superiores angeli qui præsent inferioribus, habent scientiam magis universalem. Manifestum est autem, quod virtus cujuslibet corporis est magis particularis quam virtus spiritualis substantiæ; nam omnis forma corporalis est forma individua per materiam, et determinata ad hic et nunc; formæ autem immateriales sunt absolutæ et intelligibiles. Et ideo, sicut inferiores angeli, qui habent formas mentis universales, reguntur per superiores; ita omnia corporalia reguntur per angelos. Et hoc non solum à sanctis doctoribus ponitur, sed etiam ab omnibus philosophis (2) qui incorporeas substantias posuerunt.

Ad primum ergo dicendum, quod res corporales habent determinatas actiones; sed has actiones non exercent, nisi secundum quod moventur; quia proprium corporis est quod non agat nisi per motum. Et ideo oportet quod creatura corporalis à spirituali moveatur.

Ad secundum dicendum, quod ratio ista procedit secundum opinionem Aristotelis (Met. lib. XII, text. 44), qui posuit quod corpora cœlestia moventur à substantiis spiritualibus; quarum numerum conatus fuit assignare secundum numerum motuum qui apparent in corporibus cœlestibus. Sed non posuit, quod essent aliquæ substantiæ spirituales quæ haberent immediatam præsentiam supra inferiora corpora, nisi fortè animas humanas; et hoc ideo, quia non consideravit aliquas operationes in inferioribus corpori-

(1) Omnes sancti Patres ore unanimi docent mundum à Deo gubernari per angelos. Ita sentiunt Justin. Athanagoras, Theodoret., Clemens Alexandrinus, Gregor. Nazianz., Origenes, Euseb., Hieronym., Augustin., Hilar., Ambros.,

Chrysost. ac proinde sententiam contrariam tenere foret saltem valde temerarium.

(2) Omnium populorum traditiones hanc quoque doctrinam unanimiter tradunt.

bus exerceri nisi naturales, ad quas sufficiebat motus corporum cœlestium. Sed quia nos ponimus, multa in corporibus inferioribus fieri præter naturales actiones corporum, ad quæ non sufficiunt virtutes cœlestium corporum; ideo secundum nos necesse est ponere, quòd angeli habeant immediatam præsentiam non solum supra cœlestia corpora, sed etiam supra corpora inferiora (1).

Ad *tertium* dicendum, quòd de substantiis immaterialibus diversimodè philosophi sunt locuti. Plato enim posuit substantias immateriales esse rationes et species sensibilibum corporum, et quasdam aliis universaliores; et ideo posuit substantias immateriales habere præsentiam immediatam circa omnia sensibilia corpora, et diversas circa diversa. Aristoteles autem posuit (Metaph. lib. xii, text. 43), quòd substantiæ immateriales non sunt species corporum sensibilibum, sed aliquid altius et universalius; et ideo non attribuit eis immediatam præsentiam supra singula corpora, sed solum supra universalia agentia, quæ sunt corpora cœlestia. Avicenna verò mediam viam secutus est. Posuit enim cum Platone aliquam substantiam spiritualem præsentem immediatè sphaeræ activorum et passivorum, eo quòd, sicut Plato ponebat, quòd formæ horum sensibilibum derivantur à substantiis immaterialibus, ita etiam Avicenna hoc posuit. Sed in hoc à Platone differt, quòd posuit unam tantum substantiam immaterialem præsentem omnibus corporibus inferioribus, quam vocavit intelligentiam agentem. Doctores autem sancti posuerunt, sicut Platonici, diversas rebus corporeis substantias spirituales esse præpositas. Dicit enim Augustinus (Quæst. lib. lxxxiii, quæst. 79, in princ.): « Unaquæque res visibilis in hoc mundo habet angelicam potestatem sibi præpositam; » et Damascenus dicit (Orth. fid. lib. ii, cap. 4): « Diabolus erat ex iis angelicis virtutibus quæ præerant terrestri ordini; » et Origenes dicit (super illud Numer. xxi): *Cum vidisset asina angelum*, quòd « opus est mundo angelis, qui præsumunt super bestias, et præsumunt animalium nativitati, et virgultorum, et plantationum, et cæterarum rerum incrementis. » Sed hoc non est ponendum propter hoc quòd secundum suam naturam unus angelus magis se habeat ad præsendum animalibus quàm plantis: quia quilibet angelus, etiam minimus, habet altiorem virtutem et universaliozem quàm aliquod genus corporalium; sed ex ordine divinæ sapientiæ, quæ diversis rebus diversos rectores præposuit (2). Nec tamen propter hoc sequitur quòd sint plures ordines angelorum quàm novem; quia, sicut supra dictum est (quæst. cvm, art. 6), ordines distinguuntur secundum generalia officia. Unde sicut, secundum Gregorium (hom. xxxiv in Evang. à med.), ad ordinem Potestatum pertinent omnes angeli qui habent propriè præsentiam super dæmones; ita ad ordinem Virtutum pertinere videntur omnes angeli qui habent præsentiam super res purè corporeas; horum enim ministerio interdum etiam miracula fiunt.

ARTICULUS II. — UTRUM MATERIA CORPORALIS OBEDIAT ANGELIS AD NUTUM (3).

De his etiam 4 2, quæst. lxxx, art. 2 corp. et Cont. gent. lib. iii, cap. 405, et De potent. quæst. vi, art. 3, et De mal. quæst. xvi, art. 9 et 40, et quodl. ix, art. 40.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quòd materia corporalis obediat

(1) Quamvis Aristotelis sententiam ordinariè propugnet D. Thomas, hanc tamen derelinquere non dubitat cum Philosophus à doctrina catholica dissentiat.

(2) Ex his, ait Sylvius, colligi potest B. Thomam sentire quòd singula rerum corporalium genera habeant singulos angelos rectores et gu-

bernatores, idque ex ordine divinæ sapientiæ, non autem ex natura vel proprietate ipsorum angelorum.

(3) Scilicet utrùm angelus possit reducere materiam in actum formæ substantialis, non mediantibus causis corporalibus.

angelis ad nutum. Major est enim virtus angeli quàm virtus animæ. Sed conceptioni animæ obedit materia corporalis; immutatur enim corpus hominis ex conceptione animæ ad calorem et frigus, et quandoque usque ad sanitatem et ægritudinem. Ergo multò magis secundum conceptionem angeli materia corporalis transmutatur.

2. Præterea, quidquid potest virtus inferior, potest virtus superior. Sed virtus angeli est superior quàm virtus corporalis; corpus autem suâ virtute potest transmutare materiam corporalem ad formam aliquam; sicut patet cum ignis generat ignem. Ergo multò fortius virtute suâ angeli possunt materiam corporalem transmutare ad aliquam formam.

3. Præterea, tota natura corporalis administratur per angelos, ut dictum est (artic. præc.), et sic videtur quòd corpora se habent ad angelos sicut instrumenta; nam ratio instrumenti est quòd sit movens motum. Sed in effectibus aliquid invenitur ex virtute principalium agentium quod non potest esse per virtutem instrumenti; et hoc est id quod est principalis in effectum; sicut digestio nutrimenti est per virtutem caloris naturalis, qui est instrumentum animæ nutritivæ; sed quòd generetur caro viva, est ex virtute animæ: similiter quòd secetur lignum, pertinet ad serram; sed quòd perveniatur ad formam lecti, est ex virtute artificis. Ergo forma substantialis, quæ est principalis in effectibus corporalibus, est ex virtute angelorum. Materia ergo obedit ad sui informationem angelis.

Sed *contra* est quod Augustinus dicit (De Trinit. lib. III, cap. 8 in princ.): « Non est putandum, istis transgressoribus angelis ad nutum servire hanc visibilibus rerum materiam, sed soli Deo. »

CONCLUSIO. — Quoniam angeli non possunt materiam reducere in actum formæ substantialis, quod fit à Deo immediate, vel ab aliquo agente naturali, recte dicitur materiam ad nutum non obedire angelis.

Respondeo dicendum quòd Platonici posuerunt, formas quæ sunt in materia, causari ex immaterialibus formis; quia formas materiales ponebant esse participationes quasdam immaterialium formarum. Et hos quantum ad aliquid secutus est Avicenna, qui posuit, omnes formas quæ sunt in materia, procedere à conceptione intelligentiæ; et quòd agentia corporalia sunt solum disponentia ad formas. Qui in hoc videntur fuisse decepti, quia existimaverunt formam quasi aliquid per se factum, ut sic ab aliquo formali principio procederet. Sed, sicut Philosophus probat (Metaph. lib. VII, text. 27), hoc quod propriè fit, est compositum. Hoc enim propriè est quasi subsistens; forma autem non dicitur ens, quasi ipsa sit, sed sicut quo aliquid est; et sic per consequens nec forma propriè fit; ejus enim est fieri, cujus est esse; cum fieri nihil aliud sit quàm via in esse. Manifestum est autem quòd factum est simile facienti, quia omne agens agit sibi simile. Et ideo id quod facit res naturales, habet similitudinem cum composito, vel quia est compositum, sicut ignis generat ignem; vel quia totum compositum, et quantum ad materiam, et quantum ad formam, est in virtute ipsius, quod est proprium Dei. Sic igitur omnis informatio materiæ vel est à Deo immediate, vel ab aliquo agente corporali, non autem immediate ab angelo.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd anima nostra unitur corpori ut forma; et sic non est mirum, si formaliter transmutatur ex conceptione ipsius; præsertim cum motus sensitivi appetitus, qui fit cum quadam transmutatione corporali, subdatur imperio rationis. Angelus autem non sic se habet ad corpora naturalia (1): unde ratio non sequitur.

(1) Non est forma informans alicujus corporis.

Ad *secundum* dicendum, quòd id quod potest virtus inferior, potest superior, non eodem, sed excellentiori modo; sicut intellectus cognoscit sensibilia excellentiori modo quàm sensus. Et sic angelus excellentiori modo transmutat materiam corporalem quàm agentia corporalia, scilicet movendo ipsa agentia corporalia tanquam causa superior.

Ad *tertium* dicendum, quòd nihil prohibet ex virtute angelorum aliquos effectus sequi in rebus naturalibus, ad quos agentia corporalia non sufficerent. Sed hoc non est angelo obedire materiam ad nutum: sicut nec coquis obedit materia ad nutum, quia aliquem modum decoctionis operantur per ignem secundum aliquam artis moderationem, quam ignis per se non faceret; cum reducere materiam in actum formæ substantialis non excedat virtutem corporalis agentis; quia simile natum est sibi simile facere (1).

ARTICULUS III. — UTRUM CORPORA OBEDIANT ANGELIS AD MOTUM LOCALEM.

De his etiam locis sup. art. 2 notatis.

Ad *tertium* sic proceditur. 1. Videtur quòd corpora non obediunt angelis ad motum localem. Motus enim localis corporum naturalium sequitur formas eorum. Sed angeli non causant formas corporum naturalium, ut dictum est (art. præc. et quæst. lxxv, art. 4). Ergo neque possunt causare in eis motum localem.

2. Præterea (Phys. lib. viii, à text. 54 usque ad 60), probatur, quòd motus localis est primus motuum. Sed angeli non possunt causare alios motus, transmutando materiam formaliter. Ergo neque etiam possunt causare motum localem.

3. Præterea, membra corporalia obediunt conceptioni animæ (2) ad motum localem, inquantum habent in seipsis aliquod principium vitæ. In corporibus autem naturalibus non est aliquod principium vitæ. Ergo non obediunt angelis ad motum localem.

Sed *contra* est quod Augustinus dicit (De Trinit. lib. iii, cap. 8 et 9), quòd: « Angeli adhibent semina corporalia ad aliquos effectus producendos. » Sed hoc non possunt facere nisi localiter movendo. Ergo corpora obediunt eis ad motum localem.

CONCLUSIO. — Natura corporalis cum sit infra spiritualem, motusque localis sit perfectissimus, nata est immediate à natura spirituali moveri secundum locum.

Respondeo dicendum quòd, sicut Dionysius dicit (De div. nom. cap. 7, lect. 1), « Divina sapientia conjungit fines primorum principissecundorum. » Ex quo patet quòd natura inferior in sui supremo attingitur à natura superiori. Natura autem corporalis est infra naturam spiritualem. Inter omnes autem motus corporeos perfectior est motus localis, ut probatur (Physic. lib. viii, text. 57). Cujus ratio est, quia mobile secundum locum non est in potentia ad aliquid intrinsecum, inquantum hujusmodi, sed solum ad aliquid extrinsecum, scilicet ad locum. Et ideo natura corporalis nata est moveri immediate à natura spirituali secundum locum. Unde et philosophi posuerunt, suprema corpora moveri localiter à spiritualibus substantiis; unde videmus quòd anima movet corpus primò et principaliter locali motu (3).

(1) De materia hujus articuli plura videri possunt (De malo, quæst. xvi, art. 9).

(2) Non ut ad solam ejus conceptionem, sed accedente voluntatis impulsu moveantur.

(3) Juxta mentem D. Thomæ angeli possunt immediate corpora movere, sed motu suæ virtutis proportionato. Unde, ait S. Doctor, licet demones possint movere aliquam partem terræ, non sequitur quòd possint movere totam ter-

ram, quia hoc non est proportionatum naturæ ipsorum, ut nutent ordinem elementorum mundi (De malo, quæst. xvi, art. 10 ad 8. Et alibi: Certum est, inquit, quòd naturali suâ virtute angelus potest alicujus ponderis terram movere, sed usque ad quanti ponderis quantitatem movere possit, non potest à nobis determinari (Opusc. x, art. 16).

Ad *primum* ergo dicendum, quòd in corporibus sunt alii motus locales præter eos qui consequuntur formas; sicut fluxus et refluxus maris non consequitur formam substantialem aquæ, sed virtutem lunæ; et multò magis aliqui motus locales consequi possunt virtutem spiritualium substantiarum.

Ad *secundum* dicendum, quòd angeli causando motum localem, tanquam priorem, per eum causare possunt alios motus, adhibendo scilicet agentia corporalia ad huiusmodi effectus producendos, sicut faber adhibet ignem ad emolliationem ferri.

Ad *tertium* dicendum, quòd angeli habent virtutem minùs contractam quàm animæ. Unde virtus motiva animæ contrahitur ad corpus unitum, quod per eam vivificatur; quo mediante alia potest movere. Sed virtus angeli non est contracta ad aliquod corpus; unde potest corpora non conjuncta localiter movere.

ARTICULUS IV. — UTRUM ANGELI POSSINT FACERE MIRACULA (1).

De his etiam 2 2, quæst. CLXXVIII, art. 5, et Cont. gent. lib. III, cap. 402 et 403, et De potent. quæst. VI, art. 3 et 4, et De mal. quæst. XVI, art. 9, et Opusc. II, cap. 438, et Opusc. XI, art. 5, usque ad 49.

Ad quantum sic proceditur. 1. Videtur quòd angeli possint facere miracula. Dicit enim Gregorius (hom. xxxiv in Evang. circ. med.): « Virtutes vocantur illi spiritus per quos signa et miracula frequentius fiunt. »

2. Præterea, Augustinus dicit (Quæst. lib. LXXXIII, quæst. 79, à med.), quòd « magi faciunt miracula per privatos contractus; boni christiani per publicam justitiam; mali christiani per signa publicæ justitiæ. Sed magi faciunt miracula per hoc quòd exaudiuntur à dæmonibus, » ut ipse in eodem lib. dicit (ibid.). Ergo dæmones miracula possunt facere. Ergo multò magis angeli boni.

3. Præterea, Augustinus in eod. lib. (loco cit.) dicit quòd « omnia quæ visibilibus fiunt, etiam per inferiores potestates aeris huius non absurdè fieri posse creduntur. » Sed quando effectus aliquis naturalium causarum producit absque ordine naturalis causæ, hoc dicimus esse miraculum, putà cùm aliquis sanatur à febre non per operationem naturæ. Ergo angeli et dæmones possunt facere miracula.

4. Præterea, virtus superior non subditur ordini inferioris causæ. Sed natura corporalis est inferior angelo. Ergo angelus potest operari præter ordinem corporalium agentium: quod est miracula facere.

Sed *contra* est quod de Deo dicitur (Psalm. cxxxv, 4): *Qui facit mirabilia magna solus*.

CONCLUSIO. — Miraculum est præter ordinem totius naturæ creatæ. Deus igitur cùm solus sit non creatura, solus etiam virtute propriâ miracula facere potest.

Respondeo dicendum quòd miraculum propriè dicitur, cùm aliquid fit præter ordinem naturæ. Sed non sufficit ad rationem miraculi, si aliquid fiat præter ordinem naturæ alicujus particularis; quia sic, cùm aliquis projicit lapidem sursim, miraculum faceret, cùm hoc sit præter ordinem naturæ lapidis. Ex hoc ergo aliquid dicitur esse miraculum, quòd fit præter ordinem totius naturæ creatæ. Hoc autem non potest facere nisi Deus: quia quidquid facit angelus vel quæcumque alia creatura propriâ virtute, hoc fit secundum ordinem naturæ creatæ; et sic non est miraculum. Unde relinquitur quòd solus Deus miracula facere possit.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd angeli aliqui dicuntur miracula fa-

(1) In hoc articulo docet D. Thomas angelos non posse propriâ virtute vera et propriè dicta miracula facere, sed hoc soli Deo esse proprium. Hanc doctrinam latius deducit De potent. quæst.

VI, art. 5, et Cont. gent. lib. III, cap. 402 et 403; Opusc. III, cap. 436, et ad ejus confirmationem pertinent quæ dicta sunt (quæst. CV, art. 7) et quæ dicuntur (2 2, quæst. CLXXVIII, art. 2).

cere; vel quia ad eorum desiderium (1) Deus miracula facit, sicut et sancti homines dicuntur miracula facere; vel quia aliquod ministerium exhibent in miraculis quæ fiunt, sicut colligendo pulveres in resurrectione communi, vel hujusmodi aliquid agendo.

Ad *secundum* dicendum, quòd miracula simpliciter loquendo dicuntur, ut dictum est (in corp. art.), cum aliqua fiunt præter ordinem totius naturæ creatæ. Sed quia non omnis virtus naturæ creatæ est nota nobis, ideo cum aliquid fit præter ordinem naturæ creatæ nobis notæ per virtutem creatam nobis ignotam, est miraculum quoad nos. Sic igitur cum dæmones aliquid faciunt suâ virtute naturali, miracula dicuntur non simpliciter, sed quoad nos (2). Et hoc modo magi per dæmones miracula faciunt; et dicuntur fieri per privatos contractus, quia quælibet virtus creaturæ in universo se habet ut virtus alicujus privatæ personæ in civitate. Unde cum magus aliquid facit per pactum initum cum dæmone, hoc fit quasi per quemdam privatum contractum. Sed justitia divina est in toto universo sicut lex publica in civitate. Et ideo boni christiani, inquantum per justitiam divinam miracula faciunt, dicuntur facere miracula per publicam justitiam; mali autem christiani per signa publicæ justitiæ, sicut invocando nomen Christi, vel exhibendo aliqua sacramenta.

Ad *tertium* dicendum, quòd spirituales potestates possunt facere ea quæ visibiliter fiunt in hoc mundo, adhibendo corporalia semina per motum localem (3).

Ad *quartum* dicendum, quòd, licet angeli possint aliquid facere præter ordinem naturæ corporalis, non tamen possunt aliquid facere præter ordinem totius creaturæ; quod exigitur ad rationem miraculi, ut dictum est (in corp. art.).

QUÆSTIO CXI.

DE ACTIONE ANGELORUM IN HOMINES, IN QUATUOR ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de actione angelorum in homines; et primò quæritur, utrum possint eos immutare suâ virtute naturali; secundo, quomodo mittantur a Deo in ministerium hominum; tertio, quomodo custodiant homines. — Circa primum quærentur quatuor: 1° Utrum angelus possit illuminare intellectum hominis. — 2° Utrum possit immutare affectum ejus. — 3° Utrum possit immutare imaginationem ejus. — 4° Utrum possit immutare sensum ejus.

ARTICULUS I. — UTRUM ANGELUS POSSIT ILLUMINARE HOMINEM (4).

De his etiam 1 2, quæst. CXII, art. 2 ad 2, et Sent. II, dist. 48, quæst. II, art. 2 ad 3, 4 et 5, et Cont. gent. lib. III, cap. 81, et De verit. quæst. II, art. 4, et quodl. IX, quæst. IV, art. 5 corp.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quòd angelus non possit illuminare hominem. Homo enim illuminatur per fidem; unde Dionysius (De eccles. hierarch. cap. 2) illuminationem attribuit baptismo, qui est *fidei sacra-*

(1) Scilicet ad eorum preces, nam desiderium pro oratione apud Deum accipitur juxta illud (Ps. IX): *Desiderium pauperum exaudivit Dominus.*

(2) Quia faciunt quædam opera quæ hominibus causam eorum ignorantibus, mirabilia videntur.

(3) Tum agunt applicando activa passivis, ut aiunt theologi, sive, ut ait ipse D. Thomas, mediantibus activis naturalibus (De malo. quæst. XVI, art. 9 ad 4).

(4) Ex Scriptura sacra certum est hominem

ab angelo illuminari posse. Deus dixit Israel: *Ecce ego mittam angelum meum qui præcedat te... observa eum et audi vocem ejus* (Ex. XXIII, 20). In variis locis apparitiones factas ab ipsis ad homines, vel revelationes enarrat, ut lib. Tob. de Raphael archangelo, Dan. IX de angelo 70 hebdomadas ei declarante, etc. Dans l'Apocalypse, ait *Bos-uetius*, on voit les anges aller sans cesse du ciel à la terre et de la terre au ciel; ils portent, ils interprètent, ils exécutent les ordres de Dieu (Préface de l'Apocalypse, ch. 27).

mentum. Sed fides immediatè est à Deo, secundùm illud (Ephes. II, 8) : *Gratia estis salvati per fidem, et non ex vobis; Dei enim donum est*. Ergo homo non illuminatur ab angelo, sed immediatè à Deo.

2. Præterea, super illud (Rom. I) : *Deus illis manifestavit*, dicit Glossa ordin., quòd « non solum ratio naturalis ad hoc profuit ut divina hominibus manifestarentur; sed Deus illis revelavit per opus suum, » scilicet per creaturam. Sed utrumque est à Deo immediatè, scilicet ratio naturalis, et creatura. Ergo Deus immediatè illuminat hominem.

3. Præterea, quicumque illuminatur, cognoscit suam illuminationem. Sed homines non percipiunt se ab angelis illuminari. Ergo non illuminantur ab eis.

Sed *contra* est quòd Dionysius probat (De cœl. hierarch. cap. 4), quòd « revelationes divinarum perveniunt ad homines medianibus angelis, » ut supra dictum est (quæst. cVIII, art. 6). Hujusmodi autem revelationes sunt illuminationes, ut supra dictum est (quæst. cVI, art. 1, et quæst. cVIII, art. 1). Ergo homines illuminantur per angelos.

CONCLUSIO. — Cùm homines sint angelis naturâ inferiores, per ipsos illuminantur.

Respondeo dicendum quòd cùm divinæ providentiæ ordo habeat ut actionibus superiorum inferiora subdantur, ut supra dictum est (art. 1 quæst. præc.), sicut inferiores angeli illuminantur per superiores, ita homines, qui sunt angelis inferiores, per eos illuminantur. Sed modus utriusque illuminationis quodammodo est similis, et quodammodo diversus (1). Dictum est enim supra (quæst. cVI, art. 1), quòd illuminatio quæ est manifestatio divinæ veritatis, secundùm duo attenditur; scilicet secundùm quòd intellectus inferior confortatur per actionem intellectus superioris, et secundùm quòd proponuntur intellectui inferiori species intelligibiles quæ sunt in superiori, ut capi possunt ab inferiori. Et hoc quidem in angelis fit, secundùm quòd superior angelus veritatem universalem conceptam dividit secundùm capacitatem inferioris angeli, ut supra dictum est (quæst. cVI, art. 1). Sed intellectus humanus non potest ipsam intelligibilem veritatem nudam capere; quia connaturale est ei ut intelligat per conversionem ad phantasmata, ut supra dictum est (quæst. lxxxiv, art. 7). Et ideo intelligibilem veritatem proponunt angeli hominibus sub similitudinibus sensibilium, secundùm illud quod dicit Dionysius (De cœl. hier. cap. 1), quòd « impossibile est aliter nobis lucere divinum radium, nisi varietate sacrorum velaminum circumvelatum. » Ex alia verò parte intellectus humanus, tanquam inferior, fortificatur per actionem intellectus angelici. Et secundùm hæc duo attenditur illuminatio quâ homo illuminatur ab angelo.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd ad fidem duo concurrunt. Primò quidem habitus intellectus, quo disponitur ad obediendum voluntati tendenti in divinam veritatem. Intellectus enim assentit veritatì fidei, non quasi convictus ratione, sed quasi imperatus à voluntate. « Nullus enim credit nisi volens, » ut Augustinus dicit (Tract. xxvi in Joan. à princ.). Et quantum ad hoc fides est à solo Deo. Secundò requiritur ad fidem quòd credibilia proponantur credenti; et hoc quidem fit per hominem, secundùm quòd *fides est ex auditu*, ut dicitur (Rom. x, 17), sed per angelos principaliter, per quos hominibus revelantur divina. Unde angeli operantur aliquid ad illuminationem fidei; et tamen homines illuminantur ab angelis non solum de credendis, sed etiam de agendis.

(1) De modo quo angelus hominem illuminat non una est omnium sententia.

Ad *secundum* dicendum, quòd ratio naturalis, quæ est immediatè à Deo, potest per angelum confortari (1), ut dictum est (quæst. cvi, art. 1); et similiter ex speciebus à creaturis acceptis tantò altior elicitur intelligibilis veritas, quanto intellectus humanus fuerit fortior. Et sic per angelum adjuvatur homo, ut ex creaturis perfectiùs in divinam cognitionem deveniat.

Ad *tertium* dicendum, quòd operatio intellectualis et illuminatio dupliciter possunt considerari. Uno modo ex parte rei intellectæ; et sic quicumque intelligit, vel illuminatur, cognoscit se intelligere, vel illuminari, quia cognoscit rem sibi esse manifestam. Alio modo ex parte principii; et sic non quicumque intelligit aliquam veritatem, cognoscit quid sit intellectus, qui est principium intellectualis operationis. Et similiter non quicumque illuminatur ab angelo, cognoscit se ab angelo illuminari.

ARTICULUS II. — UTRUM ANGELI POSSINT IMMUTARE VOLUNTATEM HOMINIS (2).

De his etiam 1 2, quæst. lxxv, art. 5, et Sent. II, dist. 8, art. 5 corp. et Cont. gent. lib. III, cap. 88, 91 et 92, et De verit. quæst. xxii, art. 9, et De malo, quæst. xvi, art. 2.

Ad *secundum* sic proceditur. 1. Videtur quòd angeli possint immutare voluntatem hominis. Quia super illud (Hebr. 1, 7) : *Qui facit angelos suos spiritus, et ministros suos flammam ignis*, dicit Glossa ordin. quòd « ignis sunt, dum spiritu fervent, et vitia nostra urunt. » Sed hoc non esset, nisi voluntatem immutarent. Ergo angeli possunt immutare voluntatem.

2. Præterea, Beda dicit (super illud Matth. xv) : *Quæ procedunt de ore*, etc., quòd « diabolus non est immissor malarum cogitationum, sed incensor. » Damascenus autem ulterius dicit quòd etiam est immissor. Dicit enim (Orth. fid. lib. II, cap. 4), quòd « omnis malitia et immundæ passionēs ex dæmonibus excogitatæ sunt, et immittere homini sunt concessi; » et pari ratione angeli boni immittunt et incendunt bonas cogitationes. Sed hoc non possent facere, nisi immutarent voluntatem. Ergo immutant voluntatem.

3. Præterea, angelus, sicut est dictum (art. præc.), illuminat intellectum hominis mediantibus phantasmatibus. Sed sicut phantasia quæ deservit intellectui potest immutari ab angelo, ita et appetitus sensitivus, qui deservit voluntati; quia ipse etiam est vis utens organo corporali. Ergo sicut illuminat intellectum, ita potest immutare voluntatem.

Sed *contra* est quòd immutare voluntatem est proprium Dei, secundum illud (Prov. xxi, 1) : *Cor regis in manu Domini, quocumque voluerit, vertet illud*.

CONCLUSIO. — Cùm Dei sit voluntatem dare, ejus etiam est proprium eam efficaciter mutare : angeli autem solum id possunt per modum suadentis, aut passionēs concitantis.

Respondeo dicendum quòd voluntas potest immutari dupliciter : uno modo ab interiori; et sic cùm motus voluntatis non sit aliud quàm inclinatio voluntatis in rem volitam, solius Dei est sic immutare voluntatem, qui dat naturæ intellectuali virtutem talis inclinationis. Sicut enim inclinatio naturalis non est nisi ab eo qui dat naturam, ita inclinatio voluntaria non est nisi à Deo, qui causat voluntatem. Alio modo movetur voluntas ab exteriori, et hoc in angelo est uno modo tantum, scilicet à bono apprehenso per intellectum : unde secundum quòd aliquis est causa quòd ali-

(1) Hæc confortatio, ait Sylvius, non sic est accipienda, quasi angelus immediatè ac realiter agat in ipsum intellectum hominis, efficiendo vel lumen intelligibile, vel speciem, vel actum, vel aliquid aliud per se et immediatè in potentia intellectiva; sed quia movet humores aut spiri-

tus vitales in homine existentes, quibus notis phantasia excitatur ad operandum et per eam intellectus movetur ordinatè et convenienter.

(2) Quod in hoc articulo docet D. Thomas reddit ad id quòd jam dictum est (quæst. cv, art. 4, et quæst. cvi, art. 2).

quid apprehendatur ut bonum ad appetendum, secundum hoc movet voluntatem. Et sic solus Deus efficaciter potest movere voluntatem; angelus autem et homo per modum suadentis, ut supra dictum est (quæst. cvi, art. 2). Sed præter hunc modum etiam aliter movetur in hominibus voluntas ab exteriori, scilicet ex passione existente circa appetitum sensitivum; sicut ex concupiscentia vel ira inclinatur voluntas ad aliquid volendum. Et sic etiam angeli, inquantum possunt concitare huiusmodi passiones (1), possunt voluntatem movere, non tamen ex necessitate, quia voluntas semper remanet libera ad consentiendum vel resistendum passioni.

Ad *primum* ergo dicendum, quod ministri Dei (vel homines, vel angeli) dicuntur urere vitia, et inflammare ad virtutes per modum persuasionis.

Ad *secundum* dicendum, quod dæmones non possunt immittere cogitationes, interius eas causando, cum usus cogitivæ virtutis subjaceat voluntati: dicitur tamen diabolus incensor cogitationum, inquantum incitat ad cogitandum, vel ad appetendum cogitata, per modum suadentis, vel passionem concitantis (2). Et hoc ipsum incendere Damascenus vocat immittere, quia talis operatio interius fit. Sed bonæ cogitationes attribuuntur altiori principio, scilicet Deo; licet angelorum ministerio procurentur.

Ad *tertium* dicendum, quod intellectus humanus secundum præsentem statum non potest intelligere nisi convertendo se ad phantasmata; sed voluntas humana potest aliquid velle ex iudicio rationis, non sequendo passionem appetitus sensitivi. Unde non est simile.

ARTICULUS III. — UTRUM ANGELUS POSSIT IMMUTARE IMAGINATIONEM HOMINIS (3).

De his etiam Sent. II, dist. 8, art. 5 corp. et De verit. quæst. XI, art. 3, et quæst. XII, art. 8, et De malo, quæst. XVI, art. 2.

Ad tertium sic proceditur. 1. Videtur quod angelus non possit immutare imaginationem hominis. Phantasia enim, ut dicitur (De anima, lib. II, text. 161), « est motus factus à sensu secundum actum. » Sed si fieret per immutationem angeli, non fieret à sensu secundum actum. Ergo est contra rationem phantasie, quæ est actus imaginativæ virtutis, ut sit per immutationem angeli.

2. Præterea, formæ quæ sunt in imaginatione, cum sint spirituales, sunt nobiliores formis quæ sunt in materia sensibili. Sed angelus non potest imprimere formas in materia sensibili, ut dictum est (quæst. præc. art. 2). Ergo non potest imprimere formas in imaginatione; et ita non potest eam immutare.

3. Præterea, Augustinus dicit (Super Gen. ad litt. lib. XII, cap. 12, in fin.): « Commixtione alterius spiritus fieri potest ut ea quæ ipse scit, per huiusmodi imagines, ei cui miscetur, ostendat, sive intelligenti, sive ut ab alio intellecta pandantur. » Sed non videtur quod angelus possit misceri imaginationi humanæ, neque quod imaginatio possit capere intelligibilia quæ angelus cognoscit. Ergo videtur quod angelus non possit immutare imaginationem.

4. Præterea, in visione imaginaria homo adhæret similitudinibus rerum quasi ipsis rebus. Sed in hoc est quædam deceptio. Cum ergo angelus ho-

(1) Ita diabolus potest extrinsecus mentem movere, obijciendo sensibus, tum externis, tum internis earum rerum species quæ ad malum alliciunt; sed his consensum dare non cogimur.

(2) Tum si homo non resistit, diabolus dicitur cor ejus intrare, secundum effectum pravarum

suggestionum quas adhibuit. Considerandum est, ait D. Thomas, quod dæmon dicitur ingredi posse mentem hominis, non secundum substantiam, sed secundum effectum (De malo).

(3) Nomine imaginationis hic intelliguntur omnes sensus interiores.

nus non possit esse causa deceptionis, videtur quòd non possit causare imaginariam visionem, imaginationem immutando.

Sed *contra* est, quòd ea quæ apparent in somnis videntur imaginaria visione. Sed angeli revelant aliqua in somnis, ut patet (Matth. 1 et 2), de angelo qui Joseph in somnis apparuit (1). Ergo angelus potest imaginationem movere.

CONCLUSIO. — Cùm apparitiones imaginariæ interdum nobis causentur ex locali mutatione corporalium spirituum et humorum, ad quam natura corporalis angelo obedit, sequitur angelum, tam bonum quàm malum, virtute naturæ suæ posse movere imaginationem hominis.

Respondeo dicendum quòd angelus tam bonus quàm malus virtute naturæ suæ potest movere imaginationem hominis. Quod quidem sic considerari potest. Dictum est enim supra (quæst. præc. art. 3), quòd natura corporalis obedit angelo ad motum localem. Illa ergo quæ ex motu locali aliquorum corporum possunt causari, subsunt virtuti naturali angelorum. Manifestum est autem quòd apparitiones imaginariæ causantur interdum in nobis ex locali mutatione corporalium spirituum et humorum. Unde Aristoteles (in lib. De somn. et vigil., vel lib. De insomn., qui illi annectitur, cap. 3 et 4), assignans causam apparitionis somniorum, dicit quòd cùm animal dormit, descendente plurimo sanguine ad principium sensitivum, simul descendunt motus, id est impressiones relictæ ex sensibilibus motionibus quæ in spiritibus sensualibus conservantur et movent principium sensitivum, ita quòd fit quædam apparitio, ac si tunc principium sensitivum à rebus ipsis exterioribus mutaretur. Et tanta potest esse commotio spirituum et humorum, quòd huiusmodi apparitiones etiam vigilantibus fiant, sicut patet in phreneticis, et in aliis huiusmodi. Sicut igitur hoc fit per naturalem commotionem humorum, et quandoque etiam per voluntatem hominis, qui voluntariè imaginatur quod prius senserat, ita etiam hoc potest fieri virtute angeli boni, vel mali, quandoque quidem cum alienatione à corporeis sensibus; quandoque autem absque tali alienatione.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd principium phantasie est à sensu secundum actum. Non enim possumus imaginari quæ nullo modo sentimus vel secundum totum, vel secundum partem, sicut cæcus natus non potest imaginari colorem. Sed aliquando imaginatio informatur, ut actus phantastici motus consurgat ab impressionibus interius conservatis, ut dictum est (in corp. art.).

Ad *secundum* dicendum, quòd angelus transmutat imaginationem, non quidem imprimendo aliquam formam imaginariam nullo modo per sensum prius acceptam (non enim posset facere quòd cæcus imaginaretur colores), sed hoc facit per motum localem spirituum et humorum, ut dictum est (in corp. art.).

Ad *tertium* dicendum, quòd commixtio illa spiritus angelici ad imaginationem humanam non est per essentiam, sed per effectum, quem prædicto modo in imaginatione facit; cui dæmonstrat quæ ipse novit, non tamen eo modo quo ipse novit.

Ad *quartum* dicendum, quòd angelus causans aliquam imaginariam visionem, quandoque quidem simul intellectum illuminat, ut cognoscat quid per huiusmodi similitudines significetur (2), et tunc nulla est deceptio;

(1) Id quoque insinuat Scriptura quando refert prophetam Daniele de bestiis ascendentibus à mari, de ventis quatuor pugnantibus (cap. 7), et Hieroniam, de virga vigilante, de olla succenta

(cap. 1), de figulo (cap. 24, et Isaiam de seraphim ad se volante, calculo os suum tangente (cap. 6

(2) Sicut Danielis (VIII, 46, et IX) videre est.

quandoque verò per operationem angeli solummodo similitudines rerum apparent in imaginatione: nec tamen tunc causatur deceptio ab angelo, sed ex defectu intellectus ejus cui talia apparent; sicut nec Christus fuit causa deceptionis in hoc quòd multa turbis in parabolis proposuit quæ non exposuit eis (1).

ARTICULUS IV. — UTRUM ANGELUS POSSIT IMMUTARE SENSUM HUMANUM.

De his etiam locis supra art. 5 induct.

Ad quartum sic proceditur. 1. Videtur quòd angelus non possit immutare sensum humanum. Operatio enim sensitiva est operatio vitæ. Hujusmodi autem operatio non est à principio extrinseco. Non ergo operatio sensitiva potest causari ab angelo.

2. Præterea, virtus sensitiva est nobilior quàm nutritiva. Sed angelus, ut videtur, non potest mutare virtutem nutritivam, sicut nec alias formas naturales. Ergo neque virtutem sensitivam immutare potest.

3. Præterea, sensus naturaliter moventur à sensibili. Sed angelus non potest immutare naturæ ordinem, ut supra dictum est (quæst. cx, art. 4). Ergo angelus non potest immutare sensum, sed semper sensus à sensibili immutatur.

Sed *contra* est quòd angeli qui subverterunt Sodomam, *percusserunt Sodomitas cæcitate* (vel (2) ἀσπασία), *ut ostium domus invenire non possent*, ut dicitur (Genes. xix, 2). Et simile legitur (IV. Regum vi) de Syriis quos Eli-sæus duxit in Samariam.

CONCLUSIO. — Potest angelus sensum hominis immutare vel objiciendo sensui aliquid sensibile exterius, vel intus humores concitando ad varias sensus apparitiones.

Respondeo dicendum quòd sensus immutatur dupliciter: uno modo ad exteriori, sicut cùm mutatur à sensibili; alio modo ab interiori. Videmus enim quòd, perturbatis spiritibus et humoribus, immutatur sensus. Lingua enim infirmi, quia plena est cholerico humore, omnia sentit ut amara; et simile contingit in aliis sensibus. Utroque autem modo angelus potest immutare sensum hominum suâ naturali virtute. Potest enim angelus opponere exterius sensui sensibile aliquid vel à natura formatum, vel aliquid de novo formando, sicut facit dum corpus assumit, ut supra dictum est (quæst. xi, art. 2). Similiter etiam potest interius commovere spiritus et humores, ut supra dictum est (art. præc.), ex quibus sensus diversimodè immutentur.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd principium sensitivæ operationis non potest esse absque principio interiori, quod est potentia sensitiva. Sed illud interius principium potest multipliciter ab exteriori commoveri (3), ut dictum est (in corp. art.).

Ad *secundum* dicendum, quòd per commotionem interiorem spirituum et humorum potest angelus aliquid operari ad immutandum actum potentiae nutritivæ. et similiter potentiae appetitivæ et sensitivæ, et cujuscumque potentiae corporali organo utentis.

Ad *tertium* dicendum, quòd præter ordinem totius creaturæ angelus facere non potest; sed præter ordinem alicujus particularis naturæ facere

(1) Id desumptum est ex Matth. xiii, v. 5; Marc. iv, 2; Luc. viii, 10.

(2) In cod. Alcan., *acrisia*. Edit. Rom. *aurisia*; ἀσπασία, id est *avidentia*, ut Augustinus vertit (quæst. xliii in Gen.). Id est *non videntia*. Quando nempe aliqua non videntur, nec amit-

titur visus quoad omnia, sicut in vera cæcitate.

(3) Et per se quidem et directè, quia humorum commotio subest illius potestati; non eo modo quo mens aut voluntas quam commovere quidem potest, sed indirectè tantum et per accidens, ut ex art. 2 colligitur.

potest, cū tali ordini non subdatur; et sic quodam singulari modo potest sensum immutare præter modum communem.

QUÆSTIO CXII.

DE MISSIONE ANGELORUM, IN QUATUOR ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de missione angelorum; et circa hoc quærentur quatuor: 1° Utrū aliqui angeli mittantur in ministerium. — 2° Utrū omnes mittantur. — 3° Utrū illi qui mittuntur, assistant. — 4° De quibus ordinibus mittantur.

ARTICULUS I. — UTRUM ANGELI IN MINISTERIUM MITTANTUR (1).

De his etiam ad Heb. II, lect. 6.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quod angeli in ministerium non mittantur. Omnis enim missio est ad aliquem determinatum locum. Sed actiones intellectuales non determinant aliquem locum, quia intellectus abstrahit ab hīc et nunc. Cum igitur actiones angelicæ sint intellectuales, videtur quod angeli ad suas actiones agendas non mittantur.

2. Præterea, cælum empyreum est locus pertinet ad dignitatem angelorum. Si igitur ad nos mittantur in ministerium, videtur quod eorum dignitati aliquid depereat; quod est inconveniens.

3. Præterea, exterior occupatio impedit sapientiæ contemplationem; unde dicitur (Eccli. xxxviii, 25): *Qui minoratur actu, percipit sapientiam*. Si igitur angeli aliqui mittuntur ad exteriora ministeria, videtur quod retardentur à contemplatione. Sed tota eorum beatitudo in contemplatione Dei consistit. Si ergo mitterentur, eorum beatitudo minueretur; quod est inconveniens.

4. Præterea, ministrare est inferioris: unde dicitur (Luc. xxii, 27): *Quis major est, qui recumbit, an ille qui ministrat? nonne qui recumbit?* Sed angeli sunt majores nobis ordine naturæ. Ergo non mittuntur in ministerium nostrum.

Sed contra est quod dicitur (Exod. xxiii, 20): *Ecce ego mittam angelum meum, qui præcedat te*.

CONCLUSIO. — Cum angeli ex divino imperio operentur circa creaturam corporealem, recte in ministerium mitti dicuntur.

Respondeo dicendum quod ex supra dictis (quæst. cviii, art. 6) manifestum esse potest quod aliqui angeli in ministerium mittuntur à Deo. Ut enim supra dictum est (quæst. xliii, art. 1), cum de missione divinarum personarum ageretur, ille mitti dicitur qui aliquo modo ab aliquo procedit, ut incipiat esse ubi prius non erat, vel ubi prius erat, per alium modum. Filius enim, aut Spiritus sanctus mitti dicitur ut à Patre procedens per originem; et incipit esse novo modo, id est per gratiam vel naturam assumptam, ubi prius erat per Deitatis præsentiam; Dei enim proprium est ubique esse; quia cum sit universale agens, ejus virtus attingit omnia entia, unde est in omnibus rebus, ut supra dictum est (quæst. viii, art. 1). Virtus autem angeli, cum sit particulare agens, non attingit totum universum, sed sic attingit unum quod non attingit aliud; et ideo ita est hic, quod non alibi. Manifestum est autem per supra dicta (quæst. cx, art. 1), quod creatura cor-

(1) Fide certum est angelos à Deo in ministerium mitti. Quod manifestissimum est ex sacra Scriptura: *Mittam præcursorem tui angelum* (Ex. xxxii). *Misit Dominus angelum suum* (II. Par. xxxii). *Et nunc misit me Dominus*

(Tob. xii). *Mittam angelum meum* (Malach. iii). *Cum fletu et lacrymis rogabat Dominum et omnis turba simul, ut bonum angelum mitteret ad salutem Israel.*

poralis per angelos administratur. Cùm igitur aliquid est fiendum per aliquem angelorum circa aliquam creaturam corpoream, de novo applicatur angelus illi corpori suâ virtute, et sic angelus de novo incipit ibi esse. Et hoc totum procedit ex imperio divino. Unde sequitur secundum præmissa, quòd angelus à Deo mittatur. Sed actio quam angelus missus exercet, procedit à Deo, sicut à primo principio, cujus nutu et auctoritate angeli operantur, et in Deum reducitur sicut in ultimum finem. Et hoc facit ratione ministerii; nam minister est sicut instrumentum intelligens (1). Instrumentum autem ab alio movetur, et ejus actio ad aliud ordinatur; unde actiones angelorum ministeria vocantur; et propter hoc dicuntur in ministerium mitti (2).

Ad *primum* ergo dicendum, quòd aliqua operatio dupliciter dicitur intellectualis. Uno modo quasi in ipso intellectu consistens, ut contemplatio; et talis operatio non determinat sibi locum; imò, ut Augustinus dicit (De Trin. lib. iv, cap. 20, à med.): « etiam nos, secundum quòd aliquid æternum mente sapimus, non in hoc mundo sumus. » Alio modo dicitur aliqua actio intellectualis, quia est ab aliquo intellectu regulata et imperata; et sic manifestum est quòd operationes intellectuales interdum determinant sibi loca.

Ad *secundum* dicendum, quòd cœlum empyreum pertinet ad dignitatem angeli secundum congruentiam quamdam; quia congruum est ut supremum corporum, naturæ quæ est supra omnia corpora, attribatur. Non tamen angelus aliquid dignitatis accipit à cœlo empyreo; et ideo quando actu non est in cœlo empyreo, nihil ejus dignitati subtrahitur, sicut nec regi, quando non actu sedet in regali solio, quod congruit ejus dignitati.

Ad *tertium* dicendum, quòd in nobis exterior occupatio puritatem contemplationis impedit; quia actioni insistimus secundum sensitivas vires, quarum actiones cùm intenduntur, retardantur actiones intellectivæ virtutis. Sed angelus per solam intellectualem operationem regulat suas actiones exteriores. Unde actiones exteriores in nullo impediunt ejus contemplationem; quia duarum actionum, quarum una est regula et ratio alterius, una non impedit, sed juvat aliam. Unde Gregorius dicit (Mor. lib. ii, cap. 2, circ. med.), quòd « angeli non sic foras exeunt ut internæ contemplationis gaudiis priventur. »

Ad *quartum* dicendum, quòd angeli in suis actionibus exterioribus ministrant principaliter Deo, et secundariò nobis (3); non quia nos sumus superiores eis, simpliciter loquendo, sed quia quilibet homo, vel angelus, inquantum adhærendo Deo fit unus spiritus cum Deo, est superior omni creaturâ. Unde Apostolus dicit (Philipp. ii, 3): *Superiores sibi invicem arbitrantur*.

ARTICULUS II. — UTRUM OMNES ANGELI IN MINISTERIUM MITTANTUR (4).

De his etiam Sent. ii, dist. 40, art. 4.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quòd omnes angeli in ministe-

(1) Ita cod. Alcan. cum editis. Cod. Camer. *intellectus*.

(2) Tous les anciens, ait Bossuetius, ont cru, dès les premiers siècles, que les anges s'entre-mettaient dans toutes les actions de l'Eglise; ils ont reconnu un ange qui intervenait dans l'oblation et la portait sur l'autel sublime de Jésus-Christ; un ange qu'on appelait l'ange de l'ordination, qui présentait à Dieu les vœux des fidèles (Préface de l'Apocalypse, ch. 27).

(3) Quia actiones suas exteriores operantur, principaliter quidem ut ministrent Deo; secundariò autem propter nostram salutem.

(4) Sententiam B. Thomæ in hoc articulo expositam sequuntur Bonavent. Richardus et Major (Sent. lib. ii, dist. 40), Bannesius, Cumel, Nazarius (ad hunc art.), Abulensis (in Matth. quæst. LVII, cap. 48), Pererius (lib. vi in Gen. disp. ult. quæst. vi), Suarez (De angelis, lib. vi, cap. 9, 10, 48), Tolet. Annotat. XLV in cap. 4 Luc.

rium mittantur. Dicit enim Apostolus (Heb. i, 14): *Omnes sunt administratores spiritus, in ministerium missi.*

2. Præterea, inter ordines supremus est ordo Seraphim, ut ex supra dictis patet (quæst. cvm, art. 6). Sed Seraphim est missus ad purgandum labia prophetæ, ut habetur (Is. vi). Ergo multò magis inferiores angeli mittuntur.

3. Præterea, divinæ personæ in infinitum excedunt omnes ordines angelorum. Sed divinæ personæ mittuntur. Ergo multò magis quicumque supremi angeli.

4. Præterea, si superiores angeli non mittuntur ad exterius ministerium, hoc non est nisi quia superiores angeli exequuntur divina ministeria per inferiores. Sed cum omnes angeli sint inæquales, ut supra dictum est (quæst. cvm, art. 3, arg. 1), quilibet angelus habet inferiorem angelum præter ultimum. Ergo solus ultimus angelus mitteretur in ministerium; quod est contra id quod dicitur (Dan. vii, 10): *Millia millium ministrabant ei.*

Sed *contra* est quod Gregorius (hom. xxxiv in Evang., à med.) dicit, referens sententiam Dionysii: « Superiora agmina usum exterioris ministerii nequaquam habent (1). »

CONCLUSIO. — Angeli inferiores tantum mittuntur de lege communi; superiores verò ex divina dispensatione.

Respondeo dicendum quòd, sicut ex supra dictis patet (quæst. cx, art. 1), hoc habet ordo divinæ providentiæ non solum in angelis, sed etiam in toto universo, quòd inferiora per superiora administrantur. Sed ab hoc ordine in rebus corporalibus aliquando ex divina dispensatione receditur, propter altiorem ordinem, secundum scilicet quòd expedit ad gratiæ manifestationem. Quòd enim cæcus natus fuit illuminatus, quòd Lazarus fuit suscitatus, immediatè à Deo factum est, absque actione coelestium corporum. Sed et angeli boni et mali possunt aliquid in istis corporibus operari præter actionem coelestium corporum, condensando nubes in pluvias, et aliqua huiusmodi faciendo. Neque alicui debet esse dubium, quin Deus immediatè hominibus aliqua revelare possit non mediantibus angelis, et superiores angeli non mediantibus inferioribus. Et secundum hanc considerationem quidam dixerunt, quòd secundum communem legem superiores non mittuntur, sed inferiores tantum; sed ex aliqua dispensatione divina interdum etiam superiores mittuntur (2). Sed hoc non videtur rationabile, quia ordo angelicus attenditur (3) secundum dona gratiarum. Ordo autem gratiæ non habet alium superiorem ordinem, propter quem prætermitti debeat, sicut prætermittitur ordo naturæ propter ordinem gratiæ. Considerandum est etiam quòd ordo naturæ in operatione miraculorum prætermittitur propter fidei confirmationem; ad quam nihil valeret, si prætermitteretur ordo angelicus, quia hoc à nobis percipi non posset. Nihil etiam est ita magnum in ministeriis divinis, quòd per inferiores ordines exerceri non possit. Unde Gregorius dicit (hom. xxxiv in Evang., ante med.), quòd « qui summa annuntiant, Archangeli vocantur. Hinc est quòd ad Virginem Mariam Gabriel archangelus mittitur, » quod tamen fuit summum inter omnia divina ministeria, ut ibidem subditur. Et ideo simpliciter dicendum est cum Dionysio (De cœl. hier. cap. 5), quòd « superiores angeli nunquam ad exterius ministerium mittuntur. »

(1) Saltem etsi non omninò determinet, in Dionysii tamen sententiam valdè propendit Gregorius (loc. cit. et hom. viii in Ezech.).

(2) Ita sentit Petavius (De angelis, lib. ii,

cap. 6), et hæc opinio redit ad sententiam Scoti, Durandi, et aliorum non paucorum qui valdè probabiliter docent omnes angelos exterius mitti-

(5) Al., non attenditur.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd sicut in missionibus divinarum personarum aliqua est visibilis, quæ attenditur secundum creaturam corpoream aliqua invisibilis, quæ fit secundum spirituales effectus; ita in missionibus angelorum aliqua dicitur exterior, quæ scilicet est ad aliquod ministerium circa corporalia exhibendum; et secundum hanc missionem non omnes mittuntur: alia est interior secundum intellectuales effectus, prout scilicet unus angelus illuminat alium; et sic omnes angeli mittuntur. — Vel aliter dicendum, quòd apostolus inducit illud ad probandum quòd Christus sit major angelis, per quos data est lex: ut sic ostendat excellentiam novæ legis ad veterem. Unde non oportet quòd intelligatur nisi de angeli ministeriis, per quos data est lex (1).

Ad *secundum* dicendum, secundum Dionysium (loc. sup. cit.), quòd ille angelus qui missus est ad purgandum labia prophetæ, fuit de inferioribus angelis; sed dictus est *Seraphim*, id est incendens æquivocè, propter hoc quòd venerat ad incendendum labia prophetæ. — Vel dicendum, quòd superiores angeli communicant propria dona à quibus denominantur, mediantibus inferioribus angelis. Sic igitur unus Seraphim dictus est purgasse incendio labia prophetæ, non quia hoc ipse inmediate fecerit, sed quia hoc inferior angelus virtute ejus hoc fecerit (2); sicut Papa dicitur absolvere aliquem, etiamsi per alium officium absolutionis impendat.

Ad *tertium* dicendum, quòd divinæ personæ non mittuntur in ministerium, sed æquivocè mitti dicuntur, ut ex prædictis patet (in corp. art. et quæst. xliii).

Ad *quartum* dicendum, quòd in divinis ministeriis est multiplex gradus. Unde nihil prohibet etiam inæquales angelos inmediate ad ministeria mitti, ita tamen quòd superiores mittantur ad altiora ministeria, inferiores verò ad inferiora.

ARTICULUS III. — UTRUM OMNES ANGELI QUI MITTUNTUR, ASSISTANT (3).

De his etiam Sent. II, dist. 40, art. 4.

Ad *tertium* sic proceditur. 1. Videtur quòd etiam angeli qui mittuntur, assistant. Dicit enim Gregorius (hom. xxxiv in Evang. post med.): « Mittuntur igitur angeli, et assistant; quia etsi circumscriptus est angelicus spiritus, summus tamen spiritus, qui Deus est, circumscriptus non est. »

2. Præterea, angelus Tobiae in ministerium missus fuit. Sed tamen ipse dixit: *Ego sum Raphael angelus, unus ex septem qui astamus ante Deum*, ut habetur (Tobiae xii, 15). Ergo angeli qui mittuntur, assistant.

3. Præterea, quilibet angelus beatus propinquior est Deo quàm Satan. Sed Satan assistit Deo, secundum quòd dicitur (Job, i, 6): *Cum assisterent filii Dei coram Domino, adfuit inter eos et Satan*. Ergo multò magis angeli qui mittuntur in ministerium, assistant.

4. Præterea, si inferiores angeli non assistant, hoc non est nisi quia non inmediate, sed per superiores angelos divinas illuminationes recipiunt. Sed quilibet angelus per superiorem divinas illuminationes suscipit, excepto eo qui est inter omnes supremus. Ergo solus supremus angelus assisteret; quod est contra illud quod habetur (Dan. vii, 10): *Decies millies centena millia assistebant ei*. Ergo etiam illi qui ministrant, assistant.

(1) Inter Patres qui hæc verba Apostoli de omnibus angelis intellexerunt annuerunt sunt Athanas. (Orat. iii cont. Arian.), Chrysost. (Comment. in Paul.), Euseb. Cæsar. (De Evang. præc. lib. vii), Gregorius Nyssenus (cont. Eunom. lib. xi), Greg. Nazianz. (Orat. xxxi), Cyril. Alexandr. (De rect. fid. lib. xxxii).

(2) Ita quoque respondet Dionysius.

(3) Circa hanc questionem non idem sentiunt omnes S. Patres. Sed variæ eorum sententiæ fortè conciliari possunt, ex varia interpretatione vocis *assistere*, quam in hoc articulo dat D. Thomas.

Sed *contra* est quod Gregorius dicit (Moral. lib. xvii, cap. 9, à princ.), super illud Job, xxv : *Numquid est numerus militum ejus?* « Assistunt (inquit) illæ Potestates quæ ad quædam hominibus nuntianda non exeunt. » Ergo illi qui in ministerium mittuntur, non assistunt.

CONCLUSIO. — Omnes angeli ministrantes assistunt, divinam essentiam vident, sed soli supremi assistunt, divina percipiendo mysteria, quæ in ipsa sunt.

Respondeo dicendum quod angeli introducuntur *assistantes et administrantes*, ad similitudinem eorum qui alicui regi famulantur; quorum aliqui semper ei assistunt, et ejus præcepta immediatè audiunt; alii verò sunt ad quos præcepta regalia per assistentes nuntiantur, sicut illi qui administrationi civitatum præficiuntur; et hi dicuntur ministrantes, sed non assistentes. Considerandum est ergo, quod omnes angeli divinam essentiam immediatè vident (1); et quantum ad hoc omnes, etiam qui ministrant, assistere dicuntur (2). Unde Gregorius dicit (in lib. ii Moralium, cap. 2, circ. med.), quod « semper assistere, aut videre faciem Patris possunt qui ad ministerium exterius mittuntur pro nostra salute. » Sed non omnes angeli secreta divinorum mysteriorum in ipsa claritate divinæ essentiæ percipere possunt; sed soli superiores, per quos inferioribus denuntiantur; et secundum hoc soli superiores, qui sunt primæ hierarchiæ, assistere dicuntur, cujus proprium dicit esse Dionysius (De cœl. hier. cap. 7, circ. med.), immediatè à Deo illuminari.

Et per hoc patet solutio ad *primum* et *secundum*, quæ procedunt de primo modo assistendi.

Ad *tertium* dicendum, quod Satan non dicitur adstitisse; sed inter assistentes adfuisse (3) describitur; quia, ut Gregorius dicit (Moral. lib. ii, cap. 2, circ. fin.): « etsi beatitudinem perdidit, naturam tamen angelis similem non amisit. »

Ad *quartum* dicendum, quod omnes assistentes aliqua immediatè vident in claritate divinæ essentiæ; et ideo totius primæ hierarchiæ proprium esse dicitur immediatè illuminari à Deo; sed superiores eorum plura percipiunt quàm inferiores, de quibus illuminant alios; sicut etiam inter eos qui assistunt regi, plura scit de secretis regis unus quàm alius.

ARTICULUS IV. — UTRUM ANGELI SECUNDÆ HIERARCHIÆ OMNES MITTANTUR (4).

De his etiam Sent. ii, dist. 40, art. 3.

Ad quartum sic proceditur. 1. Videtur quod angeli secundæ hierarchiæ omnes mittantur. Angeli enim omnes vel assistunt, vel ministrant, secundum quod habetur (Dan. vii). Sed angeli secundæ hierarchiæ non assistunt; illuminantur enim per angelos primæ hierarchiæ, sicut dicit Dionysius (De cœl. hier. cap. 8, ante med.). Omnes ergo angeli secundæ hierarchiæ in ministerium mittuntur.

2. Præterea, Gregorius dicit (Moral. lib. xvii, cap. 9), quod « plures sunt qui ministrant, quàm qui assistunt. » Sed hoc non esset, si angeli secundæ hierarchiæ in ministerium non mitterentur. Ergo omnes angeli secundæ hierarchiæ in ministerium mittuntur.

(1) Hinc dicitur (Matth. xix): *Dico vobis quia angeli eorum in cælis semper vident faciem Patris mei qui in cælis est.*

(2) Ita duplex distinguitur assistentia; una quæ idem est ac in Dei præsentia esse. Illa omnibus angelis communis est. Alia usurpatur pro eo quod est immediatè conjungi, non tantum ad divinam ejus essentiam clarè intuendam, sed etiam ad secreta divinorum mysteriorum in ipsa

claritate divinæ essentiæ percipienda. In eo sensu angeli primæ hierarchiæ soli dicuntur assistere.

(3) Id est, sicut angeli boni semper adstant parati ad jussa Dei complenda; ita et Satan semper adest paratus ad nocendum hominibus, modo Deus qui ubique præsens est, et cui propterea potest Satan adesse, ipsi permittat.

(4) De hoc articulo videri potest Suarez (De angelis, lib. vi, cap. 9).

Sed *contra* est quod Dionysius dicit (De coel. hier. cap. 8, à princ.), quòd « Dominationes sunt majores omni subjectione. » Sed mitti in ministerium ad subjectionem pertinet. Ergo Dominationes in ministerium non mittuntur.

CONCLUSIO. — Non omnes angeli secundæ hierarchiæ in ministerium mittuntur quod ex ordinum nominibus manifestum est.

Respondeo dicendum quòd, sicut supra dictum est (art. 1 hujus quæst.), mitti ad exterius ministerium propriè convenit angelo, secundum quòd ex divino imperio operatur circa aliquam creaturam corporalem; quod qui dem pertinet ad executionem divini ministerii. Proprietates autem angelorum ex eorum nominibus manifestantur, ut Dionysius dicit (De coel. hierarch. cap. 7 et 8, in princ.), et ideo angeli illorum ordinum ad exterius ministerium mittuntur, ex quorum nominibus aliqua executio datur intelligi. In nomine autem Dominationum non importatur aliqua executio, sed sola dispositio et imperium de exequendis; sed in nominibus inferiorum ordinum intelligitur aliqua executio. Nam *Angeli*, et *Archangeli* denominantur à denuntiando; *Virtutes* et *Potestates* dicuntur per respectum ad aliquam actum; Principis etiam est, ut Gregorius dicit (hom. xxxiv in Evang. circ. med.): « inter alios operantes priorem existere. » Unde ad hos quinque ordines pertinet in exterius ministerium mitti, non autem ad quatuor superiores.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd *Dominationes* computantur quidem inter angelos ministrantes, non sicut exequentes ministerium, sed sicut disponentes et mandantes quid per alios fieri debeat; sicut architectones in artificiiis nihil manu operantur, sed solum disponunt et præcipiunt quid alii debeant operari.

Ad *secundum* dicendum, quòd de numero assistantium et ministrantium duplex ratio haberi potest. Gregorius enim dicit plures esse ministrantes quàm assistentes. Intelligit enim quod dicitur: *Millia millium ministrabant ei*, non esse dictum multiplicativè, sed partitivè, ac si diceretur: *Millia de numero millium*; et sic ministrantium numerus ponitur indefinitus, ad significandum excessum; assistantium verò numerus finitus, cum subditur: *Et decies millies centena millia assistebant ei*. Et hoc procedit secundum rationem Platoniorum, qui dicebant, quòd quantò aliqua sunt uni primo principio propinquiora, tantò sunt minoris multitudinis, sicut quantò numerus est propinquior unitati, tantò est multitudine minor. Et hæc opinio salvatur quantum ad numerum ordinum, dum sex ministrant, et tres assistunt. Sed Dionysius ponit (De coel. hier. cap. 14), quòd multitudo angelorum transcendit omnem materialem multitudinem; ut scilicet sicut corpora superiora transcendunt corpora inferiora magnitudine quasi in immensum, ita superiores naturæ incorporeæ transcendunt multitudine (1) omnes naturas corporeas; quia quod est melius, est magis à Deo intentum et multiplicatum. Et secundum hoc, cum assistentes sint superiores ministrantibus, plures erunt assistentes quàm ministrantes. Unde secundum hoc, *Millia millium* legitur multiplicativè, ac si diceretur: *Millies millia*. Et quia, *decies centum* sunt mille, si diceretur: *Decies centena millia*, daretur intelligi, quòd tot essent assistentes, quot ministrantes. Sed quia dicitur: *Decies millies centena millia*, multò plures dicuntur assistentes quàm ministrantes. Nec tamen hoc pro tanto dicitur, quia tantus solum sit angelorum numerus, sed multò major, quia omnem materialem multitudinem excedit, quod significatur per multiplicationem maximorum

(1) In edit. Rom. deest, *multitudine*.

numerosum supra seipsos, scilicet denarii, centenarii, millenarii, ut Dionysius (ibidem) dicit.

QUÆSTIO CXIII.

DE CUSTODIA BONORUM ANGELORUM, IN OCTO ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de custodia bonorum angelorum, et de impugnatione malorum; et circa primum quærantur octo: 1° Utrum homines ab angelis custodiantur. — 2° Utrum singulis hominibus singuli angeli ad custodiam deputentur. — 3° Utrum custodia pertineat solum ad ultimum ordinem angelorum. — 4° Utrum omni homini conveniat habere angelum custodem. — 5° Quando incipiat custodia circa hominem. — 6° Utrum angelus semper custodiat hominem. — 7° Utrum doleat de perditione custoditi. — 8° Utrum inter angelos sit pugna ratione custodiæ.

ARTICULUS I. — UTRUM HOMINES CUSTODIANTUR AB ANGELIS (1).

De his etiam Sent. II, dist. 41, quæst. 1, art. 1.;

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quod homines non custodiantur ab angelis. Custodes enim deputantur aliquibus, vel quia nesciunt, vel quia non possunt custodire seipsos, sicut pueri et infirmi. Sed homo potest custodire seipsum per liberum arbitrium, et scit (2) per naturalem cognitionem legis naturalis. Ergo homo non custoditur ab angelo.

2. Præterea, ubi adest fortior custodia, infirmior superfluere videtur. Sed homines custodiuntur à Deo, secundum illud (Psalm. cxx, 4): *Non dormitabit, neque dormiet, qui custodit Israel*. Ergo non est necessarium quod homo custodiatur ab angelo.

3. Præterea, perditio custoditi redundat in negligentiam custodientis; unde dicitur cuidam (III. Reg. xx, 39): *Custodi virum istum; qui si lapsus fuerit, erit anima tua pro anima ejus*. Sed multi homines quotidie pereunt, in peccatum cadentes, quibus angeli subvenire possent vel visibiliter apparendo, vel miracula faciendo, vel aliquo simili modo. Essent ergo negligentes angeli, si eorum custodiæ homines essent commissi: quod patet esse falsum. Non igitur angeli sunt hominum custodes.

Sed *contra* est quod dicitur (Psalm. xc, 11): *Angelis suis mandavit de te, ut custodiant te in omnibus viis tuis*.

CONCLUSIO. — Necessarium est homines ab angelis custodiri et in operibus dirigi, cum multipliciter in ipsis errare illos contingat.

Respondeo dicendum quod secundum rationem divinæ providentiæ hoc in rebus omnibus invenitur, quod mobilia et variabilia per immobilia et invariabilia moventur et regulantur; sicut omnia corporalia per substantias spirituales et immobiles, et corpora inferiora per superiora, quæ sunt invariabilia secundum substantiam. Sed et nos ipsi regulamur circa conclusiones, in quibus possumus diversimodè opinari, per principia quæ invariabiliter tenemus. Manifestum est autem quod in rebus agendis cognitio et affectus hominis multipliciter variari et deficere possunt à bono; et ideo necessarium fuit, quod hominibus angeli ad custodiam deputarentur, per quos regularentur et moverentur ad bonum (3).

(1) Fide certum est homines ab angelis custodiri, utpotè in multis sacre Scripturæ locis hoc expressum legimus (Ps. xxxiii): *Immittet angelus Domini in circuitu timentium eum*. (Ps. xc) *Angelis suis mandavit de te*, etc. (Cf. Gen. xxxi et xlviii, Matth. xviii, Luc. ii, Act. xii et alibi).

(2) Supple *scilicet se custodire*.

(3) Ita opinati sunt omnes veteres philosophi, siquidem semper declararunt quemlibet hominem à genio quodam regi et illuminari. Eà de re confer Censorinum (De die natali, cap. 5), Horat. (Epist. lib. ii, epist. iii), Menandrum cujus verba refert Lucilius (De præparat. Evang. lib. xii, Plutarchum (in comment. ad Alcibiad. i, l'ra-

Ad *primum* ergo dicendum, quòd per liberum arbitrium potest homo aliququaliter malum vitare, sed non sufficienter; quia infirmatur circa affectum boni propter multiplices animæ passionēs. Similiter etiam universalis cognitio naturalis legis, quæ homini naturaliter adest, aliququaliter dirigit hominem ad bonum, sed non sufficienter; quia in applicando universalia principia juris ad particularia opera contingit hominem multipliciter deficere. Unde dicitur (Sap. ix, 14) : *Cogitationes mortalium timidæ, et incertæ providentiæ nostræ*. Et ideo necessaria fuit homini custodia angeli.

Ad *secundum* dicendum, quòd ad bonum operandum duo requiruntur. Primò quidem, quòd affectus inclinetur ad bonum, quòd quidem fit in nobis per habitum virtutis moralis. Secundò autem, quòd ratio inveniat congruas vias ad perficiendum bonum virtutis; quòd quidem Philosophus (Ethic. lib. x, cap. 8, et lib. vi, cap. 12) attribuit prudentiæ. Quantum ergo ad primum, Deus immediatè custodit hominem, infundendo ei gratiam et virtutes : quantum autem ad secundum, Deus custodit hominem sicut universalis instructor, cujus instructio ad hominem pervenit mediantibus angelis, ut supra habitum est (quæst. cxi, art. 1).

Ad *tertium* dicendum, quòd sicut homines à naturali instinctu boni discedunt propter passionem peccati, ita etiam discedunt ab instigatione bonorum angelorum, quæ fit invisibiliter per hoc quòd homines illuminant ad bene agendum. Unde quòd homines pereunt, non est imputandum negligentiae angelorum, sed malitiæ hominum. Quòd autem aliquando præter legem communem hominibus visibiliter apparent, ex speciali Dei gratia est, sicut etiam præter ordinem naturæ miracula fiunt.

ARTICULUS II. — UTRUM SINGULI HOMINES A SINGULIS ANGELIS CUSTODIANTUR (1).

De his etiam Sent. II, dist. 49, quæst. 1 corp.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quòd non singuli homines à singulis angelis custodiantur. Angelus enim est virtuosior quàm homo. Sed unus homo sufficit ad custodiam multorum hominum. Ergo multò magis unus angelus multos homines potest custodire.

2. Præterea, inferiora reducuntur in Deum à superioribus per media, ut Dionysius dicit (De eccl. hier. cap. 3, in tit. de Sacerd. perf., in princ.). Sed cum omnes angeli sint inæquales, ut supra dictum est (quæst. cviii, art. 3, arg. 1), solus unus angelus est, inter quem et homines non est aliquis medius. Ergo unus angelus solus est, qui immediatè custodit homines.

3. Præterea, majores angeli majoribus officiis deputantur. Sed non est majus officium custodire unum hominem quàm alium; cum omnes homines naturâ sint pares. Cum ergo omnium angelorum sit unus major alio, secundum Dionysium (De coel. hier. cap. 5), videtur quòd diversi homines non custodiantur à diversis angelis.

Sed *contra* est quòd Hieronymus exponens illud (Matth. xviii) : *Angeli eorum in cælis*, etc. dicit (Comment. lib. ii) : « Magna est dignitas animarum, ut unaquæque habeat ab ortu nativitatis in custodiam sui angelum delegatum (2). »

darum (Olymp. 15), Plotinum et Proclum (Lum. iii, lib. v, cap. 4, etc.).

(1) Sensus est questionis, an singuli homines qui ab angelis custodiuntur, à singulis angelis custodiantur. Hanc questionem proponit, ait Sylvius, quia non defuerunt qui existimarent multos homines ita ab uno angelo custodiri, ut non singuli eorum hominum qui custodiuntur, cus-

todiantur à singulis angelis, sed ab uno duntaxat. Attamen sententia B. Thomæ communiter recepta est.

(2) Epistolam magni Basilii quæ eandem sententiam proclamat, concilium Florentinum approbavit (sess. xx). Scriptura quoque loquitur de angelo Agar (Gen. xvi), de angelo Jacob (ibid. xxxi, xxxii et xxxiii), de angelo Liæ

CONCLUSIO. — Quia circa perpetua principaliter est Dei providentia, et diversis rerum generibus, quæ permanent, diversi angeli sunt præfecti; rationi consentaneum est singulos etiam homines, secundum formam incorruptibiles, à singulis angelis custodiri.

Respondeo dicendum quòd singulis hominibus singuli angeli ad custodiam deputantur. Cujus ratio est, quia angelorum custodia est quædam executio divinæ Providentiæ circa homines. Providentia autem Dei aliter se habet ad homines et ad alias corruptibiles creaturas, quia aliter se habent ad incorruptibilitatem. Homines enim non solum sunt incorruptibiles quantum ad communem speciem, sed etiam quantum ad proprias formas singulorum, quæ sunt animæ rationales; quod de aliis rebus corruptibilibus dici non potest. Manifestum est autem, quòd Providentia Dei principaliter est circa illa quæ perpetuo manent; circa verò ea quæ transeunt, Providentia Dei est, inquantum ordinat ipsa ad res perpetuas. Sic igitur Providentia Dei comparatur ad singulos homines, sicut comparatur ad singula genera vel species corruptibilium rerum. Sed secundum Gregorium (hom. xxxiv in Evang., ante med.), diversi ordines deputantur diversis rerum generibus, putà *Potestates* ad arcendos dæmones, *Virtutes* ad miracula facienda in rebus corporeis; et probabile est quòd diversis speciebus rerum diversi angeli ejusdem ordinis præficiantur. Unde etiam rationabile est ut diversis hominibus diversi angeli ad custodiam deputentur (1).

Ad primum ergo dicendum, quòd alicui homini adhibetur custos dupliciter. Undo modo inquantum est homo singularis; et sic uni homini debetur unus custos, et interdum plures deputantur ad custodiam unius. Alio modo inquantum est pars alicujus collegii; et sic toti collegio unus homo ad custodiam præponitur; ad quem pertinet providere ea quæ pertinent ad unum hominem in ordine ad totum collegium, sicut sunt ea quæ exterius aguntur, de quibus alii ædificantur vel scandalizantur. Angelorum autem custodia deputatur hominibus etiam quantum ad invisibilia et occulta, quæ pertinent ad singulorum salutem secundum seipsos. Unde singulis hominibus singuli angeli deputantur ad custodiam.

Ad secundum dicendum, quòd, sicut dictum est (quæst. præc. art. 3), angeli primæ hierarchiæ omnes quantum ad aliqua illuminantur immediatè à Deo; sed quædam sunt de quibus illuminantur superiores tantum immediatè à Deo, quæ inferioribus revelant; et idem etiam in inferioribus ordinibus considerandum est. Nam aliquis infimus angelus illuminatur quantum ad quædam ab aliquo supremo, et quantum ad aliqua ab eo qui immediatè sibi præfertur. Et sic etiam possibile est, quòd aliquis angelus immediatè illuminet hominem, qui tamen habet aliquos angelos sub se, quos illuminat.

Ad tertium dicendum, quòd quamvis homines naturâ sint pares, tamen inæqualitas in eis invenitur, secundum quòd ex divina providentia quidam ordinantur ad majus, et quidam ad minus, secundum illud quod dicitur (Eccl. xxxiii, 2): *In multitudine disciplinæ Domini separavit eos; ex ipsis benedixit, et exaltavit.... ex ipsis maledixit, et humiliavit.* Et sic majus officium est custodire unum hominem quàm alium (2).

(III. Reg. xiiii), de angelo Danielis (Dan. xiii), de angelo Zachariæ (I, II, IV, V et VI), de angelo Petri (Act. xii), etc.

(1) Juxta Origenem plures angeli ad ejusdem hominis custodiam deputantur (hom. xx in Jos.), Basiliius existimare christianos duntaxat ab an-

gelis custodiri videtur (hom. in Ps. XLVIII), et ita fortè Chrysostomus sentit (hom. III in Epist. ad Coloss.).

(2) Confer ea quæ dicuntur (art. seq. in responsione ad 4).

ARTICULUS III. — UTRUM CUSTODIRE HOMINES PERTINEAT SOLUM AD INFIMUM ORDINEM ANGELORUM (1).

De his etiam Sent. II, dist. 41, quæst. 1, art. 2.

Ad tertium sic proceditur. 1. Videtur quòd custodire homines non pertineat solum ad infimum ordinem angelorum. Dicit enim Chrysostomus (hom. LX in Matth., à med.), quòd hoc quod dicitur (Matth. XVIII, 10): *Angeli eorum in cælis*, etc., intelligitur non de quibuscumque angelis, sed de supereminentibus. Ergo supereminentes angeli custodiunt homines.

2. Præterea, Apostolus (Hebr. I, 14) dicit, quòd *Angeli sunt in ministerium missi propter eos qui hæreditatem capiunt salutis*; et sic videtur quòd missio angelorum ad custodiam hominum ordinetur. Sed quinque ordines in exterius ministerium mittuntur, ut supra dictum est (quæst. præc. art. 4). Ergo omnes angeli quinque ordinum custodiæ hominum deputantur.

3. Præterea, ad custodiam hominum maximè videtur esse necessarium arcere dæmones, quod maximè pertinet ad Potestates, secundum Gregorium (hom. XXXIV in Evang. ante med.), et miracula facere, quod pertinet ad Virtutes. Ergo illi etiam ordines deputantur ad custodiam, et non solum infimus.

Sed *contra* est quòd in Psal. XC custodia hominum attribuitur angelis, quorum ordo est infimus, secundum Dionysium (De cœl. hier. cap. 9).

CONCLUSIO. — Singulorum hominum particularis custodia ad infimi ordinis angelos spectat, universalis autem ad omnes ordines extenditur.

Respondeo dicendum quòd, sicut supra dictum est (art. præc. ad 1), homini custodia dupliciter adhibetur. Uno modo custodia particularis, secundum quòd hominibus singulis singuli angeli ad custodiam deputantur; et talis custodia pertinet ad infimum ordinem angelorum, quorum, secundum Gregorium (loc. sup. cit.), est minima nuntiare. Hoc autem videtur esse minimum in officiis angelorum, procurare ea quæ ad unius hominis salutem pertinent. Alia verò est custodia universalis; et hæc multiplicatur secundum diversos ordines. Nam quantò agens fuerit universalis, tantò est superius (2). Sic igitur custodia humanæ multitudinis pertinet ad ordinem *Principatum*, vel fortè ad *Archangelos*, qui dicuntur Principes angelorum. Unde et Michael, quem *Archangelum* dicimus, unus de Principibus dicitur (Dan. X). Ulterius autem super omnes naturas corporeas habent custodiam *Virtutes*; et ulterius etiam super dæmones habent custodiam *Potestates*; et ulterius super bonos spiritus habent custodiam *Principatus*, vel *Dominationes*, secundum Gregorium (hom. XXIV in Evang., ante med.).

Ad primum ergo dicendum, quòd verbum Chrysostomi potest intelligi, ut loquatur de supremis in ordine infimo angelorum; quia, ut Dionysius dicit (De cœl. hier. cap. 4, à med.), in quolibet ordine sunt primi, medi et ultimi. Est autem probabile quòd majores angeli deputentur ad custodiam eorum qui sunt ad maiorem gradum gloriæ à Deo electi.

Ad secundum dicendum, quòd non omnes angeli qui mittuntur, habent particularem custodiam super singulos homines; sed quidam ordines ha-

(1) Sententia quam hic B. Thomas exponit eadem esse videtur quam sententia S. Basilii in concilio Florentino laudata et ferè his verbis in epistola ad Eunomium expressa: *Alii ipsorum gentibus propositi sunt, alii verò fideles singulos consequuntur. Quantò autem gens uni viro præponenda est; tantò maiorem ne-*

cesse est angeli qui gentis principatum habeat, esse dignitatem dignitate eorum quibus singulorum tutela commissa est.

(2) Unde (art. 2 ad 3) dixit majus officium esse custodire unum hominem quam alium; secundum quòd ex divina providentia quidam ad majus, et quidam ad minus ordinatur.

bent universalem custodiam, magis vel minus, ut dictum est (in solut. præc.).

Ad *teritium* dicendum, quòd etiam inferiores angeli exercent officia superiorum, inquantum aliquid de dono eorum participant, et se habent ad superiores sicut executores virtutis eorum; et per hunc modum etiam omnes angeli infimi ordinis possunt et arcere dæmones, et miracula facere (1).

ARTICULUS IV. — UTRUM OMNIBUS HOMINIBUS ANGELI AD CUSTODIAM DEPUTENTUR (2).

De his etiam Sent. II, dist. 41, quæst. I, art. 2.

Ad quartum sic proceditur. 1. Videtur quòd non omnibus hominibus angeli ad custodiam deputentur. Dicitur enim de Christo (Philipp. II, 7), quòd est *in similitudinem hominum factus, et habitu inventus ut homo*. Si igitur omnibus hominibus angeli ad custodiam deputantur, etiam Christus angelum custodem habuisset. Sed hoc videtur inconveniens, cum Christus sit major omnibus angelis. Non ergo omnibus hominibus angeli ad custodiam deputantur.

2. Præterea, omnium hominum primus fuit Adam. Sed sibi non compete-
bat habere angelum custodem, ad minus in statu innocentiae, quia tunc nullis periculis angustiabatur. Ergo angeli non præficiuntur ad custodiam omnibus hominibus.

3. Præterea, hominibus angeli ad custodiam deputantur, ut per eos manuducantur ad vitam æternam, et incitentur ad bene operandum, et muniantur contra insultus dæmonum. Sed homines præsciti ad damnationem, nunquam perveniunt ad vitam æternam; infideles etiam, etsi interdum bona opera faciant, non tamen bene faciunt, quia non recta intentione faciunt; fides enim intentionem dirigit, ut Augustinus dicit (in præfat. in Psal. xxxi, circ. med.); Antichristi etiam adventus erit *secundum operationem Satanæ*, ut dicitur (II. Thessal. II). Non ergo omnibus hominibus angeli ad custodiam deputantur.

Sed *contra* est auctoritas Hieronymi supra inducta (art. 2 huj. quæst. in arg. *Sed cont.*), qui dicit quòd « unaquæque anima ad sui custodiam habet angelum deputatum. »

CONCLUSIO. — Singulis hominibus in statu viæ, propter varia pericula, deputati sunt angeli ad custodiam: quando autem ad terminum viæ pervenerunt, non custodem, sed vel conregnantem angelum, vel punientem dæmonem sunt habituri.

Respondeo dicendum quòd homo in statu vitæ istius constitutus est quasi in quadam via, quæ debet tendere ad patriam. In qua quidem via multa pericula homini imminet tum ab interiori, tum ab exteriori, secundum illud (Psal. cxli, 4): *In via hac, quæ ambulabam, absconderunt laqueum mihi*. Et ideo sicut hominibus per viam non tutam ambulantibus dantur custodes; ita et cuilibet homini, quamdiu viator est, custos angelus deputatur. Quando autem jam ad terminum viæ pervenerit, jam non ha-

(1) Hinc, licet Potestates et Virtutes propria auctoritate hoc faciant, solum tamen, communicatâ sibi hac virtute ab illis, faciunt hoc et infimi.

(2) Certum est quòd unusquisque fidelis habeat angelum sui custodem à Deo deputatum, ut patet ex Gen. XLVIII; Judith, XIII; Matth. XVIII et Act. XII. Ea communis tum veterum Patrum,

tum theologorum sententia est non solum fidelibus, verum etiam omnibus hominibus angelos quoque deputari, quamvis nonnulli id negent. Et probabile est, ut ait Sylvius, singulis sacris sodalitatibus, singulis parochiis, singulis religiosorum ordinibus, singulis monasteriis, seminariis, etc. peculiares præesse angelos.

bebit angelum custodem; sed habebit in regno angelum conregnantem, in inferno dæmonem punientem (1).

Ad *primum* ergo dicendum, quod Christus, secundum quod homo, immediate regulabatur à Verbo Dei; unde non indigebat custodiâ angelorum; et iterum secundum animam erat comprehensor, sed ratione passibilitatis corporis erat viator. Et secundum hoc non debebatur ei angelus custos tanquam superior, sed magis minister tanquam inferior. Unde dicitur (Matth. iv, 11), quod *accesserunt angeli, et ministrabant ei*.

Ad *secundum* dicendum, quod homo in statu innocentie non patiebatur aliquod periculum ab interiori, quia interioris erant omnia ordinata, ut supra dictum est (quæst. xcv, art. 4 ad 3), sed imminebat ei periculum ab exteriori propter insidias dæmonum, ut rei probavit eventus; et ideo indigebat custodiâ angelorum.

Ad *tertium* dicendum, quod sicut præsciti et infideles et etiam Antichristus non privantur interiori auxilio naturalis rationis; ita etiam non privantur exteriori auxilio toti naturæ humanæ divinitus concesso, scilicet custodiâ angelorum; per quam etsi non juventur quantum ad hoc quod vitam æternam bonis operibus mereantur, juvantur tamen quantum ad hoc quod ab aliquibus malis retrahuntur, quibus et sibi ipsis, et aliis nocere possent. Nam et ipsi dæmones arcentur per bonos angelos, ne noceant quantum volunt. Et similiter Antichristus non tantum nocebit quantum vellet.

ARTICULUS V. — UTRUM ANGELUS DEPUTETUR HOMINI AD CUSTODIAM A SUA NATIVITATE.

Ad quintum sic proceditur. 1. Videtur quod angelus non deputetur homini ad custodiam à sua nativitate. Angeli enim mittuntur in ministerium *propter eos qui hæreditatem salutis capiunt*, ut Apostolus (Hebr. i, 14) dicit. Sed homines incipiunt hæreditatem capere salutis quando baptizantur. Ergo angelus deputatur homini ad custodiam à tempore baptismi, et non à tempore nativitatis.

2. Præterea, homines ab angelis custodiuntur, inquantum ab eis illuminantur per modum doctrinæ. Sed pueri mox nati non sunt capaces doctrinæ, quia non habent usum rationis. Ergo pueris mox natis non deputantur angeli custodes.

3. Præterea, pueri in materno utero existentes habent animam rationalem aliquo tempore, sicut et post nativitatem ex utero. Sed cum sunt in materno utero, non deputantur eis angeli ad custodiam, ut videtur: quia neque etiam ministri Ecclesiæ eos sacramentis imbuunt. Non ergo statim à nativitate hominibus angeli ad custodiam deputantur.

Sed *contra* est quod Hieronymus dicit (loc. cit. art. 2 huj. quæst. in arg. *Sed cont.*), quod « unaquæque anima ab ortu nativitatis habet in custodiam sui angelum deputatum (2).

CONCLUSIO. — Cum custodia angelorum beneficium commune sit, non à baptismo, sed à nativitate, angelus homini ad custodiam deputatur.

Respondeo dicendum quod, sicut Origenes dicit super Matth. (hom. vi, ad fin.), super hoc est duplex opinio. Quidam enim dixerunt quod angelus ad

(1) Sunt qui putant singulos dæmones singulis hominibus ad exercitium deputari, et qui volunt B. Thomam id quoque sensisse. Hanc eandem sententiam recitat in Sent. II, d. 44, art. 5, sed eam non approbat.

(2) Ita pariter sentiunt Theophilact. in Com-

ment. sup. Matth., Gennadius (lib. De prædestinat.), Tertullian. (De anima, cap. 57), Pascas. Radbert. (Comment. in Matth.). Ab hac opinione non multum dissentiebant Græci cum Deos hominum nativitati præesse assererent.

custodiam hominis deputatur à tempore baptismi : alii verò, quòd à tempore nativitatis. Et hanc opinionem Hieronymus (loc. mox citato) approbat, et rationabiliter. Beneficia enim quæ dantur hominì divinitus, ex eo quòd est christianus, incipiunt à tempore baptismi, sicut perceptio Eucharistiæ, et alia hujusmodi. Sed ea quæ providentur hominì à Deo, inquantum habet naturam rationalem, ex tunc ei exhibentur, ex quo nascendo talem naturam accipit; et tale beneficium est custodia angelorum, ut ex præmissis patet (art. 1 et 4 hujus quæst.). Unde statim à nativitate habet homo angelum ad sui custodiam deputatum.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd angeli mittuntur in ministerium, efficaciter quidem propter eos solos *qui hæreditatem capiunt salutis*, si consideretur ultimus effectus custodiæ, qui est perceptio hæreditatis; nihilominus tamen et aliis ministerium angelorum non subtrahitur : quamvis enim in eis hanc efficaciam non habeat quòd perducantur ad salutem, efficax tamen est circa eos angelorum ministerium, inquantum à malis multis retrahuntur.

Ad *secundum* dicendum, quòd officium custodiæ ordinatur quidem ad illuminationem doctrinæ, sicut ad ultimum et principalem effectum; nihilominus tamen multos alios effectus habet, qui pueris competunt, scilicet arcere dæmones, et alia nocumenta tam corporalia, quàm spiritualia prohibere.

Ad *tertium* dicendum, quòd puer, quamdiu est in materno utero, non totaliter est à matre separatus, sed per quamdam colligationem est quodammodo adhuc aliquid ejus, sicut et fructus pendens in arbore est aliquid arboris. Et ideo probabiliter dici potest quòd angelus qui est in custodia matris, custodiat prolem in matris utero existentem. Sed in nativitate, quando separatur à matre, angelus ei ad custodiam deputatur, ut Hieronymus dicit (loc. in argum. *Sed contra* citato).

ARTICULUS VI. — UTRUM ANGELUS CUSTOS QUANDOQUE DESERAT HOMINEM (1).

De his etiam Sent. II, dist. 44, quæst. 1, art. 4.

Ad sextum sic proceditur. 1. Videtur quòd angelus custos quandoque deserat hominem cujus custodiæ deputatur. Dicitur enim (Jerem. LI, 9) ex persona angelorum : *Curavimus Babylonem, et non est sanata; derelinquamus ergo eam*; et (Isa. V, 5) : *Auferam sepem ejus, et erit in concultationem*, Glossa interlinearis, id est, angelorum custodiam.

2. Præterea, principaliter custodit Deus quàm angelus. Sed Deus aliquando hominem derelinquit, secundum illud (Psalm. XXI, 4) : *Deus, Deus meus, respice in me, quare me dereliquisti?* Ergo multò magis angelus custos hominem derelinquit.

3. Præterea, sicut dicit Damascenus (De orth. fid. lib. II, cap. 3, circ. med.) : « Angeli, cum sunt hic nobiscum, non sunt in cœlo. » Sed aliquando sunt in cœlo. Ergo aliquando nos derelinquunt.

Sed *contra*, dæmones nos semper impugnant, secundum illud (I. Petr. V, 8) : *Adversarius vester diabolus, tanquam leo rugiens, circumit quærens quem devoret*. Ergo multò magis boni angeli semper nos custodiunt.

CONCLUSIO. — Cum custodia angelorum sit quædam executio divinæ providentiæ, quæ nunquam ex toto hominem derelinquit; nec angelus custos unquam ex

(1) In hoc articulo docet D. Thomas quòd angelus custos nunquam in hac vita totaliter dimittat hominem suæ curæ commissum; quod Scriptura sic insinuat (Ex. XXIII) : *Ecce ego mitto angelum meum qui præcedat te, et cus-*

todiat in via et introducat in locum quem præparavi; observa eum, audi vocem ejus, nec contemnendum putes, quia non dimittet te, cum peccaveris.

toto hominem deserit, licet permittat quandoque secundum ordinationem divinorum judiciorum, vel pœnæ vel culpæ defectum pati.

Respondeo dicendum quòd custodia angeli, ut ex supra dictis patet (art. 2 hujus quæst.), est quædam executio divinæ Providentiæ circa homines facta. Manifestum est autem quòd nec homo, nec res aliqua totaliter divinæ Providentiæ subtrahitur. Inquantum enim aliquid participat de esse, intantum subditur universali Providentiæ entium. Sed intantum Deus secundum ordinem suæ Providentiæ dicitur hominem derelinquere, inquantum permittit hominem pati aliquem defectum vel pœnæ, vel culpæ. Similiter etiam dicendum est quòd angelus custos nunquam totaliter dimittit hominem; sed ad aliquid interdum eum dimittit, prout scilicet non impedit quin subdatur alicui tribulationi, vel etiam quin cadat in peccatum, secundum ordinem divinorum judiciorum. Et secundum hoc Babylon et domus Israel ab angelis derelictæ dicuntur, quia angeli earum custodes non impediverunt quin tribulationibus subderentur.

Et per hoc patet solutio ad *primum* et *secundum*.

Ad *tertium* dicendum, quòd angelus, etsi interdum derelinquat hominem loco, non tamen derelinquit eum quantum ad effectum custodiæ (1), quia etiam cum est in coelo, cognoscit, quid circa hominem agatur; nec indiget morâ temporis ad motum localem; sed statim potest adesse.

ARTICULUS VII. — UTRUM ANGELI DOLEANT DE MALIS EORUM QUOS CUSTODIUNT.

De his etiam Sent. II, dist. 41, quæst. I, art. 5.

Ad septimum sic proceditur. 1. Videtur quòd angeli doleant de malis eorum quos custodiunt. Dicitur enim (Is. XXXIII, 7): *Angeli pacis amare flebunt*. Sed fletus est signum doloris et tristitiæ. Ergo angeli tristantur de malis hominum quos custodiunt.

2. Præterea, tristitia est, ut Augustinus dicit (De civit. Dei, lib. XIV, cap. 15, à med.): « de his quæ nobis nolentibus accidunt. » Sed perditio hominis custoditi est contra voluntatem angeli custodis. Ergo tristantur angeli de perditione hominum.

3. Præterea, sicut gaudio contrariatur tristitia, ita pœnitentiæ contrariatur peccatum. Sed angeli gaudent de peccatore pœnitentiam agente, ut habetur (Luc. xv). Ergo tristantur de justo in peccatum cadente.

4. Præterea, supra illud (Num. xviii): *Quidquid offerunt primitiarum, etc.*, dicit Glossa ord. Origenis: « Trahuntur angeli in iudicium, utrum ex ipsorum negligentia, an hominum ignaviâ lapsi sint. » Sed quilibet rationabiliter dolet de malis propter quæ in iudicium tractus est. Ergo angeli dolent de peccatis hominum.

Sed *contra*, ubi est tristitia et dolor, non est perfecta felicitas; unde dicitur (Apocalypsis XXI, 4): *Mors ultra non erit, neque luctus, neque clamor, neque ullus dolor* (2). Sed angeli sunt perfectè beati. Ergo de nullo dolent.

CONCLUSIO. — Cum nihil in mundo angelis simpliciter involuntarium fiat, de hominum, quos custodiunt, malis minimè dolent.

Respondeo dicendum quòd angeli non dolent neque de peccatis, neque de pœnis hominum. Tristitia enim et dolor, secundum Augustinum (loc. cit. in arg. 2), non est nisi de his quæ contrariantur voluntati. Nihil autem accidit in mundo, quod sit contrarium voluntati angelorum et aliorum beatorum; quia voluntas eorum totaliter inhæret ordini divinæ justitiæ.

(1) Sicut mater non dicitur relinquere infantem, quando ita propriè juxta eum vigilans occupatur quod statim potest illi in omnibus adesse.

(2) De beatis quoque dicitur (Apoc. VII): *Non esuriunt, neque sitiunt amplius, neque cadet super illos sol, neque ullus æstus*.

Nihil autem fit in mundo, nisi quod per divinam justitiam fit aut permittitur. Et ideo, simpliciter loquendo, nihil fit in mundo contra voluntatem beatorum. Ut enim Philosophus dicit (Ethic. lib. III, cap. 1, ad fin.), illud dicitur simpliciter voluntarium, quod aliquis vult in particulari, secundum quod agitur, consideratis scilicet omnibus quæ circumstant, quamvis in universali consideratum non esset voluntarium; sicut nauta non vult projectionem mercium in mare, absolutè et universaliter considerando, sed imminente periculo salutis, hoc vult; unde magis est hoc voluntarium quàm involuntarium, ut ibidem dicitur. Sic igitur angeli peccata et pœnas hominum, universaliter et absolutè loquendo, non volunt: volunt tamen quod circa hoc ordo divinæ justitiæ servetur, secundum quam quidam pœnis subduntur, et peccare permittuntur.

Ad primum ergo dicendum, quod verbum illud Isaïæ potest intelligi de angelis, id est, nuntiis Ezechiae, qui fleverunt propter verba Rapsacis, de quibus habetur (Isa. xxxvii), et hoc secundum litteralem sensum. Secundum verò allegoricum angeli pacis sunt apostoli et prædicatores, qui flent pro peccatis hominum. Si verò secundum sensum anagogicum exponatur de angelis bonis, tunc metaphorica erit locutio (1) ad designandum quod angeli volunt in universali hominum salutem. Sic enim Deo et angelis hujusmodi passiones attribuuntur.

Ad secundum patet solutio per ea quæ dicta sunt (corp. art.).

Ad tertium dicendum, quod tam in pœnitentia hominum, quàm in peccato manet una ratio gaudii angelis, scilicet impletio ordinis divinæ providentiæ.

Ad quartum dicendum, quod angeli ducuntur in iudicium pro peccatis hominum, non quasi rei, sed quasi testes, ad convincendum homines de eorum ignavia (2).

ARTICULUS VIII.—UTRUM INTER ANGELOS POSSIT ESSE PUGNA SEU DISCORDIA (3).

De his etiam Sent. II, dist. 41, quæst. 1, art. 5.

Ad octavum sic proceditur. 1. Videtur quod inter angelos non possit esse pugna seu discordia. Dicitur enim (Job, xxv, 2): *Qui facit concordiam in sublimibus*. Sed pugna opponitur concordiæ. Ergo in sublimibus angelis non est pugna.

2. Præterea, ubi est perfecta charitas, et justa prælatio, non potest esse pugna. Sed hoc totum est in angelis. Ergo in angelis non est pugna.

3. Præterea, si angeli dicuntur pugnare pro eis quos custodiunt, necesse est quod unus angelus foveat unam partem et alius aliam. Sed si una pars habet justitiam, constat quod alia pars habeat injustitiam. Ergo sequitur quod angelus bonus sit fautor injustitiæ, quod est inconveniens. Ergo inter bonos angelos non est pugna.

Sed contra est quod dicitur (Dan. x, 13) ex persona Gabriëlis: *Princeps regni Persarum restitit mihi viginti et uno diebus*. Illic autem princeps Persarum (4) erat angelus regno Persarum in custodiam deputatus. Ergo unus angelus resistit alii; et sic inter eos est pugna.

(1) Ita similiter intelligendæ sunt omnes hujusmodi locutiones quæ reperiuntur sive in sermonibus, sive in quibusdam operibus asceticis.

(2) Insuper addi potest non esse habendam rationem Origenis ita loquentis; quia in ea, ut et in multis aliis turpiter erravit.

(3) In hoc articulo S. Doctor interpretatur hæc verba Danielis (x, 13): *Princeps autem regni Persarum restitit mihi viginti et uno*

diebus, et ecce Michael unus de principibus primis venit in adiutorium meum; quæ pugnam inter angelos custodes implicare videntur.

(4) Nonnulli auctores existimant hunc Persarum principem malum esse angelum. Ita Origenes (hom. IV in Gen.), Cassianus (lib. VIII, cap. 45), Richardus à S. Victore (lib. I, De Emman. cap. 47).

CONCLUSIO. — In angelis pugna quidem esse potest, non discordia voluntatum, sed meritorum contrarietate, pro quibus pugnare dicuntur.

Respondeo dicendum quòd ista quæstio movetur occasione horum verborum Danielis. Quæ quidem Hieronymus exponit (in illa verba relata in arg. *Sed cont.*), dicens principem regni Persarum esse angelum qui se opposuit liberationi populi Israelitici, pro quo Daniel orabat, Gabriele preces ejus Deo præsentante. Hæc autem resistentia potuit fieri, quia princeps aliquis dæmonum Judæos in Persidem ductos ad peccatum induxerat, per quod impedimentum præstabatur orationi Danielis pro eodem populo deprecantis. Sed secundum Gregorium (Moral. lib. xvii, cap. 8, ante med.): «Princeps regni Persarum bonus angelus fuit custodiæ regni illius deputatus (1).» Ad videndum igitur qualiter unus angelus alteri resistere dicitur, considerandum est quòd divina judicia circa diversa regna et diversos homines per angelos exercentur. In suis autem actionibus angeli per divinam sententiam (2) regulantur. Contingit autem quandoque quòd in diversis regnis, vel in diversis hominibus contraria merita vel demerita inveniuntur, ut unus alteri subdatur aut præsit. Quid autem super hoc ordo divinæ sapientiæ habeat, cognoscere non possunt, nisi Deo revelante; unde necesse habent super his sapientiam Dei consulere. Sic igitur, inquantum de contrariis meritis et sibi repugnantibus divinam consulunt voluntatem, resistere sibi invicem dicuntur; non quia sint eorum contrariæ voluntates (cùm in hoc omnes concordent quòd Dei sententia impleatur); sed quia ea de quibus consulunt, sunt repugnantia (3).

Et per hoc patet solutio ad objecta.

QUÆSTIO CXIV.

DE DÆMONUM IMPUGNATIONE, IN QUINQUE ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de impugnatione dæmonum; et circa hoc quæruntur quinque: 1° Utrùm homines à dæmonibus impugnentur. — 2° Utrùm tentare sit proprium diaboli. — 3° Utrùm omnia peccata hominum ex impugnatione; sive tentatione dæmonum proveniant. — 4° Utrùm possint vera miracula facere ad seducendum. — 5° Utrùm dæmones qui ab hominibus superantur, ab impugnatione hominum arceantur.

ARTICULUS I. — UTRUM HOMINES IMPUGNENTUR A DÆMONIBUS (4).

De his etiam De malo, quæst. iii, art. 5 et 4.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quòd homines non impugnentur à dæmonibus. Angeli enim deputantur ad hominum custodiam missi à Deo. Sed dæmones non mittuntur à Deo, cùm dæmonum intentio sit perdere animas, Dei autem salvare. Ergo dæmones non deputantur ad hominum impugnationem.

2. Præterea, non est æqua conditio pugnae, ut infirmus contra fortem, ignarus contra astutum exponatur ad bellum. Sed homines sunt infirmi et ignari; dæmones autem potentes et astuti. Non est ergo permittendum à Deo, qui est omnis justitiæ auctor, ut homines à dæmonibus impugnentur.

3. Præterea, ad exercitium hominum sufficit impugnatio carnis et

(4) Hæc sententia quam S. Thomas tenet fuit quoque Theodoretii (Comment. ad Dan.), S. Basilii (cont. Eunom. lib. vi), S. Isidor. Pelus. (lib. ii, ep. 85). Opinio S. Hieronymi ea de re non clarè liquet.

(2) Ita plures codd. cum Alcan. et editi ferè omnes. Al., *scientiam*; item *providentiam*.

(5) Vel, ut ait ipse D. Thomas (Sent. lib. i, dist. 40, art. 5), voluntates eorum dissentiunt materialiter, sed non formaliter.

(4) De fide est dæmones existere et ab iis homines impugnari, siquidem illud dogma sæpè superius Scriptura sacra et omnes Ecclesiæ Patres et doctores apertè proclamant.

mundi. Sed Deus permittit electos suos impugnari propter eorum exercitium. Ergo non videtur necessarium quòd à dæmonibus impugnentur.

Sed *contra* est quòd Apostolus dicit (Eph. vi, 12), quòd *non est nobis colluctatio adversus carnem et sanguinem, sed adversus principes et potestates, adversus mundi rectores tenebrarum harum, contra spiritualia nequitiae in cœlestibus* (1).

CONCLUSIO. — Impugnantur homines à dæmonibus ex ipsa illorum malitia, ordo autem impugnationis ab ipso Deo est.

Respondeo dicendum quòd circa impugnationem dæmonum duo est considerare, scilicet ipsam impugnationem, et impugnationis ordinem. Impugnatio quidem ipsa ex dæmonum malitia procedit; qui propter invidiam profectum hominum impedire nituntur, et propter superbiam divinæ potestatis similitudinem usurpant, deputando sibi ministros determinatos ad hominum impugnationem, sicut et angeli Deo ministrant in determinatis officiis ad hominum salutem. Sed ordo impugnationis ipsius est à Deo (2), qui ordinatè novit malis uti, ad bonum ea ordinando. Sed ex parte angelorum tam ipsa custodia quàm ordo custodiæ reducitur ad Deum, sicut ad primum auctorem.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd mali angeli impugnant homines dupliciter. Uno modo, instigando ad peccatum; et sic non mittuntur à Deo ad impugnandum, sed aliquando permittuntur secundum Dei justa iudicia. Aliquando autem impugnant homines puniendo: et sic mittuntur à Deo, sicut missus est spiritus mendax ad puniendum Achab regem Israel, ut dicitur (III. Reg. ult.). Poena enim refertur in Deum sicut in primum auctorem; et tamen dæmones ad puniendum missi aliâ intentione puniunt quàm mittuntur. Nam ipsi puniunt ex odio vel invidia; mittuntur autem à Deo propter ejus justitiam.

Ad *secundum* dicendum, quòd ad hoc quòd non sit inæqualis pugnae conditio, fit ex parte hominis recompensatio principaliter quidem per auxilium divinæ gratiæ, secundariò autem per custodiam angelorum. Unde (IV. Reg. vi, 16) Elisæus dixit ad ministrum suum: *Noli timere: plures enim nobiscum sunt quàm cum illis*.

Ad *tertium* dicendum, quòd infirmitati humanæ sufficeret ad exercitium impugnatio quæ est à carne et mundo; sed malitiæ dæmonum non sufficit, quæ utroque utitur ad hominum impugnationem; sed tamen ex divina ordinatione hoc provenit in gloriam electorum.

ARTICULUS II. — UTRUM TENTARE SIT PROPRIUM DIABOLI (3).

De his etiam 2 2, quæst. xcvi, art. 2 corp., et Sent. ii, dist. 21, quæst. i, art. 4, et Opusc. vii, cap. 7.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quòd tentare non sit proprium diaboli. Dicitur enim Deus tentare, secundum illud (Genes. xii, 1): *Tentavit Deus Abraham*; tentat etiam caro et mundus, et etiam homo dicitur tentare Deum et hominem. Ergo non est proprium dæmonis tentare.

2. Præterea, tentare est ignorantis. Sed dæmones sciunt quid circa homines agatur. Ergo dæmones non tentant.

3. Præterea, tentatio est via in peccatum. Peccatum autem in voluntate

(1) Quæ doctrina confirmari potest ex eo quòd diabolus tentaverit et seduxerit Evam (Gen. iii et I. Tim. i): *Et ex eo quòd sit adversarius noster qui tanquam leo rugiens circumit quærens quem devoret* (I. Pet. v).

(2) Quod non sic accipiendum est quasi Deus positivè ordinet qui dæmones, et quo ordine hominem impugnent ad hoc aut ad illud vitium:

Deus enim intentator malorum est, ipse autem neminem tentat (Is. i), sed quia impugnationem dæmonum Deus ordinat in aliquod bonum.

(3) Tentare est proprium diaboli, ut insinuat Scriptura sacra: *Accedens tentator* (Matth. iv); *Adversarius vester diabolus circumi quærens quem devoret* (I. Pet. v).

consistit. Cum ergo dæmones non possint voluntatem hominis immutare, ut per supra dicta patet (quæst. cxi, art. 2), videtur quòd ad eos non pertineat tentare.

Sed *contra* est quod dicitur (I. Thess. iii, 5): *Ne fortè tentaverit vos is qui tentat*; Glossa interlinear. « Id est, diabolus, cujus officium est tentare. »

CONCLUSIO. — Tentare ut noceat in peccatum præcipitando, ita diaboli proprium est, ut homini non competat, nisi ut diaboli ministro.

Respondeo dicendum quòd tentare est propriè experimentum sumere de aliquo. Experimentum autem sumitur de aliquo ut sciatur aliquid circa ipsum; et ideo proximus finis cujuslibet tentantis est scientia. Sed quandoque ulterius ex scientia quæritur aliquis alius finis vel bonus vel malus; bonus quidem, sicut cum aliquis vult scire qualis aliquis sit vel quantum ad scientiam, vel quantum ad virtutem, ut eum promoveat; malus autem, quando hoc scire vult, ut eum decipiat vel subvertat. Et per hunc modum potest accipi, quomodo tentare diversis diversimodè attribuatur. Homo enim tentare dicitur quandoque quidem, ut sciat tantum; et propter hoc tentare Deum dicitur esse peccatum, quia homo quasi incertus experiri præsumit Dei virtutem; quandoque verò tentat, ut juvet; quandoque verò, ut noceat. Diabolus autem semper tentat, ut noceat, in peccatum præcipitando; et secundum hoc dicitur proprium officium ejus tentare. Nam, etsi homo aliquando sic tentet, hoc agit, inquantum est minister diaboli. Deus autem tentare dicitur, ut sciat, eo modo loquendi quo dicitur scire quòd facit alios scire. Unde dicitur (Deut. xiii, 3): *Tentat vos Dominus Deus vester, ut palàm fiat, utrùm diligatis eum*. Caro etiam et mundus dicuntur tentare instrumentali, seu materialiter (1), inquantum scilicet potest cognosci qualis sit homo ex hoc quòd sequitur vel repugnat concupiscentiis carnis, et ex hoc quòd contemnit prospera mundi et adversa; quibus etiam diabolus utitur ad tentandum.

Et sic patet solutio ad *primum*.

Ad *secundum* dicendum, quòd dæmones sciunt ea quæ exterius aguntur circa homines; sed interiorem hominis conditionem solus Deus novit, qui est spirituum ponderator; ex qua aliqui sunt magis proni ad unum vitium quàm ad aliud. Et ideo diabolus tentat explorando interiorem conditionem hominis, ut de illo vitio tentet, ad quod homo magis pronus est.

Ad *tertium* dicendum, quòd dæmon, etsi non possit immutare voluntatem, potest tamen, ut supra dictum est (quæst. cxi, art. 3 et 4), aliquatim immutare inferiores hominis vires; ex quibus, etsi non cogitur voluntas (2), tamen inclinatur.

ARTICULUS III. — UTRUM OMNIA PECCATA PROCEDANT EX TENTATIONE DIABOLI (3).

De his etiam 1 2, quæst. lxxx, art. 4, et 5^a, quæst. viii, art. 7 ad 1, et De malo, quæst. iii, art. 5.

Ad *tertium* sic proceditur. 1. Videtur quòd omnia peccata procedant ex tentatione diaboli. Dicit enim Dionysius (De div. nom. cap. 4, à med.),

(1) Instrumentali quatenus diabolus utitur carne et mundo ad præcipitandum hominem in peccatum; materialiter inquantum et motus concupiscentiæ et prospera vel adversa mundi sunt materia et objecta quibus homo peccat, si iis succumbat.

(2) Neque coactione quæ vim importat, neque coactione quæ importat necessitatem qualem-

cumque, ut ait ipse S. Thomas (Sent. lib. ii, dist. 25).

(3) Ex hoc articulo habes quomodo per rationem interimas hæresim armenorum dicentium: nullum fuisse futurum peccatum, si dæmones non fuissent, qui homines tentatione suâ ad peccandum impellerent; quapropter dicunt peccatum esse simpliciter à dæmone et non à libero arbitrio.

quòd « multitudo dæmonum est causa omnium malorum sibi et aliis; » et Damascenus dicit (Orth. fid. lib. II, cap. 4, ad fin.), quòd « omnis malitia et omnis immunditia à diabolo excogitatae sunt. »

2. Præterea, de quolibet peccatore dici posset quod Dominus de Judæis dicit (Joan. viii, 44) : *Vos ex patre diabolo estis*. Hoc autem est, inquantum ipsi ex diaboli suggestionem peccabunt. Omne ergo peccatum est ex suggestionem diaboli.

3. Præterea, sicut angeli deputantur ad custodiam hominum, ita dæmones ad impugnationem. Sed omnia bona quæ facimus, ex suggestionem bonorum angelorum procedunt, quia divina ad nos mediantibus angelis perferuntur. Ergo et omnia mala quæ facimus proveniunt ex suggestionem diaboli.

Sed *contra* est quod dicitur (lib. De eccl. dogm. cap. 82) : « Non omnes cogitationes nostræ malæ à diabolo excitantur, sed aliquoties ex nostri arbitrii motu emergunt. »

CONCLUSIO. — Omnia hominum peccata à dæmone indirectè causantur, directè autem ex arbitrii libertate.

Respondeo dicendum quòd causa alicujus potest dici aliquid dupliciter : uno modo directè, alio modo indirectè. Indirectè quidem, sicut cum aliquod agens causans aliquam dispositionem ad aliquem effectum, dicitur esse occasionaliter et indirectè causa illius effectus; sicut si dicatur, quòd ille, qui siccat (1) ligna, est causa combustionis eorum : et hoc modo dicendum est quòd diabolus est causa omnium peccatorum nostrorum; quia instigavit primum hominem ad peccandum, ex cujus peccato consecuta est in toto genere humano quædam pronitas ad omnia peccata. Et per hunc modum intelligenda sunt verba Damasceni et Dionysii (inducta in arg. 1). Directè autem dicitur esse aliquid causa alicujus, quòd operatur directè ad illud; et hoc modo diabolus non est causa omnis peccati. Non enim omnia peccata committuntur diabolo instigante, sed quædam ex libertate arbitrii et carnis corruptione (2); quia, ut Origenes dicit (Periar. lib. III, cap. 2) : « Etiamsi diabolus non esset, homines haberent appetitum ciborum, et venercorum, et hujusmodi, » circa quæ multa inordinatio contingit, nisi per rationem talis appetitus refrenetur, et maximè supposita corruptione naturæ. Refrenare autem, et ordinare hujusmodi appetitum, subjacet libero arbitrio. Sic ergo non est necessarium omnia peccata ex instinctu diaboli provenire. Si qua tamen ex instinctu ejus proveniunt, ad ea complenda « eo blandimento decipiuntur homines nunc, quo primi parentes, » ut Isidorus dicit (De sum. bono, lib. III, sive Sententiarum, cap. 5, § 21.)

Et per hoc patet responsio ad *primum*.

Ad *secundum* dicendum, quòd si qua peccata absque instinctu diaboli perpetrantur, per ea tamen fiunt homines filii diaboli, inquantum ipsum primum peccantem imitantur.

Ad *tertium* dicendum, quòd homo potest per seipsum ruere in peccatum, sed ad meritum proficere non potest nisi auxilio divino, quod homini exhibetur mediante ministerio angelorum : et ideo ad omnia bona nostra cooperantur angeli. Non tamen omnia nostra peccata procedunt ex dæ-

(1) Ita cod. Alcan. Editi, *secat*.

(2) Illud patet ex Scriptura : *Sensus et cogitatio humani cordis in malum prona sunt ab adolescentia sua* (Gen. viii). *Unusquisque tentatur à concupiscentia sua abstractus et*

illectus. Deinde concupiscentia cum conceperit, parit peccatum (Jac. i). *Unde bella et lites, in vobis, nonne ex concupiscentiis vestris* (ibid. iv).

monum suggestione (1); quamvis nullum genus peccati sit, quod non interdum ex dæmonum suggestione proveniat.

ARTICULUS IV. — UTRUM DÆMONES POSSINT HOMINES SEDUCERE PER ALIQUA MIRACULA (2).

Ad quartum sic proceditur. 1. Videtur quòd dæmones non possint homines seducere per aliqua miracula vera. Operatio enim dæmonum maximè vigeat in operibus Antichristi. Sed, sicut Apostolus dicit (II. Thessal. II, 9): *Ejus adventus est secundum operationem Satanæ in omni virtute, et signis, et prodigiis mendacibus*. Ergo multò magis alio tempore per dæmones non fiunt nisi signa mendacia.

2. Præterea, vera miracula per aliquam corporum immutationem fiunt. Sed dæmones non possunt immutare corpus in aliam naturam; dicit enim Augustinus (De civitate Dei, lib. XVIII, cap. 18, ante med.): « Nec corpus quidem humanum ullà ratione crediderim dæmonum arte, vel potestate in membra bestialia posse converti. » Ergo dæmones vera miracula facere non possunt.

3. Præterea, argumentum efficaciam non habet, quod se habet ad opposita. Si ergo miracula vera possunt fieri à dæmonibus ad falsitatem persuadendam, non erunt efficacia ad veritatem fidei confirmandam; quod est inconveniens; cum dicatur (Marc. ult., 20): *Domino cooperante, et sermonem confirmante sequentibus signis*.

Sed *contra* est quod Augustinus dicit (Quæst. lib. LXXXIII, quæst. 79 à med.), quòd « magicis artibus fiunt miracula plerumque similia illis miraculis quæ fiunt per servos Dei. »

CONCLUSIO. — Dæmones, cum virtus eorum creata sit, miracula propriè facere nequeunt: extenso tamen nomine ad omne id quod humanam excedit facultatem miracula facere possunt ad homines seducendos.

Respondeo dicendum quòd, sicut ex supra dictis patet (quæst. CV, art. 8, et quæst. CX, art. 4), si miraculum propriè accipiatur, dæmones miracula facere non possunt, nec aliqua creatura, sed solus Deus; quia miraculum propriè dicitur quod fit præter ordinem totius naturæ, sub quo ordine continetur omnis virtus creata. Dicitur tamen quandoque miraculum largè, quod excedit humanam facultatem, et considerationem; et sic dæmones possunt facere miracula, quæ scilicet homines mirantur, inquantum eorum facultatem et cognitionem excedunt. Nam et unus homo, inquantum facit aliquid quod est supra facultatem et cognitionem alterius, ducit alium in admirationem sui operis, ut quodammodo miraculum videatur operari. Sciendum est tamen quòd quamvis hujusmodi opera dæmonum, quæ nobis miracula videntur, ad veram rationem miraculi non pertingant, sunt tamen quandoque veræ res; sicut magi Pharaonis per virtutem dæmonum veros serpentes et ranas fecerunt (3); et quando ignis de cœlo cecidit, et familiam Job cum gregibus pecorum uno impetu consumpsit, et turbo domum dejiciens filios ejus occidit (quæ fuerunt opera Satanæ), phantasmata non fuerunt, ut Augustinus dicit (De civ. Dei, lib. XX, cap. 19, prope fin.).

(1) Nisi indirectè inquantum suggestit primum hominis peccatum ex quo deinde cætera sunt secuta.

(2) Si dæmones vera miracula facere possent, tum miraculum in medium adduci non posset ad veritatem religionis demonstrandam. Unde manifestum est quæsti nem in hoc articulo disputatam maximi esse momenti.

(3) Theodoretus (quæst. XVIII in Exod.) et Augustinus (De Trin. lib. III, cap. 8, et lib. LXXXIII Quæst. quæst. 79) magos Pharaonis veras ranas, verosque serpentes effecisse existimant; sed non pauci alii contendunt dæmones loco virgarum serpentes aliunde allatos substituisse; quod nobis probabilius videtur.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd, sicut Augustinus dicit ibidem, Antichristi opera possunt dici esse signa mendacii; vel quia mortales sensus per phantasmata decepturus est, ut quæ non facit, videatur facere; vel quia si sint vera prodigia, ad mendacium tamen pertrahent credituros (1).

Ad *secundum* dicendum, quòd, sicut supra dictum est (quæst. cx, art. 2), materia corporalis non obedit angelis bonis seu malis ad nutum, ut dæmones suâ virtute possint transmutare materiam de forma in formam; sed possunt adhibere quædam semina, quæ in elementis mundi inveniuntur, ad hujusmodi effectus complendos, ut Augustinus dicit (De Trin. lib. in, cap. 8). Et ideo dicendum est, quòd omnes transmutationes corporalium rerum quæ possunt fieri per aliquas virtutes naturales, ad quas pertinent prædicta semina, possunt fieri per operationem dæmonum, hujusmodi seminibus adhibitis, sicut cum aliquæ res transmutantur in serpentes, vel ranas, quæ per putrefactionem generari possunt. Illæ verò transmutationes corporalium rerum quæ non possunt virtute naturæ fieri, nullo modo operatione dæmonum secundum rei veritatem perfici possunt; sicut quòd corpus humanum mutetur in corpus bestiale, aut quòd corpus hominis mortuum reviviscat. Et si aliquando aliquid tale operatione dæmonum fieri videatur, hoc non est secundum rei veritatem, sed secundum apparentiam tantum. Quod quidem potest dupliciter contingere: uno modo ab interiori, secundum quòd dæmon potest mutare phantasiam hominis, et etiam sensus corporeos, ut aliquid videatur aliter quàm sit, sicut supra dictum est (quæst. ci, art. 3 et 4): et hoc etiam interdum fieri dicitur virtute aliarum rerum corporalium. Alio modo ab exteriori. Cum enim ipse possit formare corpus ex aere cujuscumque formæ et figuræ, ut illud assumens in eo visibiliter appareat, potest eadem ratione circumponere cuicumque rei quancumque formam corpoream, ut in ejus specie videatur. Et hoc est quod Augustinus dicit (De civ. Dei, lib. xviii, cap. 18), quòd « phantasticum hominis, quod etiam in cogitando, sive somniando, per rerum innumerabilium genera variatur, velut corporatum in alicujus animalis effigie sensibus apparet alienis. » Quod non est sic intelligendum, quòd ipsa vis phantastica hominis aut species ejus eadem numero corporata alterius sensibus ostendatur: sed quia dæmon, qui in phantasia unius hominis format aliquam speciem, ipse etiam potest similem speciem alterius sensibus offerre.

Ad *tertium* dicendum, quòd, sicut Augustinus dicit (Quæst. lib. lxxxiii, quæst. 79, à med.): « Cum talia faciunt magi, qualia sancti, diverso fine et diverso jure fiunt. Illi enim faciunt quærentes gloriam suam, isti quærentes gloriam Dei; et illi faciunt per quædam privata commercia, isti autem publicâ administratione et jussu Dei, cui cuncta creata subjecta sunt (2). »

ARTICULUS V. — UTRUM DÆMON QUI SUPERATUR AB ALIQUO, PROPTER HOC AB IMPUGNATIONE ARCEATUR (3).

De his etiam Sent. ii, dist. 6, art. 5.

Ad quintum sic proceditur. 1. Videtur quòd dæmon qui superatur ab aliquo, non propter hoc ab impugnatione arceatur. Christus enim efficacissimè

(1) Vel dicuntur mendacia quia hæc signa non erunt reverà miracula, siquidem non erunt præter ordinem et vires totius naturæ creatæ.

(2) Nihilominus, ut ait Sylvius, fieri potest ut Deus per aliquem hæreticum faciat miracula, non ad confirmandam hæresim, sed vel ad aliquam

veritatem probandam quam ipse prædicat hæreticus, vel ad significandum quòd sacramenta, tametsi per hæreticos ministrata, sunt vera.

(3) Sententia quam in hoc articulo exponit D. Thomas est communior.

suum tentatorem vicit; sed tamen postea eum impugnavit, ad occisionem ejus Judæos incitando. Ergo non est verum quòd diabolus victus ab impugnatione cesset.

2. Præterea, infligere pœnam ei qui in pugna succumbit, est incitare ad acrius impugnandum. Hoc autem non pertinet ad Dei misericordiam. Ergo dæmones superati non arcentur.

Sed *contra* est quod dicitur (Matth. iv, 11): *Tunc reliquit eum diabolus*, scilicet Christum superantem.

CONCLUSIO. — Dæmon superatus vacat à tentatione ejusdem, non semper, sed ad tempus.

Respondeo dicendum quòd quidam dicunt, quòd dæmon superatus nulum hominem potest de cætero tentare nec de eodem, nec de alio peccato (1). Quidam autem dicunt quòd potest alios tentare, sed non eundem. Et hoc probabilius dicitur, si tamen intelligatur usque ad aliquod tempus (2). Unde et (Luc. iv) dicitur quòd consummatà omni tentatione, diabolus recessit à Christo usque ad tempus. Et hujus ratio est duplex. Una est ex parte divinæ clementiæ; quia, ut Chrysostomus dicit super Matth. (alius auctor hom. v in op. Imperf., à med., supra illud Matth. iv: *Vade retro, Satana*): «Non tamdiu homines diabolus tentat, quamdiu vult, sed quamdiu Deus permittit; quia etsi permittat paulisper tentare, tamen repellit propter infirmam naturam.» Alia ratio sumitur ex astutia diaboli. Unde Ambrosius dicit super Lucam (cap. 4, sup. illud: *Diabolus recessit ab illo*), quòd «diabolus instare formidat (3): quia frequentius refugit triumphari.» Quod tamen aliquando diabolus redeat ad eum quem dimisit, patet per illud quod dicitur (Matth. xii, 44): *Revertar in domum meam, unde exivi*.

Et per hoc patet solutio ad objecta.

QUÆSTIO CXV.

DE ACTIONE CORPORALIS CREATURÆ, IN SEX ARTICULOS DIVISA.

Consequenter considerandum est de actione corporalis creaturæ, et fato, quod aliquibus corporibus attribuitur. Circa actiones corporales quærentur sex: 1° Utrùm aliquod corpus sit activum. — 2° Utrùm in corporibus sint aliquæ seminales rationes. — 3° Utrùm corpora cælestia sint causa eorum quæ hic per inferiora corpora fiunt. — 4° Utrùm sint causa humanorum actuum. — 5° Utrùm eorum actionibus dæmones subdantur. — 6° Utrùm cælestia corpora imponant necessitatem his quæ eorum actionibus subduntur.

ARTICULUS I. — UTRUM ALIQUOD CORPUS SIT ACTIVUM (4).

De his etiam Cont. gent. lib. III, cap. 69.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quòd nullum corpus sit activum. Dicit enim Augustinus (De civitate Dei, lib. v, cap. 9, circ. fin.), quòd «in rebus invenitur aliquid actum, et non agens, sicut sunt corpora; aliquid agens, et non actum, sicut Deus; aliquid agens, et actum, sicut substantiæ spirituales.»

(1) Ita sentit Origenes (hom. xv in Jos.).

(2) Adverte hic, ait Cajetanus, quanta fuerit reverentia D. Thomæ ad sacros doctores, quòd, cum opimo propria, quæ est conclusio, sit tertia, maluit continuare illam cum secunda, trahendo illam ad bonum sensum, ne videretur aliis se præferre.

(3) Quamvis invidere non desinat, sicut præmittit ibi.

(4) Ex hoc articulo habes quomodo per rationem rejicias errorem sarracenorum ponentium quòd nulla res producta agit, sed solus Deus ad earum præsentiam facit rationes has vel illas; quod ferè redit ad causas occasionales quas finxit Mallebranchius. Talis error fuit etiam Maurorum, ut refert D. Thomas (Cont. gent. lib. III, cap. 69).

2. Præterea, omne agens, excepto primo agente, in suo opere indiget subjecto, quod sit susceptibile suæ actionis. Sed infra substantiam corporealem non est substantia quæ sit receptibilis suæ actionis, quia hæc substantia tenet ultimum gradum in entibus. Ergo substantia corporalis non est activa.

3. Præterea, omnis substantia corporalis concluditur quantitate. Sed quantitas impedit substantiam à motu et actione, quia comprehendit eam, et mergitur in ea; sicut impeditur aer nubilosus à perceptione luminis; et hujus signum est, quòd quantò magis accreverit quantitas corporis, tantò est ponderosius, et gravius ad hoc quòd moveatur. Ergo nulla substantia corporalis est activa.

4. Præterea, omne agens habet virtutem agendi ex propinquitate ad primum activum (1). Sed à primo activo, quod est simplicissimum, remotissima sunt corpora, quæ sunt maximè composita. Ergo nullum corpus est agens.

5. Præterea, si aliquod corpus est agens, aut agit ad formam substantialem, aut ad formam accidentalem. Sed non ad formam substantialem, quia non invenitur in corporibus principium actionis, nisi aliqua qualitas activa, quæ est accidens. Accidens autem non potest esse causa formæ substantialis, cum causa sit potior quàm effectus; similiter etiam neque ad formam accidentalem, quia accidens non se extendit ultra suum subjectum, ut Augustinus dicit (De Trin. lib. ix, cap. 4, à princ.). Ergo nullum corpus est activum.

Sed *contra* est quòd Dionysius (De cœlest. hierar. cap. 15, inter princ. et med.) inter cæteras proprietates corporei ignis dicit quòd « ad susceptas materias manifestat sui ipsius magnitudinem, activus et potens. »

CONCLUSIO. — Corpus, quia ex potentia et actu componitur, ut passivum est, ita et activum est.

Respondeo dicendum quòd sensibilibiter apparet aliqua corpora esse activa. Sed circa corporum actiones (2) tripliciter aliqui erraverunt. Fuerunt enim aliqui, qui totaliter corporibus actiones subtraxerunt. Et hæc est opinio Avicbron in libro Fontis Vitæ (3), ubi per rationes quæ tactæ sunt, probare nititur, quòd nullum corpus agit; sed omnes actiones quæ videntur esse corporum, sunt actiones cujusdam virtutis spiritualis, quæ penetrat per omnia corpora; ita quòd ignis, secundum eum, non calefacit, sed virtus spiritualis penetrans per ipsum. Et videtur hæc opinio derivata esse ab opinione Platonis. Nam Plato posuit omnes formas quæ sunt in materia corporali, esse participatas, et determinatas, et contractas ad hanc materiam; formas verò separatas esse absolutas, et quasi universales. Et ideo illas formas separatas dicebat esse causas formarum quæ sunt in materia. Secundum hoc ergo quòd forma quæ est in materiâ corporali, determinata est ad hanc materiam individuatam per quantitatem, ponebat Avicbron, quòd à quantitate, prout est individuationis principium, retinetur et arcetur forma corporalis, ne possit se extendere per actionem in aliam materiam; sed solum forma spiritualis et immaterialis, quæ non est coarctata per quantitatem potest effluere per actionem in aliud. Sed ista ratio non concludit quòd forma corporalis non sit agens; sed quòd non sit agens universale.

(1) Unde tantò major est ejus virtus quantò fupsum agenti primo propinquius est, ut libro *De causis*, propos. xvii, indicatur.

(2) Manifestum est ad sensum corpora agere, ut ignem calefacere experimur; difficile autem aut disputabile est quomodò agant, quoniam

fuit circa eorum modum agendi triplex error.

(3) Liber ille xiii sæculo celeberrimus, fortè in latinum translatus est à Gundisalvi, teste Jourdain, *Recherches sur les traductions d'Aristote*, 2e édition, p. 419.

Secundum enim quod participatur aliquid, secundum hoc est necessarium quod participetur id quod est proprium ei; sicut quantum participatur de lumine, tantum participatur de ratione visibilis. Agere autem, quod nihil est aliud quam facere aliquid actu, est per se proprium actus, inquantum est actus. Unde et omne agens agit sibi simile. Sic ergo ex hoc quod aliquid est forma non determinata per materiam quantitati subjectam, habet quod sit agens indeterminatum et universale; ex hoc verò quod est determinata ad hanc materiam, habet quod sit agens contractum et particulare. Unde si esset forma ignis separata, ut Platonici posuerunt, esset aliquo modo causa omnis ignitionis. Sed hæc forma ignis quæ est in hac materia corporali, est causa hujus ignitionis quæ est ab hoc corpore in hoc corpus; unde et fit talis actio per contactum duorum corporum. Sed tamen hæc opinio Avicbron superexcedit opinionem Platonis. Nam Plato ponebat solum formas substantiales separatas; accidentia verò reducebat ad principia materialia, quæ sunt *magnum* et *parvum*; quæ ponebat esse prima contraria; sicut alii *rarum* et *densum*. Et ideo tam Plato, quam Avicenna in aliquo ipsum sequentes, ponebant quod agentia corporalia agunt secundum formas accidentales, disponendo materiam ad formam substantialem; sed ultima perfectio, quæ est per inductionem formæ substantialis, est à principio immateriali. Et hæc est secunda opinio de actione corporum, de qua supra dictum est (quæst. xlv, art. 8), cum de creatione ageretur. Tertia verò opinio fuit Democriti, qui ponebat actionem esse per effluxionem atomorum à corpore agente, et passionem esse per receptionem eorundem in poris corporis patientis. Quam opinionem improbat Aristoteles (De Gen. text. 75 et seq.). Sequeretur enim quod corpus non pateretur per totum, et quod quantitas corporis agentis diminueretur ex hoc quod agit; quæ sunt manifestè falsa. Dicendum est ergo quod corpus agit secundum quod est in actu, in aliud corpus secundum quod est in potentia (1).

Ad *primum* ergo dicendum, quod dictum Augustini est intelligendum de tota natura corporali simul accepta, quæ non habet aliquam inferiorem naturam infra se, in quam agat, sicut natura spiritualis in corporalem, et natura increata in creatam. Sed tamen unum corpus est infra alterum, inquantum est in potentia ad id quod aliud habet in actu.

Et per hoc patet solutio ad *secundum*. Sciendum est tamen, quod cum Avicbron sic argumentatur: « Est aliquid quod est movens non motum scilicet primus factor rerum; ergo ex opposito est aliquid quod est motum et patiens tantum; » hoc concedendum est. Sed hoc est materia prima, quæ est potentia pura, sicut Deus est actus purus. Corpus etiam componitur ex potentia et actu; et ideo est agens et patiens.

Ad *tertium* dicendum, quod quantitas non impedit formam corporalem omnino ab actione, sicut dictum est (in corp. art.), sed impedit eam ne sit agens universale, inquantum forma individuatur, prout est in materia quantitati subjecta. Signum tamen quod inducitur de ponderositate corporum, non est ad propositum. Primò quidem, quia additio quantitatis non est causa gravitatis, ut probatur (De cælo et mundo, lib. iv, text. 9). Secundò, quia falsum est quod ponderositas faciat tardiores motum; imò quantò aliquid est gravius, tantò magis movetur motu proprio. Tertiò, quia actio non fit per motum localem, ut Democritus posuit, sed per hoc quod aliquid reducitur de potentia in actum.

Ad *quartum* dicendum, quod corpus non est id quod maximè distat à Deo.

(1) Hæc conclusio satis probata relinquitur ex dictis contra Avicbron.

Participat enim aliquid de similitudine divini esse secundum formam quam habet; sed id quod maximè distat à Deo, est materia prima, quæ nullo modo est agens, cum sit in potentia tantum.

Ad quintum dicendum, quod corpus agit et ad formam accidentalem, et formam substantialem. Qualitas enim activa, ut calor, etsi sit accidens, agit tamen in virtute formæ substantialis, sicut ejus instrumentum; et ideo potest agere ad formam substantialem: sicut et calor naturalis, in quantum est instrumentum animæ, agit ad generationem carnis; ad accidens verò agit propriâ virtute. Nec est contra rationem accidentis quod excedat suum subjectum in agendo, sed quod excedat in essendo: nisi forsitan quis imaginetur, idem accidens numero defluere ab agente in patiens, sicut Democritus ponebat, fieri actionem per defluxum atomorum.

ARTICULUS II. — UTRUM IN MATERIA CORPORALI SINT ALIQUÆ RATIONES SEMINALES (1).

De his etiam Sent. II, dist. 7 inf. Exp. litt. et dist. 15, art. 1 corp., et dist. 48, quæst. 1, art. 2, et De verit. quæst. V, art. 9 ad 5.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quod in materia corporali non sint aliquæ rationes seminales. Ratio enim importat aliquid secundum esse spirituale. Sed in materia corporali non est aliquid spiritualiter, sed corporaliter (2), secundum scilicet modum ejus in quo est. Ergo in materia corporali non sunt seminales rationes.

2. Præterea, Augustinus dicit De Trin. lib. III, cap. 8) quod « dæmones quædam opera faciunt adhibendo occultis motibus quædam semina, quæ in elementis cognoscunt. » Sed ea quæ per motum localem adhibentur, sunt corpora, non rationes. Ergo inconvenienter dicitur quod sunt in corporali materia seminales rationes.

3. Præterea, semen est principium activum. Sed in materia corporali non est aliquod principium activum; cum materiæ non competat agere, ut dictum est (art. præc.). Ergo in materia corporali non sunt seminales rationes.

4. Præterea, in materia corporali dicuntur esse quædam causales rationes, quæ videntur sufficere ad rerum productionem. Sed seminales rationes sunt aliæ à causalibus; quia præter seminales rationes fiunt miracula, non autem præter causales. Ergo inconvenienter dicitur, quod seminales rationes sint in materia corporali.

Sed contra est quod Augustinus dicit (De Trinit. lib. III, loc. sup. cit.): « Omnium rerum quæ corporaliter visibiliterque nascuntur, occulta quædam semina in istis corporeis mundi hujus elementis latent. »

CONCLUSIO. — Rationes seminales, quæ sunt activa et passiva principia generationum et motuum naturalium, in materia corporali multis modis reperiuntur.

Respondeo dicendum quod denominationes consueverunt fieri à perfectioni, ut dicitur (De anima, lib. II, text. 49); in tota autem natura corporea perfectiora sunt corpora viva; unde et ipsum nomen naturæ translatum est à rebus viventibus ad omnes res naturales. Nam ipsum nomen naturæ, ut Philosophus dicit (Metaph. lib. V, text. 5), primò impositum fuit ad significandam generationem viventium quæ *nativitas* dicitur; et quia viventia generantur ex principio conjuncto, sicut fructus ex arbore, et fœtus ex matre, cui colligatur, consequenter tractum est nomen naturæ ad omne prin-

(1) Rationes seminales de quibus hic agitur sunt virtutes activæ et passivæ quæ sunt principia generationum et motuum naturalium. Seminales istæ rationes, juxta mentem S. Doctoris

non insunt materiæ primæ secundum se spectatæ, sed sunt in materia corporali.

(2) Nicolai, sed materialiter tantum.

cipium motus quod est in eo quod movetur. Manifestum est autem, quod principium activum et passivum generationis rerum viventium sunt semina ex quibus viventia generantur. Et ideo convenienter Augustinus (loc. cit. in arg. *Sed cont.*) omnes virtutes activas et passivas, quæ sunt principia generationum et motuum naturalium, *seminales rationes* vocat (1). Hujusmodi autem virtutes activæ et passivæ in multiplici ordine considerari possunt. Nam primò quidem, ut Augustinus dicit (Super Genes. ad litt. lib. vi, cap. 10 et 48), sunt principaliter et originaliter in ipso Verbo Dei secundum rationes ideales. Secundò verò sunt in elementis mundi (2), ubi simul à principio productæ sunt, sicut in universalibus causis. Tertio verò modo sunt in iis quæ ex universalibus causis secundum successiones temporum producuntur, sicut in hac planta, et in hoc animali, tanquam in particularibus causis. Quarto modo sunt in seminibus quæ ex animalibus et plantis producuntur, quæ iterum comparantur ad alios effectus particulares sicut primordiales causæ universales ad primos effectus producendos.

Ad *primum* ergo dicendum, quod hujusmodi virtutes activæ et passivæ rerum naturalium, etsi non possint dici *rationes*, secundum quod sunt in materia corporali, possunt tamen dici *rationes* per comparisonem ad suam originem, secundum quod deducuntur à rationibus idealibus.

Ad *secundum* dicendum, quod hujusmodi virtutes activæ et passivæ sunt in aliquibus partibus corporalibus, quæ dum adhibentur à dæmonibus per motum localem ad aliquos effectus complendos, dicuntur semina adhiberi per dæmones.

Ad *tertium* dicendum, quod semen maris est principium activum in generatione animalis; sed potest etiam dici semen id quod est ex parte feminae, quod est principium passivum. Et sic sub semine comprehendendi possunt vires activæ et passivæ.

Ad *quartum* dicendum, quod ex verbis Augustini de hujusmodi rationibus seminalibus loquentis satis accipi potest quod ipsæ rationes seminales sunt etiam rationes causales, sicut et semen est quædam causa. Dicit enim (De Trin. lib. iii, cap. 9, circ. princ.), quod « *sicut matres gravidæ sunt foetibus, sic ipse mundus est gravidus causis nascentium.* » Sed tamen rationes ideales possunt dici *causales*, non autem propriè loquendo *seminales*, quia semen non est principium separatum; et præter hujusmodi rationes non fiunt miracula; similiter etiam neque præter virtutes passivas creaturæ inditas, ut ex ea fieri possit quidquid Deus mandaverit; sed præter virtutes activas naturales, et potentias passivas, quæ ordinantur ad hujusmodi virtutes activas, dicuntur fieri miracula, dum dicitur, quod fiunt præter rationes seminales.

ARTICULUS III. — UTRUM CORPORA COELESTIA SINT CAUSA EORUM QUÆ HIC IN INFERIORIBUS CORPORIBUS FIUNT.

De his etiam 1 2, quæst. xcvi, art. 9, et quæst. xcvi, art. 2 ad 2, et Opusc. v, art. 5 ad 2.

Ad tertium sic proceditur. 1. Videtur quod corpora coelestia non sint causa eorum quæ hic in inferioribus corporibus fiunt. Dicit enim Damasceus (De orth. fid. lib. ii, cap. 7): « Nos autem dicimus quoniam ipsa, scilicet corpora coelestia, non sunt causa alieujus eorum quæ fiunt, neque corruptionis eorum quæ corrumpuntur; signa autem sunt magis imbrum et aeris transmutationis. »

(1) Ita recte vocantur, quia res à nobiliori denominationem accipere solent; nobilissima autem omnium generationum est generatio viventium, cujus principium est semen.

(2) Scilicet in cælo, sole, luna, tanquam in causis creatis universalibus.

2. Præterea, ad faciendum aliquid sufficit agens et materia. Sed in istis inferioribus invenitur materia patiens, et inveniuntur etiam contraria agentia, scilicet calidum et frigidum, et hujusmodi. Ergo non est necessarium ad causandum ea quæ hic inferius fiunt, causalitatem cœlestibus corporibus attribuire.

3. Præterea, agens agit sibi simile. Sed videmus quòd omnia quæ fiunt hic inferius, fiunt per hoc quòd calefiunt et frigidantur, humectantur et desiccantur, et aliis hujusmodi qualitatibus alterantur, quæ non inveniuntur in corporibus cœlestibus. Ergo corpora cœlestia non sunt causa eorum quæ hic fiunt.

4. Præterea, sicut Augustinus dicit (De civit. Dei, lib. v, cap. 6, circa fin.): « nihil est magis corporeum quàm corporis sexus. » Sed corporis sexus non causatur ex corporibus cœlestibus: cujus signum esse videtur quòd duorum geminorum sub una constellatione natorum unus est masculus, et alter femina. Ergo corpora cœlestia non sunt causa rerum corporalium quæ hic fiunt.

Sed *contra* est quod dicit Augustinus (De Trinit. lib. iii, cap. 4, à princ.), quòd « corpora crassiora et inferiora per subtiliora et potentiora quodam ordine reguntur, » et Dionysius dicit (De div. nom. cap. 4, part. 1, lect. 4), quòd « lumen solis ad generationem sensibilium corporum confert, et ad vitam ipsam movet, et nutrit, et auget, et perficit. »

CONCLUSIO. — Corpora cœlestia cùm tantum mobilia sint secundum lationis motum, causa sunt omnium eorum, quæ in his corporibus inferioribus variis motibus aguntur.

Respondeo dicendum quòd cùm omnis multitudo ab unitate procedat; quod autem immobile est, uno modo se habet; quod verò movetur, multiformiter; considerandum est in tota natura, quòd omnis motus ab immobili procedit. Et ideo quantò aliqua magis sunt immobilia, tantò sunt magis causa eorum quæ sunt magis mobilia. Corpora autem cœlestia sunt inter alia corpora magis immobilia: non enim moventur nisi motu locali. Et ideo motus horum inferiorum corporum, qui sunt varii et multiformes, reducuntur in motum corporis cœlestis, sicut in causam.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd dictum Damasceni intelligendum est, quòd corpora cœlestia non sunt prima causa generationis et corruptionis eorum quæ hic fiunt; sicut dicebant illi qui ponebant corpora cœlestia esse deos (1).

Ad *secundum* dicendum, quòd principia activa in istis inferioribus corporibus non inveniuntur nisi qualitates activæ elementorum, quæ sunt calidum et frigidum, et hujusmodi. Et si sic esset quòd formæ substantiales inferiorum corporum non diversificarentur nisi secundum hujusmodi accidentia, quorum principia *rara* et *densa* antiqui naturales posuerunt; non oporteret super hæc inferiora corpora aliquod principium activum ponere, sed ipsa sufficerent ad agendum. Sed rectè considerantibus apparet quòd hujusmodi accidentia se habent sicut materiales dispositiones ad formas substantiales naturalium corporum; materia autem non sufficit ad agendum: et ideo oportet super has materiales dispositiones ponere aliquod principium activum. Unde Platonici posuerunt species separatas secundum quarum participationem inferiora corpora substantiales formas consequuntur. Sed hoc non videtur sufficere; quia species separatæ semper eodem modo se haberent, cùm ponantur immobiles; et

(1) Juxta mentem D. Thomæ corpora inferiora per superiora gubernantur, non quasi Deus det superioribus corporibus Labere providen-

tiam de inferioribus, sed quia illa superiora corpora fiunt divinæ providentiæ instrumenta, respectu horum inferiorum.

sic sequeretur quòd non esset aliqua variatio circa generationem et corruptionem inferiorum corporum; quod patet esse falsum. Unde, secundum Philosophum (De Gen. lib. II, text. 56 et seq.), necesse est ponere aliquod principium activum mobile; quod per suam præsentiam et absentiam causet varietatem circa generationem et corruptionem inferiorum corporum; et hujusmodi sunt corpora cœlestia. Et ideo quidquid in istis inferioribus generat, et movet ad speciem, est sicut instrumentum cœlestis corporis, secundum quod dicitur (Physic. lib. II, text. 26), quòd homo generat hominem, et sol.

Ad *tertium* dicendum, quòd corpora cœlestia inferioribus corporibus non sunt similia similitudine speciei, sed inquantum suâ universali virtute continent in se quidquid in inferioribus generatur: secundum quem modum dicimus etiam, omnia esse Deo similia (1).

Ad *quartum* dicendum, quòd actiones corporum cœlestium diversimodè recipiuntur in inferioribus corporibus secundum diversam materiæ dispositionem. Contingit autem quandoque, quòd materia conceptus humani non est disposita totaliter ad masculinum sexum; unde partim formatur in masculum, partim in feminam. Unde et hoc introducitur ab Augustino (De civ. Dei, lib. V, cap. 6) ad repellendum divinationem quæ fit per astra, quia effectus astrorum variantur etiam in rebus corporeis, secundum diversam materiæ dispositionem.

ARTICULUS IV. — UTRUM CORPORA CŒLESTIA SINT CAUSA HUMANORUM ACTUUM (2).

De his etiam 2 2, quæst. XCIV, art. 5 corp. et De malo, quæst. XVI, art. 7 ad 16, et quodl. XII, art. 5 corp., et VI, lect. 3, com. 5.

Ad quantum sic proceditur. 1. Videtur quòd corpora cœlestia sint causa humanorum actuum. Corpora enim cœlestia, cum moveantur à spiritualibus substantiis, sicut supra dictum est (quæst. CX, art. 1 et 3), agunt in virtute earum quasi instrumenta. Sed illæ substantiæ spirituales sunt superiores animabus nostris. Ergo videtur quòd possint imprimere in animas nostras, et sic causare actus humanos.

2. Præterea, omne multiforme reducitur in aliquod uniforme principium. Sed actus humani sunt varii et multiformes. Ergo videtur quòd reducantur in uniformes motus cœlestium corporum sicut in sua principia.

3. Præterea, astrologi frequenter vera annuntiant de eventibus bellorum et aliis humanis actibus, quorum principia sunt intellectus et voluntas; quod facere non possent, nisi cœlestia corpora essent humanorum actuum causa. Sunt ergo corpora cœlestia humanorum actuum causa.

Sed *contra* est quod Damascenus dicit (De orth. fid. lib. II, cap. 7) quòd « corpora cœlestia humanorum actuum nequaquam sunt causa. »

CONCLUSIO. — Cum intellectus et voluntas, quæ humanorum actuum principia sunt, corporeis organis vires aligatè minimè sint; non possunt corpora ipsa cœlestia humanorum actuum causæ directè esse, sed indirectè, agendo per se in corpora, quæ ad utriusque potentiæ opera conducunt.

Respondeo dicendum quòd corpora cœlestia in corpora quidem imprimunt directè et per se, sicut jam dictum est (art. præc.), in vires autem animæ quæ sunt actus organorum corporeorum, directè (3, quidem, sed per accidens; quia necesse est hujusmodi actus harum potentiarum impe-

(1) Hæc postrema verba desunt in editione Nicolai.

(2) In hoc articulo habes quomodò interimas errores eorum qui motus voluntatis et omnes nostras actiones corporibus cœlestibus subesse voluerunt. Quod profligatum est à papa Sixto V in

sua constitutione anno 1586 nonis januarii facta contra exercentes astrologiæ judiciaræ artem, et alia quæcumque divinationum genera.

(3) Ita cod. Alcan. alique cum edit. plurimis. Edit Rom., non directè.

diri secundum impedimenta organorum, sicut oculus turbatus non bene videt. Unde si intellectus et voluntas essent vires corporeis organis alligatæ (sicut posuerunt aliqui dicentes, quod intellectus non differt à sensu), ex necessitate sequeretur quod corpora coelestia essent causa electionum et actuum humanorum; et ex hoc sequeretur quod homo naturali instinctu ageretur ad suas actiones, sicut cætera animalia, in quibus non sunt nisi vires animæ corporeis organis alligatæ: nam illud quod fit in istis inferioribus ex impressione corporum coelestium, naturaliter agitur; et ita sequeretur quod homo non esset liberi arbitrii, sed haberet actiones determinatas, sicut et cæteræ res naturales; quæ manifestè sunt falsa, et conversationi humanæ contraria. Sciendum est tamen quod indirectè et per accidens impressiones corporum coelestium ad intellectum et voluntatem pertinere possunt, inquantum scilicet tam intellectus quàm voluntas aliquo modo ab inferioribus viribus accipiunt, quæ organis corporeis alligantur. Sed circa hoc diversimodè se habent intellectus et voluntas. Nam intellectus ex necessitate accipit ab inferioribus viribus apprehensivis; unde turbatà vi imaginativâ, vel cogitativâ, vel memorativâ, ex necessitate turbatur actio intellectus. Sed voluntas non ex necessitate sequitur inclinationem appetitus inferioris. Licet enim passionēs, quæ sunt in irascibili et concupiscibili, habeant quamdam vim ad inclinandam voluntatem; tamen in potestate voluntatis remanet sequi passionēs, vel eas refutare. Et ideo impressio coelestium corporum, secundum quam immutari possunt inferiores vires, minus pertingit ad voluntatem, quæ est proxima causa humanorum actuum, quàm ad intellectum (1). Ponere igitur coelestia corpora esse causam humanorum actuum, est proprium illorum qui dicunt intellectum non differre à sensu. Unde quidam eorum dicebant quod talis est voluntas in hominibus, qualem in diem inducit pater virorum deorumque (2). Quia ergo constat intellectum et voluntatem non esse actus organorum corporeorum, impossibile est quod corpora coelestia sint causa humanorum actuum.

Ad *primum* ergo dicendum, quod spirituales substantiæ quæ coelestia corpora movent, in corporalia quidem agunt mediātibz coelestibus corporibus, sed in intellectum humanum agunt immediatè illuminando; voluntatem autem immutare non possunt, ut supra habitum est (quæst. cxi, art. 2).

Ad *secundum* dicendum, quod, sicut multiformitas corporalium motuum reducitur, sicut in causam, in uniformitatem motuum coelestium; ita multiformitas actuum qui sunt ab intellectu et voluntate, reducitur in principium uniforme, quod est intellectus et voluntas divina.

Ad *tertium* dicendum, quod plures hominum (3) sequuntur passionēs, quæ sunt motus sensitivi appetitus, ad quas cooperari possunt corpora coelestia; pauci autem sunt sapientes, qui huiusmodi passionibus resistunt. Et ideo astrologi ut in pluribus vera possunt prædicere, et maxime in communi, non autem in speciali, quia nihil prohibet aliquem hominem per liberum arbitrium passionibus resistere. Unde et ipsi astrologi dicunt quod sapiens homo dominatur astris, inquantum scilicet dominatur suis passionibus.

(1) Hinc intellectus operatio non potest esse recta, nisi sit recta seu conveniens dispositio sensuum et præsertim imaginativæ. Voluntas autem neque quoad actus suos absolutè, neque quoad eorum rectitudinem pendet ab appetitu sensitivo, sed potest voluntatis actus esse rectus, etiamsi pars sensitiva sit malè disposita.

(2) Homerus nempe in *Odyssæa* sua lib. xviii, v. 155 et 156, nisi quod *mentem* pro voluntate habet.

(3) Eo sensu interpretatur quod habetur (Eccl. i, 45): *Stultorum infinitus est numerus*.

ARTICULUS V — UTRUM CORPORA COELESTIA POSSINT IMPRIMERE IN IPSOS DÆMONES (1).

De his etiam Sent. II, dist. 7, quæst. III, art. 1 ad 4, et art. 2 ad 3, et De potent. quæst. VI, art. 3 corp. et art. 40, et quodl. II, art. 12.

Ad quintum sic proceditur. 1. Videtur quòd corpora coelestia possint imprimere in ipsos dæmones. Dæmones enim secundum certa augmenta lunæ aliquos homines vexant; qui et propter hoc *lunatici* dicuntur, ut patet (Matth. IV et XVII). Sed hoc non esset, nisi corporibus coelestibus subjacerent. Ergo dæmones subjacent actionibus coelestium corporum.

2. Præterea, necromantici (2) observant certas constellationes ad invocandos dæmones. Non autem per corpora coelestia invocarentur, si non eis subjacerent. Ergo dæmones subjacent actionibus coelestium corporum.

3. Præterea, corpora coelestia virtuosiora sunt quàm corpora inferiora. Sed quibusdam inferioribus corporibus dæmones arcentur, scilicet herbis, et lapidibus, et animantibus, et quibusdam sonis certis, vocibus, et figurationibus, atque figmentis; ut à Porphyrio dictum Augustinus introducit (De civ. Dei, lib. X, cap. 11). Ergo multò magis dæmones subduntur actioni coelestium corporum.

Sed *contra* est quòd dæmones sunt superiores ordine naturæ quàm corpora coelestia. Agens autem est superius patiente, ut Augustinus dicit (Super Gen. ad litt. lib. XII, cap. 16 in med.). Ergo dæmones non subjiciuntur actioni corporum coelestium.

CONCLUSIO. — Dæmones, cùm sint substantiæ intellectuales, corporibus non unitæ, nullo modo corporum coelestium actioni subjiciuntur.

Respondeo dicendum quòd circa dæmones fuit triplex opinio. Prima Peripateticorum, qui posuerunt, dæmones non esse; sed ea quæ attribuantur dæmonibus secundum artem necromanticam, fieri virtute coelestium corporum. Et hoc est quod Augustinus (De civit. Dei, lib. X, cap. 11) introducit dictum à Porphyrio, quòd « fabricantur in terra ab hominibus potestates idoneæ siderum variis effectibus exequendis. » Sed hæc positio est manifestè falsa. Experimento enim scitur, multa per dæmones fieri, ad quæ nullo modo virtus coelestium corporum sufficeret; putà quòd arreptitii loquuntur linguâ ignotâ; quòd recitant versus, et auctoritates, quas nunquam sciverunt; quòd necromantici faciunt statuas loqui, et moveri, et similia. Ex quibus Platonici moti fuerunt ut ponerent dæmones esse « animalia corpore aerea, animo passiva, » ut ab Apuleio dictum Augustinus introducit (De civ. Dei, lib. VIII, cap. 16, à princ.). Et hæc est secunda opinio, secundum quam dici posset quòd dæmones hoc modo subduntur corporibus coelestibus, sicut et de hominibus dictum est (art. præc.). Sed hæc opinio, ut ex superioribus patet (quæst. LI, art. 1), est falsa. Dicimus enim, dæmones esse substantias intellectuales corporibus non unitas. Unde patet, quòd non subduntur actioni coelestium corporum nec per se, nec per accidens, nec directè, nec indirectè.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd hoc quòd dæmones secundum certa augmenta lunæ homines vexant, contingit propter duo. Primò quidem ad hoc quòd infament creaturam Dei, scilicet lunam, ut Hieronymus (in cap. 4 Matth. in fin.), et Chrysostomus (hom. LVIII in Matth., cap. 17), dicunt (3).

(1) Ex hoc articulo habes quomodò interimas hæresim Menandri, Carpocratis et aliorum qui artibus magicis tantam virtutem tribuerunt ut liberum arbitrium dæmonum posse cogi à constellationibus docere non dubitarent.

(2) A mortuorum consultatione vel à divinatione

per mortuos ita vocati; est enim græcè *vexpōs*, mortuus, et *μαρτεία*, divinatio.

(3) Idem tradunt Origen. (tract in cap. 17; Matth. Theophylact. in cap. 17 Matth.), B Thomas (hic et De potent. quæst. VI, art. 40 ad 7).

Secundò quia cùm non possint operari nisi mediantibus naturalibus virtutibus, ut supra dictum est (quæst. cx, art. 4), in suis operibus considerant corporum aptitudines ad effectus intentos. Manifestum est autem, quòd cerebrum humidissimum est omnium partium corporis, ut Aristoteles dicit (lib. De somm. et yig. cap. 5, post med.), et ideo maximè subjicitur operationi lunæ, quæ ex sui proprietate habet movere humorem. In cerebro autem perficiuntur vires animales; et ideo dæmones secundum certa augmenta lunæ perturbant hominis phantasiam, quando considerant cerebrum ad hoc esse dispositum.

Ad *secundum* dicendum, quòd dæmones advocati in certis constellationibus propter duo veniunt. Primò quidem, ut homines in hunc errorem inducant, quòd credant aliquod numen esse in stellis. Secundò quia considerant secundum aliquas certas constellationes materiam corporalem magis esse dispositam ad effectus pro quibus advocantur.

Ad *tertium* dicendum, quòd, sicut Augustinus dicit (De civit. Dei, lib. xxi, cap. 6, à med.): « Dæmones alliciuntur per varia genera lapidum, herbarum, lignorum, animalium, carminum, rituum, non ut animalia cibis, sed ut spiritus signis; » inquantum scilicet hæc eis exhibentur in signum divini honoris, cujus ipsi sunt cupidi.

ARTICULUS VI. — UTRUM CORPORA COELESTIA IMPONANT NECESSITATEM HIS QUÆ EORUM ACTIONI SUBDUNTUR (1).

De his etiam Cont. gent. lib. iii, cap. 86, et De verit. quæst. ii, art. 44 ad 5, et quæst. v, art. 5 ad 1 et 2, et De malo, quæst. xvi, art. 7 ad 2.

Ad sextum sic proceditur. 1. Videtur quòd corpora coelestia imponant necessitatem iis quæ eorum actioni subduntur. Causa enim sufficienti posita, necesse est effectum poni. Sed corpora coelestia sunt sufficiens causa suorum effectuum. Cùm igitur corpora coelestia cum suis motibus et dispositionibus ponantur sicut ex necessitate entia (2), videtur quòd effectus eorum ex necessitate consequantur.

2. Præterea, effectus agentis ex necessitate sequitur in materia, quando virtus agentis tanta fuerit quòd possit sibi subjicere totam materiam. Sed tota materia inferiorum corporum subjicitur virtuti coelestium corporum, tanquam excellentiori. Ergo ex necessitate effectus coelestium corporum recipitur in materia corporali.

3. Præterea, si effectus coelestis corporis non ex necessitate proveniat, hoc est propter aliquam causam impediendam. Sed quamlibet causam corpoream, quæ impedire posset effectum coelestis corporis, necesse est reduci in aliquod coeleste principium; cùm coelestia corpora sint causa omnium quæ hic fiunt. Ergo cùm et illud coeleste principium sit necessarium, sequitur quòd necesse sit impediri effectum alterius corporis coelestis; et sic omnia quæ hic contingunt, ex necessitate eveniunt.

Sed *contra* est quod Philosophus dicit in lib. De somno et yigil. (sive lib. De divin. per somn. qui illi annectitur, cap. 2), quòd « neque eorum quæ in corporibus sunt, signorum coelestium, velut aquarum, et ventorum, inconveniens est multa non evenire. » Sic ergo non omnes effectus coelestium corporum ex necessitate eveniunt.

CONCLUSIO. — Non omnia, quæ in his inferioribus à corporibus coelestibus fiunt, de necessitate eveniunt.

Respondeo dicendum quòd ista quæstio partim quidem absoluta est se-

(1) Ex hoc articulo habes quomodo per rationem interimas hæresim Joannis Wicleff dicentis omnia de necessitate absoluta evenire.

(2) Seu esse habentia non substantivo, sed adjectivo sensu.

cundum præmissa, partim autem difficultatem habet. Ostensum enim est (art. 4 hujus quæst.), quòd quamvis ex impressione corporum cœlestium fiant aliquæ inclinationes in natura corporali, voluntas tamen non ex necessitate sequitur has inclinationes : et ideo nihil prohibet per voluntariam actionem (1) impediri effectum cœlestium corporum, non solum in ipso homine, sed etiam in aliis rebus, ad quas hominum operatio se extendit. Sed nullum tale principium invenitur in rebus naturalibus, quòd habeat libertatem sequendi vel non sequendi impressiones cœlestes. Unde videtur quòd in talibus ad minus omnia ex necessitate proveniant, secundum antiquam quorundam rationem, qui supponentes, omne quòd est, causam habere, et quòd, positâ causâ, ex necessitate ponitur effectus, concludebant quòd omnia ex necessitate contingant. Quam quidem opinionem refellit Aristoteles (Metaph. lib. VI, text. 5), secundum duo quæ ipsi supponunt. Primum enim non est verum, quòd, positâ quâcumque causâ, necesse sit effectum poni; sunt enim quædam causæ quæ ordinantur ad suos effectus non ex necessitate, sed ut in pluribus; quæ quandoque deficiunt in minori parte. Sed quia hujusmodi causæ non deficiunt in minori parte nisi propter aliquam causam impediens, videtur adhuc prædictum inconveniens non vitari; quia et ipsum impedimentum talis causæ ex necessitate contingit. Et ideo secundò oportet dicere, quòd omne quòd est per se, habet causam; quòd autem est per accidens, non habet causam, quia non est verè ens, cum non sit verè unum. Album enim causam habet, similiter et musicum; sed album musicum non habet causam, quia non est verè ens, neque verè unum. Manifestum est autem, quòd causa impediens actionem alicujus causæ ordinatæ ad suum effectum ut in pluribus, concurrat ei interdum per accidens; unde talis concursus non habet causam, inquantum est per accidens; et propter hoc, id quòd ex tali concursu sequitur, non reducitur in aliquam causam præexistentem, ex qua ex necessitate sequatur; sicut quòd aliquod corpus terrestre ignitum in superiori parte aeris generetur, et deorsum cadat, habet causam aliquam virtutem cœlestem, et similiter etiam quòd in superficie terræ sit aliqua materia combustibilis, potest reduci in aliquod cœleste principium; sed quòd ignis cadens huic materiæ occurrat, et comburat eam, non habet causam aliquod cœleste corpus, sed est per accidens. Et sic patet quòd non omnes effectus cœlestium corporum sunt ex necessitate.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd corpora cœlestia sunt causa inferiorum effectuum mediantibus causis particularibus inferioribus, quæ deficere possunt in minori parte (2).

Ad *secundum* dicendum, quòd virtus corporis cœlestis non est infinita; unde requirit determinatam dispositionem in materia ad inducendum suum effectum et quantum ad distantiam loci, et quantum ad alias conditiones. Et ideo sicut distantia loci impedit effectum cœlestis corporis (non enim sol eundem caloris effectum habet in Dacia (3), quem habet in Æthiopia), ita et grossities materiæ, vel frigiditas, aut caliditas, aut alia hujusmodi dispositio impedire potest effectum corporis cœlestis.

Ad *tertium* dicendum, quòd licet causa impediens effectum alterius

(1) Nicolai, *electionem*.

(2) Corpora cœlestia sunt causæ remotæ, proximæ autem causæ inferiorum effectuum sunt virtutes activæ et passivæ in istis inferioribus, quæ non sunt causæ necessariae, sed contingentes; possunt igitur deficere (Cf. Cont. gent. lib. III, cap. 86, et De verit. quæst. V, art. 9).

(3) Quippe cum in Dacia summum frigus velut in septentrionali regione quæ olim quoque *Davia* dicta et nunc *Danemarchia* vulgò; Scythiæ nimirum pars quæ à frigoris asperitate celebratur; Æthiopia autem à contrario summum patitur æstus, ut meridionalis regio.

causæ reducatur in aliquod cœleste corpus sicut in causam; tamen concursus duarum causarum, cum sit per accidens, non reducitur in causam cœlestem, ut dictum est (in corp. art.).

QUÆSTIO CXVI

DE FATO, IN QUATUOR ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de fato; et circa hoc quærentur quatuor: 1° An fatum sit. — 2° In quo sit. — 3° Utrum sit immobile. — 4° Utrum omnia subsint fato.

ARTICULUS I. — UTRUM FATUM SIT ALIQUID (1).

De his etiam Conf. gent. lib. III, cap. 93, et Opusc. II, cap. 140, et Opusc. XXVIII, cap. 4.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quod fatum nihil sit. Dicit enim Gregorius in hom. Epiphaniæ (quæ est x in Evang., circ. med.): « Absit à fidelium cordibus, ut fatum esse aliquid dicant. »

2. Præterea, ea quæ fato aguntur non sunt improvisa; quia, ut Augustinus dicit (De civit. Dei, lib. v, cap. 9, in med.): « fatum à fando dictum intelligimus, id est à loquendo, » ut ea fato fieri dicantur, quæ ab aliquo determinante sunt ante prælocuta. Quæ autem sunt provisa, non sunt fortuita, neque casualia. Si igitur res fato aguntur, excludentur casus et fortuna à rebus.

Sed *contra*, quod non est, non definitur. Sed Boetius (De consol. prosa 6, à princ.) definit fatum, dicens, « quod fatum est inhærens rebus mobilibus dispositio, per quam Providentia suis quæque nectit ordinibus. » Ergo fatum aliquid est (2).

CONCLUSIO. — Inquantum omnia quæ hic aguntur, divinæ providentiæ subduntur, tanquam per eam ordinata, et quasi prælocuta, fatum recte ponitur.

Respondeo dicendum quod in rebus inferioribus videntur quædam à fortuna vel casu provenire. Contingit autem quandoque, quod aliquid ad inferiores causas relatum, est fortuitum vel casuale, quod tamen relatum ad causam aliquam superiorem invenitur esse per se intentum: sicut si duo servi alicujus domini mittantur ab eo ad eundem locum, uno de altero ignorante, concursus duorum servorum, si ad ipsos servos referatur, casualis est, quia accidit præter utriusque intentionem; si autem referatur ad dominum, qui hoc præordinavit, non est casuale, sed per se intentum. Fuerunt igitur aliqui, qui hujusmodi casualia et fortuita, quæ in his inferioribus accidunt, in nullam superiorem causam reducere voluerunt; et hi fatum et Providentiam negaverunt, ut de Tullio Augustinus recitat (De civ. Dei, lib. v, cap. 9), quod est contra ea quæ superius de Providentia dicta sunt (quæst. xii, art. 2). Quidam verò omnia fortuita et casualia, quæ in istis inferioribus accidunt, sive in rebus naturalibus, sive in rebus humanis, reducere voluerunt in superiorem causam, id est, in cœlestia corpora; et secundum hoc, fatum nihil aliud est quam dispositio siderum in qua quisque conceptus est, vel natus (3). Sed hoc stare non potest propter duo: primò quidem quantum ad res humanas; quia jam ostensum

(1) Fatum, ut ethnici et hæretici quidam illud acceperunt, nihil aliud est quam cœlestium siderum dispositio secundum quam omnia quæ in his inferioribus aguntur de necessitate eveniunt, sive sint electiones humanæ, sive alia.

(2) Fatum sic sumptum negari non potest, nisi negetur divina Providentia, ut ait ipse D. Thomas (Conf. gent. lib. III, cap. 73).

(3) Illud fatum est fatum ethnicorum et hæreticorum quod communiter execrantur Origenes cujus verba refert Euseb. (De præparat. Evang. lib. vi, cap. 9), Basil. (Hexam. lib. vi), S. Ambros. (Hexam. lib. iv, cap. 1), S. Augustin. (Conf. lib. iv, cap. 5), Gregor. hom. x in Evang., Joann. Sarysbur. (Polycrat. lib. II, cap. 19 et 26).

est (quæst. præc. art. 4), quòd humani actus non subduntur actioni cœlestium corporum, nisi per accidens et indirectè : causa autem fatalis, cùm habeat ordinationem super ea quæ fato aguntur, necesse est quòd sit directè et per se causa ejus quod agitur. Secundò quantum ad omnia quæ per accidens aguntur; dictum est enim supra (quæst. præc. art. 6), quòd id quod est per accidens, non est propriè ens, neque unum; omnis autem naturæ actio terminatur ad aliquid unum; unde impossibile est, quòd id quod est per accidens, sit effectus per se alicujus naturalis principii agentis. Nulla ergo natura per se hoc facere potest, quòd intendens fodere sepulcrum, inveniatur thesaurum. Manifestum est autem, quòd corpus cœleste agit per modum naturalis principii; unde et effectus ejus in hoc mundo sunt naturales. Impossibile est ergo quòd aliqua virtus activa cœlestis corporis sit causa eorum quæ hic aguntur per accidens, sive à casu, sive à fortuna. Et ideo dicendum est quòd ea quæ hic per accidens aguntur sive in rebus naturalibus, sive in humanis, reducuntur ad aliquam causam præordinantem, quæ est Providentia divina; quia nihil prohibet, id quod est per accidens, accipi ut unum ab aliquo intellectu; alioquin intellectus formare non posset hanc propositionem : Fodiens sepulcrum invenit thesaurum. Et sicut hoc potest intellectus apprehendere, ita potest efficere; sicut si aliquis sciens in quo loco sit thesaurus absconditus instiget aliquem rusticum hoc ignorantem, ut ibi fodiat sepulcrum. Et sic nihil prohibet ea quæ hic per accidens aguntur, ut fortuita vel casualia, reduci in aliquam causam ordinantem, quæ per intellectum agat, et præcipuè intellectum divinum; nam solus Deus potest voluntatem immutare, ut supra habitum est (quæst. cv, art. 4, et quæst. cvi, art. 2, et quæst. cxi, art. 2). Et per consequens ordinatio humanorum actuum, quorum principium est voluntas, soli Deo attribui debet. Sic igitur inquantum omnia quæ hic aguntur divinæ Providentiæ subduntur, tanquam per eam præordinata (1), et quasi prælocuta, fatum ponere possumus; licèt hoc nomine sancti doctores uti recusaverint propter eos qui ad vim positionis siderum hoc nomen detorquebant. Unde Augustinus dicit (De civ. Dei, lib. v, cap. 1, à princ.): « Si propterea quidam res humanas fato tribuit, quia ipsam Dei voluntatem vel potestatem fati nomine appellat; sententiam teneat, et linguam corrigat (2). » Et sic Gregorius (loc. cit. in arg. 1) fatum esse negat.

Unde patet solutio ad *primum*.

Ad *secundum* dicendum, quòd nihil prohibet aliqua esse fortuita vel casualia per comparisonem ad causas proximas, non tamen per comparisonem ad divinam Providentiam; sic enim nihil temerè fit in mundo, ut Augustinus dicit (Quæst. lib. lxxxiii, quæst. 34).

ARTICULUS II. — UTRUM FATUM SIT IN REBUS CREATIS (3).

De his etiam Sent. I, dist. 59, quæst. II, art. 4 ad 5, et Cont. gent. lib. III, cap. 95, princ. et De verit. quæst. v, art. 4 ad 4, et quodl. XII, art. 5 corp. et Opusc. II, cap. 140, et Opusc. xxxiii, cap. 4.

Ad *secundum* sic proceditur. 1. Videtur quòd fatum non sit in rebus

(1) Ita cod. Alcan. cum editis pluribus. Edit. Rom., *ordinata*.

(2) Et addit (cap. viii), qui non astrorum constitutionem, sicuti est cùm quisque concipitur, vel nascitur, vel inchoatur : sed omnium connexionem seriemque causarum, quæ fit omne quod fit, fati nomine appellant, non multum cum eis de verbis controversia laborandum atque certandum est.

(3) Quæstio est de fato juxta sensum catholi-

cum sumpto, et illud fatum nihil est aliud quàm divinæ voluntatis signum, sive dictum divinum. Nam, judicio Varronis, quòd larcæ constituerunt nascenti, à fando *fatum* est dictum; atque hoc modo S. Augustinus (De civit. Dei, lib. v, cap. 9) ait, apud christianos esse *fatum*. *Non enim*, inquit, *abnuere possumus esse scriptum in litteris sanctis : semel locutus est Deus... quod enim dictum est semel locutus est, intelligitur immobiliter, hoc est incom-*

creatis. Dicit enim Augustinus (De civ. Dei, lib. v, cap. 8 et 9), quòd « ipsa Dei voluntas vel potestas fati nomine appellatur. » Sed voluntas et potestas Dei non est in creaturis, sed in Deo. Ergo fatum non est in rebus creatis, sed in Deo.

2. Præterea, fatum comparatur ad ea quæ fato aguntur, ut causa, sicut ipse modus loquendi ostendit. Sed causa universalis per se eorum quæ hic per accidens aguntur, est solus Deus, ut supra dictum est (art. præc.). Ergo fatum est in Deo, et non in rebus creatis.

3. Præterea, si fatum est in creaturis, aut est substantia, aut accidens; et quodcumque horum detur, oportet quòd multiplicetur secundum creaturarum multitudinem. Cum ergo fatum videatur esse unum tantum, videtur quòd fatum non sit in creaturis, sed in Deo.

Sed *contra* est quod Boetius dicit (De cons. lib. iv, prosa 6, à princ.), quòd *fatum est dispositio rebus mobilibus inhærens* (1).

CONCLUSIO. — Fatum est in causis creatis inquantum ordinatæ sunt à Deo ad aliquos effectus producendos.

Respondeo dicendum quòd, sicut ex prædictis patet (quæst. ciii, art. 6), divina Providentia per causas medias suos effectus exequitur. Potest ergo ipsa ordinatio effectuum dupliciter considerari. Uno modo secundum quòd est in ipso Deo; et sic ipsa ordinatio effectuum vocatur Providentia. Secundum verò quòd prædicta ordinatio consideratur in mediis causis à Deo ordinatis ad aliquos effectus producendos, sic habet rationem fati; et hoc est quod Boetius dicit (De consol. lib. iv, loc. sup. cit.): « Sive famulantibus quibusdam Providentiæ divinæ spiritibus fatum exercetur, seu animâ, seu totâ inserviente naturâ, sive cœlestibus siderum motibus, seu angelicâ virtute, seu dæmonum variâ solertiâ, seu aliquibus eorum, seu omnibus, fatalis series textitur; » de quibus omnibus persingula in præcedentibus dictum est (art. 1 hujus quæst., et quæst. civ, art. 2, et quæst. cxī, art. 2). Sic ergo est manifestum, quòd fatum est in ipsis causis creatis, inquantum sunt ordinatæ à Deo ad aliquos effectus producendos.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd ipsa ordinatio causarum secundarum, quam Augustinus (loc. cit. in arg.), *seriem causarum* nominat, non habet rationem fati, nisi secundum quod dependet à Deo: et ideo causaliter Dei potestas vel voluntas dici potest fatum; essentialiter verò fatum est ipsa dispositio, seu series, id est, ordo causarum secundarum.

Ad *secundum* dicendum, quòd intantum fatum habet rationem causæ, inquantum et ipsæ causæ secundæ, quarum ordinatio fatum vocatur.

Ad *tertium* dicendum, quòd fatum dicitur dispositio, non quæ est in genere qualitatis, sed secundum quòd dispositio designat ordinem, qui non est substantia, sed relatio. Qui quidem ordo si consideretur per comparisonem ad suum principium, est unus; et sic dicitur unum fatum; si autem consideretur per relationem ad effectus, vel ad ipsas causas medias, sic multiplicatur; per quem modum Poeta dixit: *Te tua fata trahunt* (Virg. implic. Æneid. lib. v, vers. 509) (2).

mutabiliter est locus; sicut novit incommutabiliter omnia quæ futura sunt, et quæ ipse facturus est.

(1) Hic *dispositio* ponitur pro ordinatione et designat ordinem qui non est substantia, sed relatio; *rebus inhærens* dicitur ut fatum distin-

guatur à providentiâ quæ in mente divinâ existit; *mobilibus* verò additur ad ostendendum quòd ordo divinæ providentiæ à rebus contingentiam et mobilitatem non aufert.

(2) Quò *fata trahunt* retrahuntque sequemur.

ARTICULUS III. — UTRUM FATUM SIT IMMOBILE.

De his etiam De verit. quæst. v, art. 1 ad 5, et quodl. xii, art. 5 corp., et Opusc. xxviii, cap. 2 et 5.

Ad tertium sic proceditur. 1. Videtur quod fatum non sit immobile. Dicit enim Boetius (De consolat. lib. iv, prosa 6, ante med.): « Uti est ad intellectum ratiocinatio; ad id quod est id quod gignitur; ad æternitatem tempus; ad punctum medium (1) circulus; ita est fati series mobilis ad Providentiæ stabilem simplicitatem (2). »

2. Præterea, sicut Philosophus dicit (Topic. lib. ii, cap. 3, in declarat. loci 24): « Motis nobis, moventur ea quæ in nobis sunt. » Sed fatum est « dispositio inhærens rebus mobilibus, » ut Boetius dicit (De consol. lib. v, prosa 6). Ergo fatum est mobile.

3. Præterea, si fatum est immobile, ea quæ subduntur fato, immobiliter et ex necessitate eveniunt. Sed talia maximè videntur esse contingentia, quæ fato attribuuntur. Ergo nihil erit contingens in rebus, sed omnia ex necessitate eveniunt.

Sed *contra* est quod Boetius dicit (loc. cit.), quod « fatum est immobilis dispositio. »

CONCLUSIO. — Fatum, secundum considerationem secundarum causarum, mobile est; sed secundum quod subest divinæ providentiæ, immobilitatem sortitur, non quidem absolutæ necessitatis, sed conditionatæ.

Respondeo dicendum quod dispositio secundarum causarum, quam fatum dicimus, potest dupliciter considerari: uno modo secundum ipsas causas secundas, quæ sic disponuntur, seu ordinantur; alio modo per relationem ad primum principium, à quo ordinantur, scilicet Deum. Quidam ergo posuerunt ipsam seriem seu dispositionem causarum esse secundum se necessariam, ita quod omnia ex necessitate contingerent, propter hoc quod quilibet effectus habet causam; et causâ positâ, necesse est effectum poni. Sed hoc patet esse falsum per ea quæ supra dicta sunt (quæst. præc. art. 6). Alii verò è contrario posuerunt, fatum esse mobile, etiam secundum quod à divina providentia dependet. Unde Ægyptii dicebant, quibusdam sacrificiis fatum posse mutari, ut Gregorius Nyssenus dicit (vel Nemesius) (lib. De anima, cap. 36). Sed hoc supra exclusum est (quæst. xxiii, art. 8), quia immobilitati divinæ Providentiæ repugnat. Et ideo dicendum est quod fatum, secundum considerationem secundarum causarum mobile est; sed secundum quod subest divinæ Providentiæ, immobilitatem sortitur (2), non quidem absolutæ necessitatis, sed conditionatæ; secundum quod dicimus, hanc conditionalem esse veram, vel necessariam: Si Deus præscivit hoc, futurum erit. Unde cum Boetius dixisset, fati seriem esse mobilem, post pauca subdit (De consol. prosa 6, à med.): « Quæ cum ab immobilis providentiæ proficiscatur exordiis, ipsam quoque immutabilem esse necesse est. » Et per hoc patet responsio ad objecta.

ARTICULUS IV. — UTRUM OMNIA FATO SUBDANTUR (3).

De his etiam sup. art. 4, corp. et Opusc. ii, cap. 160, et Matth. ii, et Met. lib. iv, lect. 3.

Ad quartum sic proceditur. 1. Videtur quod omnia fato subdantur. Dicit enim Boetius (De consol. lib. iv, prosa 6, à med.): « Series fati cælum et sidera movet: elementa in se invicem temperat, et alternâ commutatione transformat: eadem nascentia occidentiaque omnia per similes fœtum se-

(1) Hodiernæ editiones Boetii habent: *ad puncti medium*.

(2) Quia divina providentia est immobilis, ut quæst. xii, art. 4, et quæst. xiii, art. 8, et aliunde notum est.

(3) In hoc articulo probat S. Doctor non omnia fato subdi, quia quæ fato subduntur, subduntur causis secundis, cum fatum sit ordinatio causarum secundarum ad effectus producendos; constat autem non omnia causis secundis subdi.

minumque renovat progressus; hæc actus, fortunasque hominum indissolubili causarum connexione constringit. » Nihil ergo excipi videtur quod sub fati serie non contineatur.

2. Præterea, Augustinus dicit (De civit. Dei, lib. v, cap. 8, quod « fatum aliquid est, secundum quod ad voluntatem et potestatem Dei refertur. » Sed voluntas Dei est causa omnium quæ fiunt, ut Augustinus dicit (De Trinit. lib. iii, cap. 3 et 9, in princ.). Ergo omnia subduntur fato.

3. Præterea, fatum, secundum Boetium (loc. cit.), « est dispositio rebus mobilibus inhærens. » Sed omnes creaturæ sunt mutabiles, et solus Deus verè immutabilis, ut supra habitum est (quæst. ix, art. 1 et 2). Ergo in omnibus creaturis est fatum.

Sed *contra* est quod Boetius dicit (De consol. lib. iv, loc. cit.), quod « quædam quæ sub providentia locata sunt, fati seriem superant. »

CONCLUSIO. — Cum fatum sit ordinatio secundarum causarum ad effectus divinitus provisos, ea quæ à Deo immediatè fiunt non subduntur fato : sed ea sola et omnia, quæ subduntur secundis causis.

Respondeo dicendum quod, sicut supra dictum est (art. 2 hujus quæst.), fatum est ordinatio secundarum causarum ad effectus divinitus provisos. Quæcumque igitur causis secundis subduntur, ea subduntur et fato. Si qua verò sunt quæ immediatè à Deo fiunt, cum non subdantur secundis causis, non subduntur fato (1); sicut creatio rerum, glorificatio spiritualium substantiarum, et alia hujusmodi. Et hoc est quod Boetius dicit (loc. sup. cit.), quod « ea quæ sunt primæ Divinitati propinqua, stabiliter fixa, fatalis ordinem mobilitatis excedunt. » Ex quo etiam patet, quod « quantò aliquid longius à prima mente discedit, nexibus fati majoribus implicatur; » quia magis subjicitur necessitati secundarum causarum.

Ad *primum* ergo dicendum, quod omnia illa quæ ibi tanguntur, fiunt à Deo mediantibus causis secundis; et ideo sub fati serie continentur. Sed non est eadem ratio de omnibus aliis, ut supra dictum est (in corp. art.).

Ad *secundum* dicendum, quod fatum refertur ad voluntatem et potestatem Dei sicut ad primum principium. Unde non oportet quod quidquid subjicitur voluntati divinæ vel potestati, subjiciatur fato, ut dictum est (in corp. art.).

Ad *tertium* dicendum, quod quamvis omnes creaturæ sint aliquo modo mutabiles, tamen aliquæ earum non procedunt à causis creatis mutabilibus; et ideo non subjiciuntur fato (2), ut dictum est (in corp. art.).

QUÆSTIO CXVII.

DE HIS QUÆ PERTINENT AD ACTIONEM HOMINIS, IN QUATUOR ARTICULOS DIVISA.

Postea considerandum est de his quæ pertinent ad actionem hominis qui est compositus ex spirituali et corporali creatura; et primò considerandum est de actione hominis; secundò de propagatione hominis ex homine. — Circa primum quærentur quatuor : 1º Utrùm unus homo possit docere alium, causando in ipso scientiam. — 2º Utrùm homo possit docere angelum. — 3º Utrùm homo per virtutem suæ animæ possit immutare materiam corporalem. — 4º Utrùm anima hominis separata possit movere corpora motu locali.

(1) In hoc differt providentia à fato quod omnes omninò creaturæ subjiciuntur divinæ providentiæ, non autem fato.

(2) Quidquid id est, quia cum infidelibus, ait ipse Divus Thomas, nec nomina debemus habere communia, ne ex consortio nominum possit

sumi erroris occasio; nomine fati non est à fidelibus liberè utendum, ne videamur illis assentire qui malè de fato senserunt, omnia necessitati siderum subjicientes (Cont. gent. lib. iii, cap. 95).

ARTICULUS I. — UTRUM UNUS HOMO POSSIT ALIUM DOCERE (1).

De his etiam Cont. gent. lib. II, cap. 75 fin. et De verit. quæst. XI, art. 4, et Opusc. XVI, cap. 5 fin. et Matth. XXIII, com. 5, et Rom. I, com. 6.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quòd unus homo non possit alium docere. Dicit enim Dominus (Matth. XXIII, 8): *Nolite vocari Rabbi*; ubi dicit Glossa Hieronymi (2) (interl. ex auctore oper. Imperf. in Matth. hom. XLIII): « Ne divinum honorem hominibus tribuatis. » Esse ergo magistrum pertinet propriè ad divinum honorem. Sed docere est proprium magistri. Homo ergo non potest docere, sed hoc est proprium Dei.

2. Præterea, si homo alium docet, hoc non est, nisi inquantum agit per scientiam suam ad causandum scientiam in alio. Sed qualitas, per quam aliquis agit ad faciendum sibi simile, est qualitas activa. Ergo sequitur quòd scientia sit qualitas activa, sicut et calor.

3. Præterea, ad scientiam requiritur lumen intelligibile, et species rei intellectæ. Sed neutrum istorum potest causare unus homo in alio. Ergo unus homo non potest docendo causare scientiam in alio.

4. Præterea, doctor nihil agit ad discipulum, nisi quòd proponit ei quædam signa, vel vocibus aliquid significando, vel nutibus. Sed proponendo signa non potest aliquis alium docere, causando in eo scientiam; quia aut proponit signa rerum notarum, aut rerum ignotarum. Si rerum notarum, ille ergo cui signa proponuntur, jam habet scientiam, et eam non acquirit à magistro; si autem rerum ignotarum, per huiusmodi signa nihil addiscit, sicut si aliquis proponeret alicui latino verba græca, quorum significationem ignoraret, per hoc eum docere non posset. Nullo ergo modo unus homo potest, alium docendo, scientiam in eo causare.

Sed *contra* est quod Apostolus dicit (I. Tim. II, 7): *In quo positus sum ego prædicator, et Apostolus, Doctor gentium in fide, et veritate* (3).

CONCLUSIO. — Potest unus homo alium docere, vel proponendo ei auxilia quibus manuducatur in cognitionem veritatis ignotæ: vel confortando ejus intellectum quo possit ex principiis conclusiones deducere.

Respondeo dicendum quòd circa hoc diversæ fuerunt opiniones. Averroes enim (comment. 3 de anima) posuit unum intellectum possibilem esse omnium hominum, ut supra dictum est (quæst. LXXVI, art. 1 et 2, et quæst. LXXIX, art. 5); et ex hoc sequebatur quòd eadem species intelligibiles sint omnium hominum. Et secundum hoc ponit, quòd unus homo per doctrinam non causat scientiam in altero aliam ab ea quam ipse habet; sed communicat ei eandem scientiam quam ipse habet, per hoc quòd movet eum ad ordinandum phantasmata in anima sua, ad hoc quòd sint disposita convenienter ad intelligibilem apprehensionem. Quæ quidem opinio quantum ad hoc vera est, quòd est eadem scientia in discipulo et magistro, si consideretur identitas secundum unitatem (4) rei scitæ; ea tamen enim rei veritas est quam cognoscit et discipulus, et magister. Sed quantum ad hoc quòd ponit esse unum intellectum possibilem omnium hominum, et easdem species intelligibiles, differentes solum secundum diversa phantasmata, falsa est ejus opinio, ut supra habitum est (quæst. LXXVI, art. 1 et 2, et quæst. LXXIX, art. 5). Alia est opinio Platoniorum, qui posuerunt,

(1) Quæstio in hoc articulo disputata maximi est momenti, siquidem hic S. Doctor explicat uomodo scientiam discipulo doctor tradat.

(2) Perperam hæc fuerunt Hieronymo attributa; quippe inter illius opera nec quidquam tale occurrit. Sed id expressè habet auctor imperfecti oper. (homelia 43 in Matth.), quod

falsò sub nomine Chrysostomi Rabanus refert.

(3) Nec tantum ibi, sed et passim hoc ipsum insinuat: I. Cor. IV, 17, et VII, 17, et XIV, 33, et Colos. I, 28, et Rom. XII, 7, et I. Cor. XII, 28, et Ephes. IV, 11, et Coloss. III, 16, I. Tim. III, 5, et IV, 11, II. Tim. II, 5.

(4) Nicolai, *veritatem*.

quòd scientia inest à principio animabus nostris per participationem formarum separatarum, sicut supra habitum est (quæst. lxxxiv, art. 3 et 4); sed anima ex unione corporis impeditur ne possit considerare liberè ea quorum scientiam habet; et secundum hoc discipulus à magistro non acquirit scientiam de novo, sed ab eo excitatur ad considerandum ea quorum scientiam habet; ut sic addiscere nihil aliud sit quàm reminisci (1). Sic etiam ponebant, quòd agentia naturalia solummodo disponunt ad susceptionem formarum, quas acquirit materia corporalis per participationem specierum separatarum. Sed contra hoc supra ostensum est (quæst. lxxix, art. 2, et quæst. xxxiv, art. 3 et 4), quòd intellectus possibilis animæ humanæ est in potentia pura ad intelligibilia, secundum quòd etiam Aristoteles dicit (De anima, lib. iii, text. 14). Et ideo aliter dicendum est quòd docens causat scientiam in addiscente, reducendo ipsum de potentia in actum, sicut dicitur (Physic. lib. viii, text. 32). Ad cujus evidentiam considerandum est, quòd effectuum qui sunt ab exteriori principio, aliquis est ab exteriori principio tantum, sicut forma domus causatur in materia solum ab arte; aliquis autem effectus est quandoque quidem ab exteriori principio, quandoque autem ab interiori; sicut sanitas causatur in infirmo quandoque ab exteriori principio, scilicet ab arte medicinæ, quandoque autem ab interiori principio, ut cum aliquis sanatur per virtutem naturæ. Et in talibus effectibus sunt duo attendenda: primò quidem quòd ars imitatur naturam in sua operatione; sicut enim natura sanat infirmum, alterando, dirigendo (2) et expellendo materiam quæ causat morbum, ita et ars. Secundò attendendum est quòd principium exterius, scilicet ars, non operatur sicut principium interius, confortando ipsum, et ministrando ei instrumenta et auxilia, quibus natura utatur ad effectum producendum; sicut medicus confortat naturam, et adhibet ei cibos et medicinas, quibus natura utatur ad finem intentum. Scientia autem acquiritur in homine et ab interiori principio, ut patet in eo qui per inventionem propriam scientiam acquirit; et à principio exteriori, ut patet in eo qui addiscit. Inest enim unicuique homini quoddam principium scientiæ, scilicet lumen intellectus agentis, per quod cognoscuntur statim à principio naturaliter quaedam universalia principia omnium scientiarum. Cum autem aliquis hujusmodi universalia principia applicat ad aliqua particularia, quorum memoriam et experimentum per sensum accipit, per inventionem propriam acquirit scientiam eorum quæ nesciebat; ex notis ad ignota procedens. Unde et quilibet docens, ex his quæ discipulus novit, ducit eum in cognitionem eorum quæ ignorabat, secundum quod dicitur in Poster. lib. i in princ., quòd « omnis doctrina et omnis disciplina ex præexistenti fit cognitione. » Ducit autem magister discipulum ex præcognitis in cognitionem ignotorum dupliciter. Primò quidem proponendo ei aliqua auxilia vel instrumenta quibus intellectus ejus utatur ad scientiam acquirendam; putà cum proponit ei aliquas propositiones minus universales, quas tamen ex præcognitis discipulus dijudicare potest; vel cum proponit ei aliqua sensibilia exempla, vel similia vel opposita, vel aliqua hujusmodi, ex quibus intellectus addiscentis manuducitur in cognitionem veritatis ignotæ. Alio modo cum confortat intellectum addiscentis, non quidem aliquâ virtute activâ, quasi superioris naturæ, sicut supra dictum est (quæst. cvi, art. 1, et quæst. cxi, art. 1), de angelis illuminantibus, quia omnes humani intellectus sunt unius gradus

(1) Quod ferè omninò dedit ad idæas innatas quas cartesiani tam vehementer propugnârunt.

(2) Nicolai, *digerendo*.

in ordine naturæ; sed inquantum proponit discipulo ordinem principiorum ad conclusiones, qui fortè per seipsum non haberet tantam virtutem collativam, ut ex principiis posset conclusiones deducere. Et ideo dicitur in Poster. lib. 1, text. 5, quòd « demonstratio est syllogismus faciens scire. » Et per hunc modum ille qui demonstrat, auditorem scientem facit (1).

Ad primum ergo dicendum, quòd, sicut jam dictum est (in corp. art.), homo docens solummodo exterius ministerium adhibet, sicut medicus sanans; sed sicut natura interior est principalis causa sanationis, ita et interior lumen intellectus est principalis causa scientiæ. Utrumque autem horum est à Deo; et ideo sicut de Deo dicitur (Psal. cii, 3): *Qui sanat omnes infirmitates tuas*; ita de eo dicitur (Psal. xciii, 10): *Qui docet hominem scientiam*, inquantum lumen vultus ejus super nos signatur, per quod nobis omnia ostenduntur.

Ad secundum dicendum, quòd doctor non causat scientiam in discipulo per modum agentis naturalis, ut Averroes objicit (De anima, lib. iii, comment. 5, versùs finem). Unde non oportet quòd scientia sit qualitas activa (2), sed est principium, per quod aliquis dirigitur in operando.

Ad tertium dicendum, quòd magister non causat lumen intelligibile in discipulo, nec directè species intelligibiles; sed movet discipulum per suam doctrinam ad hoc quòd ipse per virtutem sui intellectus formet intelligibiles conceptiones, quarum sibi signa (3) proponit exterius.

Ad quartum dicendum, quòd signa quæ magister discipulo proponit, sunt rerum notarum in universali, et sub quadam confusione, sed ignotarum in particulari, et sub quadam distinctione; et ideo cùm quisque per seipsum scientiam acquirit, non potest dici docere seipsum, vel esse sui ipsius magister, quia non præexistit in eo scientia completa, qualis requiritur in magistro.

ARTICULUS II. — UTRUM HOMINES POSSINT DOCERE ANGELOS (4).

De his etiam Sent. ii, dist. 11, art. 4, et Eph. iii, lect. 3.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quòd homines possint docere angelos. Dicit enim Apostolus (Ephes. iii, 10): *Ut innotescat Principibus et Potestatibus in cælestibus per Ecclesiam multiformis sapientia Dei*. Sed Ecclesia est congregatio hominum fidelium. Ergo angelis per homines aliqua innotescunt.

2. Præterea, angeli superiores, qui immediatè de divinis à Deo illuminantur, inferiores angelos instruere possunt, ut supra dictum est (quæst. cvi, art. 1 et 3). Sed aliqui homines immediatè de divinis per Dei Verbum sunt instructi, sicut maximè patet de apostolis, secundum illud (Hebr. 1, 2): *Novissimè diebus istis locutus est nobis in Filio*. Ergo aliqui homines aliquos angelos docere potuerunt.

3. Præterea, inferiores angeli à superioribus instruuntur. Sed quidam homines superiores sunt aliquibus angelis; cùm ad supremos ordines angelorum aliqui homines assumantur, ut Gregorius dicit (in quadam homil. xxxiv in Evang., à med.). Ergo aliqui inferiores angeli per aliquos homines de divinis instrui possunt.

Sed contra est quod Dionysius dicit (De div. nom. cap. 4, part. 1, lect. 1), quòd « omnes divinæ illuminationes perferuntur ad homines mediantibus angelis. » Non ergo angeli instruuntur per homines de divinis.

(1) Qui plura desiderat conferat quod dixit S. Doctor (De verit. quæst. xi, art. 4).

(2) Qualitas activa ea est per quam aliquis agit ad faciendum sibi simile, ut supra dictum est.

(3) Nicolai significati.

(4) Homines in statu viæ, ut patet ex tertio argumento et ejus responsione. De hominibus enim, ut ait Cajetanus, in statu patrie nihil licet dici.

CONCLUSIO. — Quemadmodum angeli inferiores nequeunt illuminare superiores; ita homines viatores, nullos omnino angelos illuminare possunt, quamvis eis oquantur.

Respondeo dicendum quòd, sicut supra habitum est (quæst. cvii, art. 2, inferiores angeli loqui quidem possunt superioribus angelis, manifestando eis suas cogitationes; sed de rebus divinis superiores ab inferioribus nunquam illuminantur. Manifestum est autem, quòd eo modo quo inferiores angeli superioribus subduntur, supremi homines subduntur etiam infimis angelorum; quod patet per id quod Dominus dicit (Matth. xi, 11) : *Internatos mulierum non surrexit major Joanne Baptistâ; sed qui minor est in regno cœlorum, major est illo* (1). Sic igitur de rebus divinis ab hominibus angeli nunquam illuminantur; cogitationes tamen suorum cordium homines angelis per modum locutionis manifestare possunt, quia secreta cordium scire solius Dei est.

Ad primum ergo dicendum, quòd Augustinus (Super Gen. ad litt. lib. v, cap. 19, circ. med.) sic exponit illam Apostoli auctoritatem; præmiserat enim Apostolus: *Mihi omnium sanctorum minimo data est gratia hæc illuminare omnes, quæ sit dispensatio sacramenti absconditi à sæculis in Deo*. Ita dico « absconditi, ut tamen innotesceret Principibus et Potestatibus in cœlestibus per Ecclesiam multiformis sapientia Dei; quasi dicat: Ita hoc sacramentum erat absconditum hominibus, ut tamen Ecclesiæ cœlesti quæ continetur in Principibus et Potestatibus, hoc sacramentum notum esset à sæculis, non ante sæcula; quia ibi primitus Ecclesia fuit, quo post resurrectionem et ista Ecclesia hominum congreganda est. » Potest tamen et aliter dici quòd « illud quod absconditum est, non tantum in Deo innotescit angelis; verum etiam hic eis apparet, cum efficitur, atque propalatur, » ut Augustinus ibidem subdit; et sic, dum per apostolos impleta sunt Christi et Ecclesiæ mysteria, angelis aliqua apparuerunt de hujusmodi mysteriis, quæ ante erant eis occulta. Et per hunc modum potest intelligi quod Hieronymus dicit (Epist. ad Ephes. cap. 4, sup. verba cit. in arg. 1), quòd « Apostolis prædicantibus, angeli aliqua mysteria cognoverunt, » quia scilicet per prædicationem apostolorum hujusmodi mysteria explebantur in rebus ipsis; sicut prædicante Paulo apostolo convertebantur gentes; de quo Apostolus ibi loquitur.

Ad secundum dicendum, quòd apostoli instruebantur immediatè à Verbo Dei, non secundum ejus divinitatem, sed inquantum ejus (2) humanitas loquebatur. Unde ratio non sequitur.

Ad tertium dicendum, quòd aliqui homines etiam in statu vitæ sunt majores aliquibus angelis, non quidem actu, sed virtute, inquantum scilicet habent charitatem tantæ virtutis, ut possint mereri majorem beatitudinis gradum quam quidam angeli habeant; sicut si dicamus, semen alicujus magnæ arboris esse majus virtute quàm aliquam parvam arborem, cum tamen multò minus sit in actu.

ARTICULUS III. — UTRUM HOMO PER VIRTUTEM ANIMÆ POSSIT CORPORALEM MATERIAM IMMUTARE.

Ad tertium sic proceditur. 1. Videtur quòd homo per virtutem animæ possit corporalem materiam immutare. Dicit enim Gregorius (Dialog. ii, cap. 30, in med.), quòd « sancti miracula aliquando ex prece faciunt, aliquando ex potestate; sicut Petrus, qui Tabitham mortuam orando suscitavit, Ananiam et Saphiram mentientes mortî inerepando tradidit. » Sed in

(1) Hanc textum ita intelligit Ambros. (lib. v in Luc.), Hieronym. et Beda (in Matth.), et August. (Cont. adversar. legis, lib. ii, cap. 5).

(2) Nicolai, eis.

operatione miraculorum fit aliqua immutatio materiæ corporalis. Ergo homines virtute suæ animæ possunt materiam corporalem immutare.

2. Præterea, super illud (Galat. III): *Quis vos fascinavit veritati non obedire?* dicit Glossa ordin., quod « quidam habent oculos urentes, qui solo aspectu inficiunt alios, et maximè pueros. » Sed hoc non esset, nisi virtus animæ posset materiam corporalem immutare. Ergo homo per virtutem suæ animæ potest materiam corporalem immutare.

3. Præterea, corpus humanum est nobilius quàm alia inferiora corpora. Sed per apprehensionem animæ humanæ immutatur corpus humanum ad calorem et frigus, ut patet in irascentibus et timentibus; et quandoque etiam hæc immutatio pervenit usque ad ægritudinem et mortem. Ergo multò magis anima hominis potest suâ virtute materiam corporalem immutare.

Sed *contra* est quod dicit Augustinus (De Trin. lib. III, cap. 8, in princ.), quod « materia corporalis soli Deo obedit ad nutum. »

CONCLUSIO. — Cùm materia corporalis non immutetur ad formam nisi vel ab agente aliquo composito ex materia et forma, vel ab ipso Deo; illam anima non potest suâ virtute naturali immutare.

Respondeo dicendum quod, sicut supra dictum est (quæst. CX, art. 2), materia corporalis non immutatur ad formam, nisi vel ab agente aliquo composito ex materia et forma, vel ab ipso Deo, in quo virtualiter et materia et forma præexistit, sicut in primordiali causa utriusque. Unde et de angelis supra dictum est (ibid.), quod materiam corporalem immutare non possunt naturali virtute, nisi applicando corporalia agentia ad effectus aliquos producentes. Multò igitur minus anima suâ virtute naturali potest immutare materiam corporalem, nisi mediantibus aliquibus corporibus.

Ad *primum* ergo dicendum, quod sancti dicuntur miracula facere ex potestate gratiæ, non naturæ; quod patet per illud quod Gregorius ibidem dicit: « Qui filii Dei ex potestate sunt, ut dicit Joannes, quid mirum, si signa facere ex potestate valeant? »

Ad *secundum* dicendum, quod fascinationis causam assignavit Avicenna ex hoc quod materia corporalis nata est obedire spirituali substantiæ magis quàm contrariis agentibus in natura. Et ideo quando anima fuerit fortis in sua imaginatione, corporalis materia immutatur secundum eam; et hanc dicit esse causam oculi fascinantis. Sed supra ostensum est (quæst. CX, art. 2) quod materia corporalis non obedit substantiæ spirituali ad nutum, nisi soli Creatori. Et ideo melius dicendum est quod ex forti imaginatione animæ immutantur spiritus corpori conjuncti; quæ quidem immutatio spirituum maximè fit in oculis, ad quos subtiliores spiritus perveniunt; oculi autem inficiunt aerem continuum usque ad determinatum spatium; per quem modum specula, si fuerint nova et pura, contrahunt quamdam impuritatem ex aspectu mulieris menstruatae, ut Aristoteles dicit (lib. De somn. et vig. seu lib. De insomniis, cap. 2). Sic igitur cùm aliqua anima fuerit vehementer commota ad malitiam, sicut maximè in vetulis contingit, efficitur secundum modum prædictum aspectus ejus venenosus et noxius, maximè pueris, qui habent corpus tenerum, et de facili receptivum impressionis. Possibile est etiam, quod ex Dei permissione, vel etiam ex aliquo pacto (1) occulto cooperetur ad hoc malignitas dæmonum, cum quibus vetulæ sortilegæ aliquod fœdus habent.

(1) Ita theologi cum Nicolai et edit. Patav. 1512. Edit. Rom. cum Patav. 1698, *facto*; al., *fato*; Garcia *fato* legendum putat. Cod. Alcan.

facto obscure exhibet. Tarrac., item obscure, *futo*.

Ad *tertium* dicendum, quòd anima corpori humano unitur ut forma; et appetitus sensitivus, qui obedit aliquid rationi, ut supra dictum est (quæst. lxxxi, art. 3), est actus alicujus organi corporalis; et ideo oportet quòd ad apprehensionem animæ humanæ commoveatur appetitus sensitivus cum aliqua operatione corporali: ad exteriora verò corpora immutanda apprehensio animæ humanæ non sufficit, nisi mediante immutatione proprii corporis, ut dictum est (ad 2 arg. præc.).

ARTICULUS IV. — UTRUM ANIMA HOMINIS SEPARATA POSSIT CORPORA SALTEM LOCALITER MOVERE.

De his etiam De malo, quæst. xvi, art. 40 ad 2.

Ad quantum sic proceditur. 1. Videtur quòd anima hominis separata possit corpora saltem localiter movere. Substantiæ enim spirituali naturaliter obedit corpus ad motum localem, ut supra dictum est (quæst. cx, art. 3). Sed anima separata est substantia spiritualis. Ergo suo imperio potest exteriora corpora movere.

2. Præterea, in Itinerario Clementis (qui tamen liber proscribitur in Decr. dist. 15, cap. *Sancta Rom. Ecclesia*), dicitur, narrante Nicetâ ad Petrum, quòd Simon Magus per magicas artes pueri à se interfecti animam retinebat, per quam magicas operationes efficiebat. Sed hoc esse non potuisset sine aliqua corporum transmutatione, ad minus locali. Ergo anima separata habet virtutem localiter movendi corpora.

Sed *contra* est quod Philosophus dicit (De anima, lib. 1, text. 52 et 53), quòd « anima non potest movere quodcumque corpus, sed solummodo proprium. »

CONCLUSIO. — Cùm anima corpori unita naturali suâ virtute nullum corpus nisi à se vivificatum movere queat, anima autem separata nullum corpus vivificet, nullum potest naturali suâ virtute localiter movere.

Respondeo dicendum quòd anima separata suâ naturali virtute non potest movere aliquod corpus. Manifestum est enim quòd cùm anima est corpori unita, non movet corpus nisi vivificatum; unde si aliquod membrum corporis mortificetur, non obedit animæ ad motum localem. Manifestum est autem quòd ab anima separata nullum corpus vivificatur; unde nullum corpus obedit ei ad motum localem, quantum est de virtute suæ naturæ, supra quam potest aliquid ei conferri virtute divinâ.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd substantiæ quædam spirituales sunt, quarum virtutes non determinantur ad aliqua corpora, sicut sunt angeli, qui sunt naturaliter à corporibus absoluti; et ideo diversa corpora eis possunt obedire ad motum. Si tamen alicujus substantiæ separatæ virtus motiva determinetur naturaliter ad movendum aliquod corpus, non poterit illa substantia movere aliquod corpus majus, sed minus; sicut secundum philosophos motor inferioris cœli non posset movere cœlum superius. Unde cùm anima secundum suam naturam determinetur ad movendum corpus cujus est forma, nullum aliud corpus suâ naturali virtute movere potest.

Ad *secundum* dicendum, quòd, sicut dicit Augustinus (De civ. Dei, lib. x, cap. 11, à med.), et Chrysostomus (super Matth. hom. xxix, ante med.), frequenter dæmones simulant se esse animas mortuorum ad confirmandum gentilium errorem, qui hoc credebant. Et ideo credibile est quòd Simon Magus illudebatur ab aliquo dæmone qui simulabat se esse animam pueri quem ipse occiderat (1).

(1) Nec tamen iis quæ in prædicto libro Itinerarii narrantur, inhærendum, siquidem inter opera quæ à catholicis vitari debent, recensetur.

QUÆSTIO CXVIII.

DE TRADUCTIONE HOMINIS EX HOMINE QUANTUM AD ANIMAM, IN TRES ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de traductione hominis ex homine : et primò quantum ad animam ; secundò quantum ad corpus. Circa primum quaeruntur tria : 1° Utrum anima sensitiva traducatur cum semine. — 2° Utrum anima intellectiva. — 3° Utrum omnes animæ fuerint simul creatæ.

ARTICULUS I. — UTRUM ANIMA SENSITIVA TRADUCATUR CUM SEMINE (1).

De his etiam Sent. II, dist. 48, quæst. II, art. 3, et Cont. gent. lib. II, cap. 86, § 4, et De potent. quæst. III, art. 2.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quòd anima sensitiva non traducatur cum semine, sed sit per creationem à Deo. Omnis enim substantia perfecta quæ non est composita ex materia et forma, si esse incipiat, hoc non est per generationem, sed per creationem ; quia nihil generatur nisi ex materia. Sed anima sensitiva est substantia perfecta ; alioquin non posset movere corpus ; et cum sit forma corporis, non est ex materia et forma composita. Ergo non incipit esse per generationem, sed per creationem.

2. Præterea, principium generationis in rebus viventibus est per potentiam generativam ; quæ cum numeretur inter vires animæ vegetabilis, est infra animam sensitivam. Nihil autem agit ultra suam speciem. Ergo anima sensitiva non potest causari per vim generativam animalis.

3. Præterea, generans generat sibi simile ; et sic oportet quòd forma generati sit actu in causa generationis. Sed anima sensitiva non est actu in semine, nec ipsa, nec aliqua pars ejus ; quia nulla pars animæ sensitivæ est nisi in aliqua parte corporis ; in semine autem non est aliqua corporis particula, quia nulla particula corporis est quæ non fiat ex semine, et per virtutem seminis. Ergo anima sensitiva non causatur ex semine.

4. Præterea, si in semine est aliquod principium activum animæ sensitivæ, aut illud principium manet, generato jam animali, aut non manet. Sed manere non potest ; quia vel esset idem cum anima sensitiva animalis generati ; et hoc est impossibile, quia sic esset idem generans et generatum, et faciens et factum ; vel esset aliquid aliud ; et hoc etiam est impossibile, quia supra ostensum est (quæst. LXXVI, art. 1), quòd in uno animali non est nisi unum principium formale, quod est una anima. Si autem non manet, hoc etiam videtur impossibile ; quia sic aliquod agens ageret ad corruptionem sui ipsius ; quod est impossibile. Non ergo anima sensitiva potest generari ex semine.

Sed *contra*, ita se habet virtus quæ est in semine, ad animalia quæ ex semine generantur, sicut se habet virtus quæ est in elementis mundi, ad animalia quæ ex elementis mundi producantur, sicut quæ ex putrefactione generantur. Sed in hujusmodi animalibus animæ producantur ex virtute quæ est in elementis, secundum illud (Genes. I, 20) : *Producant quæ reptile animæ viventis*. Ergo et animalium quæ generantur ex semine, animæ producantur ex virtute quæ est in semine.

CONCLUSIO. — Cum à Deo anima sensitiva non creetur, eo quòd non sit res

(1) In hoc articulo tradit S. Doctor doctrinam peripateticam quæ anima sensitiva et vegetativa cum semine traducitur, ut ait ipse Aristoteles (De gen. anim. lib. II, cap. 3) : *Animam*

vegetalem et sensualem in seminibus et conceptibus haberi potentia statuendum, est non actu.

subsistens, sed ab iis corporibus produci debeat, quæ in actu generationis per medium agunt, hoc est, per semen, recte dicitur anima sensitiva traduci cum semine.

Respondeo dicendum quòd quidam posuerunt, animas sensitivas animalium à Deo creari. Quæ quidem positio conveniens esset, si anima sensitiva esset res subsistens, habens per se esse et operationem. Sic enim sicut per se haberet esse et operationem, ita per se deberetur ei fieri; e cum res simplex et subsistens non possit fieri nisi per creationem, sequeretur quòd anima sensitiva procederet in esse per creationem. Sed ista radix est falsa, scilicet quòd anima sensitiva per se habeat esse et operationem, ut ex superioribus patet (quæst. lxxv, art. 3); non enim corrumpetur, corrupto corpore (4). Et ideo cum non sit forma subsistens, habet se in essendo ad modum aliarum formarum corporalium, quibus per se non debetur esse; sed esse dicuntur, inquantum composita subsistentia per eas sunt. Unde et ipsis compositis debetur fieri. Et quia generans est simile generato, necesse est quòd naturaliter tam anima sensitiva, quam aliæ huiusmodi formæ producantur in esse ab aliquibus corporalibus agentibus, transmutantibus materiam de potentia in actum per aliquam virtutem corpoream quæ est in eis. Quantò autem aliquod agens est potentius, tantò potest suam actionem diffundere ad magis distans; sicut quantò aliquod corpus est magis calidum, tantò ad remotius calefactionem producit. Corpora igitur non viventia, quæ sunt inferiora naturæ ordine, generant quidem sibi simile non per aliquod medium, sed per seipsa; sicut ignis per seipsum generat ignem: sed corpora viventia, tanquam potentiora, agunt ad generandum sibi simile et sine medio et per medium; sine medio quidem in opere nutritionis, in quo caro generat carnem; cum medio verò in actu generationis; quia ex anima generantis derivatur quædam virtus activa ad ipsum semen animalis, vel plantæ; sicut et à principali agente derivatur quædam vis motiva ad instrumentum: et sicut non refert dicere, quòd aliquid moveatur ab instrumento vel à principali agente; ita non refert dicere, quòd anima generati causeur ab anima generantis, vel à virtute derivata ab ipsa, quæ est in semine.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd anima sensitiva non est substantia perfecta per se subsistens; et de hoc supra dictum est (quæst. lxxv, art. 3), nec oportet hic iterare.

Ad *secundum* dicendum, quòd virtus generativa non generat solum in virtute propria, sed in virtute totius animæ, cujus est potentia; et ideo virtus generativa plantæ generat plantam; virtus verò generativa animalis generat animal. Quantò enim anima fuerit perfectior, tantò virtus ejus generativa ordinatur ad perfectiorem effectum.

Ad *tertium* dicendum, quòd virtus illa activa quæ est in semine, ex anima generantis derivata, est quasi quædam motio ipsius animæ generantis; nec est anima, aut pars animæ nisi in virtute; sicut in serra vel securi non est forma lecti, sed motio quædam ad talem formam. Et ideo non oportet quòd ista vis activa habeat aliquod organum in actu, sed fundatur in ipso spiritu incluso in semine, quod est spumoso, ut attestatur ejus albedo; in quo etiam spiritu est quidam calor ex virtute cœlestium corporum, quorum etiam virtute agentia inferiora agunt ad speciem; ut supra dictum est (quæst. cxv, art. 3 ad 2). Et quia in huiusmodi spiritu concurrunt virtus animæ cum virtute cœlesti, dicitur, quòd homo generat ho-

(4) Non corrumpetur per se, sed corrumpi posset ab extrinseco, scilicet Deus qui eam condidit ut hoc vel illud corpus informaret, pos-

set eam, corrupto corpore, in nihilum reducere, quod decent quibus placet systema oppositum.

minem, et sol. Calidum autem elementare se habet instrumentaliter ad virtutem animæ, sicut etiam ad virtutem nutritivam, ut dicitur (De anima, lib. II, text. 30).

Ad *quartum* dicendum, quòd in animalibus perfectis, quæ generantur ex coitu, virtus activa est in semine maris, secundum Philosophum (De generat. animal. lib. I, cap. 2 et 20); materia autem foetus est illud quod ministratur à femina : in qua quidem materia statim à principio est anima vegetabilis, non quidem secundum actum secundum, sed secundum actum primum, sicut anima sensitiva est in dormientibus; cum autem incipit attrahere alimentum, tunc jam actu operatur. Hujusmodi igitur materia transmutatur à virtute quæ est in semine maris, quousque perducatur in actum animæ sensitivæ; non ita quòd ipsamet vis quæ erat in semine, fiat anima sensitiva, quia sic idem esset generans, et generatum; et hoc magis esset simile nutritioni et augmento quam generationi, ut Philosophus dicit (De gen. et corrupt. lib. I, text. 33). Postquam autem per virtutem principii activi quod erat in semine, producta est anima sensitiva in generato quantum ad aliquam partem principalem, tunc jam illa anima sensitiva prolis incipit operari ad complementum proprii corporis per modum nutritionis et augmenti. Virtus autem activa quæ erat in semine, esse desinit, dissoluto semine, et evanescente spiritu qui inerat. Nec hoc est inconveniens, quia vis ista non est principale agens, sed instrumentale; motio autem instrumenti cessat, effectu jam producto in esse.

ARTICULUS II. — UTRUM ANIMA INTELLECTIVA CAUSETUR EX SEMINE (1).

De his etiam sup. quæst. XC, art. 2, et Sent. II, dist. 48, quæst. II, art. 1, et Cont. gent. lib. II, cap. 86, 88 et 89, et De potent. quæst. III, art. 9, et quodl. XII, art. 2, et Opusc. II, cap. 94.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quòd anima intellectiva cause-
tur ex semine. Dicitur enim (Gen. XLVI, 26) : *Cunctæ animæ quæ egressæ sunt de femore Jacob, sexaginta sex*. Sed nihil egreditur de femore hominis, nisi inquantum causatur ex semine. Ergo anima intellectiva causatur ex semine.

2. Præterea, sicut supra ostensum est (quæst. LXXVI, art. 3), in homine est una et eadem anima secundum substantiam, intellectiva, sensitiva, et nutritiva. Sed anima sensitiva in homine generatur ex semine, sicut in aliis animalibus; unde et Philosophus dicit (De generat. animal. lib. II, cap. 3), quòd « non simul fit animal et homo; sed prius fit animal habens animam sensitivam. » Ergo et anima intellectiva causatur ex semine.

3. Præterea, unum et idem agens est cujus actio terminatur ad formam et materiam; alioquin ex forma et materia non fieret unum simpliciter. Sed anima intellectiva est forma corporis humani, quod formatur per virtutem seminis. Ergo et anima intellectiva per virtutem seminis causatur.

4. Præterea, homo generat sibi simile secundum speciem. Sed species humana constituitur per animam rationalem. Ergo anima rationalis est à generante.

5. Præterea, inconveniens est dicere, quòd Deus cooperetur peccantibus. Sed si animæ rationales crearentur à Deo, Deus interdum cooperaretur adulteris, de quorum illicito coitu proles interdum generatur. Non ergo animæ rationales creantur à Deo.

Sed *contra* est quod dicitur (lib. De eccles. dogm. cap. 14), quòd « animæ rationales non seminantur per coitum. »

(1) Per doctrinam in hoc articulo expositam excluditur error Apollinaris et sequentium ejus qui dixerunt animas ab animabus generari sicut

à corporibus corpora, ut animadvertit ipse S. Doctor (Cont. gent. lib. II, cap. 83)

CONCLUSIO. — Cùm anima intellectiva sit substantia immaterialis, et subsistens, cui debet esse et fieri proprium; non potest nisi per creationem à Deo causari, estque hæreticum dicere eam traduci ex semine.

Respondeo dicendum quòd impossibile est virtutem activam quæ est in materia, extendere suam actionem ad producendum immaterialem effectum. Manifestum est autem quòd principium intellectivum in homine est principium transcendens materiam; habet enim operationem in qua non communicat corpus. Et ideo impossibile est quòd virtus quæ est in semine, sit productiva intellectivi principii. Similiter etiam, quia virtus quæ est in semine, agit in virtute animæ generantis, secundum quòd anima generantis est actus corporis utens ipso corpore in sua operatione; in operatione autem intellectus non communicat corpus. Unde virtus intellectivi principii, prout intellectivum est, non potest à semine provenire (1). Et ideo Philosophus (De gener. anim. lib. II, cap. 3) dicit: « Relinquitur intellectum solum de foris advenire. » Similiter etiam anima intellectiva, cùm habeat operationem vitæ sine corpore, est subsistens, ut supra habitum est (quæst. LXXV, art. 2), et ita sibi debetur esse et fieri; et cùm sit immaterialis substantia, non potest causari per generationem, sed solum per creationem à Deo. Ponere ergo animam intellectivam à generante causari, nihil est aliud quàm ponere eam non subsistentem, et per consequens corrumpi eam cum corpore. Et ideo hæreticum est dicere, quòd anima intellectiva traducatur cum semine (2).

Ad *primum* ergo dicendum, quòd in auctoritate illa ponitur per synecdochē pars pro toto, id est, anima pro toto homine.

Ad *secundum* dicendum, quòd aliqui dixerunt, quòd operationes vitæ quæ apparent in embryone, non sunt ab anima ejus, sed ab anima matris, vel à virtute formativa quæ est in semine. Quorum utrumque falsum est. Opera enim vitæ non possunt esse à principio extrinseco, sicut sentire, nutrirī et augeri; et ideo dicendum est, quòd anima præexistit in embryone, à principio quidem nutritiva, postmodum autem sensitiva, et tandem intellectiva. Dicunt ergo quidam, quòd supraanimam vegetabilem, quæ primò inerat, supervenit alia anima, quæ est sensitiva; supra illam iterum alia quæ est intellectiva. Et sic sunt in homine tres animæ, quarum una est in potentia ad aliam; quod supra improbatum est (quæst. LXXVI, art. 3). Et ideo alii dicunt, quòd illa eadem anima quæ primò fuit vegetativa tantum, postmodum per actionem virtutis quæ est in semine, perducitur ad hoc ut ipsa eadem fiat intellectiva, non quidem per virtutem activam seminis, sed per virtutem superioris agentis, scilicet Dei de foris illustrantis. Et propter hoc dicit Philosophus (De gener. animal. lib. II, cap. 33), quòd intellectus venit ab extrinseco. Sed hoc stare non potest: primò quidem, quia nulla forma substantialis recipit magis et minus; sed superadditio majoris perfectionis facit aliam speciem, sicut additio unitatis facit aliam speciem in numeris. Non est autem possibile ut una et eadem forma numero sit diversarum specierum. Secundò, quia, sequeretur quòd generatio animalis esset motus continuus paulatim procedens de imperfecto ad perfectum, sicut accidit in alteratione. Tertiò, quia sequeretur quòd generatio hominis aut animalis non sit generatio simpliciter, quia

(1) Ita cod. Camer. cum plurimis editis. Cod. Alcan. cum edit. Rom., *ad semen pervenire*.

(2) Illud tamen ab initio non fuit definitum. Nam S. Augustin. S. Gregor. S. Eucher. Salvian. Cassiodor. et Rhaban. rem in dubio relin-

quant, quamvis sententiam contrariam fortiter propugnaverint S. Hieron. (Epist. ad August. cont. Ruffin.), S. Hilar. (De Trin. lib. I), S. Ambros. (De paradisi.), S. Cyril. Alexand. S. Greg. Nys. S. Chrysost. et multi alii.

subjectum ejus (1) esset ens actu. Si enim à principio in materia prolis est anima vegetabilis, et postmodum usque ad perfectum paulatim perducitur, erit semper additio perfectionis sequentis sine corruptione perfectionis præcedentis; quod est contra rationem generationis simpliciter. Quartò, quia aut id quod causatur ex actione Dei, est aliquid subsistens; et ita oportet quòd sit aliud per essentiam à forma præexistente, quæ non erat subsistens; et sic redibit opinio ponentium plures animas in corpore; aut non est aliquid subsistens, sed quædam perfectio animæ præexistentis; et sic ex necessitate sequitur quòd anima intellectiva corrumpatur, corrupto corpore; quod est impossibile. Est autem et alius modus dicendi secundum eos qui ponunt unum intellectum in omnibus; quod supra improbatum est (quæst. LXXVI, art. 2, et quæst. LXXIX, art. 5). Et ideo dicendum est quòd cum generatio unius semper sit corruptio alterius, necesse est dicere quòd tam in homine, quàm in animalibus aliis, quando perfectior forma advenit, fit corruptio prioris; ita tamen quòd sequens forma habet quidquid habebat prima, et adhuc ampliùs (2): et sic per multas generationes et corruptiones pervenitur ad ultimam formam substantialem tam in homine, quàm in aliis animalibus. Et hoc ad sensum apparet in animalibus ex putrefactione generatis. Sic igitur dicendum est, quòd anima intellectiva creatur à Deo in fine generationis humanæ, quæ simul est et sensitiva et nutritiva, corruptis formis præexistentibus.

Ad *tertium* dicendum, quòd ratio illa locum habet in diversis agentibus non ordinatis ad invicem. Sed si sint multa agentia ordinata, nihil prohibet virtutem superioris agentis pertingere ad ultimam formam, virtutes autem inferiorum agentium pertingere solum ad aliquam materiæ dispositionem; sicut virtus seminis disponit materiam, virtus autem animæ dæformam in generatione animalis. Manifestum est autem ex præmissis (quæst. CX, art. 1), quòd tota natura corporalis agit ut instrumentum spiritualis virtutis, et præcipuè Dei. Et ideo nihil prohibet quin formatio corporis sit ab aliqua virtute corporali, anima autem intellectiva sit à solo Deo.

Ad *quartum* dicendum, quòd homo generat sibi simile, inquantum per virtutem seminis ejus disponitur materia ad susceptionem talis formæ (3).

Ad *quintum* dicendum, quòd in actione adulterorum illud quod est naturæ, bonum est: et huic cooperatur Deus; quod verò est inordinatæ voluptatis, malum est; et huic Deus non cooperatur.

ARTICULUS III. — UTRUM ANIMÆ HUMANÆ FUERINT CREATÆ SIMUL A PRINCIPIO MUNDI (4).

De his etiam Cont. gent. lib. II, cap. 83 et 84, et Hebr. II, lect. 4.

Ad *tertium* sic proceditur. 1. Videtur quòd animæ humanæ fuerint creatæ simul à principio mundi. Dicitur enim (Gen. II, 2): *Requievit Deus ab*

(1) In edit. Nicolai deest *ejus*.

(2) Hinc ergo patet quòd juxta mentem S. Thomæ dici omnino debet non unam et eandem animam esse quæ primò functiones vegetativas, deinde sensitivas, et postmodum rationales exerceat; vel primò principium vegetativum, deinde sensitivum et postmodum rationale tribuat; sed quòd primò anima sola vegetativa embryonem informet, ac deinde sensitiva succedat per quam vegetativa expellatur, demumque post utramque rationalis quæ ipsam quoque sensitivam expellit, sed illius deinceps officium exercet, sicut et alterius, etc.

(3) Vel, ut fusiùs alibi explicat S. Doctor, si

sit talis forma quæ subsistentiam habeat et esse suum non dependeat totaliter ex unione ad materiam, sicut est in anima rationali, tum sufficit quòd generans sit causa unionis talis formæ ad materiam, per hoc quod disponit materiam ad formam, nec oporteat quòd sit causa ipsius formæ.

(4) Ex hoc articulo habes quomodo per rationem interimas hæresim origenistarum et priscillianistarum dicentium: animas humanas antè infusionem corporis peccasse et in corpora, tanquam in muros, inclusas fuisse; quod damnatum est à concil. Constant. (sess. VI), et à concil. Brag. (sess. I, can. 6), et à Leone I (Epist. ad Turib. episc. Astur. et epist. ad Julian.).

omni opere quod patrarat. Hoc autem non esset, si quotidie novas animas crearet. Ergo omnes animæ sunt simul creatæ.

2. Præterea, ad perfectionem universi maximè pertinent substantiæ spirituales. Si igitur animæ simul crearentur cum corporibus, quotidie innumerabiles spirituales substantiæ perfectioni universi adderentur; et sic universum à principio fuisset imperfectum; quod est contra illud quod dicitur (Genes. II, 2): *Deum omne opus suum complesse.*

3. Præterea, finis rei respondet ejus principio. Sed anima intellectiva remanet, destructo corpore. Ergo incepit esse ante corpus.

Sed *contra* est quod dicitur (libro De eccles. dogm. cap. 14 et 18., quod « simul anima creatur cum corpore. »

CONCLUSIO. — Cum anima sine corpore existens non habeat suæ naturæ perfectionem, nec Deus ab imperfectis opus suum inchoaverit; simpliciter fatendum est animas simul cum corporibus creari et infundi.

Respondeo dicendum quod quidam posuerunt, quod animæ intellectivæ accidat uniri corpori, ponentes eam esse ejusdem conditionis cum substantiis spiritualibus quæ corpori non uniuntur; et ideo posuerunt, animas hominum simul à principio cum angelis creatas. Sed hæc opinio falsa est; primò quidem quantum ad radicem: si enim accidentaliter conveniret animæ corpori uniri, sequeretur quod homo, qui ex ista unione constituitur, esset ens per accidens; vel quod anima esset homo: quod falsum est, ut supra ostensum est (quæst. LXXV, art. 4). Quod etiam anima humana non sit ejusdem naturæ cum angelis, ipse diversus modus intelligendi ostendit, ut supra ostensum est (quæst. LV, art. 2). Homo enim intelligit à sensibus accipiendo, et convertendo se ad phantasmata, ut supra ostensum est (quæst. LXXXIV, art. 7), et ideo anima ejus indiget uniri corpori, quo indiget ad operationem sensitivæ partis; quod de angelodici non potest. Secundò apparet falsitas in ipsa positione. Si enim animæ naturale est corpori uniri, esse sine corpore est sibi contra naturam (1), et sine corpore existens non habet suæ naturæ perfectionem. Non fuit autem conveniens ut Deus ab imperfectis suum opus inchoaret, et ab his quæ sunt præter naturam; non enim fecit hominem sine manu, aut sine pede, quæ sunt partes naturales hominis; multò igitur minus fecit animam sine corpore. Si verò aliquis dicat, quod non est naturale animæ corpori uniri, oportet inquirere causam quare sit corpori unita. Oportet autem dicere quod aut hoc sit factum ex ejus voluntate aut ex alia causa. Si ex ejus voluntate, videtur hoc esse inconveniens. Primò quidem, quia hæc voluntas irrationabilis esset, si non indigeret corpore, et vellet ei uniri; si enim eo indigeret, naturale esset ei quod corpori uniretur, quia natura non deficit in necessariis. Secundò, quia nulla ratio esset quare animæ à principio mundi creatæ post tot tempora voluntas accesserit ut nunc corpori uniatur; est enim substantia spiritualis supra tempus, utpote revolutiones cœli excedens. Tertiò, quia videretur à casu esse quod hæc anima huic corpori uniretur; cum ad hoc requiratur concursus duarum voluntatum, scilicet animæ advenientis et hominis generantis. Si autem præter voluntatem ipsius corpori unitur, et præter ejus naturam, oportet quod hoc sit ex causa violentiam inferente: et sic erit ei pœnale et triste; quod est secundum errorem Origenis, qui posuit, ut refert Epiphanius (Conf. hæres. lib. II, hæres. 64), animas incorporari propter

1. Hæc præpositio ponitur pro præter, ut ex ipsa contextus sententia colligitur. Subsequitur enim: Non fuit conveniens, ut Deus ab imperfectis

suum opus inchoaret, et ab his quæ sunt præter naturam (Conf. quæst. LXXXV, art. 4).

pœnam peccati (1). Unde cùm hæc omnia sint inconvenientia, simpliciter confitendum est quòd animæ non sunt creatæ ante corpora; sed simul creantur cùm corporibus infunduntur.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd Deus dicitur cessasse die septimo, non quidem ab omni opere; cùm dicatur (Joan. v, 17) : *Pater meus usque modo operatur*, sed à novis rerum generibus et speciebus conderendis, quæ in operibus primis non aliquo modo præextiterint. Sic enim animæ quæ nunc creantur, præextiterunt secundum similitudinem speciei in primis operibus, in quibus anima Adæ creata fuit (2).

Ad *secundum* dicendum, quòd perfectioni universi, quantum ad numerum individuorum, quotidie potest addi aliquid, non autem quantum ad numerum specierum.

Ad *tertium* dicendum, quòd hoc quòd anima remanet sine corpore, contingit per corporis corruptionem quæ consecuta est ex peccato. Unde non fuit conveniens quòd ab hoc inciperent Dei opera; quia, sicut scriptum est (Sap. 1, 13) : *Deus mortem non fecit..., sed impii manibus et verbis accersierunt eam.*

QUÆSTIO CXIX.

DE PROPAGATIONE HOMINIS QUANTUM AD CORPUS, IN DUOS ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de propagatione hominis quantum ad corpus; et circa hoc quærentur duo : 1° Utrum aliquid de alimento convertatur in veritatem humanæ naturæ. — 2° Utrum semen, quod est humanæ generationis principium, sit de superfluo alimenti.

ARTICULUS I. — UTRUM ALIQUID DE ALIMENTO CONVERTATUR IN VERITATEM HUMANÆ NATURÆ.

De his etiam Sent. II, dist. 50, quæst. II, art. 1, et IV, dist. 44, quæst. I, art. 2, quæst. IV, et quodl. VIII, art. 5 corp.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quòd nihil de alimento transeat in veritatem humanæ naturæ. Dicitur enim (Matth. xv, 17) : *Omne quod in os intrat, in ventrem vadit, et per secessum emittitur*. Sed quod emittitur, non transit in veritatem humanæ naturæ. Ergo nihil de alimento in veritatem humanæ naturæ transit.

2. Præterea, Philosophus (De gener. lib. I, text. 35, 36 et 37) distinguit carnem secundum speciem, et secundum materiam; et dicit quòd caro secundum materiam advenit et recedit. Quod autem ex alimento generatur, advenit et recedit. Ergo id in quod alimentum convertitur, est caro secundum materiam, et non caro secundum speciem. Sed hoc pertinet ad veritatem humanæ naturæ quod pertinet ad speciem ejus. Ergo alimentum non transit in veritatem humanæ naturæ.

3. Præterea, ad veritatem humanæ naturæ pertinere videtur humidum radicale (3); quod si deperdatur, restitui non potest, ut medici dicunt. Posset autem restitui, si alimentum converteretur in ipsum humidum. Ergo nutrimentum non convertitur in veritatem humanæ naturæ

(1) Idem sensit Priscillianus, quippe concilii Bragensis canon sic se habet : *Si quis animas humanas dicit prius in cælesti habitatione peccasse et per hoc in corpore humano interfectas, sicut Priscillianus dixit; anathema sit.*

(2) Cf. quæ dicta sunt (quæst. LXXIII, art. 2).

(3) Sic dictum quasi radix et fundus vitæ, seu alimentum quoddam et nutrimentum, quo subindè deficiente et exhausto deficit vita et interit : vel *radicale* quasi à principio ingenitum corpori; sicut et radix est id quod primò innascitur arbori et quòd vitam illius nutrit, auget, conservat. Hæc medici *primigenium* vocant.

4. Præterea, si alimentum transiret in veritatem humanæ naturæ, quidquid in homine perditur, restaurari posset. Sed mors hominis non accidit, nisi per deperditionem alicujus. Posset igitur homo per sumptionem alimenti in perpetuum se contra mortem tueri.

5. Præterea, si alimentum in veritatem humanæ naturæ transiret, nihil esset in homine quod non posset recedere et reparari; quia id quod in homine generaretur ex alimento, et recedere et reparari posset. Si ergo homo diu viveret, sequeretur quod nihil quod in eo fuit materialiter in principio suæ generationis, finaliter remaneret in ipso; et sic non esset idem homo numero per totam vitam suam; cum ad hoc quod sit idem numero, requiritur identitas materiæ. Hoc autem est inconueniens. Non ergo alimentum transit in veritatem humanæ naturæ.

Sed *contra* est quod dicit Augustinus (lib. De ver. relig. cap. 40, in princ.): « Alimenta carnis corrupta, id est amittentia formam suam, in membrorum fabricam migrant. » Sed fabrica membrorum pertinet ad veritatem humanæ naturæ. Ergo alimenta transeunt in veritatem humanæ naturæ, ut (Confess. lib. vii, cap. 10): « Nec tu me mutabis in te sicut cibum carnis tuæ, sed, » etc. (1).

CONCLUSIO. — Ad restaurandum illud quod per actionem caloris naturalis perditur ad veritatem humanæ naturæ pertinens, oportet aliquid de alimento converti in veritatem humanæ naturæ.

Respondeo dicendum quod, secundum Philosophum (Met. lib. ii, text. 4): « Hoc modo se habet unumquodque ad veritatem, sicut se habet ad esse. » Illud ergo pertinet ad veritatem naturæ alicujus, quod est de constitutione naturæ ipsius. Sed natura dupliciter considerari potest: uno modo in communi secundum naturam speciei, alio modo secundum quod est in hoc individuo. Ad veritatem igitur naturæ alicujus in communi considerata pertinet forma et materia ejus in communi accepta; ad veritatem autem naturæ in hoc particulari considerata pertinet materia individualis signata, et forma per hujusmodi materiam individuata; sicut de veritate humanæ naturæ in communi est anima humana et corpus; sed de veritate humanæ naturæ in Petro et Martino est hæc anima et hoc corpus. Sunt autem quedam, quorum formæ non possunt salvari nisi in una materia signata, sicut forma solis non potest salvari nisi in materia quæ actu sub ea continetur. Et secundum hunc modum aliqui posuerunt, quod forma humana non potest salvari nisi in materia quadam signata, quæ scilicet à principio fuit tali formâ formata in primo homine; ita quod quidquid aliud præter illud quod ex primo parente in posteros derivatur, additum fuerit, non pertinet ad veritatem humanæ naturæ, quasi non verè accipiat formam humanæ naturæ; sed illa materia quæ in primo homine formæ humanæ fuit subjecta, in seipsa multiplicatur. Et hoc modo multitudo humanorum corporum à corpore primi hominis derivatur (2). Et secundum hoc alimentum non convertitur in veritatem humanæ naturæ; sed dicunt quod alimentum accipitur ut quoddam fomentum naturæ, id est, ut resistat actioni caloris naturalis, ne consumat humidum radicale; sicut plumbum vel stannum adjungitur argento, ne consumatur per ignem. Sed hæc positio est multipliciter irrationabilis. Primò quidem, quia ejusdem rationis est quod aliqua forma possit fieri in alia materia, et

(1) Hæc verba Augustini, quæ leguntur in edit. Nicolai, desunt in edit. Rom. 1587, in Patav. 1698, in Veneta 1735, et in Neapol. 1765.

(2) Hæc Magistri Sententiarum opinio fuit ex-

pressa (Sent. lib. ii, dist. 50, § ult.). Hanc hausisse videtur ex Hugone à S. Victore (lib. De sacramentis, part. vi, cap. 36 et 57).

quòd possit propriam materiam deserere; et ideo omnia generabilia sunt corruptibilia, et è converso. Manifestum est autem quòd forma humana potest deficere ab hac materia quæ ei subicitur: alioquin corpus humanum corruptibile non esset. Unde relinquitur quòd et alii materiæ advenire possit, aliquo alio in veritatem humanæ naturæ transeunte. Secundò, quia in omnibus quorum materia invenitur tota sub uno individuo, non est nisi unum individuum in una specie; sicut patet in sole et luna, et hujusmodi. Sic igitur non esset nisi unum individuum humanæ speciei. Tertiò, quia non est possibile quòd multiplicatio materiæ attendatur, nisi vel secundum quantitatem tantum, sicut accidit in rarefactis, quorum materia suscipit majores dimensiones, vel etiam secundum substantiam materiæ. Solà autem eadem substantià materiæ manente, non potest dici quòd sit multiplicata; quia idem ad seipsum non constituit multitudinem, cum necesse sit omnem multitudinem ex aliqua divisione causari. Unde oportet quòd aliqua alia substantia materiæ adveniat vel per creationem, vel per conversionem alterius in ipsam. Unde relinquitur, quòd non potest aliqua materia multiplicari nisi per rarefactionem, sicut cum ex aqua fit aer; vel per additionem alterius rei, sicut multiplicatur ignis per additionem lignorum; vel per creationem materiæ. Sed manifestum est, multiplicationem materiæ in humanis corporibus non accidere per rarefactionem; quia sic corpora hominum perfectæ ætatis essent imperfectiora quàm corpora puerorum; nec iterum per creationem novæ materiæ; quia secundum Gregorium (lib. xxxii Moral. cap. 9, in princ.), omnia sunt simul creata secundum substantiam materiæ, licet non secundum speciem formæ. Unde relinquitur, quòd multiplicatio corporis humani non fit nisi per hoc quòd alimentum convertitur in veritatem humani corporis. Quartò, quia cum homo non differat ab animalibus et plantis secundum animam vegetabilem, sequeretur quòd etiam corpora animalium et plantarum non multiplicarentur per conversionem alimenti in corpus nutritum, sed per quamdam multiplicationem, quæ non potest esse naturalis; cum materia secundum naturam non extendatur nisi usque ad certam quantitatem, nec iterum inveniatur aliquid naturaliter crescere nisi per rarefactionem vel conversionem alterius in ipsum. Et sic totum opus generativæ et nutritivæ, quæ dicuntur vires naturales, esset miraculosum; quod est omnino inconueniens. Unde alii dixerunt, quòd forma humana potest quidem fieri de novo in aliqua alia materia, si consideretur natura humana in communi, non autem si accipiat prout est in hoc individuo, in quo forma humana fixa manet in quadam materia determinata, cui primò imprimitur in generatione hujus individui; ita quòd illam materiam nunquam deserit usque ad ultimam individui corruptionem. Et hanc materiam dicunt principaliter pertinere ad veritatem humanæ naturæ. Sed quia hujusmodi materia non sufficit ad quantitatem debitam, requiritur ut adveniat alia materia per conversionem alimenti in substantiam nutriti, quantum sufficiat ad debitum augmentum. Et hanc materiam dicunt secundariò pertinere ad veritatem humanæ naturæ; quia non requiritur ad primum esse individui, sed ad quantitatem ejus. Jam verò, si quid aliud adveniat ex alimento, non pertinet ad veritatem humanæ naturæ, propriè loquendo. Sed hoc etiam est inconueniens. Primò quidem, quia hæc opinio judicat de materia corporum viventium ad modum corporum inanimatorum; in quibus, etsi sit virtus ad generandum simile in specie, non tamen est virtus in eis ad generandum aliquid sibi simile secundum individuum; quæ quidem virtus in corporibus viventibus est virtus nu-

tritiva. Nihil ergo per virtutem nutritivam adderetur corporibus viventibus, si alimentum in veritatem naturæ ipsorum non converteretur. Secundò, quia virtus activa quæ est in semine, est quædam impressio derivata ab anima generantis, sicut supra dictum est (quæst. præc. art. 1). Unde non potest esse majoris virtutis in agendo quàm ipsa anima, à qua derivatur. Si ergo ex virtute seminis verè assumit aliqua materia formam naturæ humanæ, multò magis anima in nutrimentum conjunctum poterit veram formam naturæ humanæ imprimere per potentiam nutritivam. Tertiò, quia nutrimento indiget non solum ad augmentum (alioquin terminato augmento necessarium non esset), sed etiam ad restaurandum illud quod deperditur per actionem caloris naturalis. Non autem esset restauratio, nisi id quod ex alimento generatur, succederet in locum deperditi. Unde sicut id quod primò inerat, est de veritate humanæ naturæ, ita et id quod ex alimento generatur. Et ideo secundum alios dicendum est, quòd alimentum verè convertitur in veritatem humanæ naturæ, inquantum verè accipit speciem carnis et ossis, et hujusmodi partium. Et hoc est quod dicit Philosophus (De anima, lib. II, text. 46, et De gen. lib. I, text. 39), quòd « alimentum nutrit, inquantum est potentia caro. »

Ad *primum* ergo dicendum, quòd Dominus non dicit, quòd totum quod in os intrat, per secessum emittatur; sed oportet quòd de quolibet cibo aliquid impurum per secessum emittatur. — Vel potest dici, quòd quidquid ex alimento generatur, potest etiam per calorem naturalem resolveri, et per poros quosdam occultos emitti, ut Hieronymus exponit (sup. illud Matth. xv : *Non intelligitis quòd, etc.*).

Ad *secundum* dicendum, quòd aliqui per carnem secundum speciem intellexerunt id quod primò accipit speciem humanam, quod sumitur à generante; et hoc dicunt semper manere, quousque individuum durat; carnem verò secundum materiam dicunt esse quæ generatur ex alimento; et hanc dicunt non semper permanere; sed quod sicut advenit, ita abscedit. Sed hoc est contra intentionem Aristotelis. Dicit enim ibi (loc. cit. in arg.), quòd « sicut in unoquoque habentium speciem in materia, puta in ligno et lapide, ita et in carne, hoc est secundum speciem, et illud secundum materiam. » Manifestum est autem, quòd prædicta distinctio locum non habet in rebus inanimatis, quæ non generantur ex semine, nec nutriuntur. Et iterum cum id quod ex alimento generatur, adjungatur corpori nutrito per modum mixtionis, sicut si aqua miscetur vino, ut ponit exemplum ibidem Philosophus (De gener. lib. I, text. 39 et 88), non potest alia esse natura ejus quod advenit, et ejus cui advenit, cum jam sit factum unum per veram mixtionem. Unde nulla ratio est quòd unum consumatur per calorem naturalem, et alterum maneat. Et ideo aliter dicendum est, quòd hæc distinctio Philosophi non est secundum diversas carnes, sed est ejusdem carnis secundum diversam considerationem. Si enim consideretur caro secundum speciem, id est, secundum id quod est formale in ipsa; sic semper manet, quia semper manet natura carnis, et dispositio naturalis ipsius. Sed si consideretur caro secundum materiam, sic non manet; sed paulatim consumitur, et restauratur; sicut patet in igne fornacis, cujus forma manet, sed materia paulatim consumitur, et alia in locum ejus substituitur (1).

(1) Ex his et sequentibus intelligi potest inane esse Origenis ratiocinationem quæ arguitur corpus humanum propter continuum materie fluxum, non idem numero resurrecturum. « Non requiritur, ait ipse D. Thomas (Cont.

gent. lib. IV, cap. 81), ad hoc quòd resurgat homo idem numero, quòd quidquid fuit materialiter in eo secundum totum tempus vitæ suæ, resumatur; sed tantum ex eo quantum sufficit ad complementum debite quantitatis, etc.

Ad *tertium* dicendum, quòd ad humidum radicale intelligitur pertinere totum id in quo fundatur virtus speciei; quod si subtrahatur, restitui non potest; sicut si amputetur manus, aut pes, vel aliquid huiusmodi. Sed humidum nutrimentale est quod nondum pervenit ad suscipiendum perfectè naturam speciei, sed in via ad hoc, sicut est sanguis et alia huiusmodi. Unde si talia subtrahantur, remanet adhuc virtus speciei in radice, quæ non tollitur.

Ad *quartum* dicendum, quòd omnis virtus in corpore passibili per continuam actionem debilitatur, quia huiusmodi agentia etiam patiuntur. Et ideo virtus conversiva in principio quidem tam fortis est, ut possit convertere non solum quod sufficit ad restaurationem deperditi, sed etiam ad augmentum; postea verò non potest convertere nisi quantum sufficit ad restaurationem deperditi, et tunc cessat augmentum: demum nec hoc potest, et tunc fit diminutio; deinde, deficiente huiusmodi virtute totaliter, animal moritur; sicut virtus vini convertentis aquam admixtam paulatim per admixtionem aquæ debilitatur, ut tandem totum fiat aquosum, ut Philosophus exemplificat (De gener. lib. 1, text. 39 et 88).

Ad *quintum* dicendum, quòd sicut Philosophus dicit (De gener. lib. 1, text. 39), quando aliqua materia per se convertitur in ignem, tunc dicitur ignis de novo generari; quando verò aliqua materia convertitur in ignem præexistentem, dicitur nutriri; unde si tota materia simul amittat speciem ignis, et alia materia convertatur in ignem, erit alius ignis numero; si verò paulatim combusto uno ligno aliud substituatur, et sic deinceps quousque omnia prima consumantur, semper remanet idem ignis numero; quia semper quod additur transit in præexistens. Et similiter est intelligendum in corporibus viventibus, in quibus ex nutrimento restauratur id quod per calorem naturalem consumitur.

ARTICULUS II. — UTRUM SEMEN SIT DE SUPERFLUO ALIMENTI.

De his etiam Sent. II, dist. 50, quæst. II, art. 2, et IV, dist. 44, quæst. I, art. 2, quæst. IV, et Cont. gent. lib. III, cap. 121, princ. et cap. 122.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quòd semen non sit de superfluo alimenti, sed de substantia generantis. Dicit enim Damascenus (De orth. fid. cap. 8, à med.), quòd « generatio est opus naturæ ex substantia generantis producens illud quod generatur. » Sed id quod generatur, generatur ex semine. Ergo semen est de substantia generantis.

2. Præterea, secundum hoc filius assimilatur patri, quòd ab eo aliquid accipit. Sed si semen, ex quo aliquid generatur, sit de superfluo alimenti, nihil acciperet aliquis ab avo, et præcedentibus, in quibus hoc alimentum nullo modo fuit. Ergo non assimilaretur aliquis avo et præcedentibus magis quam aliis hominibus.

3. Præterea, alimentum hominis generantis quandoque est ex carnibus bovis, vel porci, et aliorum huiusmodi. Si igitur semen esset de superfluo alimenti, homo generatus ex semine maiorem affinitatem haberet cum bove et porco, quam cum patre, et aliis consanguineis.

4. Præterea, Augustinus dicit (Super Gen. ad litt. lib. x, cap. 20), quòd « nos fuimus in Adam non solum secundum seminalem rationem, sed etiam secundum corpulentam substantiam. » Hoc autem non esset, si semen esset ex superfluo alimenti. Ergo semen non est ex superfluo alimenti.

Sed *contra* est quod Philosophus probat multipliciter (De gen. animal. lib. 1, cap. 19), quòd « semen est superfluum alimenti. »

CONCLUSIO. — Cùm semen sit illud quod generatur ex alimento antequam con-

vertatur in substantiam membrorum, rectè dicitur semen esse de superfluo alimenti, seu de parte alimenti non necessaria ad alendum.

Respondeo dicendum quòd ista quæstio aliquid dependet ex præmissis (art. præc. et quæst. cxviii, art. 1). Si enim in natura humana est virtus ad communicandum suam formam materiæ alienæ, non solum in alio, sed etiam in ipso; manifestum est quòd alimentum, quod est in principio dissimile, in fine fit simile per formam communicatam. Est autem naturalis ordo, ut aliquid gradatim de potentia reducat in actum. Et ideo in his quæ generantur, invenimus quòd primò unumquodque est imperfectum, et postea perficitur. Manifestum est autem quòd commune se habet ad proprium et determinatum, ut imperfectum ad perfectum; et ideo videmus quòd in generatione animalis prius generatur animal quàm homo vel equus. Sic igitur et ipsum alimentum primò quidem accipit quamdam virtutem communem respectu omnium partium corporis, et in fine determinatur ad hanc partem vel ad illam. Non autem est possibile quòd accipiatur pro semine id quod jam conversum est in substantiam membrorum per quamdam resolutionem; quia illud resolutum, si non retineret naturam ejus à quo resolvitur, tunc jam esset recedens à natura generantis, quasi in via corruptionis existens; et sic non haberet virtutem convertendi aliud in similem naturam. Si verò retineret naturam ejus à quo resolvitur, tunc esset contractum ad determinatam partem, et non haberet virtutem movendi ad naturam totius, sed solum ad naturam partis: nisi fortè quis dicat quòd esset resolutum ab omnibus partibus corporis, et quòd retineat naturam omnium partium: et sic semen esset quasi quoddam parvum animal in actu; et generatio animalis ex animali non esset nisi per divisionem; sicut lutum generatur ex luto, et sicut accidit in animalibus quæ decisa vivunt. Hoc autem est inconveniens. Relinquitur ergo quòd semen non sit decisa ab eo quod erat actu totum, sed magis in potentia totum, habens virtutem ad productionem totius corporis derivatam ab anima generantis, ut supra dictum est (art. præc.). Hoc autem quod est in potentia ad totum, est illud quod generatur ex alimento, antequam convertatur in substantiam membrorum; et ideo ex hoc semen accipitur. Et secundum hoc virtus nutritiva dicitur deservire generativæ; quia id quod est conversum per virtutem nutritivam, accipitur à virtute generativa ut semen. Et hujus signum ponit Philosophus (De gener. anim. lib. 1, cap. 18), quòd animalia magni corporis, quæ indigent multo nutrimento, sunt pauci seminis secundum quantitatem sui corporis, et paucae generationis; et similiter homines pingues sunt pauci seminis propter eandem causam.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd generatio est de substantia generantis in animalibus et plantis, inquantum semen habet virtutem ex forma generantis, et inquantum est in potentia ad substantiam ipsius.

Ad *secundum* dicendum, quòd assimilatio generantis ad genitum non fit propter materiam, sed propter formam agentis, quod generat sibi simile. Unde non oportet, ad hoc quòd aliquis assimiletur avo, quòd materia corporalis seminis fuerit in avo, sed quòd sit in semine aliqua virtus derivata ab avo, mediante patre.

Et similiter dicendum est ad *tertium*; nam affinitas non attenditur secundum materiam, sed magis secundum derivationem formæ.

Ad *quartum* dicendum, quòd verbum Augustini non est sic intelligendum, quòd in Adam actu fuerit aut seminalis ratio hujus hominis propinqua, aut corpulenta ejus substantia. Sed utrumque fuit in Adam secundum

originem. Nam et materia corporalis, quæ ministrata est à matre, quam vocat *corpulentam substantiam* (1), derivatur originaliter ab Adam; et similiter virtus activa existens in semine patris, quæ est hujus hominis propinqua ratio seminalis. Sed Christus dicitur fuisse in Adam secundum corpulentam substantiam, sed non secundum seminalem rationem; quia materia corporis ejus, quæ ministrata est à Matre Virgine, derivata est ab Adam; sed virtus activa non est derivata ab Adam, quia corpus ejus non est formatum per virtutem virilis seminis, sed operatione Spiritus sancti; talis enim partus decebat eum qui est super omnia benedictus Deus in sæcula sæculorum. Amen.

(4) Hic quæri potest, ut animadvertit editio **Parmensis** recentissima, quo sensu intelligendum sit, Beatissimam Virginem Christi matrem ei ministrasse *corpulentam substantiam*? Utrum scilicet in ejus conceptione præstiterit, necne? Nos tenemus id supernaturaliter omnino contigisse; ita ut Spiritus S., purissimum Beatæ Virginis sanguinem conceptui aptum, in uterum deduxerit, ex quo Sacrum Christi Corpus organizatum formaverit, eique animam creatam infuderit; et sic, quod efficaciam et virtutis est in virili semine, modo excellentiori præstiterit Spiritus S.; Virginem autem, more aliarum feminarum, præparasse et subministrasse materiam corporalem. Quanquam hoc naturaliter

procedere potuisse docuit Paulus Zacchia totius status ecclesiastici protomedicus generalis in quæstionib. medico legalib. l. vii, tit. 3, quæst. 1, n. 57, animadvertens: « quod, in naturalibus aliis conceptionibus, aliquando ita præsens est semen in vicinissimis uteri locis, in quibus fit conceptio, ut nullo motu opus sit ad hoc, ut cum virili semine misceatur: unde est quod aliquæ absque ulla omnino voluptate, quantum est ex parte expulsionis proprii seminis, concipiunt; quod et naturaliter in sacratissima Virgine Salvatorem mundi concipiente evenisse potuit: et sic, etiamsi proprium semen præstiterit, nullâ tamen labe illibatam corporis mentisque virginitatem violavit. »

INDEX

PRIMÆ SECUNDÆ SUMMÆ S. THOMÆ

CONTINENS OMNES QUÆSTIONES, QUÆ IN EA PARTE EXPLICANTUR,
SERVATO EO, QUI IN AUCTORE EST, ORDINE.

DE FINE ULTIMO HOMINIS IN COMMUNI. — *Quæstio prima.*

Utrùm homini conveniat agere propter finem.

- agere propter finem sit proprium rationalis creaturæ.
- actus hominis recipiant speciem ex fine.
- sit aliquis finis ultimus humanæ vitæ.
- unius hominis possint esse plures ultimi fines.
- homo ordinet omnia in ultimum finem.
- idem sit ultimus finis omnium hominum.
- in illo ultimo fine aliæ creaturæ conveniant.

DE BEATITUDINE HOMINIS, IN QUIBUS CONSISTAT. — *Quæstio 2.*

Utrùm consistat beatitudo hominis in divitiis.

—	—	honoribus.
—	—	fama sive gloria.
—	—	potestate.
—	—	aliquo corporis bono.
—	—	voluptate.
—	—	aliquo bono animæ.
—	—	aliquo bono creato.

DE BEATITUDINE, QUID EST. — *Quæstio 3.*

Utrùm beatitudo sit aliquid increatum.

- sit operatio.
- sit operatio sensitivæ partis, an intellectivæ tantum.
- si est intellectivæ partis, sit operatio intellectus an voluntatis.
- si est operatio intellectus, sit operatio intellectus speculativi, an practici.
- si est operatio intellectus speculativi, an consistat in speculatione scientiarum speculativarum.
- sit in speculatione substantiarum separatarum scilicet angelorum.
- sit in sola speculatione Dei, qua per essentiam videtur.

DE HIS QUÆ EXIGUNTUR AD BEATITUDINEM. — *Quæstio 4.*

Utrùm delectatio requiratur ad beatitudinem.

- in beatitudine sit principalius an visio, an delectatio.
- ad beatitudinem requiratur comprehensio.
- requiratur rectitudo voluntatis.
- ad beatitudinem hominis requiratur corpus.
- requiratur ad eam perfectio corporis.
- requirantur ad eam aliqua exteriora bona.
- requiratur ad eam societas amicorum.

DE ADEPTIONE BEATITUDINIS. — *Quæstio 5.*

Utrùm homo possit consequi beatitudinem.

- unus homo possit esse beator alio.
- aliquis possit esse in hac vita beatus.
- beatitudo habita possit amitti.
- homo per sua naturalia possit acquirere beatitudinem.
- homo consequatur beatitudinem per actionem alicujus superioris creaturæ.
- requirantur aliqua opera hominis ad hoc quod homo beatitudinem consequatur a Deo.
- omnis homo appetat beatitudinem.

INDEX.

DE VOLUNTARIO ET INVOLUNTARIO. — *Quæstio 6.*

Utrùm in humanis actibus inveniatur voluntarium.

- inveniatur in animalibus brutis.
- voluntarium possit esse absque omni actu.
- violentia voluntati possit inferri.
- violentia causet involuntarium.
- metus causet involuntarium simpliciter.
- concupiscentia causet involuntarium.
- ignorantia causet involuntarium.

DE CIRCUMSTANTIIS HUMANORUM ACTUUM, IN QUIBUS VOLUNTARIUM ET INVOLUNTARIUM INVENIATUR. — *Quæstio 7.*

Utrùm circumstantia sit accidens actus humani, vel quid sit.

- circumstantiæ humanorum actuum sint considerandæ a Theologo.
- convenienter assignentur circumstantiæ in tertio Ethicorum.
- sint principales circumstantiæ propter quid, et ea quibus est operatio, ut dicitur in tertio Ethicorum.

DE VOLUNTATE, QUORUM SIT UT VOLITORUM. — *Quæstio 8.*

Utrùm voluntas sit tantùm boni.

- voluntas sit tantùm finis, ac eorum quæ sunt ad finem.
- voluntas, si est eorum quæ sunt ad finem, uno actu moveatur in finem, et in ea quæ sunt ad finem.

DE MOTIVO VOLUNTATIS. — *Quæstio 9.*

Utrùm voluntas moveatur ab intellectu.

- — ab appetitu sensitivo moveatur.
- — moveat seipsam.
- — moveatur ab aliquo exteriori principio.
- — moveatur à corpore cœlesti.
- — moveatur à Deo solo sicut ab exteriori principio.

DE MODO QUO VOLUNTAS MOVETUR. — *Quæstio 10.*

Utrùm voluntas moveatur ad aliquid naturaliter.

- — de necessitate à suo subjecto.
- — de necessitate ab inferiori appetitu.
- — de necessitate ab exteriori motivo, quod est Deus.

DE FRUITIONE QUÆ EST ACTUS VOLUNTATIS. — *Quæstio 11.*

Utrùm frui sit actus appetitivæ potentiæ.

- frui conveniat tantùm rationali creaturæ, an etiam animalibus brutis.
- fructio sit tantum ultimi finis.
- sit solùm finis habitus.

DE INTENTIONE QUÆ EST ACTUS VOLUNTATIS. — *Quæstio 12.*

Utrùm intentio sit actus intellectus, an voluntatis.

- sit tantùm ultimi finis.
- aliquis possit simul duo intendere.
- intentio finis sit idem actus cum voluntate ejus, quod est ad finem.
- intentio conveniat brutis animalibus.

DE ELECTIONE QUÆ EST ACTUS VOLUNTATIS IN COMPARATIONE AD EA QUÆ SUNT AD FINEM. — *Quæstio 13.*

Utrùm electio sit actus voluntatis an rationis.

- — conveniat brutis animalibus.
- — sit solùm eorum quæ sunt ad finem, an etiam quandoque ipsius finis.
- — sit tantùm eorum quæ per nos aguntur.
- — sit solùm possibile.
- homo ex necessitate eligat, an liberè.

DE CONSIDIO QUOD PRÆCEDIT ELECTIONEM. — *Quæstio 14.*

Utrum consilium sit inquisitio.

- electio sit de fine, an solum de his quæ sunt ad finem.
- — sit de his solum quæ à nobis aguntur.
- — sit de omnibus quæ à nobis aguntur.
- — ordine resolutorio procedat.
- — procedat in infinitum.

DE CONSENSU QUI EST ACTUS VOLUNTATIS IN COMPARATIONE AD EA QUÆ SUNT
AD FINEM. — *Quæstio 15.*

Utrum consensus sit actus appetitivæ, an apprehensivæ virtutis.

- conveniat brutis animalibus.
- consensus sit de fine, an de his quæ sunt ad finem.
- consensus in actum pertineat solum ad superiorem animæ partem.

DE USU QUI EST ACTUS VOLUNTATIS, IN COMPARATIONE AD EA QUÆ SUNT
AD FINEM. — *Quæstio 16.*

Utrum uti sit actus voluntatis.

- conveniat brutis animalibus.
- sit tantum eorum quæ sunt ad finem, vel etiam finis.
- usus præcedat vel sequatur electionem.

DE ACTIBUS IMPERATIS A VOLUNTATE. — *Quæstio 17.*

Utrum imperare sit actus rationis, an voluntatis.

- imperare pertineat ad bruta animalia.
- imperium præcedat usum, an è converso.
- imperium et actus imperatus sint actus unus, an diversi.
- imperentur actus voluntatis.
- — rationis.
- — appetitus sensitivi.
- — animæ vegetabilis.
- — exteriorum membrorum.

DE BONITATE ET MALITIA HUMANORUM ACTUUM IN GENERALI. — *Quæstio 18.*

Utrum omnis humana actio sit bona, an aliqua sit mala.

- actio hominis habeat bonitatem vel malitiam ex objecto.
- hoc habeat ex circumstantia.
- hoc habeat ex fine.
- aliqua actio hominis sit bona, vel mala in sua specie.
- actus habeat speciem boni vel mali ex fine.
- species quæ est ex fine, contineatur sub specie quæ est ex objecto, sicut sub genere vel è converso.
- aliquis actus sit indifferens secundum suam speciem.
- — — individuum.
- aliqua circumstantia constituat actum moralem in specie boni vel mali.
- omnis circumstantia augens bonitatem vel malitiam constituat actum moralem in specie boni vel mali.

DE BONITATE ET MALITIA HUMANORUM ACTUUM INTERIORIS VOLUNTATIS.
Quæstio 19.

Utrum bonitas dependeat ex objecto.

- — solo objecto.
- — ratione.
- — lege æterna.
- ratio errans obliget.
- voluntas contra legem Dei sequens rationem errantem sit mala.
- bonitas voluntatis in his quæ sunt ad finem dependeat ex intentione finis.
- quantitas bonitatis vel malitiæ in voluntate sequatur quantitatem boni vel mali in intentione.
- bonitas voluntatis dependeat ex conformitate ad voluntatem divinam.
- necessarium sit voluntatem humanam conformari voluntati divinæ in volito ad hoc quod sit bona.

INDEX.

DE BONITATE ET MALITIA EXTERIORUM ACTUUM HUMANORUM. — *Quæstio 20.*

- Utrùm bonitas vel malitia per prius sit in actu voluntatis, an in actu exteriori.
— tota bonitas et malitia exterioris actus dependeat ex bonitate voluntatis.
— bonitas et malitia sit eadem interioris et exterioris actus.
— actus exterior aliquid addat de bonitate et malitia supra actum interiorem.
— eventus sequens aliquid addat de bonitate vel malitia ad exteriorem actum.
— idem actus exterior possit esse bonus et malus.

DE HIS QUÆ CONSEQUUNTUR ACTUS HUMANOS RATIONE BŒNITATIS ET MALITIÆ.

Quæstio 21.

- Utrùm actus humanus inquantum est bonus vel malus, habeat rationem rectitudinis vel peccati.
— habeat rationem laudabilis vel culpabilis.
— — meriti vel demeriti.
— — meriti vel demeriti apud Deum.

DE PASSIONIBUS ANIMÆ IN GENERALI. — *Quæstio 22.*

- Utrùm aliqua passio sit in anima.
— magis sit in parte appetitiva quàm in apprehensiva.
— magis sit in appetitu sensitivo quàm in intellectivo, qui dicitur voluntas.

DE DIFFERENTIA PASSIONUM AD INVICEM. — *Quæstio 23.*

- Utrùm passiones quæ sunt in concupiscibili sint diversæ ab his quæ sunt in irascibili.
— contrarietas passionum irascibilis sit secundum contrarietatem boni et mali.
— sit aliqua passio animæ non habens contrarium.
— sint aliquæ passiones differentes specie in eadem potentiâ, non contrariæ ad invicem.

DE BONO ET MALO CIRCA PASSIONES ANIMÆ. *Quæstio 24.*

- Utrùm bonum et malum morale possint in passionibus animæ inveniri.
— omnis passio animæ sit mala moraliter.
— missio addat vel diminuat ad bonitatem vel malitiam actus.
— aliqua passio sit bona vel mala ex sua specie.

DE ORDINE PASSIONUM AD INVICEM. — *Quæstio 25.*

- Utrùm passiones irascibilis sint priores passionibus concupiscibilis, vel è converso.
— amor sit prima passionum concupiscibilis.
— spes sit prima inter passiones irascibilis.
— istæ quatuor, scilicet gaudium, tristitia, spes, et timor, sint principales passiones.

DE PASSIONIBUS ANIMÆ IN SPECIALI, ET DE PASSIONIBUS APPETITUS

CONCUPISCIBILIS. DE AMORE. — *Quæstio 26.*

- Utrùm amor sit in concupiscibili.
— amor sit passio.
— amor sit idem quod dilectio.
— convenienter dividatur in amorem amicitiae, amorem concupiscentiae.

DE CAUSA AMORIS. — *Quæstio 27.*

- Utrùm bonum sit sola causa amoris.
— cognitio sit causa amoris.
— similitudo sit causa amoris.
— aliqua alia passionum animæ sit causa amoris.

DE EFFECTIBUS AMORIS. — *Quæstio 28.*

- Utrùm unio sit effectus amoris.
— mutua inhaesio sit ejus effectus.
— ecstasis sit ejus effectus.
— zelus sit ejus effectus.
— amor sit passio læsiva amantis.
— — causa omnium quæ amans agit.

DE ODI0. — *Quæstio 29.*

Utrùm causa et objectum odii sit malum.

- odium causetur ex amore.
- odium sit fortius quàm amor.
- aliquis possit habere odio seipsum.
- — — — — veritatem.
- aliquid possit haberi odio in universali.

DE CONCUPISCENTIA. — *Quæstio 30.*

Utrùm concupiscentia sit tantùm in appetitu sensitivo.

- concupiscentia sit passio specialis.
- sint aliquæ concupiscentiæ naturales, et aliquæ non naturales.
- concupiscentia sit infinita.

DE DELECTATIONE SECUNDUM SE. — *Quæstio 31.*

Utrùm delectatio sit passio.

- delectatio sit in tempore.
- differat a gaudio.
- delectatio sit in appetitu intellectivo.
- delectationes corporales et sensibiles sint majores delectationibus spiritualibus et intelligibilibus.
- delectationes tactus sint majores delectationibus quæ sunt secundùm alios sensus.
- aliqua delectatio sit non naturalis.
- delectatio possit esse delectationi contraria.

DE CAUSA DELECTATIONIS. — *Quæstio 32.*

Utrùm operatio sit causa propria delectationis.

- motus sit causa delectationis.
- spes et memoria sint causa delectationis.
- tristitia sit causa delectationis.
- actiones aliorum sint nobis causa delectationis.
- benefacere alteri sit causa delectationis.
- similitudo sit causa delectationis.
- admiratio sit causa delectationis.

DE EFFECTIBUS DELECTATIONIS. — *Quæstio 33.*

Utrùm delectationis sit dilatare.

- delectatio causet sui sitim vel desiderium.
- — — — — impediatur usum rationis.
- — — — — perficiatur operatioem.

DE BONITATE ET MALITIA. — *Quæstio 34.*

Utrùm omnis delectatio sit mala.

- omnis delectatio sit bona.
- aliqua delectatio sit optima.
- delectatio sit mesura, vel regula, secundùm quam indicetur bonum vel malum in moralibus.

DE TRISTITIA SEU DOLORE. — *Quæstio 35.*

Utrùm dolor sit passio animæ.

- tristitia sit idem quod dolor.
- tristitia seu dolor sit contrarius delectationi.
- omnis tristitia omni delectationi contrarietur.
- delectationi contemplationis sit aliqua tristitia contraria.
- magis sit fugienda tristitia quàm delectatio appetenda.
- dolor exterior sit major quàm exterior.
- sint tantùm quatuor species tristitiæ.

DE CAUSIS TRISTITIÆ SEU DOLORIS. — *Quæstio 36.*

Utrùm causa doloris sit bonum amissum, vel malum conjunctum.

- concupiscentia sit causa doloris.
- appetitus unitatis sit causa doloris.
- potestas cui non potest resisti, sit causa doloris.

INDEX.

DE EFFECTIBUS DOLORIS SEU TRISTITIÆ. — *Quæstio 37.*

Utrùm dolor auferat facultatem addiscendi.

- aggravatio animi sit effectus tristitiæ vel doloris.
- tristitia vel dolor debilitet omnem operationem.
- tristitia magis noceat corpori, quam aliæ animæ passiones.

DE REMEDIIS TRISTITIÆ SEU DOLORIS. — *Quæstio 38.*

Utrùm dolor et tristitia mitigetur per quamlibet delectationem.

- mitigetur per fletum.
- — per compassionem amicorum.
- — per contemplationem veritatis.
- — per somnum et balnea.

DE BONITATE ET MALITIA TRISTITIÆ. — *Quæstio 39.*

Utrùm tristitia sit mala.

- tristitia possit esse bonum honestum.
- — utile.
- dolor corporis sit summum malum.

DE PASSIONIBUS IRASCIBILIS. DE SPE ET DESPERATIONE. — *Quæstio 40.*

Utrùm spes sit idem quod desiderium.

- — in vi apprehensiva, an in vi appetitiva.
- — in brutis animalibus.
- spei contrarietur desperatio.
- causa spei sit experientia.
- in juvenibus et in ebriosis abundet spes.
- spes sit causa amoris.
- spes conferat ad operationem, vel magis impediat.

DE TIMORE SECUNDUM SE. — *Quæstio 41.*

Utrùm timor sit passio animæ.

- — specialis passio.
- sit aliquis timor naturalis.

De speciebus timoris.

DE OBJECTO TIMORIS. — *Quæstio 42.*

Utrùm objectum timoris sit bonum vel malum.

- malum naturæ sit objectum timoris.
- timor sit de malo culpæ.
- ipse timor timeri possit.
- repentina magis timeantur.
- ea, contra quæ non est remedium, magis timeantur.

DE CAUSA TIMORIS. — *Quæstio 43.*

Utrùm causa timoris sit amor.

Utrùm causa timoris sit defectus.

DE EFFECTIBUS TIMORIS. — *Quæstio 44.*

Utrùm timor faciat contradictionem.

- faciat consiliativos.
- faciat tremorem.
- impediat operationem.

DE AUDACIA. — *Quæstio 45.*

Utrùm audacia sit contraria timori.

- audacia sequatur spem.

De causa audaciæ.

De effectu audaciæ.

INDEX.

DE IRA SECUNDUM SE. — *Quæstio 46.*

Utrùm sit specialis passio.

- objectum iræ sit bonum, an malum.
- ira sit in concupiscibili.
- — — cum ratione.
- — — naturalior quàm concupiscentia.
- — — gravior quàm odium.
- — — ad illos solum ad quos est iustitia.
- fel, mania, et furor, sicut species iræ.

DE CAUSA EFFECTIVA IRÆ, ET DE REMEDIIS EJUS. — *Quæstio 47.*

Utrùm semper motivum iræ sit aliquid factum contra eum qui irascitur.

- sola parvipensio vel despectio sit motivum iræ.
- excellentia irascentis sit causa iræ.
- defectus hominis sit causa quod contra eum aliquis irascatur.]

DE EFFECTIBUS IRÆ. — *Quæstio 48.*

Utrùm ira causet delectationem.

- ira maxime causet furorem in corde.
- ira maxime impediatur rationis usum.
- ira causet taciturnitatem.

DE HABITIBUS IN GENERALI QUANTUM AD SUBSTANTIAM EORUM. — *Quæstio 49.*

Utrùm habitus sit qualitas.

- habitus sit determinata species qualitatis.
- habitus importet ordinem ad actum.

De necessitate habituum : utrùm scilicet sit necessarium esse habitum.

DE SUBJECTO HABITUUM. — *Quæstio 50.*

Utrùm in corpore sit aliquis habitus.

- anima sit subjectum habitus secundum suam essentiam, vel secundum suam potentiam.
- in potentiis sensitivæ partis possit esse aliquis habitus.
- in ipso intellectu sit aliquis habitus.
- in voluntate sit aliquis habitus.
- in substantiis separatis sit aliquis habitus.

DE CAUSA HABITUUM QUANTUM AD GENERATIONEM IPSORUM. — *Quæstio 51.*

Utrùm aliquis habitus sit à natura.

- aliquis habitus causetur ex actibus.
- per unum actum possit generari habitus.
- aliqui habitus sint hominibus infusi à Deo.

DE CAUSA HABITUUM QUANTUM AD AUGMENTUM. — *Quæstio 52.*

Utrùm habitus augeantur.

- habitus augeantur per additionem.
- quilibet actus augeat habitum.

DE CORRUPTIONE ET DIMINUTIONE HABITUUM. — *Quæstio 53.*

Utrùm habitus corrumpi possit.

- possit diminui.
- habitus corrumpatur, vel diminuatur per solam cessationem ab opere.

DE DISTINCTIONE HABITUUM. — *Quæstio 54.*

Utrùm multi habitus possint esse in una potentia.

- habitus distinguantur secundum sua objecta.
- habitus distinguantur secundum bonum et malum.
- unus habitus ex multis habitibus constituatur.

DE VIRTUTIBUS QUANTUM AD SUAS ESSENTIAS. — *Quæstio 55.*

Utrùm virtus humana sit habitus.

- sit habitus operativus.
- sit habitus bonus.

De diffinitione virtutis.

INDEX

DE SUBJECTO VIRTUTIS. — *Quæstio 56.*

- Utrum virtus sit in potentia animæ sicut in subjecto.
- una virtus possit esse in pluribus potentiis.
 - intellectus possit esse subjectum virtutis.
 - irascibilis et concupiscibilis possit esse subjectum virtutis.
 - vires apprehensivæ sensitivæ sint subjectum virtutis.
 - voluntas possit esse subjectum virtutis.

DE DISTINCTIONE VIRTUTUM INTELLECTUALIUM. — *Quæstio 57.*

- Utrum habitus intellectuales speculativi sint virtutes.
- sint tantum tres, scilicet sapientia, scientia, et intellectus.
 - habitus intellectualis, qui est ars, sit virtus.
 - prudentia sit virtus distincta ab arte.
 - prudentia sit virtus necessaria homini.
 - ebullia, syneesis, et gnome sint virtutes adjunctæ prudentiæ.

DE DISTINCTIONE VIRTUTUM MORALIUM AB INTELLECTUALIBUS. — *Quæstio 58.*

- Utrum omnis virtus sit virtus moralis.
- virtus moralis distinguatur ab intellectuali.
 - sufficienter dividatur virtus per moralem et intellectualem.
 - moralis virtus possit esse sine intellectuali.
 - è converso intellectualis possit esse sine morali.

DE DISTINCTIONE VIRTUTUM MORALIUM SECUNDUM COMPARATIONEM AD PASSIONES. — *Quæstio 59.*

- Utrum virtus moralis sit passio.
- — possit esse cum passione.
 - — possit esse cum tristitia.
 - omnis virtus moralis sit circa passiones.
 - aliqua virtus moralis possit esse cum passione.

DE DISTINCTIONE VIRTUTUM MORALIUM AD INVICEM. — *Quæstio 60.*

- Utrum sit tantum una virtus moralis.
- virtutes morales quæ sunt circa operationes, distinguantur ab his quæ sunt circa passiones.
 - circa operationes sit una tantum virtus moralis.
 - circa diversas passiones sint diversæ virtutes morales.
 - virtutes morales distinguantur secundum diversa objecta passionum.

DE VIRTUTIBUS CARDINALIBUS. — *Quæstio 61.*

- Utrum virtutes morales debeant dici cardinales, vel principales.
- De numero earum, utrum scilicet sint tantum quatuor, scilicet prudentia, iustitia, temperantia, et fortitudo.
- Quæ sint virtutes hujusmodi.
- Utrum differant ad invicem.
- dividantur convenienter virtutes, in politicas, purgatorias, purgati animi et exemplares.

DE VIRTUTIBUS THEOLOGICIS. — *Quæstio 62.*

- Utrum aliquæ virtutes sint theologicæ.
- virtutes theologicæ distinguantur ab intellectualibus et moralibus.
- Quot et quæ sint hujusmodi.
- De ordine earum, utrum scilicet fides sit prior spe, et spes sit prior charitate.

DE CAUSA VIRTUTUM. — *Quæstio 63.*

- Utrum virtus sit in nobis à natura.
- aliqua virtus causetur in nobis ex assuetudine operum.
 - aliquæ virtutes morales sint in nobis per infusionem.
 - virtus quam acquirimus ex assuetudine operum sit ejusdem speciei cum virtute infusa.

DE MEDIO VIRTUTUM. — *Quæstio 64.*

- Utrum virtutes morales sint in medio.
- medium virtutis moralis sit medium rei vel rationis.
 - virtutes intellectuales consistant in medio.
 - virtutes theologicæ consistant in medio.

INDEX.

DE CONNEXIONE VIRTUTUM. — *Quæstio 65.*

- Utrùm virtutes morales sint ad invicem connexæ.
— virtutes morales possint esse sine charitate.
— charitas possit esse sine eis.
— fides et spes possint esse sine charitate.
— charitas possit esse sine eis, scilicet fide et spe.

DE ÆQUALITATE VIRTUTUM. — *Quæstio 66.*

- Utrùm virtus possit esse major vel minor.
— omnes virtutes simul in eodem existentes sint æquales.
De comparatione virtutum moralium ad intellectuales.
— moralium ad invicem.
— intellectualium ad invicem.
— theologicarum ad invicem.

DE DURATIONE VIRTUTUM POST HANC VITAM. — *Quæstio 67.*

- Utrùm virtutes morales maneant post hanc vitam.
— virtutes intellectuales maneant.
— fides maneant.
— remaneat spes.
— aliquid fidei vel spei remaneat.
— remaneat charitas.

DE DONIS. — *Quæstio 68.*

- Utrùm dona differant à virtutibus.
De necessitate donorum, utrùm scilicet dona necessaria sint hominibus ad salutem.
Utrùm dona sint habitus.
Quæ et quot sint.
Utrùm dona sint connexa.
— maneant in patriâ.
De comparatione eorum ad invicem.
— ad virtutes.

DE BEATITUDINIBUS. — *Quæstio 69.*

- Utrùm beatitudines à donis et virtutibus distinguantur.
— præmia beatitudinum pertineant ad hanc vitam.
De numero beatitudinum.
De convenientia præmiorum quæ eis attribuuntur.

DE FRUCTIBUS. — *Quæstio 70.*

- Utrùm fructus Spiritus sancti sint actus.
Differant à beatitudinibus.
De numero eorum.
De oppositione eorum ad opera carnis.

DE PECCATIS ET VITIIS SECUNDUM SE. — *Quæstio 71.*

- Utrùm vitium contrarietur virtuti.
— vitium sit contra naturam.
— — pejus quam actus vitiosus.
— actus vitiosus possit esse simul cum virtute.
— in omni peccato sit aliquis actus vitiosus.
De definitione peccati quam Augustinus ponit, 22, contra Faustum; scilicet quod peccatur est dictum, vel factum, vel concupitum contra legem æternam.

DE DISTINCTIONE PECCATORUM. — *Quæstio 72.*

- Utrùm peccata distinguantur specie secundum objecta.
— convenienter distinguantur peccata spiritualia à carnalibus.
— peccata distinguantur specie secundum causas.
— secundum eos in quos peccatur, scilicet in Deum, proximum, et seipsum.
— veniale et morale differant specie.
— secundum omissionem et commissionem.
— — diversum peccati processum.
— — abundantiam et defectum.
— — diversas circumstantias.

INDEX.

DE COMPARATIONE PECCATORUM. — *Quæstio 73.*

Utrùm omnia peccata et vitia sint connexa.

- omnia sint paria.
- gravitas peccatorum attendatur secundùm objecta.
- secundùm dignitatem virtutum quibus peccata opponuntur.
- peccata carnalia sint graviora quàm spiritualia.
- secundùm causas peccatorum attendatur gravitas ipsorum.
- — circumstantias.
- — quantitatem nocuenti.
- — conditionem personæ in quam peccatur.
- propter magnitudinem personæ peccantis aggravetur peccatum.

DE SUBJECTO PECCATORUM SIVE VITIORUM. — *Quæstio 74.*

Utrùm voluntas possit esse subjectum peccati.

- sola voluntas possit esse subjectum peccati.
- sensualitas possit esse subjectum peccati.
- possit esse subjectum peccati mortalis.
- ratio possit esse subjectum peccati.
- peccatum delectationis morosæ, vel non morosæ, sit in ratione inferiori sicut in subjecto.
- peccatum consensus in actum sit in ratione superiori sicut in subjecto.
- consensus in delectationem sit peccatum mortale.
- ratio superior possit esse subjectum peccati venialis.
- in ratione superiori possit esse peccatum veniale circa proprium objectum, id est, secundùm quod inspicit rationes æternas.

DE CAUSIS PECCATORUM IN GENERALI. — *Quæstio 75.*

Utrùm peccatum habeat causam.

- habeat causam interiorem.
- — exteriorem.
- peccatum sit causa peccati.

DE IGNORANTIA QUÆ EST CAUSA PECCATI EX PARTE RATIONIS. — *Quæstio 76.*

Utrùm ignorantia sit causa peccati.

- ignorantia sit peccatum.
- totaliter excuset à peccato.
- diminuat peccatum.

DE CAUSA PECCATI EX PARTE APPETITUS SENSITIVI. — *Quæstio 77.*

Utrùm passio appetitus sensitivi possit movere, vel inclinare voluntatem.

- possit superare rationem contra ejus scientiam.
- peccatum quod ex passione provenit, sit peccatum ex infirmitate.
- hæc passio quæ est amor sui, sit causa omnia peccati.

De his tribus causis quæ ponuntur I Joannis, II : scilicet concupiscentia oculorum, concupiscentia carnis, et superbia vitæ.

Utrùm passio quæ est causa peccati diminuat peccatum.

- ipsum totaliter excuset.
- peccatum quod est ex passione, possit esse mortale.

DE CAUSA PECCATI QUÆ EST EX PARTE VOLUNTATIS QUÆ DICITUR MALITIA.

— *Quæstio 78.*

Utrùm aliquis possit ex certâ malitiâ vel industriâ peccare.

- quicumque peccat ex habitu, ex certâ malitiâ peccet.
- — certâ malitiâ, ex habitu peccet.
- ille qui peccat ex certâ malitiâ gravius peccet quam ille qui peccat ex passione.

DE CAUSIS EXTERIORIBUS PECCATI EX PARTE DEI. — *Quæstio 79.*

Utrùm Deus sit causa peccati.

- à Deo sit actus peccati.
- Deus sit causa excæcationis et obdurationis.
- hæc ordinentur ad salutem eorum qui excæcantur et obdurantur.

INDEX.

DE CAUSA PECCATI EX PARTE DIABOLI. — *Quæstio 80.*

Utrùm diabolus sit directe causa peccati.

- diabolus inducat ad peccandum interius persuadendo.
- diabolus possit necessitatem peccandi inducere.
- omnia peccata ex diaboli suggestionem proveniant.

DE CAUSA PECCATI EX PARTE HOMINIS, ET DE TRADUCTIONE PECCATI ORIGINALIS, CUIUS HOMO EST CAUSA PER ORIGINEM. — *Quæstio 81.*

Utrùm primum peccatum primi hominis in posteros derivetur per originem.

- omnia alia peccata primi parentis vel etiam aliorum parentum per originem in posteros deriventur.
- peccatum originale derivetur ad omnes qui ex Adam per viam seminis generantur.
- — ad illos derivaretur qui miraculosè ex aliqua parte hominis formarentur.
- si femina peccasset, viro non peccante, traduceretur peccatum originale.

DE PECCATI ORIGINALI QUANTUM AD SUAM ESSENTIAM. — *Quæstio 82. !*

Utrùm originale peccatum sit habitus.

- sit tantum unum in nro homine.
- sit concupiscentia.
- sit æqualiter in omnibus.

DE SUBJECTO ORIGINALIS PECCATI. — *Quæstio 83.*

Utrùm subjectum originalis peccati per prius sit caro, an anima.

- si anima, utrùm per essentiam, vel per potentias suas.
- voluntas per prius sit subjectum peccati originalis, quam alia potentia.
- aliqua potentia primæ sint specialiter infecta, scilicet generativa, vis concupiscentialis, et tactus.

DE CAUSA PECCATI SECUNDUM QUOD UNUM PECCATUM EST CAUSA ALTERIUS.

Quæstio 84.

Utrùm cupiditas sit radix omnium peccatorum.

- superbia sit initium omnis peccati.
- præter superbiam et avaritiam debeant dici capitalia vitia quædam, alia specialia vitia.

Quot et quæ sunt capitalia vitia.

DE EFFECTIBUS PECCATI QUANTUM AD CORRUPTIONEM BONI NATURÆ.

Quæstio 85.

Utrùm peccatum diminuat bonum naturæ.

- peccatum totaliter tolli possit.

De quatuor vulneribus quæ Beda ponit, quibus humana natura vulnerata est propter peccatum.

Utrùm privatio modi, speciei et ordinis sit effectus peccati.

- mors et alii defectus corporales sint effectus peccati.
- — homini aliquo modo naturales.

DE EFFECTU PECCATI QUANTUM AD MACULAM ANIMÆ. — *Quæstio 86.*

Utrùm macula animæ sit effectus peccati.

- macula remaneat in anima post actum peccati.

DE EFFECTU PECCATI QUANTUM AD REATUM PŒNÆ, ET DE IPSO REATU PŒNÆ.

Quæstio 87.

Utrùm reatus pœnæ sit effectus peccati.

- unum peccatum possit esse pœna alterius peccati.
- aliquod peccatum faciat reum pœnæ æternæ.
- faciat reum pœnæ infinitæ secundum quantitatem.
- omne peccatum faciat reum æternæ et infinitæ pœnæ.
- reatus pœnæ possit remanere post peccatum.
- omnis pœna inferatur pro aliquo peccato.
- unus puniatur pro peccato alterius.

INDEX.

DE PECCATIS QUÆ DISTINGUUNTUR SECUNDUM REATUM PŒNÆ, ET DE VENIALIBUS PER COMPARATIONEM AD MORTALE. — *Quæstio 88.*

Utrùm veniale peccatum dividatur convenienter contra mortale peccatum.

- peccatum veniale et mortale distinguantur genere.
- veniale peccatum sit dispositio ad mortale.
- veniale peccatum possit fieri mortale.
- circumstantia aggravans possit facere de veniali peccato mortale.
- peccatum mortale possit fieri veniale.

DE VENIALI PECCATO SECUNDUM SE. — *Quæstio 89.*

Utrùm veniale peccatum causet maculam in anima.

De distinctione peccati venialis prout figuratur per lignum, fœnum et stipulam, I ad Cor., II.

Utrùm homo in statu innocentiae potuerit peccare venialiter.

- angelus bonus vel malus possit peccare venialiter.
- primi motus sensualitatis infidelium sint peccata venialia.
- peccatum veniale possit esse simul in aliquo cum solo peccato originali.

DE EXTERIORI PRINCIPIO ACTUUM MOVENTE AD BONUM, SCILICET DE LEGE IN COMMUNI QUANTUM AD EJUS ESSENTIAM. — *Quæstio 90.*

Utrùm lex sit aliquid rationis.

De fine ejus : utrùm scilicet lex ordinetur semper ad bonum commune sicut ad finem.

De causa ejus : scilicet cujuslibet sit facere leges.

De promulgatione ipsius : utrùm scilicet promulgatio sit de ratione legis.

DE LEGIBUS QUANTUM AD EARUM DIFFERENTIAM. — *Quæstio 91.*

Utrùm sit aliqua lex æterna.

- naturalis.
- humana.
- divina.
- sit una tantum, an plures.
- sit aliqua lex peccati seu fomitis.

DE LEGE QUANTUM AD SUOS EFFECTUS. — *Quæstio 92.*

Utrùm effectus legis sit homines facere bonos.

- effectus seu actus legis sint imperare, vetare, permittere et punire, ut legisperitus dicit.

DE LEGIBUS IN SPECIALI QUANTUM AD LEGES SINGULARES ET DE IPSA LEGE ÆTERNA. *Quæstio 93.*

Quæ sit lex æterna.

Utrùm sit omnibus nota,

- omnis lex ab ea derivetur.
- legi æternæ subjiciantur omnia necessaria et æterna.
- contingentia naturalia.
- omnes res humanæ.

DE LEGE NATURALI. — *Quæstio 94.*

Quid sit lex naturalis.

Quæ sint præcepta legis naturalis.

Utrùm omnes actus virtutum sint de lege naturali.

- lex naturalis sit una apud omnes.
- sit mutabilis.
- possit à mente hominis deleri.

DE LEGE HUMANA SECUNDUM SE. — *Quæstio 95.*

De utilitate legis humanæ.

De ejus origine : utrùm scilicet derivetur à lege naturali.

De qualitate ejus.

De divisione ejusdem.

INDEX.

DE LEGE HUMANA QUANTUM AD EJUS POTESTATEM. — *Quæstio 96.*

Utrùm lex humana debeat poni in communi.

- lex humana debeat omnia vitia cohibere.
- omnium virtutum actus debeat ordinare.
- imponat homini necessitatem quantum ad forum conscientie.
- omnes homines legi humanæ subdantur.
- his qui sunt sub lege liceat agere præter verba legis.

DE LEGE HUMANA QUANTUM AD EJUS MUTATIONEM. — *Quæstio 97.*

Utrùm lex humana sit mutabilis.

- lex humana debeat semper mutari quando aliquid melius occurrit.
- lex humana per consuetudinem aboleatur, et utrùm consuetudo obtineat vim legis.
- usus legis humanæ per dispositionem rectorum debeat immutari.

DE LEGE VETERI SECUNDUM SE. — *Quæstio 98.*

Utrùm lex vetus sit bona.

- sit à Deo.
- sit data mediantibus angelis.
- data sit omnibus.
- omnes obliget.
- congruo tempore fuerit data.

DE LEGE VETERI QUANTUM AD PRÆCEPTA EJUS, SCILICET DE PRÆCEPTORUM EJUS DISTINCTIONE. — *Quæstio 99.*

Utrùm veteris legis sint plura præcepta, vel unum tantum.

- lex vetus contineat aliqua præcepta moralia.
- præter moralia præcepta contineat aliqua ceremonialia.
- — hæc contineat aliqua judicialia præcepta.
- — præcepta moralia, ceremonialia, et judicialia contineat aliqua alia.

De modo quo lex inducebat ad observantiam prædictorum.

DE PRÆCEPTIS VETERIS LEGIS, ET DE MORALIBUS. — *Quæstio 100.*

Utrùm omnia præcepta moralia veteris legis sint de lege naturæ.

- sint de actibus omnium virtutum.
- omnia præcepta moralia veteris legis reducantur ad decem præcepta decalogi.

De distinctione præceptorum decalogi.

De numero præceptorum decalogi.

De ordine eorumdem.

De modo tradendi ipsa.

Utrùm sint dispensabilia.

- modus observandi virtutem cadat sub præcepto.
- modus charitatis cadat sub præcepto.

De distinctione aliorum præceptorum moralium.

Utrùm præcepta moralia veteris legis justificent.

DE PRÆCEPTIS CEREMONIALIBUS VETERIS LEGIS SECUNDUM SE. *Quæstio 101.*

Quæ sit ratio præceptorum ceremonialium.

Utrùm sint figuralia.

- debuerint esse multa.

De distinctione ipsorum.

DE PRÆCEPTIS CEREMONIALIBUS QUANTUM AD SUAS CAUSAS. *Quæstio 102.*

Utrùm præcepta ceremonialia habeant causam.

- habeant causam literalem, vel solùm figuralem.

De causis Sacrificiorum.

- Sacramentorum.
- Sacrorum.
- Observantiarum.

INDEX.

DE PRÆCEPTIS CEREMONIALIBUS QUANTUM AD EORUM DURATIONEM.

Quæstio 103.

Utrùm præcepta ceremonialia fuerint ante legem.

- in lege aliqua virtutem habuerint justificandi.
- cessaverint Christo veniente.
- sit peccatum mortale ea observare post Christum.

DE PRÆCEPTIS JUDICIALIBUS IN COMMUNI. — *Quæstio 104.*

Quæ sint judicialia præcepta.

Utrùm sint figuralia.

De duratione eorum, scilicet utrùm obligent in perpetuum.

De distinctione ipsorum.

DE PRÆCEPTIS JUDICIALIBUS QUANTUM AD IPSORUM RATIONEM. — *Quæstio 105.*

De ratione præceptorum judicialium quæ pertinent ad principes.

De his quæ pertinent ad convictum hominum ad invicem.

- extraneos.
- domesticam conversationem.

DE LEGE NOVA, SCILICET EVANGELII SECUNDUM SE. — *Quæstio 106.*

Utrùm lex nova sit scripta vel indita.

De virtute ejus, utrùm justificet.

Utrùm debuêrit dari à principio mundi.

- sit duratura usque ad finem mundi, an debeat ei alia lex succedere.

DE COMPARATIONE LEGIS NOVE AD VETEREM. — *Quæstio 107.*

Utrùm lex nova sit alia lex à lege vetere.

- lex nova impleat veterem.
- contineatur in veteri.

Quæ sit gravior, utrùm lex nova, an vetus.

DE HIS QUÆ CONTINENTUR IN LEGE NOVA. — *Quæstio 108.*

Utrùm lex nova debeat aliqua opera exteriora præcipere vel prohibere.

- sufficienter exteriores actus ordinaverit.
- convenienter instituat homines, quantum ad actus exteriores.
- superaddat consilia præceptis.

DE PRINCIPIO EXTERIORI HUMANORUM ACTUUM, PER QUOD JUVAMUR AD RECTÈ AGENDUM, SCILICET DE GRATIA QUANTUM AD EJUS NECESSITATEM. — *Quæstio 109.*

Utrùm absque gratiâ possit homo aliquod verum cognoscere.

- absque gratiâ Dei possit homo aliquod bonum facere vel velle.
- homo absque gratiâ possit Deum super omnia diligere.
- homo absque gratiâ per sua naturalia possit præcepta legis observare.
- homo absque gratiâ possit mereri vitam æternam.
- homo possit se ad gratiam præparare sine gratiâ.
- absque gratiâ possit homo resurgere à peccato.
- absque gratiâ possit homo vitare peccatum.
- homo gratiam consecutus, possit absque alio divino auxilio bonum facere, et vitare peccatum.
- possit perseverare in bono per seipsum.

DE GRATIA DEI QUANTUM AD EJUS ESSENTIAM. — *Quæstio 110.*

Utrùm gratia ponat aliquid in animâ.

- gratia sit qualitas.
- gratia differat à virtute infusa.

De subjecto gratiæ, utrùm scilicet gratia sit in essentiâ animæ sicut in subjecto.

DE DIVISIONE GRATIÆ. — *Quæstio 111.*

Utrùm gratia convenienter dividatur per gratiam gratis datam, et gratum facientem.

De divisione gratiæ gratum facientis per operantem et cooperantem.

- per prævenientem et subsequenter.

De comparatione gratiæ gratum facientis, et gratis datæ.

INDEX.

DE GRATIA QUANTUM AD EJUS CAUSAM. — *Quæstio 112.*

Utrum solus Deus sit causa efficiens gratiæ.

- requiratur aliqua dispositio ad gratiam ex parte recipientis ipsam per actum liberi arbitrii.
- ex necessitate detur gratia se præparanti ad gratiam.
- gratia sit æqualis in omnibus.
- aliquis possit scire se habere gratiam.

DE GRATIA QUANTUM AD EJUS EFFECTUS. — *Quæstio 113.*

De justificatione impii, quæ est effectus gratiæ operantis, primò quid sit justificatio impii.

Utrum ad eam requiratur gratiæ infusio.

- — aliquis motus liberi arbitrii.
- — motus fidei.
- — motus liberi arbitrii in peccatum.
- præmissis sit connumeranda remissio peccatorum.
- in justificatione impii sit ordo temporis, aut fiat subitò.

De naturali ordine eorum quæ ad justificationem concurrunt.

Utrum justificatio impii sit maximum opus Dei.

- justificatio impii sit miraculosa.

DE MERITO QUOD EST EFFECTUS GRATIÆ COOPERANTIS. — *Quæstio 114.*

Utrum homo possit aliquid mereri à Deo.

- aliquis sine gratiâ possit mereri vitam æternam.
- aliquis per gratiam possit mereri vitam æternam.
- gratia sit principium merendi, mediante charitate principaliter.
- homo possit sibi mereri primam gratiam.
- homo possit eam mereri alii.
- aliquis possit sibi mereri reparationem post lapsum.
- possit aliquis sibi mereri augmentum gratiæ, vel charitatis.
- — finalem perseverantiam,
- bona temporalia cadant sub merito.

FINIS.

PROLOGUS.

Quia, sicut Damascenus dicit (Orth. fid. lib. II, cap. 12, à princ.), homo factus ad imaginem Dei dicitur, secundum quod per imaginem significatur *intellectuale, et arbitrio liberum, et per se potestativum*; postquam prædictum est de *exemplari*, scilicet de Deo et de his quæ processerunt ex divina potestate secundum ejus voluntatem, restat ut consideremus de ejus *imagine*, id est, de homine, secundum quod et ipse est suorum operum principium, quasi liberum arbitrium habens, et suorum operum potestatem.

DIVI THOMÆ AQUINATIS

DOCTORIS ANGELICI

SUMMÆ THEOLOGICÆ

PRIMA SECUNDÆ.

QUÆSTIO I.

DE ULTIMO FINE HOMINIS IN COMMUNI, IN OCTO ARTICULOS DIVISA.

Ubi primò considerandum occurrit de ultimo fine humanæ vitæ; et deinde de his per quæ homo ad hunc finem pervenire potest, vel ab eo deviare. Ex fine enim oportet accipere rationes eorum quæ ordinantur ad finem. Et quia ultimus finis humanæ vitæ ponitur esse beatitudo, oportet primùm considerare de ultimo fine in communi, deinde de beatitudine. — Circa primum quæruntur octo : 1° Utrùm hominis sit agere propter finem. — 2° Utrùm hoc sit proprium rationalis naturæ. — 3° Utrùm actus hominis recipiant speciem à fine. — 4° Utrùm sit aliquis ultimus finis humanæ vitæ. — 5° Utrùm unus hominis possint esse plures ultimi fines. — 6° Utrum homo ordinet omnia in ultimum finem. — 7° Utrùm idem sit finis ultimus omnium hominum. — 8° Utrùm in illo ultimo fine omnes aliæ creaturæ conveniant.

ARTICULUS I. — UTRUM HOMINI CONVENIAT ACERE PROPTER FINEM (1).

De his etiam infra, art. 2 corp. et quæst. VI, art. 4 corp. et quæst. XXVIII, art. 6 corp. et quæst. XCIV, art. 2 corp. et quæst. CIX, art. 6 corp. et Cont. gent. lib. III, cap. 2, et Op. II, cap. 400.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quòd homini non conveniat agere propter finem. Causa enim naturaliter prior est suo effectui. Sed finis habet rationem ultimi, ut ipsum nomen sonat. Ergo finis non habet rationem causæ. Sed propter illud agit homo quòd est causa actionis; cum hæc præpositio *propter* designet habitudinem causæ. Ergo homini non convenit agere propter finem.

2. Præterea, illud quod est ultimus finis, non est propter finem. Sed in quibusdam actionibus sunt ultimus finis, ut patet per Philosophum (*Ethic. lib. I, cap. 1, in princ.*). Ergo non omnia homo agit propter finem.

3. Præterea, tunc videtur homo agere propter finem, quando deliberat. Sed multa homo agit absque deliberatione, de quibus etiam quandoque nihil cogitat; sicut cum aliquis movet pedem vel manum aliis intentus, vel fricat barbam. Non ergo homo omnia agit propter finem.

Sed *contra*, omnia quæ sunt in aliquo genere, derivantur à principio illius generis. Sed finis est principium in operabilibus ab homine, ut patet

(1) Hic non quæritur de hoc vel illo agere, sed universaliter. Finis quoque non hic sumitur pro termino qualicunque, sed prout significat

causam finalem quam describit Philosophus dicens : finem esse id cuius gratiâ fit aliquid (*Met. lib. V, text. 2*).

per Philosophum (Physic. lib. II, text. 85 et 89). Ergo homini convenit omnia agere propter finem.

CONCLUSIO. — Cum hominis proprium sit per rationem et voluntatem agere, et etiam necessariò; omnes hominis actiones, ut sunt hominis, propter finem sunt.

Respondeo dicendum quòd actionum quæ ab homine aguntur, illæ solæ propriè dicuntur humanæ quæ sunt propriæ hominis, inquantum est homo. Differt autem homo ab aliis (1) irrationalibus creaturis in hoc quòd est suorum actuum dominus. Unde illæ solæ actiones vocantur propriè humanæ quarum homo est dominus. Est autem homo dominus suorum actuum per rationem et voluntatem; unde et liberum arbitrium esse dicitur facultas voluntatis et rationis. Illæ ergo actiones propriè humanæ dicuntur quæ ex voluntate deliberata procedunt. Si quæ autem aliæ actiones homini conveniant, possunt dici quidem *hominis actiones*, sed non propriè *humanæ*, cum non sint hominis, inquantum est homo. Manifestum est autem quòd omnes actiones quæ procedunt ab aliqua potentia, causantur ab ea secundum rationem sui objecti. Objectum autem voluntatis est finis et bonum. Unde oportet quòd omnes actiones humanæ propter finem sint.

Ad primum ergo dicendum, quòd finis, etsi sit postremus in executione, est tamen primus in intentione agentis; et hoc modo habet rationem causæ.

Ad secundum dicendum, quòd si qua actio humana sit ultimus finis, oportet eam esse voluntariam; aliàs non esset humana, ut dictum est (in corp. art.). Actio autem aliqua dupliciter dicitur voluntaria, uno modo quia imperatur à voluntate, sicut ambulare vel loqui; alio modo quia elicitur à voluntate, sicut ipsum velle. Impossibile autem est quòd ipse actus à voluntate elicitus sit ultimus finis; nam objectum voluntatis est finis, sicut objectum visus est color. Unde sicut impossibile est quòd primum visibile sit ipsum videre, quia omne videre est alicujus objecti visibilis, ita impossibile est quòd primum appetibile, quod est finis, sit ipsum velle. Unde relinquitur quòd si qua actio humana sit ultimus finis, ipsa sit imperata à voluntate; et ita aliqua actio hominis, ad minus ipsum velle, est propter finem (2). Quidquid ergo homo faciat, verum est dicere quòd homo agat propter finem, etiam agendo actionem quæ est ultimus finis.

Ad tertium dicendum, quòd hujusmodi actiones non sunt propriè humanæ; quia non procedunt ex deliberatione rationis, quæ est proprium principium humanorum actuum; et ideo habent quasi finem imaginatum (3), non autem per rationem præstitutum.

ARTICULUS II. — UTRUM AGERE PROPTER FINEM SIT PROPRIUM RATIONALIS NATURE (4).

De his etiam infra, quest. I, art. 2 corp. et Cont. gent. lib. II, cap. 46, et III, cap. 1, 2, 16, 24, 409, 110 et 111, et De unione Verb. art. 5 corp. et Phys. lib. II, lect. 4, cap. 2 princ. et lect. 40 princ.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quòd agere propter finem sit proprium rationalis naturæ. Homo enim, cujus est agere propter finem, nunquam agit propter finem ignotum. Sed multa sunt quæ non cognos-

(1) Ita cod. Alcan., edit. Rom. et Patav. an. 1698. Theologi, Nicolai et edit. Patav. an. 1712 omittunt *aliis*.

(2) Nam actio imperata includit actum voluntatis à quo dependet; iste verò actus non fit nisi propter aliquid; ex eo actu simul cum actione quæ imperatur exsurgit una totalis seu integra actio humana, ideoque dum homo actionem illam facit, propter finem agit.

(3) Habent finem imaginatum, ut quando scilicet quis movet pedem aut manum, vel finem naturaliter desideratum, v. g. si quis inattentè barbam fricat.

(4) Ex hoc articulo habes quomodo per rationem interimas, quasi in radice, errorem athæorum qui Dei providentiam negant, aut philosophorum qui docent Providentiam de hic inferioribus existentibus non esse.

cunt finem; vel quia omnino carent cognitione, sicut creaturæ insensibiles; vel quia non apprehendunt rationem finis, sicut bruta animalia. Videtur ergo proprium esse rationalis naturæ agere propter finem.

2. Præterea, agere propter finem est ordinare suam actionem ad finem. Sed hoc est rationis opus. Ergo non convenit his quæ ratione carent.

3. Præterea, bonum et finis est objectum voluntatis. Sed voluntas in ratione est (1), ut dicitur (De anima, lib. III, text. 42). Ergo agere propter finem non est nisi rationalis naturæ.

Sed *contra* est quod Philosophus probat (Phys. lib. II, text. 49), quod « non solum intellectus, sed etiam natura agit propter finem. »

CONCLUSIO. — Quanquam omne agens agat propter finem, proprium tamen est rationalis naturæ ut propter finem agat, quasi se agens vel ducens in finem.

Respondeo dicendum quod omnia agentia necesse est agere propter finem. Causarum enim ad invicem ordinarum si prima subtrahatur, necesse est alias subtrahi. Prima autem inter omnes causas est causa finalis. Cujus ratio est, quia materia non consequitur 2) formam, nisi secundum quod movetur ab agente: nihil enim reducit se de potentia in actum. Agens autem non movet nisi ex intentione finis: si enim agens non esset determinatum ad aliquem effectum, non magis ageret hoc quam illud. Ad hoc ergo quod determinatum effectum producat, necesse est quod determinetur ad aliquid certum, quod habet rationem finis. Hæc autem determinatio sicut in rationali natura per rationalem fit appetitum, qui dicitur voluntas; ita in aliis fit per inclinationem naturalem, quæ dicitur appetitus naturalis. Tamen considerandum est quod aliquid suâ actione vel motu tendit ad finem dupliciter: uno modo sicut seipsum ad finem movens, ut homo; alio modo sicut ab alio motum ad finem, sicut sagitta tendit ad determinatum finem ex hoc quod movetur à sagittante, qui suam actionem dirigit in finem. Illa ergo quæ rationem habent, seipsa movent ad finem, quia habent dominium suorum actuum per liberum arbitrium, quod est facultas voluntatis et rationis; illa verò quæ ratione carent, tendunt in finem propter naturalem inclinationem, quasi ab alio mota, non autem à seipsis, cum non cognoscant rationem finis; et ideo nihil in finem ordinare possunt, sed solum in finem ab alio ordinantur. Nam tota irrationalis natura (3) comparatur ad Deum sicut instrumentum ad agens principale, ut supra habitum est (part. I, quæst. XXII, art. 2 ad 4, et quæst. CV, art. 1 ad 2). Et ideo proprium est naturæ rationalis, ut tendat in finem, quasi se agens, vel ducens ad finem; naturæ verò irrationalis, quasi ab alio acta, vel ducta; sive in finem apprehensum, sicut bruta animalia, sive in finem non apprehensum, sicut ea quæ omnino cognitione carent.

Ad *primum* ergo dicendum, quod quando homo per seipsum agit (4) propter finem, cognoscit finem; sed quando ab alio agitur, vel ducitur, putâ cum agit ad imperium alterius, vel cum movetur altero impellente, non est necessarium quod cognoscat finem; et ita est in creaturis irrationalibus.

Ad *secundum* dicendum, quod ordinare in finem est ejus quod seipsum

(1) Id est in mente aut in superiori parte animæ quæ dicitur rationalis.

(2) Ita cod. et editi plurimi. Edit. Rom., non sequitur.

(3) Idem affirmat auctor de creaturis rationalibus (Cont. gent. lib. I, cap. 43, et lib. III,

cap. 147 et cap. 149, et huj. part. quæst. XXX, art. 4 ad 2).

(4) Ita editi fere omnes. Theologi, *homo seipsum agit*. Cod. Alcan. *dicendum quod homo quando per se agit*.

agit in finem; ejus verò quod ab alio agitur in finem, est ordinari in finem; quod potest esse irrationalis naturæ, sed ab aliquo rationem habente.

Ad *tertium* dicendum, quòd objectum voluntatis est finis et bonum in universali. Unde non potest esse voluntas in his quæ carent ratione et intellectu, cum non possint apprehendere universale; sed est in eis appetitus naturalis vel sensitivus determinatus ad aliquod bonum particulare. Manifestum autem est quòd particulares causæ moventur à causa universali; sicut cum rector civitatis, qui intendit bonum commune, movet suo imperio omnia particularia (1) officia civitatis. Et ideo necesse est quòd omnia quæ carent ratione, moveantur in fines particulares ab aliqua voluntate rationali, quæ se extendit in bonum universale, scilicet à voluntate divina.

ARTICULUS III. — UTRUM HUMANI ACTUS RECIPiant SPECIEM IX FINE.

De his etiam infra, art. 4, et quæst. XVIII, art. 2, 5 et 4, et quæst. LXXII, art. 1 et 5, et Sent. II, dist. 40, art. 2 corp. et De malo, quæst. II, art. 4 ad 9.

Ad *tertium* sic proceditur. 1. Videtur quòd actus humani non recipiant speciem à fine. Finis enim est causa extrinseca. Sed unumquodque habet speciem ab aliquo principio intrinseco. Ergo actus humani non recipiunt speciem à fine.

2. Præterea, illud quod dat speciem, oportet esse prius. Sed finis est posterior in esse. Ergo actus humanus non habet speciem à fine.

3. Præterea, idem non potest esse nisi in una specie (2). Sed eumdem numero actum contingit ordinari ad diversos fines. Ergo finis non dat speciem actibus humanis.

Sed *contra* est quod dicit Augustinus in lib. De moribus Eccl. et manichæorum (De mor. manich. cap. 13 æquiv.): « Secundum quòd finis est culpabilis vel laudabilis, secundum hoc sunt opera nostra culpabilia vel laudabilia. »

CONCLUSIO. — Cum actus propriè dicantur humani, inquantum procedunt à voluntate deliberata, cujus objectum est bonum et finis, propriè etiam ex fine speciem recipiunt.

Respondendo dicendum quòd unumquodque sortitur speciem secundum actum, et non secundum potentiam. Unde ea quæ sunt composita ex materia et forma, constituuntur in suis speciebus per proprias formas. Et hoc etiam considerandum est in motibus propriis. Cum enim motus quodammodo distinguatur per actionem et passionem, utrumque horum ab actu speciem sortitur; actio quidem ab actu, qui est principium agendi; passio verò ab actu, qui est terminus motus nostri. Unde calefactio actio nihil aliud est quàm motio quædam à calore procedens; calefactio verò passio nihil aliud est quàm motus ad calorem. Definitio autem manifestat rationem speciei. Et utroque modo actus humani, sive considerentur per modum actionum, sive considerentur per modum passionum, speciem à fine sortiuntur. Utroque enim modo possunt considerari actus humani, eò quòd homo movet seipsum, et movetur à seipso. Dictum est autem supra (art. 1 hujus quæst.), quòd actus dicuntur humani, inquantum procedunt à voluntate deliberante; objectum autem voluntatis est bonum, et finis; et ideo manifestum est quòd principium humanorum actuum, inquantum sunt humani, est finis: et similiter est terminus eorundem (3).

(1) Ita cod. Alcan. et Camer., cum editis pluribus. Edit. Rom. et Patav. an. 1698, *omnia sua particularia*.

(2) Sive non potest ad species diversas pertinere, cum aliqui diversas essentias haberet.

(3) Finis est principium humanorum actuum

Nam id ad quod terminatur actus humanus, est id quod voluntas intendit tanquam finem; sicut in agentibus naturalibus forma generati est conformis formæ generantis. Et quia, ut Ambrosius dicit super Lucam (in præfat. prope finem), «mores propriè dicuntur humani,» actus morales propriè speciem sortiuntur ex fine; nam idem sunt actus morales et actus humani.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd finis non est omnino aliquid extrinsecum ab actu, quia comparatur ad actum ut principium, vel terminus, et hoc idem ipsum est de ratione actûs, ut scilicet sit ab aliquo quantum ad actionem, et ut sit ad aliquid quantum ad passionem.

Ad *secundum* dicendum, quòd finis, secundum quòd est prior in intentione, ut dictum est (art. 1 hujus quæst. ad 1), secundum hoc pertinet ad voluntatem; et hoc modo dat speciem actui humano, sive morali.

Ad *tertium* dicendum, quòd idem actus numero, secundum quòd semel egreditur ab agente, non ordinatur nisi ad unum finem proximum, à quo habet speciem; sed potest ordinari ad plures fines remotos, quorum unus est finis alterius. Possibile tamen est quòd unus actus secundum speciem naturæ ordinetur ad diversos fines voluntatis; sicut hoc ipsum quod est occidere hominem, quod est idem secundum speciem naturæ, potest ordinari sicut in finem ad conservationem justitiæ et ad satisfaciendum iræ (1); et ex hoc erunt diversi actus secundum speciem moris, quia uno modo erit actus virtutis, alio modo erit actus vitii. Non enim motus recipit speciem ab eo quod est terminus per accidens, sed solum ab eo quod est terminus per se. Fines autem morales accidunt rei naturali; et è converso ratio naturalis finis accidit morali; et ideo nihil prohibet, actus qui sunt iidem secundum speciem naturæ, esse diversos secundum speciem moris, et è converso.

ARTICULUS IV — UTRUM SIT ALIQUIS ULTIMUS FINIS HUMANE VITÆ (2).

De his etiam Sent. III, dist. 5, quæst. II, art. 5.

Ad quartum sic proceditur. 1. Videtur quòd non sit aliquis ultimus finis humanæ vitæ, sed procedatur in finibus in infinitum. Bonum enim secundum suam rationem est diffusivum sui, ut patet per Dionysium (De div. nom. cap. 4, in princ. lect. 1). Si ergo quod procedit ex bono, ipsum etiam est bonum, oportet quòd illud bonum diffundat aliud bonum; et sic processus boni est in infinitum. Sed bonum habet rationem finis. Ergo in finibus est processus in infinitum.

2. Præterea, ea quæ sunt rationis, in infinitum multiplicari possunt; unde et mathematicæ quantitates in infinitum augentur; species etiam numerorum propter hoc possunt esse infinitæ, quia dato quolibet numero, alium majorem excogitare potes. Sed desiderium finis sequitur apprehensionem rationis. Ergo videtur quòd in finibus procedatur in infinitum.

3. Præterea, bonum et finis est objectum voluntatis. Sed voluntas infinites potest reflecti supra seipsam; possum enim velle aliquid, et velle

inquantum sunt humani, siquidem movet secundum quod est in intentione; est etiam eorandem terminus, quatenus est in executione; hinc actus humani, sive considerentur ut actiones, sive ut passiones speciem ex fine sortiuntur.

(1) Vel ab eodem diversis temporibus aut per respectum ad diversas personas; vel eodem tempore à diversis et per respectum ad eandem personam.

(2) Impossibile est procedere in infinitum in finibus, tum ex parte intentionis, quia tunc subtraheretur ultimus finis, utpotè principium intentionis, et ita nihil appeteretur; tum ex parte executionis, quia tunc tolleretur primum eorum quæ sunt ad finem, utpotè principium executionis, et sic nullus inciperet unquam operari.

me velle illud; et sic in infinitum. Ergo in finibus humanæ voluntatis proceditur in infinitum, et non est aliquis ultimus finis humanæ voluntatis.

Sed *contra* est quod Philosophus dicit (Metaph. lib. II, text. 8), quòd « qui infinitum faciunt, auferunt naturam boni. » Sed bonum est quod habet rationem finis. Ergo *contra* rationem finis est quòd procedatur in infinitum. Necesse est ergo ponere unum ultimum finem.

CONCLUSIO. — In finibus et his quæ propter finem sunt, non est processus in infinitum; sed sicut est aliquid primum, à quo incipit motus ad finem, ita est unus ultimus finis.

Respondeo dicendum quòd per se loquendo, impossibile est in finibus procedere in infinitum ex quacumque parte. In omnibus enim quæ per se habent ordinem ad invicem, oportet quòd remoto primo, removeantur ea quæ sunt ad primum. Unde Philosophus probat (Physic. lib. VIII, text. 34), quòd non est possibile in causis moventibus procedere in infinitum; quia non esset primum movens, quo subtracto alia movere non possunt, cum non moveant nisi per hoc quòd moventur à primo movente. In finibus autem invenitur duplex ordo, scilicet ordo intentionis et ordo executionis, et in utroque ordine oportet esse aliquid primum. Id enim quod est primum in ordine intentionis, est quasi principium movens appetitum; unde subtracto principio, appetitus à nullo moveretur. Id autem quod est principium in executione, est unde incipit operatio: unde isto principio subtracto, nullus inciperet aliquid operari. Principium autem intentionis est ultimus finis; principium autem executionis est primum eorum quæ sunt ad finem. Sic ergo ex neutra parte possibile est in infinitum procedere; quia si non esset ultimus finis, nihil appeteretur, nec aliqua actio terminaretur, nec etiam quiesceret intentio agentis. Si autem non esset primum in his quæ sunt ad finem, nullus inciperet aliquid operari, nec terminaretur consilium; sed in infinitum procederet. Ea verò quæ non habent ordinem per se, sed per accidens sibi invicem conjunguntur, nihil prohibet infinitatem habere; causæ enim per accidens indeterminatæ sunt. Et hoc etiam modo contingit esse infinitatem per accidens in finibus, et his quæ sunt ad finem.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd de ratione boni est quòd aliquid ab ipso effluat, non tamen quòd ipsum ab alio procedat. Et ideo cum bonum habeat rationem finis, et primum bonum sit ultimus finis, ratio ista non probat quòd non sit ultimus finis; sed quòd à (1) fine primo supposito (2) procedatur in infinitum inferius versùs ea quæ sunt ad finem. Et hoc quidem competeret, si consideraretur sola virtus primi boni, quæ est infinita. Sed quia primum bonum habet diffusionem secundum intellectum (3), cujus est secundum aliquam causam certam profluere in causata; aliquis certus modus adhibetur bonorum effluxui à primo bono, à quo omnia alia bona participant virtutem diffusivam. Et ideo diffusio bonorum non procedit in infinitum; sed, sicut dicitur (Sap. XI): *Deus omnia disposuit in numero, pondere et mensura.*

Ad *secundum* dicendum, quòd in his quæ sunt per se, ratio incipit à principiis naturaliter notis, et ad aliquem terminum progreditur. Unde Philosophus probat (Posterior. lib. I, text. 6), quòd « in demonstrationibus non est processus in infinitum; » quia in demonstrationibus attenditur

(1) Theologi remouent præpositionem *à*; eam verò habent codd. et editi ferè omnes.

(2) Id est à fine primo qui supponitur esse.

(3) Sive cum iudicio quodam et notitia, veluti sciens et eligens quibus magis aut minus bonitatem diffundat.

ordo aliquorum per se ad invicem connexorum, et non per accidens. In his autem quæ per accidens connectuntur, nihil prohibet rationem in infinitum procedere. Accidit autem quantitati, aut numero præexistenti, inquantum huiusmodi, quòd ei addatur quantitas aut unitas. Unde in huiusmodi nihil prohibet rationem procedere in infinitum.

Ad tertium dicendum, quòd illa multiplicatio actuum voluntatis reflexæ supra seipsam, per accidens se habet ad ordinem finium; quod patet ex hoc quòd circa unum et eundem actum indifferenter semel vel pluries supra seipsam voluntas reflectitur.

ARTICULUS V. — UTRUM UNUS HOMINIS POSSINT ESSE PLURES ULTIMI FINES (1).

De his etiam infra, quæst. XII, art. 4, et quæst. XIII, art. 5 ad 2, Sent. II, dist. 24, art. 3 corp. et III, dist. 51, quæst. 1, art. 4 corp. et De malo, quæst. XIV, art. 2 corp. fine.

Ad quintum sic proceditur. 1. Videtur quòd possibile sit voluntatem unius hominis in plura ferri simul, sicut in ultimos fines. Dicit enim Augustinus (De civ. Dei, lib. XIX, cap. 4 et 5) quòd « quidam ultimum hominis finem posuerunt in quatuor; scilicet in voluptate, in quiete, in bonis naturæ, et in virtute. » Hæc autem manifestè sunt plura. Ergo unus homo potest constituere ultimum finem suæ voluntatis in multis.

2. Præterea, quæ non opponuntur ad invicem, se invicem non excludunt. Sed multa inveniuntur in rebus, quæ sibi invicem non opponuntur. Ergo si unum ponatur ultimus finis voluntatis, non propter hoc alia excluduntur.

3. Præterea, voluntas per hoc quòd constituit ultimum finem in aliquo, suam liberam potentiam non amittit. Sed antequam constitueret ultimum finem suum in illo, putà in voluptate, poterat constituere finem suum ultimum in alio, putà in divitiis. Ergo etiam postquam constituit aliquis ultimum finem suæ voluntatis in voluptate, potest simul constituere ultimum finem in divitiis. Ergo possibile est unius hominis voluntatem simul ferri in diversa, sicut in ultimos fines.

Sed *contra*, illud in quo quiescit aliquis sicut in ultimo fine, hominis affectui dominatur, quia ex eo totius vitæ suæ regulas accipit; unde de gulosis dicitur (Philipp. III, 19): *Quorum Deus venter est*, quia scilicet constituunt ultimum finem in deliciis ventris. Sed, sicut dicitur (Matth. VI, 24): *Nemo potest duobus dominis servire*, ad invicem scilicet non ordinatis. Ergo impossibile est esse plures ultimos fines unius hominis ad invicem non ordinatos.

CONCLUSIO. — Cùm illud appetat aliquis ut ultimum finem, quod appetit ut bonum perfectum, et completivum sui ipsius; non possunt unius hominis plures simul esse fines ultimi.

Respondeo dicendum quòd impossibile est quòd voluntas unius hominis simul se habeat ad diversa sicut ad ultimos fines. Cujus ratio potest triplex assignari. Prima est, quia cùm unumquodque appetat suam perfectionem, illud appetit aliquis ut ultimum finem quod appetit ut bonum perfectum et completivum sui ipsius (2). Unde Augustinus dicit (De civ. Dei, lib. XIX, cap. 1, à princ.): « Finem boni nunc dicimus, non quod consumitur, ut non sit, sed quod perficitur, ut plenè (3) sit. » Oportet igitur quòd ultimus finis ita impleat totum hominis appetitum, quòd nihil extra ipsum appetendum relinquatur; quod esse non potest, si aliquid extraneum ad

(1) Hujus quæstionis sensus est utrùm alicujus hominis voluntas possit uno eodemque tempore fieri, actu scilicet vel virtute, in plura, sic ut singula eorum intendat tanquam ultimos fines.

(2) Ita cum cod. Alcan. editi plurimi. Theologi ex cod. Camer. et aliis, *ut sit bonum perfectum ipsius*.

(3) Al., *plenum*.

ipsius perfectionem requiratur. Unde non potest esse quòd in duo sic tendat appetitus, ac si utrumque sit bonum perfectum (4) ipsius. Secunda ratio est, quia sicut in processu rationis principium est id quod naturaliter cognoscitur; ita in processu rationalis appetitùs qui est voluntas, oportet esse principium id quod naturaliter desideratur. Hoc autem oportet esse unum, quia natura non tendit nisi ad unum. Principium autem in processu rationalis appetitùs est ultimus finis. Unde oportet id in quod tendit voluntas sub ratione ultimi finis esse unum. Tertia ratio est, quia cùm actiones voluntariæ ex fine speciem sortiantur, sicut supra habitum est (art. 3 hujus quæst.), oportet quòd à fine ultimo, qui est communis, sortiantur rationem generis, sicut et naturalia ponuntur in genere secundum formalem rationem communem. Cùm igitur omnia appetibilia voluntatis, in quantum hujusmodi, sint unius generis, oportet ultimum finem esse unum; et præcipuè quia in quolibet genere est unum primum principium; ultimus autem finis habet rationem primi principii, ut dictum est (art. præc.). Sicut autem se habet ultimus finis hominis simpliciter ad totum humanum genus, ita se habet ultimus finis hujus hominis ad hunc hominem. Unde oportet quòd sicut omnium hominum est naturaliter unus finis ultimus, ita hujus hominis voluntas in uno ultimo fine statuatur.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd omnia illa plura accipiebantur in ratione unius boni perfecti ex his constituti (2) ab his qui in eis ultimum finem ponebant.

Ad *secundum* dicendum, quòd, etsi plura accipi possunt quæ ad invicem oppositionem non habeant; tamen bono perfecto opponitur quòd sit aliquid de perfectione rei extra ipsum.

Ad *tertium* dicendum, quòd potestas voluntatis non habet ut faciat opposita esse simul: quod contingeret, si tenderet in plura disparata sicut in ultimos fines, ut ex dictis patet (in corp.).

ARTICULUS VI. — UTRUM HOMO OMNIA QUÆ VULT, VELIT PROPTER ULTIMUM FINEM (3).

De his etiam infra, quæst. LX, art. 2 corp. et Sent. IV, dist. 49, quæst. I, art. 5, quæst. IV, et Cont. gent. lib. I, cap. 410.

Ad sextum sic proceditur. 1. Videtur quòd non omnia quæcumque vult homo, propter ultimum finem velit. Ea enim quæ ad finem ultimum ordinantur, seriosa dicuntur, quasi utilia. Sed jocosa à seriis distinguuntur. Ergo ea quæ homo jocose agit, non ordinat in ultimum finem.

2. Præterea, Philosophus dicit (in princ. Metaphys. cap. 2, in princ.), quòd « scientiæ speculativæ propter seipsas quærantur: » nec tamen potest dici, quòd quælibet earum sit ultimus finis. Ergo non omnia quæ homo appetit, appetit propter ultimum finem.

3. Præterea, quicumque ordinat aliquid in finem, cogitat de illo fine. Sed non semper homo cogitat de ultimo fine in omni eo quod appetit aut facit. Non ergo omnia homo appetit aut facit propter ultimum finem.

Sed *contra* est quod dicit Augustinus (De civ. Dei, lib. XIX, cap. 1, à princ.): « Illud est finis boni nostri, propter quod amantur cætera, illud autem propter seipsum. »

CONCLUSIO. — Cùm ultimus finis hoc modo se habeat in movendo appetitum, sicut se habet in aliis motionibus primum movens, sine quo non movent causæ secundæ; oportet ut quæcumque vult homo velit propter ultimum finem.

(1) Edit. Rom., *perfectivum*.

(2) Vel transpositâ constructione, *accipiebantur ab his qui*, etc.

(3) Juxta mentem D. Thomæ quæcumque homo vult deliberatè, ea vult actu vel virtute propter ultimum finem.

Respondeo dicendum quòd necesse est quòd omnia quæ homo appetit, appetat propter ultimum finem; et hoc apparet duplici ratione. Primò quidem, quia quidquid homo appetit, appetit sub ratione boni; quod quidem si non appetitur ut bonum perfectum, quod est ultimus finis, necesse est ut appetatur ut tendens in bonum perfectum; quia semper inchoatio aliqujus ordinatur ad consummationem ipsius, sicut patet tam in his quæ fiunt à natura, quàm in his quæ fiunt ab arte; et ita omnis inchoatio perfectionis ordinatur in perfectionem consummatam, quæ est per ultimum (1) finem. Secundò, quia ultimus finis hoc modo se habet in movendo appetitum, sicut se habet in aliis motionibus primum movens. Manifestum est autem quòd causæ secundæ moventes non movent (2), nisi secundum quòd moventur à primo movente; unde secunda appetibilia non movent appetitum nisi in ordine ad primum appetibile, quod est ultimus finis (3).

Ad primum ergo dicendum, quòd actiones ludicræ non ordinantur ad aliquem finem extrinsecum, sed tantum ordinantur ad bonum ipsius ludentis, prout sunt delectantes, vel requiem præstantes. Bonum autem consummatum hominis est ultimus finis ejus.

Et similiter dicendum ad secundum de scientia speculativa, quæ appetitur ut bonum quoddam speculantis, quod comprehenditur sub bono completo et perfecto, quod est ultimus finis.

Ad tertium dicendum, quòd non oportet ut semper aliquis cogitet de ultimo fine, quandocumque aliquid appetit vel operatur: sed virtus primæ intentionis, quæ est respectu ultimi finis, manet in quolibet appetitu cujuscumque rei, etiamsi de ultimo fine actu non cogitetur; sicut non oportet quòd qui vadit per viam, in quolibet passu cogitet de fine (4).

ARTICULUS VII. — UTRUM SIT UNUS ULTIMUS FINIS OMNIUM HOMINUM (5).

De his etiam sup. art. 5 corp. et Eth. lib. 1, lect. 9. line.

Ad septimum sic proceditur. 1. Videtur quòd non omnium hominum sit unus finis ultimus. Maximè enim videtur ultimus finis esse hominis incommutabile bonum. Sed quidam avertuntur ab incommutabili bono, peccando. Non ergo omnium hominum unus est ultimus finis.

2. Præterea, secundum ultimum finem tota vita hominis regulatur. Si igitur esset unus ultimus finis omnium hominum, sequeretur quòd in hominibus non essent diversa studia vivendi; quod patet esse falsum.

3. Præterea, finis est actionis terminus. Actiones autem sunt singularem; homines autem, etsi convenient in natura speciei, tamen differunt secundum ea quæ ad individua pertinent. Non ergo omnium hominum est unus ultimus finis.

Sed contra est quod Augustinus dicit (De Trinit. lib. xiii, cap. 4, in princ.), quòd « omnes homines conveniunt in appetendo ultimum finem qui est beatitudo. »

CONCLUSIO. — Tametsi unus est ultimus finis formaliter omnium hominum, multiplicantur tamen quæ per varia studia homines ut ultimos fines assequi conantur.

Respondeo dicendum quòd de ultimo fine possumus loqui dupliciter :

(1) Ita cod. Alcan., Camer. et Tarrac., cum edit. Patav. Edit. Rom. et Nicolai, propter ultimum.

(2) Edit. Rom. omittit nisi.

(3) Si quæritur quis sit finis ultimus, utrùm materialis an formalis, respondent Billuart, Sylvius, Contenson et alii aliquando esse materialem et in concreto et aliquando esse formalem,

nempe beatitudinem in communi et rationes D. Thomæ nihil magis evincere.

(4) Seu de termino viæ ad quem velut ad finem tendit.

(5) Omnes homines conveniunt in ultimo fine formali, quia omnes appetunt suam perfectionem et bene esse; sed inter se dissentiunt circa rem in qua ratio beatitudinis constituenda est aut circa ultimum finem materialem.

uno modo secundum rationem ultimi finis ; alio modo secundum id in quo finis ultimi ratio invenitur. Quantum igitur ad rationem ultimi finis, omnes conveniunt in appetitu finis ultimi ; quia omnes appetunt suam perfectionem adimpleri, quæ est ratio ultimi finis, ut dictum est (art. 5 hujus quæst.). Sed quantum ad id in quo ista ratio invenitur, non omnes homines conveniunt in ultimo fine. Nam quidam appetunt divitias tanquam consummatum bonum ; quidam verò voluptatem ; quidam verò quodcumque aliud ; sicut et omni gustui delectabile est dulce ; sed quibusdam maximè delectabilis est dulcedo vini, quibusdam dulcedo mellis, aut alicuius talium. Illud tamen dulce oportet simpliciter esse melius delectabile, in quo maximè delectatur, qui habet optimum gustum ; et similiter illud bonum oportet esse completissimum, quod tanquam ultimum finem appetit habens affectum bene dispositum.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd illi qui peccant, avertuntur ab eo in quo verè invenitur ratio ultimi finis ; non autem ab ipsa ultimi finis intentione, quam quærunt falsò in aliis rebus.

Ad *secundum* dicendum, quòd diversa studia vivendi contingunt in hominibus propter diversas res in quibus quæritur ratio summi boni.

Ad *tertium* dicendum ; quòd etsi actiones sint singularium, tamen primum principium agendi in eis est natura, quæ tendit ad unum, ut dictum est (art. 5 hujus quæst.).

ARTICULUS VIII. — UTRUM IN ILLO ULTIMO FINE ALIÆ CREATURÆ CONVENIANT (1).

De his etiam infra, quæst. III, art. 2, et Sent. II, dist. 58, art. 1 et 2 corp. et 1 Cont. gent. lib. 1, cap. 75 et III, cap. 17, 25 et 27 fin. et 97, et De ver. quæst. V, art. 6 ad 4.

Ad octavum sic proceditur. 1. Videtur quòd in ultimo fine hominis etiam omnia alia conveniant. Finis enim respondet principio. Sed illud quod est principium hominum, scilicet Deus, est etiam principium omnium aliorum. Ergo in ultimo fine hominis omnia alia communicant.

2. Præterea, Dionysius dicit (De div. nom. cap. 10, in princ., et cap. 4, lect. 1), quòd « Deus convertit omnia ad seipsum tanquam ad ultimum finem. » Sed ipse est ultimus finis hominis, quia solo ipso fruendum est. Ergo in fine ultimo hominis etiam alia conveniunt.

3. Præterea, finis ultimus hominis est objectum voluntatis. Sed objectum voluntatis (2) est bonum universale, quod est finis omnium. Ergo necesse est quòd in ultimo fine hominis omnia conveniant.

Sed *contra* est, quòd ultimus finis hominum est beatitudo, quam omnes appetunt, ut Augustinus dicit (De civ. Dei, lib. XIX, cap. 1, et De Trinit. lib. XIII, cap. 4). Sed « non cadit in animalia expertia rationis ut beata sint, » sicut Augustinus dicit (Quæst. lib. LXXXIII, quæst. 5). Non ergo in ultimo fine hominis alia conveniunt.

CONCLUSIO. — Quamvis Deus sit ultimus finis omnium rerum, non est tamen hominis et aliarum creaturarum ratione carentium idem ultimus finis quantum ad illius consecutionem et adeptionem.

Respondeo dicendum quòd, sicut Philosophus dicit (Metaph. lib. V, text. 22), finis dupliciter dicitur, scilicet *cujus*, et *quo* (3) : id est ipsa res in qua ratio boni invenitur, et usus, sive adeptio illius rei ; sicut si dicamus, quòd

(1) In hoc articulo S. Doctor explicat hæc verba S. Scripturæ : *Egosum et primus et novissimus, principium et finis* (Apoc. XII) ; *Universa propter semetipsum operatus est Dominus* (Prov. XVI).

(2) Ita cod. Alcan. et Camer., cum editis plurimis. Edit. Rom., *bonum voluntatis*.

(3) *Finis cujus gratia* est res quæ appetitur seu finis objectivus ; finis *quo* est rei assecutio et possessio ; dicitur quoque finis formalis.

motus corporis gravis finis est vel locus inferior, ut res; vel hoc quod est esse in loco inferiori, ut usus; et finis avari est vel pecunia, ut res; vel possessio pecuniæ, ut usus. Si ergo loquamur de ultimo fine hominis quantum ad ipsam rem quæ est finis, sic in ultimo fine hominis omnia alia conveniunt; quia Deus est ultimus finis hominis, et omnium aliarum rerum. Si autem loquamur de ultimo fine hominis quantum ad consecutionem finis, sic in hoc fine hominis non communicant creaturæ irrationales. Nam homo, et aliæ rationales creaturæ consequuntur ultimum finem cognoscendo et amando Deum (1); quod non competit aliis creaturis, quæ adipiscuntur ultimum finem, inquantum participant aliquam similitudinem Dei, secundum quod sunt, vel vivunt, vel etiam cognoscunt.

Et per hoc patet responsio ad objecta. Nam beatitudo nominat adeptionem ultimi finis.

QUÆSTIO II.

DE HIS IN QUIBUS HOMINIS BEATITUDO CONSISTIT, IN OCTO ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de beatitudine. Primò quidem, in quibus sit. Secundò, quid sit. Tertiò, qualiter eam consequi possumus. Circa primum quærantur octo: 1º Utrum beatitudo consistat in divitiis. — 2º Utrum in honoribus. — 3º Utrum in fama sive in gloria. — 4º Utrum in potestate. — 5º Utrum in aliquo corporis bono. — 6º Utrum in voluptate. — 7º Utrum in aliquo bono animæ. — 8º Utrum in aliquo bono creato.

ARTICULUS I. — UTRUM BEATITUDO HOMINIS CONSISTAT IN DIVITIIS (2).

De his etiam Cont. gent. lib. III, cap. 50, et Op. II, cap. 108, 262, 264, et Op. XX, lib. I, cap. 8, et Matth. VII, com. 3, 4 et 5, et Eth. lib. I, lect. 5 fine.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quod beatitudo hominis in divitiis consistat. Cum enim beatitudo sit ultimus finis hominis, in eo consistit quod maximè in hominis affectu dominatur; hujusmodi autem sunt propriè (3) divitiæ; dicitur enim (Eccl. x, 19): *Pecuniæ obediunt omnia*. Ergo in divitiis beatitudo hominis consistit.

2. Præterea, secundum Boetium (De consol. lib. III, prosa 2, à princ.), « beatitudo est status omnium bonorum aggregatione perfectus. » Sed in pecuniis omnia possideri videntur; quia, ut Philosophus dicit (Ethic. lib. V, cap. 5, et Polit. lib. I, cap. 6): « ad hoc nummus est inventus, ut sit quasi fidejussor habendi pro eo quodcumque homo voluerit. » Ergo in divitiis beatitudo consistit.

3. Præterea, desiderium summi boni, cum nunquam deficiat, videtur esse infinitum. Sed hoc maximè in divitiis invenitur; quia *avarus non implebitur pecuniâ*, ut dicitur (Eccl. V, 9). Ergo in divitiis beatitudo consistit.

Sed *contra*, bonum hominis in retinendo beatitudinem magis consistit quàm in emittendo ipsam. Sed, sicut Boetius (De consol. lib. II, prosa 5, circa princ.) dicit: « Divitiæ effundendo magis quàm coacervando nitent; siquidem avaritia semper odiosos, claros facit largitas. » Ergo in divitiis beatitudo non consistit (4).

(1) Ut tam præclare ait S. Augustinus: *Fecit Deus creaturam rationalem, uti summum bonum intelligeret, intelligendo amaret, amando possideret, possidendo frueretur*.

(2) Responsio negativa patet ex Scripturis: *Divitiæ si affluant, nolite cor apponere* (Ps. LXI). *Qui amat divitiis fructum non capiet ex eis*

(Eccl. V). Et infra: *Divitiæ conservatæ in malum domini sui*.

(3) Al., *præcipuè*.

(4) Ita veteres editiones et codices plurimi, quibus adhæret editio Patav. an. 1698. Editio Nicolaï inter cruculas, et edit. Pat. an. 1712, cum hac nota: *Hoc argumentum in pluribus codi-*

CONCLUSIO. — Cùm beatitudo sit ultimus finis hominis, artificiales autem divitiæ homines quarant propter naturales, atque has referant ad naturam hominis sustentandam; impossibile est beatitudinem hominis consistere in divitiis.

Respondeo dicendum quòd impossibile est beatitudinem hominis in divitiis consistere. Sunt enim duplices divitiæ, ut Philosophus dicit (Polit. lib. I, cap. 6), scilicet naturales et artificiales. Naturales quidem divitiæ sunt, quibus homini subvenitur ad defectus naturales tollendos, sicut cibus, et potus, vestimenta, vehicula, et habitacula, et alia hujusmodi. Divitiæ artificiales sunt quibus secundum se natura non juvatur, ut denarii, sed ars humana eos adinvenit propter facilitatem commutationis, ut sint quasi mensura (1) rerum venalium. Manifestum est autem quòd in divitiis naturalibus beatitudo hominis esse non potest. Quærentur enim hujusmodi divitiæ ad sustentandam naturam hominis; et ideo non possunt esse ultimus finis hominis (2), sed magis ordinantur ad hominem sicut ad finem. Unde in ordine naturæ omnia hujusmodi sunt infra hominem, et propter hominem facta, secundum illud (Psal. viii, 8): *Omnia subjecisti sub pedibus ejus*. Divitiæ autem artificiales non quærentur nisi propter naturales; non enim quærentur, nisi quia per eas emuntur res ad usum vitæ necessariae; unde multò minùs habent rationem ultimi finis. Impossibile est igitur beatitudinem, quæ est ultimus finis hominis, in divitiis esse.

Ad primum ergo dicendum, quòd omnia corporalia obediunt pecuniæ quantum ad multitudinem stultorum, qui sola corporalia bona cognoscunt, quæ pecuniâ acquiri possunt. Judicium autem de bonis humanis non debet sumi à stultis, sed à sapientibus; sicut et judicium de saporibus ab his qui habent gustum bene moderatum (3).

Ad secundum dicendum, quòd pecuniâ (4) possunt haberi omnia venalia, non autem spiritualia, quæ vendi non possunt. Unde dicitur (Prov. xvii, 16): *Quid prodest stulto habere divitias, cùm sapientiam emere non possit?*

Ad tertium dicendum, quòd appetitus naturalium divitiarum non est infinitus, quia secundum certam mensuram sufficiunt naturæ; sed appetitus divitiarum artificialium est infinitus, quia deservit concupiscentiæ inordinatæ, quæ non modificatur, ut patet per Philosophum (Polit. lib. I, cap. 6, à med.). Aliter tamen est infinitum desiderium divitiarum, et desiderium summi boni (5). Nam summum bonum quantò perfectiùs possidetur, tantò ipsum magis amatur et alia contemnuntur; quia quantò magis habetur, magis cognoscitur; et ideo dicitur (Eccli. xxiv, 29): *Qui edunt me, adhuc esurient*. Sed in appetitu divitiarum et quorumcumque temporalium bonorum est è converso. Nam quando jam habentur, ipsa contemnuntur (6), et alia appetuntur, secundum quòd significatur (Joan. iv, 13), cùm Dominus dicit: *Qui bibit ex hac aqua* (per quam temporalia significantur) *sitiet iterum; et*

cibus deest; habent insuper sequens argumentum: Præterea, beatitudo debet esse perfectum bonum et sufficiens ad hominis desiderium satiandum, vel ad illius indigentiam removendam; et ita firmum ac stabile, ut nec auferri possit, nec amitti. Sed, sicut rursum Boetius dicit, in *De consol.*, lib. III, prosa 5, inter abundantissimas opes aliqua semper animum confundit anxietas, et quod absens est desideratur; qui desiderat autem, eget; qui verò eget, non usquequaque sibi sufficiens est; ac proinde nihilo indigentem sufficien-

temque sibi facere nequeunt opes; possuntque ipsæ vel invito auferri, vel amitti; ac propterea præsidio indigent ut serrentur. Ergo in divitiis beatitudo consistere dici non potest.

(1) Al., mensura quædam.

(2) Ita cod. Venetus SS. Joannis et Pauli Al., deest hominis.

(3) Al., dispositum.

(4) Al., pro pecuniâ.

(5) Al., primi boni.

(6) Al., tempore contemnuntur.

hoc ideo, quia eorum insufficientia magis cognoscitur cum habentur. Et ideo hoc ipsum ostendit eorum imperfectionem, et quod in eis summum bonum non consistit.

ARTICULUS II. — UTRUM BEATITUDO HOMINIS CONSISTAT IN HONORIBUS (1).

De his etiam Cont. gent. lib. III, cap. 23, et Op. II, cap. 408 et 264, et Matth. V, et Ethic. lib. I, lect. 5.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quod beatitudo hominis in honoribus consistat. Beatitudo enim, sive felicitas, est « præmium virtutis, » ut Philosophus dicit (Ethic. lib. I, cap. 8, in princ.). Sed honor maximè videtur esse id quod est virtutis præmium, ut Philosophus dicit (Ethic. lib. IV, cap. 3). Ergo in honore maximè consistit beatitudo.

2. Præterea, illud quod convenit Deo, et excellentissimis, maximè videtur esse beatitudo, quæ est bonum perfectum. Sed huiusmodi est honor, ut Philosophus dicit (Eth. lib. VIII, cap. 14), et loco nunc cit.; et (1. Tim. I, 17) dicit Apostolus : *Soli Deo honor, et gloria*. Ergo in honore consistit beatitudo.

3. Præterea, illud quod est maximè desideratum ab hominibus est beatitudo. Sed nihil videtur esse magis desiderabile ab hominibus quam honor; quia homines patiuntur jacturam in omnibus aliis rebus, ne patiantur aliquod detrimentum sui honoris. Ergo in honore beatitudo consistit.

Sed *contra*, beatitudo est in beato. Honor autem « non est in eo qui honoratur, sed magis in honorante, qui reverentiam exhibet honorato, » ut Philosophus dicit (Eth. lib. I, cap. 5). Ergo in honore beatitudo non consistit.

CONCLUSIO. — Cum secundum beatitudinem homo constituatur in excellentia; cujus signum est honor et reverentia, non nisi consecutivè in honoribus beatitudo hominis consistit.

Respondeo dicendum quod impossibile est beatitudinem consistere in honore. Honor enim exhibetur alicui propter aliquam ejus excellentiam; et ita est signum et testimonium quoddam illius excellentiæ, quæ est in honorato. Excellentia autem hominis maximè attenditur secundum beatitudinem, quæ est hominis bonum perfectum; et secundum partes ejus, id est secundum illa bona quibus aliquid beatitudinis participatur. Et ideo honor potest quidem consequi beatitudinem; sed principaliter in eo beatitudo consistere non potest.

Ad *primum* ergo dicendum, quod honor non est præmium virtutis, propter quod virtuosus operatur; sed accipiunt honorem ab hominibus loco præmii, quasi à non habentibus ad dandum majus. Verum autem præmium virtutis est ipsa beatitudo, propter quam virtuosus operatur. Si autem propter honorem operarentur, jam non esset virtus, sed magis ambitio.

Ad *secundum* dicendum, quod honor debetur Deo et excellentissimis, in signum vel testimonium excellentiæ præexistentis, non quod ipse honor faciat eos excellentes.

Ad *tertium* dicendum, quod ex naturali desiderio beatitudinis, quam consequitur honor, ut dictum est (in corp. art.), contingit quod homines maximè honorem desiderant; unde quærent homines maximè honorari à sapientibus, quorum judicio credunt se esse excellentes, vel felices.

(1) Ex Scripturis patet beatitudinem hominis non in honore consistere: Salomonis, Amani et aliorum historiam consula.

ARTICULUS III. — UTRUM BEATITUDO HOMINIS CONSISTAT IN FAMA, SIVE GLORIA (1).

De his etiam Cont. gent. lib. III, cap. 29, et Op. II, cap. 408 et 264, et Op. XX, lib. I, cap. 7 et 8

Ad tertium sic proceditur. 1. Videtur quòd beatitudo hominis consistat in gloria. In eo enim videtur beatitudo consistere, quod redditur sanctis pro tribulationibus quas in mundo patiuntur. Hujusmodi autem est gloria; dicit enim Apostolus (Rom. VIII, 18): *Non sunt condignæ passionibus hujus temporis ad futuram gloriam, quæ revelabitur in nobis*. Ergo beatitudo consistit in gloria.

2. Præterea, « bonum est diffusivum sui, » ut patet per Dionysium (De divin. nom. cap. 4, circ. princ. lect. 1). Sed per gloriam bonum hominis maximè diffunditur in notitiam aliorum; quia gloria, ut Ambrosius dicit (vel potius Aug., cont. Maximin. lib. III, cap. 13, circ. med.), nihil aliud est quàm « clara cum laude notitia. » Ergo beatitudo hominis consistit in gloria.

3. Præterea, beatitudo est stabilissimum bonorum. Hoc autem esse videtur fama, vel gloria, quia per hanc quodammodo homines æternitatem sortiuntur; unde Boetius dicit (De consolat. lib. II, prosa 7, circa med.): « Vos immortalitatem vobis propagare videmini, cum futuri famam temporis cogitatis. » Ergo beatitudo consistit in fama seu gloria.

Sed *contra*, beatitudo est verum hominis bonum. Sed famam, seu gloriam contingit esse falsam; ut enim dicit Boetius (De consolat. lib. III, prosa 6, in princ.): « Plures magnum sæpe nomen falsis vulgi opinionibus abstulerunt (2): quo quid turpiter excogitari potest? Nam qui falsò prædicantur, suis ipsi necesse est laudibus erubescant. » Non ergo beatitudo hominis consistit in fama seu gloria.

CONCLUSIO. — Impossibile est in fama seu gloria humana, quæ frequenter fallax est, consistere hominis felicitatem.

Respondeo dicendum quòd impossibile est beatitudinem hominis in fama, seu gloria humana consistere. Nam gloria nihil aliud est quàm « clara notitia cum laude » (3), ut Ambrosius dicit (August. loc. cit. in arg. 2). Res autem cognita aliter comparatur ad cognitionem divinam, et aliter ad cognitionem humanam. Humana enim cognitio à rebus cognitis causatur: sed divina cognitio est causa rerum cognitarum. Unde perfectio hominis boni, quæ beatitudo dicitur, non potest causari à notitia humana; sed magis notitia humana de beatitudine alicujus procedit, et quodammodo causatur ab ipsa humana beatitudine vel inchoata, vel perfecta. Et ideo in fama vel in gloria non potest consistere hominis beatitudo. Sed bonum hominis dependet, sicut ex causa, ex cognitione Dei; et ideo ex gloria quæ est apud Deum, dependet beatitudo hominis sicut ex causa sua, secundum illud (Psalm. XC, 15): *Eripiam eum, et glorificabo eum; longitudine dierum replebo eum, et ostendam illi salutare meum*. Est etiam aliud considerandum, quòd humana notitia sæpe fallitur, et præcipuè in singularibus contingit, cujusmodi sunt actus humani; et ideo frequenter humana gloria fallax est. Sed quia Deus falli non potest, ejus gloria semper vera est; propter quod dicitur (II. Cor. X, 18): *Ille probatus est quem Deus commendat*.

Ad primum ergo dicendum, quòd Apostolus non loquitur ibi de gloria

(1) *Omnis caro fenum, et omnis gloria ejus, quasi flos agri. Exsiccatum est fenum et cecidit flos* (Is. XL).

(2) *Al., attulerunt.*

(3) Gloria est honos cum laude conjunctus, videlicet judicium significatum de excellentia alto-

rius. Hinc ita definitur à Tullio lib. III Tusculan. qu. c. 2: *Consentiens laus bonorum, incorrupta vox bene judicantium de excellenti virtute*. Atque in hoc gloria differt ab honore simpliciter dicto, qui non est semper cum ista laude conjunctus.

quæ est ab hominibus, sed de gloria quæ est à Deo coram angelis ejus. Unde dicitur (Marc. viii, 38) : *Filius hominis confitebitur eum in gloria Patris sui coram angelis ejus.*

Ad *secundum* dicendum, quòd bonum alicujus hominis, quod per famam vel gloriam est in cognitione multorum, si cognitio quidem vera sit, oportet quòd derivetur à bono existente in ipso homine; et sic præsупponit perfectam beatitudinem, vel inchoatam (1). Si autem cognitio falsa sit, non concordat rei; et sic bonum non invenitur in eo cujus fama celebris habetur. Unde patet quòd fama nullo modo potest facere hominem beatum.

Ad *tertium* dicendum, quòd fama non habet stabilitatem, imò falso rumore de facili perditur (2); et, si stabilis aliquando perseveret, hoc est per accidens. Sed beatitudo habet per se stabilitatem et semper.

ARTICULUS IV. — UTRUM BEATITUDO HOMINIS CONSISTAT IN POTESTATE (3).

De his etiam Cont. gent. lib. iii, cap. 51, et Op. ii, cap. 108 et 274.

Ad quantum sic proceditur. 1. Videtur quòd beatitudo consistat in potestate. Omnia enim appetunt assimilari Deo tanquam ultimo fini et primo principio. Sed homines qui in potestatibus sunt, propter similitudinem potestatis maximè videntur esse Deo conformes; unde in Scriptura *Dii* vocantur, ut patet (Exod. xxi, 28) : *Dii non detrahes.* Ergo in potestate beatitudo consistit.

2. Præterea, beatitudo est bonum perfectum. Sed perfectissimum est quòd homo etiam alios congruè possit regere, quod convenit his qui in potestate sunt constituti. Ergo beatitudo consistit in potestate.

3. Præterea, beatitudo, cum sit maximè appetibilis, opponitur ei quòd maximè est fugiendum. Sed homines maximè fugiunt servitutem, cui contraponitur potestas. Ergo in potestate beatitudo consistit.

Sed *contra*, beatitudo est perfectum bonum. Sed potestas est maximè imperfecta; ut enim dicit Boetius (De consolat. lib. iii, prosa 5, circa med.), « potestas humana sollicitudinum morsus expellere, formidinum aculeos vitare nequit, » et postea : « Potentem censes, cui satellites latus ambiunt; qui quos terret, ipse plus metuit? » Non igitur beatitudo consistit in potestate.

CONCLUSIO. — Potestas, cum principium sit malum et bonum respiciens, in ejus bono usu magis quàm in ipsa, dicendum est consistere hominis beatitudinem.

Respondeo dicendum quòd impossibile est beatitudinem in potestate consistere, propter duo. Primò quidem, quia potestas habet rationem principii, ut patet (Metaph. lib. v, text. 17); beatitudo autem habet rationem ultimi finis. Secundò quia potestas se habet ad bonum et ad malum; beatitudo autem est proprium et perfectum hominis bonum : unde magis posset consistere beatitudo aliqua in bono usu potestatis, qui est per virtutem, quàm in ipsa potestate. Possunt autem quatuor generales rationes induci ad ostendendum quòd in nullo præmissorum exteriorum bonorum beatitudo consistat. Quarum prima est, quòd cum beatitudo sit summum hominis bonum, non compatitur secum aliquod malum; omnia autem prædicta possumus inveniri et in bonis, et in malis. Secunda ratio est, quia cum de ratione beatitudinis sit quòd sit per se sufficiens, ut patet (Ethic. lib. i, cap.

(1) *Perfectam* si sanctorum in cælo regnantium gloria; *inchoatam* si eorundem adhuc in terris degentium.

(2) Hinc Boetius ubi supra : Ne commemoratione quidem dignam puto, quia nec judicio provenit, nec unquam fama perdurat.

(3) *Melior est*, ait Scriptura, *sapientia quàm vires et vir prudens quàm fortis* (Sap. vi). *Potentes potenter tormenta patiuntur et fortioribus fortior instat cruciatio.*

7), necesse est quòd beatitudine adeptà, nullum bonum necessarium homini desit; adeptis autem singulis præmissorum, possunt adhuc multa bona homini necessaria deesse, putà sapientia, sanitas corporis, et hujusmodi. Tertia, quia cùm beatitudo sit bonum perfectum, ex beatitudine non potest aliquod malum alicui provenire: quod non convenit præmissis. Dicitur enim (Eccle. v, 12), quòd *divitiæ interdum conservantur in malum c'omini sui*; et simile patet in aliis tribus. Quarta ratio est, quia ad beatitudinem homo ordinatur per principia interiora, cùm ad ipsam naturaliter ordinetur; præmissa autem quatuor bona magis sunt à causis exterioribus, et ut plurimum à fortuna; unde et bona fortunæ dicuntur. Unde patet quòd in præmissis nullo modo beatitudo consistit.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd divina potestas est sua bonitas; unde uti suà potestate non potest nisi bene. Sed hoc in hominibus non invenitur. Unde non sufficit ad beatitudinem quòd homo assimiletur Deo quantum ad potestatem, nisi assimiletur ei quantum ad bonitatem.

Ad *secundum* dicendum, quòd sicut optimum est quòd aliquis utatur bene potestate in regimine multorum, ita pessimum est, si malè utatur; et ita potestas se habet ad bonum et ad malum.

Ad *tertium* dicendum, quòd servitus est impedimentum boni usûs potestatis; et ideo naturaliter homines eam fugiunt, non quasi in potestate hominis sit summum bonum.

ARTICULUS V. — UTRUM BEATITUDO HOMINIS CONSISTAT IN ALIQUO CORPORIS BONO (1).

Pe his etiam infra, quæst. III, art. 5 corp. et Sent. IV, dist. 49, quæst. I, art. 1, et Cont. gent. lib. III, cap. 52 et 57 princ. et Op. III, cap. 264, et Ps. XXXII, et Ethic. lib. I, lect. 40.

Ad quintum sic proceditur. 1. Videtur quòd beatitudo hominis consistat in bonis corporis. Dicitur enim (Eccli. xxx, 16): *Non est census supra censum salutis corporis*. Sed in eo quod est optimum consistit beatitudo. Ergo consistit in corporis salute.

2. Præterea, Dionysius dicit (De divin. nomin. cap. 5, à princip. lect. 1), quòd « esse est melius quàm vivere, et vivere melius quàm alia quæ consequuntur. » Sed ad esse vel vivere hominis requiritur salus corporis. Cùm ergo beatitudo sit summum bonum hominis, videtur quòd salus corporis maximè pertineat ad beatitudinem.

3. Præterea, quantò aliquid est communius, tantò ab altiori principio dependet; quia quantò est causa superior, tantò ejus virtus ad plura se extendit. Sed sicut causalitas causæ efficientis consideratur secundum influentiam, ita causalitas finis attenditur secundum appetitum. Ergo, sicut prima causa efficiens est quæ in omnia influit, ita ultimus finis est quod ab omnibus desideratur. Sed ipsum esse est quod maximè desideratur ab omnibus. Ergo in his quæ pertinent ad esse hominis, sicut est salus corporis, maximè consistit beatitudo.

Sed *contra* est quòd secundum beatitudinem homo excellit omnia alia animalia. Sed secundum bona corporis à multis animalibus superatur, sicut ab elephante in diuturnitate vitæ, à leone in fortitudine, à cervo in cursu. Ergo beatitudo hominis non consistit in bonis corporis.

CONCLUSIO. — Cùm corporalia bona ordinentur ad alia ut ad finem, impossibile est in aliquo corporis bono beatitudinem, quæ est ultimus finis hominis, consistere.

(1) Insinuaturn est à Scripturis quòd beatitudo non potest consistere in bonis corporis: *In sudore vultûs tui vesceris pane* (Gen. III); *Homo*

natus de muliere, brevi vivens tempore, repletur multis miseriis (Job, XIV).

Respondeo dicendum quòd impossibile est beatitudinem hominis in bonis corporis consistere propter duo. Primò quidem, quia impossibile est quòd illius rei quæ ordinatur ad aliud sicut ad finem, ultimus finis sit ejus conservatio in esse. Unde gubernator non intendit, sicut ultimum finem, conservationem navis sibi commissæ, eò quòd navis ad aliud ordinatur sicut in finem, scilicet ad navigandum. Sicut autem navis committitur gubernatori ad dirigendum, ita homo est suæ voluntati et rationi commissus, secundum illud quod dicitur (Eccli. xv, 14) : *Deus ab initio constituit hominem, et reliquit eum in manu consilii sui*. Manifestum est autem quòd homo ordinatur ad aliquid sicut ad finem; non enim homo est summum bonum. Unde impossibile est quòd ultimus finis rationis et voluntatis humanæ sit conservatio humani esse. Secundò, quia dato quòd finis rationis et voluntatis humanæ esset conservatio humani esse, non tamen posset dici quòd finis hominis esset aliquod corporis bonum. Esse enim hominis consistit in anima et in corpore; et quamvis esse corporis dependeat ab anima, esse tamen humanæ animæ non dependet à corpore, ut supra ostensum est (part. I, quæst. lxxv, art. 1, et quæst. xc, art. 4), ipsumque corpus est propter animam, sicut materia propter formam, et instrumenta propter motorem, ut per ea suas actiones exerceat; unde omnia bona corporis ordinantur ad bona animæ sicut ad finem. Unde impossibile est quòd in bonis corporis beatitudo consistat, quæ est ultimus finis.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd sicut corpus ordinatur ad animam sicut ad finem, ita bona exteriora ad ipsum corpus; et ideo rationabiliter bonum corporis præfertur bonis exterioribus, quæ per censum significantur, sicut et bonum animæ præfertur omnibus bonis corporis.

Ad *secundum* dicendum, quòd esse simpliciter acceptum, secundum quòd includit in se omnem perfectionem essendi, præeminet vitæ et omnibus perfectionibus subsequentibus. Sic igitur ipsum esse præhabet in se omnia bona subsequencia, et hoc modo Dionysius loquitur. Sed si consideretur ipsum esse, prout participatur in hac re vel in illa, quæ non capiunt totam perfectionem essendi, sed habent esse imperfectum, sicut est esse cujuslibet creaturæ; sic manifestum est quòd ipsum esse cum perfectione superaddita est eminentius. Unde et Dionysius ibidem dicit, quòd « viventia sunt meliora existentibus, et intelligentia viventibus. »

Ad *tertium* dicendum, quòd quia finis respondet principio, ex illa ratione probatur quòd ultimus finis est primum principium essendi, in quo est omnis essendi perfectio; cujus similitudinem appetunt, secundum suam perfectionem, quædam quidem secundum esse tantum, quædam secundum esse vivens, quædam secundum esse vivens et intelligens, et beatum; et hoc paucorum est.

ARTICULUS VI. — UTRUM BEATITUDO HOMINIS CONSISTAT IN VOLUPTATE (1).

De his etiam Sent. iv, dist. 44, quæst. i, art. 3, quæst. iv ad 3 et 4, et Cont. gent. lib. iii, cap. 27 et 53, et Opusc. i, cap. 108, et Matth. v, et Ethic. lib. ii, lect. 5 et 10.

Ad sextum sic proceditur. 1. Videtur quòd beatitudo hominis in voluptate consistat. Beatitudo enim cum sit ultimus finis, non appetitur propter aliud, sed alia propter ipsam. Sed hoc maximè convenit delectationi; ridiculum est enim ab aliquo quærere, propter quid velit delectari, ut dicitur (Ethic. lib. x, cap. 2). Ergo beatitudo maximè in voluptate et delectatione consistit.

(1) Ex hoc articulo habes quomodo per rationem interminas errores Cerinthianorum, Clitiasitarum, Judæorum, Saracenorum et philosopho-

rum qui in his voluptatibus justorum retributiones constituerunt.

2. Præterea, causa prima vehementius imprimit quàm secunda, ut dicitur (lib. De causis, prop. 1). Influentia autem finis attenditur secundum ejus appetitum. Illud ergo videtur habere rationem finis ultimi quod maximè movet appetitum. Hoc autem est voluptas; cujus signum est quòd delectatio intantum absorbet hominis voluntatem et rationem, quòd alia bona contemnere facit. Ergo videtur quòd ultimus finis hominis, qui est beatitudo, maximè in voluptate consistat.

3. Præterea, cum appetitus sit boni, illud quod omnia appetunt, videtur esse bonum optimum. Sed delectationem omnia appetunt, et sapientes, et insipientes, et etiam ratione carentia. Ergo delectatio est optimum; consistit ergo in voluptate beatitudo, quæ est summum bonum.

Sed *contra* est quod Boetius dicit (De consol. lib. III, prosa 7) : « Tristes exitus esse voluptatum, quisquis reminisci libidinum suarum volet, intelliget; quæ si beatos efficere possent, nihil causæ esset quin pecudes quoque beatæ esse dicantur » (1).

CONCLUSIO. — Cum omnis delectatio sit quoddam proprium accidens quod consequitur beatitudinem, vel aliquam beatitudinis partem; dici non potest hominis beatitudo in delectatione seu voluptate consistere.

Respondeo dicendum quòd quia delectationes corporales pluribus notæ sunt, assumpserunt sibi nomen voluptatum, ut dicitur (Ethic. lib. VII, cap. 13, ad fin.). In quibus tamen beatitudo principaliter non consistit; quia in unaquaque re aliud est quod pertinet ad essentiam ejus, aliud est proprium accidens ipsius; sicut in homine aliud est quod est animal rationale mortale, aliud quod est risibile. Est igitur considerandum quòd omnis delectatio est quoddam proprium accidens, quod consequitur beatitudinem, vel aliquam beatitudinis partem. Ex hoc enim aliquis delectatur, quia habet bonum aliquod sibi conveniens vel in re, vel in spe, vel saltem in memoria. Bonum autem conveniens, siquidem sit perfectum, est ipsa hominis beatitudo; si autem sit imperfectum, est beatitudo quædam participata, vel propinqua, vel remota, vel saltem apparens. Unde manifestum est quòd nec ipsa delectatio, quæ sequitur bonum perfectum, est ipsa essentia beatitudinis, sed quoddam consequens ad ipsam, sicut per se accidens. Voluptas autem corporalis non potest etiam modo prædicto sequi bonum perfectum: nam sequitur bonum quod apprehendit sensus, qui est virtus animæ corpore utens; bonum autem quod pertinet ad corpus, quod apprehenditur secundum sensum, non potest esse perfectum hominis bonum. Cum enim anima rationalis excedat proportionem materiæ corporalis, pars animæ quæ est ab organo corporeo absoluta, quamdam habet infinitatem respectu ipsius corporis, et partium animæ corpori concreatarum, sicut invisibilia sunt quodammodo infinita respectu materialium, eò quòd forma per materiam quodammodo contrahitur, et finitur; unde forma à materia absoluta, est quodammodo infinita. Et ideo sensus, qui est vis corporalis, cognoscit singulare, quod est determinatum per materiam: intellectus verò, qui est vis à materia absoluta, cognoscit universale, quod est abstractum à materia et continet sub se infinita singularia. Unde patet

(1) Corporeæ voluptates, ait editio Parmensis recentissima, vel illicitæ sunt, vel licitæ. Si illicitæ, et desideriis antecedentibus, et doloribus consequentibus ita circumfundi solent, ut plus amari, quàm jucundi admistum habeant. Unde Chrysostomus (hom. LXIX in Matth.) aiebat: *Si saltatriciis alicujus amoribus captus quispiam fuerit, omni ma-*

litiâ durius, omni peregrinatione molestius, omni obsessâ civitate miserius tormentum sustinebit. Si verò sunt licitæ voluptates corporis, nimirum conjugii, hujus fructus liberi, parentibus sæpe adeo sunt infensi, ut probanda videatur sententia Euripidis in Andromacha, qui carentem liberis infortunio dixit esse felicem.

quòd bonum conveniens corpori, quod per apprehensionem sensùs delectationem corporalem causat, non est perfectum bonum hominis, sed est minimum quiddam in comparatione ad bonum animæ. Unde Sapientiæ (VII, 9) dicitur quòd *omne aurum in comparatione sapientiæ arena est exigua*. Sic igitur neque voluptas corporalis est ipsa beatitudo, nec est per se accidens beatitudinis.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd ejusdem rationis est quòd appetatur bonum, et quòd appetatur delectatio, quæ nihil est aliud quàm quietatio appetitùs in bono; sicut ex eadem virtute naturæ est quòd grave feratur deorsum, et quòd ibi quiescat. Unde sicut bonum propter seipsum appetitur, ita et delectatio propter se, et non propter aliud appetitur, si ly *propter* dicat causam finalem: si verò dicat causam formalem, vel potiùs causam motivam, sic delectatio est appetibilis propter aliud, id est propter bonum quod est delectationis objectum, et per consequens est principium ejus et dat ei formam. Ex hoc enim delectatio habet quòd appetatur, quia est quies in bono desiderato.

Ad *secundum* dicendum, quòd vehemens appetitus delectationis sensibilis contingit ex hoc quòd operationes sensuum, quia sunt principia nostræ cognitionis, sunt magis perceptibiles; unde etiam à pluribus delectationes sensibiles appetuntur.

Ad *tertium* dicendum, quòd eo modo omnes appetunt delectationes, sicut et appetunt bonum; et tamen delectationem appetunt ratione boni, et non è converso, ut dictum est (in corp. art.). Unde non sequitur quòd delectatio sit maximum et per se bonum; sed quòd unaquæque delectatio consequatur aliquod bonum, et aliqua delectatio consequatur id quod est per se et maximum bonum.

ARTICULUS VII.—UTRUM BEATITUDO HOMINIS CONSISTAT IN ALIQUO BONO ANIMÆ (1).

Ad septimum sic proceditur. 1. Videtur quòd beatitudo consistat in aliquo bono animæ. Beatitudo enim est quoddam hominis bonum; hoc autem per tria dividitur, quæ sunt bona exteriora, bona corporis, et bona animæ. Sed beatitudo non consistit in bonis exterioribus, neque in bonis corporis, sicut supra ostensum est (art. 5 et 6 hujus quæst.). Ergo consistit in bonis animæ.

2. Præterea, illud cui appetimus aliquod bonum, magis amamus quàm bonum quod ei appetimus; sicut magis amamus amicum, cui appetimus pecuniam, quàm pecuniam. Sed unusquisque quodcumque bonum sibi appetit. Ergo seipsum amat (2) magis quàm omnia alia bona. Sed beatitudo est quod maximè amatur: quod patet ex hoc quòd propter ipsam omnia amantur et desiderantur. Ergo beatitudo consistit in aliquo bono ipsius hominis; sed non in bonis corporis. Ergo in bonis animæ.

3. Præterea, perfectio est aliquid ejus quod perficitur. Sed beatitudo est quædam perfectio hominis. Ergo beatitudo est aliquid hominis. Sed non est aliquid corporis, ut ostensum est (art. 5 hujus quæst.). Ergo beatitudo est aliquid animæ; et ita consistit in bonis animæ.

Sed *contra* est quòd, sicut Augustinus dicit (De doctrina christiana, lib. 1, cap. 22): « id in quo constituitur beata vita, propter se diligendum est. » Sed homo non est propter seipsum diligendus; sed quidquid est in homine, est diligendum propter Deum. Ergo in nullo bono animæ beatitudo consistit.

(1) Ex hoc articulo habes quomodò interimas hæresim Begardorum et Beguinorum dicentium quòd omnis intellectualis natura est naturaliter

beata in seipsa; quod damnatum est à papa Clemente V in concil. Viennensi.

(2) Ita cod. Alcan., alique cum editis plurimis. Theologi omittunt *amat*.

CONCLUSIO. — Beatitudo ipsa, cùm sit perfectio animæ, est quoddam animæ bonum inhærens : sed id in quo beatitudo consistit, quod scilicet beatum facit, est aliquid extra animam.

Respondeo dicendum quòd, sicut supra dictum est (quæst. præc. art. 8, finis dupliciter dicitur; scilicet ipsa res, quam adipisci desideramus, et usus, seu adeptio, vel possessio illius rei. Si ergo loquamur de ultimo fine hominis quantum ad ipsam rem quam appetimus sicut ultimum finem, impossibile est quòd ultimus finis hominis sit ipsa anima, vel aliquid ejus. Ipsa enim anima in se considerata est ut in potentia existens; fit enim de potentia sciente actu sciens, et de potentiâ virtuosâ actu virtuosa. Cùm autem potentia sit propter actum sicut propter complementum, impossibile est quòd id quod est secundum se in potentia existens, habeat rationem ultimi finis. Unde impossibile est quòd ipsa anima sit ultimus finis sui ipsius; similiter etiam neque aliquid ejus, sive sit potentia, sive actus, sive habitus. Bonum enim, quod est ultimus finis, est bonum perfectum complens appetitum (1). Appetitus autem humanus, qui est voluntas, est boni universalis : quodlibet autem bonum inhærens ipsi animæ est bonum participatum, et per consequens particulatum. Unde impossibile est quòd aliquod eorum sit ultimus finis hominis. Sed si loquamur de ultimo fine hominis quantum ad ipsam adeptionem, vel possessionem, seu quemcumque usum ipsius rei quæ appetitur ut finis; sic ad ultimum finem pertinet aliquid hominis ex parte animæ, quia homo per animam beatitudinem consequitur. Res ergo ipsa quæ appetitur ut finis, est id in quo beatitudo consistit, et quod beatum facit; sed hujus rei adeptio vocatur beatitudo. Unde dicendum est quòd beatitudo est aliquid animæ (2); sed id in quo consistit beatitudo est aliquid extra animam.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd secundum quòd sub illa divisione comprehenduntur omnia bona quæ homini sunt appetibilia, sic bonum animæ dicitur non solum potentia, aut habitus, aut actus, sed et objectum quod est extrinsecum; et hoc modo nihil prohibet dicere id in quo beatitudo consistit esse quoddam bonum animæ.

Ad *secundum* dicendum, quantum ad propositum pertinet, quòd beatitudo maximè amatur tanquam bonum concupitum (3); amicus autem amatur tanquam id cui concupiscitur bonum; et sic etiam homo amat seipsum. Unde non est eadem ratio amoris utrobique. Utrum autem amore amicitiae aliquid homo supra se amet, erit locus considerandi cum de charitate agetur (2 2, quæst. xxv, art. 10, et quæst. xxvi, art. 3).

Ad *tertium* dicendum, quòd beatitudo ipsa, cùm sit perfectio animæ, est quoddam animæ bonum inhærens : sed id in quo beatitudo consistit, quod scilicet beatum facit, est aliquid extra animam, ut dictum est (in corp. art.).

ARTICULUS VIII. — UTRUM BEATITUDO HOMINIS CONSISTAT IN ALIQUO BONO CREATO (4).

De his etiam part. I, quæst. II, art. 1 corp. et quæst. LXXXII, art. 2 corp. et 2 2, quæst. LXXXIV, art. 2 corp. et Cont. gent. lib. IV, cap. 7, § 15, et cap. 54, et Opusc. II, cap. 408 et 264, et Opusc. IX, lib. I, cap. 8, et Psal. XXXII.

Ad octavum sic proceditur. 1. Videtur quòd beatitudo hominis consistat

(1) Ita cod. Alcan., et Camer., cum Nicolai. Edit. Rom. et Pat., *complens boni appetitum*.

(2) Scilicet actus animæ seu operatio ipsi inhærens ipsamque perficiens.

(3) Amor ille vocatur amor concupiscentiæ, alius verò dicitur amor amicitiae.

(4) Ex hoc articulo habes quomodo per rationem interimas hæresim Almarici dicentis beatitudinem nihil aliud esse quam videre Deum in suis creaturis, quia beati, ut aiebat, non vident Deum ullo pacto in se, sed in suis creatoris, quod ab Innocentio III. anathematizatum est.

in aliquo bono creato. Dicit enim Dionysius (De divinis nominibus, cap. 4, part. 1, lect. 3 et 6), quòd « divina sapientia conjungit fines primorum principiis secundorum; » ex quo potest accipi, quòd summum inferioris naturæ sit attingere infimum naturæ superioris. Sed summum hominis bonum est beatitudo. Cum ergo angelus naturæ ordine sit supra hominem, ut in primo habitum est (part. I. quæst. lxxv, art. 7, et cvm, art. 8, et cxi, art. 1), videtur quòd beatitudo hominis consistat in hoc quod aliquo modo attingit ad angelum.

2. Præterea, ultimus finis cujuslibet rei est in suo perfecto (1); unde pars est propter totum, sicut propter finem. Sed tota universitas creaturarum, quæ dicitur major mundus, comparatur ad hominem, qui (Phys. lib. viii, text. 17) dicitur minor mundus, sicut perfectum ad imperfectum. Ergo beatitudo hominis consistit in tota universitate creaturarum.

3. Præterea, per hoc homo efficitur beatus, per quod ejus naturale desiderium quietatur. Sed desiderium hominis non extenditur ad majus bonum quàm ipse capere potest. Cum ergo homo non sit capax boni, quod excedit limites totius creaturæ, videtur quòd per aliquod bonum creatum homo beatus fieri possit; et ita beatitudo hominis in aliquo bono creato consistit.

Sed *contra* est quod Augustinus dicit (De civit. Dei, lib. xix, cap. 26, in princ.): « Ut vita carnis anima est; ita beata vita hominis Deus est: » de quo dicitur (Psal. cxxiii, 15): *Beatus populus cujus Dominus Deus ejus est* (2).

CONCLUSIO. — Cum appetitum humanum, qui est voluntas, nihil quietum reddere aut satiare possit præter universale bonum quod est illius objectum, omne autem bonum creatum sit bonum particulare, non potest hominis beatitudo consistere in aliquo bono creato.

Respondeo dicendum quòd impossibile est beatitudinem hominis esse in aliquo bono creato. Beatitudo enim est bonum perfectum, quod totaliter quietat appetitum; alioquin non esset ultimus finis, si adhuc restaret aliquid appetendum. Objectum autem voluntatis, quæ est appetitus humanus, est universale bonum, sicut objectum intellectûs est universale verum. Ex quo patet, quòd nihil potest quietare voluntatem hominis nisi bonum universale; quod non invenitur in aliquo creato, sed solum in Deo; quia omnis creatura habet bonitatem participatam. Unde solus Deus voluntatem hominis implere potest, secundum quod dicitur (Psal. cii, 5): *Qui replet in bonis desiderium tuum*, etc. In solo igitur Deo beatitudo hominis consistit.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd superius hominis attingit quidem infimum angelicæ naturæ per quamdam similitudinem; non tamen ibi sistit sicut in ultimo fine, sed procedit usque ad ipsum universalem fontem boni, qui est universale objectum beatitudinis omnium beatorum (3), tanquam initium et perfectum bonum existens.

Ad *secundum* dicendum, quòd si totum aliquod non sit ultimus finis, sed ordinetur ad finem ulteriorem, ultimus finis partis non est ipsum totum, sed aliquid aliud. Universitas autem creaturarum, ad quam comparatur homo ut pars ad totum, non est ultimus finis, sed ordinatur in Deum sicut

(1) Ita cod. Alcan. Camer., aliique. Editi plurimi, *in suo opere perfecto*.

(2) Et alibi: *Dominus pars hereditatis meæ* (Ps. xv). *Quid mihi est in cælo et à te quid volui super terram? ... Pars mea Deus*

in æternum (Ps. lxxii). *Satiabor cum appa-
ruerit gloria tua* (Ps. xvi).

(3) Ita cod. Camer., ex quo theologi, Nicolai et edit. Patav., sic legunt. Cod. Alcan., *bonorum*. Edit. Rom., *subjectum beatitudinis omnium bonorum*.

in ultimum finem. Unde bonum universi non est ultimus finis hominis, sed ipse Deus.

Ad *tertium* dicendum, quòd bonum creatum non est minus quàm bonum cuius est homo capax, ut rei intrinsecæ et inhærentis; est tamen minus quàm bonum cuius est capax ut objecti, quod est infinitum. Bonum autem quod participatur ab angelo, et à toto universo, est bonum finitum, et contractum.

QUÆSTIO III.

QUID SIT BEATITUDO (1), IN OCTO ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est quid sit beatitudo, et quæ requirantur ad ipsam. Circa primum quæruntur octo: 1° Utrùm beatitudo sit aliquid increatum. — 2° Si est aliquid creatum, utrùm sit operatio. — 3° Utrùm sit operatio sensitivæ partis, an intellectivæ tantum. — 4° Si est operatio intellectivæ partis, utrùm sit operatio intellectus an voluntatis. — 5° Si est operatio speculativi intellectus aut practici. — 6° Si est operatio intellectus speculativi, utrùm consistat in speculatione scientiarum speculativarum. — 7° Utrùm consistat in speculatione substantiarum separatarum, scilicet angelorum. — 8° Utrùm in sola speculatione Dei, quâ per essentiam videtur.

ARTICULUS I. — UTRUM BEATITUDO SIT ALIQUID INCREATUM (2).

De his etiam infra, quæst. XXVI, art. 5, et Sent. IV, dist. 49, quæst. 1, art. 2, quæst. 1.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quòd beatitudo sit aliquid increatum. Dicit enim Boetius (De consol. lib. III, prosa 10, circ. med.): « Esse Deum ipsam beatitudinem necesse est confiteri. »

2. Præterea, beatitudo est summum bonum. Sed esse summum bonum convenit Deo. Cum ergo non sint plura summa bona, videtur quòd beatitudo sit idem quod Deus.

3. Præterea, beatitudo est ultimus finis, in quem naturaliter humana voluntas tanquam in finem tendit. Sed in nullum aliud voluntas tanquam in finem tendere debet nisi in Deum, « quo solo fruendum est, » ut Augustinus dicit (De doct. christ. lib. I, cap. 5 et 22). Ergo beatitudo est idem quod Deus.

Sed *contra*, nullum factum est increatum. Sed beatitudo hominis est aliquid factum; quia secundum Augustinum (De doct. christ. lib. I, cap. 3, in princ.): « illis rebus fruendum est quæ nos beatos faciunt. » Ergo beatitudo non est aliquid increatum.

CONCLUSIO. — Beatitudo hominis quantum ad causam vel objectum, est aliquid increatum; quantum verò ad ipsam essentiam beatitudinis, est aliquid creatum.

Respondeo dicendum quòd, sicut supra dictum est (quæst. I, art. 8, et quæst. præc. art. 7), finis dicitur dupliciter. Uno modo ipsa res quam cupimus adipisci, sicut avaro est finis pecunia. Alio modo ipsa adeptio, vel possessio, seu usus, aut fruitio ejus rei quæ desideratur; sicut si dicatur, quòd possessio pecuniæ est finis avari, et frui re voluptuosâ est finis intemperati. Primo ergo modo ultimus hominis finis est bonum increatum, scilicet Deus, qui solus suâ infinitâ bonitate potest voluntatem hominis perfectè implere. Secundo autem modo ultimus finis hominis est creatum aliquid in ipso existens; quod nihil est aliud quàm adeptio vel fruitio finis ultimi. Ultimus autem finis vocatur beatitudo. Si ergo beatitudo hominis

(1) In hac quæstione agitur de beatitudine formali, et quæritur quodnam sit genus ejus remotum, deinde quid propinquius et postea quodnam sit proximum: postremò quæ sit ipsius differe-

rentia, ut sic ratio beatitudinis compleatur.

(2) Quod in hoc articulo docet D. Thomas certum est et communiter ab omnibus theologis recipitur.

consideretur quantum ad causam vel objectum, sic est aliquid increatum; si autem consideretur quantum ad ipsam essentiam beatitudinis, sic est aliquid creatum.

Ad *primum* ergo dicendum, quod Deus est beatitudo per essentiam suam; non enim per adeptionem aut participationem alicujus alterius beatus est, sed per essentiam suam. Homines autem sunt beati, sicut ibidem dicit Boetius, per participationem, sicut et dii per participationem dicuntur. Ipsa autem participatio beatitudinis, secundum quam homo dicitur beatus, aliquid creatum est.

Ad *secundum* dicendum, quod beatitudo dicitur esse summum hominis bonum, quia est adeptio vel fructio summi boni.

Ad *tertium* dicendum, quod beatitudo dicitur ultimus finis (1), per modum quo adeptio finis dicitur finis.

ARTICULUS II. — UTRUM BEATITUDO SIT OPERATIO (2).

De his etiam Sent. I, dist. I, quæst. I, art. 4, et III, dist. 34, quæst. I, art. 5 corp. et III, dist. 40, quæst. I, art. 2, quæst. II et quæst. IV, art. 2, et quod. VIII, art. 49 corp. et Ethic. lib. I, lect. 4, et Metaph. lib. IV, lect. 9.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quod beatitudo non sit operatio. Dicit enim Apostolus (Rom. VI, 22) : *Habetis fructum vestrum in sanctificationem, finem verò vitam æternam*. Sed vita non est operatio, sed est ipsum esse viventium. Ergo ultimus finis, qui est beatitudo, non est operatio.

2. Præterea, Boetius dicit (De consol. lib. III, prosa 2, circ. princ.), quod « beatitudo est status omnium bonorum aggregatione perfectus. » Sed status non nominat operationem. Ergo beatitudo non est operatio.

3. Præterea, beatitudo significat aliquid in beato existens (3), cum sit ultima perfectio hominis. Sed operatio non significat aliquid ut existens (4) in operante, sed magis ut ab ipso procedens. Ergo beatitudo non est operatio.

4. Præterea, beatitudo permanet in beato. Operatio autem non permanet, sed transit. Ergo beatitudo non est operatio.

5. Præterea, unius hominis est una beatitudo. Operationes autem sunt multæ. Ergo beatitudo non est operatio.

6. Præterea, beatitudo inest beato absque interruptione. Sed operatio humana frequenter interrumpitur, puta somno, vel aliquâ aliâ occupatione, vel quiete. Ergo beatitudo non est operatio.

Sed *contra* est quod Philosophus dicit (Ethic. lib. I, cap. 7), quod « felicitas est operatio secundum virtutem perfectam. »

CONCLUSIO. — Cum beatitudo consistat in ultimo hominis actu, necesse est ipsam esse aliquam hominis operationem.

Respondendo dicendum quod secundum quod beatitudo hominis est aliquid creatum in ipso existens, necesse est dicere quod beatitudo hominis sit operatio. Est enim beatitudo ultima hominis perfectio. Unumquodque autem intantum perfectum est, inquantum est actu; nam potentia sine actu imperfecta est. Oportet ergo beatitudinem in ultimo actu hominis con-

(1) Beatitudo non est ultimus finis *cujus gratia*, sed ultimus finis *quo* (Cf. quæst. I, art. 8, not.).

(2) Inter theologos quidam beatitudinem hominis formalem ponunt in quodam illapsu divinitatis in essentiam animæ, quidam in habitu delicente essentiam animæ et perliciente potentiam ad operationem, quod S. Bonaventuræ tribuitur; quidam in intellectione Dei increatâ, ut Magister Bonæ Spei; quidam in solo actu

voluntatis, scilicet amore amicitie, ut vult Scotus, vel fruitione, ut placet aliis; quidam in actibus intellectus et voluntatis simul, ita plures ex societate Jesus; alii tandem in solo actu intellectus, ita cum suo doctore omnes thomistæ (Billuart, De ult. fin. dissert. II, art. 2).

(3) Ita cod. Alcan. Tarrac., et Camer., cum editis fere omnibus. Edit. Rom., *in bono existens*.

(4) Al., *ut aliquid existens*.

sistere. Manifestum est autem quòd operatio est ultimus actus operantis; unde et actus secundus (1) à Philosopho nominatur (De anima, lib. II, text. 2, 3 et 6): nam habens formam potest esse in potentia operans, sicut sciens est in potentia considerans. Et inde est quòd in aliis rebus « res unaquæque dicitur esse propter suam operationem, » ut dicitur (De cœlo, lib. II, text. 17). Necesse est ergo beatitudinem hominis operationem esse.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd vita dicitur dupliciter: uno modo ipsum esse viventis, et sic beatitudo non est vita. Ostensum est enim (quæst. II, art. 5 et 7), quòd esse unius hominis, qualecumque sit, non est hominis beatitudo; solius enim Dei beatitudo est suum esse. Alio modo dicitur vita ipsa operatio viventis, secundum quam principium vitæ in actum reducitur; et sic nominamus vitam activam, vel contemplativam, vel voluptuosam; et hoc modo vita æterna dicitur ultimus finis; quod patet per hoc quod dicitur (Joan. XVII, 4): *Hæc est vita æterna ut cognoscant te Deum verum et unum.*

Ad *secundum* dicendum, quòd Boetius, definiendo beatitudinem, consideravit ipsam communem beatitudinis rationem. Est enim communis beatitudinis ratio quòd sit bonum commune perfectum; et hoc significavit, cum dixit, quòd est « status omnium bonorum aggregatione perfectus: » per quod nihil aliud significatur, nisi quòd beatus est in statu boni perfecti. Sed Aristoteles expressit ipsam essentiam beatitudinis, ostendens per quid homo sit in hujusmodi statu, quia per operationem quamdam; et ideo (Ethic. lib. I, loco cit. in arg. *Sed cont.*) ipse etiam ostendit, quòd « beatitudo est bonum perfectum. »

Ad *tertium* dicendum, quòd, sicut dicitur (Metaph. lib. IX, text. 16), duplex est actio. Una quæ procedit ab operante in exteriorem materiam, sicut urere, et secare; et talis operatio non potest esse beatitudo; nam talis operatio non est actus et perfectio agentis, sed magis patientis, ut ibidem dicitur. Alia est actio manens in ipso agente, ut sentire, intelligere, et velle; et hujusmodi actio est perfectio et actus agentis; et talis operatio potest esse beatitudo.

Ad *quartum* dicendum, quòd cum beatitudo dicat quamdam ultimam perfectionem, secundum quod diversæ res beatitudinis capaces ad diversos gradus perfectionis pertingere possunt, secundum hoc necesse est quòd diversimodè beatitudo dicatur. Nam in Deo est beatitudo per essentiam; quia ipsum esse ejus est operatio ejus, quia non fruitur alio, sed seipso. In angelis autem beatitudo est ultima perfectio secundum aliquam operationem, quâ conjunguntur bono increato; et hæc operatio est in eis unica et sempiterna (2). In hominibus autem secundum statum præsentis vitæ est ultima perfectio secundum operationem quâ homo conjungitur Deo. Sed hæc operatio nec sempiterna, nec continua potest esse, et per consequens nec unica est, quia operatio interscissione multiplicatur; et propter hoc in statu præsentis vitæ perfecta beatitudo ab homine haberi non potest. Unde Philosophus (Ethic. lib. I, cap. 10), ponens beatitudinem hominis in hac vita, dicit eam imperfectam, post multa concludens: « Beatos autem dicimus, ut homines. » — Sed promittitur nobis à Deo beatitudo perfecta, quando *erimus sicut angeli in cœlo*, sicut dicitur (Matth. XXII, 30). Quantum

(1) Juxta peripateticos actus primus est potentia aut facultas operandi; actus secundus est operatio ipsa.

(2) Non quòd alias operationes præter illam beatificam non exerceant, sed quòd operatio illa

per quascumque alias, ne ad momentum quidem, inturbetur vel distrahat. Hi c dum nos custodiunt, semper videre tamen faciem Patris indicantur (Matth. XVIII).

ergo ad illam beatitudinem perfectam cessat obiectio, quia unâ et continuâ et sempiternâ operatione in illo beatitudinis statu mens hominis Deo coniungitur. Sed in præsenti vita quantum deficiamus ab unitate et continuitate talis operationis, tantum deficiamus à beatitudinis perfectione: est tamen aliqua participatio beatitudinis; et quanto operatio potest esse magis continua et una, tanto plus habet rationem beatitudinis. Et ideo in activa vita, quæ circa multa occupatur, est minus de ratione beatitudinis quàm in vita contemplativa, quæ versatur circa unum, id est, circa veritatis contemplationem. Etsi aliquando homo actu non operetur huiusmodi operationem; tamen, quia in promptu habet eam, semper potest operari: et quia etiam ipsam cessionem (putà somni (4), vel occupationis alicujus naturalis, ad operationem prædictam ordinat, quasi videtur operatio continua esse

Et per hoc patet solutio ad *quintum* et ad *sextum*.

ARTICULUS III. — UTRUM BEATITUDO SIT OPERATIO SENSITIVÆ PARTIS, AUT INTELLECTIVÆ TANTUM (2).

De his etiam Cont. gent. lib. II, cap. 55 et 57 princ. et Opusc. II, cap. 264, et Eth. lib. I, lect. 40.

Ad tertium sic proceditur. 1. Videtur quòd beatitudo consistat etiam in operatione sensûs. Nulla enim operatio invenitur in homine nobilior operatione sensitivâ, nisi intellectiva. Sed operatio intellectiva dependet in nobis ab operatione sensitivâ; quia « non possumus intelligere sine phantasmate, » ut dicitur (De anima, lib. III, text. 30). Ergo beatitudo consistit etiam in operatione sensitivâ.

2. Præterea, Boetius dicit (De consol. lib. III, prosâ 2, circ. princ.), quòd « beatitudo est status omnium bonorum aggregatione perfectus. » Sed quædam bona sunt sensibilia, quæ attingimus per sensûs operationem. Ergo videtur quòd operatio sensûs requiratur ad beatitudinem.

3. Præterea, beatitudo est bonum perfectum, ut probatur (Ethic. lib. I, cap. 7); quod non esset, nisi homo perficeretur per ipsam secundum omnes partes suas. Sed per operationes sensitivas quædam partes animæ percipiuntur. Ergo operatio sensitiva requiritur ad beatitudinem.

Sed *contra*, in operatione sensitiva communicant nobiscum bruta animalia, non autem in beatitudine. Ergo beatitudo non consistit in operatione sensitivâ.

CONCLUSIO.—Cum homo per sensûs operationem conjungi nequeat increato bono, beatitudo non est sensitivæ partis operatio.

Respondeo dicendum quòd ad beatitudinem potest aliquid pertinere tripliciter: uno modo essentialiter, alio modo antecedenter, tertio modo consequenter. Essentialiter quidem non potest pertinere operatio sensûs ad beatitudinem. Nam beatitudo hominis consistit essentialiter in conjunctione ipsius ad bonum increatum, quod est ultimus finis, ut supra ostensum est (art. 1 hujus quæst.), cui homo conjungi non potest per sensûs operationem; similiter etiam quia, sicut ostensum est (quæst. II, art. 5), in corporalibus bonis beatitudo hominis non consistit, quæ tamen sola per sensûs operationem attingimus. Possunt autem operationes sensûs pertinere ad beatitudinem antecedenter et consequenter. Antecedenter quidem secundum beatitudinem imperfectam, qualis in præsenti vita haberi potest; nam operatio intellectûs præexigit operationem sensûs. Consequenter autem in illa perfecta beatitudine, quæ expectatur in cœlo; quia post resurrectio-

(4) Ita ex cod. edit. Rom. Garcia, Nicolai et edit. Patav. supplendum putârunt, *ratione somni*.

(2) Postquam docuit formalem beatitudinem

esse aliquam operationem, incipit nunc S. Doctor inquirere cujus facultatis seu potentie ea sit.

nem « ex ipsa beatitudine animæ, ut Augustinus dicit in epist. ad Dioscorum, fiet quædam refluencia in corpus, et in sensus corporeos, ut in suis operationibus perficiantur, » ut infra magis patebit (1), cum de corporum resurrectione agetur. Non autem tunc operatio quæ mens humana Deo conjungitur à sensu dependebit.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd objectio illa probat quòd operatio sensus requiritur antecederet ad beatitudinem imperfectam, qualis in hac vita haberi potest.

Ad *secundum* dicendum, quòd beatitudo perfecta, qualem angeli habent, habet congregationem omnium bonorum per conjunctionem ad universalem fontem totius boni, non quòd indigeat singulis particularibus bonis; sed in hac beatitudine imperfecta requiritur congregatio bonorum sufficientium ad perfectissimam operationem hujus vitæ.

Ad *tertium* dicendum, quòd in perfecta, beatitudine perficitur totus homo, sed in inferiori parte per redundantiam à superiori: in beatitudine autem imperfecta præsentis vitæ è converso à perfectione inferioris partis procreditur ad perfectionem superioris.

ARTICULUS IV. — UTRUM, SI BEATITUDO EST INTELLECTIVÆ PARTIS, SIT OPERATIO INTELLECTUS AN VOLUNTATIS (2).

De his etiam infra, quæst. XXVI, art. 2 et 3, et Cont. gent. lib. II, cap. 25, 26 et 27, § 2, et De malo, quæst. XVI, art. 2 ad 6, et De ver. quæst. I, art. 5 ad 8, et quæst. VIII, et art. 19, et Op. II, cap. 107.

Ad quartum sic proceditur. 1. Videtur quòd beatitudo consistat in actu voluntatis. Dicit enim Augustinus (De civ. Dei, lib. x, c. 10 et 11) quòd « beatitudo hominis in pace consistit, » unde in Psal. CXLVII, 3: *Qui posuit fines tuos pacem*. Sed pax ad voluntatem pertinet. Ergo beatitudo hominis in voluntate consistit.

2. Præterea, beatitudo est summum bonum. Sed bonum est objectum voluntatis. Ergo beatitudo in voluntatis operatione consistit.

3. Præterea, primo moventi respondet ultimus finis; sicut ultimus finis totius exercitus est victoria; quæ est finis ducis, qui omnes movet. Sed primum movens ad operandum est voluntas, quia movet alias vires, ut infra dicitur (quæst. IX, art. 1 et 3). Ergo beatitudo ad voluntatem pertinet.

4. Præterea, si beatitudo est aliqua operatio, oportet quòd sit nobilissima operatio hominis. Sed nobilior est Dei dilectio, quæ est actus voluntatis, quàm cognitio, quæ est operatio intellectus, ut patet per Apostolum (I. Corinth. XIII). Ergo videtur quòd beatitudo consistat in actu voluntatis.

5. Præterea, Augustinus dicit (De Trin. lib. XIII, cap. 5, in fine), quòd « beatus est qui habet omnia quæ vult, et nihil vult malè; » et post pauca subdit (cap. 6, circa med.): « Et appropinquat beato, qui bene vult quodcumque vult: bona enim beatum faciunt, quorum bonorum jam habet aliquid, ipsam scilicet bonam voluntatem. » Ergo beatitudo in actu voluntatis consistit.

Sed *contra* est quòd Dominus dicit (Joan. XVII, 3): *Hæc est vita æterna ut cognoscant te, Deum verum unum*. Vita autem æterna est ultimus finis, ut dictum est (quæst. III, art. 2 ad 1). Ergo beatitudo hominis in cognitione Dei consistit, quæ est actus intellectus.

CONCLUSIO. — Quum finem intelligibilem non consequamur, nisi per hoc quòd

(1) Edit. Patav. an 1712 huic loco talem notam appinsit: *Quod hic citatur. S. D. non absolvit; habetur tamen aliquid simile, part. III, quæst. LXXV, art. 5, ad 1*. Sed iaculenter exponitur an et quales operationes habituri sint sensus corporei post resurrectionem (Suppl. quæst. LXXXII, art. 5 et 4).

(2) Juxta mentem S. Thomæ beatitudo formalis secundum suam essentiam est operatio intellectus, nec potest esse operatio voluntatis; quòd adversatur scotistis et aliis theologis quorum sententias antea exposuimus (art. 2).

sit nobis præsens per actum intellectus: oportet beatitudinem essentialiter in actu intellectus consistere; et nonnisi accidentaliter (secundum ipsam scilicet delectationem quæ beatitudinem consequitur) in actu voluntatis.

Respondeo dicendum quod ad beatitudinem, sicut supra dictum est (quæst. II, art. 6), duorequiruntur: unum, quod est esse beatitudinis; aliud, quod est quasi per se accidens ejus, scilicet delectatio ei adjuncta. Dico ergo quod quantum ad id quod est essentialiter ipsa beatitudo, impossibile est quod consistat in actu voluntatis. Manifestum est enim ex præmissis (art. 1 hujus quæst.), quod beatitudo est consecutio finis ultimi. Consecutio autem finis non consistit in ipso actu voluntatis; voluntas autem fertur in finem et absentem, cum ipsum desiderat, et præsentem, cum in ipso requiescens delectatur. Manifestum est autem quod ipsum desiderium finis non est consecutio finis, sed est motus ad finem. Delectatio autem advenit voluntati ex hoc quod finis est præsens; non autem è converso ex hoc aliquid fit præsens, quia voluntas delectatur in ipso. Oportet igitur aliquid aliud esse quam actum voluntatis, per quod fit finis ipse præsens voluntati. Et hoc manifestè apparet circa fines sensibiles. Si enim consequi pecuniam esset per actum voluntatis, statim à principio cupidus consecutus esset pecuniam, quando vult eam habere; sed à principio quidem est absens ei, consequitur autem ipsam per hoc quod manu ipsam apprehendit, vel aliquo hujusmodi; et tunc jam delectatur in pecunia habita. Sic igitur et circa intelligibilem finem contingit. Nam à principio volumus consequi finem intelligibilem; consequimur autem ipsum per hoc quod fit præsens nobis per actum intellectus; et tunc voluntas delectata conquiescit in fine jam adepto. Sic igitur essentia beatitudinis in actu intellectus consistit (1). Sed ad voluntatem pertinet delectatio beatitudinem consequens, secundum quod Augustinus dicit (Confess. lib. x, cap. 23, ante med.), quod « beatitudo est gaudium de veritate, » quia scilicet ipsum gaudium est consummatio beatitudinis.

Ad *primum* ergo dicendum, quod pax pertinet ad ultimum hominis finem, non quasi essentialiter sit ipsa beatitudo, sed quia antecedenter et consequenter habet se ad ipsam. Antecedenter quidem, inquantum jam sunt remota omnia perturbantia et impediencia ab ultimo fine; consequenter verò, inquantum jam homo, adepto ultimo fine, remanet pacatus desiderio quietato.

Ad *secundum* dicendum, quod primum objectum voluntatis non est actus ejus, sicut nec primum objectum visus est visio, sed visibile. Unde ex hoc ipso quod beatitudo pertinet ad voluntatem, tanquam primum objectum ejus, sequitur quod non pertineat ad ipsam tanquam actus ipsius.

Ad *tertium* dicendum, quod finem primò apprehendit intellectus quam voluntas; tamen motus ad finem incipit in voluntate; et ideo voluntati debetur id quod ultimò consequitur consecutionem finis, scilicet delectatio, vel fruitio.

Ad *quartum* dicendum, quod dilectio præeminet cognitioni in movendo; sed cognitio prævia est dilectioni in attingendo. « Non enim diligitur nisi cognitum, » ut dicit Augustinus (De Trin. lib. x, cap. 1 et 2). Et ideo intelligibilem finem primò attingimus per actionem intellectus, sicut et finem sensibilem primò attingimus per actionem sensus.

Ad *quintum* dicendum, quod ille qui habet omnia quæ vult, ex hoc est

(1) Huic sententiæ favere videtur Scriptura. Beatitudo enim formalis est visio Dei et fidem quæ nunc in intellectu clucet hæc visio evacuabit: *Videmus nunc per speculum in ænig-*

ma, tunc autem facie ad faciem (I. Cor. XIII). *Nunc cognosco ex parte, tunc autem cognoscam sicut et cognitus sum, etc.*

beatus quòd habet ea quæ vult; quod quidem est per aliud quàm per actum voluntatis. Sed nihil malè velle requiritur ad beatitudinem sicut quædam debita dispositio ad ipsam. Voluntas autem bona ponitur in numero bonorum quæ beatum faciunt, prout est inclinatio quædam in ipsa; sicut motus ieducitur ad genus sui termini, ut aliteratio ad qualitatem.

ARTICULUS V. — UTRUM BEATITUDO SIT OPERATIO INTELLECTUS SPECULATIVI, AN PRACTICI (1).

De his etiam part. I, quæst. xx, art. 8, et Sent. iv, dist. 49, quæst. 1, art. 4, quæst. III, et Opusc. II, cap. 464, et Ethic. lib. I, lect. 40.

Ad quintum sic proceditur. 1. Videtur quòd beatitudo consistat in operatione intellectus practici. Finis enim ultimus cujuslibet creaturæ consistit in assimilatione ad Deum. Sed homo magis assimilatur Deo per intellectum practicum, qui est causa rerum intellectarum, quàm per intellectum speculativum, cujus scientia accipitur à rebus. Ergo beatitudo hominis magis consistit in operatione intellectus practici quàm speculativi.

2. Præterea, beatitudo est perfectum bonum hominis. Sed intellectus practicus magis ordinatur ad bonum quàm speculativus qui ordinatur ad verum; unde et secundum perfectionem practici intellectus dicimur boni, non autem secundum perfectionem speculativi intellectus; sed secundum eam dicimur scientes, vel intelligentes. Ergo beatitudo hominis magis consistit in actu intellectus practici quàm speculativi.

3. Præterea, beatitudo est quoddam bonum ipsius hominis. Sed speculativus intellectus occupatur magis circa ea quæ sunt extra hominem; practicus autem intellectus occupatur circa ea quæ sunt ipsius hominis, scilicet circa operationes et passiones ejus. Ergo beatitudo hominis magis consistit in operatione intellectus practici quàm intellectus speculativi.

Sed *contra* est quod Augustinus dicit (De Trin. lib. I, cap. 10, in princ.), quòd « contemplatio promittitur nobis actionum omnium finis, atque æterna perfectio gaudiorum. »

CONCLUSIO. — Principaliter in speculativi intellectus operatione, ut in optimâ, et maximè propter seipsam quæsita, et quâ homo cum Deo angelisque communicat, beatitudo nostra reperitur, licet secundario in practici intellectus operatione consistat.

Respondeo dicendum quòd beatitudo magis consistit in operatione speculativi intellectus quàm practici, quod patet ex tribus. Primò quidem ex hoc quòd si (2) beatitudo hominis est operatio, oportet quòd sit optima operatio hominis. Optima autem operatio hominis est quæ est optimæ potentiæ respectu optimi objecti; optima autem potentia est intellectus, cujus objectum optimum est bonum divinum; quod quidem non est objectum practici intellectus, sed speculativi (3). Unde in tali operatione, scilicet in contemplatione divinorum, maximè consistit beatitudo. Et quia « unusquisque videtur esse id quod est optimum in eo, » ut dicitur (Ethic. lib. ix, cap. 4 et 8, et lib. x, cap. 7 ad fin.); ideo talis operatio est maximè propria homini, et maximè delectabilis. — Secundò apparet idem ex hoc quòd contemplatio maximè quæritur propter seipsam. Actus autem intellectus practici non quæritur propter seipsum, sed propter actionem; ipsæ autem actiones ordinantur ad aliquem finem. Unde manifestum est quòd ultimus finis non potest consistere in vita activa, quæ pertinet ad intellectum practicum. — Ter-

(4) Juxta S. Thomam beatitudo hominis magis consistit in operatione speculativi intellectus quàm practici; et hæc sententia haberi potest ut verisimilior.

(2) Non quasi dubitanter ita loquitur, cum id

asseruerit supra; sed quasi præsupponens id quod jam (art. 2) ex professo probavit.

(5) Quamvis finis practici dici possit, quia non quidem Deum ipsum, sed propter Deum operamur.

tiò idem apparet ex hoc quòd in vita contemplativa homo communicat cum superioribus, scilicet cum Deo et angelis, quibus per beatitudinem assimilatur; sed in his quæ pertinent ad vitam activam, etiam alia animalia cum homine aliquantulum communicant, licet imperfectè. Et ideo ultima et perfecta beatitudo, quæ expectatur in futura vita, tota principaliter consistit in contemplatione. Beatitudo autem imperfecta, qualis hic haberi potest, primò quidem et principaliter (1) consistit in contemplatione; secundariò verò in operatione practici intellectus ordinantis actiones et passiones humanas, ut dicitur (*Ethic. lib. x, cap. 7 et 8*).

Ad *primum* ergo dicendum, quòd similitudo prædicta intellectus practici ad Deum est secundum proportionalitatem, quia scilicet habet se ad suum cognitum, sicut Deus ad suum; sed assimilatio intellectus speculativi ad Deum est secundum unionem, vel informationem, quæ est multò major assimilatio. Et tamen dici potest quòd respectu principalis cogniti, quod est sua essentia, non habet Deus practicam cognitionem, sed speculativam tantum.

Ad *secundum* dicendum, quòd intellectus practicus habet bonum quod est extra ipsum; sed intellectus speculativus habet bonum in seipso, scilicet contemplationem veritatis; et si illud bonum sit perfectum, ex eo totus homo perficitur, et fit bonus; quod quidem intellectus practicus non habet, sed ad illud ordinat.

Ad *tertium* dicendum, quòd ratio illa procederet, si ipsemet homo esset ultimus finis: tunc enim consideratio et ordinatio actuum et passionum ejus esset beatitudo. Sed quia ultimus hominis finis est aliud bonum extrinsecum, scilicet Deus, ad quem per operationem intellectus speculativi attingimus; ideo magis beatitudo hominis in operatione intellectus speculativi consistit quàm in operatione intellectus practici.

ARTICULUS VI. — UTRUM BEATITUDO CONSISTAT IN CONSIDERATIONE SCIENTIARUM SPECULATIVARUM (2).

De his etiam 42, quæst. CLXVII, art. 4 ad 1, et Opusc. II, cap. 404, 262 et 264.

Ad sextum sic proceditur. 1. Videtur quòd beatitudo hominis consistat in consideratione scientiarum speculativarum. Philosophus enim dicit (*Ethic. lib. x, cap. 7, in princ.*), quòd « felicitas est operatio secundum perfectam virtutem; » et distinguens virtutes speculativas, non ponit nisi tres, scientiam, sapientiam et intellectum; quæ omnes pertinent ad considerationem scientiarum speculativarum. Ergo ultima hominis beatitudo in consideratione scientiarum speculativarum consistit.

2. Præterea, illud videtur esse ultima hominis beatitudo, quod naturaliter desideratur ab omnibus propter seipsum. Sed hujusmodi est consideratio speculativarum scientiarum; quia, ut dicitur (*Metaph. lib. 1, in princ.*), « omnes homines naturà scire desiderant; » et post pauca subditur (*cap. 2, à princ.*), quòd « speculativæ scientiæ propter seipsas quærentur. » Ergo in consideratione scientiarum speculativarum consistit beatitudo.

3. Præterea, beatitudo est ultima hominis perfectio. Unumquodque autem perficitur, secundum quòd reducitur de potentia in actum: intellectus autem humanus reducitur in actum per considerationem scientiarum spe-

(1) In quibusdam codicibus deest, et principaliter.

(2) Scientia non est ultimus finis hominis, ut ait Apostolus (I. Cor. xiii): *Si noverim omnem*

scientiam, charitatem autem non habuero, nihil sum. In hoc articulo agitur de scientiis speculativis aut naturalibus quarum objectum est cognitio sensibilium.

culativarum. Ergo videtur quòd in hujusmodi consideratione ultima hominis beatitudo consistat.

Sed *contra* est quod dicitur (Jerem. ix, 23) : *Non glorietur sapiens in sapientia sua*, et loquitur de sapientia speculativarum scientiarum. Non ergo consistit in harum consideratione ultima hominis beatitudo.

CONCLUSIO. — Cùm consideratio scientiarum speculativarum non possit ultra extendi quàm sensibilibus cognitio, quæ est earum principium, ducere possit; idcirco in speculativis scientiis ultima atque perfecta hominis beatitudo non invenitur, sed tantum ejus participatio quædam.

Respondeo dicendum quòd, sicut supra dictum est (art. 2 hujus quæst. ad 4), duplex est hominis beatitudo, una perfecta, et alia imperfecta. Oportet autem intelligere perfectam beatitudinem, quæ attingit ad veram beatitudinis rationem; beatitudinem autem imperfectam, quæ non attingit, sed participat quamdam particularem beatitudinis similitudinem; sicut est perfecta prudentia in homine, apud quem est ratio rerum agibilium; imperfecta autem prudentia est in quibusdam animalibus brutis, in quibus sunt quidam particulares instinctus ad quædam opera similia operibus prudentiæ. Perfecta igitur beatitudo in consideratione scientiarum speculativarum essentialiter consistere non potest. Ad cujus evidentiam considerandum est quòd consideratio speculativæ scientiæ non se extendit ultra virtutem principiorum illius scientiæ; quia in principiis scientiæ virtualiter tota scientia continetur. Prima autem principia scientiarum speculativarum sunt per sensum accepta, ut patet per Philosophum (in princ. Metaph. lib. 1, à princ.), et in fine Poster. (text. ult.). Unde tota consideratio scientiarum speculativarum non potest ultra extendi quàm sensibilibus cognitio ducere potest. In cognitione autem sensibilibus non potest consistere ultima hominis beatitudo, quæ est ultima ejus perfectio. Non enim aliquid perficitur ab aliquo inferiori, nisi secundum quòd in inferiori est aliqua participatio superioris. Manifestum est autem quòd forma lapidis, vel cujuslibet rei sensibilis est inferior homine; unde per formam lapidis non perficitur intellectus, inquantum est talis forma, sed inquantum in ea participatur aliquid simile alicui quod est supra intellectum humanum, scilicet lumen intelligibile, vel aliquid hujusmodi. Omne autem quod est per aliud reducitur ad id quod est per se. Unde oportet quòd ultima perfectio hominis sit per cognitionem alicujus rei quæ sit supra intellectum humanum. Ostensum est autem (part. I, quæst. LXXXVIII, art. 2), quòd per sensibilia non potest deveniri in cognitionem (1) substantiarum separatarum, quæ sunt supra intellectum humanum. Unde relinquitur quòd hominis ultima beatitudo non possit esse in consideratione speculativarum scientiarum. Sed sicut in formis sensibilibus participatur aliqua similitudo substantiarum superiorum; ita consideratio scientiarum speculativarum est quædam participatio veræ et perfectæ beatitudinis (2).

Ad *primum* ergo dicendum, quòd Philosophus loquitur (in lib. Ethic.) de felicitate imperfecta, qualiter in hac vita haberi potest, ut supra dictum est (art. 2 hujus quæst. ad 4).

Ad *secundum* dicendum, quòd naturaliter desideratur non solum perfecta beatitudo, sed etiam qualiscumque similitudo, vel participatio ejus.

(1) Scilicet in cognitionem perfectam, quam vocant quidditativam seu secundum propriam essentiam, ut patet ex part. I, quæst. LXXXVIII, art. 2, et Cont. gent. lib. III, cap. 41.

(2) Hinc prorsus rejiciendus est error Lutheri dicentis omnes scientias speculativas esse errores,

aut Biblistarum docentium nullas esse addiscendas, aut Joannis Wileff clamantis studia generalia, universitates, collegia à Papa vel episcopis in Ecclesiam Dei vanâ gentilitate esse introducta, nec plus prodesse Ecclesiæ quàm diabolus.

Ad *tertium* dicendum, quòd per considerationem scientiarum speculativarum reducitur intellectus noster aliquo modo in actum, non autem in ultimum et completum.

ARTICULUS VII. — UTRUM BEATITUDO CONSISTAT IN COGNITIONE SUBSTANTIARUM SEPARATARUM, SCILICET ANGELORUM (1).

De his etiam *part. I*, quæst. *LXIV*, art. 1 ad 2, et quæst. *LXXXIX*, art. 2, et *Cont. gent. lib. III*, cap. 44, et *De verit. quæst. II*, art. 5 ad 5, et *Opusc. II*, cap. 108 et 164.

Ad septimum sic proceditur. 1. Videtur quòd beatitudo hominis consistat in cognitione substantiarum separatarum, id est angelorum. Dicit enim Gregorius in quadam homilia (26 in *Evang.*, parum à med.): « Nihil prodest interesse festis hominum, si non contingat interesse festis angelorum; » per quod finalem beatitudinem designat. Sed festis angelorum interesse possumus per eorum contemplationem. Ergo videtur quòd in contemplatione angelorum ultima hominis beatitudo consistat.

2. Præterea, ultima perfectio uniuscujusque rei est ut jungatur suo principio; unde et circulus dicitur esse figura perfecta, quia habet idem principium et finem. Sed principium cognitionis humanæ est ab ipsis angelis, per quos homines illuminantur, ut dicit Dionysius (*De cœlesti hierarch. cap. 4*, parum à princ.). Ergo perfectio humani intellectus est in contemplatione angelorum.

3. Præterea, unaquæque natura perfecta est quando jungitur superiori naturæ, sicut ultima perfectio corporis est ut jungatur naturæ spirituali. Sed supra intellectum humanum ordine naturæ sunt angeli. Ergo ultima perfectio humani intellectus est ut jungatur per contemplationem ipsis angelis.

Sed *contra* est quod dicitur (*Jerem. ix, 4*): *In hoc gloriatur qui gloriatur, scire, et nosse me*. Ergo ultima hominis gloria vel beatitudo non consistit nisi in cognitione Dei.

CONCLUSIO. — Quia substantiæ separatæ omnes præter Deum, per participationem quamdam esse habent; ideoque, neque verissima objecta humani intellectus esse possunt, neque in eorum contemplatione potest perfecta hominis beatitudo consistere.

Respondeo dicendum quòd, sicut dictum est (*art. præc.*), perfecta hominis beatitudo non consistit in eo quod est perfectio intellectus, secundum alicujus participationem, sed in eo quod est per essentiam tale. Manifestum est autem quòd unumquodque intantum est perfectio alicujus potentiæ, inquantum ad ipsum pertinet ratio proprii objecti illius potentiæ; proprium autem objectum intellectus est *verum*. Quidquid ergo habet veritatem participatam, contemplatum non facit intellectum perfectum ultimâ perfectione. Cum autem eadem sit dispositio rerum in esse, sicut in veritate, ut dicitur (*Metaphysic. lib. II*, text. 4), quæcumque sunt entia per participationem, sunt vera per participationem. Angeli autem habent esse participatum, quia solius Dei suum esse est sua essentia, ut ostensum est (*pars I*, quæst. *III*, art. 4, et quæst. *LXI*, art. 1). Unde relinquitur quòd solus Deus sit veritas per essentiam, et quòd ejus contemplatio faciat perfectè beatum. Aliqualem autem beatitudinem imperfectam nihil prohibet attendi in contemplatione angelorum, et etiam altiore quàm in consideratione scientiarum speculativarum.

(1) Angeli vocantur substantiæ separatæ, quia separati sunt ab omni materia tam sensibili qualem habent corpora naturalia: quàm intelligibili (qualem habent formæ mathematicæ).

Ideoque quando dicuntur substantiæ separatæ, perinde est ac si dicerentur substantiæ immateriales.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd festis angelorum intererimus non solum contemplantes angelos, sed simul cum ipsis Deum.

Ad *secundum* dicendum, quòd secundum illos qui ponunt animas humanas esse ab angelis creatas (1), satis conveniens videtur quòd beatitudo hominis sit in contemplatione angelorum, quasi in conjunctione ad suum principium. Sed hoc est erroneum, ut dictum est (pars I, quæst. xc. art. 3). Unde ultima perfectio intellectus humani est per conjunctionem ad Deum, qui est principium et creationis animæ, et illuminationis ejus. Angelus autem illuminat tanquam minister, ut habitum est (pars I, quæst. cxi, art. 1). Unde suo ministerio adjuvat hominem ut ad beatitudinem perveniat; non autem est humanæ beatitudinis objectum.

Ad *tertium* dicendum, quòd attingi superiorem naturam ab inferiori contingit dupliciter. Uno modo secundum gradum potentiæ participantis; et sic ultima perfectio hominis erit in hoc quòd homo attinget ad contemplandum, sicut angeli contemplantur. Alio modo sicut objectum attingitur à potentia : et hoc modo ultima perfectio cujuslibet potentiæ est ut attingat ad id in quo plenè invenitur ratio sui objecti.

ARTICULUS VIII. — UTRUM BEATITUDO HOMINIS SIT IN VISIONE DIVINÆ ESSENTIÆ (2).

De his etiam Sup. art. 5, et part. I, quæst. xii, art. 4, et quæst. xxvi, art. 2 et 3, et Sent. I, dist. 4, quæst. I, art. 1, et II, dist. 4, et IV, dist. 49, quæst. I, art. 2, et quæst. IV, art. 5, quæst. I, et Cont. gent. lib. III, cap. 25 et 57, et Opusc. III, cap. 106, 107, 108, 155, 166, etc.

Ad octavum sic proceditur. 1. Videtur quòd beatitudo hominis non sit in visione ipsius divinæ essentiae. Dicen enim Dionysius (cap. 1 Mysticae Theologiae, ad finem), quòd « per id quod est supremum intellectus, homo Deo conjungitur, sicut omnino ignoto. » Sed id quod videtur per essentiam, non est omnino ignotum. Ergo ultima intellectus perfectio, seu beatitudo non consistit in hoc quòd Deus per essentiam videatur.

2. Præterea, altioris naturæ perfectio altior est. Sed hæc est perfectio divini intellectus propria, ut suam essentiam videat. Ergo ultima perfectio intellectus humani ad hoc non pertingit, sed infra subsistit.

Sed *contra* est quod dicitur (I. Joan. III, 2) : *Cum apparuerit, similes ei erimus, et videbimus eum sicuti est.*

CONCLUSIO. — Cum Deus sit omnium prima causa, ad cujus essentiam cognoscendam remanet naturaliter homini effectum cognoscenti desiderium, nonnisi in illius essentiae visione ponenda est hominis beatitudo.

Respondeo dicendum quòd ultima et perfecta beatitudo non potest esse nisi in visione divinæ essentiae. Ad cujus evidentiam duo considerata sunt. Primò quidem, quòd homo non est perfectè beatus quamdiu restat ei aliquid desiderandum et quærendum. Secundum est quòd uniuscujusque potentiæ perfectio attenditur secundum rationem sui objecti. Objectum autem intellectus est quod quid est, id est, essentia rei, ut dicitur (De anima, lib. III, text. 26), unde intantum procedit perfectio intellectus, inquantum cognoscit essentiam alicujus rei. Si ergo intellectus aliquis cognoscat essentiam alicujus effectus, per quam non possit cognosci essentia causæ, ut scilicet sciatur de causa quid est, non dicitur intellectus attingere ad causam simpliciter; quamvis per effectum cognoscere possit de causa an

(1) Hæc sententia fuit Avicennæ, Algazelis et aliorum philosophorum, quorum doctrina fuit affinis errori Platonis qui substantias corruptibiles dixit ab angelis quos minores Deos vocabat, fuisse creatas.

(2) Ex hoc articulo habes quomodò per rationem interimas hæreses Armenorum, Abaylardi, Almarici et aliorum qui dixerunt beatos in cœle Dei essentiam non videre.

sit. Et ideo remanet naturaliter homini desiderium (1), cum cognoscit effectum, et scit eum habere causam, ut etiam sciat de causa quid est; et illud desiderium est admirationis, et causat inquisitionem, ut dicitur (in princ. Metaph. cap. 2, circ. med.), puta, si aliquis cognoscens eclipsim solis considerat quod ex aliqua causa procedit, de qua, quia nescit quid sit, admiratur, et admirando inquit; nec ista inquisitio quiescit, quousque perveniat ad cognoscendum essentiam causæ. Si igitur intellectus humanus cognoscens essentiam alicujus effectus creati non cognoscat de Deo nisi an est, nondum perfectio ejus attingit simpliciter ad causam primam, sed remanet ei adhuc naturale desiderium inquirendi causam; unde nondum est perfecte beatus. Ad perfectam igitur beatitudinem requiritur quod intellectus pertingat ad ipsam essentiam primæ causæ. Et sic perfectionem suam habebit per unionem ad Deum sicut ad objectum, in quo solo beatitudo hominis consistit (2), ut supra dictum est (art. præc. et art. 1 huj. quæst.).

Ad primum ergo dicendum, quod Dionysius loquitur de cognitione eorum qui sunt in via, tendentes ad beatitudinem.

Ad secundum dicendum, quod, sicut supra dictum est (art. 1 huj. quæst.), finis potest accipi dupliciter. Uno modo quantum ad rem ipsam quæ desideratur; et hoc modo idem est finis et superioris, et inferioris naturæ, imò omnium rerum, ut supra dictum est (quæst. 1, art. 8). Alio modo quantum ad consecutionem hujus rei; et sic diversus est finis superioris et inferioris naturæ secundum diversam habitudinem ad rem talem. Sic igitur altior est beatitudo Dei suam essentiam intellectu comprehendentis, quam hominis vel angeli videntis, et non comprehendentis.

QUÆSTIO IV.

DE HIS QUÆ AD BEATITUDINEM EXIGUNTUR (3), IN OCTO ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de his quæ exiguntur ad beatitudinem; et circa hoc quærentur octo: 1º Utrum delectatio requiratur ad beatitudinem. — 2º Quid sit principalius in beatitudine, utrum delectatio, vel visio. — 3º Utrum requiratur comprehensio. — 4º Utrum requiratur rectitudo voluntatis. — 5º Utrum ad beatitudinem hominis requiratur corpus. — 6º Utrum perfectio corporis. — 7º Utrum aliqua exteriora bona. — 8º Utrum requiratur societas amicorum.

ARTICULUS I. — UTRUM DELECTATIO REQUIRATUR AD BEATITUDINEM (4).

De his etiam Sup. quæst. III, art. 4 corp. et Sent. II, dist. 58, art. 2 corp. et IV, dist. 49, quæst. IV, art. 4, quæst. III, et Opusc. II, cap. 107 et 161.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quod delectatio non requiratur ad beatitudinem. Dicit enim Augustinus (De Trin. lib. 1, cap. 8, à med.), quod

(1) Quod autem subjungitur de naturali desiderio quo visionem Dei appetimus, referendum est non ad illius visionem, prout est summum bonum, sed solummodo prout est prima causa, ut ex adjunctis in textu ipso colligitur.

(2) Quod à Scripturis ita confirmatur: *Satiabor cum apparuerit gloria tua* (Ps. XVI). *Quemadmodum desiderat cervus*, etc. (Ps. XLV). *Quid mihi est in celo*, etc. (Ps. LXXII). *Beati mundo corde*, etc. (Matth. V).

(3) In hac questione agitur de hominis beatitudine formali considerata tanquam bonum hominis completum, et proinde intendit auctor quærere de iis quæ, etsi non sint essentialia

beatitudini, requiruntur tamen ad hoc vel ut simpliciter aliquis denominari possit beatus, vel ut beatitudo sit completa; pertinentque ad eam vel antecedenter, vel consequenter. Et cum sint tria bonorum genera, scilicet animæ, corporis et bona externa, inquit de bonis animæ primis quatuor articulis; de bonis corporis, art. 5 et 6, et de bonis externis, art. 7 et 8.

(4) Non potest esse beatitudo sine delectatione concomitante, ut patet ex his Scripturæ verbis (Ps. XV): *Adimplebis me lætitiâ cum vultu tuo, delectationes in dextera tua usque in finem*.

« visio est tota merces fidei. » Sed id quod est præmium, vel merces virtutis, est beatitudo, ut patet per Philosophum (Ethic. lib. II, cap. 9, in princ.). Ergo nihil aliud requiritur ad beatitudinem nisi sola visio.

2. Præterea, beatitudo est per se sufficientissimum bonum, ut Philosophus dicit (Ethic. lib. I, cap. 7, circ. med.). Quod autem eget aliquo alio non est perfectè sufficiens. Cum igitur essentia beatitudinis in visione Dei consistat, ut ostensum est (quæst. III, art. 8), videtur quòd ad beatitudinem non requiratur delectatio.

3. Præterea, operationem felicitatis seu beatitudinis oportet esse non impeditam, ut dicitur (Eth. lib. X, cap. 7). Sed delectatio impedit actionem intellectus : « Corrupt enim æstimationem prudentiæ, » ut dicitur (Ethic. lib. VI, cap. 5). Ergo delectatio non requiritur ad beatitudinem.

Sed *contra* est quod Augustinus dicit (Confess. lib. X, cap. 22, ante med.), quòd « beatitudo est gaudium de veritate. »

CONCLUSIO. — Cum delectatio causetur ex hoc quòd appetitus requiescit in bono adepto, ipsa ad beatitudinem sicut aliquid concomitans requiritur.

Respondeo dicendum quòd quadrupliciter aliquid requiritur ad aliud. Uno modo sicut præambulum vel præparatorium ad ipsum, sicut disciplina requiritur ad scientiam. Alio modo sicut perficiens aliquid, sicut anima requiritur ad vitam corporis. Tertio modo sicut coadiuvans extrinsecus, sicut amici requiruntur ad aliquid agendum (1). Quarto modo sicut aliquid concomitans, ut si dicamus, quòd calor requiritur ad ignem. Et hoc modo delectatio requiritur ad beatitudinem. Delectatio enim causatur ex hoc quòd appetitus requiescit in bono adepto. Unde cum beatitudo nihil aliud sit quàm adeptio summi boni, non potest esse beatitudo sine delectatione concomitante (2).

Ad *primum* ergo dicendum, quòd ex hoc ipso quòd merces alicui redditur, voluntas merentis quiescit; quod est delectari. Unde in ipsa ratione mercedis redditæ delectatio includitur.

Ad *secundum* dicendum, quòd ex ipsa visione Dei causatur delectatio. Unde ille qui Deum videt delectatione indigere non potest.

Ad *tertium* dicendum, quòd delectatio concomitans operationem intellectus non impedit ipsam, sed magis eam confortat, ut dicitur (Ethic. lib. X, cap. 4). Ea enim quæ delectabiliter facimus, attentius et perseverantius operamur. Delectatio autem extranea impedit operationem, quandoque quidem ex intentionis distractione; quia, sicut dictum est (hic sup.), ad ea quibus delectamur, magis intenti sumus, et dum uni vehementer intendimus, necesse est quòd ab alio intentio retrahatur; quandoque autem etiam ex contrarietate, sicut delectatio sensus contraria rationi impedit æstimationem prudentiæ magis quàm æstimationem speculativi intellectus (3).

ARTICULUS II. — UTRUM IN BEATITUDINE SIT PRINCIPALIS VISIO QUAM DELECTATIO (4).

De his etiam Sup. art. 1, et locis ibi notatis.

Ad *secundum* sic proceditur. 1. Videtur quòd delectatio sit principalis in beatitudine quàm visio. Delectatio enim, ut dicitur (Ethic. lib. X, cap. 4,

(1) Perperam edit. Rom.: *Sicut anima requiritur ad aliquid agendum.*

(2) Beatitudo non potest esse sine delectatione juxta potentiam Dei ordinariam, ut annotat Sylvius, sed hoc non intelligendum est de potentia Dei absoluta.

(3) Ita cod. Alex., Camer. et Tarrac. cum

edit. plurimis. Al., *Impedit æstimationem speculativi intellectus, intermediis omissis.* Item: *Impedit æstimationem prudentiæ magis quàm speculativi intellectus.*

(4) Ex hoc articulo patet quòd operatio intellectus quæ est visio sit in beatitudine potior quàm delectatio.

à med.), est perfectio operis. Sed perfectio est potior perfectibili. Ergo delectatio est potior operatione intellectus, quæ est visio.

2. Præterea, illud propter quod aliquid est appetibile, est potius. Sed operationes appetuntur propter delectationem ipsarum : unde et natura in operationibus necessariis ad conservationem individui et speciei delectationem apposuit, ut hujusmodi operationes ab animalibus non negligantur. Ergo delectatio est potior in beatitudine quam operatio intellectus, quæ est visio.

3. Præterea, visio respondet fidei ; delectatio autem, sive fruitio charitati. Sed charitas est major fide, ut dicit Apostolus (I. Corinth. xiii). Ergo delectatio, sive fruitio est potior visione.

Sed *contra*, causa est potior effectu. Sed visio est causa delectationis. Ergo visio est potior quam delectatio.

CONCLUSIO. — Cum causa sit effectu potior, principalius bonum est ipsa visio in beatitudine, quam delectatio ipsam concomitans.

Respondeo dicendum quod istam quæstionem movet Philosophus (Ethic. lib. x, cap. 4, in fin.), et eam insolutam dimittit. Sed si quis diligenter consideret, ex necessitate oportet quod operatio intellectus, quæ est visio, sit potior delectatione. Delectatio enim consistit in quadam quietatione voluntatis ; quod autem voluntas in aliquo quietetur, non est nisi propter bonitatem ejus in quo quietatur. Si ergo voluntas quietatur in aliqua operatione, ex bonitate operationis procedit quietatio voluntatis. Nec voluntas quærit bonum propter quietationem (1) ; sic enim ipse actus voluntatis esset finis, quod est contra præmissa (quæst. i, art. 1 ad 2). Sed ideo quærit quod quietetur in operatione, quia operatio est bonum ejus. Unde manifestum est quod principalius bonum est ipsa operatio, in qua quietatur voluntas (2), quam quietatio voluntatis in ipso.

Ad *primum* ergo dicendum, quod, sicut Philosophus ibidem dicit (loc. cit. in arg.) : « delectatio perficit operationem, sicut decor juventutem, » qui est ad juventutem consequens ; unde delectatio est quædam perfectio concomitans visionem, non sicut perfectio faciens visionem in sua specie perfectam esse.

Ad *secundum* dicendum, quod apprehensio sensitiva non attingit ad communem rationem boni, sed ad aliquod bonum particulare quod est delectabile. Et ideo secundum appetitum sensitivum, qui est in animalibus, operationes quærentur propter delectationem. Sed intellectus apprehendit universalem rationem boni, ad cujus consecutionem sequitur delectatio ; unde principalius intendit bonum quam delectationem. Et inde est quod divinus intellectus, qui est institutor naturæ, delectationes apposuit propter operationes. Non est autem aliquid æstimandum simpliciter secundum ordinem sensitivi appetitus, sed magis secundum ordinem appetitus intellectivi.

Ad *tertium* dicendum, quod charitas non quærit bonum dilectum propter delectationem ; sed hoc est ei consequens, ut delectetur in bono adepto quod amat ; et sic delectatio non respondet ei ut finis, sed magis visio, per quam primò finis fit ei præsens.

(1) Sed è converso voluntas quærit suam quietationem, id est, delectationem propter bonum, ac proinde illius beatitudo ex bonitate operationis procedit.

(2) Illa operatio in qua quietatur voluntas est operatio intellectus, id est, visio.

ARTICULUS III. — UTRUM AD BEATITUDINEM REQUIRATUR COMPREHENSIO (1).

De his etiam Sent. I, dist. 4, quæst. I, art. 4 corp. et IV, dist. 49, quæst. IV, art. 4, quæst. I corp.

Ad tertium sic proceditur. 1. Videtur quòd ad beatitudinem non requiratur comprehensio. Dicit enim Augustinus ad Paulinum de videndo Deum (cap. 9 implic., sed express. serm. xxxviii De Verb. Dom. cap. 3) : « Attingere mente Deum, magna est beatitudo ; comprehendere autem est impossibile. » Ergo sine comprehensione est beatitudo.

2. Præterea, beatitudo est perfectio hominis secundum intellectivam partem, in qua non sunt aliæ potentiae quàm intellectus et voluntas, ut dictum est (part. I, quæst. lxxix). Sed intellectus sufficienter perficitur per visionem Dei ; voluntas autem per delectationem in ipso. Ergo non requiritur comprehensio tanquam aliquod tertium.

3. Præterea, beatitudo in operatione consistit. Operationes autem determinantur secundum objecta ; objecta autem generalia sunt duo, verum et bonum ; sed verum correspondet visioni, et bonum correspondet dilectioni. Ergo non requiritur comprehensio quasi aliquod tertium.

Sed *contra* est quod Apostolus dicit (I. Corinth. ix, 24) : *Sic currite ut comprehendatis*. Sed spiritualis cursus terminatur ad beatitudinem. Unde ipse dicit (II. Tim. ult. 7) : *Bonum certamen certavi, cursum consummavi, fidem servavi ; in reliquo reposita est mihi corona justitiæ*. Ergo comprehensio requiritur ad beatitudinem.

CONCLUSIO. — Ad beatitudinem non solum requiritur visio, quæ perfecta est ultimi et intelligibilis finis cognitio : sed etiam comprehensio quæ finis præsentiam respicit, et fruitionem, quæ rei amantis in amato quietationem importat.

Respondeo dicendum quòd cum beatitudo consistat in consecutione ultimi finis, ea quæ requiruntur ad beatitudinem, sunt consideranda ex ipso ordine hominis ad finem. Ad finem autem intelligibilem ordinatur homo partim quidem per intellectum, partim autem per voluntatem ; per intellectum quidem, inquantum in intellectu præexistit aliqua cognitio finis imperfecta ; per voluntatem autem primò quidem per amorem, qui est primus motus voluntatis in aliquid ; secundò autem per realem habitudinem amantis ad amatum : quæ quidem potest esse triplex. Quandoque enim amatum est præsens amanti, et tunc jam non quæritur ; quandoque autem non est præsens, sed impossibile est ipsum adipisci, et tunc etiam non quæritur ; quandoque autem possibile est ipsum adipisci, sed est elevatum supra facultatem adipiscentis, ita ut statim haberi non possit ; et hæc est habitudo sperantis ad speratum, quæ sola habitudo facit finis inquisitionem. Et istis tribus respondent aliqua in ipsa beatitudine. Nam perfecta cognitio finis respondet imperfectæ ; præsentia verò ipsius finis respondet habitudini spei ; sed delectatio in præsentia consequitur dilectionem, ut supra dictum est (art. 1 huj. quæst.). Et ideo necesse est ad beatitudinem ista tria concurrere, scilicet visionem, quæ est cognitio perfecta intelligibilis finis ; comprehensionem, quæ importat præsentiam finis ; delectationem, vel fruitionem, quæ importat quietationem rei amantis in amato (2).

Ad *primum* ergo dicendum, quòd comprehensio dicitur dupliciter. Uno

(4) Non sumitur hic comprehensio propriè ac strictè ; quatenus est vel inclusio comprehensi in comprehendente, vel adæquatio rei intelligibilis in genere cognitionis ; quibus modis Deus à nullo intellectu creato potest comprehendi ; sed

accipitur generaliter pro apprehensione ac perceptione rei quæ præsens habetur.

(2) Hinc tres sunt animæ dotes : visio respondens fidei ; comprehensio respondens spei ; fruitio vel delectatio respondens charitati ; de quibus agitur suppl. quæst. xcvi.

modo inclusio comprehensi in comprehendente, et sic omne quod comprehenditur à finito est finitum; unde hoc modo Deus comprehendendi non potest ab aliquo intellectu creato. Alio modo comprehensio nihil aliud nominat quàm tentionem alicujus rei, quæ jam præsentialiter habetur; sicut aliquis consequens aliquem, dicitur eum comprehendere, quando tenet eum; et hoc modo comprehensio requiritur ad beatitudinem (1).

Ad *secundum* dicendum, quòd sicut ad voluntatem pertinet spes et amor, quia ejusdem est amare aliquid, et tendere in illud non habitum; ita etiam ad voluntatem pertinet comprehensio et delectatio, quia ejusdem est habere aliquid, et quiescere in illo.

Ad *tertium* dicendum, quòd comprehensio non est aliqua operatio præter visionem, sed quædam habitudo ad finem jam habitum. Unde etiam ipsa visio vel res visa quæ præsentialiter adest, objectum comprehensionis est.

ARTICULUS IV. — UTRUM AD BEATITUDINEM REQUIRATUR RECTITUDO VOLUNTATIS (2).

De his etiam infra, quæst. v, art. 4 et 7 corp., et Opusc. II, cap. 173.

Ad quartum sic proceditur. 1. Videtur quòd rectitudo voluntatis non requiratur ad beatitudinem. Beatitudo enim consistit in operatione intellectus, ut dictum est (quæst. III, art. 4). Sed ad perfectam intellectus operationem non requiritur rectitudo voluntatis, per quam homines mundi dicuntur. Dicit enim Augustinus (lib. I Retractationum, cap. 4, à princ.): « Non approbo quod in oratione dixi: Deus qui non nisi mundos verum scire voluisti; responderi enim potest, multos etiam non mundos multa scire vera. » Ergo rectitudo voluntatis non requiritur ad beatitudinem.

2. Præterea, prius non dependet à posteriori. Sed operatio intellectus est prior quàm operatio voluntatis. Ergo, beatitudo, quæ est perfecta operatio intellectus, non dependet à rectitudine voluntatis.

3. Præterea, quod ordinatur ad aliquid tanquam ad finem, non est necessarium adepto jam fine, sicut navis postquam pervenitur ad portum. Sed rectitudo voluntatis, quæ est per virtutem, ordinatur ad beatitudinem tanquam ad finem. Ergo, adeptà beatitudine, non est necessaria rectitudo voluntatis.

Sed *contra* est quod dicitur (Matth. V, 8): *Beati mundo corde, quoniam ipsi Deum videbunt*; et (Heb. XII, 14): *Pacem sequimini cum omnibus, et sanctimoniam, sine qua nemo videbit Deum*.

CONCLUSIO. — Sic ad beatitudinem requiritur voluntatis rectitudo, ut sine hac nec aliquid ad eam pervenire, nec in ea esse possit.

Respondeo dicendum quòd rectitudo voluntatis requiritur ad beatitudinem et antecedenter et concomitanter. Antecedenter quidem (3), quia rectitudo voluntatis est per debitum ordinem ad finem ultimum: finis autem comparatur ad id quod ordinatur ad finem, sicut forma ad materiam. Unde, sicut materia non potest consequi formam, nisi sit debito modo dis-

(1) Per metaphoram à comprehensione corporali; quia sicut comprehenditur corpus non tantum quia totum in loco includitur, sed quia quovis modo apprehenditur vel attingitur, sic etiam Deus comprehenditur, quia intelligibiliter apprehenditur vel tenetur.

(2) Hic non quaritur utrùm ad beatitudinem requirantur opera ex recta voluntate facta; siquidem hoc discutiendum est (art. 7 quæst.

seq.). Sed an ipsius potentie voluntatis rectitudo sit necessaria ad beatitudinem. Hæc autem rectitudo consistit in eo quòd voluntas in suum finem tendat actu vel habitu, secundum regulam recte rationis et legis æternæ, ut videre est (quæst. XXI, art. 1).

(3) Quod patet ex Scriptura sacra: *Non intrabit in eam aliquod coinquatum aut abominationem faciens et mendacium* (Apoc. XXI).

posita ad ipsam, ita nihil consequitur finem, nisi sit debito modo ordinatum ad ipsum. Et ideo nullus potest ad beatitudinem pervenire, nisi habeat rectitudinem voluntatis. Concomitanter autem (1), quia, sicut dictum est (quæst. III, art. 8.), beatitudo ultima consistit in visione divinæ essentiae, quæ est ipsa essentia bonitatis; et ita voluntas videntis Dei essentiam ex necessitate amat quicquid amat sub ordine ad Deum (2); sicut voluntas non videntis Dei essentiam ex necessitate amat quicquid amat sub communi ratione boni, quam novit; et hoc ipsum est quod facit voluntatem rectam. Unde manifestum est quod beatitudo non potest esse sine recta voluntate (3).

Ad *primum* ergo dicendum, quod Augustinus loquitur de cognitione veri, quod non est ipsa essentia bonitatis.

Ad *secundum* dicendum, quod omnis actus voluntatis procedit ab aliquo actu intellectus: aliquis tamen actus voluntatis est prior quam aliquis actus intellectus: voluntas enim tendit in finalem actum intellectus, qui est beatitudo. Et ideo recta inclinatio voluntatis præexigitur ad beatitudinem, sicut rectus motus sagittæ ad percussorem signi.

Ad *tertium* dicendum, quod non omne quod ordinatur ad finem, cessat adveniente fine; sed id tantum quod se habet in ratione imperfectionis, ut motus. Unde instrumenta motus non sunt necessaria, postquam pervenitur ad finem; sed debitus ordo ad finem est necessarius.

ARTICULUS V. — UTRUM AD BEATITUDINEM HOMINIS REQUIRATUR CORPUS (4).

De his etiam part. III, quæst. VII, art. 4 ad 2, et quæst. XV, art. 40 corp. et ad 2, et Sent. IV, dist. 49, quæst. IV, art. 5, quæst. II corp. et ad 4, et Cont. gent. lib. IV, cap. 47, et De pot. quæst. V, art. 40 corp. et Opusc. II, c. 152, et Job, 19, fine.

Ad quintum sic proceditur. 1. Videtur quod ad beatitudinem requiratur corpus. Perfectio enim virtutis et gratiæ præsupponit perfectionem naturæ. Sed beatitudo est perfectio virtutis et gratiæ; anima autem sine corpore non habet perfectionem naturæ, cum sit pars naturaliter humanæ naturæ; omnis autem pars est imperfecta à suo toto separata. Ergo anima sine corpore non potest esse beata.

2. Præterea, beatitudo est operatio quædam perfecta, ut supra dictum est (quæst. III, art. 2). Sed operatio perfecta sequitur esse perfectum; quia nihil operatur, nisi secundum quod est ens in actu. Cum ergo anima non habeat esse perfectum, quando est à corpore separata, sicut nec pars separata à toto; videtur quod anima sine corpore non possit esse beata.

3. Præterea, beatitudo est perfectio hominis. Sed anima sine corpore non est homo. Ergo beatitudo non potest esse in anima sine corpore.

4. Præterea, secundum Philosophum (Ethic. lib. X, cap. 7, et lect. 7, cap. 13), operatio felicitatis, in qua consistit beatitudo, est non impedita. Sed operatio animæ separatæ est impedita; quia, ut dicit Augustinus (super Genes. ad litt. lib. XII, cap. 35), « inest ei naturalis quidam appetitus corpus administrandi, quo appetitus quodammodo ne tota intentione

(1) Ex his verbis (I. Pet. I): *Regeneravit nos in spem vivam, in hereditatem incorruptibilem et incontaminatam et immarcescibilem.*

(2) Annon planius construendum, ait Nicolai: « Et ita quicquid amat voluntas videntis Dei essentiam, ex necessitate amat sub ordine ad Deum. » Ne quis hunc sibi fingat sensum quod « quicquid amat in ordine ad Deum, id ex necessitate amat. »

(3) Ex his patet beatos, juxta mentem S. Thomæ, esse impeccabiles *ab intrinseco*, scilicet ex

vi ipsius beatitudinis, sed non tantum *ab extrinseco*, scilicet per potentiam divinam quæ eos ab omni peccato immunes conservat, ut Scotus et quibusdam aliis placuit.

(4) Quidam ex Græcis, quos postea secuti fuerant nonnulli ex latinis, senserunt olim quod animæ Sanctorum à corporibus separatæ ad illam beatitudinem non perveniunt usque ad finem iudicii, quando corpora resument; quod nunc fidei catholice adversatur, siquidem contrarium dogma fuit à concilio Florentino definitum et sancitum.

pergat in illud summum cœlum, » id est, in visionem essentiæ divinæ. Ergo anima sine corpore non potest esse beata.

5. Præterea, beatitudo est sufficiens bonum, et quietat desiderium. Sed hoc non convenit animæ separatæ; quia adhuc appetit corporis unionem, ut Augustinus dicit (loc. cit.). Ergo anima separata à corpore non est beata.

6. Præterea, homo in beatitudine est angelis æqualis. Sed anima sine corpore non æquatur angelis, ut Augustinus dicit (ibid.). Ergo non est beata.

Sed *contra* est quod dicitur (Apocal. xiv, 13) : *Beati mortui qui in Domino moriuntur.*

CONCLUSIO. — Cùm perfecta hominis beatitudo consistat in visione essentiæ divinæ, quæ per phantasmata non videtur, ad ipsam non necessariò corpus requiritur quasi illius essentiæ constituens : beatitudo tamen quæ in hac vita possibilis nobis est, cùm in speculatione consistat, necessariò corpus exigit.

Respondeo dicendum quòd duplex est beatitudo, una imperfecta, quæ habetur in hac vita; et alia perfecta, quæ in Dei visione consistit. Manifestum est autem quòd ad beatitudinem hujus vitæ de necessitate requiritur corpus; est enim beatitudo hujus vitæ operatio intellectûs vel speculativi, vel practici. Operatio autem intellectûs in hac vita non potest esse sine phantasmate, quod non est nisi in organo corporeo, ut habitum est (part. I, quæst. lxxxiv, art. 7). Et sic beatitudo quæ in hac vita haberi potest, dependet quodammodo ex corpore. Sed circa beatitudinem perfectam, quæ in Dei visione consistit, aliqui posuerunt quòd non potest animæ advenire sine corpore existenti, dicentes quòd animæ sanctorum à corporibus separatæ ad illam beatitudinem non pervenient usque ad diem judicii, quando corpora resument (1). Quod quidem apparet esse falsum et auctoritate, et ratione. Auctoritate quidem, quia Apostolus dicit (II. Corinth. v, 6) : *Quamdiu sumus in corpore, peregrinamur à Domino*; et quæ sit ratio peregrinationis ostendit, subdens : *Per fidem enim ambulamus, et non per speciem*. Ex quo apparet, quòd quamdiu aliquis ambulat per fidem et non per speciem, carens visione divinæ essentiæ, nondum est Deo præsens. Animæ autem sanctorum à corporibus separatæ sunt Deo præsentis; unde subditur : *Audemus autem, et voluntatem habemus bonam peregrinari à corpore, et præsentis esse ad Deum*. Unde manifestum est quòd animæ sanctorum separatæ à corporibus ambulant per speciem, Dei essentiam videntes, in quo est vera beatitudo. — Hoc etiam per rationem apparet. Nam intellectus ad suam operationem non indiget corpore nisi propter phantasmata, in quibus veritatem intelligibilem contuetur, ut dictum est (part. I, quæst. lxxxiv, art. 7). Manifestum est autem quòd divina essentia per phantasmata videri non potest, ut ostensum est (part. I, quæst. xii, art. 2). Unde cùm in visione divinæ essentiæ perfecta hominis beatitudo consistat, non dependet beatitudo perfecta hominis à corpore. Unde sine corpore potest anima esse beata. Sed sciendum quòd ad perfectionem alicujus rei dupliciter aliquid pertinet. Uno modo ad constituendam essentiam rei, sicut anima requiritur ad perfectionem hominis. Alio modo requiritur ad perfectionem rei quod pertinet ad bene esse ejus, sicut pulchritudo corporis, vel velocitas ingenii pertinet ad perfectionem hominis. Quamvis ergo corpus primo modo ad perfectionem beatitudinis humanæ non pertineat, pertinet tamen secundo modo. Cùm enim operatio dependeat ex natura rei, quantò anima perfectior erit

(1) Hanc opinionem propugnavit Joannes XXII, priusquam ad summum pontificatum promoveretur, sed postea eam retractavit damnatque, ut

videre est apud Balaz. in vita ejusdem papæ.

in sua natura, tantò perfectiùs habebit suam propriam operationem, in qua felicitas consistit. Unde Augustinus (super Genes. ad litt. lib. XII, cap. 33), cùm quæsivisset, « utrum spiritibus defunctorum sine corporibus possit summa illa beatitudo præberi, » respondet, quòd « non sic possunt videre incommutabilem substantiam, ut sancti angeli vident, sive alià latentiore causà, sive ideo quia est in eis naturalis quidam appetitus corpus administrandi. »

Ad *primum* ergo dicendum, quòd beatitudo est perfectio animæ ex parte intellectus, secundum quem anima transcendit corporis organa, non autem secundum quòd est forma naturalis corporis. Et ideo illa naturalis perfectio manet, secundum quam ei beatitudo debetur; licèt non maneat illa naturæ perfectio secundum quam est corporis forma (1).

Ad *secundum* dicendum, quòd anima aliter se habet ad esse quàm aliæ partes; nam esse totius non est alicujus suarum partium. Unde vel pars omnino desinit esse destructo toto, sicut partes animalis destructo animali; vel si remanent, habent aliud esse in actu, sicut pars lineæ habet aliud esse quàm tota linea. Sed animæ humanæ remanet esse compositi post corporis destructionem; et hoc ideo, quia idem est esse formæ, et materiæ; et hoc idem est esse compositi. Anima autem subsistit in suo esse, ut ostensum est (part. I, quæst. LXXV, art. 1). Unde relinquitur quòd post separationem à corpore perfectum esse habeat; unde perfectam operationem habere potest, licèt non habeat perfectam naturam.

Ad *tertium* dicendum, quòd beatitudo est hominis secundum intellectum; et ideo remanente intellectu, potest inesse ei beatitudo; sicut dentes Æthiops possunt esse albi etiam post evulsionem, secundum quos Æthiops dicitur albus.

Ad *quartum* dicendum, quòd dupliciter aliquid impeditur ab alio. Uno modo per modum contrarietatis, sicut frigus impedit actionem caloris; et tale impedimentum operationis repugnat felicitati. Alio modo per modum cujusdam defectus, quia scilicet res impedita non habet quidquid ad omnimodam ejus perfectionem requiritur; et tale impedimentum operationis non repugnat felicitati, sed omnimodæ perfectioni ipsius. Et sic separatio animæ à corpore dicitur animam retardare, ne tota intentione tendat in visionem divinæ essentiæ. Appetit enim anima sic frui Deo, quòd etiam ipsa fruitio deriveretur ad corpus per redundantiam, sicut est possibile; et ideo quamdiu ipsa fruitur Deo sine corpore, appetitus ejus sic quiescit in eo, quòd tamen adhuc ad participationem ejus vellet suum corpus pertingere.

Ad *quintum* dicendum, quòd desiderium animæ separatæ totaliter quiescit ex parte appetibili, quia habet id quod suo appetitui sufficit; sed non totaliter requiescit ex parte appetentis, quia illud bonum non possidet secundum omnem modum quo possidere vellet. Et ideo, corpore resumpto, beatitudo crescit, non intensivè, sed intensivè (2).

Ad *sextum* dicendum, quòd id quod ibidem dicitur, quòd « spiritus defunctorum non sic vident Deum sicut angeli, » non est intelligendum secundum inæqualitatem quantitatis, quia etiam modo aliquæ animæ beatorum sunt assumptæ ad superiores ordines angelorum, clariùs videntes Deum quàm inferiores angeli; sed intelligitur secundum inæqualitatem proportionis, quia angeli etiam infimi habent omnem perfectionem beatitudinis quam sunt habituri, non autem animæ separatæ sanctorum.

(1) Nicolai: *Secundum corporis formam.*

(2) Hic S. Doctor tacitè retractat quod in Sent. IV, dist. 49, dixerat de sanctorum beatitudine fu-

tura post resurrectionem majore non solum intensivè, sed etiam intensivè. Cf. quæ dicebantur ea de re Sup. quæst. XCIII, art. 1.

ARTICULUS VI. — UTRUM AD BEATITUDINEM REQUIRATUR ALIQUA PERFECTIO CORPORIS (1).

De his etiam sup. art. 5, et locis ibi inductis.

Ad sextum sic proceditur. 1. Videtur quòd perfectio corporis non requiratur ad beatitudinem hominis perfectam. Perfectio enim corporis est quoddam corporale bonum. Sed supra ostensum est (quæst. II), quòd beatitudo non consistit in corporalibus bonis. Ergo ad beatitudinem hominis non requiritur aliqua perfecta dispositio corporis.

2. Præterea, beatitudo hominis consistit in visione divinæ essentiæ, ut ostensum est (quæst. III, art. 8). Sed ad hanc operationem nihil exhibet corpus, ut dictum est (art. præc.). Ergo nulla dispositio corporis requiritur ad beatitudinem.

3. Præterea, quantò intellectus est magis abstractus à corpore, tantò perfectiùs intelligit. Sed beatitudo consistit in perfectissima operatione intellectùs. Ergo oportet omnibus modis animam esse abstractam à corpore. Nullo ergo modorequiritur aliqua dispositio corporis ad beatitudinem.

Sed *contra*, præmium virtutis est beatitudo. Unde dicitur (Joan. XIII, 17): *Beati eritis, si feceritis ea*. Sed Sanctis repromittitur pro præmio non solum visio Dei, et delectatio, sed etiam corporis bona dispositio; dicitur enim (Is. ult. 14): *Videbitis, et gaudebit cor vestrum, et ossa vestra quasi herba germinabunt*. Ergo bona dispositio corporis requiritur ad beatitudinem.

CONCLUSIO. — Ad omnem beatitudinem quocumque modo sumptam conveniens corporis humani antecedit et sequitur dispositio, ut illius decor et perfectio.

Respondeo dicendum quòd si loquamur de beatitudine hominis, qualis in hac vita potest haberi, manifestum est quòd ad eam ex necessitate requiritur bona dispositio corporis. Consistit enim hæc beatitudo, secundum Philosophum (Ethic. lib. I, cap. 7, circ. med.), in operatione virtutis perfectæ. Manifestum est autem quòd per invaletudinem corporis in omni operatione virtutis homo impediri potest. Sed si loquamur de beatitudine perfecta, sic quidam posuerunt quòd non requiritur ad beatitudinem aliqua corporis dispositio; imò requiritur ad eam ut omnino anima sit à corpore separata (2). Unde Augustinus (De civ. Dei, lib. XII, cap. 26, in princ.) introducit verba Porphyrii dicentis quòd « ad hoc quòd sit beata anima, omne corpus fugiendum est. » Sed hoc est inconveniens. Cum enim naturale sit animæ corpori uniri, non potest esse quòd perfectio animæ naturalem ejus perfectionem excludat. Et ideo dicendum est quòd ad beatitudinem omnibus modis perfectam requiritur perfecta dispositio corporis (3) et antecedenter, et consequenter. — Antecedenter quidem, quia, ut Augustinus dicit (Super Genes. ad litt. lib. XII, cap. 35): « Si tale sit corpus, cujus sit difficilis et gravis administratio, sicut caro quæ corrumpitur, et aggravat animam, avertitur mens ab illa visione summi cœli; » unde concludit quòd « cum hoc corpus jam non erit animale, sed spirituale, tunc angelis adæquabitur, et erit ei ad gloriam, quod sarcinæ fuit. » Consequenter verò; quia ex beatitudine animæ fiet redundantia ad

(1) Responsio auctoris est bipartita; prior pars se refert ad imperfectam beatitudinem qualis in hac vita haberi potest; posterior verò ad hominis beatitudinem omnibus modis perfectam.

(2) Hæc opinio fuit Platoniorum et aliorum philosophorum qui docuerunt animam in suis operationibus potius à corpore impediri quàm adjuvari.

(3) Hinc Scriptura, quum de hominibus perfectè beatis loquitur, non solum corpus, sed etiam corporis perfectionem eis tribuit (Phil. III): *Reformabit corpus humilitatis nostræ*, etc. (I. Cor. XV): *Oportet corruptibile hoc induere incorruptionem et mortale hoc induere immortalitatem*, etc.

corpus, ut et ipsum suâ perfectione potiatur. Unde Augustinus dicit in epist. LXVI ad Dioscorum : « Tam potenti naturâ Deus fecit animam, ut ex ejus plenissima beatitudine redundet in inferiorem naturam incorruptionis vigor. »

Ad *primum* ergo dicendum, quòd in corporali bono non consistit beatitudo sicut in objecto beatitudinis; sed corporale bonum potest facere ad aliquem beatitudinis decorem, vel perfectionem.

Ad *secundum* dicendum, quòd etsi corpus nihil conferat ad illam operationem intellectûs quâ Dei essentia videtur, tamen posset ab hac impedire; et ideo requiritur perfectio corporis, ut non impediât elevationem mentis.

Ad *tertium* dicendum, quòd ad perfectam operationem intellectûs requiritur quidem abstractio ab hoc corruptibili corpore, quod aggravat animam; non autem à spiritali corpore quod erit totaliter spiritui subiectum. De quo in tertia parte hujus operis dicitur. (Vide Supplement. quæst. LXXXII et seq.)

ARTICULUS VII. — UTRUM AD BEATITUDINEM REQUIRANTUR ALIQUA EXTERIORA BONA (1).

De his etiam 2 2, quæst. XVIII, art. 3 ad 4.

Ad septimum sic proceditur. 1. Videtur quòd ad beatitudinem requirantur etiam exteriora bona. Quod enim in præmium Sanctis promittitur, ad beatitudinem pertinet. Sed Sanctis repromittuntur exteriora bona, sicut cibus et potus, divitiæ et regnum; dicitur enim (Luc. xxi, 30) : *Ut edatis, et bibatis super mensam meam in regno meo*; et (Matth. vi, 20) : *Thesaurizate vobis thesaurum in cælo*; et (Matth. xxv, 34) : *Venite, benedicti Patris mei, possidete regnum*. Ergo ad beatitudinem requiruntur exteriora bona.

2. Præterea, secundum Boetium (De consol. lib. iii, prosa 2), « beatitudo est status omnium bonorum aggregatione perfectus. » Sed exteriora sunt aliqua hominis bona, licet minima, ut Augustinus dicit (De lib. arb. lib. ii, cap. 19, et Retract. lib. i, cap. 9). Ergo ipsa etiam requiruntur ad beatitudinem.

3. Præterea, Dominus (Matth. v, 12) dicit : *Mercès vestra multa est in cælis*. Sed esse in cælis significat esse in loco. Ergo saltem locus exterior requiritur ad beatitudinem.

Sed *contra* est quod dicitur (Psalm. LXXII, 24) : *Quid enim mihi est in cælo, et à te quid volui super terram?* quasi dicat : Nihil volo nisi hoc quod sequitur : *Mihi adhærere Deo bonum est* (2). Ergo nihil aliud extra Deum ad beatitudinem requiritur.

CONCLUSIO. — Ad beatitudinem patriæ, exteriora bona quæ vitæ animali non spiritali deserviunt, nullo modo requiruntur; ad eam tamen beatitudinem, quæ in vitæ activæ ac contemplativæ operibus perficitur, necessaria sunt ut instrumenta.

Respondeo dicendum quòd ad beatitudinem imperfectam, qualis in hac vita potest haberi, requiruntur exteriora bona, non quasi de essentia beatitudinis existentia, sed quasi instrumentaliter deservientia beatitudini, quæ consistit in operatione virtutis, ut dicitur (Ethic. lib. i, cap. 7, à med.).

(1) Ex hoc articulo habes quomodo per rationem interimas hæreses Cerinthianorum et Chilistarum et omnium aliorum dicentium quòd post resurrectionem beatitudo hominum futura est in voluptate et bonis exterioribus hujus mundi.

(2) Huc etiam pertinere potest illud Rom. XIV : *Non est regnum Dei esca et potus*, et istud (Luc. ix) : *Neque nubent neque ducent uxores, neque ultra mori poterunt, æquales enim angelis sunt*.

Indiget enim homo in hac vita necessariis corporis tam ad operationem virtutis contemplativæ, quàm etiam ad operationem virtutis activæ; ad quam etiam plura alia requiruntur, quibus exerceat opera activæ virtutis. Sed ad beatitudinem perfectam, quæ in visione Dei consistit, nullo modo hujusmodi bona requiruntur. Cujus ratio est, quia omnia hujusmodi bona exteriora vel requiruntur ad sustentationem animalis corporis, vel requiruntur ad aliquas operationes quas per animale corpus exercemus, quæ humanæ vitæ conveniunt. Illa autem perfecta beatitudo quæ in visione Dei consistit, vel erit in anima sine corpore, vel erit in anima corpori juncta, non jam animali, sed spirituali. Et ideo nullo modo hujusmodi exteriora bona requiruntur ad illam beatitudinem, cum ordinentur ad vitam animalem. Et quia in hac vita magis accedit ad similitudinem illius perfectæ beatitudinis felicitas contemplativa quàm activa, utpote etiam Deo similior, ut ex dictis patet (quæst. III, art. 5); ideo minùs indiget hujusmodi bonis corporis, ut dicitur (Ethic. lib. x, cap. 8).

Ad *primum* ergo dicendum, quòd omnes illæ corporales promissiones quæ in sacra Scriptura continentur, sunt metaphoricè intelligendæ, secundum quòd in Scripturis solent spiritualia per corporalia designari, « ut ex his quæ novimus, ad desiderandum incognita consurgamus, » sicut Gregorius dicit (in quadam hom. 11 in Evang., in princ.). Sicut per cibum et potum intelligitur delectatio beatitudinis; per divitias sufficientia, quæ homini sufficiet Deus; per regnum exaltatio hominis usque ad conjunctionem cum Deo.

Ad *secundum* dicendum, quòd bona ista deservientia animali vitæ non competunt vitæ spirituali, in qua beatitudo perfecta consistit. Et tamen erit in illa beatitudine omnium bonorum congregatio; quia quidquid bonum invenitur in istis, totum habebitur in summo fonte bonorum.

Ad *tertium* dicendum, quòd secundum Augustinum (De serm. Dom. in monte, lib. 1, cap. 5, à med.), « Merces Sanctorum non dicitur esse in corporeis cœlis, sed per cœlos intelligitur altitudo spiritualium bonorum. » Nihilominus tamen locus corporeus, scilicet cœlum empyreum, aderit beatis, non propter necessitatem beatitudinis, sed secundum quamdam congruentiam et decorem.

ARTICULUS VIII. — UTRUM AD BEATITUDINEM REQUIRATUR SOCIETAS AMICORUM.

Ad octavum sic proceditur. 1. Videtur quòd amici sint necessarii ad beatitudinem. Futura enim beatitudo in Scripturis frequenter nomine gloriæ designatur. Sed gloria consistit in hoc quòd bonum hominis ad notitiam multorum deducitur. Ergo ad beatitudinem requiritur societas amicorum.

2. Præterea, Boetius dicit (Seneca, epist. vi, circa med.), quòd « nullius boni sine consortio jucunda est possessio » (1). Sed ad beatitudinem requiritur delectatio. Ergo etiam requiritur societas amicorum.

3. Præterea, charitas in beatitudine perficitur. Sed charitas extendit se ad dilectionem Dei et proximi. Ergo videtur quòd ad beatitudinem requiratur societas amicorum.

Sed *contra* est quod dicitur (Sap. vii, 11): *Venerunt mihi omnia bona pariter cum illa*, scilicet cum divina sapientia, quæ consistit in contemplatione Dei; et sic ad beatitudinem nihil aliud requiritur.

CONCLUSIO. — Etiam si ad præsentis vitæ beatitudinem amicorum societas requiratur, ut illis ad opera vitæ activæ et contemplativæ præstanda juvetur et

(1) Hæc verba sic paulò aliter leguntur in editionibus Senecæ: *Nullius boni, sine socio, jucunda possessio est.*

exerceatur homo : non tamen ad perfectam sequentis vitæ beatitudinem necessaria est.

Respondeo dicendum quòd si loquamur de felicitate præsentis vitæ, sicut Philosophus dicit (Ethic. lib. ix, cap. 9 et 11), felix indiget amicis, non quidem propter utilitatem, cum sit sibi sufficiens; nec propter delectationem, quia habet in seipso delectationem perfectam in operatione virtutis; sed propter bonam operationem, ut scilicet eis benefaciat, et ut eos inspiciens benefacere delectetur, et ut ab eis in benefaciendo juvetur. Indiget enim homo ad bene operandum auxilio amicorum tam in operibus vitæ activæ, quàm in operibus vitæ contemplativæ. Sed si loquamur de perfecta beatitudine, quæ erit in patria, non requiritur societas amicorum de necessitate ad beatitudinem, quia homo habet totam plenitudinem suæ perfectionis in Deo. Sed ad bene esse beatitudinis facit societas amicorum; unde Augustinus dicit (Super Gen. ad litt. lib. viii, cap. 25, post med.), quòd « creatura spiritualis ad hoc quòd sit beata, nonnisi intrinsecus adjuvatur æternitate, veritate, charitate Creatoris; extrinsecus verò si adjuvari dicenda est, fortasse hoc solo adjuvatur quòd se invicem vident, et de sua societate gaudent. »

Ad primum ergo dicendum, quòd gloria quæ est essentialis beatitudini, est quam habet homo non apud hominem, sed apud Deum.

Ad secundum dicendum, quòd verbum illud intelligitur, quando in eo bono quod habetur, non est plena sufficientia; quod in proposito dici non potest, quia omnis boni sufficientiam habet homo in Deo.

Ad tertium dicendum, quòd perfectio charitatis est essentialis beatitudini quantum ad dilectionem Dei, non quantum ad dilectionem proximi. Unde si esset una sola anima fruens Deo, beata esset, non habens proximum quem diligeret. Sed, supposito proximo, sequitur dilectio ejus ex perfecta dilectione Dei. Unde quasi concomitanter se habet amicitia ad perfectam beatitudinem.

QUÆSTIO V.

DE ADEPTIONE BEATITUDINIS (1), IN OCTO ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de ipsa adeptione beatitudinis; et circa hoc quæruntur octo : 1° Utrum homo possit consequi beatitudinem. — 2° Utrum unus homo possit esse alio beatior. — 3° Utrum aliquis possit esse in hac vita beatus. — 4° Utrum beatitudo habita possit amitti. — 5° Utrum homo per sua naturalia possit acquirere beatitudinem. — 6° Utrum homo consequatur beatitudinem per actionem alicujus superioris creaturæ. — 7° Utrum requirantur opera hominis aliqua ad hoc quòd homo beatitudinem consequatur à Deo. — 8° Utrum omnis homo appetat beatitudinem.

ARTICULUS I. — UTRUM HOMO POSSIT CONSEQUI BEATITUDINEM (2).

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quòd homo beatitudinem adipisci non possit. Sicut enim natura rationalis est supra sensibilem, ita natura intellectualis est supra rationalem, ut patet per Dionysium (lib. De div. nom., in multis locis cap. 4, 5, 6, 7 et 8). Sed bruta animalia, quæ habent natu-

(1) Jam S. Doctor tractavit de Dei visione, an sit possibilis, an per naturalia haberi possit (p. I, quæst. xii); attamen, quamvis beatitudinis adeptio et clara Dei visio sint eadem secundum rem, differunt nihilominus ratione, siquidem prior sub notione magis communi concipitur quàm posterior; ideoque non incongruè rursus de hac questione hic disseritur.

(2) De fide est hominem posse consequi beatitudinem, ut patet ex concil. Lateran. cap. *Firmiter*, tit. De summa Trinitate, ex conc. Florent. necnon in bulla Bened. XII, quæ incipit : *Benedictus Deus*, ex concil. Trid. sess. xxv, ubi agit de invocato. Sanctorum.

ram sensibilem tantum, non possunt pervenire ad finem rationalis naturæ. Ergo nec homo, qui est rationalis naturæ, potest pervenire ad finem intellectualis naturæ, qui est beatitudo.

2. Præterea, beatitudo vera consistit in visione Dei, quæ est veritas pura. Sed homini est connaturale ut veritatem intueatur in rebus materialibus; unde species intelligibiles in phantasmatibus intelligit, ut dicitur (De anima, lib. III, text. 39). Ergo non potest ad beatitudinem pervenire.

3. Præterea, beatitudo consistit in adeptione summi boni. Sed aliquis non potest pervenire ad summum, nisi transcendat media. Cum igitur inter Deum et naturam humanam media sit natura angelica, quam homo transcendere non potest, videtur quod non possit beatitudinem adipisci.

Sed *contra* est quod dicitur (Ps. xciii, 12): *Beatus homo quem tu erudieris, Domine.*

CONCLUSIO. — Cum homo sit universalis boni per intellectum capax, quod et voluntate appetere potest, possibile est hominem adipisci beatitudinem.

Respondeo dicendum quod beatitudo nominat adeptionem perfecti boni. Quicumque ergo est capax perfecti boni, potest ad beatitudinem pervenire. Quod autem homo boni perfecti sit capax, ex hoc apparet, quod ejus intellectus potest comprehendere universale et perfectum bonum, et ejus voluntas appetere illud; et ideo homo potest beatitudinem adipisci. Apparet etiam idem ex hoc quod homo est capax visionis divinæ essentiali, sicut in primo habitu est (quæst. XII, art. 1). In qua quidem visione perfectam hominis beatitudinem consistere diximus.

Ad *primum* ergo dicendum, quod aliter excedit natura rationalis sensitivam, et aliter intellectualis rationalem. Natura enim rationalis excedit sensitivam quantum ad cognitionis objectum, quia sensus nullo modo potest cognoscere universale, cujus ratio est cognoscitiva. Sed intellectualis natura excedit rationalem quantum ad modum cognoscendi intelligibilem veritatem. Nam intellectualis natura statim apprehendit veritatem, ad quam rationalis natura per inquisitionem rationis pertingit, ut patet ex his quæ dicta sunt (part. I, quæst. LXXIX, art. 8). Et ideo ad id quod intellectus apprehendit, ratio per quemdam motum pertingit. Unde rationalis natura consequi potest beatitudinem, quæ est perfectio intellectualis naturæ; tamen alio modo quam angeli. Nam angeli consecuti sunt eam statim post principium suæ conditionis; homines autem per tempus ad ipsam perveniunt. Sed natura sensitiva ad hunc finem nullo modo pertingere potest.

Ad *secundum* dicendum, quod homini secundum statum præsentis vitæ est connaturalis modus cognoscendi veritatem intelligibilem per phantasmata; sed post hujus vitæ statum habet alium modum connaturalem, ut dictum est (part. I, quæst. LXXXIV, art. 7, et quæst. LXXXIX, art. 1).

Ad *tertium* dicendum, quod homo non potest transcendere angelos gradu naturæ, ut scilicet naturaliter sit eis superior; potest tamen eos transcendere per operationem intellectus, dum intelligit aliquid super angelos esse, quod homines beatificat; quod cum perfectè consequetur, perfectè beatus erit.

ARTICULUS II. — UTRUM UNUS HOMO POSSIT ESSE BEATIOR ALTERO (1).

De his etiam Sent. IV, dist. 49, quæst. I, art. 4, quæst. II.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quod unus homo alio non possit

(1) Jovinianus olim apud Hieronymum negavit beatos esse in gloria inæquales, et ullam esse in cælesti beatitudine præriorum differentiam; contrarium verò dogma his verbis à concilio Flo-

rentino definitum est: *Definimus, animas purgatas in cælum mox recipi et intueri clarè Deum trinum et unum sicuti est: meritorum tamen diversitate aliam alio perfectius.*

esse beatior. Beatitudo enim est præmium virtutis, ut Philosophus dicit (Ethic. lib. I, cap. 9). Sed pro operibus virtutum omnibus æqualis merces redditur; dicitur enim (Matth. xx, 10), quòd omnes qui operati sunt in vinea, « acceperunt singulos denarios; » quia, ut dicit Gregorius (hom. xix in Evang. ante med.): « æqualem æternæ vitæ retributionem sortiti sunt. » Ergo unus non erit beatior alio.

2. Præterea, beatitudo est summum bonum. Sed summo non potest esse aliquid majus. Ergo beatitudine unius hominis non potest esse alia major beatitudo.

3. Præterea, beatitudo, cùm sit perfectum et sufficiens bonum, desiderium hominis quietat. Sed non quietatur desiderium, si aliquod bonum deest quod suppleri possit; si autem nihil deest quod suppleri possit, non poterit esse aliquid aliud majus bonum. Ergo vel homo non est beatus, vel si est beatus, non potest alia major beatitudo esse.

Sed *contra* est quod dicitur (Joan. xiv, 2): *In domo Patris mei mansiones multæ sunt*; per quas, ut Augustinus dicit (lib. de S. Virginit. cap. 26, in fine, et tract. lxxvii in Joan. circ. med.): « Diversæ meritorum dignitates intelliguntur in vita æterna. » Dignitas autem vitæ æternæ, quæ pro merito datur, est ipsa beatitudo. Ergo sunt diversi gradus beatitudinis, et non omnium est æqualis beatitudo.

CONCLUSIO. — Non potest beatitudo una ex parte objecti alia major esse, sed secundum fruitionem ejus, quia alius est alio melius dispositus ad eam, unus altero beatior esse potest.

Respondeo dicendum quòd, sicut supra dictum est (quæst. I, art. 8, et quæst. II, art. 7), in ratione beatitudinis duo includuntur, scilicet ipse finis ultimus, qui est summum bonum, et adeptio vel fruitio ipsius boni. Quantum igitur ad ipsum bonum quod est beatitudinis objectum et causa, non potest esse una beatitudo alià major, quia non est nisi unum summum bonum, scilicet Deus, cujus fruitione homines sunt beati. Sed quantum ad adeptionem hujusmodi boni, vel fruitionem, potest aliquis alio esse beatior; quia quantò magis hoc bono fruitur, tantò beatior est. Contingit autem aliquem perfectius frui Deo quàm alium, ex eo quòd est melius dispositus vel ordinatus ad ejus fruitionem; et secundum hoc potest aliquis alio beatior esse.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd unitas denarii significat unitatem beatitudinis ex parte objecti; sed diversitas mansionum significat diversitatem beatitudinis secundum diversum gradum fruitionis.

Ad *secundum* dicendum, quòd beatitudo dicitur esse summum bonum, inquantum est summi boni perfectia possessio, sive fruitio.

Ad *tertium* dicendum, quòd nulli beato deest aliquod bonum desiderandum, cùm habeat ipsum bonum infinitum, quod « est bonum omnis boni, » ut Augustinus dicit (De Trin. lib. xiii, cap. 7). Sed dicitur aliquis alio beatior ex diversa ejusdem boni participatione. Additio autem aliorum bonorum non augeat beatitudinem. Unde Augustinus dicit (Confess. lib. iii, cap. 4, circ. princ.): « Qui et te, et illa novit, non propter illa beatior, sed propter te solum beatus est (1).

(1) Vide quod dictum est part. I, quæst. xii, art. 8j.

ARTICULUS III.—UTRUM ALIQUIS IN HAC VITA POSSIT ESSE BEATUS (1).

De his etiam infra, art. 5 corp. et quæst. LXII, art. 1 corp. et Sent. III, dist. 27, quæst. II, art. 2 corp. et IV, dist. 49, quæst. 1, art. 2, quæst. II ad 5, et De ver. quæst. XIV, art. 2 corp. et Eth. lib. I, lect. 16, fine.

Ad tertium sic proceditur. 1. Videtur quòd beatitudo possit in hac vita haberi. Dicitur enim (Psal. cxviii, 1): *Beati immaculati in via, qui ambulant in lege Domini*. Hoc autem in hac vita contingit. Ergo aliquis in hac vita potest esse beatus.

2. Præterea, imperfecta participatio summi boni non adimit rationem beatitudinis; alioquin unus non esset beatior alio. Sed in hac vita homines possunt participare summum bonum cognoscendo et amando Deum, licet imperfectè. Ergo homo in hac vita potest esse beatus.

3. Præterea, quod ab omnibus dicitur, non potest totaliter falsum esse; videtur enim naturale quod in pluribus est; natura autem non totaliter deficit. Sed plures ponunt beatitudinem in hac vita, ut patet per illud (Psal. cxliii, 15): *Beatum dixerunt populum, cui hæc sunt*, scilicet præsentis vitæ bona. Ergo aliquis in hac vita potest esse beatus.

Sed contra est quod dicitur (Job, xiv, 1): *Homo natus de muliere, brevis vivens tempore, repletur multis miseriis*. Sed beatitudo excludit miseriam. Ergo homo in hac vita non potest esse beatus.

CONCLUSIO.—Cum perfecta beatitudo in visione divinæ essentiae consistens omne malum excludat, hæc autem vita miseriis variis sit obnoxia, constat eam in hac vita haberi non posse.

Respondeo dicendum quòd aliqualis beatitudinis participatio (2) in hac vita haberi potest; perfecta autem et vera beatitudo non potest haberi in hac vita. Et hoc quidem considerari potest dupliciter. Primò quidem ex ipsa communi beatitudinis ratione; nam beatitudo, cum sit perfectum et sufficiens bonum, omne malum excludit, et omne desiderium implet. In hac autem vita non potest omne malum excludi; multis enim malis præsens vita subiacet, quæ vitari non possunt, et ignorantiae ex parte intellectus, et inordinatæ affectioni ex parte appetitus, et multiplicibus poenalitatibus ex parte corporis, ut Augustinus diligenter prosequitur (De civit. Dei, lib. xix, cap. 5, 6, 7 et 8). Similiter etiam boni desiderium in hac vita satiari non potest. Naturaliter enim homo desiderat permanentiam ejus boni quod habet. Bona autem præsentis vitæ transitoria sunt, cum et ipsa vita transeat, quam naturaliter desideramus, et eam perpetuò permanere vellemus, quia naturaliter homo refugit mortem. Unde impossibile est quòd in hac vita vera beatitudo habeatur. Secundò, si consideretur id in quo specialiter beatitudo consistit, scilicet visio divinæ essentiae, quæ non potest homini provenire in hac vita, ut ostensum est (part. I, quæst. xii, art. 2). Ex quibus manifestè apparet, quòd non potest aliquis in hac vita veram et perfectam beatitudinem adipisci.

Ad primum ergo dicendum, quòd beati dicuntur aliqui in hac vita vel propter spem beatitudinis adipiscendæ in futura vita, secundum illud (Rom. viii, 24): *Spe salvi facti sumus*; vel propter aliquam participationem beatitudinis secundum aliqualem summi boni fruitionem.

Ad secundum dicendum, quòd participatio beatitudinis potest esse imperfecta dupliciter: uno modo ex parte ipsius objecti beatitudinis; quod quidem secundum sui essentiam non videtur; et talis imperfectio tollit ratio-

(1) Ex hoc articulo refellitur error Begardorum et Beguinarum dicentium homines posse consequi in hac vita beatitudinem finalem secundum omnem perfectionis gradum quem habebunt in

patria: quod damnatum est à papa Clemente V, in concilio Viennensi.

(2) Vel transposita constructione, *aliqualis participatio non beatitudinis aliqualis*.

nem veræ beatitudinis. Alio modo potest esse imperfecta ex parte ipsius participantis; qui quidem ad ipsum objectum beatitudinis secundum seipsum attingit, scilicet Deum, sed imperfectè per respectum ad modum quo Deus seipso fruitur; et talis imperfectio non tollit veram rationem beatitudinis: quia cum beatitudo sit operatio quædam, ut supra dictum est (quæst. III, art. 2), vera ratio beatitudinis consideratur ex objecto, quod dat speciem actui, non autem ex subjecto.

Ad tertium dicendum, quod homines reputant in hac vita esse aliquam beatitudinem, propter aliquam similitudinem veræ beatitudinis: et sic non ex toto in suæ æstimatione deficiunt.

ARTICULUS IV. — UTRUM BEATITUDO HABITA POSSIT AMITTI (1).

De his etiam part. I, quæst. LXIV, art. 2 corp. et Sent. I, dist. 8, quæst. III, art. 2 corp. fin. et Cont. gent. lib. III, cap. 61 et 62, et Op. II, cap. 169, et Joan. I, lect. 5.

Ad quartum sic proceditur. 1. Videtur quod beatitudo possit amitti. Beatitudo enim est perfectio quædam. Sed omnis perfectio inest perfectibili secundum modum ipsius. Cum igitur homo secundum naturam suam sit mutabilis, videtur quod beatitudo ab homine mutabiliter participetur; et ita videtur quod homo beatitudinem possit amittere.

2. Præterea, beatitudo consistit in actione intellectus, qui subjacet voluntati. Sed voluntas se habet ad opposita. Ergo videtur quod possit desistere ab operatione quâ homo beatificatur; et ita homo desinet esse beatus.

3. Præterea, principio respondet finis. Sed beatitudo hominis habet principium, quia homo non semper fuit beatus. Ergo videtur quod habeat finem.

Sed *contra* est quod dicitur (Matth. xxv, 46) de justis, quod *ibunt hi in vitam æternam* (2). quæ, ut dictum est (art. 2 hujus quæst.), est beatitudo Sanctorum. Quod autem est æternum, non deficit. Ergo beatitudo non potest amitti.

CONCLUSIO. — Possibile est quemvis ab imperfecta beatitudine, qualis in hac vita haberi potest, deficere; non autem à perfecta, quæ, quoniam in visione divinæ essentiæ consistit, omne malum excludit.

Respondeo dicendum quod si loquamur de beatitudine imperfecta, qualis in hac vita potest haberi, sic potest amitti. Et hoc patet in felicitate contemplativa, quæ amittitur vel per oblivionem, puta cum corrumpitur scientia ex aliqua ægritudine, vel per aliquas occupationes, quibus totaliter abstrahitur aliquis à contemplatione. Patet etiam idem in felicitate activa. Voluntas enim hominis transmutari potest, ut videlicet degeneret à virtute, in cujus actu principaliter consistit felicitas. Si autem virtus remanet integra, exteriores transmutationes possunt quidem beatitudinem talem perturbare, inquantum impediunt multas operationes virtutum; non tamen possunt eam totaliter auferre, quia adhuc remanet operatio virtutis, dum ipsas adversitates homo laudabiliter sustinet. Et quia beatitudo hujus vitæ amitti potest, quod videtur esse contra rationem beatitudinis, ideo Philosophus dicit (Eth. lib. I, cap. 10, in fin.): « Aliquos esse in hac vita beatos non simpliciter, sed sicut homines, » quorum natura mutationi subjecta est. Si verò loquamur de beatitudine perfecta quæ exspectatur post hanc vitam, sciendum est quod Origenes posuit (Periarch. lib. I, cap. 5, quorum-

(1) De fide est beatitudinem perfectam amitti non posse. Nam in symbolo Apostolorum profitetur nos credere *in vitam æternam*, et in cap. Firmiter, tit. De summa Trinitate: finitum est quoque justos cum Christo recepturos gloriam sempiternam.

(2) His addi possunt hæc verba (Sap. III): *Justorum animæ in manu Dei sunt et non tanget illos tormentum mortis*; (Apoc. XXI): *Jam non erit amplius neque luctus, neque clamor, neque dolor; neque cadet super illos sol, neque ullusustus*.

dam Platoniorum errorem sequens, quòd post ultimam beatitudinem homo potest fieri miser (1). Sed hoc manifestè apparet esse falsum dupliciter. Primò quidem ex ipsa communi ratione beatitudinis. Cùm enim ipsa beatitudo sit perfectum bonum et sufficiens, oportet quòd desiderium hominis quietet, et omne malum excludat. Naturaliter autem homo desiderat retinere bonum quod habet, et quod ejus retinendi securitatem obtineat; alioquin necesse est quòd timore amittendi vel dolore de certitudine amissionis affligatur. Requiritur igitur ad veram beatitudinem quòd homo certam habeat opinionem, bonum quod habet, nunquam se amissurum; quæ quidem opinio si vera sit, consequens est quòd beatitudinem nunquam amittet. Si autem falsa sit, hoc ipsum est quoddam malum, falsam opinionem habere; nam *falsum* est malum intellectus, sicut *verum* est bonum ipsius, ut dicitur (Eth. lib. vi, cap. 2). Non igitur jam verè erit beatus, si aliquod malum ei inest. Secundò idem apparet si consideretur ratio beatitudinis in speciali. Ostensum est enim supra (quæst. iii, art. 8) quòd perfecta beatitudo hominis in visione divinæ essentiae consistit. Est autem impossibile quòd aliquis videns divinam essentiam velit eam non videre; quia omne bonum habitum, quo aliquis carere vult, aut est insufficiens, et quæritur aliquid sufficientius loco ejus, aut habet aliquod incommodum annexum, propter quod in fastidium venit. Visio autem divinæ essentiae replet animam omnibus bonis, cùm conjungat fonti totius bonitatis. Unde dicitur (Psal. xvi, 15): *Satiabor cùm apparuerit gloria tua*; et (Sap. vii, 11) dicitur: *Venerunt mihi omnia bona pariter cum illa*, scilicet cum contemplatione sapientiæ. Similiter etiam non habet aliquod incommodum adjunctum; quia de contemplatione sapientiæ dicitur (Sap. viii, 16): *Non habet amaritudinem conversatio illius, nec tædium convictus ejus*. Sic ergo patet quòd propriâ voluntate beatus non potest beatitudinem deserere. Similiter etiam non potest eam perdere, Deo subtrahente (2): quia cùm subtractio beatitudinis sit quædam poena, non potest talis subtractio à Deo justo iudice provenire nisi pro aliqua culpa; in quam cadere non potest qui Dei essentiam videt, cùm ad hanc visionem ex necessitate sequatur rectitudo voluntatis, ut supra ostensum est (quæst. iv, art. 4). Similiter etiam nec aliquod aliud agens potest eam subtrahere; quia mens Deo conjuncta super omnia alia elevatur, et sic ab hujusmodi conjunctione nullum aliud agens potest ipsam excludere. Unde inconveniens videtur quòd per quasdam alternationes temporum transeat homo de beatitudine ad miseriam, et è converso; quia hujusmodi temporales alternationes esse non possunt nisi circa ea quæ subjacent tempori et motui.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd beatitudo est perfectio consummata, quæ omnem defectum excludit à beato; et ideo absque mutabilitate advenit eam habenti, faciente hoc virtute divinâ, quæ hominem sublevat in participationem æternitatis transcendentis omnem mutationem.

Ad *secundum* dicendum, quòd voluntas ad opposita se habet in his quæ ad finem ordinantur; sed ad ultimum finem naturali necessitate ordinatur: quod patet ex hoc quòd homo non potest non velle esse beatus.

Ad *tertium* dicendum, quòd beatitudo habet principium ex conditione participantis; sed caret fine propter conditionem boni cujus participatio facit beatum. Unde ab alio est initium beatitudinis, et ab alio est quòd caret fine.

(1) Non supponebat Origenes animas beatorum esse impeccabiles et proinde existimabat beatitudinem ab eis amitti posse propter peccatum.

(2) Ex illa duplici ratione sequitur beatitudinem perfectam esse inamissibilem sive ab intrinseco, sive ab extrinseco.

ARTICULUS V. — UTRUM HOMO PER SUA NATURALIA POSSIT ACQUIRERE BEATITUDINEM (1).

De his etiam infra, quæst. LXII, art. 4 et 5, et part. I, quæst. XII, art. 4, et quæst. XCIV, art. 4, et Sent. IV, dist. 49, quæst. II, art. 6, et Cont. gent. lib. III, cap. 52, 157 et 159, et Rom. I, lect. 9 fine.

Ad quintum sic proceditur. 1. Videtur quòd homo per sua naturalia possit beatitudinem consequi. Natura enim non deficit in necessariis. Sed nihil est homini tam necessarium quàm id per quod (2) finem ultimum consequitur. Ergo hoc naturæ humanæ non deest. Potest igitur homo per sua naturalia beatitudinem consequi.

2. Præterea, homo cùm sit nobilior irrationalibus creaturis, videtur esse sufficientior (3). Sed irrationales creaturæ per sua naturalia possunt consequi suos fines. Ergo multò magis homo per sua naturalia potest beatitudinem consequi.

3. Præterea, beatitudo est operatio perfecta secundum Philosophum (Eth. lib. II, cap. 7). Eiusdem autem est incipere rem, et perficere ipsam. Cùm igitur operatio imperfecta, quæ est quasi principium in operationibus humanis, subdatur naturali hominis potestati, quâ suorum actuum est dominus, videtur quòd per naturalem potentiam possit pertingere ad operationem perfectam, quæ est beatitudo.

Sed *contra*, homo est principium naturaliter actuum suorum per intellectum et voluntatem. Sed ultima beatitudo Sanctis præparata excedit intellectum hominis et voluntatem, dicit enim Apostolus (I. Corinth. II, 9): *Oculus non vidit, et auris non audivit, et in cor hominis non ascendit, quæ præparavit Deus diligentibus se*. Ergo homo per sua naturalia non potest beatitudinem consequi.

CONCLUSIO. — Non potest homo suis naturalibus viribus beatitudinem illam, quæ in visione divinæ essentiæ consistit, adipisci; sicut illam, quæ in hac vita haberi potest.

Respondeo dicendum quòd beatitudo imperfecta, quæ in hac vita haberi potest, potest ab homine acquiri per sua naturalia, eo modo quo et virtus, in cujus operatione consistit; de quo infra dicetur (quæst. LXII). Sed beatitudo hominis perfecta, sicut supra dictum est (quæst. III, art. 8), consistit in visione divinæ essentiæ. Videre autem Deum per essentiam est supra naturam non solum hominis, sed etiam omnis creaturæ. ut ostensum est (part. I, quæst. XII, art. 4). Naturalis enim cognitio cujuslibet creaturæ est secundum modum substantiæ ejus, sicut de intelligentia dicitur (lib. De causis, propos. 8), quòd « cognoscit ea quæ sunt supra se, et ea quæ sunt infra se secundum modum substantiæ suæ. » Omnis autem cognitio quæ est secundum modum substantiæ creatæ, deficit à visione divinæ essentiæ, quæ in infinitum excedit omnem substantiam creatam. Unde nec homo nec aliqua creatura potest consequi beatitudinem ultimam per sua naturalia (4).

Ad *primum* ergo dicendum, quòd sicut natura non deficit homini in necessariis, quamvis non dederit ipsi arma et tegumenta, sicut aliis animalibus, quia dedit ei rationem et manus quibus possit hæc sibi acquirere: ita

(1) Hic non quaeritur an homo per solas vires naturales possit mereri beatitudinem; hoc enim videbitur infra quæst. CIX, art. 5, et quæst. CXIV, art. 2; sed an operationem illam, quæ est formalis beatitudo, possit homo solis naturæ viribus exercere.

(2) Ita Garcia, theologi, Nicolai et editi plurimi. Codices quidam, et edit. Rom., *quàm id quòd per finem*.

(3) Vel sufficientius iis instructus quibus consequi finem proprium potest.

(4) Hæc conclusio ad fidem catholicam pertinet et in concilio Viennensi fuit definita, eo ipso quo damnatus fuit iste Beguardorum articulus, quòd anima non indiget lumine gloriæ ipsam elevante ad Deum videndum et eo beatè fruendum.

nec deficit homini in necessariis, quamvis non daret ipsi aliquod principium quo posset beatitudinem consequi; hoc enim erat impossibile; sed dedit ei liberum arbitrium, quo possit converti ad Deum qui eum faceret beatum. « Quæ enim per amicos possumus, per nos aliquid possumus, » ut dicitur (Ethic. lib. III, cap. 3, post med.).

Ad *secundum* dicendum, quod nobilioris conditionis est natura quæ potest consequi perfectum bonum, licet indigeat exteriori auxilio ad hoc consequendum, quam natura quæ non potest consequi perfectum bonum, se consequitur quoddam bonum imperfectum, licet ad consecutionem ejus non indigeat exteriori auxilio, ut Philosophus dicit (De coelo, lib. II, à text. 60 usque ad 66); sicut melius est dispositus ad sanitatem qui potest consequi perfectam sanitatem, licet hoc sit per auxilium medicinæ, quam qui solùm potest consequi quamdam imperfectam sanitatem sine medicinæ auxilio. Et ideo creatura rationalis, quæ potest consequi perfectum beatitudinis bonum, indigens ad hoc divino auxilio, est perfectior quam creatura irrationalis, quæ hujusmodi boni non est capax, sed quoddam bonum imperfectum consequitur virtute suæ naturæ.

Ad *tertium* dicendum, quod quando imperfectum et perfectum sunt ejusdem speciei, ab eadem virtute causari possunt; non autem hoc est necesse, si sint alterius speciei. Non enim quidquid potest causare dispositionem materiæ, potest ultimam perfectionem conferre. Imperfecta autem operatio, quæ subjacet naturali hominis potestati, non est ejusdem speciei cum operatione illa perfecta quæ est hominis beatitudo, cum operationis species dependeat ex objecto. Unde ratio non sequitur.

ARTICULUS VI. — UTRUM HOMO CONSEQUATUR BEATITUDINEM PER ACTIONEM ALICUJUS SUPERIORIS CREATURÆ (1).

Ad sextum sic proceditur. 1. Videtur quod homo possit fieri beatus per actionem alicujus superioris creaturæ, scilicet angeli. Cum enim duplex ordo inveniatur in rebus, unus partium universi ad invicem, alius totius universi ad bonum, quod est extra universum; primus ordo ordinatur ad secundum sicut ad finem, ut dicitur (Metaph. lib. XII, text. 52 et 53); sicut ordo partium exercitus ad invicem est propter ordinem totius exercitus ad ducem. Sed ordo partium universi ad invicem attenditur secundum quod superiores creaturæ agunt in inferiores, ut dictum est (part. I, quæst. XXI, art. 1 ad 3). Beatitudo autem consistit in ordine hominis ad bonum, quod est extra universum, quod est Deus. Ergo per actionem superioris creaturæ, scilicet angeli in hominem, homo beatus efficitur.

2. Præterea, quod est in potentia tale, potest reduci in actum per id quod est actu tale; sicut quod est potentia calidum, fit actu calidum per id quod est actu calidum. Sed homo est in potentia beatus. Ergo potest fieri actu beatus per angelum, qui est actu beatus.

3. Præterea, beatitudo consistit in operatione intellectus, ut supra dictum est (quæst. III, art. 4). Sed angelus potest illuminare intellectum hominis, ut habitum est (part. I, quæst. CXI, art. 1). Ergo angelus potest facere hominem beatum.

Sed *contra* est quod dicitur (Psal. LXXXIII, 12): *Gratiam et gloriam dabit Dominus*.

CONCLUSIO. — Cum beatitudo sit quoddam bonum excedens naturam creatam,

(1) In hoc articulo refellitur error Algazelis aut Averrois dicentium animæ beatitudinem ab intelligentia ultima dependere, et hæc intelli-

gentia ultima nihil aliud errat quam substantia separata quæ medium inter Deum et hominem tenebat.

impossibile est homini eam conferri actione alicujus naturæ creatæ; sed fit solo Deo agente homo beatus.

Respondeo dicendum quòd cùm omnis creatura naturæ legibus sit subiecta, utpote habens limitatam virtutem et actionem, illud quod excedit naturam creatam, non potest fieri virtute alicujus creaturæ. Et ideo, si quid fieri oporteat quod sit supra naturam, hoc fit immediatè à Deo, sicut suscitatio mortui, illuminatio cæci, et cætera hujusmodi. Ostensum est autem (art. præc.), quòd beatitudo est quoddam bonum excedens naturam creatam. Unde impossibile est quòd per actionem alicujus creaturæ conferatur; sed homo beatus fit solo Deo agente, si loquamur de beatitudine perfecta. Si verò loquamur de beatitudine imperfecta, sic eadem ratio est de ipsa et de virtute in cujus actu consistit.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd plerumque contingit in potentiis activis ordinatis, quòd perducere ad ultimum finem pertinet ad supremam potentiam; inferiores verò potentie coadiuvant ad consecutionem illius ultimi finis disponendo; sicut ad artem gubernativam, quæ præest navifactivæ, pertinet usus navis, propter quem navis ipsa fit. Sic igitur in ordine universi homo quidem adjuvatur ab angelis ad consequendum ultimum finem secundum aliqua præcedentia, quibus disponitur ad ejus consecutionem; sed ipsum ultimum finem consequitur per ipsum primum agentem, qui est Deus.

Ad *secundum* dicendum, quòd quando aliqua forma actu existit in aliquo secundum esse perfectum et naturale, potest esse principium actionis in alterum, sicut calidum per calorem calefacit; sed si forma existit in aliquo imperfectè, et non secundum esse naturale, non potest esse principium communicationis sui ad alterum, sicut intentio coloris qui est in pupilla, non potest facere album; neque etiam omnia quæ sunt illuminata aut calefacta, possunt alia calefacere et illuminare; sic enim illuminatio et calefactio essent usque ad infinitum. Lumen autem gloriæ, per quod Deus videtur, in Deo quidem est perfectè et secundum esse naturale; in qualibet autem creatura est imperfectè, et secundum esse similitudinarium vel participatum. Unde nulla creatura beata potest communicare suam beatitudinem alteri.

Ad *tertium* dicendum, quòd angelus beatus illuminat intellectum hominis vel etiam inferioris angeli, quantum ad aliquas rationes divinarum operum, non autem quantum ad visionem divinæ essentiae, ut dictum est (part. I, quæst. cvi, art. 1 ad 2); ad eam enim videndam omnes immediatè illuminantur à Deo.

ARTICULUS VII. — UTRUM REQUIRANTUR ALIQUA OPERA BONA AD HOC QUOD HOMO BEATITUDINEM CONSEQUATUR A DEO (1).

De his etiam infra, quæst. VI, art. 4, quæst. LXII, art. 5 ad 4, et Opusc. II, cap. 473.

Ad septimum sic proceditur. 1. Videtur quòd non requirantur aliqua opera hominis ad hoc ut beatitudinem consequatur à Deo. Deus enim cùm sit agens infinitæ virtutis, non præexigit in agendo materiam, aut dispositionem materiæ, sed statim potest totum producere. Sed opera hominis, cùm non requirantur ad beatitudinem ejus sicut causa efficiens, ut dictum est (art. præc.), non possunt requiri ad eam nisi sicut dispositiones. Ergo Deus, qui dispositiones non præexigit in agendo, beatitudinem sine præcedentibus operibus confert.

(1) De fide est contra Simonem Magum, Euphronium, Lutherum, Calvinum et alios hæreticos qui negarunt operum bonorum necessitatem,

solam fidem non sufficere ad vitam æternam consequendam, sed etiam bona opera requiri, ut patet conc. Trid. sess. vi, can. 9, et can. 19 et 20.

2. Præterea, sicut Deus est auctor beatitudinis immediatè, ita et naturam immediatè instituit. Sed in prima institutione naturæ produxit creaturas nullâ dispositione præcedente, vel actione creaturæ, sed statim fecit unumquodque perfectum in sua specie. Ergo videtur quòd beatitudinem conferrat homini sine aliquibus operationibus præcedentibus.

3. Præterea, Apostolus dicit (Rom. iv), beatitudinem hominis esse cui Deus confert justitiam sine operibus. Non ergo requiruntur aliqua opera hominis ad beatitudinem consequendam.

Sed *contra* est quod dicitur (Joan. xiii, 17): *Si hæc scitis, beati eritis si feceritis ea*. Ergo per actionem ad beatitudinem pervenimus.

CONCLUSIO. — Solus Deus naturâ beatus est, angeli verò divinæ naturæ proximiores unico motu beatitudinem sunt consecuti; quam pluribus motibus, seu actionibus meritoriis Deus voluit ut homines consequerentur.

Respondeo dicendum quòd rectitudo voluntatis, ut supra dictum est (quæst. iv, art. 4), requiritur ad beatitudinem; cùm nihil aliud sit quàm debitus ordo voluntatis ad ultimum finem; quæ ita exigitur ad consecutionem ultimi finis, sicut debita dispositio materiæ ad consecutionem formæ. Sed ex hoc non ostenditur quòd aliqua operatio hominis debeat præcedere ejus beatitudinem. Posset enim Deus simul facere voluntatem rectè tendentem in finem, et finem consequentem (1); sicut quandoque simul materiam disponit et inducit formam. Sed ordo divinæ sapientiæ exigit ne hoc fiat. Ut enim dicitur (De cœlo, lib. ii, text. 62 et seq.): « Eorum quæ nata sunt habere bonum perfectum, aliquid habet ipsum sine motu, aliquid uno motu, et aliquid pluribus. Habere autem perfectum bonum sine motu convenit ei quod naturaliter habet illud. » Habere autem beatitudinem naturaliter est solius Dei. Unde solius Dei proprium est quòd ad beatitudinem non moveatur per aliquam operationem præcedentem. Cùm autem beatitudo excedat omnem naturam creatam, nulla pura creatura convenienter beatitudinem consequitur absque motu operationis, per quam tendit in ipsam. Sed angelus, qui est superior ordine naturæ quàm homo, consecutus est eam ex ordine divinæ sapientiæ uno motu operationis meritoriæ, ut in primo expositum est (quæst. lxii, art. 5); homines autem consequuntur ipsam multis motibus operationum, qui merita dicuntur. Unde etiam, secundum Philosophum (Eth. lib. i, cap. 9, et x, cap. 6, 7, 8), « beatitudo est præmium virtuosarum operationum. »

Ad *primum* ergo dicendum, quòd operatio hominis non præexigitur ad consecutionem beatitudinis propter insufficientiam divinæ virtutis beatificantis, sed ut servetur ordo in rebus.

Ad *secundum* dicendum, quòd primas creaturas statim Deus perfectas produxit absque alia dispositione, vel operatione creaturæ præcedente; quia sic instituit prima individua specierum, ut per ea natura propagaretur ad posteros. Et similiter quia per Christum, qui est Deus et homo, beatitudo erat ad alios derivanda, secundum illud Apostoli (Heb. ii, 10): *Qui multos filios in gloriam adduxerat*; statim à principio suæ conceptionis, absque aliqua operatione meritoria præcedente, anima ejus fuit beata. Sed hoc est singulare in ipso. Nam pueris baptizatis subvenit meritum Christi ad beatitudinem consequendam, licèt desint in eis merita propria, eò quòd per baptismum sunt Christi membra effecti.

(1) Ex his verbis non sequitur quòd idem possit beatitudinem mereri simul et consequi (id quod part. i, quæst. lxii, art. 4, negat auctor esse possibile). Sed tantum vult dicere quòd Deus

possit voluntati dare dispositionem ad beatitudinem necessariam (quæ est gratia et charitas) et simul ei dare beatitudinem. Cf. eà de re, quæst. cvii, art. 2, et quæst. cxiii, art. 7, in hac parte.

Ad *tertium* dicendum, quòd Apostolus loquitur de beatitudine spei, quæ habetur per gratiam justificantem, quæ quidem non datur propter opera præcedentia; non enim habet rationem termini motûs, ut beatitudo; sed magis est principium motûs, quo ad beatitudinem tenditur.

ARTICULUS VIII. — UTRUM OMNIS HOMO APPETAT BEATITUDINEM.

De his etiam infra, quæst. I, art. 4 et 2, et part. I, quæst. XIX, art. 4, et quæst. LXXXII, art. 4 et 2 corp. et Cont. gent. lib. I, cap. 88, et III, cap. 97, et De ver. quæst. XXII, art. 5 et 6, et De malo, quæst. VI, art. 4 corp. et Ethic. lib. III, com. 5.

Ad octavum sic proceditur. 1. Videtur quòd non omnes appetant beatitudinem. Nullus enim potest appetere quod ignorat, cum bonum apprehensum sit objectum appetitûs, ut dicitur (De anima, lib. III, text. 29 et 34). Sed multi nesciunt quid sit beatitudo; quod, sicut Augustinus dicit (De Trinit. lib. XIII, cap. 4, circ. princ.), patet ex hoc quòd quidam posuerunt beatitudinem in voluptatibus corporis, quidam in virtute animæ, quidam in aliis rebus. Non ergo omnes beatitudinem appetunt.

2. Præterea, essentia beatitudinis est visio essentiæ divinæ, ut dictum est (quæst. III, art. 8). Sed aliqui opinantur hoc esse impossibile quòd Deus per essentiam ab homine videatur: unde hoc non appetunt. Ergo non omnes homines appetunt beatitudinem.

3. Præterea, Augustinus dicit (De Trinit. lib. XIII, cap. 5, in fin.), quòd « beatus est qui habet omnia quæ vult, et nihil malè vult. » Sed non omnes hoc volunt; quidam enim malè aliqua volunt, et tamen volunt illa se velle. Non ergo omnes volunt beatitudinem.

Sed *contra* est quod Augustinus dicit (De Trinit. lib. XIII, cap. 3, circ. fin.): « Si mimus dixisset (1): Omnes beati esse vultis, miseri esse non vultis, dixisset aliquid quod nullus in sua non cognosceret voluntate. » Quilibet ergo vult esse beatus.

CONCLUSIO.—Quanquam non omnes id appetant in quo beatitudo vera consistit; omnes tamen universale et perfectum bonum naturaliter appetere certum est, in quo consistit communis ratio beatitudinis.

Respondeo dicendum quòd beatitudo dupliciter potest considerari: uno modo secundum communem rationem beatitudinis; et sic necesse est quòd omnis homo beatitudinem velit. Ratio autem beatitudinis communis est ut sit bonum perfectum, sicut dictum est (art. 3 hujus quæst. et quæst. I, art. 5 et 7). Cum autem bonum sit objectum voluntatis, perfectum bonum est alicujus quod totaliter ejus voluntati satisfacit. Unde appetere beatitudinem nihil aliud est quàm appetere ut voluntas satietur; quod quilibet vult. Alio modo possumus loqui de beatitudine secundum specialem rationem, quantum ad id in quo beatitudo consistit; et sic non omnes cognoscunt beatitudinem, quia nesciunt cui rei communis ratio beatitudinis conveniat; et per consequens, quantum ad hoc, non omnes eam volunt.

Unde patet responsio ad *primum*.

Ad *secundum* dicendum, quòd cum voluntas sequatur apprehensionem intellectûs seu rationis, sicut contingit quòd aliquid est idem secundum rem, quod tamen est diversum secundum rationis considerationem, ita contingit quòd aliquid est idem secundum rem, et tamen uno modo appetitur, alio modo non appetitur. Beatitudo ergo potest considerari sub ratione finalis boni et perfecti, quæ est communis ratio beatitudinis; et sic natu-

(1) Ita editi passim. Edit. Rom. cum cod. Alcan., *Si unus dixisset*. Augustinus, *Si dixisset*; sed *mimus* ex superioribus apud ipsum subintelligitur. *Si mimus dixisset*; ille nempe, qui promiserat in theatro se singulorum voluntates

declaraturum stato die, ac deinde cum omnes in theatrum ad ejus rei experimentum capiendum, et faciendam fidem confluiscent, palam dixerat: *Vultis omnes vili emere, et carè vendere*. NICOLAI.

raliter et ex necessitate voluntas in illud tendit, ut dictum est (in corp. art. et quæst. 1, art. 5). Potest etiam considerari secundum alias speciales considerationes, vel ex parte ipsius operationis, vel ex parte potentiae operativæ, vel ex parte objecti; et sic non ex necessitate voluntas tendit in ipsam.

Ad *tertium* dicendum, quòd ista definitio beatitudinis quam quidam posuerunt: « Beatus est qui habet omnia quæ vult, » vel « cui omnia optata succedunt, » quodam modo intellecta est bona et sufficiens; alio verò modo est imperfecta. Si enim intelligatur simpliciter de omnibus quæ vult homo naturali appetitu, sic verum est quòd qui habet omnia quæ vult est beatus: nihil enim satiat naturalem hominis appetitum nisi bonum perfectum quod est beatitudo. Si verò intelligatur de his quæ homo vult secundum apprehensionem rationis, sic habere quædam quæ homo vult, non pertinet ad beatitudinem, sed magis ad miseriam; inquantum hujusmodi habitus impediunt hominem ne habeat quæcumque vult naturaliter; sicut etiam ratio interdum accipit ut vera, quæ impediunt à cognitione veritatis. Et secundum hanc considerationem Augustinus addidit ad perfectionem beatitudinis, quòd « nihil malè (1) velit; » quamvis primum posset sufficere, si rectè intelligeretur, scilicet quòd « beatus est qui habet omnia quæ vult. »

QUÆSTIO VI.

DE VOLUNTARIO ET INVOLUNTARIO, IN OCTO ARTICULOS DIVISA.

Quia igitur ad beatitudinem per actus aliquos necesse est pervenire, oportet consequenter de humanis actibus considerare, ut sciamus quibus actibus perveniatur ad beatitudinem vel impediatur beatitudinis via. Sed quia operationes et actus circa singularia sunt, ideo omnis operativa scientia in particulari consideratione perficitur. Moralis igitur consideratio, quia est humanorum actuum, primò quidem tradenda est in universali, secundò verò in particulari. — Circa universalem autem considerationem humanorum actuum, primò quidem considerandum occurrit de ipsis actibus humanis, secundò de principiis eorum. Humanorum autem actuum quidam sunt hominis proprii, quidam sunt homini, et aliis animalibus communes. Et quia beatitudo est proprium hominis bonum, propinquiùs se habent ad beatitudinem actus qui sunt propriè humani, quàm actus qui sunt homini, aliisque animalibus communes. Primò ergo considerandum est de actibus qui sunt proprii hominis. Secundò de actibus qui sunt homini, aliisque animalibus communes, qui dicuntur animæ passionēs. — Circa primum duo considerata occurrunt: primò de conditione (2) humanorum actuum; secundò de distinctione eorum actuum. Cùm autem actus humani propriè dicantur qui sunt voluntarii, eò quòd voluntas est rationalis appetitus, qui est proprius hominis, oportet considerare de actibus inquantum sunt voluntarii. Primò ergo considerandum est de voluntario et involuntario in communi; secundò de actibus qui sunt voluntarii, quasi ab ipsa voluntate elicit, ut immediate ipsius voluntatis existentes; tertio de actibus qui sunt voluntarii, quasi à voluntate imperati, qui sunt ipsius voluntatis, mediantibus aliis potentiis. Et quia actus voluntarii habent quasdam circumstantias, secundum quas dijudicantur, primò considerandum est de voluntario et involuntario, et consequenter de circumstantiis ipsorum actuum, in quibus voluntarium et involuntarium invenitur. — Circa primum quærentur octo: 1° Utrum in humanis actibus invenitur voluntarium. — 2° Utrum inveniantur in animalibus brutis. — 3° Utrum voluntarium esse possit absque omni actu. — 4° Utrum violentia voluntati possit inferri. — 5° Utrum violentia causet involuntarium. — 6° Utrum metus causet involuntarium. — 7° Utrum concupiscentia involuntarium causet. — 8° Utrum ignorantia.

(1) *Al., malis.*

(2) *Al., de consideratione.*

ARTICULUS I. — UTRUM IN HUMANIS ACTIBUS INVENIATUR VOLUNTARIUM (1).

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quòd in humanis actibus non invenitur voluntarium. Voluntarium enim est cujus principium est in ipso, ut patet per Gregorium Nyssenum (vel potius Nemesium, lib. De nat. hom. cap. 32, in princ.), et Damascenum (Orth. fid. lib. II, cap. 24), et Aristotelem (Ethic. lib. III, cap. 1). Sed principium humanorum actuum non est in ipso homine, sed est extra; nam appetitus hominis movetur ad agendum ab appetibili, quod est extra, quod est sicut movens non motum, ut dicitur (De anima, lib. III, text. 54). Ergo in humanis actibus non invenitur voluntarium.

2. Præterea, Philosophus (Physic. lib. VIII, text. 28) probat quòd non invenitur in animalibus aliquis actus (2) novus, qui non prævenitur ab alio (3) motu exteriori. Sed omnes actus hominis sunt novi; nullus enim actus hominis æternus est. Ergo principium omnium humanorum actuum est ab extra. Non igitur in eis invenitur voluntarium.

3. Præterea, qui voluntariè agit, per se agere potest. Sed hoc homini non convenit: dicitur enim (Joan. xv, 5): *Sine me nihil potestis facere*. Ergo voluntarium in humanis actibus non invenitur.

Sed *contra* est quod dicit Damascenus (De orth. fid. lib. II, cap. 24), quòd « voluntarium est actus qui est operatio rationalis. » Tales autem sunt actus humani. Ergo in actibus humanis invenitur voluntarium.

CONCLUSIO. — Cum homo maximè sui operis finem cognoscat et seipsum ad illum moveat, in illius actibus maximè voluntarium invenitur.

Respondeo dicendum quòd oportet in actibus humanis voluntarium esse. Ad cujus evidentiam considerandum est quòd quorundam actuum, seu motuum (4) principium est in agente, seu in eo quòd movetur; quorundam autem motuum vel actuum principium est extra. Cum enim lapis movetur sursum, principium hujus motionis est extra lapidem; sed cum movetur deorsum, principium hujus motionis est in ipso lapide. Eorum autem quæ à principio intrinseco moventur, quædam movent seipsa, quædam autem non. Cum enim omne agens, seu motum agat, seu moveatur propter finem, ut supra habitum est (quæst. I, art. 1); illa perfectè moventur à principio intrinseco in quibus est aliquod intrinsecum principium, non solum ut moveantur, sed ut moveantur in finem. Ad hoc autem quòd fiat aliquid propter finem, requiritur cognitio finis alialis. Quodcumque igitur sic agit vel movetur à principio intrinseco, quod habet aliquam notitiam finis, habet in seipso principium sui actus, non solum ut agat, sed etiam ut agat propter finem; quod autem nullam notitiam finis habet, etsi in eo sit principium actionis vel motus, non tamen ejus quod est agere vel moveri propter finem, est principium in ipso, sed in alio à quo ei imprimitur principium suæ motionis in finem. Unde hujusmodi non dicuntur movere seipsa, sed ab aliis moveri; quæ verò habent notitiam finis, dicuntur seipsa movere, quia in eis est principium non solum ut agant, sed etiam ut agant propter finem. Et ideo cum utrumque sit ab intrinseco principio, scilicet quòd agunt, et quòd propter finem agunt, eorum motus et actus dicuntur voluntarii. Hoc autem importat nomen *voluntarii*, quòd motus et actus sit

(1) Voluntarium de quo hic agitur est illud cujus principium est intra cum cognitione finis, quemadmodum B. Thomas hoc et sequenti articulo illud describit, conformiter Philosopho (Eth. lib. III, cap. 1). Hinc definiri potest: *Actus procedens à principio intrinseco, seu à voluntate cum cognitione finis*. Ita post S. Thomam Gonet,

Sylvius, Concina, Tournely et alii communiter.

(2) Ita cod. Alcan. cum edit. Rom. Theologi ex cod. Camer. et aliæ editiones posteriores habent *motus*.

(3) Fortè, *ab aliquo*.

(4) In edit. Rom. deest *seu motuum*.

à propria inclinatione; et inde est quòd voluntarium dicitur esse secundùm definitionem Aristotelis, et Gregorii Nysseni, et Damasceni (locis in arg. 1 cit.), non solum «cujus principium est intra,» sed cum additione «scientiæ.» Unde cum homo maximè cognoscat finem sui operis, et moveat seipsum, in ejus actibus maximè voluntarium invenitur.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd non omne principium est principium primum. Licet ergo de ratione voluntarii sit quòd principium ejus sit intra, non tamen est contra rationem voluntarii quòd principium intrinsecum causetur vel moveatur ab exteriori principio; quia non est de ratione voluntarii quòd principium intrinsecum sit principium primum. Sed tamen sciendum quòd contingit aliquod principium motus esse primum in genere, quod tamen non est primum simpliciter; sicut in genere alterabilium primum alterans est corpus coeleste, quod tamen non est primum movens simpliciter, sed movetur motu locali à superiori movente. Sic igitur principium intrinsecum voluntarii actus, quod est vis cognoscitiva et appetitiva, est primum principium in genere appetitivi motus, quamvis moveatur ab aliquo exteriori secundùm alias species motus.

Ad *secundum* dicendum, quòd motus animalis novus prævenitur quidem ab aliquo exteriori motu quantum ad duo: uno modo inquantum per motum exteriorem præsentatur sensui animalis aliquod sensibile, quod apprehensum movet appetitum; sicut leo videns cervum per ejus motum appropinquantem (1), incipit moveri ad ipsum. Alio modo inquantum per exteriorem motum incipit alicqualiter immutari naturali immutatione corpus animalis, puta per frigus vel calorem; corpore autem immutato per motum exterioris corporis, immutatur etiam per accidens appetitus sensitivus, qui est virtus organi corporei, sicut cum ex aliqua alteratione corporis commovetur appetitus ad concupiscentiam alicujus rei. Sed hoc non est contra rationem voluntarii, ut dictum est (ad arg. 1); hujusmodi enim motiones ab exteriori principio sunt alterius generis.

Ad *tertium* dicendum, quòd Deus movet hominem ad agendum, non solum sicut proponens sensui appetibile, vel sicut immutans corpus, sed etiam sicut movens ipsam voluntatem; quia omnis motus tam voluntatis, quam naturæ ab eo procedit sicut à primo movente. Et sicut non est contra rationem naturæ quòd motus naturæ sit à Deo sicut à primo movente, inquantum natura est quoddam instrumentum Dei moventis, ita non est contra rationem actus voluntarii quòd sit à Deo, inquantum voluntas à Deo movetur. Est tamen communiter de ratione naturalis et voluntarii motus quòd sint à principio intrinseco.

ARTICULUS II. — UTRUM VOLUNTARIUM INVENIATUR IN ANIMALIBUS BRUTIS (2).

De his etiam Sent. II, dist. 25, art. 2 ad 6, et III, dist. 27, quæst. 1, art. 4 ad 5, et De ver. quæst. XXIV, art. 2 ad 4, et Eth. lib. III, lect. 4 et 5.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quòd voluntarium non sit in brutis animalibus. Voluntarium enim à voluntate dicitur. Voluntas autem, cum sit in ratione, ut dicitur (De anima, lib. III, text. 42), non potest esse in brutis animalibus. Ergo neque voluntarium in eis invenitur.

2. Præterea, secundùm hoc quòd actus humani sunt voluntarii, homo dicitur esse dominus suorum actuum. Sed bruta animalia non habent do-

(1) Vel transposità constructione, *cervum appropinquantem videns per ejus motum*, id est, ex ejus motu appropinquantem deprehendens.

(2) In hoc articulo distinguit B. Thomas vo-

luntarium perfectum et voluntarium imperfectum. Prius invenitur in sola natura rationali, posterius verò reperitur quoque in brutis animalibus.

minium sui actûs; non enim agunt, sed magis aguntur, ut Damascenus dicit (Orth. fid. lib. II, cap. 27). Ergo in brutis animalibus non est voluntarium.

3. Præterea, Damascenus dicit (ibid. cap. 24), quòd « actus voluntarios sequitur laus, vel vituperium. » Sed actibus brutorum animalium non debetur neque laus, neque vituperium. Ergo in eis non est voluntarium.

Sed *contra* est quod dicit Philosophus (Eth. lib. III, cap. 1, prope fin.), quòd « pueri et bruta animalia communicant voluntario, » et idem dicunt Gregorius Nyssenensis (vel Nemesius, De nat. hom. cap. 32, circa med.), et Damascenus (loc. prox. cit.).

CONCLUSIO. — In solis hominibus, finis cognitionem perfectam habentibus, voluntarium secundum perfectam rationem invenitur: in brutis verò animalibus non nisi secundum imperfectam.

Respondeo dicendum quòd, sicut dictum est (art. præc.), ad rationem voluntarii requiritur quòd principium actûs sit intra cum aliqua cognitione finis. Est autem duplex cognitio finis, perfecta scilicet et imperfecta. Perfecta quidem finis cognitio est, quando non solum apprehenditur res quæ est finis, sed etiam cognoscitur ratio finis, et proportio ejus quod ordinatur ad finem ipsum; et talis cognitio finis competit soli rationali naturæ. Imperfecta autem cognitio finis est quæ in sola finis apprehensione consistit, sine hoc quòd cognoscatur ratio finis et proportio actûs ad finem; et talis cognitio finis reperitur in brutis animalibus per sensum et æstimationem naturalem. Perfectam igitur cognitionem finis sequitur voluntarium secundum rationem perfectam, prout scilicet apprehenso fine aliquis potest deliberans de fine et de his quæ sunt ad finem, moveri in finem vel non moveri. Imperfectam autem cognitionem finis sequitur voluntarium secundum rationem imperfectam, prout scilicet apprehendens finem non deliberat, sed subito movetur in ipsum. Unde soli rationali naturæ competit voluntarium secundum rationem perfectam; sed secundum rationem imperfectam competit etiam brutis animalibus.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd voluntas nominat rationalem appetitum; et ideo non potest esse in his quæ ratione carent; voluntarium autem denominativè dicitur à voluntate, et potest trahi ad ea in quibus est aliqua participatio voluntatis secundum aliquam convenientiam ad voluntatem; et hoc modo voluntarium attribuitur animalibus brutis, inquantum scilicet per cognitionem aliquam moventur in finem (1).

Ad *secundum* dicendum, quòd ex hoc contingit quòd homo est dominus sui actûs, quòd habet deliberationem de suis actibus. Ex hoc enim quòd ratio deliberans se habet ad opposita, voluntas in utrumque potest. Sed secundum hoc voluntarium non est in brutis animalibus, ut dictum est (in corp. art.).

Ad *tertium* dicendum, quòd laus et vituperium consequuntur actum voluntarium secundum perfectam voluntarii rationem, qualis non invenitur in brutis.

ARTICULUS III. — UTRUM VOLUNTARIUM POSSIT ESSE ABSQUE OMNI ACTU (2).

De his etiam infra, quæst. LXXI, art. 5 ad 2, et Sent. II, dist. 25, art. 5 corp. et ad 5, et De malo, quæst. XI, art. 1 ad 2.

Ad tertium sic proceditur. 1. Videtur quòd voluntarium non possit esse

(1) Tametsi nec propriè voluntarium sed spontaneum dici debet ex græco ἐκονταλον, quòd quia tamen in hominibus voluntate fit, extensivè voluntarium appellatur.

(2) Hic docet S. Doctor voluntarium posse existere absque omni actu tam interiore quàm exteriori et illius sententia communiter recipitur.

sine actu. Voluntarium enim dicitur quod est à voluntate. Sed nihil potest esse à voluntate nisi per aliquem actum, ad minus ipsius voluntatis. Ergo voluntarium non potest esse sine actu.

2. Præterea, sicut per actum voluntatis dicitur aliquis velle, ita cessante actu voluntatis dicitur non velle. Sed non velle involuntarium causat, quod opponitur voluntario. Ergo voluntarium non potest esse, actu voluntatis cessante.

3. Præterea, de ratione voluntarii est cognitio, ut dictum est (art. præc.). Sed cognitio est per aliquem actum. Ergo voluntarium non potest esse absque aliquo actu.

Sed *contra*, illud cuius domini sumus, dicitur esse voluntarium. Sed nos domini sumus ejus quod est agere et non agere, velle et non velle. Ergo sicut agere et velle est voluntarium, ita et non agere et non velle.

CONCLUSIO. — Potest nonnunquam voluntarium esse sine exteriori actu cum interiori, ut quando vult non agere; quandoque verò absque interiori actu, ut cum non vult agere.

Respondeo dicendum quòd voluntarium dicitur quod est à voluntate. Ab aliquo autem dicitur esse aliquid dupliciter: uno modo directè, quòd scilicet procedit ab aliquo, inquantum est agens, sicut calefactio à calore; alio modo indirectè, ex hoc ipso quòd non agit, sicut submersio navis dicitur esse à gubernatore, inquantum desistit à gubernando. Sed sciendum quòd non semper id quòd sequitur ad defectum actionis, reducit, sicut in causam, in agens, ex eo quòd non agit, sed solum tunc cum potest et debet agere (1). Si enim gubernator non posset navem dirigere, vel non esset ei commissa gubernatio navis, non imputaretur ei navis submersio, quæ per absentiam gubernatoris contingeret. Quia igitur voluntas volendo et agendo potest impedire hoc quod est non velle et non agere, et aliquando debet; hoc quod est non velle et non agere imputatur ei, quasi ab ipsa existens; et sic voluntarium potest esse absque actu; quandoque quidem absque actu exteriori cum actu interiori, sicut cum vult non agere; aliquando autem etiam absque actu interiori, sicut cum non vult agere.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd voluntarium dicitur, non solum quod procedit à voluntate directè sicut ab agente, sed etiam quod est ab ea indirectè, sicut à non agente.

Ad *secundum* dicendum, quòd *non velle* dicitur dupliciter: uno modo prout sumitur in vi unius dictionis; secundum quòd est infinitivum hujus verbi *Nolo*; unde sicut cum dico, *Nolo legere*, sensus est, *Volo non legere*, ita hoc quod est, *non velle legere*, significat *velle non legere*; et sic *non velle* causat involuntarium. Alio modo sumitur in vi orationis; et tunc non affirmatur actus voluntatis; et hujusmodi *non velle* non causat involuntarium.

Ad *tertium* dicendum, quòd eo modo requiritur ad voluntarium actus cognitionis, sicut et actus voluntatis, ut scilicet sit in potestate alicujus considerare, et velle, et agere; et tunc sicut *non velle* et *non agere*, cum tempus fuerit, est voluntarium; ita etiam non considerare.

ARTICULUS IV. — UTRUM VIOLENTIA VOLUNTATI POSSIT INFERRI (2).

De his etiam part. I, quæst. LXXXII, art. 1 corp. et ad 4, et Sent. IV, dist. 29, art. 4, et De ver. quæst. XIII, art. 5 et 8, et quæst. XXIV, art. 4, et Rom. VI, lect. 4.

Ad quartum sic proceditur. 1. Videtur quòd voluntati possit violentia

(1) Hinc tria requiruntur ut omissio sit voluntaria et culpabilis, scilicet 1° quòd quis potuerit agere; 2° quòd debuerit; 3° quòd non egerit.

Ita Sylvius, Gonet, Tournely et alii ex his verbis S. Thomæ.

(2) Violentum juxta mentem D. Thomæ defi-

inferri. Unumquodque enim potest cogi à potentiori. Sed aliquid est humanâ voluntate (1) potentius, scilicet Deus. Ergo saltem ab eo cogi potest.

2. Præterea, omne passivum cogitur à suo activo, quando immutatur ab eo. Sed voluntas est vis passiva; est enim movens motum, ut dicitur (De anima, lib. iii, text. 54). Cum ergo aliquando moveatur à suo activo, videtur quòd aliquando cogatur.

3. Præterea, motus violentus est qui est contra naturam. Sed motus voluntatis aliquando est contra naturam, ut patet de motu voluntatis ad peccandum, qui est contra naturam, ut Damascenus dicit (Orth. fid. lib. iv, cap. 21). Ergo motus voluntatis potest esse coactus.

Sed *contra* est quod Augustinus dicit (De civit. Dei, lib. v, cap. 10), quòd si aliquid fit voluntariè, non fit ex necessitate. Omne autem coactum fit ex necessitate. Ergo quod fit ex voluntate, non potest esse coactum. Ergo voluntas non potest cogi ad agendum.

CONCLUSIO. — Impossibile est voluntati quoad proprium ejus actum, qui est velle ipsum, violentiam inferri; sicut contingit quoad actus imperatos, quos videlicet exercet mediante aliâ potentiâ quæ propter exteriora aliqua ab actu suo impediri potest.

Respondeo dicendum quòd duplex est actus voluntatis : unus quidem qui est ejus immediatè, velut ab ipsa elicitus, scilicet velle; alius autem est actus voluntatis à voluntate imperatus, et mediante aliâ potentiâ exercitus, ut ambulare et loqui; qui à voluntate imperantur, exercentur autem mediante potentiâ motivâ. Quantum igitur ad actus à voluntate imperatos, voluntas violentiam pati potest, inquantum per violentiam exteriora membra impediri possunt ne imperium voluntatis exequantur. Sed quantum ad ipsum proprium actum voluntatis, non potest ei violentia inferri. Et hujus est ratio, quia actus voluntatis nihil est aliud quàm inclinatio quædam procedens ab interiori principio cognoscente, sicut appetitus naturalis est quædam inclinatio ab interiori principio et sine cognitione; quod autem est coactum vel violentum, est ab exteriori principio. Unde contra rationem ipsius actus voluntatis est quòd sit coactus vel violentus; sicut etiam est contra rationem naturalis inclinationis vel motus lapidis, quòd feratur sursum. Potest enim lapis per violentiam ferri sursum; sed quòd iste motus violentus sit ex ejus naturali inclinatione, esse non potest. Similiter etiam potest homo per violentiam trahi; sed quòd hoc sit ex ejus voluntate, repugnat rationi violentiæ (2).

Ad *primum* ergo dicendum, quòd Deus, qui est potentior quàm voluntas humana, potest voluntatem humanam (3) movere, secundum illud (Proverb. xxi, 1) : *Cor regis in manu Dei est; et quocumque voluerit, inclinabit illud*. Sed si hoc esset per violentiam, jam non esset cum actu voluntatis, nec ipsa voluntas moveretur, sed aliquid contra voluntatem.

Ad *secundum* dicendum, quòd non semper est motus violentus quando passivum immutatur à suo activo, sed quando hoc fit contra interiorem inclinationem passivi; alioquin omnes alterationes et generationes simplicium corporum essent innaturales et violentæ; sunt autem naturales propter naturalem aptitudinem interiorem materiæ vel subjecti ad talem dispositionem. Et similiter, quando voluntas movetur ab appetibili secun-

niri potest : id quod est à principio extrinseco, repugnante eo qui vim patitur.

(1) Ita cod. et editi passim. Al., *humanæ voluntati*.

(2) Hinc S. Anselmus (De lib. arb. cap. 6° ait : *Invitus nemo potest velle, quia non potest velle nolens velle*.

5, In edit. Rom. deest, *humanum*.

dum propriam inclinationem, non est motus violentus, sed voluntarius.

Ad *tertium* dicendum, quòd id in quod voluntas tendit peccando, etsi sit malum et contra rationalem naturam secundum rei veritatem, apprehenditur tamen ut bonum et conveniens naturæ, inquantum est conveniens homini secundum aliquam delectationem (1) sensus, vel secundum aliquem habitum corruptum.

ARTICULUS V. — UTRUM VIOLENTIA CAUSET INVOLUNTARIUM.

De his etiam sup. art. 4 corp. et infra, art. 6 ad 4, et quæst. LXXIII, art. 6 corp. et 22, quæst. LXXVIII, art. 6 ad 4, et De malo, quæst. VI.

Ad quintum sic proceditur. 1. Videtur quòd violentia non causet involuntarium. Voluntarium enim et involuntarium secundum voluntatem dicuntur. Sed voluntati violentia inferri non potest, ut ostensum est (art. præc.). Ergo violentia involuntarium causare non potest.

2. Præterea, id quod est involuntarium, est cum tristitia, ut Damascenus (Orth. fid. lib. II, cap. 21) et Philosophus (Eth. lib. III, cap. 1) dicunt. Sed aliquando patitur aliquis violentiam, nec tamen inde tristatur. Ergo violentia non causat involuntarium.

3. Præterea, id quod est à voluntate, non potest esse involuntarium. Sed aliqua violenta sunt à voluntate, sicut cum aliquis cum corpore gravi sursum ascendit, et sicut cum aliquis inflectit membra contra naturalem eorum flexibilitatem. Ergo violentia non causat involuntarium.

Sed *contra* est quod Philosophus et Damascenus dicunt (locis in arg. 2 cit.), quòd « aliquid est involuntarium per violentiam. »

CONCLUSIO. — Cum violentia sit à principio extrinseco, voluntarium verò sicut et naturale à principio intrinseco, necessarium est violentiam causare involuntarium.

Respondeo dicendum quòd violentia directè opponitur voluntario, sicut etiam et naturali. Commune est enim voluntario et naturali quòd utrumque sit à principio intrinseco; violentum autem est à principio extrinseco. Et propter hoc, sicut in rebus quæ cognitione carent, violentia aliquid facit esse contra naturam, ita in rebus cognoscentibus facit aliquid esse contra voluntatem; quod autem est contra naturam dicitur esse innaturale; et similiter quod est contra voluntatem dicitur esse involuntarium. Unde violentia involuntarium causat (2).

Ad *primum* ergo dicendum, quòd involuntarium voluntario opponitur. Dictum est autem supra (art. præc.), quòd voluntarium dicitur non solum actus qui est immediatè ipsius voluntatis, sed etiam actus à voluntate imperatus. Quantum igitur ad actum qui est immediatè ipsius voluntatis, ut supra dictum est (art. præc.), violentia voluntati inferri non potest (3); sed quantum ad actum imperatum voluntas potest pati violentiam, et quantum ad hunc actum violentia involuntarium facit.

Ad *secundum* dicendum, quòd sicut naturale dicitur quod est secundum inclinationem naturæ, ita voluntarium dicitur quod est secundum inclinationem voluntatis. Dicitur autem aliquid naturale dupliciter: uno modo quia est à natura sicut à principio activo, sicut calefacere est naturale

(1) Ita cod. Alcan., Camer., alique, ex quibus editi passim. Edit. Rom. Duacensis, Coloniensis: *Et conveniens homini secundum aliquam delectationem*, etc., intermediis omissis.

(2) Violentia illa quæ facit involuntarium est violentia absoluta et simpliciter, nam violentia secundum quid et insufficiens non tollit, sed duntaxat voluntarium minuit.

(3) In eo casu si voluntas resistit quantum potest, actus nullo modo est voluntarius et culpabilis. Ubi verò violentia non est absoluta, secundum maiorem vel minorem quam voluntas adhibuit resistantiam, ejus actio erit magis vel minus voluntaria et culpabilis.

igni; alio modo secundum principium passivum, quia scilicet est innata inclinatio ad recipiendum actionem à principio extrinseco; sicut motus cœli dicitur esse naturalis propter aptitudinem naturalem coelestis corporis ad talem motum, licet movens sit voluntarium. Et similiter voluntarium potest aliquid dici dupliciter: uno modo secundum actionem, puta cum aliquis vult aliquid agere; alio modo secundum passionem, scilicet cum aliquis vult pati ab alio. Unde cum actio infertur ab aliquo exteriori, manente in eo qui patitur voluntate patiendi, non est simpliciter violentum; quia, licet ille qui patitur non conferat agendo, confert tamen volendo pati: unde non potest dici involuntarium.

Ad *tertium* dicendum, quod, sicut Philosophus dicit (Physic. lib. viii, text. 27), motus animalis, quo interdum movetur animal contra naturalem inclinationem corporis, etsi non sit naturalis corpori, est tamen quodammodo naturalis animali, cui naturale est quod secundum appetitum moveatur; et ideo hoc non est violentum simpliciter, sed secundum quid. Et similiter est dicendum, cum aliquis inflectit membra contra naturalem dispositionem: hoc enim est violentum secundum quid, scilicet quantum ad membrum particulare, non tamen simpliciter quantum ad ipsum hominem.

ARTICULUS VI. — UTRUM METUS CAUSET INVOLUNTARIUM SIMPLICITER (1).

De his etiam infra, art. 7 ad 1 et 2, et Sent. iv, dist. 29, quæst. i, art. 2, et quodl. v, art. 10, et II. Corinth. cap. ix, com. 5, et Ethic. lib. iii, com. 2 et 4, fin.

Ad sextum sic proceditur. 1. Videtur quod metus causet involuntarium simpliciter. Sicut enim violentia est respectu ejus quod contrariatur præsentialiter voluntati, ita metus est respectu futuri mali, quod repugnat voluntati. Sed violentia causat involuntarium simpliciter. Ergo et metus involuntarium simpliciter causat.

2. Præterea, quod est secundum se tale, quolibet addito remanet tale; sicut quod secundum se est calidum, cuicumque jungatur, nihilominus est calidum, ipso manente. Sed illud quod per metum agitur, secundum se est involuntarium. Ergo etiam adveniente metu est involuntarium.

3. Præterea, quod sub conditione tale est, secundum quid est tale; quod autem absque conditione est tale, simpliciter est tale; sicut quod est necessarium ex conditione, est necessarium secundum quid; quod autem est necessarium absolutè, est necessarium simpliciter. Sed id quod per metum agitur, est involuntarium absolutè; non est autem voluntarium, nisi sub conditione, scilicet ut vitetur malum quod timetur. Ergo quod per metum agitur, est simpliciter involuntarium.

Sed *contra* est quod Gregorius Nyssenensis dicit (vel Nemesius, lib. De nat. hom. cap. 30), et etiam Philosophus (Eth. lib. iii, cap. 1, non procul à princ.), quod « hujusmodi quæ per metum aguntur, sunt magis voluntaria quam involuntaria. »

CONCLUSIO. — Quod per metum fit, simpliciter voluntarium est, secundum quid autem involuntarium.

Respondeo dicendum quod, sicut Philosophus dicit (Eth. ibid.), et idem dicit Gregorius Nyssenensis in lib. suo De homine (ibid.): « hujusmodi quæ per metum aguntur, mixta sunt ex voluntario et involuntario. » Id enim quod per metum agitur, in se consideratum non est voluntarium, sed fit voluntarium in casu, scilicet ad vitandum malum quod timetur. Sed si quis rectè consideret, magis sunt hujusmodi voluntaria quam involunta-

(1) Juxta S. Thomam quæ fiunt per metum sive levem, sive gravem sunt simpliciter volunta-

ria, involuntaria tantum secundum quid; quod communiter apud theologos admittitur.

ria; sunt enim voluntaria simpliciter, involuntaria autem secundum quid. Unumquodque enim simpliciter esse dicitur, secundum quod est in actu; secundum autem quod est in sola apprehensione, non est simpliciter, sed secundum quid. Hoc autem quod per metum agitur, secundum hoc est in actu, secundum quod fit. Cum enim actus in singularibus sint, singulare autem, inquantum huiusmodi, est hic et nunc; secundum hoc id quod fit, est in actu, secundum quod est hic et nunc, et sub aliis conditionibus individualibus. Sic autem hoc quod fit per metum, est voluntarium, inquantum scilicet est hic et nunc, prout scilicet in hoc casu est impedimentum maioris mali quod timebatur; sicut projectio mercium in mare fit voluntarium tempore tempestatis propter timorem periculi. Unde manifestum est quod simpliciter voluntarium est; unde et competit ei ratio voluntarii, quia principium ejus est intra. Sed quod accipiatur id quod per metum fit, ut extra hunc casum existens, prout repugnat voluntati, hoc non est nisi secundum rationem tantum; et ideo est involuntarium secundum quid, id est, prout consideratur extra hunc casum existens (1).

Ad *primum* ergo dicendum, quod ea quæ aguntur per metum et per vim, non solum differunt secundum præsens et futurum, sed etiam secundum hoc quod in eo quod agitur per vim voluntas non consentit, sed omnino est contra motum voluntatis; sed id quod per metum agitur, fit voluntarium, ideo quia motus voluntatis fertur in id, licet non propter seipsum, sed propter aliud, scilicet ad repellendum malum quod timetur. Sufficit enim ad rationem voluntarii quod sit propter aliud voluntarium; voluntarium enim est non solum quod propter seipsum volumus ut finem, sed etiam quod propter aliud volumus ut propter finem. Patet ergo quod in eo quod per vim agitur, voluntas interior nihil agit; sed in eo quod per metum agitur, voluntas aliquid agit (2). Et ideo, ut Gregorius Nyssenensis dicit (loc. sup. cit.), ad excludendum ea quæ per metum aguntur, in definitione violenti non solum dicitur quod « violentum est cujus principium est extra, » sed additur, « nihil (3) conferente vim passo; » quia ad id quod agitur per metum, voluntas timentis aliquid confert.

Ad *secundum* dicendum, quod ea quæ absolutè dicuntur, quolibet addito, remanent talia, sicut calidum et album; sed ea quæ relatiè dicuntur, variantur secundum comparisonem ad diversa; quod enim est magnum comparatum huic, est parvum comparatum alteri. Voluntarium autem dicitur aliquid, non solum propter se quasi absolutè, sed etiam propter aliud quasi relatiè. Et ideo nihil prohibet aliquid quod de se non esset voluntarium, alteri comparatum fieri voluntarium per comparisonem ad aliud (4).

Ad *tertium* dicendum, quod illud quod per metum agitur, absque conditione est voluntarium, id est, secundum quod actu agitur; sed involuntarium est sub conditione, id est, si talis metus non immineret. Unde secundum illam rationem magis potest concludi oppositum.

ARTICULUS VII. — UTRUM CONUPISCENTIA CAUSET INVOLUNTARIUM (5).

De his etiam 22, quæst. XLII, art. 4 corp. et Eth. lib. II, lect. 3, cont. 3, et lect. 4.

Ad septimum sic proceditur. 1. Videtur quod concupiscentia causet in-

(4) Hinc metus quantumcumque sit gravis non excusat à tota culpa in iis quæ sunt intrinsecè mala, sed eam tantummodò minuit, quia minuit voluntarium ac etiam libertatem ejus qui metu id agit quod alioquin nequaquam esset facturus.

(2) Ita cod. Alcan. et Camer. cum Nicolai. Edit. Rom. et Palav. expungunt ex textu, sed in

eo quod per metum agitur, voluntas aliquid agit.

(5) Perperam editio Duacensis, aliæque, nullam.

(4) An ad illud? an verò redundat per comparisonem ad aliud?

(5) Per concupiscentiam hic intelligitur motus appetitus sensitivi adversus spiritum reluctantia

voluntarium. Sicut enim metus est quædam passio, ita et concupiscentia. Sed metus causat quodammodo involuntarium. Ergo etiam et concupiscentia.

2. Præterea, sicut per timorem timidus agit contra id quod proponebat, ita incontinens propter concupiscentiam. Sed timor aliquo modo causat involuntarium. Ergo et concupiscentia.

3. Præterea, ad voluntarium requiritur cognitio. Sed concupiscentia corrumpit cognitionem. Dicit enim Philosophus (Eth. lib. vi, cap. 5), quod delectatio, sive concupiscentia delectationis corrumpit æstimationem prudentiæ. Ergo concupiscentia causat involuntarium.

Sed *contra* est quod Damascenus dicit (De fid. orth. lib. ii, cap. 24, ut jam sup.): «Involuntarium est misericordiæ vel indulgentiæ dignum et cum tristitia agitur.» Sed neutrum horum competit ei quod per concupiscentiam agitur. Ergo concupiscentia non causat involuntarium.

CONCLUSIO. — Voluntarium aliquid dicitur ex eo quod voluntas in illud fertur; concupiscentia igitur non causat involuntarium, sed magis aliquid voluntarium facit.

Respondeo dicendum quod concupiscentia non causat involuntarium, sed magis facit aliquid voluntarium (1). Dicitur enim aliquid voluntarium ex eo quod voluntas in id fertur; per concupiscentiam autem voluntas inclinatur ad volendum id quod concupiscit; et ideo concupiscentia magis facit ad hoc quod aliquid sit voluntarium, quam quod sit involuntarium.

Ad *primum* ergo dicendum, quod timor est de malo, concupiscentia autem respicit bonum; malum autem secundum se contrariatur voluntati, sed bonum est voluntati consonum. Unde magis se habet timor ad causandum involuntarium quam concupiscentia.

Ad *secundum* dicendum, quod in eo qui per metum aliquid agit, manet repugnantia voluntatis ad id quod agitur secundum quod in se consideratur; sed in eo qui agit aliquid per concupiscentiam (sicut est incontinens), non manet prior voluntas quæ repudiabat illud quod concupiscitur; sed mutatur ad volendum id quod prius repudiabat. Et ideo quod per metum agitur, quodammodo est involuntarium; sed quod per concupiscentiam agitur, nullo modo. Nam incontinens concupiscentiæ agit contra id quod prius proponebat, non autem contra id quod nunc vult; sed timidus agit contra id quod etiam nunc secundum se vult.

Ad *tertium* dicendum, quod si concupiscentia totaliter cognitionem auferret, sicut contingit in illis qui propter concupiscentiam fiunt amentes, sequeretur quod concupiscentia voluntarium tolleret; nec tamen propriè esset ibi involuntarium, quia in his quæ usum rationis non habent, neque voluntarium est, neque involuntarium. Sed quandoque in his quæ per concupiscentiam aguntur, non totaliter tollitur cognitio, quia non tollitur potestas cognoscendi, sed solum consideratio actualis in particulari agibili; et tamen hoc ipsum est voluntarium, secundum quod voluntarium dicitur quod est in potestate voluntatis, ut non agere et non velle; similiter autem et non considerare: potest enim voluntas passioni resistere, ut infra dicitur (quæst. lxxvii, art. 6 et 7).

qui bonum aliquod delectabile prosequitur.

(4) Concupiscentia antecedens quæ consensum voluntatis antevertit augeat voluntarium ratione maioris impensionis, sed voluntarium minuit ratione cognitionis, et imò illud aliquando omnino tollit, quia rationem omnino disturbat. Cf. S. Thom. 4 2, quæst. x, art. 3, et quæst. lxxiii,

art. 6, et quæst. lxxvii, art. 6 et 7. E contra concupiscentia consequens quæ voluntatis consensum sequitur, supponit voluntarium magis intentum, nunquam illud diminuit, sed illud augeat sicut et peccatum. Ita S. Thom. 4 2, quæst. lxxvii, art. 6.

ARTICULUS VIII. — UTRUM IGNORANTIA CAUSET INVOLUNTARIUM.

De his etiam infra, quæst. XIX, art. 6 corp. et quæst. LXXVI, art. 5 et 4, et Sent. I, dist. 59, quæst. I, art. 4 ad 5, et dist. 45, art. 4 ad 2, et De malo, quæst. III, art. 8 corp.

Ad octavum sic proceditur. 4. Videtur quod ignorantia non causet involuntarium. Involuntarium enim veniam meretur, ut Damas cenus dicit (De orth. fid. lib. II, cap. 24). Sed interdum quod per ignorantiam agitur, veniam non meretur, secundum illud (I. Corinth. XIV, 38): *Si quis ignorat, ignorabitur*. Ergo ignorantia non causat involuntarium.

2. Præterea, omne peccatum est cum ignorantia, secundum illud (Prov. XIV, 22): *Errant qui operantur malum*. Si igitur ignorantia involuntarium causaret, sequeretur quod omne peccatum esset involuntarium; quod est contra Augustinum dicentem (Retract. lib. I, cap. 15, circ. med.), quod « omne peccatum est voluntarium. »

3. Præterea, involuntarium cum tristitia est, ut Damascenus dicit (loc. sup. cit.). Sed quædam ignoranter aguntur et sine tristitia; puta si aliquis occidit hostem, quem quærit occidere, putans occidere cervum. Ergo ignorantia non causat involuntarium.

Sed *contra* est quod Damascenus (loc. nunc dicto) et Philosophus (Eth. lib. III, cap. 1) dicunt, quod « involuntarium quoddam est per ignorantiam.

CONCLUSIO. — Ignorantia eorum quæ quis scire tenetur, voluntarium simpliciter causat, non autem involuntarium: ignorantia verò quæ concomitatur voluntatis actum, ut illius quod sic agitur, quod etiam si sciretur, ageretur, facit non voluntarium; ea autem ignorantia quæ causa est volendi id quod aliàs quis non vellet, simpliciter involuntarium facit.

Respondeo dicendum quod ignorantia habet causare involuntarium eâ ratione quâ privat cognitionem quæ præexigitur ad voluntarium, ut supra dictum est (art. 2 hujus quæst.), non tamen quâlibet ignorantia hujusmodi cognitionem privat. Et ideo sciendum quod ignorantia tripliciter se habet ad actum voluntatis: uno modo concomitanter, alio modo consequenter, tertio modo antecedenter. Concomitanter quidem, quando ignorantia est de eo quod agitur, tamen etiamsi sciretur, nihilominus ageretur. Tunc enim ignorantia non inducit ad volendum ut hoc fiat, sed accidit simul esse aliquid factum et ignoratum; sicut in exemplo posito, scilicet cum aliquis vellet quidem occidere hostem, sed ignorans occidit eum, putans occidere cervum. Et talis ignorantia non facit involuntarium, ut Philosophus dicit (loc. prox. cit.), quia non causat aliquid quod sit repugnans voluntati; sed facit non voluntarium, quia non potest esse actu volitum quod ignoratum est. Consequenter autem se habet ignorantia ad voluntatem, inquantum ipsa ignorantia est voluntaria; et hoc contingit dupliciter, secundum duos modos voluntarii (1) supra positos (art. 3 hujus quæst. ad 1): uno modo quia actus voluntatis fertur in ignorantiam; sicut cum aliquis ignorare vult, vel ut excusationem peccati habeat, vel ut non retrahatur à peccando, secundum illud (Job, XXI, 14): *Scientiam viarum tuarum nolumus*; et hæc dicitur *ignorantia affectata*. Alio modo dicitur ignorantia voluntaria ejus quod quis potest scire et debet; sic enim non agere et non velle voluntarium dicitur, ut supra dictum est (art. 3 hujus quæst.). Hoc igitur modo dicitur ignorantia, sive cum aliquis actu non considerat quod considerare potest et debet, quæ est *ignorantia malæ electionis*, vel ex passione, vel ex habitu proveniens; sive cum aliquis notitiam quam debet habere, non curat acquirere; et secundum hunc modum ignorantia

(1) Nimirum vel illius quod indirectè tantum, vel illius quod et directè à voluntate procedit.

universalium jûris, quæ quis scire tenetur, voluntaria dicitur, quasi per negligentiam proveniens. Cum autem ipsa ignorantia sit voluntaria aliquo istorum modorum, non potest causare simpliciter involuntarium; causat tamen secundum quid involuntarium, inquantum præcedit motum voluntatis ad aliquid agendum, qui non esset scientiâ præsentē (1). Antecedenter autem se habet ad voluntatem ignorantia, quando non est voluntaria, et tamen est causa volendi quod aliàs non vellet; sicut cum aliquis homo ignorat aliquam circumstantiam actûs, quam non tenebatur scire, et ex hoc aliquid agit, quod non faceret, si sciret; puta cum aliquis diligentia adhibitâ nesciens aliquem transire per viam, projicit sagittam, quâ interficit transeuntem; et talis ignorantia causat involuntarium simpliciter (2).

Et per hoc patet responsio ad objecta. Nam prima ratio procedit de ignorantia eorum quæ quis tenetur scire; secunda autem, de ignorantia electionis, quæ quodammodo est voluntaria, ut dictum est (in corp. art.). Tertia verò, de ignorantia quæ concomitanter se habet ad voluntatem.

QUÆSTIO VII.

DE CIRCUMSTANTIIS HUMANORUM ACTUUM, IN QUATUOR ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de circumstantiis humanorum actuum; et circa hoc quæruntur quatuor: 1° Quid sit circumstantia. — 2° Utrum circumstantiæ sint circa humanos actus attendendæ à theologo. — 3° Quot sunt circumstantiæ. — 4° Quæ sunt in eis principaliores.

ARTICULUS I. — UTRUM CIRCUMSTANTIA SIT ACCIDENS ACTUS HUMANI (3).

De his etiam infra, art. 5 corp. et quæst. XVIII, art. 3, et Sent. IV, dist. 16, quæst. III, art. 1, quæst. 1, et De malo, quæst. II, art. 4 ad 5, et art. 5 in corp. et Eth. lib. III, lect. 3, cont. 2, fin.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quod circumstantia non sit accidens actûs humani; dicit enim Tullius in Rhetoricis (quid simile habet De invent. lib. 1), quod « circumstantia est per quam argumentationi auctoritatem et firmamentum adjungit oratio. » Sed oratio dat firmamentum argumentationi præcipuè ab his quæ sunt de substantia rei (4), ut definitio, genus, species, et alia hujusmodi, à quibus etiam Tullius (in Topicis ad Trebat.) oratorem argumentari docet. Ergo circumstantia non est accidens humani actûs.

2. Præterea, accidentis proprium est inesse. Quod autem circumstat, non inest, sed magis est extra. Ergo circumstantiæ non sunt accidentia humanorum actuum.

3. Præterea, accidentis non est accidens. Sed ipsi humani actus sunt quædam accidentia. Non ergo circumstantiæ sunt accidentia actuum.

Sed *contra*, particulares conditiones cujuslibet rei singularis dicuntur accidentia individuante ipsam. Sed Philosophus (Eth. lib. III, cap. 1, ante med.) circumstantias nominat particularia, id est, particulares singulorum actuum conditiones. Ergo circumstantiæ sunt accidentia individualia humanorum actuum.

CONCLUSIO. — Circumstare aliquid dicitur quod quidem est extrinsecum à re, ta-

(1) Nam si operans sciret esse malum actum illum, ad quem ex passione inducitur, certè non vellet illum facere.

(2) Dicitur quoque ignorantia invincibilis quod nullâ morali diligentia superari potest, ideoque non est culpabilis.

(3) Circumstantiæ sunt actuum humanorum

accidentia, id est, superveniunt actui jam constituto in suo esse in genere moris. Hinc ex S. Thoma Billuart circumstantiam sic describit: *Accidens actûs humani ipsum in esse morali jam constitutum moraliter efficiens.*

(4) Ita cod. Alcan. Garcia, Nicolai, et edit. Pat. Edit. Rom., quæ sunt subjecta rei.

men ipsam attingit: circumstantiæ igitur humanorum actuum rectè accidentia eorum dicuntur.

Respondeo dicendum quòd quia nomina, secundum Philosophum (Periher. lib. 1, cap. 4), sunt signa intellectuum, necesse est quòd secundum processum intellectivæ cognitionis sit etiam nominationis processus. Procedit autem nostra cognitio intellectualis à notioribus ad minùs nota: et ideo apud nos à notioribus nomina transferuntur ad significandum res minùs notas. Et inde est quòd, sicut dicitur (Metaphys. lib. x, text. 13 et 14), ab his quæ sunt secundum locum, processit nomen distantiae ad omnia contraria; et similiter nominibus pertinentibus ad motum localem utimur ad significandum alios motus, eò quòd corpora, quæ loco circumscribuntur, sunt maximè nobis nota. Et inde est quòd nomen *circumstantiæ* ab his quæ in loco sunt, derivatur ad actus humanos. Dicitur autem in localibus aliquid circumstare, quod est quidem extrinsecum à re, tamen attingit ipsam, vel appropinquat ei secundum locum. Et ideo quæcumque conditiones sunt extra substantiam actûs, et tamen attingunt aliquo modo actum humanum, *circumstantiæ* dicuntur. Quod autem est extra substantiam rei, ad rem ipsam pertinens, accidens ejus dicitur. Unde circumstantiæ actuum humanorum accidentia eorum dicendæ sunt.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd oratio quidem dat firmamentum argumentationi primo ex substantia actûs, secundariò verò ex his quæ circumstant actum; sicut primò accusabilis redditur aliquis ex hoc quòd homicidium fecit, secundariò verò ex hoc quòd dolo fecit, vel propter lucrum, vel in tempore vel in loco sacro, aut aliquid aliud hujusmodi. Et ideo signanter dicit quòd per circumstantiam oratio argumentationi firmamentum adjungit, quasi secundariò.

Ad *secundum* dicendum, quòd aliquid dicitur accidens alicujus dupliciter, ut patet (Metaph. lib. v, text. 16): uno modo quia inest ei, sicut album dicitur accidens Socratis; alio modo quia est simul cum eo in eodem subjecto, sicut dicitur quòd album accidit musico, inquantum conveniunt et quodammodo se contingunt in uno subjecto. Et per hunc modum dicuntur circumstantiæ accidentia actuum.

Ad *tertium* dicendum, quòd, sicut dictum est (in solut. præc.), accidens dicitur accidenti accidere propter convenientiam in subjecto. Sed hoc contingit dupliciter: uno modo secundum quòd duo accidentia comparantur ad unum subjectum absque aliquo ordine, sicut album et musicum ad Socratem; alio modo cum aliquo ordine, putà quia subjectum recipit unum accidens alio mediante, sicut corpus recipit colorem mediante superficie; et sic unum accidens dicitur etiam alteri inesse; dicimus enim colorem esse in superficie. Utroque autem modo circumstantiæ se habent ad actus; nam aliquæ circumstantiæ ordinatæ ad actum pertinent ad agentem non mediante actu, putà locus et conditio personæ: aliquæ verò mediante ipso actu, sicut modus agendi.

ARTICULUS II. — UTRUM CIRCUMSTANTIÆ HUMANORUM ACTUUM SINT CONSIDERANDÆ A THEOLOGO (1).

De his etiam Sent. IV, dist. 46, quæst. III, art. 1, quæst. I ad 2, et quæst. II corp.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quòd circumstantiæ humanorum actuum non sint considerandæ à theologo. Non enim considerantur à theologo actus humani, nisi secundum quòd sunt aliquales, id est, boni vel

(1) Circumstantiæ à theologo sunt considerandæ, siquidem unum sunt ex moralitatis principis; nam actuum bonitatem vel malitiam au-

gent aut minuunt, et imò eis insuper novam addunt speciem malitiæ.

mali. Sed circumstantiæ non videntur posse facere actus aliquales : quia nihil qualificatur, formaliter loquendo, ab eo quod est extra ipsum, sed ab eo quod in ipso est. Ergo circumstantiæ actuum non sunt à theologo considerandæ.

2. Præterea, circumstantiæ sunt accidentia actuum. Sed uni infinita accidunt ; et ideo, ut dicitur (Metaphys. lib. vi, text. 4), « nulla ars vel scientia est circa ens per accidens, nisi sola sophistica. » Ergo theologus non habet considerare circumstantias humanorum actuum.

3. Præterea, circumstantiarum consideratio pertinet ad rhetorem. Rhetorica autem non est pars theologiæ. Ergo consideratio circumstantiarum non pertinet ad theologum.

Sed *contra*, ignorantia circumstantiarum causat involuntarium, ut Damascenus (Orth. fid. lib. ii, cap. 4) et Gregorius Nyssenus (vel Nemesius, lib. De nat. hom. cap. 31) dicunt. Sed involuntarium excusat à culpa, cuius consideratio pertinet ad theologum. Ergo et consideratio circumstantiarum ad theologum pertinet.

CONCLUSIO. — Cùm ex circumstantiis humani actus disponantur in ordinem ad ultimum finem, earum speculatio maximè ad theologum spectat.

Respondeo dicendum quòd circumstantiæ pertinent ad considerationem theologi triplici ratione. Primò quidem, quia theologus considerat actus humanos secundum quòd per eos homo ad beatitudinem ordinatur ; omne autem quod ordinatur ad finem, oportet esse proportionatum fini ; actus autem proportionantur fini secundum commensurationem quamdam, quæ fit per debitas circumstantias. Unde consideratio circumstantiarum ad theologum pertinet. Secundò, quia theologus considerat actus humanos secundum quòd in eis invenitur bonum et malum, melius et pejus ; et hoc diversificatur secundum circumstantias, ut infra patebit (quæst. xviii, art. 10 et 11, et quæst. lxxiii, art. 7). Tertiò, quia theologus considerat actus humanos secundum quòd sunt meritorii vel demeritorii, quod convenit actibus humanis ; ad quod requiritur quòd sint voluntarii. Actus autem humanus iudicatur voluntarius vel involuntarius secundum cognitionem vel ignorantiam circumstantiarum, ut dictum est (in arg. *Sed contra*). Et ideo consideratio circumstantiarum pertinet ad theologum.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd bonum ordinatum ad finem dicitur utile, quòd importat relationem quamdam. Unde Philosophus dicit (Ethic. lib. i, cap. 6, circa princ.), quòd in *ad aliquid* bonum est utile. In his autem quæ *ad aliquid* dicuntur, denominatur aliquid non solum ab eo quod inest, sed etiam ab eo quod extrinsecus adjacet, ut patet in dextro et sinistro, æquali et inæquali, et similibus. Et ideo cùm bonitas actuum sit, inquantum sunt utiles ad finem, nihil prohibet eos bonos vel malos dici secundum proportionem ad aliqua quæ exterius adjacent.

Ad *secundum* dicendum, quòd accidentia quæ omnino per accidens se habent, relinquuntur ab omni arte propter eorum incertitudinem et infinitatem. Sed talia accidentia non habent rationem circumstantiæ ; quia, ut dictum est (art. præc.), sic circumstantiæ sunt extra actum, quòd tamen actum aliquo modo contingant, ordinatæ ad ipsum. Accidentia autem per se cadunt sub arte.

Ad *tertium* dicendum, quòd consideratio circumstantiarum pertinet ad Moralem et Politicum, et ad Rhetorem. Ad Moralem quidem, prout secundum eas invenitur vel prætermittitur medium virtutis in humanis actibus et passionibus : ad Politicum autem et Rhetorem, secundum quòd ex circumstantiis actus redduntur laudabiles vel vituperabiles, excusabiles vel

accusabiles. Diversimodè tamen; nam quod Rhetor persuadet, Politicus dijudicat; ad Theologum autem, cui omnes aliæ artes deserviunt, pertinet omnibus modis prædictis. Nam ipse habet considerationes de actibus virtuosis et vitiosis cum Morali; et considerat actus secundum quod merentur poenam vel præmium cum Rhetore et Politico.

ARTICULUS III. — UTRUM CONVENIENTER ENUMERENTUR CIRCUMSTANTIÆ IN LIB. 3 ETHICORUM.

De his etiam Sent. iv, dist. 16, quæst. cxi, art. 1, quæst. ii et iii, et De malo, quæst. xi, art. 6.

Ad tertium sic proceditur. 1. Videtur quod inconvenienter circumstantiæ numerentur (Ethic. lib. iii, cap. 1, à med.). Circumstantia enim actûs dicitur quod exterius se habet ad actum. Hujusmodi autem sunt tempus et locus. Ergo solæ duæ sunt circumstantiæ, scilicet *quando* et *ubi*.

2. Præterea, ex circumstantiis accipitur quid bene vel male fiat. Sed hoc pertinet ad modum actûs. Ergo omnes circumstantiæ includuntur sub una, quæ est modus agendi.

3. Præterea, circumstantiæ non sunt de substantia actûs. Sed ad substantiam actûs pertinere videntur causæ ipsius actûs. Ergo nulla circumstantia debet sumi ex causa (1) ipsius actûs. Sic ergo neque *quis*, neque *propter quid*, neque *circa quid*, sunt circumstantiæ; nam *quis* pertinet ad causam efficientem, *propter quid* ad finalem, *circa quid* ad materiale.

Sed *contra* est auctoritas Philosophi (Ethic. lib. iii, loc. sup. cit.).

CONCLUSIO. — In humanis actibus quis fecit, quibus auxiliis, seu instrumentis, quid, cur, quomodo, ubi et quando, et circa quid fecerit, inspicienda sunt.

Respondeo dicendum quod Tullius in sua Rhetorica (æquivalenter De invent. lib. i) assignat septem circumstantias, quæ hoc versu continentur :

Quis, quid, ubi, quibus auxiliis, cur, quomodo, quando.

Considerandum est enim in actibus, *quis* fecit, *quibus auxiliis*, vel instrumentis fecerit, *quid* fecerit, *ubi* fecerit, *cur* fecerit, *quomodo* fecerit, et *quando* fecerit. Sed Aristoteles (Ethic. lib. iii, loc. cit.) addit aliam, scilicet *circa quid*, quæ à Tullio comprehenditur sub *quid*. Et ratio hujus annumerationis sic accipi potest: nam circumstantia dicitur quasi extra substantiam actûs existens, ita tamen quod aliquo modo attingit ipsum. Contingit autem hoc fieri tripliciter: uno modo, inquantum attingit ipsum actum; alio modo, inquantum attingit causam actûs; tertio modo, inquantum attingit effectum. Ipsum autem actum attingit vel per modum mensuræ, sicut tempus et locus; vel per modum qualitatis actûs, sicut modus agendi. Ex parte autem effectûs, ut cum consideratur *quid* aliquis fecerit. Ex parte verò causæ actûs, quantum ad causam finalem, accipitur *propter quid*; ex parte autem causæ materialis, sive objecti, accipitur *circa quid*; ex parte verò causæ agentis principalis accipitur *quis* egerit; ex parte verò causæ agentis instrumentalis accipitur *quibus auxiliis* (2).

Ad primum ergo dicendum, quod tempus et locus circumstant actum per modum mensuræ; sed alia circumstant actum, inquantum attingunt ipsum quocumque alio modo extra substantiam ejus existentia.

Ad secundum dicendum, quod iste modus qui est *bene* vel *male*, non ponitur circumstantia, sed consequens ad omnes circumstantias. Sed specialis circumstantia ponitur modus qui pertinet ad qualitatem actûs; putà quod

(1) Ita emendat Garcia ex Conrado, quem sequuntur editi passim. Cod. Alcan. et edit. Rom. ex *substantia*.

(2) Sunt auctores qui variis illis circumstan-

tiis addunt numerum qui exprimitur per vocem *quoties*; sed communis et vera sententia est numerum non esse circumstantiam; quia potius est particularium actuum multiplicatio.

aliquis ambulet velociter vel tardè; et quòd aliquis percutiat fortiter vel remissè; et sic de aliis.

Ad *tertium* dicendum, quòd illa conditio causæ, ex qua substantia actûs dependet, non dicitur circumstantia, sed aliqua conditio adjuncta; sicut in objecto non dicitur circumstantia furti quòd sit *alienum*; hoc enim pertinet ad substantiam furti; sed quòd sit *magnum* vel *parvum*; et similiter est de aliis circumstantiis, quæ accipiuntur ex parte aliarum causarum. Non enim finis, qui dat speciem actûs, est circumstantia, sed aliquis finis adjunctus; sicut quòd fortis fortiter agat propter bonum fortitudinis, non est circumstantia; sed si fortiter agat propter liberationem civitatis, vel propter Christum (1), vel aliquid hujusmodi. Similiter etiam (2) ex parte ejus quod est *quid*. Nam quòd aliquis perfundens aliquem aquâ, abluit ipsum, non est circumstantia ablutionis; sed quòd abluendo infrigidet, vel calefaciat, et sanet, vel noceat, hoc est circumstantia.

ARTICULUS IV. — UTRUM SINT PRINCIPALES CIRCUMSTANTIÆ, PROPTER QUID, ET EA IN QUIBUS EST OPERATIO (3).

De his etiam Sent. iv, dist. 16, quæst. iii, art. 2, quæst. ii, et dist. 33, quæst. i, art. 3, quæst. ii ad 4, et Eth. lib. iii, le. t. 3 fin.

Ad quantum sic proceditur. 1. Videtur quòd non sint principales circumstantiæ *propter quid*, et *ea in quibus est operatio*, ut dicitur (Ethic. lib. iii, cap. 1, à med.). Ea enim in quibus est operatio, videntur esse locus et tempus; quæ non videntur esse principalia inter circumstantias, cùm sint maximè extrinseca ab actu. Ea ergo in quibus est operatio, non sunt principalissimæ circumstantiarum.

2. Præterea, finis est extrinsecus rei. Non ergo videtur esse principalissima circumstantiarum.

3. Præterea, principalissimum in unoquoque est causa ejus, et forma. Sed causa ipsius actûs est persona agens; forma autem actûs est modus ipsius. Ergo istæ duæ circumstantiæ videntur esse principalissimæ.

Sed *contra* est quod Gregorius Nyssenus (vel Nemes. lib. De nat. hom. cap. 31) dicit quòd principalissimæ circumstantiæ sunt « *cujus gratiâ agitur*, et *quid est quod agitur*. »

CONCLUSIO.—Circumstantia, quæ attingit humanum actum ex parte finis, prima est, scilicet *cujus gratiâ*: quam sequitur circumstantia attingens actum secundum substantiam, videlicet *quid fecit*.

Respondeo dicendum quòd actus propriè dicuntur humani, sicut supra dictum est (quæst. i, art. 1), prout sunt voluntarii. Voluntatis autem motivum et objectum est finis. Et ideo principalissima est omnium circumstantiarum illa quæ attingit actum ex parte finis; scilicet *cujus gratiâ*; secundaria verò quæ attingit ipsam substantiam actûs, id est, *quid fecit*. Aliæ verò circumstantiæ sunt magis vel minus principales, secundum quòd magis vel minus ad has appropinquant.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd per ea in quibus est operatio, Philosophus non intelligit tempus et locum, sed ea quæ adjunguntur ipsi actui. Unde Gregorius Nyssenus (loc. sup. cit.), quasi exponens dictum Philosophi, loco ejus quod Philosophus dixit, *in quibus est operatio*, dicit, *quid agitur*.

Ad *secundum* dicendum, quòd finis etsi non sit de substantia actûs, est

(4) Ita edit. Patav. Edit. Rom. et Nicolai, *vel populi christiani*.

(2) Ita cod. Alcan. et Tarrac. cum editis passim. Edit. Rom. cum aliis, *intelligitur etiam*.

(3) Per *ea in quibus est operatio* intelligitur circumstantia *quid* quæ attingit ad substantiam actûs, siquidem implicat ejus quantitatem. Per *propter quid* significatur causa finalis actûs.

tamen causa actûs principalissima, inquantum movet agentem ad agendum. Unde et maximè actus moralis speciem habet ex fine (1).

Ad *tertium* dicendum, quòd persona agens causâ est actûs, secundum quòd movetur à fine; et secundum hoc principaliter ordinatur ad actum: aliæ verò conditiones personæ non ita principaliter ordinantur ad actum. Modus etiam non est substantialis forma actûs (hæc enim attenditur in actu secundum objectum, vel finem et terminum), sed est quasi quædam qualitas accidentalis.

QUÆSTIO VIII.

DE VOLUNTATE, QUORUM SIT UT VOLITORUM, IN TRES ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de ipsis actibus voluntatis in speciali; et primò de actibus qui sunt immediatè ipsius voluntatis, velut à voluntate elicitì; secundò de actibus imperatis à voluntate. Voluntas autem movetur et in finem, et in ea quæ sunt ad finem.—Primò igitur considerandum est de actibus voluntatis quibus movetur in finem; et deinde de actibus ejus quibus movetur in ea quæ sunt ad finem. Actus autem voluntatis in finem videntur esse tres, scilicet *velle, frui, et intendere*. Primò ergo considerabimus de voluntate; secundò de fruitione; tertio de intentione. — Circa primum considerata sunt tria: primò quidem quorum voluntas sit; secundò, à quo moveatur; tertio, quomodo moveatur. — Circa primum quæruntur tria: 1° Utrum voluntas sit tantum boni. — 2° Utrum sit tantum finis, an etiam eorum quæ sunt ad finem. — 3° Si est aliquo modo eorum quæ sunt ad finem, utrum uno motu moveatur in finem et in ea quæ sunt ad finem.

ARTICULUS I. — UTRUM VOLUNTAS SIT TANTUM BONI (2).

De his etiam part. I, quæst. XVI, art. 9 corp. et Sent. I, dist. 46, art. 2 ad 2, et II, dist. 3, quæst. IV ad 2, et IV, dist. 49, quæst. I, art. 3, quæst. I corp. et Cont. gent. lib. I, cap. 96, § 2, et De ver. quæst. XIV, art. 2.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quòd voluntas non tantum sit boni. Eadem enim est potentia oppositorum (ex Ethic. lib. V, cap. 1), sicut visus albi et nigri. Sed bonum et malum sunt opposita. Ergo voluntas non solum est boni, sed etiam mali.

2. Præterea, potentiæ rationales se habent ad opposita prosequenda, secundum Philosophum (Metaph. lib. IX, text. 3). Sed voluntas est potentia rationalis; est enim in ratione, ut dicitur (De anima, lib. III, text. 42). Ergo voluntas se habet ad opposita; non ergo tantum ad volendum bonum, sed etiam ad volendum malum.

3. Præterea, bonum et ens convertuntur (3). Sed voluntas non solum est entium, sed etiam non entium; volumus enim quandoque non ambulare, et non loqui; volumus etiam interdum quædam futura, quæ non sunt entia in actu. Ergo voluntas non tantum est boni.

Sed *contra* est quod Dionysius dicit (De div. nom. cap. 4, lect. 9 et 22), quòd « malum est præter voluntatem, » et quòd « omnia bonum appetunt. »

CONCLUSIO. — Voluntas, cum sit inclinatio consequens intellectûs apprehensionem, non nisi in bonum, vel apparens bonum tendit.

Respondeo dicendum quòd voluntas est appetitus quidam rationalis;

(1) Hinc finis habetur ut principium moralitatis, et actus dicitur bonus vel malus moraliter, quatenus illius finis convenit vel disconvenit cum regulis morum.

(2) Hic agitur de actu voluntatis, seu de ipsa volitione quâ quidpiam volumus et prosequi-

mur, ac proinde sensus quæstionis est an potentia voluntatis actu prosecutionis solum tendat in bonum.

(3) Id est, de quocumque dicitur unum, dicitur et aliud; quia ex quo aliquid est ens, inferitur quòd sit bonum et è converso.

omnis autem appetitus non est nisi boni. Cujus ratio est, quia appetitus nihil aliud est quàm quædam inclinatio appetentis in aliquid. Nihil autem inclinatur nisi in aliquid simile et conveniens. Cum igitur omnis res, inquantum est ens et substantia, sit quoddam bonum, necesse est ut omnis inclinatio sit in bonum. Et inde est quod Philosophus dicit (Ethic. lib. i, in princ.), quòd « bonum est quod omnia appetunt. » Sed considerandum est: quòd cum omnis inclinatio consequatur aliquam formam, appetitus naturalis consequitur formam in natura existentem; appetitus autem sensitivus, vel etiam intellectivus, seu rationalis, qui dicitur *voluntas*, sequitur formam apprehensam. Sicut igitur id in quod tendit appetitus naturalis, est bonum existens in re, ita id in quod tendit appetitus animalis, vel voluntarius, est bonum apprehensum. Ad hoc igitur quòd voluntas in aliquid tendat, non requiritur quòd sit bonum in rei veritate, sed quòd apprehendatur in ratione boni; et propter hoc Philosophus dicit (Physic. lib. ii, text. 31), quòd « finis est bonum, vel apparens bonum. »

Ad *primum* ergo dicendum, quòd eadem potentia est oppositorum, sed non eodem modo se habet ad utrumque. Voluntas igitur se habet et ad bonum et ad malum: sed ad bonum, appetendo ipsum; ad malum verò, fugiendo illud. Ipse ergo actualis appetitus boni vocatur *voluntas*, secundum quòd voluntas nominat actum voluntatis; sic enim nunc loquimur de voluntate; fuga autem mali magis dicitur *voluntas*. Unde sicut *voluntas* est boni, ita *voluntas* est mali.

Ad *secundum* dicendum, quòd potentia rationalis non se habet ad quælibet opposita proseguenda, sed ad ea quæ sub suo objecto convenienti continentur. Nam nulla potentia prosequitur nisi suum conveniens objectum. Objectum autem voluntatis est bonum; unde ad illa opposita proseguenda se habet voluntas quæ sub bono comprehenduntur; sicut moveri et quiescere, loqui et tacere, et alia hujusmodi; in utrumque enim horum fertur voluntas sub ratione boni.

Ad *tertium* dicendum, quòd illud quod non est ens in rerum natura, accipitur ut ens in ratione; unde negationes et privationes entia dicuntur rationis; per quem etiam modum futura, prout apprehenduntur, sunt entia. Inquantum igitur sunt hujusmodi entia, apprehenduntur sub ratione boni, et sic voluntas in ea tendit. Unde Philosophus dicit (Eth. lib. v, cap. 1, à princ.), quòd « carere malo habet rationem boni. »

ARTICULUS II. — UTRUM VOLUNTAS SIT TANTUM FINIS, AN ETIAM EORUM QUÆ SUNT AD FINEM (1).

De his etiam De ver. quæst. xxii, art. 3 ad 9.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quòd voluntas non sit eorum quæ sunt ad finem, sed tantum finis. Dicit enim Philosophus (Ethic. lib. iii, cap. 2), quòd « voluntas est finis, electio autem eorum quæ sunt ad finem. »

2. Præterea, ad ea quæ sunt diversa genere, diversæ potentiæ animæ ordinantur, ut dicitur (Ethic. lib. vi, cap. 1, à med.). Sed finis et ea quæ sunt ad finem sunt in diverso genere boni; nam finis, qui est bonum honestum vel delectabile, est in genere qualitatis, vel actionis aut passionis; bonum autem quod dicitur utile, quod est ad finem, est in *ad aliquid*, ut dicitur (Eth. lib. i, cap. 6). Ergo, si voluntas est finis, non erit eorum quæ sunt ad finem.

(1) Juxta Thomistas omnis actus necessariò est circa finem aut circa media; Scotistæ è contra actus absolutos instituunt, qui neque ad finem,

neque ad media se referunt; sed illa controversia potiùs de verbis quàm de rebus ipsis agitur.

3. Præterea, habitus proportionantur potentiis, cum sint earum perfectiones. Sed in habitibus, qui dicuntur artes operativæ, ad aliud pertinet finis, et ad aliud quod est ad finem; sicut ad gubernationem pertinet usus navis, qui est finis ejus; ad navifactivam verò constructio navis, quæ est propter finem. Ergo, cum voluntas sit finis, non erit eorum quæ sunt ad finem.

Sed *contra* est, quia in rebus naturalibus per eandem potentiam aliquid pertransit media, et pertingit ad terminum. Sed ea quæ sunt ad finem, sunt quædam media, per quæ pervenitur ad finem sicut ad terminum. Ergo, si voluntas est finis, ipsa etiam est eorum quæ sunt ad finem.

CONCLUSIO. — Voluntas, ut potentia est, finem et ea quæ sunt ad finem tanquam bona, respicit: ut verò actum nominat, propriè tantum finis est.

Respondeo dicendum quòd voluntas quandoque dicitur ipsa potentia quæ volumus, quandoque autem ipse voluntatis actus. Si ergo loquamur de voluntate, secundum quòd nominat potentiam, sic se extendit et ad finem, et ad ea quæ sunt ad finem. Ad ea enim se extendit unaquæque potentia, in quibus inveniri potest quocumque modo ratio sui objecti; sicut visus se extendit ad omnia quæcumque participant quocumque modo colorem. Ratio autem boni, quod est objectum potentiæ voluntatis, invenitur non solum in fine, sed etiam in his quæ sunt ad finem. Si autem loquamur de voluntate secundum quòd nominat propriè actum, sic propriè loquendo est finis tantum. Omnis enim actus denominatus à potentia nominat simplicem actum illius potentiæ; sicut intelligere nominat simplicem actum intellectus. Simplex autem actus potentiæ est in id quod est secundum se objectum potentiæ. Id autem quod est propter se bonum et volitum, est finis; unde voluntas propriè est ipsius finis (1). Ea verò quæ sunt ad finem, non sunt bona vel volita propter seipsa, sed ex ordine ad finem; unde voluntas in ea non fertur, nisi quatenus fertur in finem; unde hoc ipsum quod in eis vult est finis: sicut et intelligere propriè est eorum quæ secundum se cognoscuntur, scilicet principiorum; eorum autem quæ cognoscuntur per principia, non dicitur esse intelligentia, nisi in quantum in eis ipsa principia considerantur. Sic enim se habet finis in appetibilibus sicut se habet principium in intelligibilibus, ut dicitur (Ethic. lib. vii, cap. 8).

Ad *primum* ergo dicendum, quòd Philosophus loquitur de voluntate secundum quòd propriè nominat simplicem actum voluntatis, non autem secundum quòd nominat potentiam.

Ad *secundum* dicendum, quòd ad ea quæ sunt diversa genere, ex æquo se habentia, ordinantur diversæ potentiæ; sicut sonus et color sunt diversa genera sensibilium, ad quæ ordinantur auditus et visus. Sed utile et honestum non ex æquo se habent; sed sicut quod est secundum se, et secundum alterum (2). Hujusmodi autem semper referuntur ad eandem potentiam; sicut per potentiam visivam sentitur et color, et lux, per quam color videtur.

Ad *tertium* dicendum, quòd non quidquid diversificat habitum, diversificat potentiam. Habitus enim sunt quædam determinationes potentiarum ad aliquos speciales actus. Et tamen quælibet ars operativa considerat et

(1) Ex his non intelligit B. Thomas quòd voluntas pro actu sumpta ita sit solius finis ut actus qui est circa media nullo modo dici possit voluntas, sed tantum quòd voluntas non est principaliter et propriè mediorum, sed finis, ut

videre est (De verit. quæst. xxii, art. 15 ad 9 et art. 15 c.).

(2) Utile est *ad aliquid*, vel ad relationis categoriam pertinet; honestum verò est absolutum et ad categoriam qualitatis reducitur. Hinc bona illa non sunt ejusdem generis.

finem, et id quod est ad finem : nam ars gubernativa considerat quidem finem ut quem operatur; id autem quod est ad finem, ut quod imperat. E contra verò navifactiva considerat id quod est ad finem, ut quod operatur; id verò quod est finis, ut ad quod ordinat id quod operatur. Et iterum in unaquaque arte operativa est et aliquis finis proprius, et aliquid quod est ad finem, quod propriè ad illam artem pertinet.

ARTICULUS III. — UTRUM VOLUNTAS EODEM ACTU MOVEATUR IN FINEM ET IN ID QUOD EST AD FINEM.

De his etiam infra, quæst. XII, art. 4 corp. et Sent. III, dist. 14, art. 2, quæst. IV corp. et De ver. quæst. II, art. 24 corp. et ad 3.

Ad tertium sic proceditur. 1. Videtur quòd eodem actu voluntas feratur in finem, et in id quod est ad finem. Quia, secundum Philosophum (Topic. lib. v, cap. 2, in explicat. loci 23), « ubi est unum propter alterum, ibi est unum tantum. » Sed voluntas non vult id quod est ad finem, nisi propter finem. Ergo eodem actu movetur in utrumque.

2. Præterea, finis est ratio volendi ea quæ sunt ad finem, sicut lumen est ratio visionis colorum (1). Sed eodem actu videtur lumen et color. Ergo idem est motus voluntatis quo vult finem, et ea quæ sunt ad finem.

3. Præterea, idem numero motus naturalis est qui per media tendit ad ultimum. Sed ea quæ sunt ad finem, comparantur ad finem sicut media ad ultimum. Ergo idem motus voluntatis est quo voluntas fertur in finem, et in ea quæ sunt ad finem.

Sed *contra*; actus diversificantur secundum objecta. Sed diversæ species boni sunt finis et id quod est ad finem, quod dicitur *utile*. Ergo non eodem actu voluntas fertur in utrumque.

CONCLUSIO. — Non solum in finem, sed et in ea quæ ad finem sunt, voluntas eodem actu ferri potest, quanquam diversâ ratione.

Respondeo dicendum quòd cum finis sit secundum se volitus, id autem quod est ad finem, inquantum huiusmodi, non sit volitum nisi propter finem, manifestum est quòd voluntas potest ferri in finem, inquantum huiusmodi, sine hoc quòd feratur in ea quæ sunt ad finem. Sed in ea quæ sunt ad finem, inquantum huiusmodi, non potest ferri, nisi feratur in ipsum finem. Sic ergo voluntas in ipsum finem dupliciter fertur : uno modo absolutè ac secundum se (2); alio modo, sicut in rationem volendi ea quæ sunt ad finem. Manifestum est ergo quòd unus et idem motus voluntatis est quo fertur in finem, secundum quòd est ratio volendi ea quæ sunt ad finem, et in ipsa quæ sunt ad finem (3). Sed alius actus est quo fertur in ipsum finem absolutè, et quandoque præcedit tempore; sicut cum aliquis primò vult sanitatem, et postea deliberans quomodo possit sanari, vult conducere medicum, ut sanetur. Sic etiam et circa intellectum accidit. Nam primò aliquis intelligit ipsa principia secundum se, postmodum autem intelligit ea in ipsis conclusionibus, secundum quòd assentit conclusionibus per principia.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd ratio illa procedit secundum quòd voluntas fertur in finem, ut est ratio volendi ea quæ sunt ad finem.

Ad *secundum* dicendum, quòd quandocumque videtur color, eodem actu

(1) Extrinsicum scilicet lumen quod illustrat colores ut sic videri possint; præter aliud lumen intrinsicum ex parte facultatis visivæ requisitum de quo hic non agitur.

(2) Putà finem consideratum secundum se, ut ex adjunctis patet. Consideratur autem secundum se; quando res illa quæ finis est, non com-

paratur ad media quibus acquiri potest; sed simpliciter apprehenditur tanquam aliquod bonum quod voluntas appetit prout bonum est per seipsum.

(3) Quemadmodum intellectus eodem actu principium et conclusionem intelligit, quando principium est ratio cognoscendi conclusionem.

videtur lumen; potest tamen videri lumen sine hoc quòd videatur color; et similiter quancumque quis vult ea quæ sunt ad finem, vult eodem actu finem, non tamen è converso.

Ad *tertium* dicendum, quòd in executione operis ea quæ sunt ad finem, habent se ut media, et finis ut terminus. Unde sicut motus naturalis interdum sistit in medio, et non pertingit ad terminum, ita quandoque operatur aliquis id quod est ad finem, et tamen non consequitur finem. Sed in volendo est è converso; nam voluntas per finem devenit ad volendum ea quæ sunt ad finem, sicut et intellectus devenit in conclusiones per principia, quæ media dicuntur. Unde intellectus aliquando intelligit medium, et ex eo non procedit ad conclusionem; et similiter voluntas aliquando vult finem, et tamen non procedit ad volendum id quod est ad finem.

Ad illud verò quod in contrarium objicitur, patet solutio per ea quæ supra dicta sunt (art. præc. ad 2). Nam utile et honestum non sunt species boni ex æquo divisæ; sed se habent sicut propter se, et propter alterum. Unde actus voluntatis in unum potest ferri sine hoc quòd feratur in alterum, sed non è converso.

QUÆSTIO IX.

DE MOTIVO VOLUNTATIS, IN SEX ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de motivo voluntatis; et circa hoc quæruntur sex: 1° Utrùm voluntas moveatur ab intellectu. — 2° Utrùm moveatur ab appetitu sensitivo. — 3° Utrùm voluntas moveat seipsam. — 4° Utrùm moveatur ab aliquo exteriori principio. — 5° Utrùm moveatur à corpore cœlesti. — 6° Utrùm voluntas moveatur à solo Deo sicut ab exteriori principio.

ARTICULUS I. — UTRUM VOLUNTAS MOVEATUR AB INTELLECTU (4).

De his etiam infra, quæst. XVII, art. 1, et quæst. LXXXII, art. 4, et De ver. quæst. XIV, art. 1 et 2, et quæst. XXII, art. 2, et De malo, quæst. IV, art. 2 corp. et 13, et quæst. VI corp. et ad 40 et 42.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quòd voluntas non moveatur ab intellectu. Dicit enim Augustinus super illud (Psalm. cxviii): *Concupivit anima mea desiderare justificationes tuas* (conc. 8 prope fin.): « Prævolat intellectus, sequitur tardus aut nullus affectus; scimus bonum, nec delectat agere. » Hoc autem non esset, si voluntas ab intellectu moveretur, quia motus mobilis sequitur motionem moventis. Ergo intellectus non movet voluntatem.

2. Præterea, intellectus se habet ad voluntatem ut demonstrans appetibile, sicut imaginatio demonstrat appetibile appetitui sensitivo. Sed imaginatio demonstrans appetibile non movet appetitum sensitivum; imò quandoque ita nos habemus ad ea quæ imaginamur, sicut ad ea quæ in pictura nobis ostenduntur, ex quibus non movemur, ut dicitur (De anima, lib. II, text. 154). Ergo neque etiam intellectus movet voluntatem.

3. Præterea, idem respectu ejusdem non est movens et motum. Sed voluntas movet intellectum; intelligimus enim quando volumus. Ergo intellectus non movet voluntatem.

Sed *contra* est quod Philosophus dicit (De anima, lib. III, text. 54), quòd « appetibile intellectum est movens non motum; voluntas autem est movens motum. »

CONCLUSIO. — Movet intellectus voluntatem non quoad exercitium actûs, sed

(4) Beati Thomæ responsio est quòd intellectus movet voluntatem quoad specificationem sui actûs, voluntas autem movet intellectum, uti 9°

reliquas animæ potentias, quantum ad exercitium.

quoad specificationem : voluntas verò omnes potentias movet quoad exercitium actûs.

Respondeo dicendum quòd intantum aliquid indiget moveri ab aliquo, inquantum est in potentia ad plura ; oportet enim ut id quod est in potentia reducatur in actum per aliquid quod est in actu ; et hoc est movere. Dupliciter autem aliqua vis animæ invenitur esse in potentia ad diversa : uno modo quantum ad agere vel non agere ; alio modo quantum ad agere hoc vel illud ; sicut visus quandoque videt actu, et quandoque non videt ; et quandoque videt album et quandoque videt nigrum. Indiget igitur movente quantum ad duo ; scilicet quantum ad exercitium vel usum actûs, et quantum ad determinationem actûs ; quorum primum est ex parte subjecti, quod quandoque invenitur agens, quandoque non agens ; aliud autem est ex parte objecti, secundum quod specificatur actus (1). Motio autem ipsius subjecti est ex agente aliquo. Et cùm omne agens agat propter finem, ut supra ostensum est (quæst. I, art. 2), principium hujus motionis est ex fine. Et inde est quòd ars ad quam pertinet finis, movet suo imperio artem ad quam pertinet id quod est ad finem ; sicut gubernatoria ars imperat navifactivæ, ut (Physic. lib. II, text. 25) dicitur. Bonum autem in communi, quod habet rationem finis, est objectum voluntatis ; et ideo ex hac parte voluntas movet alias potentias animæ ad suos actus. Utimur enim aliis potentiis, cùm volumus. Nam fines et perfectiones omnium aliarum potentialium comprehenduntur sub objecto voluntatis, sicut quædam particularia bona. Semper autem ars vel potentia ad quam pertinet finis universalis, movet ad agendum artem vel potentiam ad quam pertinet finis particularis sub illo universali comprehensus ; sicut dux exercitûs, qui intendit bonum commune, scilicet ordinem totius exercitûs, movet suo imperio aliquem ex tribunis, qui intendit ordinem unius aciei. Sed objectum movet determinando actum ad modum principii formalis, à quo in rebus naturalibus actio specificatur, sicut calefactio à calore. Primum autem principium formale est ens et verum universale, quod est objectum intellectûs ; et ideo isto modo motionis intellectus movet voluntatem, sicut præsentans ei objectum suum (2).

Ad *primum* ergo dicendum, quòd ex illa auctoritate non habetur quòd intellectus non moveat, sed quòd non moveat ex necessitate.

Ad *secundum* dicendum, quòd sicut imaginatio formæ sine æstimatione convenientis vel nocivi non movet appetitum sensitivum ; ita nec apprehensio veri sine ratione boni et appetibilis. Unde intellectus speculativus non movet, sed intellectus practicus, ut dicitur (De anima, lib. III, text. 46 et seq.).

Ad *tertium* dicendum, quòd voluntas movet intellectum quantum ad exercitium actûs : quia et ipsum verum, quod est perfectio intellectûs, continetur sub universali bono, ut quoddam bonum particulare. Sed quantum ad determinationem actûs, quæ est ex parte objecti, intellectus movet voluntatem, quia et ipsum bonum apprehenditur secundum quamdam specialem rationem comprehensam sub universali ratione veri. Et sic patet quòd non est idem movens et motum secundum idem.

(1) Supple *objectum*, ut illud *secundum quod* non adverbii, sed pronominis locum habeat ; nec significet idem quòd *inquantum*, sed *per quod* sive à quo. Specificari autem actum ab objecto vel per objectum intelligitur *mediatè*, quia *immediatè* per habitum specificatur actus, habitus autem *immediatè* per objectum.

(2) Hinc intellectus movet voluntatem non in genere causæ efficientis, sed in genere causæ formalis et finalis. Unde, ait B. Thomas (quæst. XIII De verit. art. 2 ad 3), intellectus regit voluntatem, non quasi inclinans eam in id in quod tendit, sed sicut ostendens in quod tendere debet.

ARTICULUS II. — UTRUM VOLUNTAS MOVEATUR AB APPETITU SENSITIVO (1).

De his etiam infra, art. 5 corp. et quæst. x, art. 5, et quæst. LXXVII, art. 1, et De verit. quæst. v, art. 40 corp. et quæst. XXII, art. 9 ad 5 et 6.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quòd voluntas ab appetitu sensitivo moveri non possit. Movens enim et agens est præstantius patiente, ut Augustinus dicit (Super Gen. ad litt. lib. xii, cap. 16, circa med.). Sed appetitus sensitivus est inferior voluntate, quæ est appetitus intellectivus; sicut sensus est inferior intellectu. Ergo appetitus sensitivus non movet intellectum.

2. Præterea, nulla virtus particularis potest facere effectum universalem. Sed appetitus sensitivus est virtus particularis; consequitur enim particularem sensûs apprehensionem. Ergo non potest causare motum voluntatis, qui est universalis, velut consequens apprehensionem universalem intellectûs.

3. Præterea, ut probatur (Phys. lib. viii, text. 40), movens non movetur ab eo quod movet, ut sit motio reciproca. Sed voluntas movet appetitum sensitivum, inquantum appetitus sensitivus obedit rationi. Ergo appetitus sensitivus non movet voluntatem.

Sed *contra* est quod dicitur (Jacobi i, 14): *Unusquisque tentatur à concupiscentia sua abstractus et illectus*. Non autem abstraheretur quis à concupiscentia, nisi voluntas ejus moveretur ab appetitu sensitivo, in quo appetitu est concupiscentia. Ergo appetitus sensitivus movet voluntatem.

CONCLUSIO. — Cùm secundum passionem appetitûs sensitivi immutetur homo ad aliquam dispositionem, rectè dicitur voluntas ex parte objecti ab appetitu sensitivo moveri.

Respondeo dicendum quòd, sicut supra dictum est (art. præc.), id quod apprehenditur sub ratione boni et convenientis, movet voluntatem per modum objecti. Quòd autem aliquid videatur bonum et conveniens, ex duobus contingit, scilicet ex conditione ejus quod proponitur, et ejus cui proponitur; conveniens enim secundum relationem dicitur, unde ex utroque extremorum dependet. Et inde est quòd gustus diversimodè dispositus non eodem modo accipit aliquid ut conveniens; et ut non conveniens. Unde Philosophus dicit (Ethic. lib. iii, cap. 5, à med.): « Qualis unusquisque est, talis finis videtur ei. » Manifestum est autem quòd secundum passionem appetitûs sensitivi immutatur homo ad aliquam dispositionem: unde secundum quòd homo est in passione aliqua, videtur ipsi aliquid conveniens, quod non videtur ei extra passionem existenti; sicut irato videtur bonum quod non videtur quieto; et per hunc modum ex parte objecti appetitus sensitivus movet voluntatem.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd nihil prohibet id quod est simpliciter et secundum se præstantius, quoad aliquid esse debilius. Voluntas igitur simpliciter præstantior est quàm appetitus sensitivus; sed quoad illum in quo passio dominatur, inquantum subjacet passioni, præeminet appetitus sensitivus.

Ad *secundum* dicendum, quòd actus et electiones hominum sunt circa singularia; unde ex hoc ipso quòd appetitus sensitivus est virtus particularis, habet magnam virtutem ad hoc quòd per ipsum sic disponatur homo, ut ei aliquid videatur sic vel aliter circa singularia.

(1) Certum est quòd voluntas aliquo modo moveatur ab appetitu sensitivo; sed de modo quo moveatur non omnes omnino inter se consentiunt. B. Thomas hic et quæst. seq. art. 4,

docet quòd moveat voluntatem appetitus sensitivus tantummodò indirectè et ex parte objecti invitando scilicet et alliciendo eo modo quo objectum potentiam allicere seu movere potest.

Ad *tertium* dicendum, quòd, sicut Philosophus dicit (Polit. lib. 1, cap. 3, post med.), ratio, in qua est voluntas, movet suo imperio irascibilem et concupiscibilem; non quidem despotico principatu, sicut movetur servus à domino; sed principatu regali seu politico, sicut liberi homines reguntur à gubernante, qui tamen possunt contra movere. Unde et irascibilis et concupiscibilis possunt in contrarium movere voluntatem; et sic nihil prohibet voluntatem aliquando ab eis moveri.

ARTICULUS III. — UTRUM VOLUNTAS MOVEAT SEIPSAM.

De his etiam De ver. quæst. XXII, art. 9 corp. et ad 4, et De malo, quæst. III, art. 3 corp. et quæst. VI corp. et ad 4.

Ad *tertium* sic proceditur. 1. Videtur quòd voluntas non moveat seipsam. Omne enim movens, inquantum hujusmodi, est in actu; quod autem movetur, est in potentia; nam motus est « actus existentis in potentia, inquantum hujusmodi. » Sed non est idem in potentia et in actu respectu ejusdem. Ergo nihil movet seipsum; neque ergo voluntas seipsam movere potest.

2. Præterea, mobile movetur ad præsentiam moventis. Sed voluntas semper sibi est præsens. Si ergo seipsam moveret, semper moveretur; quod patet esse falsum.

3. Præterea, voluntas movetur ab intellectu, ut dictum est (art. 1 huj. quæst.). Si igitur voluntas movet seipsam, sequitur quòd idem simul moveatur à duobus motoribus immediatè: quod videtur inconveniens. Non ergo voluntas movet seipsam.

Sed *contra* est quia voluntas domina est sui actûs, et in ipsa est velle et non velle; quod non esset si non haberet in potestate movere seipsam ad volendum. Ergo ipsa movet seipsam.

CONCLUSIO. — Voluntas finem et bonum volendo, seipsam movere potest ad volendum ea quæ ad finem sunt.

Respondeo dicendum quòd, sicut supra dictum est (art. 1 hujus quæst.), ad voluntatem pertinet movere alias potentias ex ratione finis, qui est voluntatis objectum. Sed, sicut dictum est (quæst. præc. art. 2), hoc modo se habet finis in appetibilibus, sicut principium in intelligibilibus. Manifestum est autem quòd intellectus per hoc quòd cognoscit principium, reducit seipsum de potentia in actum, quantum ad cognitionem conclusionum; et hoc modo movet seipsum; et similiter voluntas per hoc quòd vult finem movet seipsam ad volendum ea quæ sunt ad finem (1).

Ad *primum* ergo dicendum, quòd voluntas non secundum idem movet et movetur; unde nec secundum idem est in actu et in potentia; sed inquantum actu vult finem, reducit se de potentia in actum respectu eorum quæ sunt ad finem, ut scilicet actu ea velit.

Ad *secundum* dicendum, quòd potentia voluntatis semper actu est sibi præsens; sed actus voluntatis, quo vult finem aliquando, non semper est in ipsa voluntate; per hunc autem modum movet seipsam. Unde non sequitur quòd semper seipsam moveat.

Ad *tertium* dicendum, quòd non eodem modo voluntas movetur ab intellectu et à seipsa; sed ab intellectu quidem movetur secundum ratio-

(1) Quod non ita accipiendum est, ut ait Sylvius, quasi volitio finis sit causa verè effectiva volitionis mediorum (nam nec assensus principiorum est vera causa efficiens assensum conclu-

sionum), sed quia voluntas ex appetitu sive desiderio finis seipsam movet ad appetendum media, quæ ad illius finis consecutionem sunt opportuna.

nem objecti; à seipsa verò quantum ad exercitium actûs secundum rationem finis (1).

ARTICULUS IV. — UTRUM VOLUNTAS MOVEATUR AB ALIQUO EXTERIORI PRINCIPIO (2).

De his etiam infra, quæst. XVII, art. 5 ad 2, et quæst. LXXX, art. 4 corp. et quæst. CV, art. 4, et quæst. CVI, art. 2 corp. et quæst. CXI, art. 2 corp. et Cont. gent. lib. III, cap. 88 et 89.

Ad quantum sic proceditur. 1. Videtur quòd voluntas non moveatur ab aliquo exteriori. Motus enim voluntatis est voluntarius. Sed de ratione voluntarii est quòd sit à principio intrinseco, sicut et de ratione naturalis. Non ergo motus voluntatis est ab aliquo extrinseco.

2. Præterea, voluntas violentiam pati non potest, ut supra ostensum est (quæst. VI, art. 4). Sed violentum est «cujus principium est extra.» Ergo voluntas non potest ab aliquo exteriori moveri.

3. Præterea, quòd sufficienter movetur ab uno motore, non indiget moveri ab alio. Sed voluntas sufficienter movet seipsam. Non ergo movetur ab aliquo exteriori.

Sed *contra*, voluntas movetur ab objecto, ut dictum est (art. 1 huj. quæst.). Sed objectum voluntatis potest esse aliqua res exterior sensui proposita. Ergo voluntas potest ab aliquo exteriori moveri.

CONCLUSIO. — Non tantum ex appetitu boni, et finis ipsa voluntas movetur, sed necessarium est ut ab exteriori objecto moveatur in suum primum actum.

Respondeo dicendum quòd secundum quòd voluntas movetur ab objecto, manifestum est quòd moveri potest ab aliquo exteriori. Sed eo modo quo movetur quantum ad exercitium actûs, adhuc necesse est ponere voluntatem ab aliquo principio exteriori moveri. Omne enim quòd quandoque est agens in actu, et quandoque in potentia, indiget moveri ab aliquo movente. Manifestum est autem quòd voluntas incipit velle aliquid, cum hoc prius non vellet. Necesse est ergo quòd ab aliquo moveatur ad volendum. Et quidem, sicut dictum est (art. præc.), ipsa movet seipsam in quantum per hoc quòd vult finem, reducit seipsam ad volendum ea quæ sunt ad finem. Hoc autem non potest facere nisi consilio mediante. Cum enim aliquis vult sanari, incipit cogitare quomodo hoc consequi possit; et per talem cogitationem pervenit ad hoc quòd potest sanari per medicum, et hoc vult. Sed quia non semper sanitatem actu voluit, necesse est quòd inceperit velle sanari ab aliquo movente (3). Et si quidem ipsa moveret seipsam ad volendum, oportuisset quòd mediante consilio hoc ageret ex aliqua voluntate præsupposita. Non autem est (4) procedere in infinitum. Unde necesse est ponere quòd in primum motum voluntatis voluntas prodeat ex instinctu alicujus exterioris moventis (5), ut Aristoteles concludit in quodam cap. Eth. Eudemicæ (cap. 18, circ. princ.).

Ad *primum* ergo dicendum, quòd de ratione voluntarii est quòd principium ejus sit intra; sed non oportet quòd hoc principium intrinsecum sit primum principium non motum ab alio. Unde motus voluntarius, etsi ha-

(1) In hoc articulo B. Thomas non docet quòd voluntas in omni actu suo seipsam moveat, sed solum quòd in aliquibus, in illis nimirum qui sunt appetitiones mediorum. Unde expressè dicit (art. seq. tum in corp. tum in resp. ad 5), quòd voluntas non potest seipsam movere quantum ad omnia.

(2) Hic quæritur utrùm voluntas moveatur ab aliquo exteriori principio, non tanquam ab objecto à quo sumitur specificatio actuum volunta-

tis, quòd notissimum est, sed tanquam à causa realiter movente et efficiente.

(3) Vel transposità constructione ut sit planior sensus: *Necesse est quòd ab aliquo movente inceperit velle sanari*; hoc est, aliquod principium fuerit ei causa cur inceperit velle.

(4) Al., *Hoc autem non est.*

(5) Illud principium movens exterius nihil aliud est quam Deus, ut patebit ex art. 6.

beat principium proximum intrinsecum, tamen principium primum est ab extra; sicut et primum principium motus naturalis est ab extra, quod scilicet movet naturam.

Ad *secundum* dicendum, quod hoc non sufficit ad rationem violenti, quod principium sit extra; sed oportet addere quod nihil conferat (1) vim patiens; quod non contingit dum voluntas ab exteriori movetur; nam ipsa est quæ vult, ab alio tamen mota. Esset autem motus iste violentus, si esset contrarius motui voluntatis; quod in proposito esse non potest, quia sic idem vellet et non vellet.

Ad *tertium* dicendum, quod voluntas quantum ad aliquid sufficienter se movet, et in suo ordine, scilicet sicut agens proximum; sed non potest seipsam movere quantum ad omnia, ut ostensum est (in corp. art.), unde indiget moveri ab alio, sicut à primo (2) movente.

ARTICULUS V. — UTRUM VOLUNTAS MOVEATUR A CORPORE COELESTI (3).

De his etiam part. I, quæst. cxv, art. 5 et 4, et 2 2, quæst. xcvi, art. 5, 6 et 7, et Sent. II, dist. 15, quæst. I, art. 2 et 3, et Cont. gent. lib. III, cap. 84 usque ad 93, et De ver. quæst. V, art. 9 et 10, et Opusc. II, cap. 129, 130 et 161, et Opusc. X, art. 49, et Opusc. XXV, cap. 3, et Opusc. XXVI.

Ad quintum sic proceditur. 1. Videtur quod voluntas humana à corpore coelesti moveatur. Omnes enim motus varii et multiformes reducuntur, sicut in causam, in motum uniformem, qui est motus cœli, ut probatur (Physic. lib. VIII, text. 76, et lib. IV, text. 133). Sed motus humani sunt varii et multiformes, incipientes postquam prius non fuerant. Ergo reducuntur in motum cœli, sicut in causam, qui est uniformis secundum naturam.

2. Præterea, secundum Augustinum (De Trin. lib. III, cap. 4, in princ.), « corpora inferiora moventur per corpora superiora. » Sed motus humani corporis, qui causatur à voluntate, non posset reduci in motum cœli sicut in causam, nisi etiam voluntas à cœlo moveretur. Ergo cœlum movet voluntatem humanam.

3. Præterea, per observationem cœlestium corporum astrologi quædam vera prænuntiant de humanis actibus futuris, qui sunt à voluntate; quod non esset si corpora cœlestia voluntatem hominis movere non possent. Movetur ergo voluntas humana à cœlesti corpore.

Sed *contra* est quod Damascenus dicit (De orth. fid. lib. II, cap. 7, parum ante med.), quod « corpora cœlestia non sunt causæ nostrorum actuum. » Essent autem, si voluntas, quæ est humanorum actuum principium, à corporibus cœlestibus moveretur. Non ergo movetur voluntas à corporibus cœlestibus.

CONCLUSIO.—Cum voluntas sit potentia omnino immaterialis et incorporea, non potest nisi indirectè à corporibus cœlestibus moveri.

Respondeo dicendum quod eo modo quo voluntas movetur ab exteriori objecto, manifestum est quod voluntas potest moveri à corporibus cœlestibus, inquantum scilicet corpora exteriora, quæ sensui proposita movent voluntatem, et etiam ipsa organa potentiæ sensitivæ, subjacent motibus cœlestium corporum. Sed eo modo quo voluntas movetur, quantum ad exercitium actus, ab aliquo exteriori agente, adhuc quidam posuerunt corpora cœlestia directè imprimere in voluntatem humanam. Sed hoc est impossibile. Voluntas enim, ut dicitur (De anima, lib. III, text. 42),

(1) Al., *Nullam conferat vim.*

(2) Ita edit. Rom. cum Patav. Nicolai, *proximo.*

(3) In hoc articulo impugnatur S. Thomas errores Algazelis et astrologorum qui ex conditione corporum cœlestium futura omnia pendere exis-

timabant. Quod ab Apostolo his verbis damnatum est (Gal. IV): *Dies observatis et menses et tempora et annos; timeo ne fortè sine causa laboraverim in vobis.*

est in ratione. Ratio autem est potentia animæ non alligata organo corporali. Unde relinquitur quòd voluntas sit potentia omnino immaterialis et incorporea. Manifestum est autem quòd nullum corpus agere potest in rem incorpoream, sed potius è converso, eò quòd res incorporeæ et immateriales sunt formalioris et universalioris virtutis quàm quæcumque res corporales. Unde impossibile est quòd corpus coeleste imprimat directè in intellectum aut voluntatem. Et propter hoc Aristoteles (De anima, lib. II, text. 150), recitans opinionem dicentium quòd « talis est voluntas in hominibus, qualem in diem inducit pater deorum, virorumque (1), » scilicet Jupiter, per quem totum cælum intelligitur, attribuit eis qui ponebant intellectum non differre à sensu. Omnes enim vires sensitivæ, cum sint actus organorum corporalium, per accidens moveri possunt à coelestibus corporibus, motis scilicet corporibus quorum sunt actus. Sed quia dictum est (art. 2 hujus quæst.) quòd appetitus intellectivus quodammodo movetur ab appetitu sensitivo, indirectè redundat motus coelestium corporum in voluntatem, inquantum scilicet per passiones appetitus sensitivi voluntatem moveri contingit.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd multiformes motus voluntatis humanæ reducuntur in aliquam causam uniformem, quæ est tamen intellectus et voluntati superior (2); quod non potest dici de aliquo corpore, sed de aliqua superiori substantia immateriali. Unde non oportet quòd motus voluntatis in motum cæli reducatur sicut in causam.

Ad *secundum* dicendum, quòd motus corporales humani reducuntur in motum coelestis corporis sicut in causam, inquantum ipsa dispositio organorum congrua est ad motum aliqualem ex impressione coelestium corporum; et inquantum etiam appetitus sensitivus commovetur ex impressione coelestium corporum; et ulterius inquantum corpora exteriora moventur secundum motum coelestium corporum, ex quorum concursu voluntas incipit aliquid velle (3), sicut adveniente frigore incipit aliquis velle facere ignem. Sed ista motio voluntatis est ex parte objecti exterioris præsentati, non ex parte interioris instinctus.

Ad *tertium* dicendum, quòd, sicut dictum est (art. 2 hujus quæst. et part. I, quæst. LXXX et LXXXI), appetitus sensitivus est actus organi corporalis. Unde nihil prohibet ex impressione corporum coelestium aliquos esse habiles ad irascendum vel ad concupiscendum, vel ad aliquam huiusmodi passionem; sicut ex complexione naturali plures hominum sequuntur passiones (4), quibus soli sapientes resistunt. Et ideo ut in pluribus verificantur quæ prænuntiantur de actibus hominum secundum considerationem coelestium corporum. Sed tamen, ut Ptolemæus dicit in Centiloquio (5) (parum à princ.), « sapiens dominatur astris, » scilicet quia resistens passionibus impedit per voluntatem liberam et nequaquam motui coelesti subjectam, huiusmodi coelestium corporum effectus. Vel, ut Augustinus dicit (super Gen. ad litt. lib. II, cap. 17, circ. fin.), « fatendum est, quando ab astrologis vera dicuntur, instinctu quodam occultissimo dici,

(1) Ita optimè ex græco edit. Pat. ann. 1712. Edit. Rom. Pat. an 1698, aliæque: *Qualem in eis inducit. Nicolai, in dies.* Cod. Alcan.: *In die ducit pater dictorum virorum.*

(2) Ita ex Mss. restituit Nicolai. Aliæ editiones quas vidimus: *Quæ est in intellectu et voluntate superiorum.*

(3) Ita cod. Alcan. Editi passim cum cod. Caver. addunt, *et non velle.*

(4) Ex his non existimandum est quòd B. Thomas divinationibus astrologicis faveat. Loquitur enim S. Doctor de illis actibus ab humana voluntate pendentibus, qui solum indefinitè ac probabiliter pronuntiantur venturi.

(5) Ita designatur opus cui etiam titulus est: *Centum sententiæ aut theorematum astrologica* ex variis Ptolemæi operibus excerpta.

quem nescientes humanæ mentes patiuntur; quod cum ad decipiendum homines fit, spirituum seductorum operatio est. »

ARTICULUS VI. — UTRUM VOLUNTAS MOVEATUR A DEO SOLO SICUT AB EXTERIORI PRINCIPIO (1).

De his etiam infra, quæst. LXXX, art. 4, et part. I, quæst. CV, art. 4, et quæst. CXI, art. 2, et Cont. gent. lib. III, cap. 88, 89, 91 et 93, princ. et De malo, quæst. CXI, art. 3 corp. et quæst. XVI, art. 3 corp. et ad 15.

Ad sextum sic proceditur. 1. Videtur quod voluntas non à solo Deo moveatur sicut ab exteriori principio. Inferius enim natum est moveri à suo superiori, sicut corpora inferiora à corporibus cœlestibus. Sed voluntas hominis habet aliquid superius post Deum, scilicet angelum. Ergo voluntas potest moveri, sicut ab exteriori principio, etiam ab angelo.

2. Præterea, actus voluntatis sequitur actum intellectus. Sed intellectus hominis reducitur in suum actum non solum à Deo, sed etiam ab angelo per illuminationes, ut Dionysius dicit (De div. nom. cap. 4, lect. 1 et 6). Ergo eadem ratione et voluntas.

3. Præterea, Deus non est causa nisi bonorum, secundum illud (Genes. 1, 31): *Vidit Deus cuncta quæ fecerat, et erant valde bona*. Si ergo à solo Deo voluntas hominis moveretur, nunquam moveretur ad malum, cum tamen « voluntas sit quæ peccatur, et rectè vivitur, » ut Augustinus dicit (Retract. lib. II, cap. 9, ante med.).

Sed contra est quod Apostolus dicit (Philip. II, 13): *Deus est qui operatur in nobis velle et perficere*.

CONCLUSIO. — Cum humana voluntas sit animæ rationalis potentia, ad universale bonum ordinem habens, non potest nisi à Deo solo, ut ab exteriori principio, moveri.

Respondeo dicendum quod motus voluntatis est ab intrinseco, sicut et motus naturalis. Quamvis autem rem naturalem possit aliquid movere quod non est causa naturæ rei motæ, tamen motum naturalem causare non potest nisi quod est aliquo modo causa naturæ. Movetur enim lapis sursum ab homine, qui naturam lapidis non causat; sed hic motus non est lapidi naturalis; naturalis autem motus ejus non causatur nisi ab eo quod causat naturam. Unde dicitur (Physic. lib. VIII, text. 29, 30, 31 et 32), quod « generans movet secundum locum gravia et levia. » Sic ergo hominem voluntatem habentem contingit moveri ab aliquo qui non est causa ejus; sed quod motus voluntarius ejus sit ab aliquo principio extrinseco quod non est causa voluntatis, est impossibile. Voluntatis autem causa nihil aliud esse potest quam Deus. Et hoc patet dupliciter. Primò quidem ex hoc quod voluntas est potentia animæ rationalis, quæ à solo Deo causatur per creationem, ut dictum est (part. I, quæst. xc, art. 2 et 3). Secundò verò ex hoc quod voluntas habet ordinem ad universale bonum; unde nihil aliud potest esse voluntatis causa, nisi ipse Deus qui est universale bonum. Omne autem aliud bonum per participationem dicitur, et est quoddam particulare bonum; particularis autem causa non dat inclinationem universalem; unde nec materia prima, quæ est in potentia ad omnes formas, potest causari ab aliquo particulari agente (2).

Ad primum ergo dicendum, quod angelus non sic est supra hominem,

(1) In hoc articulo B. Thomas interpretatur hæc verba S. Scripturæ: *Deus est qui operatur in nobis velle et perficere* (Phil. II, 13). *Cor regis in manu Dei est et quocumque voluerit vertet illud* (Prov. XXI).

(2) Eandem doctrinam tradit S. Doctor (Cont. gent. lib. III, cap. 88, Opusc. III, cap. 429, De verit. quæst. XXII, art. 9, part. I, quæst. III, art. 2, et 2 2, quæst. CLXXII, art. 2 ad 4).

quòd sit causa voluntatis ejus, sicut corpora cœlestia sunt causa formarum naturalium, ad quas consequuntur naturales motus corporum naturalium (1).

Ad *secundum* dicendum, quòd intellectus hominis movetur ab angelo ex parte objecti, quod sibi proponitur virtute angelici luminis ad cognoscendum; et sic etiam voluntas ab exteriori creatura potest moveri, ut dictum est (art. 1 huj. quæst.).

Ad *tertium* dicendum, quòd Deus movet voluntatem hominis, sicut universalis motor ad universale objectum voluntatis, quod est bonum, et sine hac universali motione homo non potest aliquid velle; sed homo per rationem determinat se ad volendum hoc vel illud, quod est verè bonum, vel apparens bonum (2). Sed tamen interdum specialiter Deus movet aliquos ad aliquid determinatè volendum, quod est bonum, sicut in his quos movet per gratiam, ut infra dicetur (quæst. cix et cxii).

QUÆSTIO X.

DE MODO QUO VOLUNTAS MOVETUR, IN QUATUOR ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de modo quo voluntas movetur; et circa hoc quæruntur quatuor: 1° Utrum voluntas ad aliquid naturaliter moveatur. — 2° Utrum de necessitate moveatur à suo objecto. — 3° Utrum de necessitate moveatur ab appetitu inferiori. — 4° Utrum de necessitate moveatur ab exteriori motivo quod est Deus.

ARTICULUS I. — UTRUM VOLUNTAS AD ALIQUID NATURALITER MOVEATUR (3).

De his etiam part. I, quæst. xlii, art. 2 corp. et De ver. quæst. xlii, art. 5 et 9, et De malo, quæst. xviii, art. 4 ad 5.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quòd voluntas non moveatur ad aliquid naturaliter. Agens enim naturale dividitur contra agens voluntarium, ut patet in principio (Physic. lib. ii, et text. 49). Non ergo voluntas ad aliquid naturaliter movetur.

2. Præterea, id quod est naturale, inest alicui semper, sicut igni esse calidum. Sed nullus motus inest voluntati semper. Ergo nullus motus est naturalis voluntati.

3. Præterea, natura est determinata ad unum. Sed voluntas se habet ad opposita. Ergo voluntas nihil naturaliter vult.

Sed *contra* est quòd motus voluntatis sequitur actum intellectus. Sed intellectus aliqua intelligit naturaliter. Ergo et voluntas aliqua vult naturaliter.

CONCLUSIO.—Fertur ipsa hominis voluntas naturaliter in bonum, et in ultimum finem, et in ea quæ suæ conveniunt naturæ.

Respondeo dicendum quòd, sicut Boetius dicit (lib. De duabus naturis, parum à princ.), et Philosophus (Metaph. lib. v, text. 5), natura dicitur multipliciter. Quandoque enim dicitur principium intrinsecum in rebus mobilibus; et talis natura est vel materia vel forma materialis, ut patet (Phys. lib. ii, text. 4). Alio modo dicitur natura quælibet substantia, vel quodlibet ens; et secundum hoc illud dicitur esse naturale rei quod con-

(1. Confer ea de re De verit. quæst. xlii, art. 9 ad 4.

(2) Unde S. Thomas dicit: Homo sic movetur à Deo ut instrumentum, quòd tamen non excluditur quin moveat seipsum per liberum arbitrium: aliquid enim potest esse ab alio motum, quod

tamen seipsum movet, et ita est de mente humana, ut videre est infra, quæst. xxi, art. 4 ad 2 et De verit. quæst. xxiv, art. 1 ad 5.

(3) Hic *naturaliter* idem sonat ac *necessariò*, ac proinde quæritur utrum voluntas aliquid *necessariò* velit.

venit ei secundum suam substantiam, et hoc est quod per se inest rei. In omnibus autem ea quæ non per se insunt, reducuntur in aliquid quod per se inest, sicut in primum. Et ideo necesse est quod hoc modo accipiendo naturam, semper principium in his quæ conveniunt rei, sit naturale. Et hoc manifestè apparet in intellectu; nam principia intellectualis cognitionis sunt naturaliter nota. Similiter etiam principium motuum (1) voluntariorum oportet esse aliquid naturaliter volitum. Hoc autem est bonum in communi, in quod voluntas naturaliter tendit, sicut etiam quælibet potentia in suum objectum, et etiam ipse finis ultimus, qui hoc modo se habet in appetibilibus, sicut prima principia demonstrationum in intelligibilibus; et universaliter omnia illa quæ conveniunt volenti secundum suam naturam. Non enim per voluntatem appetimus solum ea quæ pertinent ad potentiam voluntatis, sed etiam ea quæ pertinent ad singulas potentias et ad totum hominem. Unde naturaliter homo vult non solum objectum voluntatis, sed etiam alia quæ conveniunt aliis potentiis; ut cognitionem veri, quæ convenit intellectui; et esse et vivere, et huiusmodi alia, quæ respiciunt consistentiam naturalem; quæ omnia comprehenduntur sub objecto voluntatis, sicut quædam particularia bona (2).

Ad *primum* ergo dicendum, quod voluntas dividitur contra naturam (3) sicut una causa contra aliam: quædam enim fiunt naturaliter, et quædam fiunt voluntariè. Est autem alius modus causandi proprius voluntati, quæ est domina sui actûs, præter modum qui convenit naturæ, quæ est determinata ad unum. Sed quia voluntas in aliqua natura fundatur, necesse est quod modus proprius naturæ quantum ad aliquid participetur à voluntate, sicut quod est prioris causæ participatur à posteriori. Est enim prius in unaquaque re ipsum esse, quod est per naturam, quàm velle, quod est per voluntatem; et inde est quod voluntas naturaliter aliquid vult.

Ad *secundum* dicendum, quod in rebus naturalibus id quod est naturale, quasi consequens formam tantum, semper actu inest, sicut calidum igni; quod autem est naturale, sicut consequens materiam, non semper actu inest, sed quandoque secundum potentiam tantum; nam forma est actus, materia verò potentia: motus autem est « actus existentis in potentia, » ut dicitur (Phys. III, text.) (4); et ideo illa quæ pertinent ad motum, vel quæ sequuntur motum in rebus naturalibus, non semper insunt, sicut ignis non semper movetur sursum, sed quando est extra locum suum. Et similiter non oportet quod voluntas, quæ de potentia in actum reducitur, dum aliquid vult, semper actu velit, sed solum quando est in aliqua dispositione determinata. Voluntas autem Dei, quæ est actus purus, semper est in actu volendi.

Ad *tertium* dicendum, quod semper naturæ respondet unum proportionatum naturæ; naturæ enim in genere respondet aliquid unum in genere, et naturæ in specie acceptæ respondet unum in specie; naturæ autem individuatæ respondet aliquid unum individuale. Cum igitur voluntas sit quædam vis immaterialis, sicut et intellectus, respondet ei naturaliter aliquid unum commune, scilicet bonum, sicut etiam intellectui aliquid

(1) Ita cod. Alcan. et Camer. cum Nicolai-Al., *motivum*.

(2) Sunt verò alia bona quæ non habent necessariam connexionem cum ultimo fine, neque ex se pertinent ad naturalem hominis consistentiam, ut bona fidei, spei et charitatis, et alia innumera, sive supernaturali, sive naturali or-

dine. Bona huiusmodi non vult necessariò voluntas.

(3) Id est dividuntur actus in actus necesarios et in actus liberos. Priores fiunt naturaliter, posteriores verò voluntariè.

(4) Ita habet edit. Nic. 1665, sed in Neapoli. 1765 et in Venetis hæc verba non leguntur.

unum (1) commune, scilicet verum, vel ens, vel quidquid est hujusmodi. Sub bono autem communi multa particularia bona continentur, ad quorum nullum voluntas determinatur (2).

ARTICULUS II. — UTRUM VOLUNTAS MOVEATUR DE NECESSITATE A SUO OBJECTO.

De his etiam infra, quæst. LXXX, art. 4 corp. fin. et part. I, quæst. LXXXII, art. 4 et 2, et De ver. quæst. XXII, art. 5 et 6, et De malo, quæst. VI, art. 9 et 10.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quod voluntas de necessitate moveatur à suo objecto. Objectum enim voluntatis comparatur ad ipsam sicut motivum ad mobile, ut patet (De anima, lib. III, text. 54). Sed motivum, si sit sufficiens, ex necessitate movet mobile. Ergo voluntas ex necessitate potest moveri à suo objecto.

2. Præterea, sicut voluntas est vis immaterialis, ita et intellectus; et utraque potentia ad objectum universale ordinatur, ut dictum est (art. præc. ad 3). Sed intellectus ex necessitate movetur à suo objecto. Ergo et voluntas à suo.

3. Præterea, omne quod quis vult, aut est finis, aut aliquid ordinatum ad finem. Sed finem aliquis (3) ex necessitate vult, ut videtur; quia est sicut principium in speculativis, cui ex necessitate assentimus; finis autem est ratio volendi ea quæ sunt ad finem, et sic videtur etiam quod ea quæ sunt ad finem, ex necessitate velimus. Voluntas ergo ex necessitate movetur à suo objecto.

Sed contra est quod potentiæ rationales, secundum Philosophum (Metaph. lib. IX, text. 3), sunt ad opposita. Sed voluntas est potentia rationalis; est enim in ratione, ut dicitur (De anima, lib. III, text. 42). Ergo voluntas se habet ad opposita. Non ergo ex necessitate movetur ad alterum oppositorum.

CONCLUSIO. — Voluntas de necessitate movetur ab objecto illo, quod est universale bonum, ab ipsa scilicet beatitudine: non autem à particulari bono quod voluntas potest non velle.

Respondeo dicendum quod voluntas movetur dupliciter: uno modo quantum ad exercitium actûs; alio modo quantum ad specificationem actûs, quæ est ex objecto (4). Primo ergo modo voluntas à nullo objecto ex necessitate movetur; potest enim aliquis de quocumque objecto non cogitare; et per consequens neque actu velle illud. Sed quantum ad secundum motionis modum, voluntas ab aliquo objecto ex necessitate movetur, ab aliquo autem non. In motu enim cujuslibet potentiæ à suo objecto consideranda est ratio per quam objectum movet potentiam. Visibile enim movet visum sub ratione coloris actu visibilis: unde, si color proponatur visui, ex necessitate movet ipsum nisi aliquis visum avertat; quod pertinet ad exercitium actûs. Si autem proponeretur aliquid visui quod non omnibus modis esset coloratum in actu, sed secundum aliquid esset tale, secundum autem aliquid non tale, non ex necessitate visus tale objectum videret; posset enim intendere in ipsum ex ea parte quâ non est coloratum in actu, et sic ipsum non videret. Sicut autem coloratum in actu est objectum visûs, ita bonum est objectum voluntatis. Unde, si proponatur aliquod

(1) Ita cod. Alcan. cum aliis, et editi passim. Edit. Rom., *aliquod bonum*.

(2) Ac proinde respectu bonorum illorum particularium voluntas remanet libera.

(3) Sed finem aliquem ex necessitate vult; sive sed ut aliquis finis quem ex necessitate vult, edit. Nicolai.

(4) Ut scilicet *exercitium actûs* attendatur penes illius applicationem ad volendum aliquid vel agendum; sed *specificatio actûs* penes conditionem ejus ad quod volendum vel agendum quolibet modo applicatur.

objectum voluntati quod sit universaliter bonum et secundum omnem considerationem, ex necessitate voluntas in illud tendit, si aliquid velit (1); non enim poterit velle oppositum. Si autem proponatur ei aliquid objectum quod non secundum quamlibet considerationem sit bonum, non ex necessitate voluntas fertur in illud. Et quia defectus cuiuscumque boni habet rationem non boni, ideo illud solum bonum quod est perfectum, et cui nihil deficit, est tale bonum quod voluntas non potest non velle, quod est beatitudo. Alia autem quælibet particularia bona, inquantum deficiunt ab aliquo bono, possunt accipi ut non bona; et secundum hanc considerationem possunt repudiari vel approbari à voluntate, quæ potest in idem ferri secundum diversas considerationes.

Ad *primum* ergo dicendum, quod sufficiens motivum alicujus potentie non est nisi objectum quod totaliter habet rationem motivi; si autem in aliquo deficiat, non ex necessitate movebit, ut dictum est (in corp. art.).

Ad *secundum* dicendum, quod intellectus ex necessitate movetur à tali objecto quod est semper et ex necessitate verum; non autem ab eo quod potest esse verum et falsum, scilicet à contingenti, sicut et de bono dictum est (in corp. art.).

Ad *tertium* dicendum, quod finis ultimus ex necessitate movet voluntatem, quia est bonum perfectum; et similiter illa quæ ordinantur ad hunc finem, sine quibus finis haberi non potest; sicut esse et vivere, et huiusmodi. Alia verò, sine quibus finis haberi potest, non ex necessitate vult qui vult finem; sicut conclusiones, sine quibus principia possunt esse vera, non ex necessitate credit qui principia credit.

ARTICULUS III. — UTRUM VOLUNTAS MOVEATUR DE NECESSITATE AB INFERIORI APPETITU.

Ad tertium sic proceditur. 1. Videtur quod voluntas ex necessitate moveatur à passione appetitus inferioris. Dicit enim Apostolus (Rom. vii, 19): *Non enim quod volo bonum, hoc ago; sed quod odi malum, illud facio*; quod dicitur propter concupiscentiam, quæ est passio quædam. Ergo voluntas ex necessitate movetur à passione.

2. Præterea, sicut dicitur (Ethic. lib. iii, cap. 5), « qualis unusquisque est, talis finis videtur ei. » Sed non est in potestate voluntatis quod statim passionem abijciat. Ergo non est in potestate voluntatis quod non velit illud ad quod passio se inclinat.

3. Præterea, causa universalis non applicatur ad effectum particularem nisi mediante causa particulari; unde ratio universalis non movet nisi mediante æstimatione particulari (2), ut dicitur (De anima, lib. iii, text. 58). Sed sicut se habet ratio universalis ad æstimationem particularem, ita se habet voluntas ad appetitum sensitivum. Ergo ad aliquod particulare volendum non movetur voluntas nisi mediante appetitu sensitivo. Ergo si appetitus sensitivus sit per aliquam passionem ad aliquid dispositus, voluntas non poterit in contrarium moveri.

Sed *contra* est quod dicitur (Genes. iv, 7): *Subter te erit appetitus tuus, et tu dominaberis illius*. Non ergo voluntas hominis ex necessitate movetur ab appetitu inferiori.

CONCLUSIO. — Voluntas cum sit spiritualis in homine potestas, non necessario et universaliter ab inferiori appetitu movetur.

Respondeo dicendum quod, sicut supra dictum est (quæst. præc. art. 2),

(1) Id est, si exercent actum volendi, ut jam supra.

(2) Quia nempe ratio dicit quod aliquis ali-

quid agere debet indefinitè, tantum et in universali; æstimatio autem quod hic in singulari et hoc etiam singulare, ut ibi explicatur

passio appetitûs sensitivi movet voluntatem ex ea parte quâ voluntas movetur ab objecto, inquantum scilicet homo aliququaliter dispositus per passionem judicat aliquid esse conveniens et bonum, quod extra passionem existens non judicaret. Hujusmodi autem immutatio hominis per passionem duobus modis contingit. Uno modo sic quòd totaliter ratio ligatur, ita quòd homo usum rationis non habet; sicut contingit in his qui propter vehementem iram vel concupiscentiam furiosi vel amentes fiunt, sicut et propter aliquam perturbationem corporalem: hujusmodi enim passionem non sine corporali transmutatione accidunt. Et de talibus eadem est ratio sicut et de animalibus brutis, quæ ex necessitate sequuntur impetum passionis; in his enim non est aliquis rationis motus et per consequens nec voluntatis. Aliquando autem ratio non totaliter absorbetur à passione, sed remanet quantum ad aliquid iudicium rationis liberum; et secundum hoc remanet aliquid de motu voluntatis (1). Inquantum ergo ratio manet libera, et passioni non subjecta, intantum voluntatis motus, qui manet, non ex necessitate tendit ad hoc ad quod passio inclinat; et sic aut motus voluntatis non est in homine, sed sola passio dominatur; aut si motus voluntatis sit, non ex necessitate sequitur passionem.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd etsi voluntas non possit facere quin motus concupiscentiæ insurgat, de quo Apostolus dicit (Rom. vii, 19): *Quod odi malum, illud fecio*, id est, *concupisco*, tamen potest voluntas non velle concupiscere, aut concupiscentiæ non consentire; et sic non ex necessitate sequitur concupiscentiæ motum.

Ad *secundum* dicendum, quòd cum in homine duæ sint naturæ, intellectualis scilicet et sensitiva, quandoque quidem est homo aliqualis uniformiter secundum totam animam, quia scilicet vel pars sensitiva totaliter subicitur rationi, sicut contingit in virtuosus; vel è converso ratio totaliter absorbetur à passione, sicut accidit in amentibus. Sed aliquando, etsi ratio obnubiletur à passione, remanet tamen aliquid rationis liberum; et secundum hoc potest aliquis vel totaliter passionem repellere, vel saltem se tenere ne passionem sequatur. In tali enim dispositione, quia homo secundum diversas partes animæ diversimodè disponitur, aliud ei videtur secundum rationem, et aliud secundum passionem.

Ad *tertium* dicendum, quòd voluntas non solum movetur à bono universali apprehenso per rationem, sed etiam à bono apprehenso per sensum; et ideo potest moveri ad aliquod particulare bonum absque passione appetitûs sensitivi. Multa enim volumus et operamur absque passione per solam appetitûs electionem, ut patet in his in quibus ratio renititur passioni.

ARTICULUS IV. — UTRUM VOLUNTAS MOVEATUR DE NECESSITATE AB EXTERIORI MOTIVO, QUOD EST DEUS (2).

Ad quartum sic proceditur. 1. Videtur quòd voluntas ex necessitate moveatur à Deo. Omne enim agens, cui resisti non potest, ex necessitate movet. Sed Deo, cum sit infinitæ virtutis, resisti non potest; unde dicitur (Rom. ix, 19): *Voluntati ejus quis resistit?* Ergo Deus ex necessitate movet voluntatem.

(1) Hinc ex illo appetitu scaturiunt plurima peccata; quod foret impossibile, si voluntas appetitui sensitivo resistere non posset, juxta illud S. Augustini effatum: *Peccatum non est peccatum nisi sit voluntarium*.

(2) Concilium Tridentinum sic damnavit eos

qui docuerunt voluntatem à Deo de necessitate moveri: *Si quis dixit liberum hominis arbitrium à Deo motum et excitatum, Deo excitanti atque vocanti non posse dissentire, si velit, anathema sit* (sess. vi, can. 4).

2. Præterea, voluntas ex necessitate movetur in illa quæ naturaliter vult, ut dictum est (art. 1 hujus quæst.). Sed hoc est unicuique naturale quod Deus in eo operatur, ut Augustinus dicit (Contra Faustum, lib. xxvi, cap. 3, ante med.). Ergo voluntas ex necessitate vult omne illud ad quod à Deo movetur.

3. Præterea, possibile est quo posito non sequitur impossibile. Sequitur autem impossibile, si ponatur quod voluntas non velit hoc ad quod Deus eam movet, quia secundum hoc operatio Dei esset inefficax. Non ergo est possibile voluntatem non velle hoc ad quod Deus eam movet. Ergo necesse est eam hoc velle.

Sed *contra* est quod dicitur (Eccli. xv, 14) : *Deus ab initio constituit hominem, et reliquit eum in manu consilii sui*. Non ergo ex necessitate movet voluntatem ejus.

CONCLUSIO. — Cum voluntas sit activum principium non determinatum ad unum, sed indifferenter ad multa se habens, non necessario à Deo movetur, qui cuncta movet secundum propriæ naturæ dispositionem.

Respondeo dicendum quod, sicut Dionysius dicit (De div. nom. cap. 4, lect. 23), ad Providentiam divinam non pertinet naturam rerum corrumpere, sed servare. Unde omnia movet secundum eorum conditionem; ita quod ex causis necessariis per motionem divinam sequuntur (1) effectus ex necessitate; ex causis autem contingentibus sequuntur effectus contingentes. Quia igitur voluntas est activum principium non determinatum ad unum, sed indifferenter se habens ad multa; sic Deus ipsam movet, quod non ex necessitate ad unum determinat, sed remanet motus ejus contingens, et non necessarius, nisi in his ad quæ naturaliter movetur.

Ad *primum* ergo dicendum, quod voluntas divina non solum se extendit ut aliquid fiat per rem quam movet, sed ut etiam eo modo fiat quo congruit naturæ ipsius. Et ideo magis repugnaret divinæ motioni, si voluntas ex necessitate moveretur, quod suæ naturæ non competit, quam si moveretur liberè, prout competit suæ naturæ.

Ad *secundum* dicendum, quod naturale est unicuique quod Deus operatur in ipso, ut sit ei naturale; sic enim unicuique convenit aliquid, secundum quod Deus vult quod ei conveniat. Non autem vult quod quidquid operatur in rebus, sit eis naturale, putà quod mortui resurgant; sed hoc vult unicuique esse naturale quod potestati divinæ subdatur.

Ad *tertium* dicendum, quod si Deus movet voluntatem ad aliquid, impossibile est huic positioni quod (2) voluntas ad illud non moveatur; non tamen est impossibile simpliciter. Unde non sequitur quod voluntas à Deo ex necessitate moveatur (3).

QUÆSTIO XI.

DE FRUITIONE, QUÆ EST ACTUS VOLUNTATIS, IN QUATUOR ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de fruitione; et circa hoc quærentur quatuor: 1° Utrum frui sit actus appetitivæ potentiae. — 2° Utrum soli rationali creaturæ conveniat, an etiam animalibus brutis. — 3° Utrum fructio sit tantum ultimi finis. — 4° Utrum sit solum finis habiti.

(1) Ita theologi cum posterioribus editis. Cod. Alc. cum edit. Rom. *consequuntur*.

(2) Ita Nicolai cum edit. Pat. an. 1712. Cod. Alcan. et Camer. cum edit. Patav. an. 1693, *im-*

possibile est huic positioni. Edit. Rom. alique, *impossibile est poni quoddam*, etc.

(3) Confer ea quæ dicta sunt part. I, quæst. xix, art. 8, et quæst. xxii, art. 4.

ARTICULUS I. — UTRUM FRUI SIT ACTUS APPETITIVÆ POTENTIÆ (1).

De his etiam infra, art. 2 corp. et Sent. I, dist. 4, quæst. 1, art. 4.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quod frui non sit solum appetitivæ potentiæ. Frui enim nihil aliud esse videtur quam fructum capere. Sed fructum humanæ vitæ, qui est beatitudo, accipit intellectus, in cujus actu beatitudo consistit, sicut supra ostensum est (quæst. III, art. 8). Ergo frui non est appetitivæ potentiæ, sed intellectus.

2. Præterea, quælibet potentia habet proprium finem, qui est ejus perfectio; sicut visus finis est cognoscere visibile, auditus percipere sonos, et sic de aliis. Sed finis rei est fructus ejus. Ergo frui est potentiæ cujuslibet, et non solum appetitivæ.

3. Præterea, fruitio delectationem quamdam importat. Sed delectatio sensibilis pertinet ad sensum, qui delectatur in suo objecto, et eadem ratione delectatio intellectualis ad intellectum. Ergo fruitio pertinet ad apprehensivam potentiam, et non ad appetitivam.

Sed *contra* est quod Augustinus dicit (De doctr. christ. lib. 1, cap. 4, in pr., et De Trinit. lib. x, cap. 10, parum à princ.): « Frui est amore inhærere alicui rei propter seipsam. » Sed amor pertinet ad appetitivam potentiam. Ergo et frui est actus appetitivæ potentiæ.

CONCLUSIO. — Cum fruitio ad delectationem vel amorem spectet, appetitivæ potentiæ actus est.

Respondeo dicendum quod fruitio et fructus ad idem pertinere videntur, et unum ex altero derivari; quid autem à quo, nihil ad propositum refert, nisi quod hoc probabile videtur, quod id quod magis est manifestum, prius etiam fuerit nominatum. Sunt autem nobis primò manifesta quæ sunt sensibilia magis; unde à sensibilibus fructibus nomen fruitiois derivatum videtur. Fructus autem sensibilis est id quod ultimum ex arbore expectatur, et cum quadam suavitate percipitur. Unde fruitio pertinere videtur ad amorem vel delectationem, quam aliquis habet de ultimo expectato, quod est finis. Finis autem et bonum est objectum appetitivæ potentiæ (2). Unde manifestum est quod fruitio est actus appetitivæ potentiæ.

Ad *primum* ergo dicendum, quod nihil prohibet unum et idem secundum diversas rationes ad diversas potentias pertinere. Ipsa igitur visio Dei, inquantum est visio, est actus intellectus; inquantum autem est bonum et finis, est voluntatis objectum; et hoc modo est ejus fruitio. Et finem hunc intellectus consequitur tanquam potentia agens, voluntas autem tanquam potentia movens ad finem, et fruens fine jam adepto.

Ad *secundum* dicendum, quod perfectio et finis cujuslibet alterius potentiæ continetur sub objecto appetitivæ sicut proprium sub communi, ut dictum est supra (quæst. IX, art. 1). Unde perfectio et finis cujuslibet potentiæ, inquantum est quoddam bonum, pertinet ad appetitivam; propter quod appetitiva potentia movet alias ad suos fines, et ipsa consequitur finem, quando quælibet aliarum pertingit ad finem.

Ad *tertium* dicendum, quod in delectatione duo sunt, scilicet perceptio convenientis, quæ pertinet ad apprehensivam potentiam, et complacentia ejus quod offertur ut convenientis, et hoc pertinet ad appetitivam potentiam, in qua ratio delectationis completur.

(1) Frui est realiquâ delectari propter seipsam; ita ut voluntas amantis in ea tanquam in bono summo et fine ultimo conquiescat.

(2) Pro uno quippe ac eodem finis et bonum accipitur à Philosopho (Met. lib. V, text. 5 vel cap. 2).

**ARTICULUS II. — UTRUM FRUI CONVENIAT TANTUM RATIONALI CREATURÆ
AN ETIAM ANIMALIBUS BRUTIS.**

De his etiam infra, quæst. XIII, art. 5 ad 2, et Sent. I, dist. 4, quæst. IV, art. 1.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quòd frui solummodo sit hominum. Dicit enim Augustinus (De doctrina christiana, lib. I, cap. 3 et 22) quòd « nos homines sumus, qui fruimur et utimur. » Non ergo alia animalia frui possunt.

2. Præterea, frui est ultimi finis. Sed ad ultimum finem non possunt pertingere bruta animalia. Ergo eorum non est frui.

3. Præterea, sicut appetitus sensitivus est sub intellectivo, ita appetitus naturalis est sub sensitivo. Si igitur frui pertinet ad appetitum sensitivum, videtur quòd pari ratione possit ad naturalem pertinere; quod patet esse falsum, quia ejus non est delectari. Ergo appetitus sensitivi non est frui, et ita non convenit brutis animalibus.

4. Sed *contra* est quod Augustinus dicit (Quæst. lib. LXXXIII, quæst. 30, circ. med.) : « Frui quidem cibo et quâlibet corporali voluptate, non absurdè existimantur et bestiæ. »

CONCLUSIO. — Convenit rationali naturæ fructio secundum rationem perfectam, brutis autem secundum imperfectam, cæteris autem nullo modo convenit.

Respondeo dicendum quòd, sicut ex prædictis habetur (art. præc. ad 2), frui non est actus potentiae pervenientis ad finem sicut exequentis, sed potentiae imperantis executionem. Dictum est enim (ibid.) quòd est appetitivæ potentiae. In rebus autem cognitione carentibus invenitur quidem potentia pertingens ad finem per modum exequentis, sicut grave tendit deorsum, et leve sursum; sed potentia ad quam pertinet finis per modum imperantis, non invenitur in eis, sed in aliqua superiori natura (1), quæ sic movet totam naturam per imperium, sicut in habentibus cognitionem appetitus movet alias potentias ad suos actus. Unde manifestum est quòd in his quæ cognitione carent, quamvis pertingant ad finem, non invenitur fructio finis, sed solum in iis quæ cognitionem habent. Sed cognitio finis est duplex, perfecta et imperfecta. Perfecta quidem, quâ non solum cognoscitur id quod est finis et bonum, sed ratio universalis finis et boni; et talis cognitio est solius rationalis naturæ. Imperfecta autem cognitio est, quâ cognoscitur particulariter finis et bonum; et talis cognitio est in brutis animalibus, quorum et virtutes appetitivæ non sunt imperantes liberè; sed secundum naturalem instinctum ad ea quæ apprehendunt, moventur. Unde rationali naturæ convenit fructio secundum rationem perfectam; brutis autem animalibus secundum rationem imperfectam; aliis autem creaturis nullo modo.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd Augustinus loquitur de fructione perfecta.

Ad *secundum* dicendum, quòd non oportet quòd fructio sit ultimi finis simpliciter, sed ejus quod habetur ab unoquoque pro ultimo fine (2)

Ad *tertium* dicendum, quòd appetitus sensitivus consequitur aliquam cognitionem, non autem appetitus naturalis, præcipuè prout est in his quæ cognitione carent.

Ad *quartum* dicendum, quòd Augustinus ibi loquitur de fructione imperfecta, quod ex ipso modo loquendi apparet; dicit enim quòd frui non

(1) Quod intelligendum est de natura divina ad quam solam pertinet ut naturam totam movere possit.

(2) Quamvis nec fructio illa propriè dici possit, sed solummodò præsumptitia et apparens.

adeo absurdè existimantur et bestię; scilicet sicut uti absurdissimè dicerentur (1).

ARTICULUS III. — UTRUM FRUITIO SIT TANTUM ULTIMI FINIS (2).

De his etiam infra, quæst. XII, art. 2 ad 5.

Ad tertium sic proceditur. 1. Videtur quòd fruitio non sit tantum ultimi finis. Dicit enim Apostolus ad Philemonem, 20 : *Itaque, frater, ego te fruam in Domino*. Sed manifestum est quòd Paulus non posuerat ultimum suum finem in homine. Ergo frui non tantum est ultimi finis.

2. Præterea, fructus est quo aliquis fruitur. Sed Apostolus dicit (Galat. v, 22) : *Fructus spiritus est charitas, gaudium, pax*, et hujusmodi, quæ non habent rationem ultimi finis. Non ergo fruitio est tantum ultimi finis.

3. Præterea, actus voluntatis supra seipsos reflectuntur; volo enim me velle, et amo me amare. Sed frui est actus voluntatis; voluntas enim est per quam fruimur, ut Augustinus dicit (De Trinit. lib. x, cap. 10, ante med.). Ergo aliquis fruitur suâ fruitione. Sed fruitio non est ultimus finis hominis, sed solum bonum increatum, quod est Deus. Non ergo fruitio est solum ultimi finis.

Sed *contra* est quod Augustinus dicit (De Trinit. lib. x, cap. 11, ante med.), quòd « non fruitur, si quis id quod in facultatem voluntatis assumitur, propter aliud appetit. » Sed solum ultimus finis est qui non propter aliud appetitur. Ergo solius ultimi finis est fruitio.

CONCLUSIO.— Fruitio tantum ultimi finis est, qui non propter aliud quæritur, sed propter seipsum, ut in eo voluntas quiescat et delectetur.

Respondeo dicendum quòd, sicut dictum est (art. 1 hujus quæst.), ad rationem fructus duo pertinent, scilicet quòd sit ultimum, et quòd appetitum quietet quâdam dulcedine vel delectatione. Ultimum autem est simpliciter et secundum quid; simpliciter quidem quod ad aliud non refertur; sed secundum quid, quod est aliquorum ultimum. Quod ergo est simpliciter ultimum, in quo aliquis delectatur sicut in ultimo fine, hoc propriè dicitur fructus, et eo propriè dicitur aliquis frui; quod autem in seipso non est delectabile, sed tantum appetitur in ordine ad aliud, sicut potio amara ad sanitatem, nullo modo fructus dici potest; quod autem in se habet quamdam delectationem, ad quam quædam præcedentia referuntur, potest quidem aliquo modo dici fructus; sed non propriè et secundum completam rationem fructus, eo dicimur frui. Unde Augustinus (De Trin. lib. x, cap. 10, ante med.) dicit quòd « fruimur cognitis, in quibus voluntas delectata conquiescit » (3). Non autem quiescit simpliciter nisi in ultimo, quia quamdiu aliquid expectatur, motus voluntatis remanet in suspenso, licet jam ad aliquid pervenerit; sicut in motu locali licet illud quod est medium in magnitudine, sit principium et finis, non tamen accipitur ut finis in actu, nisi quando in eo quiescitur.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd, sicut Augustinus dicit (De doctr. christ. lib. I, cap. 33, post med.), si dixisset : Te fruam, et non addidisset : *In Domino*, videretur finem delectationis in eo posuisse; sed quia addidit : *In Domino*, in Domino se posuisse finem, atque eo se frui significavit;

(1) « Nam, ut subdit, et probat Augustinus, uti aliquâ re non potest nisi animal quod rationis est particeps. Scire namque quo quidque referendum sit non datum est rationis expertibus; sed neque rationalibus stultis. »

(2) Prænotandum est ex Sylvio quòd finis ultimus qui dicitur objectum fruitionis propriè dictæ, non intelligitur is solus qui secundum

veritatem est ultimus, sed etiam qui talis est secundum apprehensionem; avarus enim pecuniâ propriè fruitur, quamvis ipsi non sit ultimus finis secundum rem.

(3) Sive paulò plenius, *ipsis propter seipsos delectata per oppositum ad aliâ quibus dicitur uti prout ad illud referimus quo fruendum est.*

ut sic fratre se frui dixerit non tanquam termino, sed tanquam medio.

Ad *secundum* dicendum, quòd fructus aliter comparatur ad arborem producentem, et aliter ad hominem fruentem. Ad arborem quidem producentem comparatur ut effectus ad causam; ad fruentem autem sicut ultimum expectiatum et delectans. Dicuntur igitur ea quæ enumerat ibi Apostolus *fructus*, quia sunt effectus quidam Spiritûs sancti in nobis (unde et *fructus Spiritûs* dicuntur), non autem ita quòd eis fruamur tanquam ultimo fine. Vel aliter dicendum quòd dicuntur *fructus* secundum Ambrosium (ut citatur in Sent. 1, dist. 1, et habetur in Gloss. interl. ad Gal. super illud : *Fructus autem Spiritûs*), quia « propter se petenda sunt, » non quidem ita quòd ad beatitudinem non referantur, sed quia in seipsis habent unde nobis placere debeant.

Ad *tertium* dicendum, quòd, sicut supra dictum est (quæst. 1, art. 8, et quæst. 11, art. 7), finis dicitur dupliciter : uno modo ipsa res, alio modo adeptio rei. Quæ quidem non sunt duo fines, sed unus finis in se consideratus, et alteri applicatus. Deus igitur est ultimus finis sicut res quæ ultimò quæritur; fruitio autem, sicut adeptio hujus ultimi finis. Sicut igitur non est alius finis Deus, et fruitio Dei, ita eadem ratio fruitionis est quâ fruimur Deo, et quâ fruimur divinâ fruitione. Et eadem ratio est de beatitudine creata, quæ in fruitione consistit.

ARTICULUS IV. — UTRUM FRUITIO SIT SOLUM FINIS HABITI.

Ad quantum sic proceditur. 1. Videtur quòd fruitio non sit nisi finis habiti. Dicit enim Augustinus (De Trinit. lib. x, cap. 11, ante med.), quòd « frui est cum gaudio uti, non adhuc spei, sed jam rei. » Sed quamdiu non habetur, non est gaudium rei, sed spei. Ergo fruitio non est nisi finis habiti.

2. Præterea, sicut dictum est (art. 3 hujus quæst.), fruitio non est propriè nisi ultimi finis, quia solus ultimus finis quietat appetitum. Sed appetitus non quietatur nisi in fine jam habito. Ergo fruitio, propriè loquendo, non est nisi finis habiti.

3. Præterea, frui est capere fructum. Sed non capitur fructus, nisi quando jam finis habetur. Ergo fruitio non est nisi finis habiti.

Sed *contra*, « frui est amore inhærere alicui rei propter seipsam, » ut Augustinus dicit (De doctr. christ. lib. 1, cap. 4, in princ.). Sed hoc potest fieri etiam de re non habita. Ergo frui potest esse etiam finis non habiti.

CONCLUSIO.—Est perfecta fruitio ultimi finis habiti realiter, imperfecta verò finis non habiti realiter, sed in intentione tantum.

Respondeo dicendum quòd frui importat comparisonem quamdam voluntatis ad ultimum finem, secundum quòd voluntas habet aliquid pro ultimo fine. Habetur autem ultimus finis dupliciter : uno modo perfectè, et alio modo imperfectè. Perfectè quidem, quando habetur non solum in intentione, sed etiam in re; imperfectè autem quando habetur in intentione tantum. Est ergo perfecta fruitio jam habiti finis realiter; sed imperfecta est etiam finis non habiti realiter, sed in intentione tantum.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd Augustinus loquitur de fruitione perfecta (1).

Ad *secundum* dicendum, quòd quies voluntatis dupliciter impeditur : uno modo ex parte objecti, quia scilicet non est ultimus finis, sed ad aliud or-

(1) Si fruitio ultimi finis intelligatur, ut hic supponit S. Thomas ab Augustino intelligi; sed probabilius est quòd S. Augustinus non præcisè de ultimo fine hic loquatur, sed tantum absolutè

distinguit qualemcumque fruitionem à non fruitione quoad finem quemlibet non habitum; ut ex adjunctis ibi patet.

dinatur; alio modo ex parte appetentis finem, qui nondum adipiscitur finem. Objectum autem est quod dat speciem actui; sed ab agente dependet modus agendi, ut sit perfectus vel imperfectus secundum conditionem agentis. Et ideo ejus quod non est ultimus finis, fructio est impropria; quasi deficiens à specie fruitionis; finis autem ultimi non habiti est fructio propria quidem, sed imperfecta propter imperfectum modum habendi ultimum finem.

Ad *tertium* dicendum, quòd finem accipere vel habere dicitur aliquis non solum secundum rem, sed etiam secundum intentionem, ut dictum est (in corp. art.).

QUÆSTIO XII.

DE INTENTIONE, IN QUINQUE ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de intentione; et circa hoc quaeruntur quinque: 1° Utrum intentio sit actus intellectus vel voluntatis. — 2° Utrum sit tantum finis ultimi. — 3° Utrum aliquis possit simul duo intendere. — 4° Utrum intentio finis sit idem actus cum voluntate ejus quòd est ad finem. — 5° Utrum intentio conveniat brutis animalibus.

ARTICULUS I. — UTRUM INTENTIO SIT ACTUS INTELLECTUS, VEL VOLUNTATIS.

De his etiam 2 2, quæst. CLXVIII, art. 1 corp. et Sent. II, dist. 58, art. 5, et De ver. quæst. XXXI, art. 15, et De malo, quæst. XVI, art. 2 ad 5.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quòd intentio sit actus intellectus, et non voluntatis. Dicitur enim (Matth. vi, 22): *Si oculus tuus fuerit simplex, totum corpus tuum lucidum erit*: ubi per oculum significatur intentio, ut dicit Augustinus (De serm. Dom. in monte, lib. II, cap. 13, circa med.). Sed oculus, cum sit instrumentum visus, significat apprehensivam potentiam. Ergo intentio non est actus appetitivæ potentiae, sed apprehensivæ.

2. Præterea, ibidem Augustinus dicit (in fin. cap.), quòd intentio lumen vocatur à Domino, ubi dicit (Matth. vi, 23): *Si lumen quod in te est, tenebræ sunt*, etc. Sed lumen ad cognitionem pertinet. Ergo et intentio.

3. Præterea, intentio designat ordinationem quamdam in finem. Sed ordinare est rationis. Ergo intentio non pertinet ad voluntatem, sed ad rationem.

4. Præterea, actus voluntatis non est nisi finis, vel eorum quæ sunt ad finem. Sed actus voluntatis respectu finis vocatur voluntas, seu fructio; respectu autem eorum quæ sunt ad finem, est electio, à quibus differt intentio. Ergo intentio non est actus voluntatis.

Sed *contra* est quod Augustinus dicit (De Trinit. lib. x, cap. 7, circa fin. et lib. XI, cap. 9). quòd « voluntatis intentio copulat corpus visum visui, et similiter speciem in memoria existentem ad aciem animi interiùs cogitatis. » Est igitur intentio actus voluntatis.

CONCLUSIO. — Cum voluntas moveat omnes animæ vires ad finem, ejus propriè intentio actus est.

Respondeo dicendum quòd *intentio*, sicut ipsum nomen sonat, significat *in aliud tendere*. In aliquid autem tendit et actio moventis, et motus mobilis; sed hoc quòd motus mobilis in aliquid tendit, ab actione moventis procedit. Unde intentio primò et principaliter pertinet ad id quod movet ad finem: unde dicimus architectorem, et omnem præcipientem movere suo imperio alios ad id ad quod ipse tendit. Voluntas autem movet omnes alias vires animæ ad finem, ut supra habitum est (quæst. ix, art. 1). Unde manifestum est quòd intentio propriè est actus voluntatis.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd intentio nominatur *oculus* metaphorice,

non quia ad cognitionem pertinet, sed quia cognitionem præsupponit, per quam proponitur voluntati finis ad quem movet; sicut oculo prævidemus quò tendere corporaliter debeamus.

Ad *secundum* dicendum, quò intentio dicitur *lumen*, quia manifesta est intendenti. Unde et opera dicuntur *tenebræ*, quia homo scit quid intendit, sed nescit quid ex opere sequatur, sicut Augustinus ibidem exponit (loc. cit. in arg.).

Ad *tertium* dicendum, quò voluntas quidem non ordinat, sed tamen in aliquid tendit secundum ordinem rationis. Unde hoc nomen *intentio* nominat actum voluntatis, præsuppositâ ordinatione rationis ordinantis aliquid in finem.

Ad *quartum* dicendum, quò intentio est actus voluntatis respectu finis. Sed voluntas respicit finem tripliciter. Uno modo absolute; et sic dicitur *voluntas* prout absolute volumus vel sanitatem, vel si quid aliud est huiusmodi. Alio modo consideratur finis, secundum quò in eo quiescitur; et hoc modo *fruitio* respicit finem. Tertio modo consideratur finis secundum quò est terminus alicujus quod in ipsum ordinatur; et sic *intentio* respicit finem. Non enim solum ex hoc intendere dicimur sanitatem, quia volumus eam, sed quia volumus ad eam per aliquid aliud pervenire (1).

ARTICULUS II. — UTRUM INTENTIO SIT TANTUM ULTIMI FINIS (2).

De his etiam 22, quæst. CLXXX, art. 4 corp. et Sent. II, dist. 58, art. 5, et De ver. quæst. XXII, art. 15 corp.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quò intentio sit tantum ultimi finis. Dicitur enim in lib. Sententiarum Prosperi (sent. 100): « Clamor ad Deum est intentio cordis. » Sed Deus est ultimus finis humani cordis. Ergo intentio semper respicit ultimum finem.

2. Præterea, intentio respicit finem, secundum quò est terminus, ut dictum est (art. præc. ad 4). Sed terminus habet rationem ultimi finis. Ergo intentio semper respicit ultimum finem.

3. Præterea, sicut intentio respicit finem, ita et fruitio. Sed fruitio semper est ultimi finis. Ergo et intentio.

Sed *contra*, ultimus finis humanarum voluntatum est unus, scilicet beatitudo, ut supra dictum est (quæst. I, art. 7). Si igitur intentio esset tantum ultimi finis, non essent diversæ hominum intentiones: quod patet esse falsum.

CONCLUSIO. — Tametsi intentio sit semper ipsius finis, non tamen semper est ultimi finis.

Respondeo dicendum quò, sicut dictum est (art. præc.), intentio respicit finem, secundum quò est terminus motus voluntatis. In motu autem potest accipi terminus dupliciter. Uno modo ipse terminus ultimus, in quo quiescitur, qui est terminus totius motus. Alio modo aliquod medium, quod est principium unius partis motus, et finis vel terminus alterius; sicut in motu quo itur de A in C per B, C est terminus ultimus, B autem terminus, sed non ultimus: et utriusque potest esse intentio. Unde etsi semper sit finis, non tamen oportet quò semper sit ultimi finis.

Ad *primum* ergo dicendum, quò « intentio cordis » dicitur « clamor ad Deum, » non quò Deus sit objectum intentionis semper; sed quia est in-

(1) Hinc definiri potest intentio: Intentio est motus voluntatis in finem velut per aliqua media acquisibilem. Neque oportet quò media fini acquirendo opportuna jam sint in particulari designata quando est intentio, ut patet ex illa res-

ponsione, sed sufficit finem apprehendi velut per media, quæcumque illa sint, acquisibilem, eaque saltem indistinctè intendi.

(2) Hic probat S. Doctor intentionem non tantum esse finis ultimi, sed etiam intermedii.

tionis cognitor : vel quia cum oramus, intentionem nostram ad Deum dirigimus, quæ quidem intentio vim clamoris habet.

Ad *secundum* dicendum, quòd terminus habet rationem ultimi finis, sed non semper ultimi respectu totius, sed quandoque respectu alicujus partis.

Ad *tertium* dicendum, quòd fruitio importat quidem quietem, quæ est in fine, quod pertinet solum ad ultimum finem ; sed intentio importat motum in finem, non autem in quietem. Unde non est similis ratio.

ARTICULUS III. — UTRUM ALIQUIS POSSIT SIMUL DUO INTENDERE.

De his etiam De verit. quæst. XIII, art. 15 corp.

Ad *tertium* sic proceditur. 1. Videtur quòd non possit aliquis simul intendere plura. Dicit enim Augustinus (De serm. Domini in monte, lib. II, cap. 14, 16, 17 et 22), quòd « non potest homo simul intendere Deum, et commodum corporale. » Ergo pari ratione neque aliqua alia duo.

2. Præterea, intentio nominat motum voluntatis ad terminum. Sed unius motus non possunt esse plures termini ex una parte. Ergo voluntas non potest simul multa intendere.

3. Præterea, intentio præsupponit actum rationis sive intellectus. Sed « non contingit simul plura intelligere, » secundum Philosophum (Topic. lib. II, cap. 4, in declaratione loci 33). Ergo etiam neque contingit simul plura intendere.

Sed *contra*, ars imitatur naturam. Sed natura ex uno instrumento intendit duas utilitates ; sicut lingua ordinatur ad gustum, et ad locutionem, ut dicitur (De anima, lib. III, in fin., et lib. II, text. 88). Ergo pari ratione ars vel ratio potest simul aliquid unum ad duos fines ordinare ; et ita potest aliquis simul plura intendere.

CONCLUSIO.—Potest voluntatis intentio simul in multa ferri, ut finem ultimum et proximum, et unum alteri præeligendo.

Respondeo dicendum quòd aliqua duo possunt accipi dupliciter : vel ordinata ad invicem, vel ad invicem non ordinata. Et si quidem ad invicem fuerint ordinata, manifestum est ex præmissis (art. 2 hujus quæst.), quòd homo potest simul multa intendere. Est enim intentio non solum finis ultimi, ut dictum est (ibid.), sed etiam finis medii. Simul autem intendit aliquis et finem proximum, et ultimum ; sicut confectionem medicinæ, et sanitatem. Si autem accipiantur duo ad invicem non ordinata, sic etiam simul homo potest plura intendere : quod patet ex hoc quòd homo unum alteri præeligit, quia melius est altero. Inter alias autem conditiones, quibus aliquid est melius altero, una est quòd ad plura valet : unde potest aliquid præligi alteri ex hoc quòd ad plura valet. Et sic manifestè homo simul plura intendit.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd Augustinus intelligit hominem non posse simul Deum, et commodum temporale intendere sicut ultimos fines : quia, ut supra ostensum est (quæst. I, art. 5), non possunt esse plures fines ultimi unius hominis.

Ad *secundum* dicendum, quòd unius motus possunt ex una parte esse plures termini, si unus ad alium ordinetur ; sed duo termini ad invicem non ordinati ex una parte unius motus esse non possunt. Sed tamen considerandum est, quòd id quod non est unum secundum rem, potest accipi ut unum secundum rationem. Intentio autem est motus voluntatis in aliquid præordinatum in ratione, sicut dictum est (art. 1 hujus quæst. ad 3). Et ideo ea quæ sunt plura secundum rem, possunt accipi ut unus terminus intentionis, prout sunt unum secundum rationem : vel quia aliqua duo

concurrunt ad integrandum aliquid unum, sicut ad sanitatem concurrunt calor et frigus commensurata : vel quia aliqua duo sub uno communi continentur, quod potest esse intentum; putà acquisitio vini et vestis continetur sub lucro sicut sub quodam communi : unde nihil prohibet quin ille qui intendit lucrum, simul hæc duo intendat.

Ad *tertium* dicendum, quòd, sicut dictum est (part. I, quæst. LXXXV, art. 4), contingit simul plura intelligere, inquantum sunt aliquo modo unum.

ARTICULUS IV. — UTRUM INTENTIO FINIS SIT IDEM ACTUS CUM VOLUNTATE EJUS QUOD EST AD FINEM (1).

De his etiam sup. quæst. VIII, art. 5, et Sent. II, dist. 58, art. 4, et III, dist. 44, art. 4, quæst. IV corp. et De ver. quæst. XXII, art. 4.

Ad quartum sic proceditur. 1. Videtur quòd non sit unus et idem motus intentio finis, et voluntas ejus quod est ad finem. Dicit enim Augustinus (De Trin. lib. x, cap. 6, circ. princ.), quòd « voluntas videndi fenestram finem habet fenestræ visionem; et altera est voluntas per fenestram videndi transeuntes. » Sed hoc pertinet ad intentionem quòd velim videre transeuntes per fenestram : hoc autem ad voluntatem ejus quod est ad finem, quòd velim videre fenestram. Ergo alius est motus voluntatis intentio finis, et alius voluntas ejus quod est ad finem.

2. Præterea, actus distinguuntur secundum objecta. Sed finis, et id quod est ad finem, sunt diversa objecta. Ergo alius motus voluntatis est intentio finis, et voluntas ejus quod est ad finem.

3. Præterea, voluntas ejus quod est ad finem, dicitur electio. Sed non est idem electio et intentio. Ergo non est idem motus intentio finis (2) cum voluntate ejus quod est ad finem.

Sed *contra* est quòd id quod est ad finem se habet ad finem, ut medium ad terminum (3). Sed idem motus est qui per medium transit ad terminum in rebus naturalibus. Ergo et in rebus voluntariis idem motus est intentio finis, et voluntas ejus quod est ad finem.

CONCLUSIO. — Unus et idem subjecto motus est voluntatis in finem tendens, et in id quod est ad finem.

Respondeo dicendum quòd motus voluntatis in finem, et in id quod est ad finem, potest considerari dupliciter. Uno modo, secundum quòd voluntas in utrumque fertur absolutè et secundum se : et sic sunt simpliciter duo motus voluntatis in utrumque. Alio modo potest considerari, secundum quòd voluntas fertur in id quod est ad finem, propter finem : et sic unus et idem subjecto motus voluntatis est tendens ad finem, et in id quod est ad finem. Cum enim dico : « Volo medicinam propter sanitatem, » non designo nisi unum motum voluntatis : cujus ratio est, quia finis ratio est volendi ea quæ sunt ad finem. Idem autem actus cadit super objectum, et super rationem objecti, sicut eadem visio est coloris, et luminis, ut supra dictum est (quæst. VII, art. 3 ad 2). Et est simile de intellectu : quia si absolutè principium et conclusionem consideret, diversa est consideratio utriusque; in hoc autem quod conclusioni propter principia assentit, est unus actus intellectus tantum.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd Augustinus loquitur de visione fenes-

(1) Id quod est ad finem idem sonat ac medium.

(2) Vel transposita constructione : *intentio finis non est idem motus cum*, etc.

(3) Supple *sicut medium se habet ad terminum*, id est, sicut id quod in motu intermedio pertransitur ad id quod est consummatio et ultima terminatio ipsius motus, etc.

træ, et visione transeuntium per fenestram, secundum quod voluntas in utrumque absolutè fertur.

Ad *secundum* dicendum, quod finis, inquantum est res quædam, est aliud voluntatis objectum, quàm id quod est ad finem; sed inquantum est ratio volendi id quod est ad finem, est unum et idem objectum.

Ad *tertium* dicendum, quod motus qui est unus subjecto, potest ratione differre secundum principium et finem, ut ascensio et descensio, sicut dicitur (Physic. lib. iii, text. 24). Sic igitur inquantum motus voluntatis fertur in id quod est ad finem, prout ordinatur ad finem, est electio; motus autem voluntatis qui fertur in finem, secundum quod acquiritur per ea quæ sunt ad finem, vocatur intentio; cujus signum est quod intentio finis esse potest etiam nondum determinatis his quæ sunt ad finem, quorum est electio (1).

ARTICULUS V. — UTRUM INTENTIO CONVENIAT BRUTIS ANIMALIBUS.

De his etiam 2 2, quæst. cx, art. 4 corp. et Sent. ii, dist. 58, art. 5 corp. et ad 2.

Ad quintum sic proceditur. 1. Videtur quod bruta animalia intendunt finem. Natura enim in his quæ cognitione carent magis distat à rationali natura quàm natura sensitiva, quæ est in animalibus brutis. Sed natura intendit finem etiam in his quæ cognitione carent, ut probatur (Phys. lib. ii, text. 87 et seq.). Ergo multò magis bruta animalia intendunt finem.

2. Præterea, sicut intentio est finis, ita et fructio. Sed fructio convenit brutis animalibus, ut dictum est (quæst. xi, art. 2). Ergo et intentio.

3. Præterea, ejus est intendere finem cujus est agere propter finem, cum intendere nihil sit nisi in aliud tendere. Sed bruta animalia agunt propter finem; movetur enim animal vel ad cibum quærendum, vel ad aliquid hujusmodi. Ergo bruta animalia intendunt finem.

Sed *contra*, intentio finis importat ordinationem alicujus in finem; quod est rationis. Cum igitur bruta animalia non habeant rationem, videtur quod non intendant finem.

CONCLUSIO. — Quamvis propriè et principaliter brutis animalibus non conveniat intentio, convenit tamen quatenus instinctu naturali ad aliquid moventur.

Respondeo dicendum quod, sicut supra dictum est (art. 1 huj. quæst.), intendere est in aliud tendere; quod quidem est et moventis et moti. Secundum quidem (2) igitur quod dicitur intendere finem id quod movetur ad finem ab alio, sic natura dicitur intendere finem, quasi mota ad suum finem à Deo, sicut sagitta à sagittante; et hoc modo etiam bruta animalia intendunt finem, inquantum moventur ab instinctu naturali ad aliquid. Alio modo intendere finem est moventis, prout scilicet ordinat motum alicujus, vel sui, vel alterius in finem; quod est rationis tantum. Unde per hunc modum bruta non intendunt finem; quod est propriè et principaliter intendere, ut dictum est (art. 1 hujus quæst.).

Ad *primum* ergo dicendum, quod ratio illa procedit, secundum quod *intendere* est ejus quod movetur ad finem.

Ad *secundum* dicendum, quod fructio non importat ordinationem alicujus in aliquid, sicut intentio; sed absolutam quietem in fine.

Ad *tertium* dicendum, quod bruta animalia moventur ad finem, non quasi considerantia quod per motum suum possint consequi finem, quod

(1) Addi potest ex quæst. xxii, De verit. art. 45 ad 49, quod utraque involvat respectum ad media, sed cum hoc discrimine quod intentio sit actus voluntatis in ordine ad rationem ipsa media ordinantem ac dirigentem in finem, at electio

est actus voluntatis in ordine ad rationem comparantem media inter se.

(2) Ita codd. Alcan. cum edit. Rom. et Pat. an. 1698. Theologi, Nicolai, aliique omiserunt *quidem*.

est propriè intendentis; sed quasi concupiscentia finem naturali instinctu moventur ad finem, quasi ab alio mota (1), sicut et cætera quæ moventur naturaliter.

QUÆSTIO XIII.

DE ELECTIONE EORUM QUÆ SUNT AD FINEM, IN SEX ARTICULOS DIVISA.

Consequenter considerandum est de actibus voluntatis qui sunt in comparatione ad ea quæ sunt ad finem; et sunt tres, *eligere*, *consentire* et *uti*. Electionem autem præcedit consilium. Primò ergo considerandum est de electione; secundò de consilio; tertio de consensu; quartò de usu. Circa electionem quaruntur sex: 1° Cujus potentia sit actus, utrùm voluntatis vel rationis. — 2° Utrùm electio conveniat brutis animalibus. — 3° Utrùm electio sit solum eorum quæ sunt ad finem, vel etiam quandoque finis. — 4° Utrùm electio sit tantum eorum quæ per nos aguntur. — 5° Utrùm electio sit solum possibile. — 6° Utrùm homo ex necessitate eligat, vel liberè.

ARTICULUS I. — UTRUM ELECTIO SIT ACTUS VOLUNTATIS VEL RATIONIS.

De his etiam part. I, quæst. VIII, art. 5 corp. et Sent. II, dist. 24, quæst. I, art. 2, et De ver. quæst. XXII, art. 45, et Ethic. lib. III, lect. 6, et VI, lect. 2 fin.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quòd electio non sit actus voluntatis, sed rationis. Electio enim collationem quamdam importat, quæ unum alteri præfertur. Sed conferre est rationis. Ergo electio est rationis.

2. Præterea, ejusdem est syllogizare et concludere. Syllogizare autem in operabilibus est rationis. Cum igitur electio sit quasi conclusio in operabilibus, ut dicitur (Ethic. lib. VII, cap. 3), videtur quòd sit actus rationis.

3. Præterea, ignorantia non pertinet ad voluntatem, sed ad vim cognitivam. Est autem quædam ignorantia electionis, ut dicitur (Ethic. lib. III, cap. 1, versus fin.). Ergo videtur quòd electio non pertineat ad voluntatem, sed ad rationem.

Sed *contra* est quod Philosophus dicit (Ethic. lib. III, cap. 3, prope fin.), quòd electio « est desiderium eorum quæ sunt in nobis. » Desiderium autem est actus voluntatis. Ergo et electio.

CONCLUSIO. — Cum electio perficiatur in motu quodam animæ ad bonum quod eligitur, non est substantialiter actus rationis, sed voluntatis.

Respondeo dicendum quòd in nomine electionis importatur aliquid pertinens ad rationem, sive ad intellectum, et aliquid pertinens ad voluntatem. Dicit enim Philosophus (Ethic. lib. VI, cap. 2), quòd « electio est appetitivus intellectus, vel appetitus intellectivus. » Quodcumque autem duo concurrunt ad aliquid unum constituendum, unum eorum est ut formale respectu alterius. Unde Gregorius Nyssenus (vel Nemes., lib. De nat. hom. cap. 33, prope fin.) dicit quòd « electio neque est appetitus secundum seipsam, neque consilium solum, sed ex his aliquod compositum. » Sicut enim dicimus animal ex anima et corpore compositum esse, neque verò corpus esse secundum seipsum, neque animam solam, sed utrumque, ita et electionem. Est autem considerandum in actibus animæ, quòd actus qui est essentialiter unius potentia vel habitus, recipit formam et speciem à superiori potentia vel habitu, secundum quòd ordinatur inferiori à superiori. Si enim aliquis actum fortitudinis exerceat propter Dei amorem, actus quidem ille materialiter est fortitudinis, formaliter verò charitatis. Manifestum est autem quòd ratio quodammodo voluntatem præcedit, et ordinat actum ejus, inquantum scilicet voluntas in suum objectum

(1) Ita codd. Camer. Rom. aliique, et editi passim; tantum edit. Rom. post verbum *concupiscentia* omittit *finem*. Cod. Alcan.: *Possunt*

consequi finem, quòd est propriè intendentis; sed concupiscentia finem, naturali instinctu moventur ad finem, quasi ab alio mota, etc.

tendit secundum ordinem rationis, eò quòd vis apprehensiva appetitivæ suum objectum repræsentat. Sic igitur ille actus quo voluntas tendit in aliquid quod proponitur ut bonum, ex eo quòd per rationem est ordinatum ad finem, materialiter quidem est voluntatis, formaliter autem rationis. In huiusmodi autem, substantia actûs materialiter se habet ad ordinem qui imponitur à superiori potentia; et ideo electio substantialiter non est actus rationis, sed voluntatis: perficitur enim electio in motu quodam animæ ad bonum quod eligitur. Unde manifestè actus est appetitivæ potentiae.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd electio importat collationem quamdam præcedentem, non quòd essentialiter sit ipsa collatio.

Ad *secundum* dicendum, quòd conclusio syllogismi, quæ fit in operabilibus, ad rationem pertinet, et dicitur sententia vel iudicium, quam sequitur electio; et ob hoc ipsa conclusio pertinere videtur ad electionem tanquam ad consequens (1).

Ad *tertium* dicendum, quòd ignorantia dicitur esse electionis, non quòd ipsa electio sit scientia, sed quia ignoratur quid sit eligendum (2).

ARTICULUS II. — UTRUM ELECTIO CONVENIAT BRUTIS ANIMALIBUS (3).

De his etiam Sent. II, dist. 25, art. 4 ad 6 et 7, et Met. lib. V, lect. 25 fin.

Ad *secundum* sic proceditur. 1. Videtur quòd electio brutis animalibus conveniat. Electio enim est « appetitus aliquorum propter finem, » ut dicitur (Ethic. lib. III, cap. 3, circa fin.). Sed bruta animalia appetunt aliquid propter finem; agunt enim propter finem et ex appetitu. Ergo in brutis animalibus est electio.

2. Præterea, ipsum nomen electionis significare videtur quòd aliquid præ aliis accipiatur. Sed bruta animalia accipiunt aliquid præ aliis, sicut manifestè apparet quòd ovis unam herbam comedit, aliam refutat. Ergo in brutis animalibus est electio.

3. Præterea, ut dicitur (Ethic. lib. VI, cap. 12, in med.), « ad prudentiam pertinet quòd aliquis bene eligat ea quæ sunt ad finem. » Sed prudentia convenit brutis animalibus; unde dicitur in principio Metaph. (cap. 1, parum à princ.), quòd « prudentia sunt sine disciplina, quaecumque sonos audire non potentia sunt, ut apes. » Et hoc etiam sensui manifestum videtur. Apparent enim mirabiles sagacitates in operibus animalium, ut apum, et aranearum, et canum. Canis enim insequens cervum, si ad trivium venerit, odoratu quidem explorat an cervus per primam vel secundam viam transiverit; quòd si invenerit non transisse, jam securus per tertiam viam incedit non explorando, quasi utens syllogismo divisivo, quo concludi posset cervum per istam viam incedere, ex quo non incedit per alias duas, cum non sint plures. Ergo videtur quòd electio brutis animalibus conveniat.

Sed *contra* est quod Gregorius Nyssenus (vel Nemes. lib. De nat. hom. cap. 33, in princ.) dicit quòd « pueri et irrationalia voluntariè quidem faciunt, non tamen eligentia. » Ergo in brutis animalibus non est electio.

CONCLUSIO. — Cum electio in his quæ sunt penitus ad unum aliquod particulare determinata, nullum locum habeat; huiusmodi autem sint bruta animalia ex appetitu sensitivo ad unum particulare determinata; manifestum est ipsis electionem secundum quam plura eligi possunt, non convenire.

Respondeo dicendum quòd cum electio sit præceptio unius respectu

(1) Seu tanquam ad id quod ex conclusione iudicii sequitur, etc.

(2) Nec Philosophus *electionis ignorantiam*, sed in *electione* vocat ἐν προαίρεσι.

(3) Ex hoc articulo sequitur animalia non esse libero arbitrio prædita.

alterius, necesse est quòd electio sit respectu plurium quæ eligi possunt; et ideo in his quæ sunt penitus determinata ad unum, electio locum non habet. Est autem differentia inter appetitum sensitivum et voluntatem; quia, ut ex prædictis patet (quæst. 1, art. 2 ad 3), appetitus sensitivus est determinatus ad unum particulare secundum ordinem naturæ : voluntas autem est quidem secundum naturæ ordinem determinata ad unum commune, quod est bonum; sed indeterminatè se habet respectu particularium bonorum. Et ideo propriè voluntatis est eligere, non autem appetitus sensitivi, qui solus est in brutis animalibus; et propter hoc brutis animalibus electio non convenit.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd non omnis appetitus alicujus propter finem vocatur electio, sed cum quadam discretionem unius ab altero; quæ locum habere non potest, nisi ubi appetitus potest ferri ad plura.

Ad *secundum* dicendum, quòd brutum animal accipit unum præ alio, quia appetitus ejus est naturaliter determinatus ad ipsum; unde statim quando per sensum vel per imaginationem repræsentatur ei aliquid ad quod naturaliter inclinatur ejus appetitus; absque electione movetur ad ipsum, sicut etiam absque electione ignis movetur sursum, et non deorsum.

Ad *tertium* dicendum, quòd, sicut dicitur (Physic. lib. III, text. 16 et seq.), « motus est actus mobilis à movente; » et ideo virtus moventis apparet in motu mobilis; et propter hoc in omnibus quæ moventur à ratione, apparet ordo rationis moventis, licet ipsa quæ à ratione moventur, rationem non habeant. Sic enim sagitta directè tendit ad signum ex motione sagittantis, ac si ipsa rationem haberet dirigentem : et idem apparet in motibus horologiorum et omnium ingeniorum humanorum quæ arte fiunt. Sicut autem comparantur artificialia ad artem humanam, ita comparantur omnia naturalia ad artem divinam. Et ideo ordo apparet in his quæ moventur secundum naturam; sicut et in his quæ moventur secundum artem, ut dicitur (Physic. lib. II, text. 49). Et ex hoc contingit quòd in operibus brutorum animalium apparent quædam sagacitates, inquantum habent inclinationem naturalem ad quosdam ordinatissimos processus, utpote à summa arte ordinatos. Et propter hoc etiam quædam animalia dicuntur prudentia vel sagacia, non quòd in eis sit aliqua ratio, vel electio; quod ex hoc apparet quòd omnia quæ sunt unius naturæ, similiter operantur (1).

ARTICULUS III. — UTRUM ELECTIO SIT SOLUM EORUM QUÆ SUNT AD FINEM, AN ETIAM QUANDOQUE IPSIUS FINIS.

De his etiam infra, art. 4 et 6 corp. et part. III, quæst. XVIII, art. 4 corp. et Cont. gent. lib. IV, cap. 95 fin. et Opusc. II, cap. 177, et Ethic. lib. III, lect. 4, et Perih. lib. I, lect. 44 fin.

Ad *tertium* sic proceditur. 1. Videtur quòd electio non sit tantum eorum quæ sunt ad finem. Dicit enim Philosophus (Ethic. lib. VI, cap. 12, post med.), quòd « electionem rectam facit virtus; quæcumque autem illius gratiâ nata sunt fieri, non sunt virtutis, sed alterius potentiæ. » Illud autem cujus gratiâ fit aliquid, est finis. Ergo electio est finis.

2. Præterea, electio importat præacceptionem unius respectu alterius. Sed sicut eorum quæ sunt ad finem, unum potest præaccipi alteri, ita etiam diversorum finium. Ergo electio potest esse finis, sicut et illorum quæ sunt ad finem.

Sed *contra* est quod Philosophus dicit (Ethic. lib. III, cap. 2), quòd « voluntas est finis, electio autem eorum quæ sunt ad finem. »

(1) Eadem ferè omnino Bossuetius animadvertit circa animalia (Traité de la connaissance de Dieu et de soi-même, ch. V).

CONCLUSIO. — Electio eorum tantum est quæ sunt ad finem; et si quandoque finis est, non ultimi, sed ejus qui ad ulteriorem finem ordinari potest.

Respondeo dicendum quod, sicut jam dictum est (art. 1 huj. quæst. ad 2), electio consequitur sententiam vel judicium, quod est sicut conclusio syllogismi operativi. Unde illud cadit sub electione quod se habet ut conclusio in syllogismo operabilium. Finis autem in operabilibus se habet ut principium, et non ut conclusio, ut Philosophus dicit (Physic. lib. II, text. 89). Unde finis, inquantum est hujusmodi, non cadit sub electione. Sed sicut in speculativis nihil prohibet, id quod est unius demonstrationis vel scientiæ principium, esse conclusionem alterius demonstrationis vel scientiæ, primum tamen principium (1) indemonstrabile non potest esse conclusio alicujus demonstrationis vel scientiæ; ita etiam contingit id quod est in una operatione ut finis, ordinari ad aliquid ut ad finem, et hoc modo sub electione cadit; sicut in operatione medici sanitas se habet ut finis, unde hoc non cadit sub electione medici, sed hoc supponit tanquam principium. Sed sanitas corporis ordinatur ad bonum animæ; unde apud eum qui habet curam de animæ salute potest sub electione cadere esse sanum vel esse infirmum. Nam Apostolus dicit (II. Corinth. XII, 10): *Cum enim infirmor, tunc potens sum*. Sed ultimus finis nullo modo sub electione cadit.

Ad primum ergo dicendum, quod fines proprii virtutum ordinantur ad beatitudinem sicut ad ultimum finem; et hoc modo potest esse eorum electio.

Ad secundum dicendum, quod, sicut supra habitum est (quæst. I, art. 5), ultimus finis est unus tantum. Unde ubicumque occurrunt plures fines, inter eos potest esse electio, secundum quod ordinantur ad ultimum finem.

ARTICULUS IV. — UTRUM ELECTIO SIT TANTUM EORUM QUÆ PER NOS AGUNTUR.

De his etiam infra, art. 5 corp.

Ad quartum sic proceditur. 1. Videtur quod electio non sit solum respectu humanorum actuum. Electio enim est eorum quæ sunt ad finem. Sed « ea quæ sunt ad finem non solum sunt actus, sed etiam organa, » ut dicitur (Phys. lib. II, text. 84 et seq.). Ergo electiones non sunt tantum humanorum actuum.

2. Præterea, actio à contemplatione distinguitur. Sed electio etiam in contemplatione locum habet, prout scilicet una opinio alteri præeligitur. Ergo electio non est solum humanorum actuum.

3. Præterea, eliguntur homines ad aliqua officia vel sæcularia vel ecclesiastica, ab his qui nihil erga eos agunt. Ergo electio non solum est humanorum actuum.

Sed *contra* est quod Philosophus dicit (Ethic. lib. III, cap. 2), quod « nulus eligit nisi ea quæ existimat fieri per ipsum. »

CONCLUSIO. — Cum electio sit semper eorum quæ sunt ad finem, necesse est ipsam semper humanorum actuum esse.

Respondeo dicendum quod sicut intentio est finis, ita electio est eorum quæ sunt ad finem. Finis autem vel est actio, vel res aliqua. Et cum res aliqua fuerit finis, necesse est quod aliqua humana actio interveniat (2); vel inquantum homo facit rem illam quæ est finis (sicut medicus facit sanitatem quæ est finis ejus, unde et facere sanitatem dicitur finis medici); vel inquantum homo aliquo modo utitur vel fruitur re quæ est finis, sicut avaro est finis pecunia, vel possessio pecuniæ. Et eodem modo dicendum est de eo quod est ad finem: quia necesse est ut id quod est ad finem, vel

(1) Quod nempè simpliciter primum est, ut ex adjunctis patet, per oppositum ad principium primum in aliquo genere scientiæ quod potest

in alio genere scientiæ superioris demonstrari.

(2) Per quam scilicet attingatur vel producat finis, ut adjuncta explicat.

sit actio, vel res aliqua, interveniente aliquâ actione, per quam facit id quod est ad finem, vel utitur eo. Et per hunc modum electio semper est humanorum actuum.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd organa ordinantur ad finem, inquantum homo utitur eis propter finem.

Ad *secundum* dicendum, quòd in ipsa contemplatione est aliquis actus intellectus assentientis huic opinioni vel illi; actio verò exterior est, quæ contra contemplationem dividitur (1).

Ad *tertium* dicendum, quòd homo qui eligit episcopum vel principem civitatis, eligit nominare (2) ipsum in talem dignitatem; alioquin si nulla esset ejus actio ad constitutionem episcopi vel principis, non competeret ei electio. Et similiter dicendum est quòd quodcumque dicitur aliqua res præeligi alteri, adjungitur ibi aliqua operatio eligentis.

ARTICULUS V. — UTRUM ELECTIO SIT SOLUM POSSIBILIMUM.

De his etiam De ver. quæst. XXII, art. 15 ad 2, et Eth. lib. III, lect. 5 fin.

Ad quintum sic proceditur. 1. Videtur quòd electio non sit solum possibile. Electio enim est actus voluntatis, ut dictum est (art. 1 hujus quæst.). Sed voluntas est possibile et impossibile, ut dicitur (Ethic. lib. III, cap. 2). Ergo et electio.

2. Præterea, electio est eorum quæ per nos aguntur, sicut dictum est (art. præc.). Nihil ergo refert, quantum ad electionem, utrum eligatur id quod est impossibile simpliciter, vel id quod est impossibile eligenti. Sed frequenter ea quæ eligimus perficere non possumus; et sic sunt impossibilia nobis. Ergo electio est impossibile.

3. Præterea, nihil homo tentat agere, nisi eligendo. Sed B. Benedictus dicit in suis Regulis ad Mon. (cap. 68), quòd « si prælatus aliquid impossibile præceperit, tentandum est. » Ergo electio potest esse impossibile.

Sed *contra* est quod Philosophus dicit¹ (Ethic. lib. III, loc. nunc cit.), quòd « electio non est impossibile. »

CONCLUSIO. — Electio, cum ad humanas referatur semper actiones, nonnisi possibile esse potest.

Respondeo dicendum quòd, sicut dictum est (art. 4 hujus quæst.), electiones nostræ referuntur semper ad nostras actiones. Ea autem quæ per nos aguntur, sunt nobis possible. Unde necesse est dicere, quòd electio non sit nisi possibile. Similiter etiam ratio eligendi aliquid est ut ex hoc possimus consequi finem, vel hoc quod ducit ad finem (3). Per id autem quod est impossibile, non potest aliquis consequi finem; cujus signum est, quia cum in consiliando perveniunt homines ad id quod est eis impossibile, discedunt, quasi non valentes ulterius procedere. Apparet etiam hoc manifestè ex processu rationis præcedente. Sic enim se habet id quod est ad finem, de quo electio est, ad finem, sicut conclusio ad principium. Manifestum est autem quòd conclusio impossibilis non sequitur ex principio possibili. Unde non potest esse quòd finis sit possibilis, nisi id quod est ad finem, fuerit possibile. Ad id autem quod est impossibile, nullus movetur. Unde nullus tenderet in finem nisi per hoc quòd apparet id quod est ad finem esse possibile. Unde id quod est impossibile, sub electione non cadit.

(1) Dividitur contra contemplationem in eo sensu quòd duplex distinguatur vita: scilicet activa, et contemplativa.

(2) Verborum illorum sensus est quòd illa electio quæ est actus interior voluntatis sit ad

exteriùs nominandum eum quem voluntas eligit.

(3) Ita editi passim. Edit. Rom.: *Vel ex quo ducit*, etc. Cod. Alcan. *Ratio eligendi aliquid est ex hoc quòd ducit ad finem*, interpositis omissis.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd voluntas media est inter intellectum et exteriorem operationem. Nam intellectus proponit voluntati suum obiectum, et ipsa voluntas causat exteriorem actionem. Sic igitur principium motus voluntatis consideratur ex parte intellectus, qui apprehendit aliquid ut bonum in universali; sed terminatio, seu perfectio actus voluntatis attenditur secundum ordinem ad operationem, per quam aliquis tendit ad consecutionem rei. Nam motus voluntatis est ab anima ad rem; et ideo perfectio actus voluntatis attenditur secundum hoc quòd est aliquid bonum alicui ad agendum. Hoc autem est possibile; et ideo voluntas completa non est nisi de possibili, quod est bonum volenti; sed voluntas incompleta est de impossibili, quæ secundum quosdam *velleitas* dicitur (1), quia scilicet aliquis vellet illud, si esset possibile. Electio autem nominat actum voluntatis jam determinatum ad id quod est huic agendum (2); et ideo nullo modo est nisi possibile.

Ad *secundum* dicendum, quòd cum obiectum voluntatis sit bonum apprehensum, hoc modo judicandum est de objecto voluntatis, secundum quòd cadit sub apprehensione: et ideo sicut quandoque voluntas est alicujus quod apprehenditur ut bonum, et tamen non est verè bonum, ita quandoque est electio ejus quod apprehenditur ut possibile eligenti, quod tamen non est ei possibile (3).

Ad *tertium* dicendum, quòd hoc ideo dicitur, quia an aliquid sit possibile, subditus non debet suo judicio definire, sed in unoquoque judicio superioris stare.

ARTICULUS VI. — UTRUM HOMO EX NECESSITATE ELIGAT, VEL LIBERÈ (4).

De his etiam part. I, quæst. CXV, art. 4 corp. et 2 2, quæst. CIV, art. 4 corp. et De ver. quæst. XXII, art. 6, et quæst. XXIV, art. 4, et De malo, quæst. VI.

Ad sextum sic proceditur. 1. Videtur quòd homo ex necessitate eligat. Sic enim se habet finis ad eligibilia, ut principia ad ea quæ ex principiis consequuntur, ut patet (Ethic. lib. VII, cap. 8, in fin.). Sed ex principiis ex necessitate deducuntur conclusiones. Ergo ex fine de necessitate movetur aliquis ad eligendum.

2. Præterea, sicut dictum est (art. 1 hujus quæst.), electio consequitur judicium rationis de agendis. Sed ratio ex necessitate judicat de aliquibus propter necessitatem præmissarum. Ergo videtur quòd etiam electio ex necessitate sequatur.

3. Præterea, si aliqua duo sunt penitus æqualia, non magis movetur homo ad unum quàm ad aliud; sicut famelicus si habet cibum æqualiter appetibilem in diversis partibus, et secundum æqualem distantiam, non magis movetur ad unum quàm ad alterum, ut Plato dicit, assignans rationem quietis terræ in medio, sicut dicitur (De cælo, lib. II, text. 75 et 90). Sed multò minus potest eligi quod accipitur ut minus, quàm quod accipitur ut æquale. Ergo si proponantur duo, vel tria, vel plura, inter quæ unum majus appareat, impossibile est aliquod aliorum eligere. Ergo ex necessitate eligitur illud quod eminentius apparet. Sed omnis electio est de omni eo quod videtur aliquo modo melius. Ergo omnis electio est ex necessitate.

(1) Sicut etiam antecedens voluntas quæ Deus vult omnes homines salvos fieri, quia non simpliciter et completè vult.

(2) Al., *hic agendum*.

(3) Hinc quispiam potest eligere ea quæ sunt impossibilia, quando ea possibilia existimat. Sed si agitur de iis quæ ab operante cognoscuntur

ut impossibilia, non potest esse illorum voluntas efficax ac completa, sed tantum voluntas inefficax ac imperfecta quæ dicitur *velleitas*.

(4) Quæstio illa redit ad liberum arbitrium de quo jam tractatum est part. I, quæst. LXXXIII, art. 4.

Sed *contra* est quòd electio est actus potentiae rationalis, quæ se habet ad opposita, secundum Philosophum (Metaph. lib. ix, text. 3).

CONCLUSIO. — Cum electio sit rationalis naturæ et voluntatis actus, quæ ea quæ sunt ad finem eligit, eam non ex necessitate, sed liberè homines utuntur.

Respondeo dicendum quòd homo non ex necessitate eligit (1); et hoc ideo, quia quod possibile est non esse, non necesse est esse. Quòd autem possibile sit non eligere vel eligere, hujus ratio ex duplici hominis potestate accipi potest. Potest enim homo velle et non velle, agere et non agere; potest etiam velle hoc aut illud; cujus ratio ex ipsa virtute rationis accipitur. Quidquid enim ratio potest apprehendere ut bonum, in hoc voluntas tendere potest. Potest autem ratio apprehendere ut bonum, non solum hoc quod est velle aut agere, sed hoc etiam quod est non velle et non agere. Et rursus in omnibus particularibus bonis potest considerare rationem boni alicujus, et defectum alicujus boni quòd habet rationem mali; et secundum hoc potest unumquodque hujusmodi bonorum apprehendere ut eligibile, vel fugibile. Solum autem perfectum bonum, quod est beatitudo, non potest ratio apprehendere sub ratione mali aut alicujus defectus; et ideo ex necessitate beatitudinem homo vult, nec potest velle non esse beatus, aut esse miser. Electio autem, cum non sit de fine, sed de his quæ sunt ad finem, ut jam dictum est (art. 3 hujus quæst.), non est perfecti boni, quod est beatitudo, sed aliorum particularium bonorum. Et ideo homo non ex necessitate, sed liberè eligit.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd non semper ex principiis ex necessitate procedit conclusio, sed tunc solum quando principia non possunt esse vera, si conclusio non sit vera. Et similiter non oportet quòd semper ex fine insit homini necessitas ad eligendum ea quæ sunt ad finem; quia non omne quod est ad finem, tale est quòd sine eo finis haberi non possit; aut si tale sit, non semper sub tali ratione consideratur.

Ad *secundum* dicendum, quòd sententia sive iudicium rationis de rebus agendis est circa contingentia, quæ à nobis fieri possunt; in quibus conclusiones non ex necessitate sequuntur ex principiis necessariis absolutà ex necessitate, sed necessariis solum ex conditione; ut, si currit, movetur.

Ad *tertium* dicendum, quòd nihil prohibet, si aliqua duo æqualia proponantur secundum unam considerationem, quin circa alterum consideretur aliqua conditio per quam emineat, et magis flectatur voluntas in ipsum quam in aliud.

QUÆSTIO XIV.

DE CONSILIO QUOD ELECTIONEM PRÆCEDIT, IN SEX ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de consilio; et circa hoc quærentur sex: 1° Utrum consilium sit inquisitio. — 2° Utrum consilium sit de fine, vel solum de his quæ sunt ad finem. — 3° Utrum consilium sit solum de his quæ à nobis aguntur. — 4° Utrum consilium sit de omnibus quæ à nobis aguntur. — 5° Utrum consilium procedat ordine resolutorio. — 6° Utrum consilium procedat in infinitum.

ARTICULUS I. — UTRUM CONSILIIUM SIT INQUISITIO (2).

De his etiam 2 2, quæst. XLIX, art. 5 corp. et Sent. III, dist. 53, quæst. II, art. 1 corp.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quòd consilium non sit inquisitio.

(1) Id est, non ad id faciendum necessatur quod ex electione facit, ut et alibi passim docet S. Thomas, et præsertim De malo, quæst. VI, art.

unico, qui inscribitur *De humana electione*. Quo mirè convincitur hæresis Janseniana.

(2) Consilium hic sumitur quatenus est rationis inquisitio de eo quod est agendum.

Dicit enim Damascenus (Orth. fid. lib. II, cap. 22), quòd « consilium est appetitus. » Sed ad appetitum non pertinet inquirere. Ergo consilium non est inquisitio.

2. Præterea, inquirere intellectus discurrentis est, et sic Deo non convenit, cujus cognitio non est discursiva, ut habitum est (part. I, quæst. XIV, art. 7). Sed consilium Deo attribuitur; dicitur enim (Eph. I, 11), quòd *operatur omnia secundum consilium voluntatis suæ*. Ergo consilium non est inquisitio.

3. Præterea, inquisitio est de rebus dubiis. Sed consilium datur de his quæ sunt bona certa, secundum illud Apostoli (I. Cor. VII, 25) : *De virginibus autem præceptum Domini non habeo, consilium autem do*. Ergo consilium non est inquisitio.

Sed *contra* est quod Gregorius Nyssenus (vel Nemes. lib. De nat. hom. cap. 34, in princ.) dicit : « Omne quidem consilium quæstio est, non autem omnis quæstio consilium. »

CONCLUSIO. — Consilium inquisitio rationis est ante iudicium de eligendis.

Respondeo dicendum quòd electio, sicut dictum est (quæst. præc. art. 1), consequitur iudicium rationis de rebus agendis. In rebus autem agendis multa incertitudo invenitur, quia actiones sunt circa singularia contingentia, quæ propter sui variabilitatem incerta sunt. In rebus autem dubiis et incertis ratio non profert iudicium absque inquisitione præcedente : et ideo necessaria est inquisitio rationis ante iudicium de eligendis. Et hæc inquisitio consilium vocatur; propter quod Philosophus dicit (Ethic. lib. III, cap. 3, circ. fin.), quòd « electio est appetitus præconsiliati. »

Ad *primum* ergo dicendum, quòd quando actus duarum potentialium ad invicem ordinantur, in utroque est aliquid quod est alterius potentia; et ideo uterque actus ab utraque potentia denominari potest. Manifestum est autem quòd actus rationis dirigentis in his quæ sunt ad finem, et actus voluntatis secundum regimen rationis in ea tendentis, ad se invicem ordinantur. Unde et in actu voluntatis, qui est electio (1), apparet aliquid rationis, scilicet ordo; et in consilio, quod est actus rationis, apparet aliquid voluntatis, sicut materia, quia consilium est de his quæ homo vult facere, et etiam sicut motivum (2) : quia ex hoc quòd homo vult finem, movetur ad consilium de (3) his quæ sunt ad finem. Et ideo Philosophus dicit (Ethic. lib. VI, cap. 2), quòd « electio est intellectus appetitivus, » ut ad electionem utrumque concurrere ostendat; ita Damascenus dicit (loc. sup. cit.), quòd consilium est appetitus inquisitivus, » ut consilium aliquo modo pertinere ostendat et ad voluntatem, circa quam et ex qua fit inquisitio, et ad rationem inquirentem (4).

Ad *secundum* dicendum, quòd ea quæ dicuntur de Deo, accipienda sunt absque omni defectu qui invenitur in nobis, sicut in nobis scientia est conclusionum per discursum à causis in effectus; sed scientia dicta de Deo significat certitudinem de omnibus effectibus in prima causa absque omni discursu. Et similiter consilium attribuitur Deo quantum ad certitudinem sententiæ vel iudicii, quæ in nobis provenit ex inquisitione consilii; sed huiusmodi inquisitio in Deo locum non habet; et ideo consilium secundum hoc Deo non attribuitur. Et secundum hoc Damascenus dicit (Orth. fid. lib. II, cap. 22), quòd « Deus non consiliatur; ignorantis enim est consiliari. »

(1) Ms. quod citat Nicolai habet planiori constructione quam in impressis : *quæ est electio*.

(2) Al., *et est sicut motivum*.

(3) *Ad consiliandum* Nicolai.

(4) Illic patet quòd, concilium sit actus intel-

lectus, ab intellectu nimirum elicitus et in intellectu existens, quamvis etiam ad voluntatem pertineat, tanquam ad potentiam quæ præbet materiam consilii et quæ movet ad consiliandum.

Ad *tertium* dicendum, quòd nihil prohibet aliqua esse certissima bona secundum sententiam sapientum et spiritualium virorum, quæ tamen non sunt certa bona secundum sententiam plurium vel carnalium hominum; et ideo de talibus consilia dantur.

ARTICULUS II. — UTRUM CONSILIUM SIT DE FINE, AN SOLUM DE HIS QUÆ SUNT AD FINEM.

De his etiam 2 2, quæst. XXXIII, art. 4 ad 2, et quæst. XLVII, art. 4 ad 2, et Sent. III, dist. 53, quæst. II, art. 4, quæst. 1 corp. et Ethic. lib. III, lect. 8.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quòd consilium non solum sit de his quæ sunt ad finem, sed etiam de fine. Quaecumque enim dubitationem habent, de his potest inquiri. Sed circa operabilia humana contingit esse dubitationem de fine, et non solum de his quæ sunt ad finem. Cum igitur inquisitio circa operabilia sit consilium, videtur quòd consilium possit esse de fine.

2. Præterea, materia consilii sunt operationes humanæ. Sed quædam operationes humanæ sunt fines, ut dicitur (Ethic. lib. I, in princ. cap. 1). Ergo consilium potest esse de fine.

Sed *contra* est quod Gregorius Nyssenus (vel Nemesius, lib. De nat. hom. cap. 34, à med.) dicit, quòd « non de fine, sed de his quæ sunt ad finem est consilium. »

CONCLUSIO. — Consilium, cum inquisitio sit rationis de rebus agendis, eorum tantum est quæ sunt ad finem, non autem ipsius finis, nisi cum in ulteriorem finem ordinari contingat.

Respondeo dicendum quòd finis in operabilibus habet rationem principii, eo quòd rationes eorum quæ sunt ad finem ex fine sumantur. Principium autem non cadit sub quæstione; sed principia oportet supponere in omni inquisitione. Unde cum consilium sit quæstio, de fine non est consilium, sed solum de his quæ sunt ad finem. Tamen contingit id quod est finis respectu quorundam, ordinari ad alium finem; sicut etiam id quod est principium unius demonstrationis, est conclusio alterius. Et ideo id quod accipitur ut *finis* in una inquisitione, potest accipi ut *ad finem* in alia inquisitione; et sic de eo erit consilium (1).

Ad *primum* ergo dicendum, quòd id quod accipitur ut finis est jam determinatum. Unde quamdiu habetur ut dubium, non habetur ut finis; et ideo si de eo consilium habetur, non erit consilium de fine, sed de eo quod est ad finem.

Ad *secundum* dicendum, quòd de operationibus est consilium, inquantum ordinantur ad aliquem finem. Unde si aliqua operatio humana sit finis, de ea, inquantum huiusmodi, non est consilium.

ARTICULUS III. — UTRUM CONSILIUM SIT SOLUM DE HIS QUÆ A NOBIS AGUNTUR (2).

De his etiam 2 2, quæst. XLVII, art. 2 corp. et Sent. III, dist. 53, quæst. II, art. 4, quæst. 1 corp. et Ethic. lib. III, lect. 7.

Ad *tertium* sic proceditur. 1. Videtur quòd consilium non sit solum de his quæ aguntur à nobis. Consilium enim collationem quandam importat. Sed collatio inter multos potest fieri etiam de rebus immobilibus, quæ non fiunt à nobis, puta de naturis rerum (3). Ergo consilium non solum est de his quæ aguntur à nobis.

(1) Hinc quod dixit auctor (quæst. VI, art. 2) aliquem posse deliberare de fine, ita intelligendum est ut finem ibi accipiat materialiter et non loquatur de fine simpliciter ultimo, sed de intermedio.

(2) Consilium propriè est de iis quæ à nobis aguntur aut certè ad operationem nostram ordinantur, ut expressè addit auctor ipse in resp. ad 5.

(3) Sicut inter physicos disceptatur quæ hujus

2. Præterea, homines interdum consilia quærent de his quæ sunt lege statuta, unde et jurisconsulti dicuntur; et tamen eorum qui quærent huiusmodi consilium, non est leges facere. Ergo consilium non solum est de his quæ à nobis aguntur.

3. Præterea, dicuntur etiam quidam consultationes facere de futuris eventibus, qui tamen non sunt in potestate nostra. Ergo consilium non solum est de his quæ à nobis fiunt.

4. Præterea, si consilium esset solum de his quæ à nobis fiunt, nullus consiliaretur de his quæ sunt per alium agenda. Sed hoc patet esse falsum. Ergo consilium non solum est de his quæ à nobis fiunt.

Sed *contra* est quod Gregorius Nyssenus (vel Nemesius, lib. De nat. hom. cap. 34) dicit: « Consiliamur de his quæ sunt (1) in nobis et per nos fieri possunt. »

CONCLUSIO. — Consilium cum propriè collationem inter plures de particularibus contingentibus quæ à nobis fiunt vel fieri possunt, denotet, propriè etiam circa ea est quæ à nobis finis gratiâ aguntur.

Respondeo dicendum quòd consilium propriè importat collationem inter plures habitam; quod et ipsum nomen designat. Dicitur enim consilium, quasi *considium*, eò quòd multi consident ad simul conferendum. Est autem considerandum quòd in particularibus contingentibus ad hoc quòd aliquid certum cognoscatur, plures conditiones seu circumstantias considerare oportet, quas ab uno non facile est considerari, sed à pluribus certius percipiuntur, dum quod unus considerat, alii non occurrit. In necessariis autem et universalibus est absolutior et simplicior consideratio, ita quòd magis ad huiusmodi considerationem unus per se sufficere potest; et ideo inquisitio consilii propriè pertinet ad contingentia singularia. Cognitio autem veritatis in talibus non habet aliquid magnum, ut per se sit appetibilis, sicut cognitio universalium et necessary; sed appetitur secundum quòd est utilis ad operationem, quia actiones sunt circa contingentia singularia. Et ideo dicendum est quòd propriè consilium est circa ea quæ aguntur à nobis.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd consilium importat collationem, non quamcumque, sed collationem de rebus agendis, ratione jam dictâ (in corp. art.).

Ad *secundum* dicendum, quòd id quod est lege positum, quamvis non sit ex operatione quærentis consilium, tamen est directivum ejus ad operandum; quia ista est una ratio aliquid operandi, scilicet (2) mandatum legis.

Ad *tertium* dicendum, quòd consilium non solum est de his quæ aguntur, sed de his quæ ordinantur ad operationes; et propter hoc consultatio dicitur fieri de futuris eventibus, inquantum homo per futuros eventus cognitos dirigitur ad aliquid faciendum, vel vitandum.

Ad *quartum* dicendum, quòd de aliorum factis consilium quærimus, inquantum sunt quodammodo unum nobiscum; vel per unionem affectus, sicut amicus sollicitus est de his quæ ad amicum spectant, sicut de suis; vel per modum instrumenti. Nam agens principale et instrumentale sunt quasi una causa, cum unum agat per alterum; et sic dominus consiliatur de his quæ sunt agenda per servum.

vel illius naturæ conditio seu prosperitas, licet non in ordine ad operationem vel ad usum sicut medici.

(1) Al., *quæ fiunt*.

(2) Ita editi passim. Cod. Alcan., edit Rom. et Garcia omittunt *scilicet*.

ARTICULUS IV. — UTRUM CONSILIUM SIT DE OMNIBUS QUÆ A NOBIS AGUNTUR.

De his etiam Sent. III, dist. 55, quæst. II, art. 4, quæst. I corp. et Psal. XIX, et Ethic. lib. III, lect. 7.

Ad quartum sic proceditur. 1. Videtur quòd consilium sit de omnibus quæ sunt per nos agenda (1). Electio enim est « appetitus præconsiliati, » ut dictum est (art. 1 hujus quæst.). Sed electio est de omnibus quæ per nos aguntur. Ergo et consilium.

2. Præterea, consilium importat inquisitionem rationis. Sed in omnibus quæ non per impetum passionis agimus, procedimus ex inquisitione rationis. Ergo de omnibus quæ aguntur à nobis est consilium.

3. Præterea, Philosophus dicit (Ethic. lib. III, cap. 3, in med.), quòd « si per plura aliquid fieri potest, consilio inquiritur, per quod facillimè et optimè fiat; si autem per unum, qualiter per illud fiat. » Sed omne quod fit, fit per unum vel per multa. Ergo de omnibus quæ fiunt à nobis, est consilium.

Sed *contra* est quod Gregorius Nyssenus (vel Nemesius, lib. De nat. hom. cap. 34) dicit, quòd « de his quæ secundum disciplinam vel artem sunt operibus, non est consilium. »

CONCLUSIO. — De illis quæ secundum artem vel disciplinam determinata sunt aut quæ parvi sunt momenti, consilium non est; sed de iis tantummodo quæ cum alicujus sint momenti, incerta sunt, seu in dubium vocantur.

Respondeo dicendum quòd consilium est inquisitio quædam, ut dictum est (art. 1 hujus quæst.). De illis autem inquirere solemus quæ in dubium veniunt. Unde et ratio inquisitiva, quæ dicitur argumentum, est « rei dubiæ faciens fidem. » Quòd autem aliquid in operabilibus humanis non sit dubitabile ex duobus contingit. Uno modo, quia per determinatas vias proceditur ad determinatos fines, sicut contingit in artibus quæ habent certas vias operandi; sicut scriptor non consiliatur quomodo debeat trahere litteras, hoc enim determinatum est per artem. Alio modo quia non multum refert utrum sic vel sic fiat; et ista sunt minima, quæ parum adjuvant vel impediunt respectu finis consequendi, quod autem parum est, quasi nihil accipit ratio. Et ideo de duobus non consiliamur, quamvis ordinentur ad finem, ut Philosophus dicit (Ethic. lib. III, cap. 3), scilicet de rebus parvis, et de his quæ sunt determinata qualiter fieri debent, sicut est in operationibus artium, præter quasdam conjecturales, ut Gregorius Nyssenus dicit (loc. sup. cit.), ut puta medicinalis, negotiativa, et hujusmodi.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd electio præsupponit consilium ratione judicii, vel sententiæ. Unde quando iudicium vel sententia manifesta est absque inquisitione, non requiritur consilii inquisitio.

Ad *secundum* dicendum, quòd ratio in rebus manifestis non inquit, sed statim iudicat: et ideo non oportet in omnibus quæ ratione aguntur, esse inquisitionem consilii.

Ad *tertium* dicendum, quòd quando aliquid per unum potest fieri, sed diversis modis, potest dubitationem habere, sicut et quando fit per plura; et ideo opus est consilio. Sed quando determinatur non solum res, sed modus, tunc non est opus consilio.

ARTICULUS V. — UTRUM CONSILIUM PROCEDAT ORDINE RESOLUTORIO (2).

Ad quintum sic proceditur. 1. Videtur quòd consilium non procedat

(1) Ita editi omnes quos vidimus. Cod. Alcan. et Camer., quæ per nos aguntur.

(2) Ad hujus articuli intelligentiam observandum est resolutionem dici quando aliquid totum

resolvitur in suas partes. E contra adest compositio quando proceditur à partibus componentibus ad totum.

modo resolutorio. Consilium enim est de his quæ à nobis aguntur. Sed operationes nostræ non procedunt modo resolutorio, sed magis modo compositivo, scilicet de simplicibus ad composita. Ergo consilium (1) non semper procedit modo resolutorio.

2. Præterea, consilium est inquisitio rationis. Sed ratio à prioribus incipit, et ad posteriora devenit, secundum convenientiorem ordinem. Cum igitur præterita sint priora præsentibus et præsentia priora futuris, in consiliando videtur esse procedendum à præsentibus et præteritis in futura; quod non pertinet ad ordinem resolutorium. Ergo in consiliis non servatur ordo resolutorius.

3. Præterea, consilium non est nisi de his quæ sunt nobis possibilia, ut dicitur (Ethic. lib. III, cap. 3, paulò post princ.). Sed an sit nobis aliquid possibile, perpenditur ex eo quod possumus facere, vel non possumus facere, ut perveniamus in illud. Ergo in inquisitione consilii à præsentibus incipere oportet.

Sed *contra* est quod Philosophus dicit (Ethic. cap. 3, post med.), quòd « ille qui consiliatur, videtur quærere et resolvere. »

CONCLUSIO. — Cum à fine qui prior est in intentione et posterior in executione, consilium incipiat, rectè dicitur ordine resolutorio procedere.

Respondeo dicendum quòd in omni inquisitione oportet incipere ab aliquo principio; quod quidem, si, sicut est prius in cognitione, ita etiam sit prius in esse, non est processus resolutorius, sed magis compositivus (2). Procedere enim à causis in effectus, est processus compositivus; nam causæ sunt simpliciores effectibus. Si autem id quod est prius in cognitione, sit posterius in esse, est processus resolutorius, utpote cum de effectibus manifestis iudicamus, resolvendo in causas simplices. Principium autem in inquisitione consilii est finis, qui quidem est prior in intentione, posterior tamen in esse. Et secundum hoc oportet quòd inquisitio consilii sit resolutoria, incipiendo scilicet ab eo quod in futuro intenditur, quousque perveniatur ad id quod statim agendum est.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd consilium est de operationibus; sed ratio operationum accipitur ex fine: et ideo ordo ratiocinandi de operationibus est contrarius ordini operandi.

Ad *secundum* dicendum, quòd ratio incipit ab eo quod est prius secundum rationem, non autem semper ab eo quod est prius tempore.

Ad *tertium* dicendum, quòd de eo quod est agendum propter finem non quæreremus scire an sit possibile, si non esset congruum finis; et ideo prius oportet inquirere an conveniat ad ducendum in finem, quàm consideretur an sit possibile.

ARTICULUS VI. — UTRUM CONSILIUM PROCEDAT IN INFINITUM.

Ad sextum sic proceditur. 1. Videtur quòd inquisitio consilii procedat in infinitum. Consilium enim inquisitio est de particularibus, in quibus est operatio. Sed singularia sunt infinita. Ergo inquisitio consilii est infinita.

2. Præterea, sub inquisitione consilii cadit considerare non solum quid agendum sit, sed etiam quomodo impedimenta tollantur. Sed quælibet humana actio potest infinite impediri; et impedimentum tolli potest per ali-

(1) Ita codd. et editi fere omnes. Edit. Rom. *compositi consilium*.

(2) Quoniam totum in rerum natura est posterius suis partibus, partes autem sunt priores; ideo quando proceditur ab eo quòd licet sit prius in intentione, est tamen posterius in

executione, atque posterius in rerum natura existit, censetur procedi ordine resolutorio; quando autem proceditur ab iis quæ in rerum natura prius existunt, dicitur ordo compositionis.

quam rationem humanam. Ergo in infinitum remanet quærere de impeditis tollendis.

3. Præterea, inquisitio scientiæ demonstratiuæ non procedit in infinitum, quia est devenire in aliqua principia per se nota, quæ omnimodam certitudinem habent. Sed talis certitudo non potest inveniri in singularibus contingentibus, quæ sunt variabilia et incerta. Ergo inquisitio consilii procedit in infinitum.

Sed *contra*, nullus movetur ad id ad quod impossibile est quod perveniat, ut dicitur (De cœlo, lib. 1, text. 58). Sed infinitum impossibile est transire. Si igitur inquisitio consilii sit infinita, nullus consiliari inciperet, quod patet esse falsum.

CONCLUSIO. — Non est inquisitio consilii in infinitum procedens, nisi in potentia; actu enim terminata est tam ex parte principii quàm termini inquisitionis.

Respondeo dicendum quod inquisitio consilii est finita in actu ex duplici parte, scilicet ex parte principii et ex parte termini. Accipitur enim in inquisitione consilii duplex principium: unum proprium ex ipso genere operabilium, et hoc est finis, de quo non est consilium, sed supponitur in consilio ut principium, ut dictum est (art. 2 hujus quæst.); aliud quasi ex alio genere assumptum; sicut et in scientiis demonstrativis una scientia supponit aliqua ab alia, de quibus non inquit. Huiusmodi autem principia, quæ in inquisitione consilii supponuntur, sunt quæcumque sunt per sensum accepta; utpote quod hoc sit panis vel ferrum, et quæcumque sunt per aliquam scientiam speculativam vel practicam in universali cognita; sicut quod mœchari est à Deo prohibitum, et quod homo non potest vivere, nisi nutriatur nutrimento convenienti; et de istis non inquit consiliator. Terminus autem inquisitionis est id quod statim est in potestate nostra ut faciamus. Sicut enim finis habet rationem principii; ita id quod agitur, propter finem, habet rationem conclusionis. Unde id quod primò agendum occurrit, habet rationem ultimæ conclusionis, ad quam inquisitio terminatur. Nihil autem prohibet consilium potentiâ infinitum esse, secundum quod in infinitum possunt aliqua occurrere consilio inquirenda.

Ad *primum* ergo dicendum, quod singularia non sunt infinita actu, sed in potentia (1).

Ad *secundum* dicendum, quod, licet humana actio possit impediri, non tamen semper habet impedimentum paratum; et ideo non semper oportet consiliari de impedimento tollendo.

Ad *tertium* dicendum, quod in singularibus contingentibus potest aliquid accipi certum, etsi non simpliciter, tamen ut nunc, prout assumitur in operatione. Socratem enim sedere non est necessarium: sed eum sedere, dum sedet, est necessarium; et hoc per certitudinem accipi potest.

QUÆSTIO XV.

DE CONSENSU, QUI EST ACTUS VOLUNTATIS, RESPECTU EORUM QUÆ SUNT AD FINEM, IN QUATUOR ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de consensu; et circa hoc quæruntur quatuor: 1° Utrum consensus sit actus appetitivæ vel apprehensivæ virtutis. — 2° Utrum conveniat brutis anima-

(1) Non sic in potentia ut ad actum reduci possint et aliquando esse actu ac realiter infinita; sed sic in potentia ut nunquam possint ad ultimum

illorum perveniri, nec tot fieri possint quin adhuc plura superaddi eorum numero posse intelligantur.

libus. — 3° Utrū sit de fine vel de his quæ sunt ad finem. — 4° Utrū consensus in actum pertineat solum ad superiorem animæ partem.

ARTICULUS I. — UTRUM CONSENSUS SIT ACTUS APPETITIVÆ VEL APPREHENSIVÆ VIRTUTIS (1).

De his etiam infra, quæst. LXXIV, art. 7 ad 4, et Sent. IV, dist. 29, art. 1 corp.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quod consentire pertineat solum ad partem animæ apprehensivam. Augustinus enim (De Trinit. lib. XII, cap. 12) consensum attribuit superiori rationi. Sed ratio nominat apprehensivam virtutem. Ergo consentire pertinet ad apprehensivam virtutem.

2. Præterea, consentire est simul sentire. Sed sentire est apprehensivæ potentiae. Ergo et consentire.

3. Præterea, sicut assentire dicit applicationem intellectus ad aliquid, ita et consentire. Sed assentire pertinet ad intellectum, quia est vis apprehensiva. Ergo et consentire ad vim apprehensivam pertinet.

Sed *contra* est quod Damascenus dicit (De orth. fid. lib. II, cap. 22), quod « si aliquis iudicet, et non diligat, non est sententia, » id est, consensus. Sed diligere ad appetitivam virtutem pertinet. Ergo et consensus.

CONCLUSIO. — Cum consentire sit simul sentire atque ita quamdam conjunctionem importet ad id cui consentitur : magis propriè actus dici debet appetitivæ virtutis, cujus est in aliud tendere, quàm apprehensivæ.

Respondeo dicendum quod consentire importat applicationem sensus ad aliquid. Est autem proprium sensus quod cognoscitivus est rerum præsentium ; vis enim imaginativa est apprehensiva similitudinum corporalium, etiam rebus absētibz quarum sunt similitudines ; intellectus autem apprehensivus est universalium rationum quas potest apprehendere indifferenter, et præsentibus et absentibus singularibus. Et quia actus appetitivæ virtutis est quædam inclinatio ad rem ipsam, secundum quamdam similitudinem, ipsa applicatio appetitivæ virtutis ad rem, secundum quod ei inhæret (2), accipit nomen *sensûs*, quasi experientiam quamdam sumens de re cui inhæret, inquantum complacet sibi in ea. Unde (Sapient. I, 1) dicitur : *Sentite de Domino in bonitate*. Et secundum hoc consentire est actus appetitivæ virtutis (3).

Ad primum ergo dicendum, quod, sicut dicitur (De anima, lib. III, text. 42), voluntas in ratione consistit. Unde, cum Augustinus attribuit consensum rationi, accipit rationem secundum quod in ea includitur voluntas.

Ad secundum dicendum, quod sentire propriè dictum ad apprehensivam potentiam pertinet, sed secundum similitudinem cujusdam experientiæ pertinet ad appetitivam, ut dictum est (in corp. art.).

Ad tertium dicendum, quod assentire est quasi *ad aliud sentire*, et sic importat quamdam distantiam ad id cui assentitur. Sed consentire est *simul sentire*, et sic importat quamdam conjunctionem ad id cui consentitur. Et ideo voluntas, cujus est tendere ad ipsam rem, magis propriè dicitur consentire ; intellectus autem, cujus operatio non est secundum motum ad rem, sed potius è converso, ut dictum est (part. I, quæst. XVI, art. 1, et quæst. XXVII, art. 4, et quæst. LIX, art. 2), magis propriè dicitur assentire ;

(1) Consensus hic sumitur pro acceptance rei cujusdam quæ proponitur vel credenda vel agenda.

(2) Ita cod. et editi passim. Edit. Rom. : *Et quia actus appetitivæ virtutis est quædam inclinatio ad rem ipsam secundum quamdam similitudinem* (edit. Colon. conjunctionem),

hinc est quod ipsa applicatio appetitivæ virtutis ad rem, secundum quam ei inhæret, etc.

(3) Quapropter, ut ait Sylvius, consensus definiri potest quod sit applicatio appetivi motus ad determinationem consilii, quemadmodum loquitur B. Thomas, art. 3.

quamvis unum pro alio poni soleat. Potest etiam dici quod intellectus assentit, inquantum à voluntate movetur.

ARTICULUS II. — UTRUM CONSENSUS CONVENIAT BRUTIS ANIMALIBUS.

De his etiam infra, quæst. XVI, art. 2 corp.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quod consensus conveniat brutis animalibus. Consensus enim importat determinationem appetitus ad unum. Sed appetitus brutorum animalium sunt determinati ad unum. Ergo consensus in brutis animalibus invenitur.

2. Præterea, remoto priori, removetur posterius. Sed consensus præcedit operis executionem. Si ergo in brutis non esset consensus, non esset in eis operis executio, quod patet esse falsum.

3. Præterea, homines interdum consentire dicuntur in aliquid agendum ex aliqua passione, puta concupiscentiâ vel irâ. Sed bruta animalia ex passione agunt. Ergo in eis est consensus.

Sed *contra* est quod Damascenus dicit (Orth. fid. lib. II, cap. 22), quod « post iudicium homo disponit et amat quod ex consilio iudicatum est, quod vocatur sententia, » id est, consensus. Sed consilium non est in brutis animalibus. Ergo nec consensus.

CONCLUSIO. — Cum nulla sit in brutis animalibus appetitivi motus applicatio ad quidpiam agendum, impossibile est illis consensum aliquem convenire.

Respondeo dicendum quod consensus, propriè loquendo, non est in brutis animalibus. Cujus ratio est, quia consensus importat applicationem appetitivi motus ad aliquid agendum. Ejus autem est applicare appetitivum motum ad aliquid agendum, in cuius potestate est appetitivus motus : sicut tangere lapidem convenit quidem baculo ; sed applicare baculum ad tactum lapidis est ejus qui habet in potestate movere baculum. Bruta autem animalia non habent in sua potestate appetitivum motum ; sed talis motus in eis est ex instinctu naturæ : unde brutum animal appetit quidem, sed non applicat appetitivum motum ad aliquid. Et propter hoc non propriè dicitur consentire, sed solum rationalis natura, quæ habet in potestate sua appetitivum motum, et potest ipsum applicare vel non applicare ad hoc vel ad illud.

Ad *primum* ergo dicendum, quod in brutis animalibus invenitur determinatio appetitus in aliquid passivè tantum ; consensus verò importat determinationem appetitus non solum passivam, sed magis activam.

Ad *secundum* dicendum, quod, remoto priori, removetur posterius, quod propriè ex eo tantum sequitur. Si autem aliquid ex pluribus sequi possit, non propter hoc posterius removetur, uno priorum remoto ; sicut, si induratio possit fieri et à calido et frigido (nam lateres indurantur ab igne, et aqua congelata induratur ex frigore), non oportet quod, remoto calore, removeatur induratio. Executio autem operis non solum sequitur ex consensu, sed etiam ex impetuoso appetitu, qualis est in brutis animalibus.

Ad *tertium* dicendum, quod homines qui ex passione agunt, possunt passionem non sequi, non autem bruta animalia ; unde non est similis ratio.

ARTICULUS III. — UTRUM CONSENSUS SIT DE FINE, VEL DE HIS QUÆ SUNT AD FINEM.

Ad tertium sic proceditur. 1. Videtur quod consensus sit de fine ; quia « propter quod unumquodque, et illud magis. » Sed his quæ sunt ad finem consentimus propter finem. Ergo fini consentimus magis.

2. Præterea, actio intemperati est finis ejus, sicut et actio virtuosus est finis ejus. Sed intemperatus consentit in proprium actum. Ergo consensus potest esse de fine.

3. Præterea, appetitus eorum quæ sunt ad finem, est electio, ut supra dictum est (quæst. xiii, art. 3). Si igitur consensus esset solum de his quæ sunt ad finem, in nullo ab electione differre videretur; quod patet esse falsum per Damascenum, qui dicit (De orth. fid. lib. ii, cap. 22), quod post affectionem (1), quam vocaverat *sententiam*, fit electio. Non ergo consensus est solum de his quæ sunt ad finem.

Sed *contra* est quod Damascenus ibidem dicit, quod « sensus (sive sententia) est quando homo disponit et amat quod ex consilio judicatum est. » Sed consilium non est nisi de his quæ sunt ad finem. Ergo nec consensus.

CONCLUSIO. — Cum consensus, propriè loquendo, non sit nisi applicatio motus appetitivi ad id quod ex consilio judicatum est, et consilium non sit nisi de his quæ sunt ad finem; constat consensum etiam propriè non esse nisi de his quæ sunt ad finem.

Respondeo dicendum quod consensus nominat applicationem appetitivi motus ad aliquid præexistens in potestate applicantis. In ordine autem agibilem, primò quidem oportet sumere apprehensionem finis, deinde appetitum finis, deinde consilium de his quæ sunt ad finem, deinde appetitum eorum quæ sunt ad finem. Appetitus autem in ultimum finem tendit naturaliter; unde et applicatio motus appetitivi in finem apprehensum non habet rationem consensûs, sed simplicis voluntatis. Quæ autem sunt (2) post ultimum finem, inquantum sunt ad finem, sub consilio cadunt; et sic potest esse de eis consensus, inquantum motus appetitivus applicatur ad id quod ex consilio judicatum est. Motus verò appetitivus in finem non applicatur consilio, sed magis consilium ipsi; quia consilium præsupponit appetitum finis; sed appetitus eorum quæ sunt ad finem præsupponit determinationem consilii. Et ideo applicatio appetitivi motus ad determinationem consilii propriè est consensus. Unde cum consilium non sit nisi de his quæ sunt ad finem, consensus, propriè loquendo, non est nisi de his quæ sunt ad finem (3).

Ad *primum* ergo dicendum, quod, sicut conclusiones scimus per principia, horum tamen non est scientia, sed quod majus est, scilicet intellectus: ita consentimus his quæ sunt ad finem propter finem; cujus tamen non est consensus, sed quod majus (4) est, scilicet voluntas.

Ad *secundum* dicendum, quod intemperatus habet pro fine delectationem operis, propter quam consentit in opus, magis quam ipsam operationem (5).

Ad *tertium* dicendum, quod electio addit supra consensum quamdam relationem respectu ejus cui aliquid præeligitur; et ideo post consensum adhuc remanet electio. Potest enim contingere quod per consilium inveniantur plura ducentia ad finem, quorum dum quodlibet placet, in quodlibet eorum consentitur, sed ex multis quæ placent, præaccipimus unum eligendo. Sed si inveniatur unum solum quod placeat, non differunt re consensus et electio, sed ratione tantum; ut consensus dicatur, secundum

(1) Ita edit. Patav. an. 1698, optimè ex textu Damasceni. Edit. Rom. *disputationem*. Garcia, Nicolai et edit. Patav. an. 1712, *affectionem*. Cod. Alcan. *disputationem*.

(2) Al., *De his autem quæ sunt*, etc.

(3) Hic S. Thomas loquitur de consensu propriè dicto; quia si nomine consensûs volumus generaliter intelligere, aut actum illum voluntatis qui dicitur velle, aut omnem motum acceptivum ejus quod vellest vel apprehenditur

bonum; sic etiam circa finem versatur consensus quando finem volumus.

(4) Al., *minus*.

(5) Ita codd. Tarrac. et Cam. quibus adherent Garcia et Theoloci. Cod. Alcan.: *Delectationem operationis, propter quam consentit in opus magis quam in ipsam operationem*. Edit. Rom., Nicolai et Patav. *operis*, et mox, *in ipsam operationem*, addunt Patav., Al., *delectationem*.

quod placet ad agendum; electio autem, secundum quod præfertur his quæ non placent.

ARTICULUS IV. — UTRUM CONSENSUS IN ACTUM PERTINEAT SOLUM AD SUPERIOREM ANIMÆ PARTEM (1).

De his etiam 22, quæst. CX, art. 4 corp.

Ad quartum sic proceditur. 1. Videtur quod consensus ad agendum non semper pertineat ad superiorem rationem. Delectatio enim consequitur operationem, et « perficit eam, sicut decor juventutem, » sicut dicitur (Ethic. lib. x, cap. 4, post med.). Sed consensus in delectationem pertinet ad inferiorem rationem, ut dicit Augustinus (De Trinit. lib. xii, cap. 12). Ergo consensus in actum non pertinet ad solam superiorem rationem.

2. Præterea, actio in quam consentimus, dicitur esse voluntaria. Sed multarum potentialium est producere actiones voluntarias. Ergo non sola superior ratio consentit in actum.

3. Præterea, superior ratio « intendit æternis inspiciendis et consulendis, » ut Augustinus dicit (De Trin. lib. xii, cap. 7, in fin.). Sed multoties homo consentit in actum, non propter rationes æternas, sed propter aliquas rationes temporales, vel etiam propter aliquas animæ passiones. Non ergo consentire in actum pertinet ad solam superiorem rationem.

Sed *contra* est quod Augustinus dicit (De Trin. lib. xii, cap. 12, circ. med.): « Non potest peccatum efficaciter perpetrandum mente decerni, nisi illa mentis intentio, penes quam summa potestas est membra in opus movendi, vel ab opere cohibendi, malæ actioni cedat et serviat. »

CONCLUSIO. — Consensus in actum cum sit finalis sententia de agendis, solum ad superiorem animæ partem (rationem scilicet, secundum quod in ea voluntas includitur) pertinet.

Respondeo dicendum quod finalis sententia semper pertinet ad eum qui superior est, ad quem pertinet de aliis judicare (2). Quamdiu enim judicandum restat quod proponitur, nondum datur finalis sententia. Manifestum est autem quod superior ratio est quæ habet de omnibus judicare: quia de sensibilibus per rationem (3) judicamus; de his verò quæ ad rationes humanas pertinent judicamus secundum rationes divinas, quæ pertinent ad rationem superiorem. Et ideo quamdiu incertum est an secundum rationes divinas resistatur, vel non, nullum iudicium rationis habet rationem finalis sententiæ. Finalis autem sententia de agendis est consensus in actum. Et ideo consensus in actum pertinet ad rationem superiorem, secundum tamen quod in ratione voluntas includitur, sicut supra dictum est (art. 1 huj. quæst. ad 1).

Ad *primum* ergo dicendum, quod consensus in delectationem operis pertinet ad superiorem rationem, sicut et consensus in opus; sed consensus in delectationem cogitationis pertinet ad rationem inferiorem, sicut ad ipsam pertinet cogitare; et tamen de hoc ipso quod est cogitare vel non cogitare, inquantum consideratur ut actio quædam, habet iudicium superior ratio, et similiter de delectatione consequente; sed inquantum accipitur ut ad actionem aliam ordinatum, sic pertinet ad inferiorem rationem. Quod enim ad aliud ordinatur, ad inferiorem artem vel potentiam pertinet, quam finis ad quem ordinatur. Unde ars quæ est de fine, architectonica, seu principalis, vocatur.

(1) Consule quod dictum est ex S. Augustino circa rationem superiorem et inferiorem (part. I, quæst. LXXIX, art. 9).

(2) Ratio superior de omnibus judicat; de sen-

sibilibus per rationes humanas, de intelligibilibus verò per rationes divinas.

(3) Ita cod. Alcan. aliique cum editis plurimis. Theologi, *per rationes humanas*.

Ad *secundum* dicendum, quòd quia actiones dicuntur voluntariæ ex hoc quòd eis consentimus, non oportet quòd consensus sit cujuslibet potentiae, sed voluntatis à qua dicitur voluntarium, quæ est in ratione, sicut dictum est (quæst. vi, art. 1).

Ad *tertium* dicendum, quòd ratio superior dicitur consentire non solum quia secundum rationes æternas semper movet (1) ad agendum, sed etiam quia secundum rationes æternas non dissentit.

QUÆSTIO XVI.

DE USU, QUI EST ACTUS VOLUNTATIS, IN COMPARATIONE EORUM QUÆ SUNT AD FINEM, IN QUATUOR ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de usu; et circa hoc quærentur quatuor : 1° Utrum uti sit actus voluntatis. — 2° Utrum conveniat brutis animalibus. — 3° Utrum sit tantum eorum quæ sunt ad finem, vel etiam finis. — 4° De ordine usûs ad electionem.

ARTICULUS I. — UTRUM UTI SIT ACTUS VOLUNTATIS (2).

De his etiam Sent. I, quæst. I, art. 2.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quòd *uti* non sit actus voluntatis. Dicit enim Augustinus (De doctr. christ. lib. I, cap. 4, in princ. et De Trin. lib. x, cap. 10, à princ.), quòd « uti est id quod in usum venit, ad aliud obtinendum referre. » Sed referre aliquid ad aliud est rationis, cujus est conferre et ordinare. Ergo *uti* est actus rationis; non ergo voluntatis.

2. Præterea, Damascenus dicit (Orth. fid. lib. II, cap. 22), quòd « homo impetum facit ad operationem, et dicitur impetus; deinde utitur, et dicitur usus. » Sed operatio pertinet ad potentiam executivam; actus autem voluntatis non sequitur actum executivæ potentiae, sed executio est ultimum. Ergo usus non est actus voluntatis.

3. Præterea, Augustinus dicit (Quæst. lib. LXXXIII, quæst. 30, in fin.): « Omnia quæ facta sunt, in usum hominis facta sunt; quia omnibus utitur ratio, judicando ea quæ hominibus data sunt. » Sed judicare de rebus à Deo creatis pertinet ad rationem speculativam, quæ omnino separata videtur à voluntate, quæ est principium humanorum actuum. Ergo *uti* non est actus voluntatis.

Sed *contra* est quod Augustinus dicit (De Trin. lib. x, cap. 11, ante med.) « Uti est assumere aliquid in facultatem voluntatis. »

CONCLUSIO. — Cum voluntatis sit omnes animæ vires, et habitus, vel organa ad suos proprios actus applicare : illius primò et principaliter ut primi moventis usus est, rationis autem ut dirigentis; cæterarum verò potentiarum, ut exsequentium.

Respondeo dicendum quòd usus rei alicujus importat applicationem rei illius ad aliquam operationem; unde et operatio ad quam applicamus rem aliquam, dicitur usus ejus, sicut equitare est usus equi, et percutere est usus baculi. Ad operationem autem applicamus et principia interiora agendi, scilicet ipsas potentias animæ, vel membra corporis, ut intellectum ad intelligendum, et oculum ad videndum; et res exteriores, sicut baculum ad percutiendum. Sed manifestum est quòd res exteriores non applicamus ad aliquam operationem nisi per principia intrinseca, quæ sunt potentiae animæ, aut habitus potentiarum, aut organa, quæ sunt corporis membra. Ostensum est autem supra (quæst. ix, art. 1) quòd voluntas est

(1) Al., *movetur*; item, *moveat*, et *moveatur*.

(2) Usus de quo hic agitur est actus quo res quæpiam in operationem assumitur propter

aliud: uti est causare usum sicut et movere est causare motum.

quæ movet potentias animæ ad suos actus; et hoc est applicare eas ad operationem. Unde manifestum est quòd uti primo et principaliter est voluntatis tanquam primi moventis; rationis autem tanquam dirigentis, sed aliarum potentiarum tanquam exequentium, quæ comparantur ad voluntatem, à qua applicantur ad agendum, sicut instrumenta ad principale agens. Actio autem propriè non attribuitur instrumento, sed principali agenti, sicut ædificatio ædificatori, non autem instrumentis. Unde manifestum est quòd uti propriè est actus voluntatis (1).

Ad *primum* ergo dicendum, quòd ratio quidem in aliud refert, sed voluntas tendit in id quod est in aliud relatum per rationem; et secundum hoc dicitur, quòd uti est referre aliquid in alterum.

Ad *secundum* dicendum, quòd Damascenus loquitur de usu, secundum quòd pertinet ad executivas potentias.

Ad *tertium* dicendum, quòd etiam ipsa ratio speculativa applicatur ad opus intelligendi, vel iudicandi, à voluntate; et ideo intellectus speculativus uti dicitur, tanquam à voluntate motus, sicut aliæ executivæ potentiæ.

ARTICULUS II. — UTRUM UTI CONVENIAT BRUTIS ANIMALIBUS.

De his etiam sup. quæst. XI, art. 1 ad 4.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quòd uti conveniat brutis animalibus. Frui enim est nobilius quàm uti; quia, ut Augustinus dicit (De Trin. lib. x, cap. 10, post princ.), « utimur eis quæ ad illud referimus quo fruendum est. » Sed frui convenit brutis animalibus, ut supra dictum est (quæst. XI, art. 2). Ergo multò magis convenit eis uti.

2. Præterea, applicare membra ad agendum est uti membris. Sed bruta animalia applicant membra ad aliquid agendum, sicut pedes ad ambulandum, cornua ad percutiendum. Ergo brutis animalibus convenit uti.

Sed *contra* est quod Augustinus dicit (Quæst. lib. LXXXIII, quæst. 30, circa med.): « Uti aliquâ re non potest nisi animal quod rationis est particeps. »

CONCLUSIO. — Nullus usus brutis animalibus, cùm ratione careant, et unum ad alterum referre nesciant, competere potest.

Respondeo dicendum quòd, sicut dictum est (art. præc.), uti est applicare aliquod principium actionis ad actionem, sicut consentire est applicare motum appetitivum ad aliquid appetendum, ut dictum est (quæst. præc. art. 1, 2 et 3). Applicare autem aliquid ad alterum non est nisi ejus quod habet super illud arbitrium (2); quod non est nisi ejus qui scit referre aliquid in alterum; quod ad rationem pertinet. Et ideo solum animal rationale et consentit et utitur.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd frui importat absolutum motum appetitûs in appetibile; sed uti importat motum appetitûs ad aliquid in ordine ad alterum. Si ergo comparentur uti et frui quantum ad objecta, sic frui est nobilius quàm uti; quia id quod est absolutè appetibile, est melius quàm id quod est appetibile solum in ordine ad aliud. Sed si comparentur quantum ad vim apprehensivam præcedentem, major nobilitas requiritur ex parte usûs: quia ordinare aliquid in alterum est rationis; absolutè autem aliquid apprehendere potest etiam sensus.

Ad *secundum* dicendum, quòd animalia per sua membra aliquid agunt instinctu naturæ, non per hoc quòd cognoscant ordinem membrorum ad illas operationes; unde non dicuntur propriè applicare membra ad agendum, nec uti membris.

(1) Juxta mentem D. Thomæ usus est actus voluntatis elicitus, sed non est tantum imperatus, ut quidam voluerunt.

(2) Vel transpositâ constructione, *arbitrium vel potestatem super illud* quasi nutui suo vel p' acito subiectum, etc.

ARTICULUS III. — UTRUM USUS POSSIT ESSE ETIAM ULTIMI FINIS.

Ad tertium sic proceditur. 1. Videtur quòd usus possit esse etiam ultimi finis. Dicit enim Augustinus (De Trin. lib. x, cap. 11, ante med.): « Omnis qui fruitur, utitur. » Sed ultimo fine fruitur aliquis. Ergo ultimo fine aliquis utitur.

2. Præterea, « uti est assumere aliquid in facultatem voluntatis, » ut ibidem dicitur. Sed nihil magis assumitur à voluntate quàm ultimus finis. Ergo usus potest esse ultimi finis.

3. Præterea, Hilarius dicit (De Trin. lib. II, circ. princ.), quòd « æternitas est in Patre, species in imagine, » id est in Filio, « usus in munere, » id est in Spiritu sancto. Sed Spiritus sanctus, cùm sit Deus, est ultimus finis. Ergo usus potest esse ultimi finis.

Sed *contra* est quod dicit Augustinus (Quæst. lib. LXXXIII, quæst. 30, circ. fin.): « Deo nullus rectè utitur, sed fruitur » (1). Sed solus Deus est ultimus finis. Ergo ultimo fine non est utendum.

CONCLUSIO. — Quoniam usus applicationem alicujus ad aliud denotat, ipse tantummodo eorum est quæ sunt ad finem, et non ultimi finis.

Respondeo dicendum quòd uti, sicut dictum est (art. 1 hujus quæst.), importat applicationem alicujus ad aliquid. Quod autem applicatur ad aliud, se habet in ratione ejus quod est ad finem; et ideo uti semper est ejus quod est ad finem. Propter quod et ea quæ sunt ad finem accommodata, utilia dicuntur, et ipsa utilitas interdum usus nominatur. Sed considerandum est quòd ultimus finis dicitur dupliciter: uno modo simpliciter, et alio modo quoad aliquem. Cùm enim finis, ut supra dictum est (quæst. I, art. 8, quæst. II, art. 7, et quæst. V, art. 2), dicatur quandoque quidem res, quandoque autem adeptio rei, vel possessio ejus (sicut avaro finis est vel pecunia, vel possessio pecuniæ), manifestum est quòd, simpliciter loquendo, ultimus finis est ipsa res; non enim possessio pecuniæ est bona, nisi propter bonum pecuniæ; sed quoad hunc adeptio pecuniæ est finis ultimus; non enim quæreretur pecuniam avarus, nisi ut haberet eam. Ergo, simpliciter loquendo et propriè, pecuniâ homo aliquis fruitur, quia in ea ultimum finem constituit; sed inquantum refert eam ad possessionem, dicitur uti eâ.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd Augustinus loquitur de usu communiter, secundùm quòd importat ordinem finis ad ipsam fruitionem quam aliquis quærit de fine.

Ad *secundum* dicendum, quòd finis assumitur in facultatem voluntatis, ut voluntas in illo quiescat; unde ipsa requies in fine, quæ fruitio est, dicitur hoc modo usus finis. Sed id quod est ad finem assumitur in facultatem voluntatis, non solum in ordine ad usum ejus quod est ad finem, sed in ordine ad aliam rem, in qua voluntas quiescit.

Ad *tertium* dicendum, quòd usus accipitur in verbis Hilarii pro quiete in ultimo fine (2), eo modo quo aliquis, communiter loquendo, dicitur uti fine ad obtinendum ipsum, sicut dictum est (in corp. et ad 1). Unde Augustinus (De Trin. lib. VI, cap. 10, circa med.) dicit quòd « illa delectatio, felicitas, vel beatitudo, usus ab eo appellatur. »

ARTICULUS IV. — UTRUM USUS PRÆCEDAT ELECTIONEM (3).

Ad quartum sic proceditur. 1. Videtur quòd usus præcedat electionem.

(1) Ita ex Augustino codd. et editi passim. In edit. Rom. omittitur *sed fruitur*.

(2) S. Hilarius hic recenset usum inter appropriata Spiritus sancti, et ita loquitur generaliter et impropriè de usu, scilicet de usu sumpto pro

quiete in ultimo fine, seu pro fruitione. Cf. part. I, quæst. XXXIX, art. 5.

(3) Juxta mentem D. Thomæ hic ordo in rebus agendis sic institui potest: 1° simplex volitio finis; 2° intentio finis, aut illius adeptio per quædam

Post electionem enim nihil sequitur nisi executio. Sed usus, cùm pertineat ad voluntatem, præcedit executionem. Ergo præcedit etiam electionem.

2. Præterea, absolutum est ante relatum. Ergo minus relatum est ante magis relatum. Sed electio importat duas relationes, unam ejus quod eligitur ad finem, aliam verò ad id cui præeligitur; usus autem importat solam relationem ad finem. Ergo usus est prior electione.

3. Præterea, voluntas utitur aliis potentiis, inquantum movet eas. Sed voluntas movet etiam seipsam, ut dictum est (quæst. ix, art. 3). Ergo etiam utitur seipsâ applicando se ad agendum. Sed hoc facit cùm consentit. Ergo in ipso consensu est usus. Sed consensus præcedit electionem, ut dictum est (quæst. xv, art. 3 ad 3). Ergo et usus.

Sed *contra* est quod Damascenus dicit (Orth. fid. lib. II, cap. 22), quòd « voluntas post electionem impetum facit ad operationem, et postea utitur. » Ergo usus sequitur electionem.

CONCLUSIO. — Usus electionem sequitur si consideretur voluntas ut utitur cæteris executivis potentiis : nonnunquam tamen, si ad rationem conferatur, usus electionem præcedit.

Respondeo dicendum quòd voluntas duplicem habitudinem habet ad volitum. Unam quidem, secundum quòd est quodammodo in volente per quamdam proportionem vel ordinem ad volitum. Unde et res quæ naturaliter sunt proportionatæ ad aliquem finem, dicuntur appetere illum naturaliter. Sed sic habere finem est imperfectè habere ipsum. Omne autem imperfectum tendit in perfectionem; et ideo tam appetitus naturalis quam voluntarius tendit ut habeat ipsum finem realiter, quod est perfectè habere ipsum; et hæc est secunda habitudo voluntatis ad volitum. Volitum autem non solum est finis, sed id quod est ad finem. Ultimum autem quod pertinet ad primam habitudinem voluntatis, respectu ejus quod est ad finem, est electio; ibi enim completur proportio voluntatis, ut completè velit id quod est ad finem. Sed usus jam pertinet ad secundam habitudinem voluntatis, quâ tendit ad consequendum rem volitam. Unde manifestum est quòd usus sequitur electionem; si tamen accipiatur usus, secundum quòd voluntas utitur executivâ potentiâ, movendo ipsam. Sed quia voluntas etiam quodammodo rationem movet, et utitur eâ; potest intelligi usus ejus quod est ad finem, secundum quòd est in consideratione rationis referentis ipsum in finem. Et hoc modo usus præcedit electionem.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd ipsam executionem operis præcedit motio quâ voluntas movet ad exequendum; sequitur autem electionem: et sic cùm usus pertineat ad prædictam motionem voluntatis, medium est inter electionem et executionem.

Ad *secundum* dicendum, quòd id quod est per essentiam suam relatum, posterius est absoluto, sed id cui attribuantur relationes, non oportet quòd sit posterius; imò quantò causa est prior, tantò habet relationes ad plures effectus.

Ad *tertium* dicendum, quòd electio præcedit usum, si referantur ad idem. Nihil autem prohibet quòd usus unius præcedat electionem alterius. Et quia actus voluntatis reflectuntur supra seipsos, in quolibet actu voluntatis potest accipi consensus, et electio, et usus; ut si dicatur quòd voluntas consentit se eligere, et consentit se consentire, et utitur se ad consentiendum

media; 5° consilium aut deliberatio de mediis convenientibus; 4° consensus in media proposta; 5° electio unius ex illis mediis; 6° usus vo-

luntatis quo res in operationem assumitur propter finem; 7° executio quæ usum sequitur; 8° fructio, si obtineatur finis intentus.

et eligendum; et semper isti actus ordinati ad id quod est prius, sunt priores.

QUÆSTIO XVII.

DE ACTIBUS IMPERATIS A VOLUNTATE, IN NOVE ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de actibus imperatis à voluntate, et circa hoc quærun-
tur novem : 1° Utrùm imperare sit actus voluntatis vel rationis. — 2° Utrùm imperare
pertineat ad bruta animalia. — 3° De ordine imperii ad usum. — 4° Utrùm imperium
et actus imperatus sint unus actus vel diversi. — 5° Utrùm actus voluntatis impere-
tur. — 6° Utrùm actus rationis. — 7° Utrùm actus appetitus sensitivi. — 8° Utrùm actus
animæ vegetabilis. — 9° Utrùm actus exteriorum membrorum.

ARTICULUS I. — UTRUM IMPERARE SIT ACTUS RATIONIS, VEL VOLUNTATIS (1).

De his etiam infra, quæst. LX, art. 4 corp. fin. et 2 2, quæst. LXXXIII, art. 4, et 40 corp. et De ver.
quæst. XXII, art. 42 ad 4, et quodl. IX, art. 42.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quòd imperare non sit actus ratio-
nis, sed voluntatis. Imperare enim est movere quoddam; dicit enim Avi-
cenna quòd quadruplex est movens, scilicet perficiens, disponens, imperans
et consilians. Sed ad voluntatem pertinet movere omnes alias vires
animæ, ut dictum est supra (quæst. IX, art. 1). Ergo imperare est actus
voluntatis.

2. Præterea, sicut imperari pertinet ad id quod est subjectum, ita impe-
rare pertinere videtur ad id quod est maximè liberum. Sed radix libertatis
est maximè in voluntate. Ergo voluntatis est imperare.

3. Præterea, ad imperium statim sequitur actus. Sed ad actum rationis
non statim sequitur actus; non enim qui judicat aliquid esse faciendum,
statim illud operatur. Ergo imperare non est actus rationis, sed voluntatis.

Sed *contra* est quod Gregorius Nyssenensis (vel Nemesius, lib. De nat. hom.
cap. 16) dicit, et etiam Philosophus (Ethic. lib. I, cap. 13, in fin.), quòd
« appetitus obedit rationi. » Ergo rationis est imperare (2).

CONCLUSIO. — Imperare est actus rationis essentialiter, præsupposito tamen
actu voluntatis, cujus virtute ipsa ratio per imperium movet, quoad exercitium
actûs.

Respondendo dicendum quòd imperare est actus rationis, præsupposito
tamen actu voluntatis. Ad cujus evidentiam considerandum est quòd quia
actus voluntatis et rationis supra se invicem possunt ferri, prout scilicet
ratio ratiocinatur de volendo, et voluntas vult ratiocinari, contingit actum
voluntatis præveniri ab actu rationis, et è converso. Et quia virtus prioris
actûs remanet in actu sequenti, contingit quandoque quòd est aliquis ac-
tus voluntatis, secundum quòd manet virtute in ipso aliquid de actu ratio-
nis, ut dictum est de usu (quæst. XVI, art. 1), et electione (quæst. XIII, art. 1),
et è converso aliquis est actus rationis, secundum quòd virtute manet in
ipso aliquid de actu voluntatis. Imperare autem est quidem essentialiter
actus rationis; imperans enim ordinat eum cui imperat, ad aliquid agen-
dum, intimando vel denuntiando: sic autem ordinare per modum cujus-
dam intimationis est rationis. Sed ratio potest aliquid intimare vel denun-
tiare dupliciter: uno modo absolutè; quæ quidem intimatio exprimitur per
verbum indicativi modi, sicut si aliquis alicui dicat: Ille est sibi facien-

(1) Sermo hic est de imperio, non ex quo
quispiam alteri imperat (quod ad tractatum de
legibus pertinet, sed de illo quo quis sibi ipsi
imperat.

(2) Responsio B. Thomæ eaque communior est
imperare esse actum rationis, præsupposito ta-
men actu voluntatis.

dum. Aliquando autem ratio intimat aliquid alicui, movendo ipsum ad hoc; et talis intimatio exprimitur per verbum imperativi modi, putà cum alicui dicitur : Fac hoc. Primum autem movens in viribus animæ ad exercitium actûs est voluntas, ut supra dictum est (quæst. ix, art. 1). Cum ergo secundum movens non moveat nisi in virtute primi moventis, sequitur quòd hoc ipsum quod ratio movet imperando, sit ei ex virtute voluntatis. Unde relinquatur quòd imperare sit actus rationis, præsupposito actu voluntatis (1). in cuius virtute ratio movet per imperium ad exercitium actûs (2).

Ad *primum* ergo dicendum, quòd imperare non est movere quocumque modo, sed cum quadam intimatione denuntiativa ad alterum, quod est rationis.

Ad *secundum* dicendum, quòd radix libertatis est voluntas sicut subiectum; sed sicut causa, est ratio; ex hoc enim voluntas liberè potest ad diversa ferri, quia ratio potest habere diversas conceptiones boni. Et ideo philosophi definiunt liberum arbitrium, quod est liberum de ratione iudicium, quasi ratio sit causa libertatis.

Ad *tertium* dicendum, quòd ratio illa concludit quòd imperium non sit actus rationis absolutè, sed cum quadam motione, ut dictum est (in corp. art.).

ARTICULUS II. — UTRUM IMPERARE PERTINEAT AD ANIMALIA BRUTA.

De his etiam sup. quæst. xi, art. 1 corp.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quòd imperare conveniat brutis animalibus, quia, secundum Avicennam, virtus imperans motum est appetitiva; et virtus exequens motum est in musculis et in nervis. Sed utraque virtus est in brutis animalibus. Ergo imperium invenitur in brutis animalibus.

2. Præterea, de ratione servi est quòd ei imperetur. Sed corpus comparatur ad animam, sicut servus ad dominum; sicut dicit Philosophus (Polit. lib. i, cap. 1, à med.). Ergo corpori imperatur ab anima etiam in brutis, quæ sunt composita ex anima et corpore.

3. Præterea, per imperium homo facit impetum ad opus. Sed impetus in opus invenitur in brutis animalibus, ut Damascenus dicit (Orth. fid. lib. ii, cap. 22). Ergo in brutis animalibus invenitur imperium.

Sed *contra*, imperium est actus rationis, ut dictum est (art. præc.). Sed in brutis non est ratio. Ergo neque imperium.

CONCLUSIO. — Cum imperare sit actus rationis, impossibile est animalibus brutis convenire.

Respondeo dicendum quòd imperare nihil aliud est quàm ordinare aliquid ad aliquid agendum cum quadam intimativa motione. Ordinare autem est proprius actus rationis. Unde impossibile est quòd in brutis animalibus, in quibus non est ratio, sit aliquo modo imperium.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd vis appetitiva dicitur imperare motum, inquantum movet rationem imperantem. Sed hoc est solum in hominibus, in brutis autem animalibus virtus appetitiva non est propriè imperativa, nisi imperativum sumatur largè pro motivo.

Ad *secundum* dicendum, quòd in brutis animalibus corpus quidem habet unde obediat, sed anima non habet unde imperet, quia non habet unde ordinet; et ideo non est ibi ratio imperantis et imperati, sed solum moventis et moti.

(1) Actus voluntatis qui præsupponitur ante imperium intellectûs et in cuius virtute intellectus imperat est electio, ut ex B. Thomam manifestum est (art. 5, seq. ad 1.).

(2) Hinc nunquam sequitur imperium saltim perfectum nisi præcesserit efficax voluntas.

Ad *tertium* dicendum, quòd aliter invenitur impetus ad opus in brutis animalibus, et aliter in hominibus: homines enim faciunt impetum ad opus per ordinationem rationis, unde habet in eis impetus rationem imperii; in brutis autem fit impetus ad opus per instinctum naturæ, quia scilicet appetitus eorum, statim apprehenso convenienti vel inconvenienti, naturaliter movetur ad prosecutionem vel fugam; unde ordinantur ab alio ad agendum, non autem ipsa seipsa ordinant ad actionem. Et ideo in eis est impetus, sed non imperium.

ARTICULUS III. — UTRUM USUS PRÆCEDAT IMPERIUM.

Ad *tertium* sic proceditur. 1. Videtur quòd usus præcedat imperium. Imperium enim est actus rationis, præsupponens actum voluntatis, ut supra dictum est (art. 1 hujus quæst.). Sed usus est actus voluntatis, ut supra dictum est (quæst. xvi, art. 1). Ergo usus præcedit imperium.

2. Præterea, imperium est aliquid eorum quæ ad finem ordinantur. Eorum autem quæ sunt ad finem, est usus. Ergo videtur quòd usus sit prius quàm imperium.

3. Præterea, omnis actus potentiæ motæ à voluntate usus dicitur, quia voluntas utitur aliis potentiis, ut supra dictum est (loc. cit.). Sed imperium est actus rationis, prout mota est à voluntate, sicut dictum est (art. 1 hujus quæst.). Ergo imperium est quidam usus. Commune autem est prius proprio. Ergo usus est prius quàm imperium.

Sed *contra* est quod Damascenus dicit (Orth. fid. lib. II, cap. 22), quòd « impetus ad operationem præcedit usum. » Sed impetus ad operationem fit per imperium. Ergo imperium præcedit usum.

CONCLUSIO. — Prius est naturaliter imperium quàm usus imperii.

Respondeo dicendum quòd usus ejus quod est ad finem, secundum quòd est in ratione referente ipsum in finem (1), præcedit electionem, ut supra dictum est (quæst. præc. art. 4); unde multò magis præcedit imperium. Sed usus ejus quod est ad finem, secundum quòd subditur potentiæ executivæ, sequitur imperium; eò quòd usus utentis conjunctus est cum actu ejus quo quis utitur. Non enim utitur aliquis baculo, antequam aliquo modo per baculum operetur. Imperium autem non est simul cum actu ejus cui imperatur; sed naturaliter prius est imperium quàm imperio obediatur, et aliquando etiam est prius tempore. Unde manifestum est quòd imperium est prius quàm usus.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd non omnis actus voluntatis præcedit hunc actum rationis qui est imperium; sed aliquis præcedit, scilicet electio; et aliquis sequitur, scilicet usus: quia post determinationem consilii, quæ est iudicium rationis, voluntas eligit; et post electionem ratio imperat ei per quod agendum est quod eligitur; et tunc demùm voluntas alicujus incipit uti exequendo imperium rationis; quandoque quidem voluntas alterius, cum aliquis imperat alteri; quandoque autem voluntas ipsius imperantis, cum aliquis imperat sibi ipsi.

Ad *secundum* dicendum, quòd sicut actus sunt prævii potentiis, ita objecta actibus. Objectum autem usus est id quod est ad finem. Ex hoc ergo quòd ipsum imperium est ad finem, magis potest concludi quòd imperium sit prius usu, quàm quòd sit posterius.

Ad *tertium* dicendum, quòd sicut actus voluntatis utentis ratione ad imperandum præcedit ipsum imperium, ita etiam potest dici quòd et istum

(1) Id est, quatenus usus sumitur pro actu voluntatis moventis rationem ad consultandum et

deliberandum de mediis, sic usus evidenter præcedit electionem ac proinde imperium.

usum voluntatis præcedit aliquod imperium rationis (1), eò quòd actus harum potentiarum supra seipsos invicem reflectuntur.

ARTICULUS IV. — UTRUM IMPERIUM ET ACTUS IMPERATUS SINT ACTUS UNUS VEL DIVERSI.

De his etiam infra, quæst. XX, art. 5 corp. et ad 4, et part. III, quæst. XXIX, art. 4.

Ad quartum sic proceditur. 1. Videtur quòd actus imperatus non sit unus actus cum imperio. Diversarum enim potentiarum diversi sunt actus. Sed alterius potentiæ est actus imperatus, et alterius ipsum imperium: quia alia est potentia quæ imperat, et alia cui imperatur. Ergo non est idem actus imperatus cum imperio.

2. Præterea, quæcumque possunt ab invicem separari, sunt diversa; nihil enim separatur à seipso. Sed aliquando actus imperatus separatur ab imperio; præcedit enim quandoque imperium, et non sequitur actus imperatus. Ergo aliud est imperium ab actu imperato.

3. Præterea, quæcumque se habent secundum prius et posterius, sunt diversa. Sed imperium naturaliter præcedit actum imperatum. Ergo sunt diversa.

Sed *contra* est quod Philosophus dicit (Top. lib. III, cap. 2, in explic. loci 22), quòd « ubi est unum propter alterum, ibi est unum tantum. » Sed actus imperatus non est nisi propter imperium. Ergo sunt unum.

CONCLUSIO. — Imperium et actus imperatus sunt unus et idem actus humanus sicut quoddam totum, multi autem secundum partes.

Respondeo dicendum quòd nihil prohibet aliqua esse secundum quid multa, et secundum quid unum. Quinimo omnia multa sunt secundum aliquid unum, ut Dionysius dicit (De div. nom. cap. ult. paulò post princ. lect. 2). Est tamen differentia attendenda in hoc quòd quædam sunt simpliciter multa, et secundum quid unum; quædam verò è converso. Unum autem hoc modo dicitur sicut et ens. Ens autem simpliciter est substantia; sed ens secundum quid est accidens, vel etiam ens rationis. Et ideo quæcumque sunt unum secundum substantiam, sunt unum simpliciter, et multa secundum quid; sicut totum in genere substantiæ compositum ex suis partibus vel integralibus, vel essentialibus, est unum simpliciter: nam totum est ens, et substantia simpliciter; partes verò sunt entia et substantiæ in toto. Quæ verò sunt diversa secundum substantiam, et unum secundum accidens, sunt diversa simpliciter, et unum secundum quid; sicut multi homines sunt unus populus, et multi lapides sunt unus acervus, quæ est unitas compositionis aut ordinis. Similiter etiam multa individua, quæ sunt unum genere vel specie, sunt simpliciter multa, et secundum quid unum; nam esse unum genere vel specie, est esse unum secundum rationem. Sicut autem in genere rerum naturalium aliquod totum componitur ex materia et forma, ut homo ex anima et corpore, qui est unum ens naturale, licet habeat multitudinem partium; ita etiam in actibus humanis actus inferioris potentiæ (2) materialiter se habet ad actum superioris, inquantum inferior potentia agit in virtute superioris moventis ipsam. Sic enim et actus moventis primi formaliter se habet ad actum instrumenti. Unde patet quòd imperium et actus imperatus sunt unus actus humanus; sicut quoddam totum est unum, sed est secundum partes multa.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd si essent potentiæ diversæ ad invicem non ordinatæ, actus earum essent simpliciter diversi: sed quando una po-

(1) Hinc semper est aliquod imperium ante usum.

2. Ex his evidenter patet B. Thomam loqui

de actu imperato qui perficitur ab alia potentia quam à voluntate per rationem imperante.

tentia est movens alteram, tunc actus earum sunt quodammodo (1) unus actus; nam idem est actus moventis et moti, ut dicitur (Phys. lib. III, text. 20 et 21).

Ad *secundum* dicendum, quòd ex hoc quòd imperium et actus imperatus possunt ab invicem separari, habetur quòd sunt multa partibus; nam partes hominis possunt ab invicem separari, quæ tamen sunt unum toto.

Ad *tertium* dicendum, quòd nihil prohibet, in his quæ sunt multa partibus, et unum toto, unum esse prius alio; sicut anima quodammodo est prius corpore, et cor est prius aliis membris.

ARTICULUS V. — UTRUM ACTUS VOLUNTATIS IMPERETUR.

De his etiam Sent. II, dist. 24, quæst. 1, art. 1 corp. et De malo, quæst. III, art. 5 ad 5.

Ad quintum sic proceditur. 1. Videtur quòd actus voluntatis non sit imperatus. Dicit enim Augustinus (Confess. lib. VIII, cap. 9, ante med.): « Imperat animus ut velit animus, nec tamen facit. » Velle autem est actus voluntatis. Ergo actus voluntatis non imperatur.

2. Præterea, ei convenit imperari cui convenit imperium intelligere. Sed voluntatis non est intelligere imperium: differt enim voluntas ab intellectu, cujus est intelligere. Ergo actus voluntatis non imperatur.

3. Præterea, si aliquis actus voluntatis imperatur, pari ratione omnes imperantur. Sed si omnes actus voluntatis imperantur, necesse est in infinitum procedere: quia actus voluntatis præcedit actum imperantis rationis, ut dictum est (art. 1 hujus quæst.), qui voluntatis actus si iterum imperatur, illud iterum imperium præcedet aliquis rationis actus; et sic in infinitum. Hoc autem est inconveniens, quòd procedatur in infinitum. Non ergo actus voluntatis imperatur.

Sed *contra*, omne quod est in potestate nostra, subjacet imperio nostro. Sed actus voluntatis sunt maximè in potestate nostra; nam omnes actus nostri intantum dicuntur in potestate nostra esse, inquantum voluntarii sunt. Ergo actus voluntatis imperantur à nobis.

CONCLUSIO. — Cùm ratio possit de voluntatis actu ordinare, eidem imperari à ratione necessarium est.

Respondeo dicendum quòd, sicut dictum est (art. 1 hujus quæst.), imperium nihil aliud est quàm actus rationis ordinantis cum quadam motione ad aliquid agendum. Manifestum est autem quòd ratio potest ordinare de actu voluntatis; sicut enim potest judicare quòd bonum sit aliquid velle, ita potest ordinare imperando quòd homo velit. Ex quo patet quòd actus voluntatis potest esse imperatus.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd, sicut Augustinus ibidem dicit, « animus, quando perfectè imperat sibi ut velit, tunc jam vult. » Sed quòd aliquando imperet, et non velit, hoc contingit ex hoc quòd non perfectè imperat. Imperfectum autem imperium contingit ex hoc quòd ratio ex diversis partibus movetur ad imperandum vel ad non imperandum; unde fluctuat inter duo, et non perfectè imperat.

Ad *secundum* dicendum, quòd sicut in membris corporalibus quodlibet membrum operatur non sibi soli, sed toti corpori, ut oculus videt toti corpori, ita etiam est in potentiis animæ. Nam intellectus intelligit non solum sibi, sed omnibus potentiis; et voluntas vult non solum sibi, sed omnibus potentiis. Et ideo homo imperat sibi ipsi actum voluntatis, inquantum est intelligens et volens.

Ad *tertium* dicendum, quòd cùm imperium sit actus rationis, ille actus

(1) Secundum substantiam aut entitatem physicam sunt diversi, sed tamen sunt quodammodo

unus, nimirum in genere moris et aliquo simili modo quo partes unitæ sunt unum totum.

imperatur qui rationi subditur (1). Primus autem voluntatis actus ex rationis ordinatione non est (2), sed ex instinctu naturæ, aut superioris causæ, ut supra dictum est (quæst. ix, art. 4). Et ideo non oportet quòd in infinitum procedatur.

ARTICULUS VI. — UTRUM ACTUS RATIONIS IMPERETUR.

De his etiam part. I, quæst. cxii, art. 4 ad 4.

Ad sextum sic proceditur. 1. Videtur quòd actus rationis non possit esse imperatus. Inconveniens enim videtur quòd aliquid imperet sibi ipsi. Sed ratio est quæ imperat, ut supra dictum est (art. 1 hujus quæst.). Ergo rationis actus non imperatur.

2. Præterea, id quod est per essentiam, diversum est ab eo quod est per participationem. Sed potentia cujus actus imperatur à ratione, est « ratio per participationem, » ut dicitur (Ethic. lib. I, cap. 13, versus fin.). Ergo illius potentiae actus non imperatur quæ est « ratio per essentiam. »

3. Præterea, ille actus imperatur qui est in potestate nostra. Sed cognoscere et judicare verum, quod est actus rationis, non est semper in potestate nostra. Non ergo actus rationis potest esse imperatus.

Sed *contra*, id quod libero arbitrio agimus, nostro imperio agi potest. Sed actus rationis exercentur per liberum arbitrium; dicit enim Damascenus (Orth. fid. lib. II, cap. 22) quòd « libero arbitrio homo exquirat, et scrutatur, et judicat, et disponit. » Ergo actus rationis possunt esse imperati.

CONCLUSIO. — Actus rationis quoad exercitium sunt imperati, cùm in nostra sint potestate, sed quoad specificationem non semper sunt imperati; actus videlicet rationis circa ea, quorum est contingens veritas.

Respondeo dicendum quòd quia ratio supra seipsam reflectitur, sicut ordinat de actibus aliarum potentiarum, ita etiam potest ordinare de suo actu (3); unde etiam actus ipsius potest esse imperatus. Sed attendendum est quòd actus rationis potest considerari dupliciter: uno modo quantum ad exercitium actus; et sic actus rationis semper imperari potest, sicut cùm indicitur alicui quòd attendat, et ratione utatur. Alio modo quantum ad objectum, respectu cujus duo actus rationis attenduntur: primò quidem, ut veritatem circa aliquid apprehendat, et hoc non est in potestate nostra; hoc enim contingit per virtutem alicujus luminis vel naturalis vel supernaturalis. Et ideo quantum ad hoc actus rationis non est in potestate nostra, nec imperari potest. Alius autem actus rationis est, dum his quæ apprehendit assentit. Si igitur fuerint talia apprehensa, quibus naturaliter intellectus assentiat, sicut prima principia, assensus talium vel dissensus non est in potestate nostra, sed in ordine naturæ (4); et ideo, propriè loquendo, naturæ imperio subjacet. Sunt autem quædam apprehensa, quæ non adeo convincunt intellectum, quin possit assentire vel dissentire, vel saltem assensum vel dissensum suspendere propter aliquam causam; et in talibus assensus vel dissensus in potestate nostra est, et sub imperio cadit (5).

(1) Hinc sequitur non omnes omnino actus à potentia voluntatis eliciti per rationem imperari.

(2) Non quòd ad primum actum voluntatis nulla præsupponatur intellectus operatio; cùm contrarium colligatur ex part. I, quæst. lxxxii, art. 5 et ex aliis passim, sed sensus est quòd ad actum voluntatis requiritur operatio quidem intellectus veluti simplex rei apprehensio, sed non operatio rationis quæ deliberat.

(3) Seu disponere an et quomodo fiat, sicut disponitur de aliis.

(4) Unde ait B. Thomas: Assensus scientiæ non subijcitur libero arbitrio, quia sciens cogitur ad assentiendum per efficaciam demonstrationis (2 2, quæst. II, art. 7 ad 2).

(5) Ipsum credere, ait B. Thomas, est actus intellectus assentientis veritati divinæ ex imperio voluntatis à Deo motæ per gratiam, et sic subjacet libero arbitrio in ordine ad Deum,

Ad *primum* ergo dicendum, quòd ratio hoc modo imperat sibi ipsi, sicut et voluntas movet seipsam, ut supra dictum est (quæst. ix, art. 3), inquantum scilicet utraque potentia reflectitur supra suum actum, et ex uno in aliud tendit.

Ad *secundum* dicendum, quòd propter diversitatem objectorum, quæ actui rationis subduntur (1), nihil prohibet rationem seipsam participare, sicut in cognitione conclusionum participatur cognitio principiorum.

Ad *tertium* patet responsio ex dictis.

ARTICULUS VII. — UTRUM ACTUS APPETITUS SENSITIVI IMPERETUR.

De his etiam infra, quæst. I, art. 3, et quæst. LVI, art. 4, et De verit. quæst. XXV, art. 4.

Ad septimum sic proceditur. 1. Videtur quòd actus sensitivi appetitûs non sit imperatus. Dicit enim Apostolus (Roman. vii, 19) : *Non enim quod volo bonum, hoc ago* ; et Glossa (Aug. lib. iii cont. Julian. cap. 26) exponit quòd « homo vult non concupiscere, et tamen concupiscit. » Sed concupiscere est actus appetitûs sensitivi. Ergo actus appetitûs sensitivi non subditur imperio nostro.

2. Præterea, materia corporalis soli Deo obedit quantum ad transmutationem formalem, ut habitum est (part. I, quæst. cv, art. 1, et quæst. cx, art. 2). Sed actus appetitûs sensitivi habet quamdam formalem transmutationem corporis, scilicet calorem (2) vel frigus. Ergo actus appetitûs sensitivi non subditur imperio humano.

3. Præterea, proprium motivum appetitûs sensitivi est apprehensum secundum sensum vel imaginationem. Sed non est in potestate nostra semper quòd aliquid apprehendamus sensu vel imaginatione. Ergo actus appetitûs sensitivi non subjacet imperio nostro.

Sed *contra* est quod Gregorius Nyssenus dicit (vel Nemes. lib. De nat. hom. cap. 16, à princ.), quòd « obediens rationi dividitur in duo, in desiderativum et irascitivum, » quæ pertinent ad appetitum sensitivum. Ergo actus appetitûs sensitivi subjacet imperio rationis.

CONCLUSIO. — Actus appetitûs sensitivi quo modo ab animi potestate sunt, rationis imperio subjiciuntur; quo verò modo insequuntur corporis dispositionem, nonnunquam præter rationis imperium fiunt.

Respondeo dicendum quòd secundum hoc aliquis actus imperio nostro subjacet, prout est in potestate nostra, ut supra dictum est (art. præc.). Et ideo ad intelligendum qualiter actus appetitûs sensitivi subdatur imperio rationis, oportet considerare qualiter sit in potestate nostra. Est autem sciendum quòd appetitus sensitivus in hoc differt ab appetitu intellectivo, qui dicitur voluntas, quòd appetitus sensitivus est virtus organi corporalis, non autem voluntas. Omnis autem actus virtutis utentis organo corporali dependet non solum ex potentia animæ, sed etiam ex corporalis organi dispositione; sicut visio ex potentia visiva et qualitate oculi, per quam juvatur vel impeditur. Unde et actus appetitûs sensitivi non solum dependet ex vi appetitiva, sed etiam ex dispositione corporis. Illud autem quod est ex parte potentiae animæ, sequitur apprehensionem. Apprehensio autem imaginationis, cum sit particularis, regulatur ab apprehensione rationis, quæ est universalis, sicut virtus activa particularis à virtute activa universali; et ideo ex ista parte actus appetitûs sensitivi subjacet imperio rationis. Qualitas autem et dispositio corporis non subjacet imperio rationis; et ideo ex hac parte impeditur quin motus sensitivi appetitûs

unde actus fidei potest esse meritorius (4 2, quæst. II, art. 9).

(1) Nicolai : *Actu rationi subduntur.*

(2) Ita cod. Alcan. cum edit. Rom. et Patav. 1698. Garcia, Nicolai, et edit. Patav. an 1742: *Secundum calorem, etc.*

totaliter subdatur imperio rationis. Contingit autem etiam quandoque quòd motus appetitus sensitivi subito concitatur ad apprehensionem imaginationis, vel sensus; et tunc ille motus est præter imperium rationis; quamvis potuisset impediri à ratione, si prævidisset (1). Unde Philosophus dicit (Polit. lib. 1, cap. 3, à med.), quòd « ratio præest irascibili et concupiscibili, non principatu despotico, qui est domini ad servum, sed principatu politico aut regali, qui est ad liberos, qui non totaliter subduntur imperio. »

Ad *primum* ergo dicendum, quòd hoc quod homo vult non concupiscere, et tamen concupiscit, contingit ex dispositione corporis, per quam impeditur appetitus sensitivus ne totaliter sequatur imperium rationis. Unde et Apostolus ibidem subdit : *Videò aliam legem in membris meis repugnantem legi mentis meæ*. Hoc etiam contingit propter subditum motum concupiscentiæ, ut dictum est (in corp. art.).

Ad *secundum* dicendum, quòd qualitas corporalis dupliciter se habet ad actum appetitus sensitivi : uno modo ut præcedens, prout aliquis est aliquid dispositus secundum corpus ad hanc vel illam passionem ; alio modo ut consequens, sicut cum ex ira aliquis incalescit. Qualitas igitur præcedens non subjacet imperio rationis; quia vel est ex natura, vel ex aliqua præcedenti motione, quæ non statim quiescere potest. Sed qualitas consequens sequitur imperium rationis, quia sequitur motum localem cordis, quod diversimodè movetur secundum diversos actus sensitivi appetitus.

Ad *tertium* dicendum, quòd quia ad apprehensionem sensus requiritur sensibile exterius, non est in potestate nostra apprehendere aliquid sensu, nisi sensibili præsentem, cujus præsentia non semper est in potestate nostra. Tunc enim homo potest uti sensu cum voluerit, nisi sit impedimentum ex parte organi. Apprehensio autem imaginationis subjacet ordinationi rationis secundum modum virtutis vel debilitatis imaginativæ potentiæ. Quòd enim homo non possit imaginari quæ ratio considerat, contingit vel ex hoc quòd non sunt imaginabilia, sicut incorporalia; vel propter debilitatem virtutis imaginativæ, quæ est ex aliqua indispositione organi.

ARTICULUS VIII. — UTRUM ACTUS ANIMÆ VEGETABILIS IMPERETUR.

De his etiam infra, quæst. I, art. 5 ad 1, et 2 2. quæst. CXVIII, art. 4 ad 5, et III, quæst. XV, art. 2 ad 4, et quæst. X, art. 2 corp. et Sent. II, dist. 20, art. 2 ad 5, et De ver. quæst. XIII, art. 4 corp. quæst. IV, art. 21 corp. et Eth. lib. I fin.

Ad octavum sic proceditur. 1. Videtur quòd actus vegetabilis animæ imperio rationis subdantur. Vires enim sensitivæ nobiliores sunt viribus animæ vegetabilis. Sed vires animæ sensitivæ subduntur imperio rationis. Ergo multò magis vires animæ vegetabilis.

2. Præterea, homo dicitur minor mundus, quia sic anima est in corpore, sicut Deus in mundo. Sed Deus sic est in mundo, quòd omnia quæ sunt in homine obediunt ejus imperio. Ergo et omnia quæ sunt in homine obediunt imperio rationis, et etiam vires vegetabilis animæ.

3. Præterea, laus et vituperium non contingit nisi in actibus qui subduntur imperio rationis. Sed in actibus nutritivæ et generativæ potentiæ contingit esse laudem et vituperium, et virtutem et vitium; sicut patet in gula et luxuria, et virtutibus oppositis. Ergo actus harum potentiarum subduntur imperio rationis.

(1) Potest fieri quòd aliqua imaginatio omnino inprovisa tam repente exurgat ut ratio non potuerit eam prævidere, ideoque nec impedire. Quo casu motus eam imaginationem se-

quens, ne imperfectè quidem subest imperio rationis, ideoque nec veniale peccatum erit, quamvis fuerit de objecto malo.

Sed *contra* est quod Gregorius Nyssenus (vel Nemesius, lib. De nat. hom. cap. 22) dicit, quòd « id quod non persuadetur à ratione, est nutritivum et generativum. »

CONCLUSIO. — Actus animæ vegetativæ, cùm sequantur appetitum naturalem, nullo pacto imperio rationis subduntur.

Respondeo dicendum quòd actuum quidam procedunt ex appetitu naturali, quidam autem ex appetitu animali vel intellectuali. Omne enim agens aliquo modo appetit finem. Appetitus autem naturalis non consequitur aliquam apprehensionem, sicut sequitur appetitus animalis et intellectualis. Ratio autem imperat per modum apprehensivæ virtutis. Et ideo actus illi qui procedunt ab appetitu intellectivo vel animali, possunt à ratione imperari; non autem actus illi qui procedunt ex appetitu naturali, huiusmodi enim actus sunt vegetabilis animæ. Unde Gregorius Nyssenus dicit (loc. sup. cit.), quòd « vocatur naturale quod generativum et nutritivum. » Et propter hoc actus vegetabilis animæ non subduntur imperio rationis.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd quantò aliquis actus est immaterialior, tantò est nobilior et magis subditus imperio rationis. Unde ex hoc ipso quòd vires animæ vegetabilis non obediunt rationi, apparet has vires infimas esse.

Ad *secundum* dicendum, quòd similitudo attenditur quantum ad aliquid, quia scilicet sicut Deus movet mundum, ita anima movet corpus; non autem quantum ad omnia. Non enim anima creavit corpus ex nihilo, sicut Deus mundum, propter quod totaliter subditur ejus imperio.

Ad *tertium* dicendum, quòd virtus et vitium, laus et vituperium, non debentur ipsis actibus nutritivæ vel generativæ potentiae, quæ sunt digestio et formatio corporis humani; sed actibus sensitivæ partis ordinatis ad actus generativæ vel nutritivæ, putà in concupiscendo delectationem cibi et venereorum, et utendo secundum quod oportet, vel non secundum quod oportet.

ARTICULUS IX. — UTRUM ACTUS EXTERIORUM MEMBRORUM IMPERENTUR.

De his etiam part. I, quæst. LXXI, art. 5 ad 2, et 2 2, quæst. CLXVIII, art. 4 corp. et Sent. II, dist. 40, quæst. 1, art. 2 ad 5, et De ver. quæst. XV, art. 4 ad 5, art. 5 ad 44, et De malo, quæst. VII, art. 2 ad 13.

Ad nonum sic proceditur. 1. Videtur quòd membra corporis non obediant rationi quantum ad actus suos. Constat enim quòd membra corporis magis distant à ratione quàm vires animæ vegetabilis. Sed vires animæ vegetabilis non obediunt rationi, ut dictum est (art. præc.). Ergo multò minùs membra corporis.

2. Præterea, cor est principium motùs animalis. Sed motus cordis non subditur imperio rationis; dicit enim Gregorius Nyssenus (vel Nemes. lib. De nat. hom. cap. 22), quòd « pulsativum non est persuasibile ratione. » Ergo motus membrorum corporalium non subjacet imperio rationis.

3. Præterea, Augustinus dicit (De civ. Dei, lib. XIV, cap. 16, à med.), quòd « motus membrorum genitalium aliquando importunus est nullo præsente (1); aliquando autem destituit inhiantem, et cùm in animo concupiscentia ferveat, friget in corpore. » Ergo motus membrorum non obediunt rationi.

Sed *contra* est quod Augustinus dicit (Confess. lib. VIII, cap. 9, parum à princ.): « Imperat animus ut moveatur manus, et tanta est facilitas ut vix à servitio discernatur imperium. »

CONCLUSIO. — Membra illa, quibus opera sensitivæ partis exercentur, imperio rationis subduntur; quæ verò naturalium virium motum suscipiunt, minimè subijciuntur rationis imperio.

(1) Nicolai legit: *nullo poscente*.

Respondeo dicendum quòd membra corporis sunt organa quædam potentiarum animæ. Unde eo modo quo potentie animæ se habent ad hoc quòd obediant rationi, hoc modo se habent etiam corporis membra. Quia igitur vires sensitivæ subduntur imperio rationis, non autem vires naturales, ideo omnes motus membrorum quæ moventur à potentiis sensitivis, subduntur imperio rationis; motus autem membrorum qui consequuntur vires naturales, non subduntur imperio rationis.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd membra non movent seipsa, sed moventur per potentias animæ; quarum quædam sunt rationi viciniore quàm vires animæ vegetabilis.

Ad *secundum* dicendum, quòd in his quæ ad intellectum et voluntatem pertinent, primum invenitur id quod est secundum naturam, ex quo alia derivantur; ut à cognitione principiorum naturaliter notorum cognitio conclusionum, et à voluntate finis naturaliter desiderati derivatur electio eorum quæ sunt ad finem. Ita etiam in corporalibus motibus principium est secundum naturam; principium autem corporalis motus est à motu cordis: unde motus cordis secundum naturam est, et non secundum voluntatem. Consequitur enim, sicut per se accidens, vitam, quæ est ex unione corporis et animæ; sicut motus gravium et levium consequitur formam substantialem ipsorum. Unde et à generante moveri dicuntur, secundum Philosophum (Phys. lib. viii, text. 29 et seq.): et propter hoc motus iste vitalis dicitur. Unde Gregorius Nyssenensis dicit (loc. cit. in arg.), quòd « sicut generativum et nutritivum non obedit rationi, ita nec pulsativum, quod est vitale. » Pulsativum autem appellat motum cordis, qui manifestatur per venas pulsátiles.

Ad *tertium* dicendum, quòd, sicut Augustinus dicit (De civ. Dei, loc. cit. in arg.), hoc quòd motus genitalium membrorum rationi non obedit, est ex poena peccati; ut scilicet anima suæ inobedientiæ ad Deum in illo præcipuè membro poenam patiatur, per quod peccatum originale ad posterum traducitur. Sed quia per peccatum primi parentis, ut infra dicitur (quæst. lxxxv, art. 1 et 3), natura est sibi relicta, subtracto supernaturali dono, quod homini divinitus erat collatum; ideo consideranda est ratio naturalis, quare motus huiusmodi membrorum specialiter rationi non obedit. Cujus causam assignat Aristoteles in libro De causis motus animalium (seu De communi animal. motione, cap. 11, à med.), dicens involuntarios esse motus cordis et membri pudendi, scilicet quia ex aliqua apprehensione huiusmodi membra commoventur, inquantum scilicet intellectus et phantasia repræsentat aliqua ex quibus consequuntur passionem animæ, ad quas consequitur motus horum membrorum. Non tamen moventur secundum jussum rationis aut intellectus, quia scilicet ad motum horum membrorum requiritur aliqua alteratio naturalis, scilicet caliditatis et frigiditatis; quæ quidem alteratio non subjacet imperio rationis. Specialiter autem hoc accidit in his duobus membris, quia utrumque istorum membrorum est quasi quoddam animal separatum, inquantum est principium vite; principium autem est virtute totum. Cor enim principium est sensuum; et ex membro genitali virtus exit seminalis, quæ est virtute totum animal; et ideo habent proprios motus naturaliter, quia principia oportet esse naturalia, ut dictum est (in solut. ad 2).

QUÆSTIO XVIII.

DE BONITATE ET MALITIA HUMANORUM ACTUUM IN GENERALI, IN UNDECIM ARTICULOS DIVISA.

Post hoc considerandum est de bonitate et malitia humanorum actuum; et primò, quomodo actio humana sit bona vel mala; secundò de his quæ consequuntur ad bonitatem vel malitiam humanorum actuum, puta meritum vel demeritum, peccatum et culpa. — Circa primum occurrit triplex consideratio. Prima est de bonitate et malitia humanorum actuum in generali. Secunda de bonitate et malitia interiorum actuum. Tertia de bonitate et malitia exteriorum actuum. — Circa primum quæruntur undecim: 1° Utrum omnis actio sit bona, vel aliqua sit mala. — 2° Utrum actio hominis habeat quòd sit bona vel mala ex objecto. — 3° Utrum hoc habeat ex circumstantia. — 4° Utrum hoc habeat ex fine. — 5° Utrum aliqua actio hominis sit bona vel mala in sua specie. — 6° Utrum actus habeat speciem boni vel mali ex fine. — 7° Utrum species quæ est ex fine, contineatur sub specie quæ est ex objecto, sicut sub genere, aut è converso. — 8° Utrum sit aliquis actus indifferens secundum suam speciem. — 9° Utrum aliquis actus sit indifferens secundum individuum. — 10° Utrum aliqua circumstantia constituat actum moralem in specie boni, vel mali. — 11° Utrum omnis circumstantia agens bonitatem vel malitiam, constituat actum moralem in specie boni vel mali.

ARTICULUS I. — UTRUM OMNIS HUMANA ACTIO SIT BONA, VEL ALIQUA MALA (1).

De his etiam infra, art. 2 corp. et quæst. LXXIII, art. 7 ad 1, et De malo, quæst. II, art. 2, et III, et V corp.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quòd omnis actio hominis sit bona, et nulla sit mala. Dicit enim Dionysius (De div. nomin. cap. 4, p. 4, lect. 22), quòd « malum non agit nisi virtute boni. » Sed virtute boni non fit malum. Ergo nulla actio est mala.

2. Præterea, nil agit nisi secundum quòd est actu. Non est autem aliquid malum secundum quòd est actu, sed secundum quòd potentia privatur actu; inquantum autem potentia perficitur per actum, est bonum, ut dicitur (Metaph. lib. IX, text. 19 et 20). Nihil ergo agit inquantum est malum, sed solum inquantum est bonum. Omnis ergo actio est bona, et nulla mala.

3. Præterea, malum non potest esse causa nisi per accidens, ut patet per Dionysium (De div. nom. cap. 4, p. 4, lect. 23). Sed omnis actionis est aliquid per se effectus. Nulla ergo actio est mala, sed omnis actio est bona.

Sed *contra* est quod Dominus dicit (Joan. III, 20): *Omnis qui malè agit, odit lucem*. Est ergo aliqua actio hominis mala.

CONCLUSIO. — Quia de ratione boni est ipsa essendi plenitudo, non omnis hominis actio simpliciter bona dici potest; sed quantum deest illi de plenitudine essendi, quæ debetur actioni humanæ, tantum à bonitate deficit, et sic dicitur mala.

Respondeo dicendum quòd de bono et malo in actionibus oportet loqui sicut de bono et malo in rebus, eò quòd unaquæque res talem actionem producit, qualis est ipsa (2). In rebus autem unumquodque tantum habet de bono, quantum habet de esse; bonum enim et ens convertuntur, ut dictum est (part. I, quæst. V, art. 3). Solus autem Deus habet totam plenitudinem sui esse secundum aliquid unum et simplex; unaquæque res verò

(1) Lutherus et Calvinus et alii quidam hæretici ausi fuerunt dogmatizare omnia opera etiam justorum esse peccata mortalia; sed ad fidem pertinet neque omnia justorum opera esse peccata; neque omnem humanam actionem esse

malam; ut patet ex concil. Trid. sess. VI, cap. 7.

(2) Vel secundum naturam, vel secundum habitum, quasi proximum et proprium agendi principium, cui proinde conformari actio debet.

aliam habet plenitudinem essendi sibi convenientem secundum diversa (1). Unde in aliquibus contingit quod quantum ad aliquid habent esse, et tamen eis aliquid deficit ad plenitudinem essendi eis debitam; sicut ad plenitudinem esse humani requiritur quod sit quoddam compositum ex anima et corpore, habens omnes potentias et instrumenta cognitionis et motus; unde si aliquid horum deficiat alicui homini, deficit ei aliquid de plenitudine sui esse. Quantum igitur habet de esse, tantum habet de bonitate: inquantum verò aliquid ei deficit de plenitudine essendi, intantum deficit à bonitate, et dicitur malum; sicut homo cæcus habet de bonitate quod vivit, et malum est ei quod caret visu. Si verò nihil haberet de entitate vel bonitate, neque malum neque bonum dici posset. Sed quia de ratione boni est ipsa plenitudo essendi, siquidem alicui aliquid defuerit de debita essendi plenitudine, non dicitur simpliciter bonum, sed secundum quid, inquantum est ens; poterit tamen dici simpliciter ens, et secundum quid non ens, ut dictum est (part. I, quæst. v, art. 1 ad 1). Sic igitur dicendum est quod omnis actio, inquantum habet aliquid de esse, intantum habet de bonitate. Inquantum verò deficit ei aliquid de plenitudine essendi quæ debetur actioni humanæ, intantum deficit à bonitate, et sic dicitur mala; putà si deficiat ei vel determinata quantitas secundum rationem (2), vel debitus locus, vel aliquid hujusmodi.

Ad *primum* ergo dicendum, quod malum agit in virtute boni deficientis. Si enim nihil esset ibi de bono, neque esset ens, neque agere posset; si autem non esset deficiens, non esset malum. Unde et actio causata est quoddam bonum deficiens, quia secundum quid est bonum, simpliciter autem malum.

Ad *secundum* dicendum, quod nihil prohibet aliquid esse secundum quid in actu, unde agere possit, et secundum aliud privari actu, unde causet deficientem actionem; sicut homo cæcus actu habet virtutem gressivam, per quam ambulare potest; sed inquantum caret visu, qui dirigit in ambulando, patitur defectum in ambulando, dum ambulat cespitando.

Ad *tertium* dicendum, quod actio mala potest habere aliquem effectum per se, secundum id quod habet de bonitate et entitate; sicut adulterium est causa generationis humanæ, inquantum habet commixtionem maris et feminæ, non autem inquantum caret ordine rationis.

ARTICULUS II. — UTRUM ACTIO HOMINIS HABEAT BONITATEM VEL MALITIAM EX OBJECTO.

De his etiam infra, quæst. XIX, art. 1 et 2 corp. et quæst. XXI, art. 4 corp. et Sent. II, dist. 36, art. 5 corp.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quod actio non habeat bonitatem vel malitiam ex objecto. Objectum enim actionis est res. In rebus autem non est malum, sed in usu peccantium; ut Augustinus dicit (De doctr. christ. lib. III, cap. 12, parum à princ.). Ergo actio humana non habet bonitatem vel malitiam ex objecto.

3. Præterea, objectum comparatur ad actionem ut materia. Bonitas autem rei non est ex materia, sed magis ex forma quæ est actus. Ergo bonum et malum non est in actibus ex objecto.

3. Præterea, objectum potentiæ activæ comparatur ad actionem sicut ef-

(1) Seu transposita constructione, *plenitudinem essendi sibi convenientem habet secundum diversa*.

(2) Hinc dici potest cum communi theologorum quod bonitas moralis actus humani con-

sistit in quadam conformitate et convenientia actus liberi cum recta ratione et lege, ita ut ille actus dicatur bonus, qui est conformis legi et rationi, ut ait Liguori (De act. hum. art. IV, n° 34).

fectus ad causam. Sed bonitas causæ non dependet ex effectu, sed magis à converso. Ergo actio humana non habet bonitatem vel malitiam ex objecto.

Sed *contra* est quod dicitur (Oseæ ix, 10) : *Facti sunt abominabiles, sicut ea quæ dilexerunt*. Fit autem homo Deo abominabilis propter malitiam suæ operationis. Ergo malitia operationis est secundum objecta mala quæ homo diligit; et eadem ratio est de bonitate actionis.

CONCLUSIO. — Sicut prima rei naturalis bonitas est ex forma, quæ dat speciem rei, ita prima bonitas moralis est ex objecto convenienti : et simili modo de malitia morali censendum est.

Respondeo dicendum quòd, sicut dictum est (art. præc.), bonum et malum actionis, sicut et cæterarum rerum, attenditur ex plenitudine essendi vel defectu ipsius. Primum autem quod ad plenitudinem essendi pertinere videtur, est id quod dat rei speciem. Sicut autem res naturalis habet speciem ex sua forma, ita actio habet speciem ex objecto, sicut et motus ex termino. Et ideo sicut prima bonitas rei naturalis attenditur ex sua forma, quæ dat speciem ei, ita et prima bonitas actûs moralis attenditur ex objecto convenienti (1), unde et à quibusdam vocatur bonum ex genere, putà uti re suâ. Et sicut in rebus naturalibus primum malum est, si res generata non consequitur formam specificam, putà si non generetur homo, sed aliquid loco hominis; ita primum malum in actionibus moralibus est quod est ex objecto, sicut accipere aliena; et dicitur malum ex genere, genere pro specie accepto (2), eo modo loquendi quo dicimus humanum genus totam humanam speciem.

Ad primum ergo dicendum, quòd licèt res exteriores sint in seipsis bonæ, tamen non semper habent debitam proportionem ad hanc vel illam actionem; et ideo, inquantum considerantur ut objecta talium actionum, non habent rationem boni.

Ad secundum dicendum, quòd objectum non est materia *ex qua*, sed materia *circa quam* (3); et habet quodammodo rationem formæ, inquantum dat speciem.

Ad tertium dicendum, quòd non semper objectum actionis humanæ est objectum activæ potentiæ. Nam appetitiva potentia est quodammodo passiva, inquantum movetur ab appetibili; et tamen est principium humanorum actuum. Neque etiam potentialium activarum objecta semper habent rationem effectûs, sed quando jam sunt transmutata, sicut alimentum transmutatum est effectus nutritivæ potentiæ; sed alimentum nondum transmutatum comparatur ad potentiam nutritivam sicut materia circa quam operatur. Ex hoc autem quòd objectum est aliquo modo effectus potentiæ activæ, sequitur quòd sit terminus actionis ejus, et per consequens quòd det ei formam et speciem; motus enim habet speciem à terminis. Et quamvis etiam bonitas actionis non causetur ex bonitate effectûs, tamen ex hoc dicitur actio bona, quòd bonum effectum inducere potest; et ita ipsa proportio actionis ad effectum est ratio bonitatis ipsius.

(1) Hinc objectum ex quo bonitas aut malitia actûs moralis desumitur, non est ipsa res in se et absolutè considerata, sed est illa ut importans ordinem et respectum ad rationem cui est consentanea vel dissentanea.

(2) Ab objecto desumitur bonitas specifica eo quòd actioni sit essentialis; quæ etiam vocari solet bonitas prima seu primaria.

(3) Materia ex qua est id ex quo sive permanente, sive transeunte, aliquid efficitur, ut lignum ex quo cathedra. Materia circa quam est res ea in cujus contemplatione, productione, vel directione versatur habitus, ut mentis operationes sunt objectum logica.

ARTICULUS III. — UTRUM ACTIO HOMINIS SIT BONA VEL MALA EX CIRCUMSTANTIA (1).

De his etiam infra, quæst. XLII, art. 6 corp. et De malo, quæst. II, art. 3 corp. et quæst. VII, art. 4 corp. et quodl. IV, art. 46 corp. et Sent. II, dist. 56, art. 5 corp.

Ad tertium sic proceditur. 1. Videtur quòd actio non sit bona vel mala ex circumstantia. Circumstantiæ enim circumstant actum sicut extra ipsum existentes, ut dictum est (quæst. VII, art. 1). Sed bonum et malum sunt in ipsis rebus, ut dicitur (Metaph. lib. VI, text. 8). Ergo actio non habet bonitatem vel malitiam ex circumstantia.

2. Præterea, bonitas vel malitia actûs maximè consideratur in doctrina morum. Sed circumstantiæ, cùm sint quædam accidentia actuum, videntur esse præter considerationem artis; quia « nulla ars considerat id quod est per accidens, » ut dicitur (Metaph. lib. VI, text. 4). Ergo bonitas vel malitia actionis non est ex circumstantia.

3. Præterea, id quod convenit alicui secundum suam substantiam, non attribuitur ei ut aliquod accidens. Sed bonum et malum convenit actioni secundum suam substantiam; quia actio ex suo genere potest esse bona vel mala, ut dictum est (art. præc.). Ergo non convenit actioni ex circumstantia quòd sit bona vel mala.

Sed *contra* est quod Philosophus dicit (Ethic. lib. II, cap. 6), quòd « virtuosus operatur secundum quod oportet, et quando oportet, et secundum alias circumstantias. » Ergo è contrario vitiosus secundum unumquodque vitium operatur, quando non oportet, ubi non oportet, et sic de aliis circumstantiis. Ergo actiones humanæ secundum circumstantias sunt bonæ vel malæ.

CONCLUSIO. — Sicut res naturales non modò ex suis substantialibus formis perfectionem sortiuntur, verum etiam ex accidentibus supervenientibus: ita et humani actus non solum ex objectis, verum etiam ex circumstantiis boni vel mali esse dicuntur.

Respondeo dicendum quòd in rebus naturalibus non invenitur tota plenitudo perfectionis quæ debetur eis ex forma substantiali quæ dat speciem, sed multum superadditur ex supervenientibus accidentibus; sicut in homine ex figura, ex colore, et sic de aliis: quorum si aliquod desit ad decentem habitudinem, consequitur malum. Ita etiam est in actione. Nam plenitudo bonitatis ejus non tota consistit in sua specie, sed aliquid additur ex his quæ adveniunt tanquam accidentia quædam; et hujusmodi sunt circumstantiæ debitæ. Unde si aliquid desit quod requiratur ad debitas circumstantias, erit actio mala.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd circumstantiæ sunt extra actionem, in quantum non sunt de essentia actionis; sunt tamen in ipsa actione, velut quædam accidentia ejus; sicut et accidentia quæ sunt in substantiis naturalibus, sunt extra essentias earum.

Ad *secundum* dicendum, quòd non omnia accidentia per accidens se habent ad sua subjecta: sed quædam sunt per se accidentia (2), quæ in unaquaque arte considerantur; et per hunc modum considerantur circumstantiæ actuum in doctrina morali.

Ad *tertium* dicendum, quòd cùm bonum convertatur cum ente, sicut ens

(1) Circumstantiæ sunt vel personæ quæ sæpe addit novam speciem malitiæ, vel loci, ut furari in loco sacro quæ speciem mutat, et sic de aliis circumstantiis temporis, modi, auxiliorum seu instrumentorum.

(2) Accidentia per se sunt illa quæ ex natura sua, vel ex conditione operis, vel ex intentione operantis, important ordinem ad id cuius sunt accidentia. Accidentia verò per accidens sunt ea quæ omninò fortuitè accidunt.

dicatur secundum substantiam et secundum accidens, ita et bonum attribuitur alicui et secundum esse suum essentiale et secundum esse accidentale, tam in rebus naturalibus quam in actionibus moralibus.

ARTICULUS IV. — UTRUM ACTIO HUMANA SIT BONA VEL MALA EX FINE (1).

De his etiam infra, quæst. LXXIII, art. 1 ad 1.

Ad quartum sic proceditur. 1. Videtur quod bonum et malum in actibus humanis non sint ex fine. Dicit enim Dionysius (De div. nom. cap. 4, p. 4, aliquant. à princ. lect. 14), quod « nihil respiciens ad malum operatur. » Si igitur ex fine derivaretur operatio bona vel mala, nulla actio esset mala; quod patet esse falsum.

2. Præterea, bonitas actus est aliquid in ipso existens; finis autem est causa extrinseca. Non ergo secundum finem dicitur actio bona vel mala.

3. Præterea, contingit aliquam bonam operationem ad malum finem ordinari, sicut cum aliquis dat eleemosynam propter inanem gloriam; et è converso aliquam malam operationem ordinari ad bonum finem, sicut cum quis furatur, ut det pauperi. Non ergo est ex fine actio bona vel mala.

Sed *contra* est quod Boetius dicit (Topic. implic. lib. III, cap. 1, non procul à princ.), quod « cujus finis bonus est, ipsum quoque bonum est; et cujus finis malus est, ipsum quoque malum est. »

CONCLUSIO. — Actiones humanæ sicut ex fine dependent, ita præter absolutam bonitatem quam ex se habent, et eam quam ex objecto vel ex circumstantiis, ex fine quoque bonitatem vel malitiam suscipiunt.

Respondeo dicendum quod eadem est dispositio rerum in bonitate et in esse. Sunt enim quædam, quorum esse ex alio non dependet; et in his sufficit considerare ipsum eorum esse absolutè. Quædam verò sunt, quorum esse dependet ab alio; unde oportet quod considerentur per considerationem ad causam à qua dependent. Sicut autem esse rei dependet ab agente et forma; sic bonitas rei dependet à fine. Unde in personis divinis, quæ non habent bonitatem dependentem ab alio, non consideratur aliqua ratio bonitatis ex fine. Actiones autem humanæ, et alia quorum bonitas dependet ab alio, habent rationem bonitatis ex fine à quo dependent, præter bonitatem absolutam quæ in eis existit. Sic igitur in actione humana bonitas quadruplex considerari potest: una quidem secundum genus, prout scilicet est actio; quia quantum habet de actione et entitate, tantum habet de bonitate, ut dictum est (art. 1 hujus quæst.); alia verò secundum speciem, quæ accipitur secundum objectum conveniens; tertia secundum circumstantias, quasi secundum accidentia quædam; quarta autem secundum finem, quasi secundum habitudinem ab bonitatis causam.

Ad *primum* ergo dicendum, quod bonum, ad quod aliquis respiciens operatur, non semper est verum bonum, sed quandoque verum bonum, et quandoque apparens; et secundum hoc ex fine sequitur actio mala.

Ad *secundum* dicendum, quod quamvis finis sit causa extrinseca, tamen debita proportio ad finem et relatio in ipsum inhæret actioni.

Ad *tertium* dicendum, quod nihil prohibet actioni habenti unam prædictarum bonitatum deesse aliam; et secundum hoc contingit actionem quæ est bona secundum speciem suam, vel secundum circumstantias, ordinari ad finem malum, vel è converso. Non tamen est actio bona simpliciter, nisi omnes bonitates concurrant: quia « quilibet singularis defectus causat

(1) Docet D. Thomas finem esse principium moralitatis, sed hic sermo non est de fine intrinseco operis quod coincidit cum objecto de quo dictum est (art. 2), sed de fine extrinseco

operantis, qui quatenus convenit vel disconvenit cum regulis morum dicitur bonus, aut malus moraliter.

malum; bonum autem causatur ex integra causa, » ut Dionysius dicit (De div. nom. cap. 4, post med. lect. 22).

ARTICULUS V — UTRUM ALIQUA ACTIO HUMANA SIT BONA VEL MALA IN SUA SPECIE (1).

De his etiam De malo, quæst. II, art. 4 ad 5, et art. 5 corp.

Ad quintum sic proceditur. 1. Videtur quod actus morales non differant specie secundum bonum et malum. Bonum enim et malum in actibus invenitur conformiter rebus, ut dictum est (art. 1 hujus quæst.). Sed in rebus bonum et malum non diversificant speciem; idem enim specie est homo bonus et malus. Ergo neque etiam bonum et malum in actibus diversificant speciem.

2. Præterea, malum, cum sit privatio, est quoddam non ens. Sed non ens non potest esse differentia, secundum Philosophum (Metaph. lib. III, text. 10). Cum ergo differentia constituat speciem, videtur quod aliquis actus ex hoc quod est malus, non constituatur in aliqua specie: et ita bonum et malum non diversificant speciem humanorum actuum.

3. Præterea, diversorum actuum secundum speciem diversi sunt effectus. Sed idem specie effectus potest consequi ex actu bono et malo; sicut homo generatur ex adulterio et ex matrimoniali concubitu. Ergo actus bonus et malus non differunt specie.

4. Præterea, bonum et malum dicitur in actibus quandoque secundum circumstantiam, ut dictum est (art. 3 hujus quæst.). Sed circumstantia, cum sit accidens, non dat speciem actui. Ergo actus humani non differunt specie propter bonitatem et malitiam.

Sed *contra*, secundum Philosophum (Ethic. lib. II, cap. 1 et 2), « similes habitus similes actus reddunt. » Sed habitus bonus et malus differunt specie, ut liberalitas et prodigalitas. Ergo et actus bonus et malus differunt specie.

CONCLUSIO. — Cum actus speciem habeat ex objecto, cujus bonum et malum differentie sunt, manifestum est actum bonum et malum differre specie.

Respondeo dicendum quod omnis actus speciem habet ex suo objecto, sicut supra dictum est (quæst. I, art. 3, et art. 3 hujus quæst.). Unde oportet quod aliqua differentia objecti faciat diversitatem speciei in actibus. Est autem considerandum quod aliqua differentia objecti facit differentiam speciei in actibus, secundum quod referuntur ad unum principium activum, quæ non facit differentiam in actibus, secundum quod referuntur ad aliud principium activum; quia nihil quod est per accidens constituit speciem, sed solum quod est per se. Potest autem aliqua differentia objecti esse per se in comparatione ad unum activum principium, et per accidens in comparatione ad aliud; sicut cognoscere colorem et sonum per se differunt per comparisonem ad sensum, non autem per comparisonem ad intellectum. In actibus autem bonum et malum dicitur per comparisonem ad rationem; quia, ut Dionysius dicit (De div. nom. cap. 4, p. 4, à med. lect. 21), « bonum hominis est secundum rationem esse, malum autem quod est præter rationem. » Unicuique enim rei est bonum quod convenit ei secundum suam formam; et malum quod est ei præter ordinem suæ formæ. Patet ergo quod differentia boni et mali circa objectum considerata comparatur per se ad rationem, scilicet secundum quod objectum est ei conve-

(1) Id est utrum bonum et malum faciant diversam speciem actus moralis. Sensus ille manifestus est tum ex responsione ad 1 et 2, tum

ex fin. corp. quo sic concluditur: « Unde manifestum est quod bonum et malum diversificant speciem in actibus moralibus. »

niens vel non conveniens (1). Dicuntur autem aliqui actus humani vel morales, secundum quod sunt à ratione. Unde manifestum est quod bonum et malum diversificant speciem in actibus moralibus; differentiae enim per se diversificant speciem.

Ad *primum* ergo dicendum, quod etiam in rebus naturalibus bonum et malum, quod est secundum naturam et contra naturam, diversificant speciem naturæ; corpus enim mortuum et corpus vivum non sunt ejusdem speciei. Et similiter bonum inquantum est secundum rationem, et malum inquantum est præter rationem, diversificant speciem moris.

Ad *secundum* dicendum, quod malum importat privationem non absolutam, sed consequentem talem potentiam. Dicitur enim malus actus secundum suam speciem, non ex eo quod nullum habeat objectum, sed quia habet objectum non conveniens rationi, sicut tollere aliena. Unde, inquantum objectum est aliquid positivè (2), potest constituere speciem mali actus.

Ad *tertium* dicendum, quod actus conjugalis et adulterium, secundum quod comparantur ad rationem, differunt specie, et habent effectus specie differentes; quia unum eorum meretur laudem et præmium; aliud, vituperium et poenam. Sed secundum quod comparantur ad potentiam generativam, non differunt specie, et sic habent unum effectum secundum speciem.

Ad *quartum* dicendum, quod circumstantia quandoque sumitur ut differentia essentialis objecti, secundum quod ad rationem comparatur; et tunc potest dare speciem actui morali; et hoc oportet esse, quandocumque circumstantia transmutat actum de bonitate in malitiam; non enim circumstantia faceret actum malum, nisi per hoc quod rationi repugnat.

ARTICULUS VI. — UTRUM ACTUS HABEAT SPECIEM BONI VEL MALI EX FINE.

De his etiam infra, quæst. XIX, art. 4, et Sent. II, dist. 40, art. 4.

Ad sextum sic proceditur. 1. Videtur quod bonum et malum quod est ex fine, non diversificet speciem in actibus. Actus enim habent speciem ex objecto. Sed finis est præter rationem objecti. Ergo bonum et malum quod est ex fine, non diversificat speciem actus.

2. Præterea, id quod est per accidens, non constituit speciem, ut dictum est (art. præc.). Sed accidit alicui actui quod ordinetur ad aliquem finem, sicut quod aliquis det eleemosynam propter inanem gloriam. Ergo secundum bonum et malum quod est ex fine, non diversificantur actus secundum speciem.

3. Præterea, diversi actus secundum speciem ad unum finem ordinari possunt; sicut ad finem inanis gloriæ ordinari possunt actus diversarum virtutum, et diversorum vitiorum. Non ergo bonum et malum quod accipitur secundum finem, diversificat speciem actuum.

Sed *contra* est quod supra ostensum est (quæst. I, art. 3), quod actus humani habent speciem à fine. Ergo bonum et malum quod accipitur secundum finem, diversificat speciem actuum.

CONCLUSIO. — Bonitas vel malitia humanos actus morales specie distinguens, etiam ex fine, qui proprium objectum actus interioris voluntatis est, sumi debet.

Respondeo dicendum quod aliqui actus dicuntur humani inquantum sunt voluntarii, sicut supra dictum est (quæst. I, art. 1). In actu autem voluntario invenitur duplex actus, scilicet actus interior voluntatis, et actus

(1) Ut patet ex adulterio et actu conjugali qui differunt specie tantummodo, quia unus est rationi rectæ conformis et alter difformis.

(2) Jam antea dictum est: Malum quod est

differentia constitutiva in moralibus est quoddam bonum adjunctum privationi alterius boni (part. I, quæst. XLVIII, art. 4 ad 2).

exterior. Et uterque horum actuum habet suum objectum. Finis autem propriè est objectum interioris actûs voluntarij; id autem circa quod est actio exterior, est objectum ejus. Sicut igitur actus exterior accipit speciem à fine sicut à proprio objecto. Id autem quod est ex parte voluntatis, se habet ut formale ad id quod est ex parte exterioris actûs; quia voluntas utitur membris ad agendum sicut instrumentis, neque actus exteriores habent rationem moralitatis, nisi inquantum sunt voluntarij. Et ideo actus humani species formaliter consideratur secundum finem; materialiter autem secundum objectum exterioris actûs (1). Unde Philosophus dicit (Ethic. lib. v, cap. 2, post princ.), quòd « ille qui furatur ut committat adulterium, est per se loquendo magis adulter quàm fur (2). »

Ad *primum* ergo dicendum, quòd finis habet rationem objecti, ut dictum est (in corp. et quæst. i, art. 3).

Ad *secundum* dicendum, quòd ordinari ad talem finem, etsi accadat exteriori actui (3), non tamen accedit actui interiori voluntatis, qui comparatur ad exteriorem sicut formale ad materiale.

Ad *tertium* dicendum, quòd quando multi actus specie differentes ordinantur ad unum finem, est quidem diversitas speciei ex parte exteriorum actuum, sed unitas speciei ex parte actûs interioris.

ARTICULUS VII. — UTRUM SPECIES BONITATIS QUÆ EST EX FINE, CONTINEATUR SUB SPECIE QUÆ EST EX OBJECTO, SICUT SUB GENERE, VEL È CONVERSO.

De his etiam 22, quæst. xi, art. 4 ad 2.

Ad septimum sic proceditur. 1. Videtur quòd species bonitatis quæ est ex fine, contineatur sub specie bonitatis quæ est ex objecto, sicut species sub genere, putà cum aliquis vult furari, ut det eleemosynam. Actus enim habet speciem ex objecto, ut dictum est (art. præc. et 2 hujus quæst. et quæst. i, art. 3). Sed impossibile est quòd aliquid contineatur in aliqua alia specie quæ sub propria specie non continetur (4), quia idem non potest esse in diversis speciebus non subalternis. Ergo species quæ est ex fine, continetur sub specie quæ est ex objecto.

2. Præterea, semper ultima differentia constituit speciem specialissimam. Sed differentia quæ est ex fine, videtur esse posterior quàm differentia quæ est ex objecto, quia finis habet rationem ultimi. Ergo species quæ est ex fine continetur sub specie quæ est ex objecto, sicut species specialissima.

3. Præterea, quantò aliqua differentia est magis formalis, tantò magis est specialis; quia differentia comparatur ad genus, ut forma ad materiam. Sed species quæ est ex fine est formalior eà quæ est ex objecto, ut dictum est (art. præc.). Ergo species quæ est ex fine continetur sub specie quæ est ex objecto, sicut species specialissima sub genere subalterno.

Sed *contra*, cujuslibet generis sunt determinatæ differentiæ. Sed actus ejusdem speciei ex parte objecti potest ad infinitos fines ordinari, putà fur-

(1) Formaliter idem hic valet quòd secundum speciem magis principalem; materialiter verò idem est quòd secundum speciem minus principalem; quæ nimirum desumitur ex propria materia actûs.

(2) Materialiter enim et velut quoddam medium ad adulterium, vult furtum; formaliter autem seu magis principaliter vult adulterium.

(3) Sive consideretur secundum se præcisè, quia potest non ordinari ad hunc finem, sive

prout subest interiori et jam ad ejus finem determinatus esse supponitur, quia hæc determinatio non ex natura sui, sed intrinsecùs ei convenit ratione interioris actûs à quo ad illum finem determinatè ordinatur.

(4) Ita edit. Rom. Cod. Alcan., quæ sub propria aliqua specie non contineatur. Theologi, Nicolai, et edit. Patav., quod sub propria specie continetur. Vide solutionem.

tum ad infinita bona vel mala. Ergo species quæ est ex fine, non continetur sub specie quæ est ex objecto, sicut sub genere.

CONCLUSIO. — Species moralis actûs ex fine accepta, non continetur sub specie actûs ex objecto specificati, sicut sub genere, sed est in distinctis speciebus (1).

Respondeo dicendum quòd objectum exterioris actûs dupliciter potest se habere ad finem voluntatis : uno modo sicut per se ordinatum ad ipsum, sicut bene pugnare per se ordinatur ad victoriam; alio modo per accidens, sicut accipere rem alienam per accidens ordinatur ad dandum eleemosynam. Oportet autem, ut Philosophus dicit (Metaph. lib. VII, text. 43), quòd differentiæ dividentes aliquod genus, et constituentes speciem illius generis, per se dividant illud; si autem per accidens, non rectè procedit divisio, putà si quis dicat : « Animalium aliud rationale, aliud irrationale; et animalium irrationalium aliud alatum, aliud non alatum, » est incompetens divisio. Alatum enim et non alatum non sunt per se determinativa ejus quod est irrationale. Oportet autem sic dividere : « Animalium aliud habens pedes, aliud non habens pedes; et habentium pedes aliud habet duos, aliud quatuor, aliud multos; » hæc enim per se determinant priorem differentiam. Sic igitur quando objectum non est per se ordinatum ad finem, differentia specifica quæ est ex objecto, non est per se determinativa ejus quæ est ex fine, nec è converso. Unde una istarum specierum non est sub alia; sed tunc actus moralis est sub duabus speciebus quasi disparatis. Unde dicimus quòd ille qui furatur ut moechetur, committit duas malitias in uno actu. Si verò objectum per se ordinetur ad finem, una dictarum differentiarum est per se determinativa alterius; unde una istarum specierum continebitur sub altera. Considerandum autem restat quæ sub qua. Ad cujus evidentiam primò considerandum est quòd quantò aliqua differentia sumitur à forma magis particulari, tantò magis est specifica. Secundò, quòd quantò agens est magis universale, tantò ex eo est forma magis universalis. Tertiò, quòd quantò aliquis finis est posterior, tantò respondet agenti universaliori; sicut victoria, quæ est ultimus finis exercitûs, est finis intentus à summo duce; ordinatio autem hujus aciei vel illius est finis intentus ab aliquo inferiorum ducum. Et ex istis sequitur quòd differentia specifica quæ est ex fine, est magis generalis; et differentia quæ est ex objecto per se ad talem finem ordinato, est specifica respectu ejus (2). Voluntas enim, cujus proprium objectum est finis, est universale motivum respectu omnium potentialium animæ, quarum propria objecta sunt objecta particularium actuum.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd secundum substantiam suam non potest aliquid esse in duabus speciebus, quarum una sub altera non ordinetur; sed secundum ea quæ rei adveniunt, potest aliquid sub diversis speciebus contineri; sicut hoc pomum secundum colorem continetur sub hac specie, scilicet albi, et secundum odorem sub specie bene redolentis. Et similiter actus qui secundum substantiam suam est in una specie naturæ, secundum conditiones morales supervenientes ad duas species referri potest, ut supra dictum est (quæst. I, art. 3 ad 3).

Ad *secundum* dicendum, quòd finis est postremum in executione, sed est primum in intentione rationis, secundum quam accipiuntur moralium actuum species.

(1) Nicolai habet : *Sunt in distinctis speciebus*. Qui error recussus est etiam in editione Romana an. 1583. Deleto plurali, singulare substitui, sensu petente (ed. Parm.).

(2) Igitur bonitas vel malitia quæ est ex objecto continetur sub bonitate quæ est ex fine, sicut species sub genere.

Ad *tertium* dicendum, quòd differentia comparatur ad genus ut forma ad materiam, inquantum facit esse genus in actu; sed etiam genus consideratur ut formalius specie, secundum quòd est absolutius et minùs contractum (1); unde et partes definitionis reducuntur ad genus causæ formalis, ut dicitur (Phys. lib. II, implic. text. 31). Et secundum hoc genus est causa formalis speciei; et tantò erit formalius, quantò communius.

ARTICULUS VIII. — UTRUM ALIQUIS ACTUS SIT INDIFFERENS SECUNDUM SUAM SPECIEM (2).

De his etiam Sent. I, dist. 4, quæst. III ad 5, et II, dist. 40, art. 5, et De malo, quæst. II, art. 4, per tot. et 5 corp.

Ad octavum sic proceditur. 1. Videtur quòd non sit aliquis actus indifferens secundum suam speciem. Malum enim est privatio boni, secundum Augustinum, in Enchir. (cap. 14, à princ.). Sed privatio et habitus sunt opposita immediata, secundum Philosophum (in Prædic. cap. De oppos.). Ergo non est aliquis actus qui secundum speciem suam sit indifferens, quasi medium existens inter bonum et malum.

2. Præterea, actus humani habent speciem à fine vel objecto, ut dictum est (quæst. I, art. 3, et art. 6 hujus quæst.). Sed omne objectum et omnis finis habet rationem boni vel mali. Ergo omnis actus humanus secundum suam speciem est bonus vel malus. Nullus ergo est indifferens secundum speciem.

3. Præterea, sicut dictum est (art. 1 hujus quæst.), actus dicitur bonus qui habet debitam perfectionem bonitatis, malus cui aliquid de hoc deficit. Sed necesse est quòd omnis actus vel habeat totam plenitudinem suæ bonitatis, vel aliquid ei deficiat. Ergo necesse est quòd omnis actus secundum speciem suam sit bonus vel malus, et nullus indifferens.

Sed *contra* est quod Augustinus dicit (De serm. Domini in monte, lib. II, cap. 18, parum à princ.), quòd « sunt quædam facta media, quæ possunt bono vel malo animo fieri, de quibus est temerarium judicare. » Sunt ergo aliqui actus secundum speciem suam indifferentes.

CONCLUSIO. — Sunt aliqui ex humanis actibus indifferentes secundum suam speciem, quorum videlicet objectum nihil includit ad rationem pertinens, sicut levare de terra festucam.

Respondeo dicendum quòd, sicut dictum est (art. 2 hujus quæst.), actus omnis habet speciem ab objecto; et actus humanus, qui dicitur moralis, habet speciem ab objecto relato ad principium actuum humanorum, quod est ratio. Unde si objectum actus includat aliquid quod conveniat ordini rationis, erit actus bonus secundum suam speciem, sicut dare eleemosynam indigenti; si autem includat aliquid quod repugnat ordini rationis, erit malus actus secundum speciem, sicut furari, quod est tollere aliena. Contingit autem quòd objectum actus non includit aliquid pertinens ad ordinem rationis, sicut levare festucam de terra, ire ad campum, et hujusmodi, et tales actus secundum speciem suam sunt indifferentes.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd duplex est privatio. Quædam quæ consistit in privatum esse, et hæc nihil relinquit, sed tòtum aufert; ut cæcitas totaliter aufert visum, et tenebræ lucem, et mors vitam; et inter hanc

(1) Ita codd. Alcan. et Camer. cum editis passim. Perperam edit. Rom.: *Sed etiam genus consideratur ut formalius specie (secundum quòd differentia comparatur ad genus ut forma ad materiam) inquantum facit esse absolutius, et minùs contractum.*

(2) Nonnulli quondam posuerunt omnes actus

de se esse indifferentes, et tradit B. Thomas (De malo, quæst. II, art. 4) quòd fidei adversatur, alii verò existimârunt nullos dari actus indifferentes, ne quidem secundum speciem, sed omnes ex objecto suo esse bonos aut malos, ut est apud Scotum in II, dist. 7. Sed doctrina B. Thomæ communis et certa est.

privationem et habitum oppositum non potest esse aliquod medium circa proprium susceptibile. Est autem alia privatio, quæ consistit in privari (1); sicut ægrotudo est privatio sanitatis, non quòd tota sanitas sit sublata, sed quòd est quasi quædam via ad totalem ablationem sanitatis quæ fit per mortem. Et ideo talis privatio, cum aliquid relinquat, non semper est immediata cum opposito habitu. Et hoc modo malum est privatio boni, ut Simplicius dicit (comment. super lib. Prædicamentorum. in cap. De oppos.); quia non totum bonum aufert, sed aliquid relinquit. Unde potest esse aliquod medium inter bonum et malum.

Ad secundum dicendum, quòd omne objectum vel finis habet aliquam bonitatem vel malitiam, saltem naturalem; non tamen semper importat bonitatem vel malitiam moralem, quæ consideratur per comparisonem ad rationem, ut dictum est (in corp. art.), et de hac nunc agitur.

Ad tertium dicendum, quòd non quidquid habet actus pertinet ad speciem ejus. Unde etsi in ratione suæ speciei non contineatur quidquid pertinet ad plenitudinem bonitatis ipsius, non propter hoc est ex specie sua malus, nec etiam bonus; sicut homo secundum suam speciem neque virtuosus, neque vitiosus est.

ARTICULUS IX. — UTRUM ALIQUIS ACTUS SIT INDIFFERENS SECUNDUM INDIVIDUUM (2).
De his etiam Sent. II, dist. 40, art. 5 corp. et IV, dist. 26, quæst. 1, art. 4 corp. et De malo, quæst. II, art. 4 et 5.

Ad nonum sic proceditur. 1. Videtur quòd aliquis actus secundum individuum sit indifferens. Nulla enim species est quæ sub se non contineat vel continere possit aliquod individuum. Sed aliquis actus est indifferens secundum suam speciem, ut dictum est (art. præc.). Ergo videtur quòd aliquis actus individualis potest esse indifferens.

2. Præterea, « ex individualibus actibus causantur habitus conformes ipsis, » ut dicitur (Ethic. lib. II, cap. 1 et 2). Sed aliquis habitus est indifferens; dicit enim Philosophus (Ethic. lib. IV, cap. 1, à med.) de quibusdam, sicut de placidis et prodigis, quòd non sunt mali; et tamen constat quòd non sunt boni, cum recedant à virtute; et sic sunt indifferentes secundum habitum. Ergo aliqui actus individuales sunt indifferentes.

3. Præterea, bonum morale pertinet ad virtutem, malum autem morale pertinet ad vitium. Sed contingit quandoque quòd homo actum qui ex specie sua est indifferens, non ordinat ad aliquem finem vitii vel virtutis. Ergo contingit aliquem actum individualement esse indifferentem.

Sed contra est quod Gregorius dicit in quadam hom. (Evang. in fin.): « Otiosum verbum est quod aut utilitate rectitudinis, aut ratione justæ necessitatis, aut piæ utilitatis caret. » Sed verbum otiosum est malum, quia de eo reddent homines rationem in die iudicii, ut dicitur (Matth. XII). Si autem non caret ratione justæ necessitatis aut piæ utilitatis, est bonum. Ergo omne verbum aut est bonum, aut malum. Pari ergo ratione et quilibet alius actus vel est bonus vel malus. Nullus ergo individualis actus est indifferens.

CONCLUSIO. — Quemvis humanum actum in individuo consideratum, quando ex deliberata ratione procedit, bonum esse vel malum necesse est: verum si tantummodo ex imaginatione proveniat, ut cum quis fricat barbam, talem indifferentem esse nihil vetat.

(1) Privatio existit in *privatum esse* quando aufert totam formam oppositam ita ut de ea nihil relinquat; consistit verò in *privari* quando incipit quidem tollere formam, viaque et inchoatio est ad ejus ablationem, ita ut eam non totam auferat.

(2) Hujus quæstionis sensus est an detur actus aliquis humanus, seu ex deliberatione factus, qui nec moraliter bonus sit, nec moraliter malus, sed sit indifferens.

Respondeo dicendum quòd contingit quandoque aliquem actum esse indifferentem secundum speciem, qui tamen est bonus vel malus in individuo consideratus; et hoc ideo quia actus moralis, sicut dictum est (art. 3 hujus quæst.), non solum habet bonitatem ex objecto, à quo habet speciem, sed etiam ex circumstantiis, quæ sunt quasi quædam accidentia; sicut aliquid convenit individuo hominis secundum accidentia individualia, quod non convenit homini secundum rationem speciei. Et oportet quòd quilibet individualis actus habeat aliquam circumstantiam per quam trahatur ad bonum vel ad malum, ad minus ex parte intentionis finis. Cum enim rationis sit ordinare, actus à ratione deliberativa procedens, si non sit ad debitum finem ordinatus, ex hoc ipso repugnat rationi, et habet rationem mali; si verò ordinetur ad debitum finem, convenit cum ordine rationis, unde habet rationem boni. Necesse est autem quòd vel ordinetur vel non ordinetur ad debitum finem. Unde necesse est omnem actum hominis à deliberativa ratione procedentem, in individuo consideratum, bonum esse vel malum. Si autem non procedit à ratione deliberativa, sed ex quadam imaginatione (sicut cum aliquis fricat barbam, vel movet manum aut pedem), talis actus non est propriè loquendo moralis vel humanus (1), cum hoc habeat actus à ratione; et sic erit indifferens, quasi extra genus moralium actuum existens (2).

Ad *primum* ergo dicendum, quòd aliquem actum esse indifferentem secundum suam speciem, potest esse multipliciter: uno modo sic quòd ex sua specie debeat ei quòd sit indifferens, et sic procedit ratio; sed tamen isto modo nullus actus ex sua specie est indifferens. Non enim est aliquod objectum humani actus quod non possit ordinari vel ad malum vel ad bonum per finem vel per circumstantiam. Alio modo potest dici indifferens ex sua specie, quia non habet ex sua specie quòd sit bonus vel malus; unde per aliquid aliud potest fieri bonus vel malus: sicut homo non habet ex sua specie quòd sit albus vel niger; nec tamen habet ex sua specie quòd non sit albus aut niger. Potest enim albedo vel nigredo supervenire homini aliunde quàm à principiis speciei.

Ad *secundum* dicendum, quòd Philosophus dicit illum esse malum propriè qui est aliis hominibus nocivus; et secundum hoc dicit prodigum non esse malum, quia nulli alteri nocet nisi sibi ipsi, et similiter de omnibus aliis qui non sunt proximis nocivi. Nos autem hic dicimus malum communiter omne quod est rationi rectæ repugnans; et secundum hoc omnis individualis actus est bonus vel malus, ut dictum est (in corp. art.).

Ad *tertium* dicendum, quòd omnis finis à ratione deliberativa intentus pertinet ad bonum alicujus virtutis, vel ad malum alicujus vitii. Nam hoc ipsum quod aliquis agit ordinatè ad sustentationem vel quietem sui corporis, ad bonum virtutis ordinatur in eo qui corpus suum ordinat ad bonum virtutis; et idem patet in aliis.

ARTICULUS X. — UTRUM ALIQUA CIRCUMSTANTIA CONSTITUAT ACTUM MORALEM IN SPECIE BONI VEL MALI (3).

De his etiam supra, art. 5 ad 4, et infra, art. 2 corp. et quæst. LXXIII, art. 7 corp. et ad 4; et Sent. II, dist. 56, art. 5 corp. et IV, dist. 46, quæst. III, art. 2, quæst. III corp. et dist. 44, art. 4, quæst. I corp. et De malo, quæst. II, art. 6, per tot. et art. 7, et quæst. VII, art. 4 corp.

Ad decimum sic proceditur. 1. Videtur quòd circumstantia non possit

(1) Actus illi à theologis vocantur actus hominis, sed non actus humani.

(2) Ita cum thomistis Bellarminus, Suarez, Va-

lencia, Major, Becanus, multique alii contra Scotum et scotistas, Alensem, S. Bonavent. Vasquez, etc.

(3) In concilio Tridentino (sess. XIV, cap. 5)

constituere aliquam speciem boni vel mali actûs. Species enim actûs est ex objecto. Sed circumstantiæ differunt ab objecto. Ergo circumstantiæ non dant speciem actui.

2. Præterea, circumstantiæ comparantur ad actum moralem, sicut accidentia ejus, ut dictum est (quæst. vii, art. 1). Sed accidens non constituit speciem. Ergo circumstantia non constituit aliquam speciem boni vel mali.

3. Præterea, unius rei non sunt plures species. Unius autem actûs sunt plures circumstantiæ. Ergo circumstantia non constituit actum moralem in aliqua specie boni vel mali.

Sed *contra*, locus est circumstantia quædam (1). Sed locus constituit actum moralem in quadam specie mali : furari enim aliquid de loco sacro est sacrilegium. Ergo circumstantia constituit actum moralem in aliqua specie boni vel mali.

CONCLUSIO. — Quandocumque aliqua circumstantia respicit specialem ordinem rationis pro vel contra, ex tali circumstantia constituitur aliqua species moralis actûs in bonitate, vel malitia.

Respondeo dicendum quòd sicut species rerum naturalium constituuntur ex naturalibus formis; ita species moralium actuum constituuntur ex formis, prout sunt à ratione conceptæ, sicut ex supradictis patet (art. 5 hujus quæst.). Quia verò natura determinata est ad unum, nec potest esse processus naturæ in infinitum, necesse est pervenire ad aliquam ultimam formam, ex qua sumatur differentia specifica, post quam alia differentia specifica esse non possit. Et inde est quòd in rebus naturalibus id quod est accidens alicui rei, non potest accipi ut differentia constituens speciem. Sed processus rationis non est determinatus ad aliquid unum; sed, quolibet dato, potest ulterius procedere; et ideo quod in actu uno accipitur ut circumstantia superaddita objecto, quod determinat speciem actûs, potest iterum accipi à ratione ordinante ut principalis conditio objecti determinantis speciem actûs : sicut tollere alienum habet speciem ex ratione alieni; ex hoc enim constituitur in specie furti; et si consideretur super hoc ratio loci vel temporis, se habebit in ratione circumstantiæ. Sed quia ratio etiam de loco vel de tempore et aliis hujusmodi ordinare potest, contingit conditionem loci circa objectum accipi ut contrariam ordini rationis, putà quòd ratio ordinat injuriam non esse faciendam loco sacro; unde tollere aliquid alienum de loco sacro addit specialem repugnantiam ad ordinem rationis. Et ideo locus, qui priùs considerabatur ut circumstantia, nunc consideratur ut principalis conditio objecti rationi repugnans. Et per hunc modum quandocumque aliqua circumstantia respicit specialem ordinem rationis vel *pro* vel *contra*, oportet quòd circumstantia det speciem actui morali, vel bono vel malo (2).

Ad *primum* ergo dicendum, quòd circumstantia secundum quòd dat speciem actui, consideratur ut quædam conditio objecti, sicut dictum est (in corp. art.), et quasi quædam specifica differentia ejus.

Ad *secundum* dicendum, quòd circumstantia manens in ratione circumstantiæ, cum habeat rationem accidentis, non dat speciem; sed in quantum mutatur in principalem conditionem objecti, secundum hoc dat speciem.

distinguuntur substantiæ quæ speciem non mutant et quæ mutant, cum eas esse in confessione explicandas decernit.

(1) Ut ex illarum enumeratione patet hoc versu comprehensa : *Quis, quid, ubi, quibus auxiliis, cur, quomodo, quando*.

(2) Hinc quandocumque aliqua circumstantia includit specialem relationem conformitatis aut difformitatis ad rectam rationem, illa dat actui speciem bonitatis aut malitiæ moralis.

Ad *tertium* dicendum, quòd non omnis circumstantia constituit actum morale in aliqua specie boni vel mali, cum non quælibet circumstantia importet aliquam consonantiam vel dissonantiam ad rationem. Unde non oportet, licet sint multæ circumstantiæ unius actûs, quòd unus actus sit in pluribus speciebus. Licet etiam non sit inconveniens quòd unus actus moralis sit in pluribus speciebus moris etiam disparatis, ut dictum est (quæst. I, art. 3 ad 3, et art. 7 huj. quæst. ad 1).

ARTICULUS XI. — UTRUM OMNIS CIRCUMSTANTIA AUGENS BONITATEM VEL MALITIAM CONSTITUAT ACTUM MORALEM IN SPECIE BONI VEL MALI.

De his etiam infra, quæst. LXXIII, art. 7 corp. et Sent. IV, dist. 46, quæst. III, art. 4; quæst. III corp. et De malo, quæst. I, art. 7.

Ad undecimum sic proceditur. 1. Videtur quòd omnis circumstantia pertinens ad bonitatem vel malitiam det speciem actui. Bonum enim et malum sunt differentiæ specificæ moralium actuum. Quod ergo facit differentiam in bonitate vel malitia moralis actûs, facit differre secundum differentiam specificam; quod est differre secundum speciem. Sed id quod addit in bonitate vel malitia actûs, facit differre secundum bonitatem et malitiam. Ergo facit differre secundum speciem; ergo omnis circumstantia addens in bonitate vel malitia actûs, constituit speciem.

2. Præterea, aut circumstantia adveniens habet in se aliquam rationem bonitatis vel malitiæ, aut non. Si non, non potest addere in bonitate vel malitia actûs; quia quod non est bonum, non potest facere majus bonum, et quod non est malum non potest facere majus malum. Si autem habet in se rationem bonitatis vel malitiæ, ex hoc ipso habet quamdam speciem boni vel mali. Ergo omnis circumstantia augens bonitatem vel malitiam, constituit novam speciem boni vel mali.

3. Præterea, secundum Dionysium (De div. nom. cap. 4, part. iv, à med. lect. 22), « malum causatur ex singularibus defectibus. » Quælibet autem circumstantia aggravans malitiam habet specialem defectum. Ergo quælibet circumstantia habet novam speciem peccati; et eadem ratione quælibet augens bonitatem videtur addere novam speciem boni, sicut quælibet unitas addita numero facit novam speciem numeri. Bonum enim consistit in numero, pondere et mensura (1).

Sed *contra*, magis et minùs non diversificant speciem (2). Sed magis et minùs est circumstantia addens in bonitate vel malitia. Ergo non omnis circumstantia addens in bonitate vel malitia, constituit actum morale in specie boni vel mali.

CONCLUSIO. — Quia non omnis circumstantia bonitatem vel malitiam actûs adaugens habet bonitatem vel malitiam secundum se, ideo non quævis dat novam speciem.

Respondeo dicendum quòd, sicut dictum est (art. præc.), circumstantia dat speciem boni vel mali actui morali, inquantum respicit specialem ordinem rationis. Contingit autem quandoque, quòd circumstantia non respicit ordinem rationis in bono vel malo, nisi præsuppositâ aliâ circumstantiâ, à qua actus moralis habet speciem boni vel mali; sicut tollere aliquid in magna quantitate vel parva, non respicit ordinem rationis in bono vel malo, nisi præsuppositâ aliquâ aliâ conditione per quam actus habeat malitiam, vel bonitatem, puta hoc quod est esse alienum, quod repugnat rationi. Unde tollere alienum in magna vel parva quantitate non diversificat

(1) Ut ex professo (part. I, quæst. v, art. 3) discussum est.

(2) Axioma, quia magis et minùs non designant

essentiam rei, sed quantitatem majorem, minoremve.

speciem peccati; tamen potest aggravare vel diminueri peccatum; et similiter est in aliis malis vel bonis. Unde non omnis circumstantia addens in bonitate vel malitia variat speciem moralis actûs (1).

Ad *primum* ergo dicendum, quòd in his quæ intenduntur et remittuntur, differentia intensionis et remissionis non diversificat speciem; sicut quod differt in albedine secundum magis et minus, non differt secundum speciem coloris; et similiter quod facit diversitatem in bono vel malo secundum intensionem et remissionem, non facit differentiam moralis actûs secundum speciem.

Ad *secundum* dicendum, quòd circumstantia aggravans peccatum, vel augens bonitatem actûs, quandoque non habet bonitatem vel malitiam secundum se, sed per ordinem ad aliam conditionem actûs, ut dictum est (in corp.). Et ideo non dat novam speciem, sed auget bonitatem vel malitiam quæ est ex alia conditione actûs.

Ad *tertium* dicendum, quòd non quælibet circumstantia inducit singularem defectum secundum seipsam, sed solum secundum ordinem ad aliquid aliud; et similiter non quælibet superaddit novam perfectionem nisi per comparisonem ad aliquid aliud; et pro tanto licet augeat bonitatem vel malitiam, non tamen semper variat speciem boni vel mali.

QUÆSTIO XIX.

DE BONITATE ET MALITIA ACTUS INTERIORIS VOLUNTATIS, IN DECEM ARTICULOS DIVISA (2).

Deinde considerandum est de bonitate actûs interioris voluntatis; et circa hoc quærentur decem: 1° Utrùm bonitas voluntatis dependeat ex objecto. — 2° Utrùm ex solo objecto dependeat. — 3° Utrùm dependeat ex ratione. — 4° Utrùm dependeat ex lege æterna. — 5° Utrùm ratio errans obliget. — 6° Utrùm voluntas contra legem Dei sequens rationem errantem sit mala. — 7° Utrùm bonitas voluntatis in his quæ sunt ad finem dependeat ex intentione finis. — 8° Utrùm quantitas bonitatis vel malitiæ in voluntate sequatur quantitatem boni vel mali in intentione. — 9° Utrùm voluntatis bonitas dependeat ex conformitate ad voluntatem divinam. — 10° Utrùm necesse sit voluntatem humanam conformari divinæ voluntati in volito ad hoc quòd sit bona.

ARTICULUS I. — UTRUM BONITAS VOLUNTATIS DEPENDEAT EX OBJECTO.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quòd bonitas voluntatis non dependeat ex objecto. Voluntas enim non potest esse nisi boni, quia « malum est præter voluntatem, » ut Dionysius dicit (De div. nom. cap. 4, part. iv, lect. 22). Si igitur bonitas voluntatis iudicaretur ex objecto, sequeretur quòd omnis voluntas esset bona, et nulla esset mala.

2. Præterea, bonum per prius invenitur in fine; unde bonitas finis, in quantum hujusmodi, non dependet ab aliquo alio. Sed secundum Philosophum (Ethic. lib. vi, cap. 5, à princ.), « bona actio est finis, licet factio nunquam sit finis; » ordinatur enim semper sicut ad finem ad aliquid factum. Ergo bonitas actûs voluntatis non dependet ex aliquo objecto.

3. Præterea, unumquodque quale est, tale alterum facit. Sed objectum voluntatis est bonum bonitate naturæ. Non ergo potest præstare voluntati

(1) Hinc dicuntur circumstantiæ quædam *aggravantes*, quia gravius et majori pœnâ dignum peccatum rejdunt, per oppositum ad alias quæ non tantum sunt aggravantes, ut illæ, sed speciem mutantes, ut jam supra.

(2) Antea disputavit S. Doctor de bonitate et

malitia humanorum actuum in generali; nunc de bonitate et malitia actuum interiorum voluntatis tractare aggreditur, et per actus interiores intelligit elicitos, scilicet eos qui ab ipsa voluntate substantialiter produciuntur, tanquam à proximo principio.

bonitatem moralem. Moralis ergo bonitas voluntatis non dependet ex objecto.

Sed *contra* est quod Philosophus dicit (Ethic. lib. v, cap. 1, in princ.), quòd « justitia est secundum quam aliqui volunt justa; » et eadem ratione virtus est secundum quam aliqui volunt bona. Sed bona voluntas est quæ est secundum virtutem. Ergo bonitas voluntatis est ex hoc quòd aliquis vult bonum.

CONCLUSIO. — Cùm bonum et malum sint per se differentie actus voluntatis, differentia autem speciei in actibus sit secundum objecta, sequitur bonitatem et malitiam secundum objecta attendi debere.

Respondeo dicendum quòd bonum et malum sunt per se differentie actus voluntatis. Nam bonum et malum per se ad voluntatem pertinent, sicut verum et falsum ad rationem, cujus actus per se distinguitur differentia veri et falsi, prout dicimus opinionem esse veram vel falsam. Unde voluntas bona et mala sunt actus differentes secundum speciem. Differentia autem speciei in actibus est secundum objecta, ut dictum est (quæst. præc. art. 5); et ideo bonum et malum in actibus voluntatis propriè attenditur secundum objecta.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd voluntas non semper est veri boni, sed quandoque est apparentis boni; quod quidem habet rationem aliquam boni, non tamen simpliciter convenientis ad appetendum; et propter hoc actus voluntatis non est bonus semper, sed aliquando malus.

Ad *secundum* dicendum, quòd quamvis aliquis actus possit esse ultimus finis hominis secundum aliquem modum, non tamen talis actus est actus voluntatis (1), ut supra dictum est (quæst. III, art. 4).

Ad *tertium* dicendum, quòd bonum per rationem repræsentatur voluntati ut objectum: et in quantum cadit sub ordine rationis, pertinet ad genus moris, et causat bonitatem moralem in actu voluntatis. Ratio enim principium est humanorum et moralium actuum, ut supra dictum est (quæst. XVIII, art. 5).

ARTICULUS II. — UTRUM BONITAS VOLUNTATIS DEPENDeat EX SOLO OBJECTO (2).

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quòd bonitas voluntatis non dependeat solum ex objecto. Finis enim affiniore est voluntati quàm alteri potentie. Sed actus aliarum potentiarum recipiunt bonitatem non solum ex objecto, sed etiam ex fine, ut ex supradictis patet (quæst. XVIII, art. 4). Ergo etiam actus voluntatis recipit bonitatem non solum ex objecto, sed etiam ex fine.

2. Præterea, bonitas actus non solum est ex objecto, sed etiam ex circumstantiis, ut supra dictum est (quæst. XVIII, art. 3). Sed secundum diversitatem circumstantiarum contingit esse diversitatem bonitatis et malitiae in actu voluntatis; putà quòd aliquis velit quando debet, et ubi debet, et quantum debet, et quomodo debet, vel prout debet. Ergo bonitas voluntatis non solum dependet ex objecto, sed etiam ex circumstantiis.

3. Præterea, ignorantia circumstantiarum excusat malitiam voluntatis, ut supra habitum est (quæst. VI, art. 8). Sed hoc non esset, nisi bonitas et malitia voluntatis à circumstantiis dependerent. Ergo bonitas et malitia voluntatis dependent ex circumstantiis, et non à solo objecto.

Sed *contra*, ex circumstantiis, in quantum hujusmodi actus non habet

(1) Sed est actus intellectus, nam operatio quædam intellectus potest esse finis ultimus formaliter seu ut quo.

(2) Docet D. Thomas bonitatem voluntatis ex solo objecto dependere; sed objectum sumen-

dum est secundum totam suam latitudinem, prout non solum complectitur proprium ac per se objectum actionis, sed etiam finem reliquasque circumstantias ex quibus unum et integrum actus voluntatis objectum constituitur.

speciem, ut supra dictum est (quæst. xviii, art. 10 ad 2). Sed bonum et malum sunt specificæ differentiæ actûs voluntatis, ut dictum est (quæst. xviii, art. 5). Ergo bonitas et malitia voluntatis non dependent ex circumstantiis, sed ex solo objecto.

CONCLUSIO. — Cùm objectum per se actui voluntatis bonitatem afferat; ex ipso solo, et non ex circumstantiis bonitas voluntatis dependet.

Respondeo dicendum quòd in quolibet genere, quânto aliquid est prius, tantò est simplicius, et in paucioribus consistens, sicut prima corpora sunt simplicia; et ideo invenimus quòd ea quæ sunt prima in quolibet genere, sunt aliquo modo simplicia, et in uno consistunt. Principium autem bonitatis et malitiæ humanorum actuum est ex actu voluntatis; et ideo bonitas et malitia voluntatis secundùm aliquid unum attenduntur; aliorum verò actuum bonitas et malitia possunt secundùm diversa attendi. Illud autem unum quod est principium in quolibet genere, non est per accidens, sed per se; quia omne quod est per accidens, reducitur ad id quod est per se sicut ad principium. Et ideo bonitas voluntatis ex solo uno illo dependet quòd per se facit bonitatem in actu, scilicet ex objecto, et non ex circumstantiis, quæ sunt quædam accidentia actûs.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd finis est objectum voluntatis, non autem aliarum virium. Unde quantum ad actum voluntatis non differt bonitas quæ est ex objecto, à bonitate quæ est ex fine, sicut in actibus aliarum virium; nisi fortè per accidens, prout finis dependet ex fine, et voluntas ex voluntate.

Ad *secundum* dicendum, quòd supposito quòd voluntas sit boni, nulla circumstantia potest eam facere malam. Quod ergo dicitur quòd aliquis vult aliquod bonum quando non debet, potest intelligi dupliciter: uno modo ita quòd ista circumstantia referatur ad volitum; et sic voluntas non est boni; quia velle facere aliquid, quando non debet fieri, non est velle bonum. Alio modo ita quòd referatur ad actum volendi; et sic impossibile est quòd aliquis velit bonum quando non debet, quia semper homo debet velle bonum; nisi fortè per accidens, inquantum aliquis volendo hoc bonum, impeditur ne tunc velit aliquod bonum debitum; et tunc non incidit malum ex eo quòd aliquis vult illud bonum, sed ex eo quòd non vult aliud bonum. Et similiter dicendum est de aliis circumstantiis.

Ad *tertium* dicendum, quòd circumstantiarum ignorantia excusat malitiam voluntatis, secundùm quòd circumstantiæ se tenent ex parte voliti, inquantum scilicet ignorat circumstantias actûs quem vult.

ARTICULUS III. — UTRUM BONITAS VOLUNTATIS DEPENDeat EX RATIONE (1).

De his etiam infra, quæst. xxi, art. 4 corp.

Ad tertium sic proceditur. 1. Videtur quòd bonitas voluntatis non dependeat à ratione. Prius enim non dependet à posteriori. Sed bonum per prius pertinet ad voluntatem quàm ad rationem, ut ex supra dictis patet (quæst. viii, art. 1, et quæst. ix, art. 1). Ergo bonum voluntatis non dependet à ratione.

2. Præterea, Philosophus dicit (Ethic. lib. vi, cap. 2) quòd « bonitas intellectûs practici est verum conforme appetitui recto. » Appetitus autem rectus est voluntas bona. Ergo bonitas rationis practicæ magis dependet à bonitate voluntatis quàm è converso.

3. Præterea, movens non dependet ab eo quod movetur, sed è converso.

(1) Juxta mentem D. Thomæ bonitas voluntatis dependet ex solo objecto, tanquam ex causa intrinseca, pendet tamen insuper à ra-

tione tanquam à principio quod actus humanos dirigit.

Voluntas autem movet rationem et alias vires, ut supra dictum est (quæst. ix, art. 1). Ergo bonitas voluntatis non dependet à ratione.

Sed *contra* est quod Hilarius dicit (De Trin. lib. x, in princ.): «Immoderata est omnis susceptarum voluntatum pertinacia, ubi non rationi voluntas subjicitur.» Sed bonitas voluntatis consistit in hoc quòd non sit immoderata. Ergo bonitas voluntatis dependet ex hoc quòd sit subjecta rationi.

CONCLUSIO. — Cùm bonitas voluntatis pendeat ex objecto per rationem sibi oblato, ex ipsa ratione ejusdem bonitatem pendere oportet.

Respondeo dicendum quòd, sicut dictum est (art. 1 et 2 huj. quæst.), bonitas voluntatis propriè ex objecto dependet. Objectum autem voluntatis proponitur ei per rationem; nam bonum intellectus est objectum voluntatis proportionatum ei. Bonum autem sensibile vel imaginarium non est proportionatum voluntati, sed appetitui sensitivo: quia voluntas potest tendere in bonum universale, quod ratio apprehendit; appetitus autem sensitivus non tendit nisi in bonum particulare, quod apprehendit vis sensitiva. Et ideo bonitas voluntatis dependet à ratione eo modo quo dependet ab objecto (1).

Ad *primum* ergo dicendum, quòd bonum sub ratione boni, id est, appetibilis, per prius pertinet ad voluntatem quàm ad rationem: sed tamen per prius pertinet ad rationem sub ratione veri, quàm ad voluntatem sub ratione appetibilis; quia appetitus voluntatis non potest esse de bono nisi, prius à ratione apprehendatur.

Ad *secundum* dicendum, quòd Philosophus ibi loquitur de intellectu practico, secundum quòd est consiliativus et ratiocinativus eorum quæ sunt ad finem; sic enim perficitur per prudentiam. In his autem quæ sunt ad finem, rectitudo rationis consistit in conformitate ad appetitum finis debiti; sed tamen et ipse appetitus finis debiti præsупponit rectam apprehensionem de fine, quæ est per rationem.

Ad *tertium* dicendum, quòd voluntas quodam modo movet rationem, et ratio alio modo movet voluntatem, ex parte scilicet objecti, ut supra dictum est (quæst. ix, art. 1).

ARTICULUS IV. — UTRUM BONITAS VOLUNTATIS DEPENDEAT EX LEGE ÆTERNA (2).

De his etiam infra, quæst. xxi, art. 4 corp.

Ad quartum sic proceditur. 1. Videtur quòd bonitas voluntatis humanæ non dependeat à lege æterna. Unius enim una est regula et mensura. Sed regula humanæ voluntatis, ex qua ejus bonitas dependet, est ratio recta. Ergo non dependet bonitas voluntatis à lege æterna.

2. Præterea, « mensura est homogenea mensurato, » ut dicitur (Metaphys. lib. x, text. 4). Sed lex æterna non est homogenea voluntati humanæ. Ergo lex æterna non potest esse mensura voluntatis humanæ, ut ab ea bonitas ejus dependeat.

3. Præterea, mensura debet esse certissima. Sed lex æterna est nobis gnota. Ergo non potest esse nostræ voluntatis mensura, ut ab ea bonitas voluntatis nostræ dependeat.

Sed *contra* est quod Augustinus dicit (Contra Faustum, lib. xxi, cap. 27, in princ.), quòd « peccatum est dictum, factum vel concupitum aliquid contra æternam legem. » Sed malitia voluntatis est radix peccati. Ergo cùm

(1) Ratio hic sumitur pro morali conscientie lumine quod omnem hominem illuminat.

(2) Lex æterna hic sumitur generaliter prout est ratio divinæ sapientie secundum quam Deus

omnia gubernat ac in finem dirigit, sed non tam strictè accipitur ut duntaxat verum præceptum veramque obligationem importet.

malitia bonitati opponatur, bonitas voluntatis dependet à lege æterna.

CONCLUSIO. — Cum ratio humana ad legem æternam comparetur, ut causa secunda primæ subordinata, necessarium est voluntatis humanæ bonitatem magis ex lege æterna quàm ex ratione dependere.

Respondeo dicendum quòd in omnibus causis ordinatis effectus plus dependet à causa prima quàm à causa secunda, quia causa secunda non agit nisi in virtute primæ causæ. Quòd autem ratio humana sit regula voluntatis humanæ, ex qua ejus bonitas mensuretur, habet ex lege æterna, quæ est ratio divina; unde dicitur (Psal. iv, 6) : *Multi dicunt : Quis ostendit nobis bona? Signatum est super nos lumen vultus tui, Domine*; quasi diceret : «Lumen rationis, quod in nobis est, inquantum potest nobis ostendere bona, et nostram voluntatem regulare, inquantum est lumen vultus tui, id est, à vultu tuo derivatum.» Unde manifestum est quòd multò magis dependet bonitas voluntatis humanæ à lege æterna quàm à ratione humana; et ubi deficit humana ratio, oportet ad rationem æternam recurrere.

Ad primum ergo dicendum, quòd unius rei non sunt plures mensuræ proximæ; possunt tamen esse plures mensuræ, quarum una sub alia ordinetur.

Ad secundum dicendum, quòd mensura proxima est homogenea mensurato : non autem mensura remota.

Ad tertium dicendum, quòd licèt lex æterna sit nobis ignota, secundum quòd est in mente divina, innotescit tamen nobis aliquàlter vel per rationem naturalem, quæ ab ea derivatur ut propria ejus imago, vel per aliquam revelationem superadditam.

ARTICULUS V. — UTRUM VOLUNTAS DISCORDANS A RATIONE ERRANTE SIT MALA (1).

De his etiam Sent. II, dist. 59, quæst. III, art. 2 corp. et art. 5 per tot.; et IV, dist. 9, art. 5, quæst. II ad 2, et De ver. quæst. XVII, art. 4, et De malo, quæst. II, art. 2 ad 8, et quodl. III, art. 27, et quodl. VIII, art. 45 et 45, et quodl. IX, art. 45 corp. et Rom. XIV, lect. 2 et lect. 5 fin. et Gal. v.

Ad quintum sic proceditur. 1. Videtur quòd voluntas discordans à ratione errante non sit mala. Ratio enim est regula voluntatis humanæ, inquantum derivatur à lege æterna, ut dictum est (art. præc.). Sed ratio errans non derivatur à lege æterna. Ergo ratio errans non est regula voluntatis humanæ : non est ergo voluntas mala, si discordat à ratione errante.

2. Præterea, secundum Augustinum (serm. vi de Verb. Dom. cap. 8), «inferioris potestatis præceptum non obligat, si contrarietur præcepto potestatis superioris; sicut si proconsul jubeat aliquid quod imperator prohibet.» Sed ratio errans quandoque proponit aliquid quod est contra præceptum superioris, scilicet Dei, cujus est summa potestas. Ergo dictamen rationis errantis non obligat; non est ergo voluntas mala, si discordet à ratione errante.

3. Præterea, omnis voluntas mala reducitur ad aliquam speciem malitiæ. Sed voluntas discordans à ratione errante non potest reduci ad aliquam speciem malitiæ : putà si ratio errans errat in hoc quòd dicat esse fornicandum, voluntas ejus qui fornicari non vult, ad nullam malitiam reduci potest. Ergo voluntas discordans à ratione errante non est mala.

Sed contra, sicut in primo dictum est (id est pars I, quæst. LXXIX, art. 13), conscientia nihil aliud est quàm applicatio scientiæ ad aliquem actum. Scientia autem in ratione est. Voluntas ergo discordans à ratione errante est contra conscientiam. Sed omnis talis voluntas est mala; dicitur enim (Rom.

(1) In hac quæstione agitur de conscientia erronea, ac proinde quæritur, ut aiunt recentiores theologi, utrùm conscientia erronea obliget.

xiv, 23): *Omne quod non est ex fide, peccatum est*, id est, omne quod est contra conscientiam. Ergo voluntas discordans à ratione errante est mala.

CONCLUSIO. — Quævis voluntas à ratione sive errante sive non errante discordans, semper est mala.

Respondeo dicendum quòd cùm conscientia sit quodammodo dictamen rationis, est enim quædam applicatio scientiæ ad actum, ut in primo dictum est (loc. sup. cit.). idem est quærere « utrùm voluntas discordans à ratione errante sit mala, » quod quærere « utrùm conscientia errans obliget. » — Circa quod aliqui distinxerunt tria genera actuum. Quidam enim sunt boni ex genere; quidam sunt indifferentes; quidam sunt mali ex genere. Dicunt ergo quòd si ratio vel conscientia dicat aliquid esse faciendum quod sit bonum ex suo genere, non est ibi error; similiter si dicat aliquid non esse faciendum quod est malum ex suo genere; eàdem enim ratione præcipiuntur bona, quæ prohibentur mala. Sed si ratio vel conscientia dicat alicui quòd illa quæ sunt secundum se mala, homo teneatur facere ex præcepto, vel quòd illa quæ sunt secundum se bona, sint prohibita, erit ratio vel conscientia errans; et similiter si ratio vel conscientia dicat alicui quòd id quod est secundum se indifferens, ut levare festucam de terra, sit prohibitum vel præceptum, erit ratio vel conscientia errans (1). Dicunt ergo quòd ratio vel conscientia errans circa indifferentia, sive præcipiendo sive prohibendo, obligat; ita quòd voluntas discordans à tali ratione errante erit mala, et peccatum. Sed ratio vel conscientia errans præcipiendo ea quæ sunt per se mala, vel prohibendo ea quæ sunt per se bona et necessaria ad salutem, non obligat; unde in talibus voluntas discordans à ratione vel conscientia errante non est mala. Sed hoc irrationabiliter dicitur (2). In indifferentibus enim voluntas discordans à ratione vel conscientia errante est mala aliquo modo propter objectum, à quo bonitas vel malitia voluntatis dependet; non autem propter objectum secundum sui naturam, sed secundum quòd per accidens à ratione apprehenditur ut bonum vel malum, ad faciendum vel ad vitandum. Et quia objectum voluntatis est id quod proponitur à ratione, ut dictum est (quæst. viii, art. 4), ex quo aliquid proponitur à ratione ut malum, voluntas, dum in illud fertur, accipit rationem mali. Hoc autem contingit non solum in indifferentibus, sed etiam in per se bonis vel malis. Non solum enim id quod est indifferens, potest accipere rationem boni vel mali per accidens, sed etiam id quod est bonum potest accipere rationem mali, vel illud quod est malum, rationem boni, propter apprehensionem rationis: puta abstinere à fornicatione, bonum quoddam est; tamen in hoc bonum non fertur voluntas, nisi secundum quòd à ratione proponitur. Si ergo proponatur ut malum à ratione errante, fertur in hoc sub ratione mali. Unde voluntas erit mala, quia vult malum, non quidem id quod est malum per se, sed id quod est malum per accidens, propter apprehensionem rationis. Et similiter credere in Christum est per se bonum et necessarium ad salutem; sed voluntas non fertur in hoc, nisi secundum quòd à ratione proponitur. Unde si à ratione proponatur ut malum, voluntas feretur in hoc ut malum, non quia illud sit malum secundum se, sed quia est malum per accidens ex apprehensione rationis. Et ideo Philosophus dicit (Ethic. lib. vii, cap. 1 et 2) quòd per se loquendo incontinens est qui non sequitur rationem rectam, per accidens autem qui non sequitur

(1) Hinc conscientiæ erronea definiri potest ea quæ dicat falsum tanquam verum.

(2) Nisi conscientia sit vincibiliter erronea, id est, nisi debeat et possit vinci ab operante,

vel quia errorem jam advertit, vel quia de errore saltem dubitat, ac adhibita diligentia ordinaria, error illius evanesceret.

rationem falsam. Unde dicendum quòd simpliciter omnis voluntas discordans à ratione, sive rectà sive errante, semper est mala (1).

Ad *primum* ergo dicendum, quòd iudicium rationis errantis, licet non derivetur à Deo, tamen ratio errans iudicium suum proponit ut verum, et per consequens ut à Deo derivatum, à quo est omnis veritas.

Ad *secundum* dicendum, quòd verbum Augustini habet locum quando cognoscitur quòd inferior potestas præcipit aliquid contra præceptum superioris potestatis. Sed si aliquis crederet quòd præceptum proconsulis esset præceptum imperatoris, contemnendo præceptum proconsulis, contemneret præceptum imperatoris. Et similiter, si aliquis homo cognosceret quòd ratio humana dictaret aliquid contra præceptum Dei, non teneretur rationem sequi; sed tunc ratio non totaliter esset errans. Sed quando ratio errans proponit aliquid ut præceptum Dei, tunc idem est contemnere dictamen rationis, et Dei præceptum.

Ad *tertium* dicendum, quòd ratio, quando apprehendit aliquid ut malum, semper apprehendit illud sub aliqua ratione mali, putà quia contrariatur divino præcepto, vel quia est scandalum, vel propter aliquod huiusmodi; et tunc ad talem speciem malitiæ reducitur talis mala voluntas.

ARTICULUS VI. — UTRUM VOLUNTAS CONCORDANS RATIONI ERRANTI SIT BONA.

De his etiam supra, art. 5, et locis ibi inductis.

Ad sextum sic proceditur. 1. Videtur quòd voluntas concordans rationi erranti sit bona. Sicut enim voluntas discordans à ratione tendit in id quod ratio iudicat malum, ita voluntas concordans rationi tendit in id quod ratio iudicat bonum. Sed voluntas discordans à ratione etiam errante est mala. Ergo voluntas concordans rationi etiam erranti est bona.

2. Præterea, voluntas concordans præcepto Dei et legi æternæ semper est bona. Sed lex æterna, et præceptum Dei proponitur nobis per apprehensionem rationis etiam errantis. Ergo voluntas concordans etiam rationi erranti est bona.

3. Præterea, voluntas discordans à ratione errante est mala. Si ergo voluntas concordans rationi erranti sit etiam mala, videtur quòd omnis voluntas habentis rationem errantem sit mala; et sic talis homo erit perplexus, et ex necessitate peccabit; quod est inconveniens. Ergo voluntas concordans rationi erranti est bona.

Sed *contra*, voluntas occidentium apostolos erat mala; sed tamen concordabat rationi erranti ipsorum, secundum illud (Joan. xvi, 2): *Venit hora ut omnis qui interficit vos arbitretur obsequium se præstare Deo*. Ergo voluntas concordans rationi erranti potest esse mala.

CONCLUSIO. — Voluntas concordans rationi erranti circa ea, quæ quis scire tenetur, semper est mala.

Respondeo dicendum quòd, sicut præmissa quæstio eadem est cum quæstione quâ quæritur « utrùm conscientia erronea liget, » ita ista quæstio eadem est cum illa quâ quæritur « utrùm conscientia erronea excuset. » Hæc autem quæstio dependet ab eo quod supra de ignorantia dictum est. Dictum est enim supra (quæst. vi, art. 8) quòd ignorantia quandoque causat involuntarium, quandoque autem non. Et quia bonum et malum morale consistit in actu, inquantum est voluntarius, ut ex præmissis patet (art. 2 huius quæst.), manifestum est quòd illa ignorantia quæ causat involuntarium, tollit rationem boni et mali moralis; non autem illa quæ in-

(1) Loquitur tantum D. Thomas de conscientia invincibiliter erronea, ut patet ex articulo sequenti.

voluntarium non causat. Dictum est etiam supra (quæst. vi, art. 8) quòd ignorantia quæ est aliquo modo volita, sive directè, sive indirectè, non causat involuntarium. Et dico ignorantiam directè voluntariam, in quam actus voluntatis fertur; indirectè autem propter negligentiam, ex eo quòd aliquis non vult illud scire quod scire tenetur, ut supra dictum est (ibid.). Si igitur ratio vel conscientia erret errore voluntario vel directè vel indirectè propter negligentiam, quia est error circa id quod quis scire tenetur, tunc talis error rationis vel conscientie non excusat quin voluntas concordans rationi vel conscientie sic erranti sit mala. Si autem sit error qui causet involuntarium, proveniens ex ignorantia alicujus circumstantie absque omni negligentia, tunc talis error rationis vel conscientie excusat, ut voluntas concordans rationi erranti non sit mala: putà si ratio errans dicat quòd homo teneatur ad uxorem alterius accedere, voluntas concordans huic rationi erranti est mala, eo quòd error iste provenit ex ignorantia legis Dei quam scire tenetur; si autem ratio erret in hoc quòd credat aliquam mulierem submissam esse suam uxorem, et eà potente debitum, velit eam cognoscere, excusatur voluntas ejus ut non sit mala, quia error iste ex ignorantia circumstantie provenit, quæ excusat et involuntarium causat (1).

Ad *primum* ergo dicendum, quòd, sicut Dionysius dicit (De divin. nom. cap. 4, part. 4, lect. 22), « bonum causatur ex integra causa, malum autem ex singularibus defectibus. » Et ideo ad hoc quòd dicatur malum id in quod fertur voluntas, sufficit sive quòd secundum suam naturam sit malum, sive quòd apprehendatur ut malum. Sed ad hoc quòd sit bonum, requiritur quòd utroque modo sit bonum.

Ad *secundum* dicendum, quòd lex æterna errare non potest, sed ratio humana potest errare: et ideo voluntas concordans rationi humanæ non semper est recta, nec semper est concordans legi æternæ.

Ad *tertium* dicendum, quòd, sicut in syllogisticis (2), uno inconvenienti dato, necesse est alia sequi, ita in moralibus, uno inconvenienti posito, ex necessitate alia sequuntur; sicut supposito quòd aliquis quærat inanem gloriam; sive propter inanem gloriam faciat quod facere tenetur, sive dimittat, semper peccabit: nec tamen est perplexus (3), quia potest intentionem malam dimittere. Et similiter, supposito errore rationis vel conscientie, qui procedit ex ignorantia non excusante, necesse est quòd sequatur malum in voluntate; nec tamen est homo perplexus, quia potest ab errore recedere, cum ignorantia sit vincibilis et voluntaria.

ARTICULUS VII. — UTRUM VOLUNTATIS BONITAS IN HIS QUÆ SUNT AD FINEM, DEPENDEAT EX INTENTIONE FINIS.

De his etiam Sent. II, dist. 58, art. 4 ad 4, et art. 5 corp. et dist. 40, art. 4, et in Exp. litt.

Ad septimum sic proceditur. 1. Videtur quòd bonitas voluntatis non dependeat ex intentione finis. Dictum est enim supra (art. 2 hujus quæst.), quòd bonitas voluntatis dependet ex solo objecto. Sed in his quæ sunt ad finem, aliud est objectum voluntatis, et aliud finis intentus (4). Ergo in talibus bonitas voluntatis non dependet ab intentione finis.

2. Præterea, velle servare mandatum Dei pertinet ad voluntatem bonam. Sed hoc potest referri ad malum finem, scilicet ad finem inanis gloriæ vel

(1) Non solum, ait S. Alphonsus, qui operatur cum conscientia invincibiliter erronea, non peccat, sed etiam probabiliter meritum acquirit.

(2) See ratiocinativis quæ maximè ad scientiam speculativam spectant, ideoque hic moralibus ut ad praxim pertinentibus opponuntur quasi determinatis lege non ratione inquirendis

(3) Conscientia perplexa ea est quæ quis in medio duorum præceptorum constitutus peccare credit, quancumque partem eligat.

(4) Scilicet aliud est quod voluntas respicit ut objectum, et aliud est in quod voluntas fertur ut in finem.

cupiditatis, dum aliquis vult obedire Deo propter temporalia consequenda. Ergo bonitas voluntatis non dependet ab intentione finis.

3. Præterea, bonum et malum, sicut diversificant voluntatem, ita diversificant finem. Sed malitia voluntatis non dependet à malitia finis intenti; qui enim vult furari, ut det eleemosynam, voluntatem malam habet, licet intendat finem bonum. Ergo etiam bonitas voluntatis non dependet à bonitate finis intenti.

Sed *contra* est quod Augustinus dicit (Confessionum lib. ix, cap. 3, implic.), quòd « intentio remuneratur à Deo. » Sed ex eo aliquid remuneratur à Deo, quia est bonum. Ergo bonitas voluntatis ex intentione finis dependet.

CONCLUSIO. — Bonitas voluntatis in his quæ ad finem sunt, ex ipsa intentione finis dependet.

Respondeo dicendum quòd intentio dupliciter se potest habere ad voluntatem: uno modo ut præcedens; alio modo ut consequens (1). Præcedit quidem causaliter intentio voluntatem, quando aliquid volumus propter intentionem alicujus finis; et tunc ordo ad finem consideratur ut ratio quædam bonitatis ipsius voliti, putà cum aliquis vult jejuna propter Deum; habet enim jejunium rationem boni ex hoc ipso quòd fit propter Deum. Unde cum bonitas voluntatis dependeat à bonitate voliti, ut supra dictum est (art. 1 et 2 hujus quæst.), necesse est quòd dependeat ex intentione finis. Consequitur autem intentio voluntatem, quando accedit voluntati præexistenti, putà si aliquis velit aliquid facere, et postea referat illud in Deum; et tunc primæ voluntatis bonitas non dependet ex intentione sequenti, nisi quatenus reiteratur actus voluntatis (2) cum sequenti intentione.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd quando intentio est causa volendi, ordo ad finem accipitur ut quædam ratio bonitatis in objecto, ut dictum est (in corp. art.).

Ad *secundum* dicendum, quòd voluntas non potest dici bona, si sit intentio mala causa volendi; qui enim vult dare eleemosynam propter inanem gloriam consequendam, vult id quod de se est bonum sub ratione mali; et ideo prout est volitum ab ipso, est malum; unde voluntas ejus est mala. Sed si intentio sit consequens, tunc voluntas potuit esse bona; et per intentionem sequentem non depravatur ille actus voluntatis, qui præcessit, sed actus voluntatis qui iteratur.

Ad *tertium* dicendum, quòd, sicut jam dictum est (art. præc. ad 1), malum contingit ex singularibus defectibus, bonum autem ex tota et integra causa. Unde, sive voluntas sit ejus quod est secundum se malum sub ratione boni, sive sit boni sub ratione mali, semper voluntas erit mala; sed ad hoc quòd sit voluntas bona, requiritur quòd sit boni sub ratione boni, id est, quòd velit bonum, et propter bonum.

ARTICULUS VIII. — UTRUM QUANTITAS BONITATIS VEL MALITIE IN VOLUNTATE SEQUATUR QUANTITATEM BONI VEL MALI IN INTENTIONE (3).

De his etiam supra, art. 7 ad 2, et De malo, quæst. ii, art. 2 ad 7.

Ad octavum sic proceditur. 1. Videtur quòd quantitas bonitatis in voluntate dependeat ex quantitate bonitatis in intentione. Quia super illud (Matth. xii, 35): *Bonus homo de thesauro bono cordis sui profert bona*, di-

(4) Ita ex codd. emendarunt Conradus et Garcia, et ita habent editi passim. Edit. Rom., ut *concomitans*.

(2) In hac hypothesis intentio se habet antecederet ad voluntatem, ut prius.

(3) Sensus est hujus articuli, ait Sylvius, *an* actus voluntatis quo eliguntur media ad finem, vel quo illa media per externam actionem usurpantur, habeat tantum boni vel mali quantum habet ipsa finis intentio.

cit Glossa interl. : « *Tantum boni quis facit, quantum intendit.* » Sed intentio non solum dat bonitatem actui exteriori, sed etiam voluntati, ut dictum est (art. præc.). Ergo tantum aliquis habet bonam voluntatem, quantum intendit.

2. Præterea, augmentatâ causâ, augmentatur effectus. Sed intentionis bonitas est causa bonæ voluntatis (1). Ergo quantum quis intendit de bono, tantum voluntas est bona.

3. Præterea, in malis quantum aliquis intendit, tantum peccat; si enim aliquis projiciens lapidem intenderet facere homicidium, reus esset homicidii. Ergo pari ratione in bonis tantum est bona voluntas, quantum aliquis bonum intendit.

Sed *contra*, potest esse intentio bona, et voluntas mala. Ergo pari ratione potest esse intentio magis bona, et voluntas minus bona.

CONCLUSIO.—Quantitas bonitatis voluntatis non semper sequitur quantitatem bonitatis intentionis, sed malitiæ quantitas est secundum quantitatem malitiæ intentionis.

Respondeo dicendum quod circa actum et intentionem finis duplex quantitas potest considerari: una ex parte objecti, quia vult majus bonum, vel agit; alia ex intentione actus, quia intensè vult vel agit; quod est majus ex parte agentis. Si igitur loquamur de quantitate utriusque quantum ad objectum, manifestum est quod quantitas actus non sequitur quantitatem intentionis. Quod quidem ex parte actus exterioris contingere potest dupliciter: uno modo, quia objectum quod ordinatur ad finem intentum, non est proportionatum fini illi; sicut si quis daret decem libras, non posset consequi suam intentionem, si intenderet emere rem valentem centum libras; alio modo propter impedimenta quæ supervenire possunt circa exteriorum actum, quæ non est in potestate nostra remove, puta aliquis intendit ire usque Romam, et occurrunt ei impedimenta, quod non potest hoc facere. Sed ex parte interioris actus voluntatis non est nisi uno modo (2), quia interiores actus voluntatis sunt in potestate nostra, non autem exteriores actus. Sed voluntas potest velle aliquod objectum non proportionatum fini intento; et sic voluntas, quæ fertur in illud objectum absolute consideratum, non est tantum bona, quantum est intentio. Sed quia etiam ipsa intentio quodammodo pertinet ad actum voluntatis, in quantum scilicet est ratio ejus (3), propter hoc redundat quantitas bonæ intentionis in voluntatem, in quantum scilicet voluntas vult aliquod bonum magnum ut finem, licet illud per quod vult consequi tantum bonum, non sit dignum illo bono (4). Si verò consideretur quantitas intentionis et actus secundum intentionem utriusque, sic intentio intentionis redundat in actum interiorem et exteriorem voluntatis, quia ipsa intentio quodammodo se habet formaliter ad utrumque, ut ex supra dictis patet (quæst. xii, art. 4), licet materialiter intentione rectâ existente intensâ, possit esse actus interior vel exterior non ita intensus, materialiter loquendo: puta cum aliquis non ita intensè vult medicinam sumere, sicut vult sanitatem; tamen hoc ipsum quod est intensè intendere sanitatem, redundat formaliter in hoc quod est intensè velle medicari. Sed tamen hoc est considerandum, quod intentio actus interioris vel exterioris potest referri ad intentionem (5) ut

(1) Id est intentionis quæ voluntas frequenter appellatur, effectum designando per nomen cause.

(2) Nempe priori qui consistit in eo quod ob-
jectum fini non sit proportionatum.

(3) Supple, intentio est ratio actus voluntatis non è converso.

(4) Id est, non sit æqualis dignitatis cum illo bono quod vult consequi; vel æqualis conditionis et virtutis proportionatæ ad illud consequendum.

(5) Vel transpositis verbis, *ut objectum ad intentionem*; ita nempe ut intentio quæ volumus aliquid non feratur duntaxat in rem vel in ac-

objectum, putà cùm aliquis intendit intensè velle, vel aliquid intensè operari, et tamen non propter hoc intensè vult vel operatur; quia quantitatem intenti boni non sequitur bonitas actûs interioris vel exterioris, ut dictum est (hic sup.). Et inde est quòd non quantum aliquis intendit mereri, meretur; quia quantitas meriti consistit in intensione actûs, ut infra dicitur (quæst. cxiv, art. 4).

Ad *primum* ergo dicendum, quòd Glossa illa loquitur quantum ad reputationem Dei, qui præcipuè considerat intentionem finis. Unde alia Glossa (ord. ex Rabano) dicit ibidem, quòd « thesaurus cordis intentio est ex qua Deus judicat opera. » Bonitas enim intentionis, ut dictum est (in corp. art.), redundat quodammodo in bonitatem voluntatis, quæ facit etiam exteriorem actum apud Deum meritorium.

Ad *secundum* dicendum, quòd sola bonitas intentionis non est tota causa bonæ voluntatis; unde ratio non sequitur.

Ad *tertium* dicendum, quòd sola malitia intentionis sufficit ad malitiam voluntatis; et ideo etiam quantum mala est intentio, tantum etiam mala est voluntas. Sed non est eadem ratio de bonitate, ut dictum est (in resp. ad 2).

ARTICULUS IX. — UTRUM BONITAS VOLUNTATIS DEPENDEAT EX CONFORMITATE AD VOLUNTATEM DIVINAM (1).

De his etiam Sent. 1, dist. 38, art. 1, et De ver. quæst. xxiii, art. 7 corp.

Ad nonum sic proceditur. 1. Videtur quòd bonitas voluntatis humanæ non dependeat ex conformitate voluntatis divinæ. Impossibile est enim voluntatem hominis conformari voluntati divinæ, ut patet per id quod dicitur (Isa. lv, 9): *Sicut exaltantur cæli à terra, ita exaltatæ sunt viæ meæ à viis vestris, et cogitationes meæ à cogitationibus vestris*. Si ergo ad bonitatem voluntatis requireretur conformitas ad divinam voluntatem, sequeretur quòd impossibile esset hominis voluntatem esse bonam, quod est inconveniens.

2. Præterea, sicut voluntas nostra derivatur à voluntate divina, ita scientia nostra derivatur à scientia divina. Sed non requiritur ad scientiam nostram quòd sit conformis scientiæ divinæ; multa enim Deus scit quæ nos ignoramus. Ergo non requiritur quòd voluntas nostra sit conformis voluntati divinæ.

3. Præterea, voluntas est actionis principium. Sed actio nostra non potest conformari actioni divinæ. Ergo non requiritur quòd voluntas nostra sit conformis voluntati divinæ.

Sed *contra* est quod dicitur (Matth. xxvi, 39): *Non sicut ego volo, sed sicut tu vis*; quod dicit, quia: « rectum vult esse hominem, et ad Deum dirigi, » ut Augustinus dicit in Enchir. (implic. ex cap. 106, sed express. in Psal. xxxii, conc. 4, super illud: *Rectos decet collaudatio*). Rectitudo autem voluntatis est bonitas ejus. Ergo bonitas voluntatis dependet ex conformitate ad voluntatem divinam.

CONCLUSIO. — Cùm unumquodque bonum sit in quantum attingit ad propriam mensuram; manifestum est humanæ voluntatis bonitatem ex conformitate ad divinam dependere.

Respondeo dicendum quòd, sicut dictum est (art. 7 hujus quæst.), bonitas voluntatis dependet ex intentione finis. Finis autem ultimus voluntatis humanæ est summum bonum, quod est Deus, ut supra dictum est (quæst. 1, art. 8). Requiritur ergo ad bonitatem humanæ voluntatis quòd

tum volendi ut sic, sed in vehementiam ejus ut in objectum suum.

(1) Sensus est utrùm voluntas nostra seu ac-

tio voluntatis ut sit bona, etiam eà bonitate quæ naturaliter haberi potest, debeat esse conformis cum divina voluntate.

ordinetur ad summum bonum. Hoc autem bonum primò quidem et per se comparatur ad voluntatem divinam ut objectum proprium ejus ; illud autem quod est primum in quolibet genere, est mensura et ratio omnium quæ sunt illius generis. Unumquodque autem rectum et bonum est, inquantum attingit ad propriam mensuram. Ergo ad hoc quòd voluntas hominis sit bona, requiritur quòd conformetur voluntati divinæ.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd voluntas hominis non potest conformari voluntati divinæ per æquiparantiam, sed per imitationem ; et similiter conformatur scientia hominis scientiæ divinæ, inquantum cognoscit verum, et actio hominis actioni divinæ, inquantum est agenti conveniens ; et hoc per imitationem, non autem per æquiparantiam.

Unde patet solutio ad *secundum* et ad *tertium* argumentum.

ARTICULUS X. — UTRUM NECESSARIUM SIT VOLUNTATEM HUMANAM CONFORMARI VOLUNTATI DIVINÆ IN VOLITO, AD HOC QUOD SIT BONA.

De his etiam infra, quæst. XXXIX, art. 2 ad 5, et 2 2, quæst. CIV, art. 4 ad 5, et Sent. I, dist. 48, art. 5 et 4, et De ver. quæst. XXIII, art. 7 et 8, et Opusc. IX, quæst. 87.

Ad decimum sic proceditur. 1. Videtur quòd voluntas hominis non debeat semper conformari divinæ voluntati in volito. Non enim possumus velle quod ignoramus : bonum enim apprehensum est objectum voluntatis. Sed quid Deus velit ignoramus in plurimis. Ergo non potest humana voluntas divinæ voluntati conformari in volito.

2. Præterea, Deus vult damnare aliquem, quem præscit in mortali peccato moriturum. Si ergo homo teneretur conformare voluntatem suam divinæ voluntati in volito, sequeretur quòd (1) homo teneretur velle suam damnationem, quod est inconveniens.

3. Præterea, nullus tenetur velle aliquid quod est contra pietatem. Sed si homo vellet illud quod Deus vult, hoc esset quandoque contra pietatem, putà cum Deus vult mori patrem alicujus, si filius hoc idem vellet, contra pietatem esset. Ergo non tenetur homo conformare voluntatem suam voluntati divinæ in volito.

1. Sed *contra* est quia super illud (Psal. XXXIII) : *Rectos decet collaudatio*, dicit Glossa ord. ex Aug. : « Rectum cor habet qui vult quod Deus vult. » Sed quilibet tenetur habere rectum cor. Ergo quilibet tenetur velle quod Deus vult.

2. Præterea (2), forma voluntatis est ex objecto, sicut et cujuslibet actûs. Si ergo tenetur homo conformare voluntatem suam voluntati divinæ, sequitur (3) quòd teneatur conformare in volito.

3. Præterea, repugnantia voluntatum consistit in hoc quòd homines diversa volunt. Sed quicumque habet voluntatem repugnantem divinæ voluntati, habet malam voluntatem. Ergo quicumque non conformat voluntatem suam voluntati divinæ in volito, habet malam voluntatem.

CONCLUSIO. — Voluntas humana tenetur divinæ conformari voluntati in volito formaliter, non autem materialiter.

Respondeo dicendum quòd, sicut ex prædictis patet (art. 5 hujus quæst.), voluntas fertur in suum objectum, secundum quòd à ratione proponitur. Contingit autem aliquid à ratione considerari diversimodè, ita quòd sub una ratione est bonum et secundum aliam rationem non bonum. Et ideo si voluntas alicujus velit illud esse, secundum quòd habet rationem boni est bona ; et voluntas alterius, si velit illud idem non esse, secundum

(1) Cod. Camer. et ex eo Theologi, *sequitur quòd teneatur*

(2) Hoc argumentum deest in edit. Nicolai, errante prelo : habetur enim ejus solutio.

(3) Al., *requiritur*.

quòd habet rationem mali, erit voluntas etiam bona; sicut iudex habet bonam voluntatem, dum vult occisionem latronis, quia justa est; voluntas autem alterius, putà uxoris vel filii qui vult non occidi ipsum, inquantum est secundum naturam mala occisio, est etiam bona. Cum autem voluntas sequatur apprehensionem rationis vel intellectus, secundum quòd ratio boni apprehensi fuerit communior, secundum hoc et voluntas fertur in bonum communius, sicut patet in exemplo proposito. Nam iudex habet curam boni communis, quod est iustitia; et ideo vult occisionem latronis, quæ habet rationem boni secundum relationem ad statum communem; uxor autem latronis considerare habet bonum privatum familiæ; et secundum hoc vult maritum latronem non occidi. Bonum autem totius universi est id quod est apprehensum à Deo, qui est universi factor et gubernator. Unde quidquid vult, vult sub ratione boni communis, quod est sua bonitas, quæ est bonum totius universi. Apprehensio autem creaturæ secundum suam naturam est alicujus boni particularis proportionati suæ naturæ. Contingit autem aliquid esse bonum secundum rationem particularem quod non est bonum secundum rationem universalem, aut è converso, ut dictum est (hic supra). Et ideo contingit quòd aliqua voluntas est bona volens aliquid secundum rationem particularem consideratum, quod tamen Deus non vult secundum rationem universalem, et è converso. Et inde est etiam quòd possunt diversæ voluntates diversorum hominum circa opposita esse bonæ, prout sub diversis rationibus particulibus volunt hoc esse vel non esse. Non est autem recta voluntas alicujus hominis volentis aliquid bonum particulare, nisi referat illud in bonum commune sicut in finem; cum etiam naturalis appetitus cujuslibet partis ordinetur in bonum commune totius. Ex fine autem sumitur quasi formalis ratio volendi illud quod ad finem ordinatur. Unde ad hoc quòd aliquis rectà voluntate velit aliquid particulare bonum, oportet quòd illud particulare bonum sit volitum materialiter, bonum autem commune divinum sit volitum formaliter. Voluntas igitur humana tenetur conformari divinæ voluntati in volito formaliter; tenetur enim velle bonum divinum et commune; sed non materialiter (1), ratione jam dictà (hic sup.). Sed tamen quantum ad utrumque aliquo modo voluntas humana conformatur voluntati divinæ: quia secundum quòd conformatur voluntati divinæ in communi ratione voliti, conformatur ei in fine ultimo; secundum autem quòd non conformatur ei in volito materialiter, conformatur ei secundum rationem causæ efficientis; quia hanc propriam inclinationem consequentem naturam vel apprehensionem particularem hujus rei habet res à Deo sicut à causa effectiva. Unde consuevit dici quòd conformatur quantum ad hoc voluntas hominis voluntati divinæ, quia vult hoc quod Deus vult eum velle. Est et alius modus conformitatis secundum rationem causæ formalis, ut scilicet homo velit aliquid ex charitate, sicut Deus vult; et ista etiam conformitas reducitur ad conformitatem formalem, quæ attenditur ex ordine ad ultimum finem, quod est proprium objectum charitatis.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd volitum divinum, secundum rationem communem, quale sit scire possumus; scimus enim quòd Deus quidquid vult, vult sub ratione boni. Et ideo quicumque vult aliquid sub quacunque ratione boni, habet voluntatem conformem voluntati divinæ quantum ad rationem voliti. Sed in particulari nescimus quid Deus velit; et quan-

(1) Voluntas humana voluntati divinæ conformatur in volito materiali quando vult eandem rem quam vult Deus; conformatur in volito for-

mali quando vult rem sub eadem ratione quæ Deus vult.

tum ad hoc non tenemur conformare voluntatem nostram divinæ voluntati. In statu tamen gloriæ omnes videbunt in singulis quæ volent, ordinem eorum ad id quod Deus circa hoc vult; et ideo non solum formaliter, sed materialiter in omnibus suam voluntatem Deo conformabunt.

Ad *secundum* dicendum, quod Deus non vult damnationem alicujus sub ratione damnationis, nec mortem alicujus, inquantum est mors, quia ipse vult omnes homines salvos fieri; sed vult ista sub ratione justitiæ. Unde sufficit circa talia quod homo velit justitiam Dei et ordinem naturæ servari.

Unde patet solutio ad *tertium*.

Ad *primum* verò quod in contrarium objiciebatur, dicendum quod magis vult quod Deus vult, qui conformat voluntatem suam voluntati divinæ quantum ad rationem voliti, quam qui conformat quantum ad ipsam rem volitam; quia voluntas principaliter fertur in finem quam in id quod est ad finem.

Ad *secundum* dicendum, quod species et forma actus magis attenditur secundum rationem objecti, quam secundum id quod est materiale in objecto.

Ad *tertium* dicendum, quod non est repugnantia voluntatum, quando aliqui diversa volunt non secundum eandem rationem; sed si sub una ratione esset aliquid ab uno volitum, quod alius nollet, hoc induceret repugnantiam voluntatum; quod tamen non est in proposito.

QUÆSTIO XX.

DE BONITATE ET MALITIA EXTERIORUM ACTUUM HUMANORUM, IN SEX ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de bonitate et malitia quantum ad exteriores actus; et circa hoc quærentur sex: 1° Utrum bonitas et malitia per prius sit in actu voluntatis vel in actu exteriori. — 2° Utrum tota bonitas vel malitia actus exterioris dependeat ex bonitate voluntatis. — 3° Utrum sit eadem bonitas et malitia interioris et exterioris actus. — 4° Utrum actus exterior aliquid addat de bonitate vel malitia supra actum interiorum. — 5° Utrum eventus sequens aliquid addat de bonitate vel malitia ad actum exteriorum. — 6° Utrum idem actus exterior possit esse bonus et malus.

ARTICULUS I. — UTRUM BONITAS VEL MALITIA PER PRIUS SIT IN ACTU VOLUNTATIS, VEL IN ACTU EXTERIORI.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quod bonum et malum per prius consistat in actu exteriori quam in actu voluntatis. Voluntas enim habet bonitatem ex objecto, ut supra dictum est (quæst. xix, art. 1 et 2). Sed actus exterior est objectum interioris actus voluntatis; dicimur enim velle furtum, vel velle dare eleemosynam. Ergo bonum et malum per prius est in actu exteriori quam in actu voluntatis.

2. Præterea, bonum per prius convenit fini; quia ea quæ sunt ad finem, habent rationem boni ex ordine ad finem. Actus autem voluntatis (1) non potest esse finis, ut supra dictum est (quæst. i, art. 1 ad 2); actus autem alterius potentiæ potest esse finis. Ergo per prius consistit bonum in actu potentiæ alterius quam in actu voluntatis.

3. Præterea, actus voluntatis formaliter se habet ad actum exteriorum, ut supra dictum est (quæst. xviii, art. 6). Sed id quod est formale, est pos-

(1) Hoc est à voluntate ipsa elicited, ut ibi exprimitur per oppositum ad actus imperatos qui

sunt etiam voluntatis ex cujus nutu imperantur, sed non immediate ut elicited.

terius; nam forma advenit materiæ. Ergo per prius est bonum et malum in actu exteriori quàm in actu voluntatis.

Sed *contra* est quod Augustinus dicit (lib. I Retract. cap. 9, parum à med.), quòd « voluntas est quâ peccatur, et rectè vivitur. » Ergo bonum et malum morale per prius consistit in voluntate.

CONCLUSIO. — Actûs exterioris bonitas, si consideretur secundum suam naturam, magis à ratione quàm à voluntate est: sed si secundum operis executionem spectetur, sequitur voluntatis bonitatem, quæ est ejus principium.

Respondeo dicendum quòd aliqui actus exteriores possunt dici boni vel mali dupliciter. Uno modo secundum genus suum, et secundum circumstantias in ipsis consideratas; sicut dare eleemosynam, servatis debitis circumstantiis, dicitur esse bonum. Alio modo dicitur aliquid esse bonum vel malum ex ordine ad finem; sicut dare eleemosynam propter inanem gloriam dicitur esse malum. Cum autem finis sit proprium objectum voluntatis, manifestum est quòd ista ratio boni vel mali, quam habet actus exterior ex ordine ad finem, per prius invenitur in actu voluntatis, et ex eo derivatur ad actum exteriorem. Bonitas autem vel malitia quam habet actus exterior secundum se propter debitam materiam et debitas circumstantias, non derivatur à voluntate, sed magis à ratione. Unde si consideretur bonitas exterioris actûs, secundum quòd est in ordinatione et apprehensione rationis, prior est quàm bonitas actûs voluntatis. Sed si consideretur, secundum quod est in executione operis, sequitur bonitatem voluntatis, quæ est principium ejus (1).

Ad *primum* ergo dicendum, quòd actus exterior est objectum voluntatis, inquantum proponitur voluntati à ratione ut quoddam bonum apprehensum et ordinatum per rationem; et sic est prius bonum quàm actus voluntatis; inquantum verò consistit in executione operis, est effectus voluntatis, et sequitur voluntatem.

Ad *secundum* dicendum, quòd finis est prior in intentione, sed est posterior in executione.

Ad *tertium* dicendum, quòd forma secundum quòd est recepta in materia, est posterior viâ generationis quàm materia, licèt sit prior naturâ; sed secundum quòd est in causa agente, est omnibus modis prior. Voluntas autem comparatur ad actum exteriorem sicut causa efficiens. Unde bonitas actûs voluntatis est forma exterioris actûs, sicut in causa agente existens (2).

ARTICULUS II. — UTRUM TOTA BONITAS ET MALITIA EXTERIORIS ACTUS DEPENDEAT EX BONITATE ET MALITIA VOLUNTATIS.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quòd tota bonitas et malitia actûs exterioris dependeat ex voluntate. Dicitur enim (Matth. VII, 18): *Non potest arbor bona malos fructus facere, nec arbor mala facere fructus bonos*. Per arborem autem intelligitur voluntas, et per fructus intelligitur opus, secundum Glossam (ord. August. lib. I cont. Julian. cap. 8, ante med.). Ergo non potest esse quòd voluntas interior sit bona, et actus exterior sit malus, aut è converso.

2. Præterea, Augustinus dicit (lib. I Retract. cap. 9), quòd « nonnisi voluntate peccatur. » Si ergo non sit peccatum in voluntate, non erit peccatum in exteriori actu; et ideo tota bonitas vel malitia exterioris actûs ex voluntate dependet.

(1) Nam bonitas voluntatis est causa efficiens bonitatis actûs voluntatis.

(2) Ex his intelligi potest, ait Sylvius, actum

externum modò esse priorem voluntate, modò posteriorem, et modò objectum voluntatis, modò effectum, in diverso scilicet genere causæ.

3. Præterea, bonum et malum, de quo nunc loquimur, sunt differentię moralis actūs. Differentię autem per se dividunt genus, secundum Philosophum (Metaph. lib. vii, text. 43). Cum igitur actus sit moralis ex eo quod est voluntarius, videtur quod bonum et malum accipitur in actu solum ex parte voluntatis.

Sed *contra* est quod Augustinus dicit (lib. Contra mendacium, cap. 7, parum ante med.), quod « quædam sunt quæ nullo quasi bono fine, aut bonâ voluntate possunt bene fieri. »

CONCLUSIO. — Tota bonitas et malitia exterioris actūs secundum ordinem ad finem ex voluntatis bonitate et malitia pendet; quæ verò ex circumstantiis à ratione causatur.

Respondeo dicendum quod, sicut jam dictum est (art. præc.), in exteriori actu potest considerari duplex bonitas vel malitia : una secundum debitam materiam et circumstantias; alia secundum ordinem ad finem. Et illa quidem quæ est secundum ordinem ad finem, tota dependet ex voluntate; illa autem quæ est ex debita materia vel circumstantiis, dependet ex ratione; et ex hac dependet bonitas voluntatis, secundum quod in ipsam fertur. Est autem considerandum quod, sicut supra dictum est (quæst. præc. art. 6 ad 1), ad hoc quod aliquid sit malum, sufficit unus singularis defectus; ad hoc autem quod sit simpliciter bonum, non sufficit unum singulare bonum, sed requiritur integritas bonitatis. Si igitur voluntas sit bona et ex objecto proprio et ex fine, consequens est actum exteriorem esse bonum. Sed non sufficit, ad hoc quod actus exterior sit bonus, bonitas (1) voluntatis quæ est ex intentione finis. Sed si voluntas sit mala sive ex intentione finis, sive ex actu voluto, consequens est actum exteriorem esse malum.

Ad *primum* ergo dicendum, quod voluntas bona, prout significatur per arborem bonam, est accipienda secundum quod habet bonitatem et ex actu voluto et ex fine intento.

Ad *secundum* dicendum, quod non solum aliquis voluntate peccat, quando vult malum finem, sed etiam quando vult malum actum.

Ad *tertium* dicendum, quod voluntarium dicitur non solum actus interior (2) voluntatis, sed etiam actus exteriores, prout à voluntate procedunt et ratione (3); et ideo circa utrosque actus potest esse differentia boni et mali.

ARTICULUS III. — UTRUM BONITAS ET MALITIA SIT EADEM EXTERIORIS ET INTERIORIS ACTUS.

De his etiam infra, art. 4 ad 2.

Ad tertium sic proceditur. 1. Videtur quod non eadem sit bonitas vel malitia actūs interioris voluntatis et exterioris actūs. Actūs enim interioris principium est vis animæ interior apprehensiva vel appetitiva; actūs autem exterioris principium est potentia exequens motum. Ubi autem sunt diversa principia actionis, ibi sunt diversi actus; actus autem est subiectum bonitatis vel malitiæ; non potest autem esse idem accidens in diversis subjectis. Ergo non potest esse eadem bonitas interioris et exterioris actūs.

2. Præterea, virtus est « quæ bonum facit habentem, et opus ejus bonum reddit, » ut dicitur (Ethic. lib. ii, cap. 6, in princ.). Sed alia est virtus intellectualis in potentia imperante, et alia virtus moralis imperata (4), ut

(1) Al., *bonitate*.

(2) Ita codices et editi passim. In edit. Rom. deest, *interior*.

(3) A voluntate, ut imperante; à ratione, ut dirigente.

(4) Nicolai : *alia virtus est moralis in potentia imperante*.

patet (Ethic. lib. II, cap. 1). Ergo alia est bonitas actûs interioris, quæ est potentia imperantis, et alia est bonitas actûs exterioris, quæ est potentia imperata.

3. Præterea, causa et effectus idem esse non possunt; nihil enim est causa sui ipsius. Sed bonitas actûs interioris est causa bonitatis actûs exterioris, aut è converso, ut dictum est (art. 1 hujus quæst.). Ergo non potest esse eadem bonitas utriusque.

Sed *contra* est quod supra ostensum est (quæst. XVIII, art. 6), quod actus voluntatis se habet ut formale ad actum exteriorem. Ex formali autem et materiali fit unum (1). Ergo est una bonitas actûs interioris et exterioris.

CONCLUSIO. — Bonitas et malitia exterioris actûs secundum relationem ad finem eadem est cum bonitate et malitia interioris actûs voluntatis: sed secundum relationem ad circumstantias non una, sed diversa est bonitas interioris actûs, et exterioris, etsi una in alteram redundet.

Respondeo dicendum quod, sicut supra dictum est (quæst. XVII, art. 4, et quæst. XVIII, art. 6 ad 3), actus interior voluntatis, et actus exterior, prout considerantur in genere moris, sunt unus actus. Contingit autem quandoque, actum qui est unus subjecto, habere plures rationes bonitatis vel malitiæ, et quandoque unam tantum. Sic ergo dicendum quod quandoque est eadem bonitas vel malitia interioris actûs et exterioris, quandoque alia et alia. Sicut enim dictum est (quæst. XVIII, art. 6), prædictæ duæ bonitates vel malitiæ, scilicet interioris et exterioris actûs, ad invicem ordinantur (2). Contingit autem in his quæ ad aliud ordinantur, quod aliquid est bonum ex hoc solum quod ad aliud ordinatur, sicut potio amara ex hoc solo est bona quod est sanativa; unde non est alia bonitas sanitatis et potionis, sed una et eadem. Quandoque verò illud quod ad aliud ordinatur, habet in se aliquam rationem boni, etiam præter ordinem ad aliud bonum; sicut medicina saporosa habet rationem boni delectabilis præter hoc quod est sanativa. Sic ergo dicendum quod quando actus exterior est bonus vel malus solum ex ordine ad finem, tunc est omnino eadem bonitas et malitia actûs voluntatis, quæ per se respicit finem, et actûs exterioris qui respicit finem, mediante actu voluntatis. Cum autem actus exterior habet bonitatem vel malitiam secundum se, scilicet secundum materiam (3) vel circumstantiam, tunc bonitas exterioris actûs est una, et bonitas voluntatis, quæ est ex fine, est alia (4); ita tamen quod bonitas finis ex voluntate redundat in actum exteriorem, et bonitas materiæ et circumstantiarum redundat in actum voluntatis, sicut jam dictum est (art. 1 hujus quæst.).

Ad *primum* ergo dicendum, quod ratio illa probat quod actus interior et exterior sunt diversi secundum genus naturæ; sed tamen ex eis sic diversis constituitur unum in genere moris, ut supra dictum est (quæst. XVII, art. 4).

Ad *secundum* dicendum, quod, sicut dicitur (Ethic. lib. VI, cap. 12, parum à princ.), virtutes morales ordinantur ad ipsos actus virtutum, qui sunt quasi fines; prudentia autem, quæ est in ratione, ad ea quæ sunt ad finem;

(1) Proprie quidem in physicis ubi ex materia naturali et forma unum per se constituitur; analogice autem in moralibus ubi unum refertur ad aliud, et propterea idem cum illo presumitur, juxta illud axioma: *Ubi unum propter aliud, ibi unum tantum*.

(2) Non quod ad alterutram alterutra vicissim ordinatur, sed ad exteriorem interior.

(3) Scilicet materia circa quam, vel objec-

tum quod præcipue quidem ad substantiam actûs pertinet. Sed ad circumstantiam quoque suo modo referri potest, ut ex quæst. VII, art. 5 et 4.

(4) Bonitas ex objecto et circumstantiis actum exteriorem constituit in specie propria, ut furtum, homicidium, ea verò quæ ex fine actui interiori convenit alterius est speciei, ut si quis furari velit ad mæchandum.

et propter hoc requiruntur diversæ virtutes. Sed ratio recta de ipso fine virtutum non habet aliam bonitatem quàm bonitatem virtutis, secundum quòd bonitas rationis participatur in qualibet virtute.

Ad *tertium* dicendum, quòd quando aliquid ex uno derivatur in alterum sicut ex causa agente univoca, tunc aliud est quod est in utroque; sicut cum calidum calefacit, alius numero est calor calefacientis, et calor calefacti, licet idem sit in specie. Sed quando aliquid derivatur ab uno in alterum secundum analogiam vel proportionem, tunc est tantum unum numero; sicut à sano quod est in corpore animalis, derivatur sanum ad medicinam et urinam; nec alia sanitas est medicinæ et urinæ quàm sanitas animalis, quam medicina facit, et urina significat. Et hoc modo à bonitate voluntatis derivatur bonitas actus exterioris, et è converso, scilicet secundum ordinem unius ad alterum.

ARTICULUS IV. — UTRUM ACTUS EXTERIOR ALIQUID ADDAT DE BONITATE VEL MALITIA SUPRA ACTUM INTERIOREM.

De his etiam infra, quæst. XXIV, art. 5 corp. et 2 2, quæst. LXXVI, art. 4 ad 2, et Sent. II, dist. 4, art. 3, et De malo, quæst. II, art. 2 ad 8.

Ad quartum sic proceditur. 1. Videtur quòd exterior actus non addat in bonitate vel malitia supra actum interiorem. Dicit enim Chrysostomus (super Matth. hom. xix, parum à princ.): « Voluntas est quæ aut remuneratur pro bono, aut condemnatur pro malo. » Opera autem testimonia sunt voluntatis (1). Non ergo quærit Deus opera propter se, ut sciat quomodo iudicet, sed propter alios, ut omnes intelligant quia justus est Deus. Sed malum vel bonum magis est æstimandum secundum iudicium Dei quàm secundum iudicium hominum. Ergo actus exterior nihil addit ad bonitatem vel malitiam super actum interiorem.

2. Præterea, una et eadem est bonitas interioris et exterioris actus, ut dictum est (art. præc.). Sed augmentum fit per additionem unius ad alterum. Ergo actus exterior non addit in bonitate vel malitia super actum interiorem.

3. Præterea, tota bonitas creaturæ nihil addit supra bonitatem divinam, quia tota derivatur à bonitate divina. Sed bonitas actus exterioris quandoque tota derivatur ex bonitate actus interioris, quandoque autem è converso, ut dictum est (art. præc.). Non ergo unum eorum addit in bonitate vel malitia super alterum.

Sed *contra*, omne agens intendit consequi bonum, et vitare malum. Si ergo per actum exteriorem nihil additur de bonitate vel malitia, frustra qui habet bonam voluntatem vel malam, facit opus bonum, aut desistit à malo opere; quod est inconveniens.

CONCLUSIO. — Bonitas exterioris actus quam habet ex bonitate finis, non nisi per accidens addit ad bonitatem interioris actus: ea verò quam habet secundum materiam et convenientes circumstantias, cum sit sicut terminus interioris actus, adauget ejus bonitatem vel malitiam.

Respondeo dicendum quòd si loquamur de bonitate exterioris actus, quam habet ex bonitate finis, tunc actus exterior nihil addit ad bonitatem, nisi contingat ipsam voluntatem secundum se fieri meliorem in bonis, vel pejorem in malis. Quod quidem videtur posse contingere tripliciter: uno modo secundum numerum, putà cum aliquis vult aliquid facere bono fine vel malo, et tunc quidem non facit, postmodum autem vult et facit; dupli-

(1) Nec tamen semper, sic exterius bona testimonium præbent interiori bonitati sive habitudini voluntatis, quia pravo motivo vel corrupta

intentione propter perversum finem et indebitum fieri possunt.

catur actus voluntatis, et sic fit duplex bonum vel duplex malum (4). Alio modo quantum ad extensionem : puta cum aliquis vult facere aliquid bono fine vel malo, et propter aliquod impedimentum desistit; alius autem continuit motum voluntatis, quousque opus perficiat; manifestum est quod huiusmodi voluntas est diuturnior in bono vel malo; et secundum hoc est pejor vel melior. Tertiò secundum intensionem; sunt enim quidam actus exteriores, qui inquantum sunt delectabiles vel poenosi, nati sunt intendere voluntatem vel remittere (2). Constat autem quod quanto voluntas intensius tendit in bonum vel malum, tanto est melior vel pejor. Si autem loquamur de bonitate actus exterioris, quam habet secundum materiam et debitas circumstantias, sic comparatur ad voluntatem ut terminus et finis; et hoc modo addit ad bonitatem vel malitiam voluntatis : quia omnis inclinatio vel motus perficitur in hoc quod consequitur finem, vel attingit terminum. Unde non est perfecta voluntas nisi sit talis quæ opportunitate datâ operetur. Si verò possibilitas desit, voluntate existente perfectâ, ut operaretur, si posset; defectus perfectionis, quæ est ex actu exteriori, est simpliciter involuntarius. Involuntarium autem sicut non meretur poenam vel præmium in operando bonum aut malum, ita non tollit aliquid de præmio vel de poena, si homo involuntariè simpliciter deficiat ad faciendum bonum vel malum (3).

Ad *primum* ergo dicendum, quod Chrysostomus loquitur, quando voluntas hominis est consummata, et non cessatur ab actu nisi propter impotentiam faciendi.

Ad *secundum* dicendum, quod ratio illa procedit de bonitate actus exterioris quam habet à bonitate finis. Sed bonitas actus exterioris quam habet à materia et circumstantiis, est alia à bonitate voluntatis quæ est ex fine; non autem alia à bonitate voluntatis quam habet ex ipso actu volito; sed comparatur ad ipsam ut ratio et causa ejus, sicut supra dictum est (art. 4 hujus quæst.).

Et per hoc etiam patet solutio ad *tertium*.

ARTICULUS V. — UTRUM EVENTUS SEQUENS ALIQUID ADDAT DE BONITATE VEL MALITIA AD EXTERIOREM ACTUM.

De his etiam infra, quæst. LXXIII, art. 8, et De malo, quæst. 1, art. 5 ad 45, et quæst. III, art. 40 ad 5.

Ad quantum sic proceditur. 1. Videtur quod eventus sequens addat ad bonitatem vel malitiam actus. Effectus enim virtute præexistit in causa. Sed eventus consequuntur actus, sicut effectus causas. Ergo virtute præexistunt in actibus. Sed unumquodque secundum suam virtutem judicatur bonum vel malum; nam virtus est quæ « bonum facit habentem, » ut dicitur (Ethic. lib. II, cap. 6, in princ.). Ergo eventus addunt aliquid ad bonitatem vel malitiam actus.

2. Præterea, bona quæ faciunt auditores, sunt effectus quidam consequentes ex prædicatione doctoris. Sed huiusmodi bona redundant ad meritum prædicatoris, ut patet per id quod dicitur (Philipp. IV, 1) : *Fratres mei carissimi et desideratissimi, gaudium meum et corona mea*. Ergo eventus sequens addit aliquid ad bonitatem vel malitiam actus.

3. Præterea, poena non additur nisi crescente culpâ; unde dicitur (Deu-

(4) Tunc duo peccata committuntur ac proinde illa voluntatis intermissio et reiteratio in confessione declaranda est.

(2) Intendere delectabiles, id est, vehementius ad agendum aliquid incitare; remittere poenosi, hoc est, ab aliquo agendo revocare, vel signio-

reni efficere tam in malo etiam quam in bono.

(5) Illic agitur tantum de bonitate et malitia actuum respectu præmii vel poenæ essentialis, nam actus exterior addit ad præmium accidentale, ut ait ipse S. Doctor in lib. II, dist. 40, art. 5.

ter. xxv, 2) : *Pro mensura peccati erit et plagarum modus*. Sed ex eventu sequente additur ad pœnam; dicitur enim (Exod. xxi, 29) : quòd *si bos fuerit cornupeta ab heri et nudius tertius, et contestati sunt dominum ejus, nec recluserit eum, occideritque virum aut mulierem; et bos lapidibus obruetur, et dominum illius occident*. Non autem occideretur, si bos non occidisset hominem etiam non reclusus. Ergo eventus sequens addit ad bonitatem vel malitiam actûs.

4. Præterea, si aliquis ingerat causam mortis percutiendo vel sententiam dando, et mors non sequatur, non contrahitur irregularitas. Contraheretur autem si mors sequeretur. Ergo eventus sequens addit ad bonitatem vel malitiam actûs.

Sed *contra*, eventus sequens non facit actum malum qui erat bonus, nec bonum qui erat malus; putà si aliquis det eleemosynam pauperi, quâ ille abutatur ad peccatum, nihil deperit ei qui eleemosynam facit; et similiter, si aliquis patienter fert injuriam sibi factam, non propter hoc excusatur ille qui fecit. Ergo eventus sequens non addit ad bonitatem vel malitiam actûs.

CONCLUSIO. — Eventus sequens præcogitatus auget bonitatem vel malitiam exterioris actûs; non præcogitatus autem si per accidens vel in paucioribus sequitur, non auget: aliud est si in pluribus, vel per se sequatur.

Respondeo dicendum quòd eventus sequens aut est præcogitatus aut non. Si est præcogitatus (1), manifestum est quòd addit ad bonitatem vel malitiam actûs: cum enim aliquis cogitat quòd ex opere suo multa mala possunt sequi, nec propter hoc dimittit, ex hoc apparet voluntas ejus esse magis inordinata. Si autem eventus sequens non sit præcogitatus, tunc distinguendum est: quia si per se sequitur ex tali actu, et ut in pluribus, secundum hoc eventus sequens addit ad bonitatem vel malitiam actûs. Manifestum est enim meliorem actum esse ex suo genere, ex quo possunt plura bona sequi, et pejorem ex quo nata sunt plura mala sequi. Si verò per accidens, et ut in paucioribus, tunc eventus sequens non addit ad bonitatem vel ad malitiam actûs. Non enim datur judicium de re aliqua secundum illud quod est per accidens, sed solum secundum illud quod est per se.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd virtus causæ existimatur secundum effectum per se, non autem secundum effectum per accidens.

Ad *secundum* dicendum, quòd bona quæ auditores faciunt, consequuntur ex prædicatione doctoris, sicut effectus per se; unde redundat ad præmiû prædicatoris, et præcipuè quando sunt præintenta.

Ad *tertium* dicendum, quòd eventus ille pro quo illi pœna infligenda mandatur, et per se sequitur ex tali causa, et iterum ponitur ut præcogitatus, et ideo imputatur ad pœnam.

Ad *quartum* dicendum, quòd ratio illa procederet, si irregularitas sequeretur culpam; non autem sequitur culpam, sed factum (2), propter aliquem defectum sacramenti.

ARTICULUS VI. — UTRUM IDEM ACTUS EXTERIOR POSSIT ESSE BONUS ET MALUS.

De his etiam infra, quæst. lxxii, art. 6 corp. et 22, quæst. xcix, art. 2 ad 2, et art. 5 ad 2. Sent. ii, dist. 40, art. 4, et De malo, quæst. ii, art. 4, et De ver. quæst. i, art. 4 corp. et quæst. ii, art. 5 corp.

Ad sextum sic proceditur. 1. Videtur quòd unus actus possit esse bonus et malus. Motus enim est unus, qui est continuus, ut dicitur (Physic. lib. v, text. 39 et 40). Sed unus motus continuus potest esse bonus et malus: putà si aliquis continuè ad ecclesiam vadens, primò quidem intendat ina-

(1) Id est volitus ac intentus.

(2) Hinc distinguitur duplex irregularitas:

irregularitas *ex defectu*, et irregularitas *ex defectu*.

nem gloriam, postea intendat Deo servire. Ergo unus actus potest esse bonus et malus.

2. Præterea, secundum Philosophum (Phys. lib. III, text. 20 et 21), « actio et passio sunt unus actus. » Sed potest esse passio bona, sicut Christi, et actio mala, sicut Judæorum. Ergo unus actus potest esse bonus et malus.

3. Præterea, cum servus sit quasi instrumentum domini, actio servi est actio domini, sicut actio instrumenti est actio artificis. Sed potest contingere quod actio servi procedat ex bona voluntate domini, et sic sit bona; et ex voluntate mala servi, et sic sit mala. Ergo idem actus potest esse bonus et malus.

Sed *contra*, contraria non possunt esse in eodem. Sed bonum et malum sunt contraria. Ergo unus actus non potest esse bonus et malus.

CONCLUSIO. — Si consideretur unus actus ut est unus in genere moris, fieri non potest ut sit bonus et malus: verum si consideretur ut est unus unitate naturæ et non unitate moris, sic unum eundemque actum bonum et malum esse, nihil vetat.

Respondeo dicendum quod nihil prohibet aliquid esse unum, secundum quod est in uno genere, et esse multiplex, secundum quod refertur ad aliud genus; sicut superficies continua est una, secundum quod consideratur in genere quantitatis; tamen est multiplex secundum quod refertur ad genus coloris, si partim sit alba et partim nigra. Et secundum hoc nihil prohibet aliquem actum esse unum, secundum quod refertur ad genus naturæ, qui tamen non est unus, secundum quod refertur ad genus moris; sicut et è converso, ut dictum est (art. 3 hujus quæst.). Ambulatio enim continua est unus actus secundum genus naturæ; potest tamen contingere quod sint plures secundum genus moris, si mutetur ambulantis voluntas, quæ est principium actuum moralium. Si ergo accipitur unus actus prout est in genere moris, impossibile est quod sit bonus et malus bonitate et malitiâ morali; si tamen sit unus unitate naturæ, et non unitate moris, potest esse bonus et malus (1).

Ad *primum* ergo dicendum, quod ille motus continuus qui procedit ex diversa intentione, licet sit unus unitate naturæ, non est tamen unus unitate moris.

Ad *secundum* dicendum, quod actio et passio pertinent ad genus moris, inquantum habent rationem voluntarii; et ideo, secundum quod diversâ voluntate dicuntur voluntariæ, secundum hoc sunt duo moraliter; et potest ex una parte inesse bonum, et ex alia malum.

Ad *tertium* dicendum, quod actus servi, inquantum procedit ex voluntate servi, non est actus domini, sed solum inquantum procedit ex mandato domini; unde sic non facit ipsum malum mala voluntas servi.

QUÆSTIO XXI.

DE HIS QUÆ CONSEQUUNTUR ACTUS HUMANOS RATIONE BONITATIS VEL MALITIÆ, IN QUATUOR ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de his quæ consequuntur actus humanos ratione bonitatis vel malitiæ; et circa hoc quærentur quatuor: 1° Utrum actus humanus, inquantum est bonus vel malus, habeat rationem rectitudinis vel peccati. — 2° Utrum ha-

(1) Nihil enim prohibet voluntatem mutari, dum actum sive interiorem, sive exteriorem, metu continuo perficiat.

beat rationem laudabilis vel culpabilis. — 3° Utrum habeat rationem meriti vel demeriti. — 4° Utrum habeat rationem meriti vel demeriti apud Deum.

ARTICULUS I. — UTRUM ACTUS HUMANUS, INQUANTUM EST BONUS VEL MALUS, HABEAT RATIONEM RECTITUDINIS, VEL PECCATI.

De his etiam De malo, quæst. II, art. 2 ad 5.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quod actus humanus, inquantum est bonus vel malus, non habeat rationem rectitudinis vel peccati. Peccata enim sunt monstra in natura, ut dicitur (Physic. lib. II, text. 82). Monstra autem non sunt actus, sed sunt quædam res generatæ præter ordinem naturæ. Ea autem quæ sunt secundum artem et rationem, imitantur ea quæ sunt secundum naturam, ut ibidem dicitur. Ergo actus ex hoc quod est inordinatus et malus, non habet rationem peccati.

2. Præterea, peccatum, ut dicitur (Physic. lib. II, loc. cit.), accidit in natura et arte, cum non pervenitur ad finem intentum à natura vel arte. Sed bonitas vel malitia actus humani maximè consistit in intentione finis, et ejus prosecutione. Ergo videtur quod malitia actus non inducat rationem peccati.

3. Præterea, si malitia actus induceret rationem peccati, sequeretur quod ubicumque esset *malum*, ibi esset peccatum. Hoc autem est falsum; nam pœna, licet habeat rationem mali, non tamen habet rationem peccati. Non ergo ex hoc quod aliquis actus est malus, habet rationem peccati.

Sed *contra*, bonitas actus humani, ut supra ostensum est (quæst. XIX, art. 4), principaliter dependet à lege æterna; et per consequens malitia ejus in hoc consistit, quod discordat à lege æterna. Sed hoc facit rationem peccati: dicit enim Augustinus (Contra Faustum, lib. XII, cap. 27, in princ.), quod « peccatum est dictum, vel factum, vel concupitum contra legem æternam. » Ergo actus humanus ex hoc quod est malus habet rationem peccati.

CONCLUSIO. — Cum ex eo actus bonus vel malus dicatur quod rationis et æternæ legis ordinem sequatur vel non sequatur, actum humanum ex hoc quod bonus est vel malus rectitudinis habere rationem vel peccati, necessarium est.

Respondeo dicendum quod malum in plus est (1) quàm peccatum, sicut et bonum in plus est quàm rectum. Quælibet enim privatio boni in quocumque constituit rationem mali; sed peccatum propriè consistit in actu qui agitur propter finem aliquem, cum non habet debitum ordinem ad finem illum. Debitus autem ordo ad finem secundum aliquam regulam mensuratur: quæ quidem regula in his quæ secundum naturam agunt, est ipsa virtus naturæ, quæ inclinat in talem finem. Quando ergo actus procedit à virtute naturali secundum naturalem inclinationem in finem, tunc servatur rectitudo in actu, quia medium non exit ab extremis, scilicet actus ab ordine activi principii ad finem; quando autem à rectitudine tali actus aliquis recedit, tunc incidit ratio peccati. In his verò quæ aguntur per voluntatem, regula proxima est ratio humana; regula autem suprema est lex æterna. Quandocumque ergo actus hominis procedit in finem secundum ordinem rationis et legis æternæ, tunc actus est rectus; quando autem ab hac rectitudine obliquatur, tunc dicitur peccatum. Manifestum est autem ex præmissis (quæst. XIX, art. 3 et 4) quod omnis actus voluntarius est malus per hoc quod recedit ab ordine rationis et legis æternæ; et omnis actus bonus concordat rationi et legi æternæ. Unde sequitur quod actus huma-

(1) Malum in plus est quàm peccatum, id est, malum est communius quàm peccatum, sicut et bonum est communius quàm rectum.

nus, ex hoc quòd est bonus vel malus, habeat rationem rectitudinis vel peccati.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd monstra dicuntur esse peccata, inquantum producta sunt ex peccato (4) in actu naturæ existente.

Ad *secundum* dicendum, quòd duplex est finis, scilicet ultimus et propinquus. In peccato autem naturæ deficit quidem actus à fine ultimo, qui est perfectio generati; non autem deficit à quocumque fine proximo, operatur enim natura aliquid formando. Similiter in peccato voluntatis semper est defectus ab ultimo fine intento; quia nullus actus voluntatis malus est ordinabilis ad beatitudinem, quæ est ultimus finis; licet non deficiat ab aliquo fine proximo, quem voluntas intendit et consequitur. Unde etiam cum ipsa intentio hujus finis ordinetur ad finem ultimum, in ipsa intentione hujusmodi finis potest inveniri ratio rectitudinis et peccati.

Ad *tertium* dicendum, quòd unumquodque ordinatur ad finem per actum suum; et ideo ratio peccati, quæ consistit in deviatione ab ordine ad finem, propriè consistit in actu. Sed poena respicit personam peccantem, ut in primo dictum est (quæst. XLVIII, art. 5 ad 4, et art. 6 ad 3).

ARTICULUS II. — UTRUM ACTUS HUMANUS, INQUANTUM EST BONUS VEL MALUS, HABEAT RATIONEM LAUDABILIS VEL CULPABILIS.

De his etiam Sent. III, dist. 24, art. 1, quæst. II corp. et IV, dist. 16, quæst. III, art. 2, quæst. I ad 4, et quæst. VI, art. 2 ad 5, et De malo, quæst. II, art. 2 ad 5.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quòd actus humanus ex hoc quòd est bonus vel malus, non habeat rationem laudabilis vel culpabilis. Peccatum enim contingit in his quæ aguntur à natura, ut dicitur (Phys. lib. II, text. 82). Sed tamen ea quæ sunt naturalia, non sunt laudabilia nec culpabilia, ut dicitur (Ethic. lib. III, cap. 5). Ergo actus humanus, ex hoc quòd est malus vel peccatum, non habet rationem culpæ; et per consequens non ex hoc quòd est bonus, habet rationem laudabilis.

2. Præterea, sicut contingit peccatum in actibus moralibus, ita et in actibus artis: quia, ut dicitur (Physic. lib. II, text. 82), « peccat grammaticus non rectè scribens, et medicus non rectè dans potionem. » Sed non culpatur artifex ex hoc quòd aliquid malum facit; quia ad industriam artificis pertinet quòd possit et bonum opus facere, et malum, cum voluerit. Ergo videtur quòd etiam actus moralis ex hoc quòd est malus, non habeat rationem culpabilis.

3. Præterea, Dionysius dicit (De div. nom. cap. 4, part. 4, lect. 22), quòd « malum est infirmum et impotens. » Sed infirmitas vel impotentia vel tollit vel diminuit rationem culpæ. Non ergo actus humanus est culpabilis ex hoc quòd est malus.

Sed *contra* est quod Philosophus dicit (Ethic. lib. I, cap. 12, et Magn. Moral. lib. VII, cap. 19), quòd « laudabilia sunt virtutum opera; vituperabilia autem vel culpabilia opera contraria. » Sed actus boni sunt actus virtutis, quia virtus est quæ « bonum facit habentem, et opus ejus bonum reddit, » ut dicitur (Ethic. lib. II, cap. 6): unde actus oppositi sunt actus mali. Ergo actus humanus ex hoc quòd est bonus vel malus, habet rationem laudabilis vel culpabilis.

CONCLUSIO. — Cum omnes humani actus à nobis liberè procedant, necessarium est omnem actum hominis, ut bonum vel malum, culpabilis vel laudabilis rationem habere.

Respondeo dicendum quòd sicut *malum* est in plus quàm peccatum, ita

(4) Non moraliter usurpando *peccatum*, sed physicè prout quemvis defectum significat.

peccatum est in plus quàm culpa (1), ex hoc enim dicitur actus culpabilis vel laudabilis, quòd imputatur agenti; nihil enim est aliud laudari vel culpàri, quàm imputari alicui malitiam vel bonitatem sui actûs. Tunc autem (2) actus imputatur agenti, quando est in potestate ipsius, ita quòd habeat dominium sui actûs. Hoc autem est in omnibus actibus voluntariis, quia per voluntatem homo dominium sui actûs habet, ut ex supra dictis patet (quæst. 1, art. 1 et 2). Unde relinquitur quòd bonum vel malum in solis actibus voluntariis constituit rationem laudis vel culpæ, in quibus idem est malum, peccatum et culpa.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd actus naturales non sunt in potestate naturalis agentis, cùm natura sit determinata ad unum; et ideo, licèt in actibus naturalibus sit peccatum, non tamen est ibi culpa.

Ad *secundum* dicendum, quòd ratio aliter se habet in artificialibus, et aliter in moralibus; in artificialibus enim ratio ordinatur ad finem particularem, quod est aliquid per rationem excogitatum; in moralibus autem ordinatur ad finem communem totius humanæ vitæ. Finis autem particularis ordinatur ad finem communem. Cùm autem peccatum sit per deviationem ab ordine ad finem, ut dictum est (art. 1 hujus quæst.), in actu artis contingit dupliciter esse peccatum: uno modo per deviationem à fine particulari intento ab artifice, et hoc peccatum erit proprium arti; putà si artifex intendens facere bonum opus, faciat malum, vel intendens facere malum, faciat bonum; alio modo per deviationem à fine communi humanæ vitæ; et hoc modo dicitur peccare, si intendat facere malum opus, et faciat, per quod alius decipiatur (3). Sed hoc peccatum non est proprium artificis, inquantum artifex, sed inquantum homo est. Unde ex primo peccato culpatur artifex inquantum artifex; sed ex secundo culpatur homo, inquantum homo. Sed in moralibus, ubi attenditur ordo rationis ad finem communem humanæ vitæ, semper peccatum et malum attenditur per deviationem ab ordine rationis ad finem communem humanæ vitæ; et ideo culpatur ex tali peccato homo, et inquantum est homo, et inquantum moralis est. Unde Philosophus dicit (Ethic. lib. vi, cap. 3, circ. fin.), quòd « in arte volens peccans est eligibilior, circa prudentiam autem minus; » sicut et in virtutibus moralibus, quarum prudentia est directiva.

Ad *tertium* dicendum, quòd illa infirmitas quæ est in malis voluntariis, subjacet potestati hominis; et ideo nec tollit nec diminuit rationem culpæ.

ARTICULUS III. — UTRUM ACTUS HUMANUS, INQUANTUM EST BONUS VEL MALUS, HABEAT RATIONEM MERITI VEL DEMERITI (4).

De his etiam Sent. II, dist. 40, art. 5, et IV, dist. 46, quæst. III, art. 4 ad 4, et De malo, quæst. II, art. 2 ad 5.

Ad tertium sic proceditur. 1. Videtur quòd actus humanus non habeat rationem meriti vel demeriti propter suam bonitatem vel malitiam. Meritum enim et demeritum dicitur per ordinem ad retributionem, quæ locum solum habet in his quæ ad alterum sunt. Sed non omnes actus humani

(1) Peccatum est aliquid magis commune quàm culpa, si peccatum sumitur pro defectu qualicumque, sed non ita si moraliter dicitur, quia in eo sensu sine culpa esse non potest. Ideoque secundum communem usum loquendi apud theologos, pro eodem sumuntur peccatum et culpa.

(2) Al., enim.

(3) Ita codd. Alcan. et Tarrac. atque editi passim. Edit. Rom.: *Etiam si intendat facere*

malum opus, et faciat per hoc ut alius decipiatur.

(4) Actus humani habent rationem meriti et demeriti, ut patet ex Scripturis et ex concilio Tridentino quod his verbis Lutherum et Calvinum contrarium asserentem damnavit: *Si quis dixerit hominis justificati bona opera ita esse dona Dei, ut non sint etiam bona ipsius justificati merita... anathema sit* (sess. VI, c. 24).

boni vel mali sunt ad alterum, sed quidam sunt ad seipsum. Ergo non omnis actus humanus bonus vel malus habet rationem meriti vel demeriti.

2. Præterea, nullus meretur poenam vel præmium ex hoc quòd disponit ut vult de eo cujus est dominus; sicut si homo destruat rem suam, non punitur, sicut si destrueret rem alterius. Sed homo est dominus suorum actuum. Ergo ex hoc quòd benè vel malè disponit de suo actu, non meretur poenam vel præmium.

3. Præterea, ex hoc quòd aliquis sibi ipsi acquirit bonum, non meretur ut ei benè fiat ab alio, et eadem ratio est de malis (1). Sed ipse actus bonus est quoddam bonum, et perfectio agentis; actus autem inordinatus est quoddam malum ipsius. Non ergo ex hoc quòd homo facit malum actum, vel bonum, meretur, vel demeretur.

Sed *contra* est quod dicitur (Isa. III, 10) : *Dicite justo, quoniam benè, quoniam fructum adiuvationum suarum comedit. Væ impio in malum, retributio enim manuum ejus fiet ei.*

CONCLUSIO. — Actus humani ut boni vel mali, meriti vel demeriti rationem habent secundum retributionem justitiæ ad alterum.

Respondeo dicendum quòd meritum et demeritum dicuntur in ordine ad retributionem, quæ fit secundum justitiam. Retributio autem secundum justitiam fit alicui ex eo quòd agit in profectum vel nocumentum alterius. Est autem considerandum quòd unusquisque in aliqua societate vivens, est aliquo modo pars et membrum totius societatis. Quicumque ergo agit aliquid in bonum vel malum alicujus in societate existentis, hoc redundat in totam societatem; sicut qui lædit manum, per consequens lædit hominem. Cum ergo aliquis agit in bonum vel malum alterius singularis personæ, cadit ibi dupliciter ratio meriti vel demeriti; uno modo, secundum quòd debetur ei retributio à singulari persona, quam juvat vel offendit; alio modo, secundum quòd debetur ei retributio à toto collegio. Quando verò aliquis ordinat actum suum directè in bonum vel malum totius collegii, debetur ei retributio primò quidem et principaliter à toto collegio, secundariò verò ab omnibus collegii partibus. Cum verò aliquis agit quod in bonum proprium vel malum vergit, etiam debetur ei retributio, inquantum etiam hoc vergit in commune, secundum quòd ipse est pars collegii; licet non debeatur ei retributio, inquantum est bonum vel malum singularis personæ, quæ est eadem agentis (2), nisi fortè à seipso, secundum quamdam similitudinem, prout est justitia hominis ad seipsum. Sic igitur patet quòd actus bonus vel malus habet rationem laudabilis vel culpabilis, secundum quòd est in potestate voluntatis; rationem verò rectitudinis et peccati secundum ordinem ad finem; rationem verò meriti et demeriti secundum retributionem justitiæ ad alterum.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd quandoque actus hominis boni vel mali, licet non ordinentur ad bonum vel malum alterius singularis personæ, tamen ordinantur ad bonum vel ad malum alterius, quod est ipsa communitas.

Ad *secundum* dicendum, quòd homo, qui habet dominium sui actus, ipse etiam, inquantum est alterius, scilicet communitalis, cujus est pars, meretur aliquid vel demeretur, inquantum actus suos benè vel malè disponit; sicut etiam si alia sua, de quibus communitati servire debet, benè vel malè dispensat.

(1) Nempe quòd non meretur ab alio vexationem vel molestiam pati quòd sibi ipsi malefecerit vel nocuerit.

(2) Vel quæ est ipsa persona agens, et ejus boni quòd recipit seu mali quòd patitur, causa efficiens.

Ad *tertium* dicendum, quòd hoc ipsum bonum vel malum quod aliquis sibi facit per suum actum, redundat in communitatem (1), ut dictum est (in corp. art.).

ARTICULUS IV — UTRUM ACTUS HUMANUS, INQUANTUM EST BONUS VEL MALUS, HABEAT RATIONEM MERITI VEL DEMERITI APUD DEUM . 2 .

De his etiam Heb. vi, lect. 3.

Ad quartum sic proceditur. 1. Videtur quòd actus humanus bonus vel malus non habeat rationem meriti vel demeriti per comparisonem ad Deum : quia, ut dictum est (art. præc.), meritum et demeritum importat ordinem ad recompensationem profectus vel damni ad alterum illati. Sed bonus actus hominis vel malus non cedit in aliquem profectum vel damnum ipsius Dei ; dicitur enim (Job, xxxv, 6) : *Si peccaveris, quid ei nocebis?.... Porro si justè egeris, quid donabis ei?* Ergo actus hominis bonus vel malus non habet rationem meriti vel demeriti apud Deum.

2. Præterea, instrumentum nihil meretur vel demeretur apud eum qui utitur instrumento, quia tota actio instrumenti est utentis ipso. Sed homo in agendo est instrumentum divinæ virtutis principaliter ipsum moventis ; unde dicitur (Isa. x, 15) : *Numquid gloriabitur securis contra eum qui secatur in ea? aut exaltabitur serra contra eum à quo trahitur?* ubi manifestè hominem agentem comparat instrumento. Ergo homo (3), benè agendo vel malè, non meretur vel demeretur apud Deum.

3. Præterea, actus humanus habet rationem meriti vel demeriti, inquantum ordinatur ad alterum. Sed non omnis actus humanus ordinatur ad Deum. Ergo non omnes actus boni vel mali habent rationem meriti vel demeriti apud Deum.

Sed *contra* est quod dicitur (Eccl. ult. 14) : *Cuncta quæ fiunt adducet Deus in iudicium, sive bonum, sive malum.* Sed iudicium importat retributionem, respectu cuius meritum vel demeritum dicitur. Ergo omnis actus hominis bonus vel malus habet rationem meriti vel demeriti apud Deum.

CONCLUSIO. — Cùm Deus sit gubernator ac totius universi rector, præsertim rationalium creaturarum, illarum finis existens : actus humani, ut boni vel mali, non tantum apud homines, sed apud Deum meritorii vel demeritorii esse dicuntur.

Respondeo dicendum quòd, sicut dictum est (art. præc.), actus alicujus hominis habet rationem meriti vel demeriti, secundum quòd ordinatur ad alterum vel ratione ejus, vel ratione communitatis. Utroque autem modo actus nostri boni vel mali habent rationem meriti vel demeriti apud Deum. Ratione quidem ipsius, inquantum est ultimus hominis finis ; est autem debitum ut ad finem ultimum omnes actus referantur, ut supra habitum est (quæst. xix, art. 10) ; unde qui facit actum malum non referibilem in Deum, non servat honorem Dei, qui ultimo fini debetur. Ex parte verò totius communitatis universi ; quia in qualibet communitate ille qui regit communitatem, præcipuè habet curam boni communis ; unde ad eum pertinet retribuere pro his quæ benè vel malè fiunt in communitate. Est autem Deus gubernator et rector totius universi, sicut in primo habitum est (quæst. ciii, art. 6), et specialiter rationalium creaturarum. Unde manifestum est quòd actus humani habent rationem meriti vel demeriti per com-

(1) Perinde ac redundat in corpus abscissio seu mutilatio unius membri quæ corporis integritatem debonestat.

(2) Illud patet ex Scripturis (II. Cor. v : *Omnes nos manifestari oportet ante tribunal Christi*

ut referat unusquisque prout gessit, sive bonum, sive malum. (I. Cor. iii : *Unusquisque propriam mercedem accipiet.*

(3) Al. deest homo.

parationem ad ipsum; alioquin sequeretur quòd Deus non haberet curam de actibus humanis.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd per actum hominis Deo secundum se nihil potest accrescere vel deperire; sed tamen homo, inquantum in se est, aliquid subtrahit Deo, vel ei exhibet, cum servat vel non servat ordinem quem Deus instituit.

Ad *secundum* dicendum, quòd homo sic movetur à Deo ut instrumentum, quod tamen non excluditur (1) quin moveat seipsum per liberum arbitrium (2), ut ex supradictis patet (quæst. x, art. 4), et ideo per suum actum meretur vel demeretur apud Deum.

Ad *tertium* dicendum, quòd homo non ordinatur ad communitatem politicam secundum se totum, et secundum omnia sua; et ideo non oportet quòd quilibet actus ejus sit meritorius vel demeritorius per ordinem ad communitatem politicam. Sed totum quod homo est, et quod potest et habet, ordinandum est ad Deum; et ideo omnis actus hominis bonus vel malus habet rationem meriti vel demeriti apud Deum, quantum est ex ipsa ratione actus (3).

QUÆSTIO XXII.

DE SUBJECTO PASSIONUM ANIMÆ (4), IN TRES ARTICULOS DIVISA.

Post hoc considerandum est de passionibus animæ, et primò in generali; secundò in speciali. In generali autem quatuor occurrunt circa eas considerata: primò quidem de subjecto earum; secundò de differentia earum; tertio de comparatione earum ad invicem; quartò de malitia et bonitate ipsarum. Circa primum quærentur tria: 1º Utrum aliqua passio sit in anima. — 2º Utrum magis in parte appetitiva quàm in apprehensiva. — 3º Utrum magis sit in appetitu sensitivo quàm intellectivo, qui dicitur voluntas.

ARTICULUS I. — UTRUM ALIQUA PASSIO SIT IN ANIMA (5).

De his etiam Sent. III, dist. 45, quæst. XI, art. 4, et De ver. quæst. XXVI, art. 4 et 2 corp.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quòd nulla passio sit in anima. Pati enim est proprium materiæ. Sed anima non est composita ex materia et forma, ut in primo habitum est (quæst. LXXIII, art. 5). Ergo nulla passio est in anima.

2. Præterea, passio est motus, ut dicitur (Physic. lib. III, text. 19 et seq.). Sed anima non movetur, ut probatur (De anima, lib. I, text. 36 et seq.). Ergo passio non est in anima.

3. Præterea, passio est via in corruptionem: nam « omnis passio magis facta abjicit à substantia, » ut dicitur (Topic. lib. VI, cap. 2, in explic. loci 19). Sed anima est incorruptibilis. Ergo nulla passio est in anima.

Sed *contra* est quod Apostolus dicit (Rom. VII, 5): *Cùm essemus in carne, passionibus peccatorum, quæ per legem erant, operabantur in membris nostris*. Peccata autem sunt propriè in anima. Ergo et passionibus, quæ dicuntur peccatorum, sunt in anima.

(1) Al., *excludit*.

(2) Hinc concilium Tridentinum ita damnavit eos qui hominem esse instrumentum merè passivum sub actione Dei existimabant (sess. VI, can. 4).

(3) Non quòd actus præcisè ut actus est et ex objecto solo consideratur ut sic aut secundum moralem bonitatem sit formaliter meritorius, quia gratia supponi debet ut eo modo meritorius fiat et ad conditionem supernaturalem ele-

vetur, sed quia materialiter talis est ut fieri meritorius possit: de quo plenius infra quæst. CXIV.

(4) A questione sexta ad præsentem B. Thomas egit de actibus homini propriis; nunc verò aggreditur eos actus qui secundum se sunt homini aliisque animalibus communes et vocari solent animæ passionibus.

(5) Passio prout hic de illa sermo est definiri potest motus appetitivæ virtutis sensibilis quæ ex imaginatione boni vel mali provenit.

CONCLUSIO. — Cum contingat animam sentire et intelligere, et ad compositi transmutationem mutari, aliquam ei passionem communiter acceptam convenire necessarium est : passionem autem propriè dictam, nonnisi per accidens attribui certum est.

Respondeo dicendum quòd pati dicitur tripliciter : uno modo communiter, secundum quòd omne recipere est pati, etiamsi nihil abjiciatur à re; sicut si dicatur aerem pati, quando illuminatur; hoc autem magis est perfici quàm pati. Alio modo dicitur propriè pati, quando aliquid recipitur cum alterius abjectione. Sed hoc contingit dupliciter : quandoque enim abjicitur id quod non est conveniens rei; sicut cum corpus animalis sanatur, dicitur pati, quia recipit sanitatem ægritudine abjectâ. Alio modo, quando è converso contingit; sicut ægrotare dicitur pati, quia recipitur infirmitas, sanitate abjectâ. Et hic est propriissimus modus passionis. Nam pati dicitur ex eo quòd aliquid trahitur ad agentem; quod autem recedit ab eo quod est sibi conveniens, maximè videtur ad aliud trahi. Et similiter (De generatione, lib. 1, text. 18) dicitur, quòd quando ex ignobiliori generatur nobilius, est generatio simpliciter, et corruptio secundum quid; è converso autem quando ex nobiliori ignobilius generatur. Et his tribus modis contingit esse in anima passionem. Nam secundum receptionem tantum dicitur quòd sentire et intelligere est quoddam *pati*. Passio autem cum abjectione non est nisi secundum transmutationem corporalem : unde passio propriè dicta non potest competere animæ nisi per accidens, inquantum scilicet compositum patitur. Sed in hoc est diversitas; nam quando hujusmodi transmutatio fit in deterius, magis propriè habet rationem passionis, quàm quando fit in melius; unde tristitia magis propriè est passio quàm lætitia.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd pati, secundum quòd est cum abjectione et transmutatione, proprium est materiæ; unde non invenitur nisi in compositis ex materia et forma. Sed pati, prout importat receptionem solam, non est necessarium quòd sit materiæ, sed potest esse cujuscunque existentis in potentia. Anima autem, etsi non sit composita ex materia et forma, habet tamen aliquid potentialitatis, secundum quam convenit sibi recipere et pati, secundum quod intelligere pati est, ut dicitur (De anima, lib. III, text. 2).

Ad *secundum* dicendum, quòd pati et moveri, etsi non conveniat animæ per se, convenit tamen ei per accidens, ut (De anima, lib. I, loc. cit. in arg.) dicitur.

Ad *tertium* dicendum, quòd ratio illa procedit de passione quæ est cum transmutatione ad deterius; et hujusmodi passio animæ convenire non potest nisi per accidens; per se autem convenit composito, quod est corruptibile.

ARTICULUS II. — UTRUM PASSIO MAGIS SIT IN PARTE APPETITIVA QUAM IN APPREHENSIVA.

De his etiam infra, quæst. XLI, art. 4 corp. et part. III, quæst. XV, art. 4 corp. et De ver. quæst. XXVI, art. 5 corp. et ad 18, et Div. cap. 2, lect. 5, et Ethic. lib. II, lect. 6 fin.

Ad *secundum* sic proceditur. 1. Videtur quòd passio magis sit in parte animæ apprehensiva quàm in parte appetitiva. « Quod enim est primum in quolibet genere, videtur esse maximum illorum quæ sunt in genere illo, et causa aliorum, » ut dicitur (Metaph. lib. II, text. 4). Sed passio prius invenitur in parte apprehensiva quàm in parte appetitiva; non enim patitur pars appetitiva, nisi passione præcedente in parte apprehensiva. Ergo passio est magis in parte apprehensiva quàm in parte appetitiva.

2. Præterea, quod est magis activum, videtur esse minus passivum; actio enim passioni opponitur. Sed pars appetitiva est magis activa quam pars apprehensiva. Ergo videtur quod in parte apprehensiva magis sit passio.

3. Præterea, sicut appetitus sensitivus est virtus in organo corporali, ita et vis apprehensiva sensitiva. Sed passio animæ fit propriè loquendo secundum transmutationem corporalem. Ergo non magis est passio in parte appetitiva sensitiva quam in apprehensiva sensitiva.

Sed *contra* est quod Augustinus dicit (De civ. Dei, lib. ix, cap. 4, in princ.), quod « motus animi quos Græci *πάθη*, nostri autem, sicut Cicero, perturbationes, quidam affectiones vel affectus, quidam verò, sicut in Græco habetur expressitus, passionem vocant. » Ex quo patet quod passionem animæ sunt idem quod affectiones. Sed affectiones manifestè pertinent ad partem appetitivam, et non ad apprehensivam. Ergo et passionem magis sunt in appetitiva quam in apprehensiva.

CONCLUSIO. — Cum homo magis per vim appetitivam, quam per apprehensivam ad res ipsas trahatur, passionem quoque magis in appetitiva quam in apprehensiva reperiri necesse est.

Respondeo dicendum quod, sicut jam dictum est (art. præc.), nomine passionis importatur quod patiens trahatur ad id quod est agentis. Magis autem trahitur anima ad rem per vim appetitivam, quam per vim apprehensivam. Nam per vim appetitivam anima habet ordinem ad ipsas res, prout in seipsis sunt; unde Philosophus dicit (Metaph. lib. vi, text. 8), quod bonum et malum, quæ sunt objecta appetitivæ potentiæ, sunt in ipsis rebus. Vis autem apprehensiva non trahitur ad rem, secundum quod in seipsa est; sed cognoscit eam secundum intentionem rei quam in se habet vel recipit secundum proprium modum (1): unde et ibidem dicitur, quod verum et falsum, quæ ad cognitionem pertinent, non sunt in rebus, sed in mente. Unde patet quod ratio passionis magis invenitur in parte appetitiva quam in parte apprehensiva.

Ad *primum* ergo dicendum, quod intensio (2) è converso se habet in his quæ pertinent ad perfectionem, et in his quæ pertinent ad defectum. Nam in his quæ ad perfectionem pertinent, attenditur intensio per accessum ad unum primum principium; cui quantò est aliquid propinquius, tantò est magis intensum; sicut intensio lucidi attenditur per accessum ad aliquid summè lucidum; cui quantò aliquid magis appropinquat, tantò est magis lucidum. Sed in his quæ ad defectum pertinent, attenditur intensio, non per accessum ad aliquod summum, sed per recessum à perfecto, quia in hoc ratio privationis et defectus consistit; et ideo quantò magis recedit à primo, tantò est minus intensum; et propter hoc in principio semper invenitur parvus defectus, qui postea procedendo magis multiplicatur. Passio autem ad defectum pertinet; quia est alicujus, secundum quod est in potentia. Unde in his quæ appropinquant primo perfecto, scilicet Deo, invenitur parum de ratione potentiæ et passionis; in aliis autem consequenter plus: et sic etiam in priori vi animæ, scilicet apprehensiva, invenitur minus de ratione passionis.

Ad *secundum* dicendum, quod vis appetitiva dicitur esse magis activa, quia est magis principium exterioris actus; et hoc habet ex ipso ex quo hoc habet quod sit magis passiva, scilicet ex hoc quod habet ordinem ad

(1) Al., *motum*.

(2) Ita Garcia cum editis posterioribus. In cod.

Alcan. et edit. Rom, deest *intensio*. Al., *intentio*, perperam.

rem, prout est in seipsa; per actionem enim exteriorē venimus ad consequendas res.

Ad *tertium* dicendum, quòd, sicut dictum est (part. I, quæst. LXXVIII, art. 3, dupliciter organum animæ (1) potest transmutari: uno modo transmutatione spirituali, secundum quòd recipit intentionem rei; et hoc per se invenitur in actu apprehensivæ virtutis sensitivæ; sicut oculus immutatur à visibili, non ita quòd coloretur, sed ita quòd recipiat intentionem coloris. Est autem et alia naturalis transmutatio organi, prout organum transmutatur quantum ad suam naturalem dispositionem, puta quòd calefit, aut infrigidatur, vel alio modo simili transmutatur; et huiusmodi transmutatio per accidens se habet ad actum apprehensivæ virtutis sensitivæ; puta cum oculus fatigatur ex forti intuitu, vel dissolvitur ex vehementia visibilis. Sed ad actum appetitus sensitivi per se ordinatur huiusmodi transmutatio: unde in definitione motuum appetitivæ partis materialiter ponitur aliqua naturalis transmutatio organi; sicut dicitur, quòd ira est « accensio sanguinis circa cor (2). » Unde patet quòd ratio passionis magis invenitur in actu sensitivæ virtutis appetitivæ, quàm in actu sensitivæ virtutis apprehensivæ, licet utraque sit actus organi corporalis.

ARTICULUS III. — UTRUM PASSIO SIT MAGIS IN APPETITU SENSITIVO, QUAM INTELLECTIVO QUI DICITUR VOLUNTAS.

Ad *tertium* sic proceditur. 1. Videtur quòd passio non magis sit in appetitu sensitivo quàm in appetitu intellectivo. Dicit enim Dionysius (De div. nom. cap. 2, part. 1, lect. 4), quòd « Hierotheus ex quadam est doctus diviniore inspiratione, non solum discens, sed etiam patiens divina. » Sed passio divinatorum non potest pertinere ad appetitum sensitivum, cuius objectum est bonum sensibile. Ergo passio est in appetitu intellectivo, sicut et in sensitivo.

2. Præterea, quantò activum est potentius, tantò passio est fortior. Sed objectum appetitus intellectivi, quod est bonum universale, est potentius activum quàm objectum appetitus sensitivi, quod est particulare bonum. Ergo ratio passionis magis invenitur in appetitu intellectivo quàm in appetitu sensitivo.

3. Præterea, gaudium et amor passionem quædam esse dicuntur. Sed hæc inveniuntur in appetitu intellectivo et non solum in sensitivo; alioquin non attribuerentur in Scripturis Deo et angelis. Ergo passionem non magis sunt in appetitu sensitivo quàm in intellectivo.

Sed *contra* est quod dicit Damascenus (Orth. fid. lib. II, cap. 22), describens animales passionem: « Passio est motus appetitivæ virtutis sensibilis in imaginatione boni vel mali, » et aliter: « Passio est motus irrationalis animæ per suspicionem (3) boni et mali. »

CONCLUSIO. — Cum nulla in appetitu intellectivo requiratur corporalis transmutatio, magis propriè in appetitu sensitivo quàm intellectivo passionis ratio invenitur.

Respondeo dicendum quòd, sicut jam dictum est (art. 1 huius quæst. et art. 2 ad 3), passio propriè invenitur ubi est transmutatio corporalis, quæ quidem invenitur in actibus appetitus sensitivi; et non solum spiritualis, sicut est in apprehensione sensitiva, sed etiam naturalis. In actu autem

(1) Seu potentia sensitiva quæ organum animæ vel instrumentum appellatur, quia per illam suas animæ functiones exercet in corpore: spiritualis autem immutatio appellatur propter analogiam quamdam cum operationibus intellectus, quia insensibili modo immittitur in potentiam, sive

corporaliter eam non afficit, nec alterationem in ea ullam causat.

(2) Hoc etiam addito, ex evaporatione bilis vel excitatione proveniens.

(3) Ita Mss. cum Niceni. Editi, *per suspensionem*; Damascenus, *ob boni vel mali opinionem*.

appetitûs intellectivi non requiritur aliqua transmutatio corporalis, quia hujusmodi appetitus non est virtus alicujus organi. Unde patet quòd ratio passionis magis propriè invenitur in actu appetitûs sensitivi quàm intellectivi, ut etiam patet per definitiones Damasceni inductas (in arg. *Sed cont.*).

Ad *primum* ergo dicendum, quòd passio divinorum ibi dicitur affectio ad divinam, et conjunctio ad ipsa per amorem; quod tamen fit sine transmutatione corporali.

Ad *secundum* dicendum, quòd magnitudo passionis non solùm dependet ex virtute agentis, sed etiam ex passibilitate patientis (1); quia quæ sunt benè passibilia, multùm patiuntur etiam à parvis activis. Licèt ergo objectum appetitûs intellectivi sit magis activum quàm objectum appetitûs sensitivi, tamen appetitus sensitivus est magis passivus.

Ad *tertium* dicendum, quòd amor, et gaudium, et alia hujusmodi, cùm attribuuntur Deo vel angelis aut hominibus secundùm appetitum intellectivum, significant simplicem actum voluntatis cum similitudine effectûs absque passione. Unde dicit Augustinus (De civ. Dei, lib. ix, cap. 5, in fin.): « Sancti angeli et sine ira puniunt, et sine miseriæ compassionem subveniunt; et tamen istarum nomina passionum consuetudine locutionis humanæ etiam in eos usurpantur, propter quamdam operum similitudinem, non propter affectionum infirmitatem. »

QUÆSTIO XXIII.

DE DIFFERENTIA PASSIONUM AB INVICEM, IN QUATUOR ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de passionum differentia ab invicem; et circa hoc quæruntur quatuor: 1° Utrùm passionem quæ sunt in concupiscibili sint diversæ ab his quæ sunt in irascibili. — 2° Utrùm contrarietates passionum irascibilis sint secundùm contrarietatem boni et mali. — 3° Utrùm sit aliqua passio non habens contrarium. — 4° Utrùm sint aliquæ passionem differentes specie in eadem potentia, non contrariæ ad invicem.

ARTICULUS I. — UTRUM PASSIONES QUÆ SUNT IN CONCUPISCIBILI, SINT DIVERSÆ AB HIS QUÆ SUNT IN IRASCIBILI.

De his etiam De ver. quæst. xxvi, art. 4.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quòd passionem eadem sint in irascibili et in concupiscibili. Dicit enim Philosophus (Ethic. lib. ii, cap. 5, circ. princ.), quòd passionem animæ sunt quas sequitur gaudium et tristitia. Sed gaudium et tristitia sunt in concupiscibili. Ergo omnes passionem sunt in concupiscibili; non ergo sunt aliæ in irascibili et aliæ in concupiscibili.

2. Præterea (Matth. xiii), super illud: *Simile est regnum cælorum fermento*, etc., dicit Glossa ordinaria Hieronymi): « In ratione possideamus prudentiam, in irascibili odium vitiorum, in concupiscibili desiderium virtutum. » Sed odium est in concupiscibili, sicut et amor, cui contrariatur, ut dicitur (Topic. lib. ii, cap. 3, loc. 25). Ergo eadem passio est in concupiscibili et irascibili.

3. Præterea, passionem et actus differunt specie secundùm objecta. Sed passionum irascibilis et concupiscibilis eadem objecta sunt, scilicet bonum et malum. Ergo eadem passionem sunt irascibilis et concupiscibilis.

Sed *contra*, diversarum potentiarum actus sunt specie diversi, sicut videre et audire. Sed irascibilis et concupiscibilis sunt duæ potentiæ divi-

(1) Hinc illud axioma: Quanto activum est potentius, tanto passio est fortior, duntaxat ve-

rum est, cæteris paribus, hoc est, stante eadem passibilitate et dispositione patientis utrobique.

dentes appetitum sensitivum, ut dictum est (part. I, quæst. LXXXI, art. 2). Ergo cum passionibus sint motus appetitus sensitivi, ut supra dictum est (quæst. XXII, art. 2), passionibus quæ sunt in irascibili, erunt aliæ secundum speciem à passionibus quæ sunt in concupiscibili.

CONCLUSIO. — Sicut irascibilis potentia et potentia concupiscibilis specie differunt, ita omnes passionibus ad irascibilem attinentes differunt specie à passionibus, quæ sunt in concupiscibili.

Respondeo dicendum quod passionibus quæ sunt in irascibili et in concupiscibili differunt specie. Cum enim diversæ potentia habent diversa objecta, ut dictum est (part. I, quæst. LXXVII, art. 3), necesse est quod passionibus diversarum potentiarum ad diversa objecta referantur. Unde multo magis passionibus diversarum potentiarum specie differunt; maior enim differentia objecti requiritur ad diversificandam speciem potentiarum, quam ad diversificandam speciem passionum vel actuum. Sicut enim in naturalibus diversitas generis consequitur diversitatem potentia materiae, diversitas autem speciei diversitatem formæ in eadem materia; ita in actibus animæ, actus ad diversas potentias pertinentes sunt non solum specie, sed etiam genere diversi; actus autem vel passionibus respicientes diversa objecta specialia comprehensa sub uno communi objecto unius potentia, differunt sicut species illius generis. Ad cognoscendum ergo quæ passionibus sunt in irascibili et quæ in concupiscibili, oportet assumere objectum utriusque potentia. Dictum est autem (part. I, quæst. LXXXI, art. 2), quod objectum potentia concupiscibilis est bonum vel malum sensibile simpliciter acceptum, quod est delectabile vel dolorosum. Sed quia necesse est quod interdum anima difficultatem vel pugnam patiat in adipiscendo aliquod huiusmodi bonum, vel fugiendo aliquod huiusmodi malum, inquantum hoc est quodammodo elevatum supra facilem potestatem animalis; ideo ipsum bonum vel malum, secundum quod habet rationem ardui vel difficilis, est objectum irascibilis. Quaecumque ergo passionibus respiciunt absolute bonum vel malum, pertinent ad concupiscibilem, ut gaudium, tristitia, amor, odium, et similia (1); quaecumque verò passionibus respiciunt bonum vel malum sub ratione ardui, prout est aliquid adipiscibile vel fugibile cum aliqua difficultate, pertinent ad irascibilem, ut audacia et timor, spes et huiusmodi.

Ad primum ergo dicendum, quod, sicut dictum est (part. I, quæst. LXXXI, art. 2), ad hoc vis irascibilis data est animalibus, ut tollantur impedimenta quibus concupiscibilis in suum objectum tendere prohibentur, vel propter difficultatem boni adipiscendi, vel propter difficultatem mali superandi. Et ideo passionibus irascibilis omnes terminantur ad passionibus concupiscibilis (2); et secundum hoc etiam passionibus quæ sunt in irascibili, consequuntur gaudium et tristitia (3); quæ sunt in concupiscibili.

Ad secundum dicendum, quod odium vitiorum attribuit Hieronymus irascibili, non propter rationem odii, quæ proprie competit concupiscibili, sed propter impugnationem, quæ pertinet ad irascibilem.

Ad tertium dicendum, quod bonum inquantum est delectabile, movet concupiscibilem; sed si bonum habeat quamdam difficultatem ad adipiscendum, ex hoc ipso habet aliquid repugnans concupiscibili. Et ideo ne-

(1) Passionibus concupiscibilis sunt amor et odium, desiderium et fuga, delectatio et tristitia; passio irascibilis sunt spes et desperatio, audacia et timor, et ira quæ non oppositum habet.

(2) Post passionem enim iræ sequitur gaudium, si obtineat victoriam in resistendo nocivis, et

sequitur tristitia si non obtineat. Similiter post spem est gaudium de bono obtento, vel tristitia de bono non obtento et sic in aliis.

(3) Ita edit. Rom. Al., consequuntur gaudium et tristitiam.

cessarium fuit esse aliam potentiam quæ in id tenderet ; et ratio est eadem de malis ; et hæc potentia est irascibilis. Unde ex consequenti passion-
nes (4) concupiscibilis et irascibilis specie differunt.

**ARTICULUS II. — UTRUM CONTRARIETAS PASSIONUM IRASCIBILIS SIT SECUN-
DUM CONTRARIETATEM BONI ET MALI.**

De his etiam infra, quæst. XL, art. 4, et quæst. XLV, art. 1 ad 2, et Sent. III, dist. 26, quæst. 1, art. 3
corp. et De ver. quæst. XXVI, art. 4.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quòd contrarietas passionum irascibilis non sit nisi secundum contrarietatem boni et mali. Passiones enim irascibilis ordinantur ad passiones concupiscibilis, ut dictum est (art. præc. ad 1). Sed passiones concupiscibilis non contrariantur nisi secundum contrarietatem boni et mali ; sicut amor et odium, gaudium et tristitia. Ergo nec passiones irascibilis.

2. Præterea, passiones differunt secundum objecta, sicut et motus secundum terminos. Sed contrarietas non est in motibus, nisi secundum contrarietatem terminorum, ut patet (Physic. lib. v, text. 49). Ergo neque in passionibus est contrarietas passionum, nisi secundum contrarietatem objectorum. Objectum autem appetitus est bonum vel malum. Ergo in nulla potentia appetitiva potest esse contrarietas passionum, nisi secundum contrarietatem boni et mali.

3. Præterea, omnis passio animæ attenditur secundum accessum et recessum, ut Avicenna dicit in vi De naturalibus. Sed accessus causatur ex ratione boni, recessus autem ex ratione mali ; quia sicut « bonum est quod omnia appetunt, » ut dicitur (Ethic. lib. I, in princ.), ita « malum est quod omnia fugiunt. » Ergo contrarietas in passionibus animæ non potest esse nisi secundum bonum et malum.

Sed *contra*, timor et audacia sunt contraria, ut patet (Ethic. lib. III, cap. 7). Sed timor et audacia non differunt secundum bonum et malum, quia utrumque est respectu aliquorum malorum. Ergo non omnis contrarietas passionum irascibilis est secundum contrarietatem boni et mali.

CONCLUSIO. — In passionibus irascibilis reperitur contrarietas tam secundum objecta, quam secundum accessum et recessum ab eodem termino. In passionibus autem concupiscibilis secundum objecta tantum.

Respondeo dicendum quòd passio quidam motus est, ut dicitur (Physic. lib. III, text. 19 et seq.). Unde oportet contrarietatem passionum accipere secundum contrarietatem motuum vel mutationum. Est autem duplex contrarietas in mutationibus et motibus, ut dicitur (Physic. lib. v, text. 47, 48 et 49). Una quidem secundum accessum et recessum ab eodem termino ; quæ quidem contrarietas est propriè mutationum, id est, generationis, quæ est mutatio ad esse, et corruptionis, quæ est mutatio ab esse. Alia autem secundum contrarietatem terminorum, quæ propriè est contrarietas motuum ; sicut dealbatio, quæ est motus à nigro in album, opponitur denigrationi, quæ est motus ab albo in nigrum. Sic igitur in passionibus animæ duplex contrarietas invenitur, una quidem secundum contrarietatem objectorum scilicet boni et mali (2), alia verò secundum accessum et recessum ab eodem termino. In passionibus quidem concupiscibilis invenitur prima contrarietas tantum, quæ scilicet est secundum objecta ; in passionibus autem irascibilis invenitur utraque. Cujus ratio est, quia objectum

(1) Edit. Rom., *species*, ut habet cod. Alean. primâ manu ; at substitutum est ibidem *passiones*, ut passim legitur.

(2) Id est, secundum quòd feruntur in diversa

objecta quorum unum alteri, sicut malum bono contrariatur. vel secundum quòd circa idem objectum contrario modo se habent.

concupiscibilis, ut supra dictum est (art. præc.), est bonum vel malum sensibile absolutè. Bonum autem, inquantum bonum, non potest esse terminus ut à quo, sed solum ut ad quem; quia nihil refugit bonum, inquantum bonum, sed omnia appetunt ipsum. Similiter nihil appetit malum, inquantum huiusmodi, sed omnia fugiunt ipsum; et propter hoc malum non habet rationem termini ad quem, sed solum termini à quo. Sic igitur omnis passio concupiscibilis respectu boni, est ut in ipsum, sicut amor, desiderium et gaudium. Omnis verò passio respectu mali est ut ab ipso (1), sicut odium, fuga. seu abominatio, et tristitia. Unde in passionibus concupiscibilis non potest esse contrarietas secundum accessum et recessum ab eodem objecto. Sed objectum irascibilis est sensibile bonum vel malum, non quidem absolutè, sed sub ratione difficultatis vel arduitatis, ut supra dictum est (art. præc.). Bonum autem arduum, sive difficile, habet rationem ut in ipsum tendatur, inquantum est bonum, quod pertinet ad passionem spei; et ut ab ipso recedatur, inquantum est arduum et difficile, quod pertinet ad passionem desperationis. Similiter malum arduum habet rationem, ut vitetur, inquantum est malum; et hoc pertinet ad passionem timoris. Habet etiam rationem ut in ipsum tendatur, sicut in quoddam arduum, per quod scilicet aliquid evadit subjectionem mali; et sic tendit in ipsum audacia. Invenitur ergo in passionibus irascibilis contrarietas secundum contrarietatem boni et mali, sicut inter spem et timorem; et iterum secundum accessum et recessum ab eodem termino, sicut inter audaciam et timorem (2).

Et per hoc patet responsio ad objecta.

ARTICULUS III. — UTRUM SIT ALIQUA PASSIO ANIMÆ NON HABENS CONTRARIUM.

Ad tertium sic proceditur. 1. Videtur quòd omnis passio animæ habeat aliquod contrarium. Omnis enim passio animæ vel est in irascibili, vel in concupiscibili, sicut supra dictum est (art. præc.). Sed utræque passionem habent contrarietatem suo modo. Ergo omnis passio animæ habet contrarium.

2. Præterea, omnis passio animæ habet bonum vel malum pro objecto; quæ sunt objecta universaliter appetitivæ partis. Sed passioni cujus objectum est bonum, opponitur passio cujus objectum est malum. Ergo omnis passio habet contrarium.

3. Præterea, omnis passio animæ est secundum accessum vel secundum recessum, ut dictum est (art. præc.). Sed cuilibet accessui contrariatur recessus, et è converso. Ergo omnis passio animæ habet contrarium.

Sed contra, ira est quædam passio animæ. Sed nulla passio contraria ponitur iræ, ut patet (Ethic. lib. iv, cap. 5, parum à princ.). Ergo non omnis passio habet contrarium.

CONCLUSIO. — Sola ira inter omnes animæ passionem est cui nulla est alia passio contraria, neque secundum contrarietatem objectorum, neque secundum accessum et recessum ab eodem termino.

Respondeo dicendum quòd singulare est in passione iræ (3) quòd non potest habere contrarium neque secundum accessum et recessum, neque secundum contrarietatem boni et mali. Causatur enim ira ex malo difficili jam injacente; ad cujus præsentiam necesse est quòd aut appetitus succumbat, et sic non exit terminos tristitiæ, quæ est passio concupiscibilis; aut habet mo-

(1) Ita codd. et editi passim. Edit. Rom., est ab ipsa.

(2) Audacia et timor ad idem se referunt, scilicet ad malum, sed audacia malum istud aggreditur, dum è contra timor illud fugiat.

(3) Hoc est ei singulariter præ omnibus aliis conveniens, quia nimirum passionem animæ omnes habent aliquam contrariam vel primo vel secundo modo.

tum ad invadendum malum læsivum, quod pertinet ad iram; motum autem ad fugiendum (1) habere non potest, quia jam malum ponitur præsens vel præteritum; et sic motui iræ non contrariatur aliqua passio secundum contrarietatem accessus et recessus. Similiter etiam nec secundum contrarietatem boni et mali: quia malo jam injacenti opponitur bonum jam adeptum, quod jam non potest habere rationem ardui vel difficilis; nec post adeptionem boni remanet alius motus, nisi quietatio appetitus in bono adepto, quæ pertinet ad gaudium, quod est passio concupiscibilis. Unde motus iræ non potest habere aliquem motum animæ contrarium, sed solummodo opponitur ei cessatio à motu; sicut Philosophus dicit in sua Rhetorica (lib. II, cap. 3, in princ.), quòd « mitescere opponitur ei quod est irasci; » quod non est oppositum contrariè, sed negativè vel privativè.

Et per hoc patet responsio ad objecta.

ARTICULUS IV. — UTRUM SINT ALIQUÆ PASSIONES DIFFERENTES SPECIE IN EADEM POTENTIA NON CONTRARIÆ AD INVICEM.

De his etiam infra, quæst. XV, art. 2 et 4 corp. et Ethic. lib. II, lect. 5.

Ad quantum sic proceditur. 1. Videtur quòd non possint in aliqua potentia esse passiones specie differentes, et non contrariæ ad invicem. Passiones enim animæ differunt secundum objecta. Objecta autem passionum animæ sunt *bonum et malum* (2), secundum quorum differentiam passiones habent contrarietatem. Ergo nullæ passiones ejusdem potentiae non habentes contrarietatem ad invicem differunt specie.

2. Præterea, differentia speciei est differentia secundum formam. Sed omnis differentia secundum formam est secundum aliquam contrarietatem, ut dicitur (Metaph. lib. X, text. 24). Ergo passiones ejusdem potentiae quæ non sunt contrariæ, non differunt specie.

3. Præterea, cum omnis passio animæ consistat in accessu vel recessu ad bonum vel malum, necesse videtur quòd omnis differentia passionum animæ sit vel secundum differentiam boni et mali, vel secundum differentiam accessus et recessus, vel secundum majorem vel minorem accessum et recessum (3). Sed primæ duæ differentiae inducunt contrarietatem in passionibus animæ, ut dictum est (art. 2 hujus quæst.); tertia autem differentia non diversificat speciem, quia sic essent infinitæ species passionum animæ. Ergo non potest esse quòd passiones ejusdem potentiae animæ differant specie, et non sint contrariæ.

Sed *contra*, amor et gaudium differunt specie, et sunt in concupiscibili; nec tamen contrariantur ad invicem, quin potius unum est causa alterius. Ergo sunt aliquæ passiones ejusdem potentiae quæ differunt specie, nec sunt contrariæ.

CONCLUSIO. — Sunt aliquæ in parte animæ appetitiva passiones differentes specie, non tamen contrariæ; ut amor et gaudium.

Respondeo dicendum quòd passiones differunt secundum activa, quæ sunt objecta passionum animæ. Differentia autem activorum potest attendi dupliciter: uno modo secundum speciem vel naturam ipsorum activorum, sicut ignis differt ab aqua; alio modo secundum diversam virtutem activam. Diversitas autem activi vel motivi, quantum ad virtutem movendi, potest

(1) Id est ad malum illud evadendum vel declinandum ex quo contingit illam commovere, quia nec præteritum vitari potest quin factum sit, nec inapeliri præsens quin afficiat.

(2) Bonum quidem ut prosequendum vel con-

servandum; malum verò ut fugiendum vel vindicandum.

(3) Ita theologi et posteriores editiones ex cod. Camer. Cod. Alcan. et edit. Rom., *vel boni mali... accessus, vel recessus... accessum, vel recessum.*

accipi in passionibus animæ secundum similitudinem agentium naturalium. Omne enim movens trahit quodammodo ad se patiens, vel à se repellit. Trahendo quidem ad se, tria facit in ipso. Nam primò quidem dat ei inclinationem vel aptitudinem ut in ipsum tendat; sicut cum corpus leve, quod est sursum, dat levitatem corpori generato, per quam habet inclinationem vel aptitudinem ad hoc quòd sit sursum. Secundò, si corpus generatum est extra locum proprium, dat ei moveri ad locum. Tertiò dat ei quiescere, in locum cum pervenerit, quia ex eadem causa aliquid quiescit in loco per quam movebatur ad locum. Et similiter intelligendum est de causa repulsionis. In motibus autem appetitivæ partis, bonum habet quasi virtutem attractivam, malum autem virtutem repulsivam. Bonum ergo primò in potentia appetitiva causat quamdam inclinationem, seu aptitudinem, seu connaturalitatem ad bonum quod pertinet ad passionem amoris, cui per contrarium respondet odium ex parte mali. Secundò, si bonum sit nondum habitum, dat ei motum ad assequendum bonum amatum; et hoc pertinet ad passionem desiderii vel concupiscentiæ; et ex opposito ex parte mali est fuga, vel abominatio. Tertiò, cum adeptum fuerit bonum, dat appetitus quietationem quamdam in ipso bono adepto; et hoc pertinet ad delectationem vel gaudium, cui opponitur ex parte mali dolor vel tristitia. In passionibus autem irascibilis præsupponitur quidem aptitudo vel inclinatio ad prosequendum bonum vel fugiendum malum ex concupiscibili, quæ absolutè respicit bonum vel malum; et respectu boni nondum adepti est spes et desperatio; respectu autem mali nondum injaçentis est timor et audacia; respectu autem boni adepti non est aliqua passio in irascibili, quia jam non habet rationem ardui, ut supra dictum est (art. præc.), sed ex malo jam injaçenti (1) sequitur passio iræ. Sic igitur patet quòd in concupiscibili sunt tres conjugationes passionum, scilicet amor et odium, desiderium et fuga, gaudium et tristitia. Similiter in irascibili sunt tres: scilicet spes et desperatio, timor et audacia, et ira, cui nulla passio opponitur. Sunt ergo omnes passionες specie differentes undecim, sex quidem in concupiscibili, et quinque in irascibili, sub quibus omnes animæ passionες continentur.

Et per hoc patet responsio ad objecta.

QUÆSTIO XXIV.

DE BONO ET MALO IN ANIMÆ PASSIONIBUS, IN QUATUOR ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de bono et malo circa passionες animæ; et circa hoc quæruntur quatuor: 1º Utrum bonum et malum morale possit in passionibus animæ inveniri. — 2º Utrum omnis passio animæ sit mala moraliter. — 3º Utrum omnis passio addat vel diminuat ad bonitatem vel malitiam actûs. — 4º Utrum aliqua passio sit bona vel mala ex sua specie.

ARTICULUS I. — UTRUM BONUM ET MALUM MORALE POSSIT IN PASSIONIBUS ANIMÆ INVENIRI.

De his etiam infra, quæst. LIX, art. 4 corp. et ad 2, et 2 2, quæst. XXXV, art. 4 ad 4, et Sent. II, dist. 56, art. 2, et De malo, quæst. X, art. 4 ad 4, et quæst. XII, art. 2 ad 4, et art. 5 corp.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quòd nulla passio animæ sit bona vel mala moraliter. Bonum enim et malum morale est proprium hominis; « mores enim propriè dicuntur humani, » ut Ambrosius dicit super Lucam

(1) Non tantum actu quoad præsens, ut vocabulum injaçentis videtur importare, sed quoad præteritum quod jam injaçuisse supponitur.

(in præfat. prope finem). Sed passiones non sunt propriæ hominum, sed sunt etiam aliis animalibus communes. Ergo nulla passio animæ est bona vel mala moraliter.

2. Præterea, « bonum vel malum hominis est secundum rationem esse, vel præter rationem esse (1), ut Dionysius dicit (De div. nom. cap. 4, part. 4, lect. 21). Sed passiones animæ non sunt in ratione, sed in appetitu sensitivo, ut supra dictum est (quæst. xii, art. 3). Ergo non pertinent (2) ad bonum vel malum hominis, quod est bonum morale.

3. Præterea, Philosophus dicit (Ethic. lib. ii, cap. 5) quod « passionibus neque laudamur neque vituperamur. » Sed secundum bona et mala moralia laudamur et vituperamur. Ergo passiones non sunt bonæ vel malæ moraliter.

Sed *contra* est quod Augustinus dicit (De civ. Dei, lib. xiv, cap. 7, à med., et cap. 9, in princ.), de passionibus animæ loquens : « Mala sunt ista, si malus est amor ; bona, si bonus. »

CONCLUSIO. — Passiones animi propt subiacent imperio rationis et voluntatis, bonæ vel malæ moraliter dici possunt ; non autem ut motus quidam sunt irrationalis appetitûs.

Respondeo dicendum quod passiones animæ dupliciter possunt considerari : uno modo, secundum se ; alio modo, secundum quod subiacent imperio rationis et voluntatis. Si igitur secundum se considerentur, prout scilicet sunt motus quidam irrationalis appetitûs ; sic non est in eis bonum vel malum morale, quod dependet à ratione, ut supra dictum est (quæst. xix, art. 3). Si autem considerentur secundum quod subiacent imperio rationis et voluntatis, sic est in eis bonum vel malum morale. Propinquier enim est appetitus sensitivus ipsi rationi et voluntati, quàm membra exteriora ; quorum tamen motus et actus sunt boni vel mali moraliter, secundum quod sunt voluntarii ; unde multò magis et ipsæ passiones, secundum quod sunt voluntariæ, possunt dici bonæ vel malæ moraliter. Dicuntur autem voluntariæ, vel ex eo quod à voluntate imperantur, vel ex eo quod à voluntate non prohibentur.

Ad *primum* ergo dicendum, quod istæ passiones secundum se consideratæ sunt communes hominibus et animalibus aliis ; sed secundum quod à ratione imperantur, sunt propriæ hominibus.

Ad *secundum* dicendum, quod etiam inferiores vires appetitivæ dicuntur rationales secundum quod participant aliquantulum rationem, ut dicitur (Ethic. lib. i, cap. 13).

Ad *tertium* dicendum, quod Philosophus dicit quod non laudamur aut vituperamur secundum passiones absolutè consideratas ; sed non removet quin possint fieri laudabiles vel vituperabiles, secundum quod à ratione ordinantur. Unde subdit : « Non enim laudatur aut vituperatur qui timet aut irascitur, sed qui aliquid ; » id est, secundum rationem vel præter rationem.

ARTICULUS II. — UTRUM OMNIS PASSIO ANIMÆ SIT MALA MORALITER.

De his etiam infra, quæst. LIX, art. 2 et 3, et 2 2, quæst. CXXIII, art. 40 corp. et De malo, quæst. II, art. 4 corp. et Ethic. lib. i, lect. 46, et lib. II, lect. 5, et Phys. lib. VII, lect. 6.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quod omnes passiones animæ sunt malæ moraliter. Dicit enim Augustinus (De civ. Dei, lib. ix, cap. 4, in princ., et lib. xiv, cap. 8), quod « passiones animæ quidam vocant morbos vel perturbationes animæ. » Sed omnis morbus vel perturbatio animæ est aliquid malum moraliter. Ergo omnis passio animæ moraliter mala est.

(1) Bonum quidem secundum rationem, sed malum præter rationem, quasi deficiendo à

propria hominis conditione quæ est esse rationalis.

(2) Al., *pertinet*.

2. Præterea, Damascenus dicit (Orth. fid. lib. II, cap. 22) quòd (1) « operatio quidem quæ secundum naturam motus est; passio verò quæ præter naturam. » Sed quod est præter naturam in motibus animæ, habet rationem peccati et mali moralis; unde ipse alibi dicit (lib. II, cap. 4), quòd « diabolus versus est ex eo quod est secundum naturam, in id quod est præter naturam. » Ergo hujusmodi passiones sunt malæ moraliter.

3. Præterea, omne quod inducit ad peccatum, habet rationem mali. Sed hujusmodi passiones inducunt ad peccatum; unde (Rom. VII) dicuntur *passiones peccatorum*. Ergo videtur quòd sint malæ moraliter.

Sed *contra* est quod Augustinus dicit (De civit. Dei, lib. XIV, cap. 9, parum à princ.), quòd « rectus amor omnes istas affectiones rectas habet; metuunt enim peccare, cupiunt perseverare, dolent in peccatis, gaudent in operibus bonis. »

CONCLUSIO. — Non omnes animæ passiones malæ moraliter dicendæ sunt, sed quæ contra et præter rationis iudicium sunt.

Respondeo dicendum quòd circa hanc quæstionem diversa fuit sententia stoicorum et peripateticorum; nam stoici dixerunt omnes passiones esse malas: peripatetici verò dixerunt passiones moderatas esse bonas. Quæ quidem differentia, licet magna videatur secundum vocem, tamen secundum rem vel nulla est vel parva, si quis utrorumque intentiones consideret. Stoici enim non discernebant inter sensum et intellectum, et per consequens nec inter intellectivum appetitum et sensitivum; unde nec discernebant passiones animæ à motibus voluntatis, secundum hoc quòd passiones animæ sunt in appetitu sensitivo, simplices autem motus voluntatis sunt in intellectivo; sed omnem rationabilem motum appetitivæ partis vocabant voluntatem, passiones autem dicebant motum progredientem extra limites rationis. Et ideo eorum sententiam sequens Tullius (lib. III De Tusculanis quæstionibus, parum à princ.), omnes passiones vocat animæ morbos: ex quo argumentatur quòd qui morbosi sunt sani non sunt; et qui sani non sunt insipientes sunt, unde insipientes insanos dicimus. Peripatetici verò omnes motus appetitus sensitivi passiones vocant. Unde eas bonas æstimant, cum sunt à ratione moderatæ; malas autem, cum sunt præter moderationem rationis. Ex quo patet quòd Tullius in eodem libro peripateticorum sententiam, qui approbant mediocritatem passionum, inconvenienter improbat, dicens quòd omne malum etiam mediocre vitandum est; nam sicut corpus etiam mediocriter ægrum sanum non est, sic ista mediocritas morborum vel passionum animæ sana non est. Non enim passiones dicuntur morbi, vel perturbationes animæ, nisi cum carent moderatione rationis.

Unde patet responsio ad *primum*.

Ad *secundum* dicendum, quòd in omni passione animæ additur aliquid vel diminuitur à naturali motu cordis, inquantum cor intensius vel remissius movetur secundum systolen aut diastolen (2); et secundum hoc habet

(1) Damascenus juxta editionem Lequien: *Actio enim motus est naturæ consentaneus; passio motus præter naturam*.

(2) *Systole* græce, ait editio Parmensis recentissima, significat latinè contractionem, constrictionem; *diastole* dilatationem, distensionem. Ut enim docent rei anatomicæ periti, cor duos habet motus, in quibus sanguinis circulatio consistit. Primus motus dicitur *systole*, et est is quo in angustum contrahitur cor ut sanguis è

ventriculis ejus in arterias exprimitur; alter motus dicitur *diastole*, et est reditus cordis ad naturalem statum cum dilatatione post præcedentem contractionem ventriculorum ipsius cordis, ut sanguinem ex principiis cavæ et pulmonalis transmissum iterum recipiant. Proprie autem non distenditur cor, sed à contractionis motu ad pristinam naturalem figuram et magnitudinem redit. Cor constingitur per tristitiam, per lætitiā verò dilatatur.

passionis rationem; tamen non oportet quòd passio semper declinet ab ordine naturalis rationis.

Ad *tertium* dicendum, quòd passiones animæ, inquantum sunt præter ordinem rationis, inclinant ad peccatum; inquantum autem sunt ordinatæ à ratione, pertinent ad virtutem.

ARTICULUS III. — UTRUM PASSIO ADDAT VEL DIMINUAT AD BONITATEM VEL MALITIAM ACTUS.

De his etiam infra, quæst. LXXVII, art. 6, et De ver. quæst. XXVI, art. 7, et De malo, quæst. III, art. 2.

Ad *tertium* sic proceditur. 1. Videtur quòd passio quæcumque semper diminuat de bonitate actûs moralis. Omne enim quod impedit iudicium rationis, ex quo dependet bonitas actûs moralis, diminuit per consequens bonitatem actûs moralis. Sed omnis passio impedit iudicium rationis; dicit enim Sallustius in Catilinario (in princ. orat. Cæsaris): « Omnes homines qui de rebus dubiis consultant, ab odio, irâ, et amicitia atque misericordia vacuos esse decet. » Ergo omnis passio diminuit bonitatem moralis actûs.

2. Præterea, actus hominis quantò est Deo similior, tantò est melior; unde dicit Apostolus (Eph. v, 1): *Estote imitatores Dei, sicut filii charissimi.* Sed Deus et sancti angeli « puniunt sine ira, sine miseriæ compassione subveniunt, » ut Augustinus dicit (De civ. Dei, lib. ix, cap. 5, circ. fin.). Ergo est melius hujusmodi opera agere sine passione animæ quàm cum passionē.

3. Præterea, sicut malum morale attenditur per ordinem ad rationem (1), ita et bonum morale. Sed malum morale diminuitur per passionem; minus enim peccat qui peccat ex passione quàm qui peccat ex industria. Ergo minus bonum operatur qui operatur cum passione, quàm qui operatur sine passione (2).

Sed *contra* est quod Augustinus dicit (De civit. Dei, lib. ix, loc. cit.), quòd « passio misericordiæ rationi deservit, quando ita præbetur misericordia, ut justitia conservetur, sive cum indigenti tribuitur, sive cum ignoscitur poenitenti. » Sed nihil quod deservit rationi, diminuit bonum morale. Ergo passio animæ non diminuit bonum moris.

CONCLUSIO. — Diminuunt et addunt passiones animæ actui humano bonitatem vel malitiam, prout subduntur imperio rationis, et voluntatis.

Respondeo dicendum quòd stoici sicut ponebant omnem passionem animæ esse malam, ita ponebant consequenter omnem passionem animæ diminuere actûs bonitatem; omne enim bonum ex permixtione mali vel totaliter tollitur, vel fit minus bonum. Et hoc quidem verum est, si dicamus passiones animæ solum inordinatos motus sensitivi appetitûs, prout sunt perturbationes seu ægritudines. Sed si passiones simpliciter nominemus omnes motus appetitûs sensitivi, sic ad perfectionem humani boni pertinet quòd etiam ipsæ passiones sint moderatæ per rationem. Cum enim bonum hominis consistat in ratione sicut in radice, tantò istud bonum erit perfectius, quantò ad plura, quæ homini conveniunt, derivari potest. Unde nullus dubitat quin ad perfectionem moralis boni pertineat quòd actus exteriorum membrorum per rationis regulam dirigantur. Unde cum appetitus sensitivus possit obedire rationi, ut supra dictum est (quæst. xvii,

(1) Non ad quam ordinatur, sed à cujus ordine se subtrahit.

(2) Ita post theologus et Nicolai edit. Patav. an. 1712. Edit. Rom. et Patav. an. 1698: *Qui operatur sine passione quàm qui operatur cum passione.* Cod. Alcan.: *Minus enim pec-*

cant qui peccant ex passione, quàm qui peccant ex industria. Ergo minus bonum operatur qui operatur bonum secundum passionem, quàm qui operatur bonum cum passione.

art. 7), ad perfectionem moralis sive humani boni pertinet quòd etiam ipsæ passiones animæ sint regulatæ per rationem. Sicut igitur melius est quòd homo et velit bonum, et faciat exteriori actu; ita etiam ad perfectionem boni moralis pertinet quòd homo ad bonum moveatur non solum secundum voluntatem, sed etiam secundum appetitum sensitivum, secundum illud quod (Psalm. LXXXIII, 3) dicitur: *Cor meum et caro mea exultaverunt in Deum vivum*, ut *cor* accipiamus pro appetitu intellectivo, *carnem* autem pro appetitu sensitivo.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd passiones animæ dupliciter se possunt habere ad iudicium rationis: uno modo antecedenter; et sic, cum obnubilent iudicium rationis, ex quo dependet bonitas moralis actus, diminuunt actus bonitatem. Laudabilius enim est quòd ex iudicio rationis aliquis faciat opus caritatis, quàm ex sola passione misericordiæ. Alio modo se habent consequenter, et hoc dupliciter: uno modo per modum redundantiæ, quia scilicet cum superior pars animæ intensè movetur in aliquid, sequitur motum ejus etiam pars inferior; et sic passio existens consequenter in appetitu sensitivo est signum intensioris (1) voluntatis; et sic indicat bonitatem moralem majorem. Alio modo per modum electionis, quando scilicet homo ex iudicio rationis eligit affici aliquâ passione, ut promptius operetur, cooperante appetitu sensitivo; et sic passio animæ addit ad bonitatem actionis.

Ad *secundum* dicendum, quòd in Deo et in angelis non est appetitus sensitivus, neque etiam membra corporea; et ideo bonum in eis non attenditur secundum ordinationem passionum aut corporeorum actuum, sicut in nobis.

Ad *tertium* dicendum, quòd passio tendens in malum præcedens iudicium rationis diminuit peccatum; sed consequens aliquo prædictorum modorum augeat ipsum, vel significat augmentum ejus.

ARTICULUS IV. — UTRUM ALIQUA PASSIO SIT BONA VEL MALA EX SUA SPECIE.

De his etiam 22, quæst. CLVIII, art. 1 corp. et Sent. IV, dist. 13, quæst. II, art. 1, quæst. 1 ad 4, et dist. 50, quæst. II, art. 4, quæst. III ad 5, et De malo, quæst. X, art. 4.

Ad quantum sic proceditur. 1. Videtur quòd nulla passio animæ secundum speciem suam sit bona vel mala moraliter. Bonum enim et malum morale attenditur secundum rationem. Sed passiones sunt in appetitu sensitivo: et ita id quòd est secundum rationem, accidit eis. Cum ergo nihil quòd est per accidens pertineat ad speciem rei, videtur quòd nulla passio secundum suam speciem sit bona vel mala.

2. Præterea, actus et passiones habent speciem ex objecto (2). Si ergo aliqua passio secundum aliquam suam speciem esset bona vel mala, oporteret quòd passiones quarum objectum est bonum, bonæ essent secundum suam speciem, ut amor, desiderium et gaudium; et passiones quarum objectum est malum, essent malæ secundum suam speciem, ut odium, timor et tristitia. Sed hoc patet esse falsum. Non ergo aliqua passio est bona vel mala ex sua specie.

3. Præterea, nulla species passionum est quæ non inveniatur in aliquibus animalibus. Sed bonum morale non invenitur nisi in homine. Ergo nulla passio animæ bona est vel mala ex sua specie.

(1) Hoc est vehementius aliquid vel intensius cupientis aut ad agendum impellentis, vel saltem *signum intentionis voluntatis*, sed non, ut quidam legunt *intentionis*, ait Nicolaus.

(2) Aliter tamen actus et aliter passiones.

Nam actus quidem immediatè specificantur ab objectis, quia in ea tendunt immediatè per se ipsos; sed passiones mediatè duntaxat ac remotè specificantur ab iisdem, quia in illa tendunt ac feruntur per actus.

Sed *contra* est quod Augustinus dicit (De civ. Dei, lib. x, cap. 5) quod « misericordia pertinet ad virtutem; » Philosophus etiam dicit (Ethic. lib. II, cap. 7, prope fin.), quod « verecundia est passio laudabilis. » Ergo aliquæ passionēs sunt bonæ vel malæ secundum suam speciem.

CONCLUSIO. — Bonum et malum non pertinent ad speciem actūs et passionis secundum suam naturam, sed secundum quod ad genus moris pertinent, prout scilicet aliquid de voluntario et rationis iudicio participant.

Respondeo dicendum quod, sicut de actibus dictum est (quæst. xviii, art. 6 et 7, et quæst. xx, art. 3), ita et de passionibus dicendum videtur, quod scilicet species actūs vel passionis dupliciter considerari potest: uno modo, secundum quod est in genere naturæ; et sic bonum vel malum morale non pertinet ad speciem actūs vel passionis: alio modo, secundum quod pertinet ad genus moris, prout scilicet participant aliquid de voluntario et iudicio rationis; et hoc modo bonum et malum morale possunt pertinere ad speciem passionis, secundum quod accipitur ut objectum passionis, aliquid de se conveniens rationi, vel dissonum à ratione; sicut patet de verecundia, quæ est timor turpis; et de invidia, quæ est tristitia de bono alterius; sic enim pertinent ad speciem exterioris actūs.

Ad *primum* ergo dicendum, quod ratio illa procedit de passionibus, secundum quod pertinent ad speciem naturæ, prout scilicet appetitus sensitivus in se consideratur; secundum verò quod appetitus sensitivus obedit rationi, jam bonum et malum rationis non est ex passionibus ejus per accidens, sed per se.

Ad *secundum* dicendum, quod passiones quæ in bonum tendunt, si sit verum bonum, sunt bonæ; et similiter quæ à vero malo recedunt; è converso autem passiones quæ sunt per recessum à bono, et per accessum ad malum, sunt malæ.

Ad *tertium* dicendum, quod in brutis animalibus appetitus sensitivus non obedit rationi; et tamen inquantum ducitur quâdam æstimatoria (1) naturali, quæ subicitur rationi superiori, scilicet divinæ, est in eis quædam similitudo moralis boni quantum ad animæ passiones.

QUÆSTIO XXV.

DE ORDINE PASSIONUM AD INVICEM, IN QUATUOR ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de ordine passionum ad invicem; et circa hoc quærentur quatuor: 1° De ordine passionum irascibilis ad passiones concupiscibilis. — 2° De ordine passionum concupiscibilis ad invicem. — 3° De ordine passionum irascibilis ad invicem. — 4° De quatuor principalibus passionibus.

ARTICULUS I. — UTRUM PASSIONES IRASCIBILIS SINT PRIORES PASSIONIBUS CONCUPISCIBILIS, VEL È CONVERSO.

De his etiam infra, quæst. xl, art. 4 corp. et 2 2, quæst. cxli, art. 5 ad 1, et Sent. III, dist. 26, quæst. II, art. 5, quæst. II corp. et De ver. quæst. xxv art. 4 corp. et De malo, quæst. IV, art. 2 ad 12.

Ad *primum* sic proceditur. 1. Videtur quod passiones irascibilis sint priores passionibus concupiscibilis. Ordo enim passionum est secundum ordinem objectorum; sed objectum irascibilis est bonum arduum, quod videtur esse supremum inter alia bona. Ergo passiones irascibilis videntur præesse passionibus concupiscibilis.

2. Præterea, movens est prius moto. Sed irascibilis comparatur ad concupiscibilem sicut movens ad motum; ad hoc enim datur animalibus, ut

(1) Æstimatoria inter sensus interiores apud peripateticos numeratur, et eadem est ac cogita-

tiva aut ratio particularis in homine (Cf. part. I, quæst. lxxviii, art. 4).

tollantur impedimenta, quibus concupiscibilis prohibetur frui suo objecto, ut supra dictum est (quæst. xxiii, art. 1). Removens autem prohibens habet rationem moventis, ut dicitur (Phys. lib. viii, text. 32). Ergo passiones irascibilis sunt priores passionibus concupiscibilis.

3. Præterea, gaudium et tristitia sunt passiones concupiscibilis. Sed gaudium et tristitia consequuntur ad passiones irascibilis: dicit enim Philosophus (Ethic. lib. iv, cap. 5, à med.), quod « punitio quietat impetum iræ, delectationem loco tristitiæ faciens. » Ergo passiones concupiscibilis sunt posteriores passionibus irascibilis.

Sed *contra*, passiones concupiscibilis respiciunt bonum absolutum; passiones autem irascibilis respiciunt bonum contractum, scilicet arduum. Cum igitur bonum simpliciter sit prius quàm bonum contractum, videtur quod passiones concupiscibilis sint priores passionibus irascibilis.

CONCLUSIO. — Passiones concupiscibilis sic præcedunt eas quæ sunt irascibilis, ut ab illis hæ originem habeant, et ad illas terminentur.

Respondeo dicendum quod passiones concupiscibilis ad plura se habent quàm passiones irascibilis. Nam in passionibus concupiscibilis invenitur aliquid pertinens ad motum, sicut desiderium; et aliquid pertinens ad quietem, sicut gaudium et tristitia. Sed in passionibus irascibilis non invenitur aliquid pertinens ad quietem, sed solum pertinens ad motum. Cujus ratio est, quia id in quo jam quiescit, non habet rationem difficultis seu ardui, quod est objectum irascibilis. Quies autem, cum sit finis motus, est prior in intentione, sed posterior in executione. Si ergo comparentur passiones irascibilis ad passiones concupiscibilis, quæ significant quietem in bono, manifestè passiones irascibilis præcedunt ordine executionis hujusmodi passiones concupiscibilis; sicut spes præcedit gaudium, unde causat ipsum, secundum illud Apostoli (Rom. xii, 12): *Spe gaudentes*. Sed passio concupiscibilis importans quietem in malo, scilicet tristitia, media est inter duas passiones irascibilis. Sequitur enim timorem; quæ cum occurrerit malum quod timebatur, causatur tristitia; præcedit autem motum iræ, quia cum ex tristitia præcedente aliquis insurgit in vindictam, hoc pertinet ad motum iræ; et quia rependere vicem mali, apprehenditur ut bonum, cum iratus hoc consecutus fuerit, gaudet. Et sic manifestum est quod omnis passio irascibilis terminatur ad passionem concupiscibilis pertinentem ad quietem, scilicet vel ad gaudium vel ad tristitiam (1). Sed si comparentur passiones irascibilis ad passiones concupiscibilis quæ important motum, sic manifestè passiones concupiscibilis sunt priores, eo quod passiones irascibilis addunt supra passiones concupiscibilis, sicut et objectum irascibilis addit supra objectum concupiscibilis arduum sive difficultatem. Spes enim supra desiderium addit quemdam conatum et quamdam elevationem animi ad consequendum bonum arduum; et similiter timor addit supra fugam seu abominationem quamdam depressionem animi propter difficultatem mali. Sic ergo passiones irascibilis mediæ sunt inter passiones concupiscibilis quæ important motum in bonum vel in malum, et inter passiones concupiscibilis quæ important quietem in bono vel in malo. Et sic patet quod passiones irascibilis et principium habent à passionibus concupiscibilis, et in passionibus concupiscibilis terminantur.

Ad *primum* ergo dicendum, quod illa ratio procederet, si de ratione ob-

(1) Quæ ad quietem pertinere dicuntur valde differenter; gaudium enim sic est quies in bono ut à nullo turbetur; sic autem tristitia non est quies in malo, sed eatenus ita dicitur, quia jam

non imminens malum, sed immanens est, per oppositum ad timorem qui mali tantum imminens est vel futuri, non immanens vel præsentis.

jecti concupiscibilis esset aliquid oppositum arduo, sicut de ratione objecti irascibilis est, quòd sit arduum; sed quia objectum concupiscibilis est bonum absolutè (1), priùs naturaliter est quàm objectum irascibilis, sicut commune proprio.

Ad secundum dicendum, quòd removens prohibens non est movens per se, sed per accidens; nunc autem loquimur de ordine passionum per se. Et præterea irascibilis removet prohibens quietem concupiscibilis in suo objecto. Unde ex hoc non sequitur nisi quòd passiones irascibilis præcedunt passiones concupiscibilis ad quietem pertinentes, de quibus etiam tertia ratio procedit.

ARTICULUS II. — UTRUM AMOR SIT PRIMA PASSIONUM CONCUISCIBILIS.

De his etiam part. I, quæst. xx, art. 4 corp. et Sent. III, dist. 27, quæst. I, art. 5, et Cont. gent. lib. IV, cap. 19, et De ver. quæst. XXVI, art. 4 corp. et Galat. V, lect. 6, et Met. lib. I, lect. 3 fin.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quòd amor non sit prima passio concupiscibilis. Vis enim concupiscibilis à concupiscentia denominatur, quæ est eadem passio cum desiderio. Sed denominatio fit à potiori, ut dicitur (De anima, lib. II, text. 49). Ergo concupiscentia est potior amore.

2. Præterea, amor unionem quamdam importat: est enim « vis unitiva et concretiva, » ut Dionysius dicit (De div. nom. cap. 4, part. 2, lect. 9). Sed concupiscentia vel desiderium est motus ad unionem rei concupitæ vel desideratæ. Ergo concupiscentia est prior amore.

3. Præterea, causa est prior effectui. Sed delectatio est quandoque causa amoris; quidam enim propter delectationem amant, ut dicitur (Eth. lib. VIII, cap. 2 et 3). Ergo delectatio est prior amore; non ergo prima inter passiones concupiscibilis est amor.

Sed contra est quod Augustinus dicit (De civ. Dei, lib. XIV, cap. 7 et 9), quòd « omnes passiones ex amore causantur: amor enim inhians habere quod amatur, cupiditas est; id autem habens, eoque fruens, lætitia est. » Amor ergo est prima passionum concupiscibilis.

CONCLUSIO. — Cum omnes in potentia concupiscibilis passiones ex amore causentur, primam quoque passionum concupiscibilis necesse est ipsum amorem esse.

Respondeo dicendum quòd objecta concupiscibilis sunt bonum et malum. Naturaliter autem bonum est prius malo, eò quòd malum est privatio boni; unde et omnes passiones quarum objectum est bonum, naturaliter sunt priores passionibus quarum objectum est malum, unaquæque scilicet suâ passione oppositâ; quia enim bonum quæritur, ideo refutatur oppositum malum. Bonum autem habet rationem finis, qui quidem est prior in intentione, sed est posterior in executione. Potest ergo ordo passionum concupiscibilis attendi vel secundum intentionem, vel secundum consecutionem. Secundum quidem consecutionem illud est prius quod primò fit in eo quod tendit ad finem. Manifestum est autem quòd omne quod tendit ad finem aliquem, primò quidem habet aptitudinem seu proportionem ad finem, nihil enim tendit in finem non proportionatum; secundò movetur ad finem; tertio quiescit in fine post ejus consecutionem. Ipsa autem aptitudo sive proportio appetitûs ad bonum est amor, qui nihil aliud est quàm complacentia boni; motus autem ad bonum est desiderium vel concupiscentia; quies autem in bono est gaudium vel delectatio. Et ideo secundum hunc ordinem amor præcedit desiderium, et desiderium præcedit delectationem. Sed secundum ordinem intentionis est è converso; nam delectatio intenta

(1) Id est abstrahens ab arduo et non arduo ac indifferens ad utrumque; sicut commune à proprio abstrahit et ad hoc aut ad illud indiffe-

renter se habere dicitur: ex quo planè sequitur ut sit naturaliter prius illo à quo indifferenter sic abstrahit.

causat desiderium et amorem; delectatio enim est fruitio boni, quæ quodammodo est finis, sicut et ipsum bonum (1), ut supra dictum est (qu. xi, art. 3 ad 3).

Ad *primum* ergo dicendum, quod hoc modo nominatur aliquid, secundum quod nobis innotescit. «Voces enim sunt signa intellectuum,» secundum Philosophum (Perih. lib. i, in princ.). Nos autem ut plurimum per effectum cognoscimus causam. Effectus autem amoris, quando quidem habetur ipsum amatum, est delectatio; quando verò non habetur, est desiderium vel concupiscentia. Ut autem Augustinus dicit (De Trin. lib. x, cap. 12, à med.), «amor magis sentitur, cum eum prodit indigentia.» Unde inter omnes passiones concupiscibilis magis est sensibilis concupiscentia; et propter hoc ab ea denominatur potentia.

Ad *secundum* dicendum, quod duplex est unio amati ad amantem. Una quidem realis, secundum scilicet conjunctionem ad rem ipsam; et talis unio pertinet ad gaudium vel delectationem, quæ sequitur desiderium. Alia autem est unio affectiva, secundum scilicet quod aliquid habet aptitudinem vel proportionem; prout scilicet ex hoc quod aliquid habet aptitudinem ad alterum et inclinationem, jam participat aliquid ejus; et sic amor unionem importat; quæ quidem unio præcedit motum desiderii.

Ad *tertium* dicendum, quod delectatio causat amorem, secundum quod est prior in intentione.

ARTICULUS III. — UTRUM SPES SIT PRIMA INTER PASSIONES IRASCIBILIS.

De his etiam supra, quæst. xxiii, art. 4 corp.

Ad tertium sic proceditur. 1. Videtur quod spes non sit prima inter passiones irascibilis. Vis enim irascibilis ab ira denominatur. Cum ergo denominatio fiat à potiori, videtur quod ira sit potior et prior quam spes.

2. Præterea, arduum est objectum irascibilis. Sed magis videtur esse arduum quod aliquis conetur superare malum contrarium, quod imminet ut futurum (quod pertinet ad audaciam), vel quod injacet jam ut præsens (quod pertinet ad iram), quam quod conetur acquirere simpliciter aliquod bonum; et similiter magis videtur esse arduum quod conetur vincere malum præsens quam malum futurum. Ergo ira videtur esse potior passio quam audacia, et audacia quam spes; et sic spes non videtur esse potior.

3. Præterea, prius occurrit in motu ad finem recessus à termino, quam accessus ad terminum. Sed timor et desperatio important recessum ab aliquo; audacia autem et spes important accessum ad aliquid. Ergo timor et desperatio præcedunt spem et audaciam.

Sed *contra*, quanto aliquid est propinquius primo, tanto est prius. Sed spes est propinquior amorì, qui est prima passionum. Ergo spes est prior inter omnes passiones irascibilis.

CONCLUSIO. — Spes cum inter omnes irascibilis passiones magis et prius bonum respiciat, prior quoque omnibus necessario est.

Respondeo dicendum quod, sicut jam dictum est (art. 1 huj. quæst.), omnes passiones irascibilis important motum in aliquid. Motus autem ad aliquid in irascibili potest causari ex duobus: uno modo ex sola aptitudine seu proportionem ad finem, quæ pertinet ad amorem vel odium; alio modo ex præsentia ipsius boni vel mali, quæ pertinet ad tristitiam vel gaudium. Et quidem ex præsentia boni non causatur aliqua passio in irascibili, ut di-

(1) Quapropter hic est ordo passionum concupiscibilis quantum ad executionem: 4° amor; 2° desiderium; 5° gaudium. Et proportionaliter passionum quæ respiciunt malum: 4° odium;

2° fuga seu abominatio; 5° tristitia; quamvis quantum ad ordinem intentionis; 4° sit gaudium; 2° desiderium; 5° amor.

ctum est (quæst. xxi, art. 3), sed ex præsentia mali causatur passio iræ. Quia igitur in via generationis seu consecutionis, proportio vel aptitudo ad finem præcedit consecutionem finis, inde est quòd ira inter omnes passionem irascibilis est ultima ordine generationis. Inter alias autem passionem irascibilis, quæ important motum consequentem amorem vel odium boni vel mali; oportet quòd passionem quarum objectum est bonum, scilicet spes et desperatio, sint naturaliter priores passionibus quarum objectum est malum, scilicet audaciâ et timore: ita tamen quòd spes est prior desperatione, quia spes est motus in bonum secundum rationem boni, quod de sua ratione est attractivum, et ideo est motus in bonum per se; desperatio autem est recessus à bono, qui non competit bono, secundum quod est bonum, sed secundum aliquid aliud; unde est quasi per accidens. Et eadem ratione timor, cum sit recessus à malo, est prior quàm audaciâ. Quòd autem spes et desperatio sint naturaliter priores quàm timor et audaciâ, ex hoc manifestum est, quòd sicut appetitus boni est ratio quare vitetur malum, ita etiam spes et desperatio sunt ratio timoris et audaciæ. Nam audaciâ consequitur spem victoriæ (1), et timor consequitur desperationem vincendi, ira autem consequitur audaciâ: « nullus enim irascitur vindictam appetens, nisi audeat vindicare, » secundum quod Avicenna dicit (De naturalibus, lib. vi). Sic ergo patet quòd spes est prima inter omnes passionem irascibilis. Et si ordinem omnium passionum secundum viam generationis (2) scire velimus, primò occurrunt amor et odium; secundò desiderium et fuga; tertio spes et desperatio; quartò timor et audaciâ; quintò ira; sextò et ultimò gaudium et tristitia, quæ consequuntur ad omnes passionem, ut dicitur (Ethic. lib. ii, cap. 5): ita tamen quòd amor est prior odio, et desiderium fugâ, et spes desperatione, et timor audaciâ, et gaudium quàm tristitia, ut ex prædictis colligi potest (isto art. et art. 1 et 2 præc.).

Ad primum ergo dicendum, quòd quia ira causatur ex aliis passionibus sicut effectus à causis præcedentibus, ideo ab ea, tanquam à manifestiori, denominatur potentia.

Ad secundum dicendum, quòd arduum non est ratio accedendi vel appetendi, sed potius bonum; et ideo spes, quæ directius respicit bonum, est prior; quamvis audaciâ aliquando sit in magis arduum, vel etiam ira.

Ad tertium dicendum, quòd appetitus primò et per se movetur in bonum sicut in proprium objectum; et ex hoc causatur quòd recedat à malo. Proportionatur enim motus appetitivæ partis, non quidem motui naturali, sed intentioni naturæ, quæ per prius intendit finem quàm remotionem contrarii, quæ non quæritur nisi propter adaptionem finis.

ARTICULUS IV. — UTRUM ISTÆ SINT QUATUOR PRINCIPALES PASSIONES, GAUDIUM, TRISTITIA, SPES ET TIMOR (3).

De his etiam infra, quæst. lxxiv, art. 4 ad 2, et 2 2, quæst. cxxiii, art. 42 ad 1, et quæst. cxi, art. 7 ad 5, et De ver. quæst. xxvi, art. 5.

Ad quartum sic proceditur. 1. Videtur quòd non sint istæ quatuor principales passionem, gaudium et tristitia, spes et timor. Augustinus enim (De civ. Dei, lib. xiv, cap. 7 et 9) non ponit spem, sed cupiditatem loco ejus.

2. Præterea, in passionibus animæ est duplex ordo, scilicet intentionis, et consecutionis, seu generationis. Aut ergo principales passionem accipiuntur

(1) Quamvis et aliquandò desperatio per accidens generet audaciâ, juxta Virgilianum illud: *Una salus victis nullam sperare salutem* (Æneid. lib. ii).

(2) Secundum viam generationis aut secundum

ordinem executionis per oppositum ad ordinem intentionis.

(3) Passiones principales dicuntur illæ quæ sunt terminativæ per se et completivæ aliarum.

tur secundum ordinem intentionis, et sic tantum gaudium et tristitia, quæ sunt finales, erunt principales passionēs; aut secundum ordinem consecutionis seu generationis; et sic erit amor principalis passio. Nullo ergo modo debent dici quatuor passionēs istæ principales, gaudium et tristitia, spes et timor.

3. Præterea, sicut audacia causatur ex spe, ita timor ex desperatione. Aut ergo spes et desperatio debent poni principales passionēs, tanquam causæ; aut spes et audacia, tanquam sibi ipsis affines.

Sed *contra* est illud quod Boetius (De consolat. lib. I, metr. 7) enumerans quatuor principales passionēs dicit:

Gaudia pelle,
Pelle timorem,
Spemque fugato,
Nec dolor adsit.

CONCLUSIO. — Gaudium, tristitia, spes, et timor quatuor sunt principales animæ passionēs, quamvis non secundum eandem rationem.

Respondeo dicendum quod hæ quatuor passionēs communiter principales esse dicuntur. Quarum duæ, scilicet gaudium et tristitia, principales dicuntur, quia sunt completivæ et finales simpliciter respectu omnium passionum; unde ad omnes passionēs consequuntur, ut dicitur (Ethic. lib. II, cap. 5). Timor autem et spes sunt principales, non quidem quasi completivæ simpliciter, sed quia sunt completivæ in genere motus appetitivi ad aliquid. Nam respectu boni incipit motus in amore, et procedit in desiderium, et terminatur in spe (1); respectu verò mali incipit in odio, et procedit ad fugam, et terminatur in timore. Et ideo solent harum quatuor passionum numerus accipi secundum differentiam præsentis et futuri; motus enim respicit futurum, sed quies est in aliquo præsentis. De bono igitur præsentis est gaudium, de malo præsentis est tristitia; de bono futuro est spes, de malo futuro est timor. Omnes autem aliæ passionēs, quæ sunt de bono vel de malo præsentis vel futuro, ad has completivè reducuntur. Unde etiam à quibusdam dicuntur principales hæ prædictæ quatuor passionēs, quia sunt generales: quod quidem verum est, si spes et timor designant motum appetitus communiter tendentem in aliquid appetendum vel fugiendum.

Ad *primum* ergo dicendum, quod Augustinus ponit desiderium vel cupiditatem loco spei, inquantum ad idem pertinere videntur, id est, ad bonum futurum.

Ad *secundum* dicendum, quod passionēs istæ dicuntur principales secundum ordinem intentionis et complementi. Et quamvis timor et spes non sint ultimæ passionēs simpliciter, tamen sunt ultimæ in genere passionum tendentium in aliud (2) quasi in futurum. Nec potest esse instantia nisi de ira, quæ tamen non potest poni principalis passio, quia est quidam effectus audaciæ, quæ non potest esse passio principalis, ut infra dicetur (quæst. XLV, art. 2 ad 3).

Ad *tertium* dicendum, quod desperatio importat recessum à bono, quod est quasi per accidens; et audacia importat accessum ad malum, quod etiam est per accidens. Ideo hæ passionēs non possunt esse principales; quia quod est per accidens, non potest dici principale: et sic etiam nec ira potest dici passio principalis, quæ consequitur audaciam.

(1) Non velut in termino quietis, cum nondum sit possessum objectum, sed velut in termino desiderii, quia ultimum in quo compleri

potest appetitus est spes habendi bonum quod appetitur, nec ultra ferri potest.

(2) Vel prosequendum ut spes; vel fugiendum et vitandum, ut timor.

QUÆSTIO XXVI.

DE PASSIONIBUS ANIMÆ IN SPECIALI, ET PRIMO DE AMORE, IN QUATUOR ARTICULOS DIVISA.

Consequenter considerandum est de passionibus animæ in speciali; et primo de passionibus concupiscibilis; secundò de passionibus irascibilis. Prima consideratio erit tripartita: nam primò considerabimus de amore et odio; secundò de concupiscentia et fuga; tertio de delectatione et tristitia. Circa amorem considerata sunt tria: 1° De ipso amore. — 2° De causa amoris. — 3° De effectibus ejus. Circa primum quærentur quatuor: 1° Utrum amor sit in concupiscibili. — 2° Utrum amor sit passio. — 3° Utrum amor sit idem quòd dilectio. — 4° Utrum amor convenienter dividatur in amorem amicitiae, et in amorem concupiscentiae.

ARTICULUS I. — UTRUM AMOR SIT IN CONCUISCIBILI (1).

De his etiam infra, art. 2 ad 2, et Sent. III, dist. 26, quæst. 1, art. 2 corp. fin. et dist. 27, quæst. 1, art. 2, et De malo, quæst. VIII, art. 3 ad 6, et De anima, lib. III, lect. 4.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quòd amor non sit in concupiscibili. Dicitur enim (Sap. VIII, 2): *Hanc, scilicet sapientiam, amavi, et exquisivi à juventute mea.* Sed concupiscibilis, cum sit pars appetitus sensitivi, non potest tendere in sapientiam, quæ non comprehenditur sensu. Ergo amor non est in concupiscibili.

2. Præterea, amor videtur esse idem cuilibet passioni: dicit enim Augustinus (De civ. Dei, lib. XIV, cap. 7, à med.): « Amor inhians habere quod amatur, cupiditas est; id autem habens, eoque fruens, lætitia; et fugiens quod ei adversatur, timor est; idque, si acciderit, sentiens, tristitia est. » Sed non omnis passio est in concupiscibili; sed timor etiam hic enumeratus est in irascibili. Ergo non est simpliciter dicendum quòd amor sit in concupiscibili.

3. Præterea, Dionysius (De div. nom. cap. 4, part. 2, lect. 9) ponit quemdam amorem naturalem. Sed amor naturalis magis videtur pertinere ad vires naturales, quæ sunt animæ vegetabilis. Ergo amor non simpliciter est in concupiscibili.

Sed *contra* est quod Philosophus dicit (Topic. lib. II, cap. 3, in loco 25) quòd « amor est in concupiscibili. »

CONCLUSIO. — Amor sensitivus est in appetitu sensitivo, sicut amor intellectivus in appetitu intellectivo.

Respondeo dicendum quòd amor est aliquid ad appetitum pertinens, cum utriusque objectum sit bonum; unde secundum differentiam appetitus est differentia amoris. Est enim quidam appetitus non consequens apprehensionem ipsius appetentis, sed alterius; et huiusmodi dicitur appetitus naturalis. Res enim naturales appetunt quod eis convenit secundum suam naturam, non per apprehensionem propriam, sed per apprehensionem instituentis naturam, ut in primo dictum est (part. I, quæst. CIII, art. 1, 2 et 3). Alius autem est appetitus consequens apprehensionem ipsius appetentis, sed ex necessitate, non ex iudicio libero; et talis est appetitus sensitivus in brutis, qui tamen in hominibus aliquid libertatis participat, in quantum obedit rationi. Alius autem est appetitus consequens apprehensionem appetentis secundum liberum iudicium; et talis est appetitus rationalis, sive intellectivus, qui dicitur voluntas. In unoquoque autem horum appetituum amor dicitur illud quod est principium motus tendentis in

(1) Hic agitur tantum de amore sensitivo, nam alius amor non est passio, propriè loquendo, ut patet ex art. seq.

finem amatum. In appetitu autem naturali principium hujusmodi motus est connaturalitas appetentis ad id in quod tendit, quæ dici potest amor naturalis; sicut ipsa connaturalitas corporis gravis ad locum medium est per gravitatem, et potest dici amor naturalis; et similiter coaptatio appetitus sensitivi vel voluntatis ad aliquod bonum, id est, ipsa complacentia boni, dicitur amor *sensitivus*, vel *intellectivus*, seu *rationalis*. Amor igitur sensitivus est in appetitu sensitivo, sicut amor intellectivus in intellectivo appetitu; et pertinet ad concupiscibilem, quia dicitur per respectum ad bonum absolute, non per respectum ad arduum; quod est objectum irascibile.

Ad *primum* ergo dicendum, quod auctoritas illa loquitur de amore intellectivo vel rationali (1).

Ad *secundum* dicendum, quod amor dicitur esse timor, gaudium, cupiditas et tristitia, non quidem essentialiter, sed causaliter.

Ad *tertium* dicendum, quod amor naturalis non solum est in viribus animæ vegetativæ, sed in omnibus potentiis animæ, sed etiam in omnibus partibus corporis, et universaliter in omnibus rebus: quia, ut Dionysius dicit (De div. nom. cap. 4, loc. cit. in arg.), « omnibus est pulchrum et bonum amabile, » cum unaquæque res habeat connaturalitatem ad id quod est sibi conveniens secundum suam naturam.

ARTICULUS II. — UTRUM AMOR SIT PASSIO.

De his etiam infra, art. 3 ad 3 et 4, et quæst. XXVIII, art. 6 ad 4.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quod amor non sit passio. Nulla enim virtus passio est. Sed omnis amor est « virtus quædam, » ut dicit Dionysius (De div. nom. cap. 4, part. 2, lect. 9). Ergo amor non est passio.

2. Præterea, amor est « unio quædam vel nexus, » secundum Augustinum (De Trin. lib. viii, cap. 10). Sed unio vel nexus non est passio, sed magis relatio. Ergo amor non est passio.

3. Præterea, Damascenus dicit (Orth. fid. lib. ii, cap. 22) quod passio est « motus quidam. » Amor autem non importat motum appetitus, qui est desiderium, sed principium hujusmodi motus. Ergo amor non est passio.

Sed *contra* est quod Philosophus dicit (Ethic. lib. vii, cap. 5, circa med.), quod « amor est passio. »

CONCLUSIO. — Amor secundum quod est in concupiscibili, cum sit quædam appetitus ab appetibili immutatio, passio proprie est, communiter autem ut est in voluntate.

Respondeo dicendum quod passio est effectus agentis in patiente. Agens autem naturale duplicem effectum inducit in patientem: nam primò quidem dat formam, secundò dat motum consequentem formam; sicut generans dat corpori gravitatem, et motum consequentem ipsam; et ipsa gravitas, quæ est principium motus ad locum connaturalem, propter connaturalitatem potest (2) quodammodo dici *amor naturalis*. Sic etiam ipsum appetibile dat appetitui primò quidem quamdam coaptationem ad ipsum, quæ est quædam complacentia appetibilis, ex qua sequitur motus ad appetibile. Nam « appetitivus motus circulo agitur, » ut dicitur (De anima, lib. iii, text. 55). Appetibile enim movet appetitum, faciens quodammodo in eo ejus intentionem (3), et appetitus tendit in appetibile realiter consequendum, ut

(1) Ut ex objecto ipso patet quod ibi exprimitur amatum: sensus enim vel appetitus corporalis ad ipsam rationem sapientiæ non pertingit, ut apprehendat illam vel appetat.

(2) Ita theologi, Garcia, Nicolai et edit. Pa-

tav.; at cod. Alcan. et edit. Rom.: *Quæ est principium motus ad locum connaturalem propter gravitatem, potest, etc.*

(3) Ita cum cod. Camer. edit. Rom. et Nicolai. Cod. Alcan., *faciens quodammodo in ejus*

sit ibi finis motus ubi fuit principium. Prima ergo immutatio appetitus ab appetibili vocatur *amor*, qui nihil est aliud quam complacentia appetibilis; et ex hac complacentia sequitur motus in appetibile, qui est desiderium; et ultimò quies, quæ est gaudium. Sic ergo cum amor consistat in quadam immutatione appetitus ab appetibili, manifestum est quòd amor est passio, propriè quidem secundum quòd est in concupiscibili; communiter autem, et extenso nomine, secundum quòd est in voluntate.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd quia virtus significat principium motus vel actionis; ideo amor, inquantum est principium appetitivi motus, à Dionysio vocatur virtus.

Ad *secundum* dicendum, quòd unio pertinet ad amorem, inquantum per complacentiam appetitus amans se habet ad id quod amat, sicut ad seipsum vel ad aliquid sui. Et sic patet quòd amor non est ipsa relatio unionis, sed unio est consequens amorem. Unde et Dionysius dicit (De div. nom. cap. 4, part. 2, lect. 9), quòd « amor est virtus unitiva, » et Philosophus dicit (Polit. lib. II, cap. 2, à med.), quòd « unio est opus amoris. »

Ad *tertium* dicendum, quòd amor, etsi non nominet motum appetitus tendentem in appetibile, nominat tamen motum appetitus, quo immutatur ab appetibili, ut ei appetibile complaceat.

ARTICULUS III. — UTRUM AMOR SIT IDEM QUOD DILECTIO.

De his etiam Sent. II, dist. 40, in Exp. litt. et III, dist. 27, quæst. XI, art. 4, et Ps. XVII, et Joan. XXI, lect. 5.

Ad tertium sic proceditur. 1. Videtur quòd amor sit idem quod dilectio. Dionysius enim (De divin. nom. cap. 4, lect. 9) dicit quòd « hoc modo se habent amor et dilectio, sicut quatuor et bis duo; rectilineum et rectas habens lineas. » Sed ista significant idem. Ergo amor et dilectio significant idem.

2. Præterea, appetitivi motus secundum objecta differunt. Sed idem est objectum dilectionis et amoris. Ergo sunt idem.

3. Præterea, si dilectio et amor in aliquo differunt, maximè in hoc differre videntur quòd dilectio sit in bono accipienda, amor autem in malo, ut quidam dixerunt, secundum quod Augustinus narrat (De civ. Dei, lib. XIV, cap. 7). Sed hoc modo non differunt; quia, ut ibidem Augustinus dicit, in sacris Scripturis utrumque accipitur in bono et in malo. Ergo amor et dilectio non differunt; sicut ipse Augustinus ibidem concludit quòd non est aliud amorem dicere, et aliud dilectionem dicere.

Sed *contra* est quod Dionysius dicit (De div. nom. cap. 4, lect. 9) quòd « quibusdam Sanctorum visum est divinius esse nomen amoris quam nomen dilectionis. »

CONCLUSIO. — Tametsi amor et dilectio ut in appetitu intellectivo sunt, idem significant; differunt tamen in hoc, quòd dilectio addit ad amorem electionem præcedentem.

Respondeo dicendum quòd quatuor nomina inveniuntur ad idem quodammodo pertinentia, scilicet amor, dilectio, charitas et amicitia. Differunt tamen in hoc quòd amicitia, secundum Philosophum (Ethic. lib. VIII, cap. 5, parum à med.), est quasi habitus; amor autem et dilectio significantur per modum actus vel passionis; charitas autem utroque modo accipi potest. Differenter tamen significatur actus per ista tria. Nam amor communius

intentione. Theologi, *faciens quodammodo in ejus inclinationem*. Edit. Patav., *faciens se quodammodo in ejus intentione*. Per intentionem, ait Sylvius, intellige affectionem et pro-

pensionem seu complacentiam, secundum quam appetitus quodammodo inclinatur seu afficitur ad appetibile.

inter ea est; omnis enim dilectio vel charitas est amor, sed non è converso; addit enim dilectio supra amorem electionem præcedentem, ut ipsum nomen sonat; unde dilectio non est in concupiscibili, sed in voluntate tantum, et est in sola rationali natura. Charitas autem addit supra amorem perfectionem quamdam amoris, inquantum id quod amatur, magni pretii æstimatur, ut ipsum nomen designat.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd Dionysius loquitur de amore et dilectione secundum quòd sunt in appetitu intellectivo; sic enim amor idem est quod dilectio.

Ad *secundum* dicendum, quòd objectum amoris est communius quàm objectum dilectionis, quia ad plura se extendit amor quàm dilectio, sicut dictum est (in corp. art.).

Ad *tertium* dicendum, quòd non differunt amor et dilectio secundum differentiam boni et mali, sed sicut dictum est (in corp. art.). In parte tamen intellectiva idem est amor et dilectio; et sic loquitur ibi Augustinus de amore; unde parum post subdit (loc. cit. in arg.), quòd « recta voluntas est amor bonus, » et quòd « perversa voluntas est malus amor. » Quia tamen amor, qui est passio concupiscibilis, plurimos inclinat ad malum, inde habuerunt occasionem qui prædictam differentiam assignaverunt.

Ad *quartum* dicendum, quòd ideo aliqui posuerunt etiam in ipsa voluntate nomen amoris esse divinius nomine dilectionis, quia amor importat quamdam passionem, præcipuè secundum quòd est in appetitu sensitivo; dilectio autem præsupponit iudicium rationis. Magis autem in Deum homo potest tendere per amorem passivè quodammodo ab ipso Deo attractus, quàm ad hoc eum propria ratio possit ducere; quod pertinet ad rationem dilectionis, ut dictum est (in corp. art.), et propter hoc divinius est amor (1) quàm dilectio.

ARTICULUS IV. — UTRUM AMOR CONVENIENTER DIVIDATUR IN AMOREM AMICITIÆ ET AMOREM CONCUPISCENTIÆ.

De his etiam part. I, quæst. LX, art. 5 corp. et art. 4 ad 5, et De malo, quæst. 1, art. 5 corp. et De ver. quæst. IV, art. 5, et Dion. IV, l. 9 et 10, et Joan. XV, lect. 4.

Ad quartum sic proceditur. 1. Videtur quòd amor inconvenienter dividatur in amorem amicitiae et concupiscentiae. Amor enim est passio, amicitia verò est habitus, ut dicit Philosophus (Ethic. lib. VIII, cap. 5, à med.). Sed habitus non potest esse pars divisiva passionis. Ergo amor inconvenienter dividitur per amorem concupiscentiae et amorem amicitiae.

2. Præterea, nihil dividitur per id quod ei connumeratur; non enim homo connumeratur animali. Sed concupiscentia connumeratur amori, sicut alia passio ab amore. Ergo amor non potest dividi per concupiscentiam.

3. Præterea, secundum Philosophum (Ethic. lib. VIII, cap. 3), triplex est amicitia, utilis, delectabilis et honesta. Sed amicitia utilis et delectabilis habet concupiscentiam. Ergo concupiscentia non debet dividi contra amicitiam.

Sed *contra*, quædam dicimur amare, quia ea concupiscimus; sicut dicitur aliquis amare vinum propter dulce, quod in eo concupiscit, ut dicitur (Top. lib. II, cap. 2, ad loc. 8). Sed ad vinum et ad huiusmodi non habemus amicitiam, ut dicitur (Ethic. lib. VIII, cap. 2, in princ.). Ergo alius est amor concupiscentiae, et alius est amor amicitiae.

CONCLUSIO. — Diversus est amor concupiscentiae ab amore amicitiae, quod amore

(1) Videtur equidem nomen amoris evidentius exprimere vehementiam quamdam et attentionem amantis in amatum.

concupiscentiæ quis in bonum magis quod alicui vult, fertur, quàm in illum cui vult : sed amore amicitiae magis in illum, cui bonum volumus, inclinamur.

Respondeo dicendum quòd, sicut Philosophus dicit (Rhetor. lib. II, cap. 4, in princ.), « amare est velle alicui bonum. » Sic ergo motus amoris in duo tendit, scilicet in bonum quod quis vult alicui, vel sibi, vel alii, et in illud cui vult bonum. Ad illud ergo bonum quod quis vult alteri, habetur amor concupiscentiæ; ad illud autem cui aliquis vult bonum, habetur amor amicitiae. Hæc autem divisio est secundum prius et posterius. Nam id quod amatur amore amicitiae, simpliciter et per se amatur; quod autem amatur amore concupiscentiæ, non simpliciter et secundum se amatur, sed amatur alteri. Sicut enim ens per se simpliciter est quod habet esse; ens autem secundum quid, quod est in alio; ita bonum quod convertitur cum ente, simpliciter quidem est quod ipsam habet bonitatem; quod autem est bonum alterius, est bonum secundum quid; et per consequens amor quo amatur aliquid, ut ei sit bonum, est amor simpliciter; amor autem quo amatur aliquid, ut sit bonum alterius, est amor secundum quid.

Ad primum ergo dicendum, quòd amor non dividitur per amicitiam et concupiscentiam, sed per amorem amicitiae et concupiscentiæ : nam ille propriè dicitur amicus cui aliquod bonum volumus; illud autem dicimur concupiscere quod volumus nobis.

Et per hoc patet solutio ad secundum.

Ad tertium dicendum, quòd in amicitia utili et delectabili vult quidem aliquis aliquod bonum amico; et quantum ad hoc salvatur ibi ratio amicitiae. Sed quia illud bonum refert ulterius ad suam delectationem et utilitatem, inde est quòd amicitia utilis et delectabilis, inquantum trahitur ad amorem concupiscentiæ, deficit à ratione veræ amicitiae.

QUÆSTIO XXVII.

DE CAUSA AMORIS, IN QUATUOR ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de causa amoris; et circa hoc quærentur quatuor : 1º Utrum bonum sit sola causa amoris. — 2º Utrum cognitio sit causa amoris. — 3º Utrum similitudo. — 4º Utrum aliqua alia animæ passionum.

ARTICULUS I. — UTRUM BONUM SIT SOLA CAUSA AMORIS (1).

De his etiam part. I, quæst. XX, art. 4, et Dion. IV, lect. 42.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quòd non solum bonum sit causa amoris. Bonum enim non est causa amoris, nisi quia amatur. Sed contingit etiam malum amari, secundum illud (Psal. x, 6) : *Qui diligit iniquitatem, odit animam suam*; alioquin omnis amor esset bonus. Ergo non solum bonum est causa amoris.

2. Præterea, Philosophus dicit (Rhet. lib. II, cap. 4, à med.), « quòd eos qui mala sua dicunt, amamus. » Ergo videtur quòd malum sit causa amoris.

3. Præterea, Dionysius dicit (De div. nom. cap. 4, lect. 9), quòd « non solum bonum, sed etiam pulchrum est omnibus amabile. »

Sed contra est quod Augustinus dicit (De Trinit. cap. 3, in princ.) : « Non amatur certè nisi bonum solum. » Ergo bonum est causa amoris.

CONCLUSIO. — Cum cuique bonum sit id quod sibi connaturale et proportionatum est, amoris causam necesse est ipsum bonum esse.

Respondeo dicendum quòd, sicut supra dictum est (quæst. XXVI,

(1) Hic agitur non tantum de bono quod est verè bonum, sed indistinctè de eo quod vel re-

verè tale est, vel quod apprehenditur tanquam bonum, ut patet ex respons. ad 4.

art. 1), amor ad appetitivam potentiam pertinet, quæ est vis passiva. Unde objectum ejus comparatur ad ipsam sicut causa motus vel actus ipsius. Oportet igitur ut illud sit propriè causa amoris quod est amoris objectum. Amoris autem proprium objectum est *bonum* : quia, ut dictum est (quæst. xxvi, art. 1 et 2), amor importat quamdam connaturalitatem vel complacentiam amantis ad amatum : unicuique autem est bonum id quod est sibi connaturale et proportionatum. Unde relinquitur quòd bonum sit propria causa amoris.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd malum nunquam amatur nisi sub ratione boni, scilicet inquantum est secundum quid bonum, et apprehenditur ut simpliciter bonum ; et sic aliquis amor est malus, inquantum tendit in id quod non est simpliciter verum bonum. Et per hunc modum homo diligit iniquitatem, inquantum per iniquitatem adipiscitur aliquid bonum, puta delectationem vel pecuniam, vel aliquid hujusmodi.

Ad *secundum* dicendum, quòd illi qui mala sua dicunt, non propter mala amantur, sed propter hoc quòd dicunt mala ; hoc enim quod est dicere mala sua, habet rationem boni, inquantum excludit fictionem seu simulationem.

Ad *tertium* dicendum, quòd pulchrum est idem bono solâ ratione differens. Cùm enim bonum sit quod omnia appetunt, de ratione boni est quòd in eo quietetur appetitus. Sed ad rationem pulchri pertinet quòd in ejus aspectu seu cognitione quietetur appetitus ; unde et illi sensus præcipuè respiciunt pulchrum qui maximè cognoscitivi sunt, scilicet visus et auditus rationi deservientes ; dicimus enim pulchra visibilia et pulchros sonos. In sensibilibus autem aliorum sensuum non utimur nomine pulchritudinis ; non enim dicimus pulchros sapes aut odores. Et sic patet quòd pulchrum addit supra bonum quemdam ordinem ad vim cognoscitivam ; ita quòd bonum dicatur id quod simpliciter complacet appetitui, pulchrum autem dicatur id cujus ipsa apprehensio placet.

ARTICULUS II. — UTRUM COGNITIO SIT CAUSA AMORIS.

De his etiam 2 2, quæst. xxvi, art. 2 ad 4, et Sent. I, dist. 15, quæst. IV, art. 4 ad 3.

Ad *secundum* sic proceditur. 1. Videtur quòd cognitio non sit causa amoris. Quòd enim aliquid quærat, hoc contingit ex amore. Sed aliqua quærantur quæ nesciunt, sicut scientiæ ; cùm enim in his « idem sit eas habere quod eas noscere, » ut Augustinus dicit (Quæst. lib. lxxxiii, quæst. 35, ante med.), si cognoscerentur, haberentur, et non quærerentur. Ergo cognitio non est causa amoris.

2. Præterea, ejusdem rationis videtur esse quòd aliquid incognitum ametur, et quòd aliquid ametur plus quàm cognoscatur. Sed aliqua amantur plus quàm cognoscuntur, sicut Deus, qui in hac vita potest per seipsum amari, non autem per seipsum cognosci. Ergo cognitio non est causa amoris.

3. Præterea, si cognitio esset causa amoris, non posset inveniri amor ubi non est cognitio. Sed in omnibus rebus invenitur amor, ut dicit Dionysius (De divin. nom. cap. 4, lect. 9, in princ.) ; non autem in omnibus invenitur cognitio. Ergo cognitio non est causa amoris.

Sed *contra* est quod Augustinus probat (De Trin. lib. x, in princ.), quòd « nullus potest amare aliquid incognitum. »

CONCLUSIO. — Bonum cùm nonnisi apprehensum sit objectum et causa appetitivi motus, necesse est apprehensionem et cognitionem causam amoris in unoquoque esse.

Respondeo dicendum quòd, sicut dictum est (art. præc.), bonum est

causa amoris per modum objecti. Bonum autem non est objectum appetitûs, nisi prout est apprehensum; et ideo amor requirit aliquam apprehensionem boni quod amatur. Et propter hoc Philosophus dicit (Ethic. lib. ix, cap. 5 et 12, in princ.), quod « visio corporalis est principium amoris sensitivi; » et similiter contemplatio spiritualis pulchritudinis vel bonitatis est principium amoris spiritualis. Sicigitur cognitio est causa amoris eâ ratione uâ et *bonum*, quod non potest amari nisi cognitum.

Ad *primum* ergo dicendum, quod ille qui quærit scientiam, non omnino ignorat; sed secundum aliquid eam præcognoscit, vel in universali, vel in aliquo ejus effectû, vel per hoc quod audit eam laudari, ut Augustinus dicit (De Trin. lib. x, cap. 1, 2 et 3). Sic autem eam cognoscere non est eam habere, sed cognoscere eam perfectè.

Ad *secundum* dicendum, quod aliquid requiritur ad perfectionem cognitionis, quod non requiritur ad perfectionem amoris. Cognitio enim ad rationem pertinet, cujus est distinguere inter ea quæ secundum rem sunt conjuncta, et componere quodammodo ea quæ sunt diversa, unum alteri comparando. Et ideo ad perfectionem cognitionis requiritur quod homo cognoscat sigillatim quicquid est in re, sicut partes, et virtutes, et proprietates. Sed amor est in vi appetitiva, quæ respicit rem secundum quod in se est; unde ad perfectionem amoris sufficit quod res, prout in se apprehenditur, ametur. Ob hoc ergo contingit quod aliquid plus ametur quàm cognoscatur, quia potest perfectè amari, etiamsi non perfectè cognoscatur; sicut maximè patet in scientiis, quas aliqui amant propter aliquam summariam cognitionem quam de eis habent, putâ quod sciunt rhetoricam esse scientiam per quam homo potest persuadere; et hoc in rhetorica amant. Et similiter est dicendum circa amorem Dei (1).

Ad *tertium* dicendum, quod etiam amor naturalis, qui est in omnibus rebus, causatur ex aliqua cognitione, non quidem in ipsis rebus naturalibus existente, sed in eo qui naturam instituit, ut supra dictum est (quæst. xxvi, art. 1).

ARTICULUS III. — UTRUM SIMILITUDO SIT CAUSA AMORIS.

De his etiam infra, quæst. xcix, art. 2 corp. et De hebdom. lect. 2 fin. et Eth. lib. iv, lect. 4, et viii, lect. 5.

Ad *tertium* sic proceditur. 1. Videtur quod similitudo non sit causa amoris. Idem enim non est causa contrariorum. Sed similitudo est causa odii; dicitur enim (Proverb. xiii, 10), quod *inter superbos semper sunt jurgia*; et Philosophus dicit (Ethic. lib. viii, cap. 4, à med.), quod « figuli corrixantur ad invicem. » Ergo similitudo non est causa amoris.

2. Præterea, Augustinus dicit (Confess. lib. iv, cap. 4, circ. med.), quod « aliquis amat in alio quod esse non vellet, » sicut homo amat histrionem, qui non vellet esse histrio. Hoc autem non contingeret, si similitudo esset propria causa amoris; sic enim homo amaret in altero quod ipse haberet vel vellet habere. Ergo similitudo non est causa amoris.

3. Præterea, quilibet homo amat id quo indiget, etiamsi illud non habeat; sicut infirmus amat sanitatem, et pauper divitias. Sed in quantum indiget et caret eis, habet dissimilitudinem ad ipsa. Ergo non solum similitudo, sed dissimilitudo est causa amoris.

4. Præterea, Philosophus dicit (Rhetor. lib. ii, cap. 4, post princ.), quod

(1) Ad amorem requiritur cognitio, tanquam dispositio prævia, at non sufficit; cùm cognitio non sit formale motivum dilectionis, sed ipsum bonum. « Non enim, inquit B. Thomas (quæst.

De charit. in quæst. disput. art. 4 ad 4), eâ ratione aliquid diligitur quia cognoscitur, sed quia est bonum, unde quod est magis bonum, est magis diligibile, licet non sit magis cognitum. »

« beneficos in pecunias et salutem amamus; et similiter eos qui circa mortuos servant amicitiam, omnes diligunt. » Non autem omnes sunt tales. Ergo similitudo non est causa amoris.

Sed *contra* est quod dicitur (Eccli. xiii, 19): *Omne animal diligit simile sibi.*

CONCLUSIO. — Similitudo cum sit aliquorum unam formam habentium, in eaque una forma quasi unum quid existentium, facit ut unius affectus in alterum tendat, sicut in unum sibi, eique bonum velit, sicut et sibi; ac proinde amoris causa est.

Respondeo dicendum quòd similitudo, propriè loquendo, est causa amoris. Sed considerandum est quòd similitudo inter aliqua potest attendi dupliciter: uno modo, ex hoc quòd utrumque habet idem (1) in actu, sicut duo habentes albedinem dicuntur similes; alio modo ex hoc quòd unum habet in potentia et in quadam inclinatione illud quod aliud habet in actu; sicut si dicamus quòd corpus grave existens extra suum locum habet similitudinem cum corpore gravi in suo loco existenti; vel etiam secundum quòd potentia habet similitudinem ad actum ipsum; nam in ipsa potentia quodammodo est actus. Primus ergo similitudinis modus causat amorem amicitiae, seu benevolentiae; ex hoc enim quòd aliqui duo sunt similes, quasi habentes unam formam, sunt quodammodo unum in forma illa; sicut duo homines sunt unum in specie humanitatis, et duo albi in albedine; et ideo affectus unius tendit in alterum sicut in unum sibi, et vult ei bonum sicut et sibi. Sed secundus modus similitudinis causat amorem concupiscentiae vel amicitiam utilis seu delectabilis: quia unicuique existenti in potentia, inquantum huiusmodi, inest appetitus sui actus, et in ejus consecutione delectatur, si sit sentiens et cognoscens. Dictum est autem supra (quæst. xxvi, art. 4), quòd in amore concupiscentiae amans propriè amat seipsum, cum vult illud bonum quod concupiscit. Magis autem unusquisque seipsum amat quàm alium; quia sibi unus est in substantia, alteri verò in similitudine alicujus formæ. Et ideo, si ex eo quòd est sibi similis in participatione formæ, impediatur ipsemet à consecutione boni quod amat, efficitur ei odiosus, non inquantum est similis, sed inquantum est proprii boni impeditivus. Et propter hoc figuli corrixantur ad invicem, quia se invicem impediunt in proprio lucro; et inter superbos sunt jurgia, quia se invicem impediunt in propria excellentia, quam concupiscunt.

Et per hoc patet responsio ad *primum*.

Ad *secundum* dicendum, quòd in hoc etiam quòd aliquis in altero amat quod in se non (2) amat, invenitur ratio similitudinis (3) secundum proportionalitatem. Nam sicut se habet alius ad hoc quod in eo amatur, ita ipse se habet ad hoc quod in se amat: putà si bonus cantor bonum amet scriptorem, attenditur ibi similitudo proportionis, secundum quòd utrumque habet quod convenit ei secundum suam artem.

Ad *tertium* dicendum, quòd ille qui amat hoc quo indiget, habet similitudinem ad id quod amat, sicut quod est potentia ad actum (4), ut dictum est (in corp. art.).

Ad *quartum* dicendum, quòd secundum eandem similitudinem potentiae ad actum ille qui non est liberalis amat eum qui est liberalis, inquantum expectat ab eo aliquid quod desiderat; et eadem ratio est de perseverante

(1) Idem intelligendum est secundum speciem, vel genus, vel proportionem, ut apparere potest conferenti responsum ad 2 cum iis quæ in corpore dicuntur.

(2) Ita optimè Garcia, Nicolai et edit. Patav. In cod. Alcan. et edit. Rom. *deest non*.

(3) Al., *bonum similitudinis*.

(4) Supple., *similitudinem habet ad actum, ut ex corpore articuli resumitur debet*.

in amicitia ad eum qui non perseverat : utrobique enim videtur esse amicitia propter utilitatem. Vel dicendum quòd licet non omnes homines habeant hujusmodi virtutes secundum habitum completum, habent tamen eas secundum quædam seminalia rationis (1), secundum quæ qui non habet virtutem, diligit virtuosum, tanquam suæ naturali rationi conformem.

ARTICULUS IV. — UTRUM ALIQUA ALIA PASSIONUM ANIMÆ SIT CAUSA AMORIS.

Ad quantum sic proceditur. 1. Videtur quòd aliqua alia passio possit esse causa amoris. Dicit enim Philosophus (Ethic. lib. viii, cap. 3), quòd « aliqui amantur propter delectationem. » Sed delectatio est passio quædam. Ergo aliqua alia passio est causa amoris.

2. Præterea, desiderium quædam passio est. Sed aliquos amamus propter desiderium alicujus (2) quod ab eis expectamus, sicut apparet in omni amicitia quæ est propter utilitatem. Ergo aliqua alia passio est causa amoris.

3. Præterea, Augustinus dicit (De Trin. lib. x, cap. 1, circ. med.): « Cujus rei adipiscendæ spem quisque non gerit, aut tepidè amat, aut omnino non amat, quamvis quàm pulchra sit videat. » Ergo spes est etiam causa amoris.

Sed *contra* hæc (3) est quòd « omnes aliæ affectiones animæ ex amore causantur, » ut Augustinus dicit (De civ. Dei, lib. xiv, cap. 7 et 9).

CONCLUSIO. — Fieri non potest ut omnis amoris aliqua alia passio animæ sit causa, quanquam alicujus amoris aliqua alia passio causa esse potest.

Respondeo dicendum quòd nulla alia passio est quæ non præsupponat aliquem amorem. Cujus ratio est, quia omnis alia passio animæ importat motum ad aliquid vel quietem in aliquo. Omnis autem motus ad aliquid vel quies in aliquo ex aliqua connaturalitate vel coaptatione procedit, quæ pertinet ad rationem amoris. Unde impossibile est quòd aliqua alia passio animæ sit causa universaliter omnis amoris. Contingit tamen aliquam aliam passionem esse causam amoris alicujus, sicut etiam unum bonum est causa alterius.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd cùm aliquis amat aliquid propter delectationem, amor quidem ille causatur ex delectatione, sed delectatio illa iterum causatur ex alio amore præcedente; nullus enim delectatur nisi in re aliquo modo amata.

Ad *secundum* dicendum, quòd desiderium rei alicujus semper præsupponit amorem illius rei; et sic desiderium alicujus rei potest esse causa ut res alia ametur; sicut qui desiderat pecuniam, amat propter hoc eum à quo pecuniam recipit.

Ad *tertium* dicendum, quòd spes causat vel auget amorem, et hoc ratione delectationis, quia delectationem causat; et etiam ratione desiderii, quia spes desiderium fortificat. Non enim ita intensè desideramus quæ non speramus; sed tamen et ipsa spes est alicujus boni amati.

QUÆSTIO XXVIII.

DE EFFECTIBUS AMORIS, IN SEX ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de effectibus amoris; et circa hoc quærentur sex: 1° Utrùm unio sit effectus amoris. — 2° Utrùm mutua inhæsiō (4). — 3° Utrùm extasis sit effectus amoris. — 4° Utrùm zelus (5). — 5° Utrùm amor sit passio læsiva amantis. — 6° Utrùm amor sit causa omnium quæ amans agit.

(1) An. *quædam semina rationis?* ut con-
jectat Nicolai.

(2) Ita cod. Alcan. et Tarrac. cum Nicolai, et
edit. Patav. In edit. Rom. aliisque deest *alicujus*.

5 Al., *hoc*.

(4) Quæ supra unionem prædictam intimiùs
aliquid addit, ut videbitur infra.

(5) Non ille solus qui amorem spiritualem
consequitur, sed absolute, quemvis amorem ut
sic.

ARTICULUS I. — UTRUM UNIO SIT EFFECTUS AMORIS.

De his etiam part. I, quæst. xx, art. 4 ad 5, et quæst. LX, art. 5 ad 2, et III, dist. 27, quæst. 1, art. 4, et Dion. cap. 4, lect. 40.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quòd unio non sit effectus amoris. Absentia enim unioni repugnat. Sed amor compatitur secum absentiam; dicit enim Apostolus (Galat. iv, 18) : *Bonum æmulamini in bono semper* (loquens de se ipso, ut Glossa interl. dicit), *et non tantum cum præsens sum apud vos*. Ergo unio non est effectus amoris.

2. Præterea, omnis unio aut est per essentiam, sicut forma unitur materiæ, et accidens subjecto, et pars toti, vel alteri parti ad constitutionem totius; aut est per similitudinem vel generis, vel speciei, vel accidentis. Sed amor non causat unionem essentia; alioquin nunquam haberetur amor ad ea quæ sunt per essentiam divisa; unionem autem quæ est per similitudinem, amor non causat, sed magis ab ea causatur, ut dictum est (quæst. xxvii, art. 3). Ergo unio non est effectus amoris.

3. Præterea, sensus in actu fit sensibile in actu, et intellectus in actu fit intellectum in actu. Non autem amans in actu fit amatum in actu. Ergo unio magis est effectus cognitionis quàm amoris.

Sed *contra* est quod dicit Dionysius (De div. nom. cap. 4, lect. 9, circ. fin.), quòd « amor quilibet est virtus unitiva. »

CONCLUSIO. — Cum amor ad quærendam amati præsentiam moveat, duo aliqua copulare appetens, unionem effectum amoris esse constat.

Respondeo dicendum quòd duplex est unio amantis ad amatum : una quidem secundum rem, puta cum amatum præsentialiter adest amanti; alia verò secundum affectum; quæ quidem unio consideranda est ex apprehensione præcedente, nam motus appetitivus sequitur apprehensionem. Cum autem sit duplex amor, scilicet concupiscentiæ et amicitia, uterque procedit ex quadam apprehensione unitatis amati ad amantem; cum enim aliquis amat aliquid, quasi concupiscens illud, apprehendit illud quasi pertinet ad suum bene esse. Similiter cum aliquis amat aliquem amore amicitia, vult ei bonum, sicut et sibi vult bonum; unde apprehendit eum ut alterum se, inquantum scilicet vult ei bonum, sicut et sibi ipsi; et inde est quòd amicus dicitur esse *alter ipse*; et Augustinus dicit (Confess. lib. iv, cap. 6, circ. fin., et Retract. lib. ii, cap. 6) : « Bene quidam dixit de amico suo, dimidium animæ suæ (1). » Primam ergo unionem amor facit effectivè, quia movet ad desiderandum et quærendum præsentiam amati quasi sibi convenientis et ad se pertinentis. Secundam autem unionem facit formaliter, quia ipse amor est talis unio vel nexus. Unde Augustinus dicit (De Trin. lib. viii, cap. 10) quòd « amor est quasi junctura quædam duo aliqua copulans, vel copulare appetens, » amantem scilicet, et quod amatur. Quod enim dicit *copulam*, refertur ad unionem affectus, sine qua non est amor; quod verò dicit copulare intendens, pertinet ad unionem realem.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd objectio illa procedit de unionem reali, quam quidem requirit delectatio (2) sicut causam; desiderium verò est in reali absentia amati; amor verò et in absentia, et in præsentia.

Ad *secundum* dicendum, quòd unio tripliciter se habet ad amorem : quædam enim unio est causa amoris; et hæc quidem est unio substantialis quantum ad amorem quo quis amat seipsum; quantum verò ad amorem quo quis amat alia, est unio similitudinis, ut dictum est (quæst. præc.

(1) Alludendo ad hunc versum quo Horatius Virgilium vocat : Animæ dimidium *sua* (Od. iii, lib. i).

(2) Ita codl. Alcan. et Camer. cum editis plurimis. Al., *dilectio*.

art. 3). Quædam verò unio est essentialiter ipse amor; et hæc est unio secundum coaptationem affectûs; quæ quidem assimilatur unioni substantiali, inquantum amans se habet ad amatum in amore quidem amicitiae, ut ad seipsum; in amore autem concupiscentiae ut ad aliquid sui. Quædam verò unio est effectus amoris; et hæc est unio realis, quam amans querit dere amata: et hæc quidem unio est secundum convenientiam amoris. Ut enim Philosophus dicit (Polit. lib. II, cap. 2, post med.), « Aristophanes dixit quòd amantes desiderarent ex ambobus fieri unum. Sed quia ex hoc accideret aut ambos aut alterum corrumpi, quærent unionem quæ convenit et decet, ut scilicet simul conversentur, et simul colloquantur, et in aliis hujusmodi jungantur. »

Ad tertium dicendum, quòd cognitio perficitur per hoc quòd cognitum unitur cognoscenti secundum suam similitudinem; sed amor facit quòd ipsa res quæ amatur, amanti aliquo modo uniatur, ut dictum est (art. præc.). Unde amor est magis unitivus quàm cognitio.

ARTICULUS II. — UTRUM MUTUA INHÆSIO SIT EFFECTUS AMORIS.

De his etiam infra, quæst. LXVI, art. 6 corp. et Sent. III, dist. 27, quæst. I, art. 4 ad 4.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quòd amor non causet mutuam inhæSIONem, scilicet ut amans sit in amato, et è converso. Quod enim est in altero, continetur in eo. Sed non potest idem esse continens, et contentum (1). Ergo per amorem non potest causari mutua inhæSIO, ut amatum sit in amante, et è converso.

2. Præterea, nihil potest penetrare in interiora alicujus integri nisi per aliquam divisionem. Sed dividere quæ sunt secundum rem conjuncta, non pertinet ad appetitum, in quo est amor, sed ad rationem (2). Ergo mutua inhæSIO non est effectus amoris.

3. Præterea, si per amorem amans est in amato, et è converso, sequetur quòd hoc modo amatum uniatur amanti, sicut amans amato. Sed ipsa unio est amor, ut dictum est (art. præc.). Ergo sequitur quòd semper amans ametur ab amato; quod patet esse falsum. Non ergo mutua inhæSIO est effectus amoris.

Sed contra est quod dicitur (I. Joan. IV, 16): *Qui manet in charitate, in Deo manet, et Deus in eo*. Charitas autem est amor Dei. Ergo eadem ratione quilibet amor facit amatum esse in amante.

CONCLUSIO. — Cum amor faciat amatum in amante esse et vicissim amantem in amato, oportet mutuam inhæSIONem effectum amoris esse.

Respondeo dicendum quòd iste effectus mutuae inhæSIONis potest intelligi et quantum ad vim apprehensivam, et quantum ad vim appetitivam. Nam quantum ad vim apprehensivam, amatum dicitur esse in amante, inquantum amatum immoratur in apprehensione amantis, secundum illud (Philipp. I, 7): *Eò quòd habeam vos in corde*. Amans verò dicitur esse in amato secundum apprehensionem, inquantum amans non est contentus superficiali apprehensione amati, sed nititur singula quæ ad amatum pertinent, intrinsecus disquirere; et sic ad interiora ejus ingreditur; sicut de Spiritu sancto, qui est amor Dei, dicitur (I. Corinth. II, 10), quòd *scrutatur etiam profunda Dei*. Sed quantum ad vim appetitivam, amatum dicitur esse in amante, prout est per quamdam complacentiam in ejus affectu, ut vel delectetur in eo aut in bonis ejus apud præsentiam, vel in absentia per de-

(1) Secundum idem seu respectu ejusdem, ut hic supponi debet; puta continens esse respectu ejus à quo continetur vel è converso.

(2) Quia scilicet appetitus extra se fertur in

rem prout in seipsa est, sed ratio trahit eam ad se per similitudinem ejus, quam proinde non totam sed abstractim capere potest.

siderium tendat in ipsum amatum per amorem concupiscentiæ, vel in bona quæ vult amato, per amorem (1) amicitiae; non quidem ex aliqua extrinseca causa, sicut cum aliquis desiderat aliquid propter alterum, vel cum aliquis vult bonum alteri propter aliquid aliud; sed propter complacentiam amati interiùs radicatam: unde et amor dicitur intimus, et dicuntur viscera charitatis. E converso autem amans est in amato aliter quidem per amorem concupiscentiæ, aliter per amorem amicitiae. Amor namque concupiscentiæ non requiescit in quacumque extrinseca aut superficiali adeptione vel fruitione amati, sed quærit amatum perfectè habere, quasi ad intima illius perveniens. In amore verò amicitiae amans est in amato, inquantum reputat bona vel mala amici sicut sua, et voluntatem amici sicut suam; ut quasi ipse in suo amico videatur bona vel mala pati et affici. Et propter hoc proprium est amicorum « eadem velle, et in eodem tristari et gaudere, » secundum Philosophum (Ethic. lib. ix, cap. 3, à med.), et (Rhetor. lib. ii, cap. 4, in princ.), ut sic, inquantum quæ sunt amici, æstimat sua, amans videatur esse in amato, quasi idem factus amato; inquantum autem è converso vult et agit propter amicum sicut propter seipsum quasi reputans amicum idem sibi, sic amatum est in amante. Potest autem et tertio modo mutua inhæsiō intelligi in amore amicitiae secundum viam redamationis, inquantum mutuò se amant amici, et sibi invicem bona volunt et operantur.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd amatum continetur in amante, inquantum est impressum in affectu ejus per quamdam complacentiam; è converso verò amans continetur in amato, inquantum amans sequitur aliquo modo illud quod est intimum amati; nihil enim prohibet diverso modo esse aliquid continens et contentum, sicut genus continetur in specie, et è converso.

Ad *secundum* dicendum, quòd rationis apprehensio præcedit affectum amoris; et ideo sicut ratio disquirat, ita affectus amoris subintrat in amatum, ut ex dictis patet (in corp. art.).

Ad *tertium* dicendum, quòd illa ratio procedit de tertio modo mutuae inhæsiōis, qui non invenitur in quolibet amore.

ARTICULUS III. — UTRUM EXTASIS SIT EFFECTUS AMORIS (2).

De his etiam 2 2, quæst. CLXXV, art. 2, et Sent. III, dist. 27, quæst. 1, art. 1 ad 4, et De ver. quæst. XIII, art. 2 ad 9, et 1. Cor. XII.

Ad tertium sic proceditur. 1. Videtur quòd extasis non sit effectus amoris. Extasis enim quamdam alienationem importare videtur. Sed amor non semper facit alienationem, sunt enim amantes interdum sui compotes. Ergo amor non facit extasim.

2. Præterea, amans desiderat amatum sibi uniri. Magis ergo amatum trahit ad se quàm etiam pergat in amatum, extra se exiens (3).

3. Præterea, amor unit amatum amanti, sicut dictum est (art. 1 et 2 præc.). Si ergo amans extra se tendit, ut in amatum pergat, sequitur quòd semper plus diligat amatum quàm seipsum; quod patet esse falsum. Non ergo extasis est effectus amoris.

Sed *contra* est quod Dionysius dicit (De div. nom. cap. 4, lect. 10 in princ.), quòd « divinus amor extasim facit, » et quòd « ipse Deus propter amorem

(1) Ita edit. Rom., Nicolai et Patav. 4712. Cod. Alcan. et theologi, *amato ejus*. Edit. Pat. an. 1698, *amato per ejus amorem*.

(2) Non sumitur hic extasis tam strictè ut soli illi dicantur pati extasim, qui alienantur à sen-

sibus, sed prout significat aliquem fieri extra se, ut dicitur in corpore articuli.

(3) Juxta significatum græcæ vocis *ἐκστασις* quasi *excessus vel exitus à statu*.

est extasim passus. » Cum ergo quilibet amor sit quædam similitudo participata divini amoris, ut ibidem dicitur (lect. 12), videtur quod quilibet amor causet extasim.

CONCLUSIO. — Amor in vi apprehensiva extasim parit dispositivè, alliciendo videlicet amantem ad cogitandum de re amata : in vi autem appetitiva directè et simpliciter amor amicitie facit extasim ; sed non amor concupiscentie nisi secundum quid.

Respondeo dicendum quod extasim pati aliquis dicitur cum extra se ponitur ; quod quidem contingit et secundum vim apprehensivam, et secundum vim appetitivam. Secundum quidem vim apprehensivam aliquis dicitur extra se poni, quando ponitur extra cognitionem sibi propriam ; vel quia ad superiorem sublimatur, sicut homo, dum elevatur ad comprehendenda aliqua quæ sunt supra sensum et rationem, dicitur extasim pati, inquantum ponitur extra connaturalem apprehensionem rationis et sensus ; vel quia ad inferiora deprimitur, puta cum aliquis in furiam vel amentiam cadit, dicitur extasim passus. Secundum appetitivam verò partem dicitur aliquis extasim pati, quando appetitus alicujus in alterum fertur, exiens quodammodo extra seipsum. Primam quidem extasim facit amor dispositivè, inquantum scilicet facit meditari de amato, ut dictum est (art. præc.) ; intensa autem meditatio unius abstrahit ab aliis. Sed secundam extasim facit amor directè, simpliciter quidem amor amicitie, amor autem concupiscentie non simpliciter, sed secundum quid. Nam in amore concupiscentie quodammodo fertur amans extra seipsum, inquantum scilicet non contentus gaudere de bono quod habet, quærit frui aliquo extra se. Sed quia illud extrinsecum bonum quærit sibi habere, non exit simpliciter extra se, sed talis affectio in fine intra ipsum concluditur. Sed in amore amicitie affectus alicujus simpliciter exit extra se ; quia vult amico bonum, et operatur bonum, quasi gerens curam et providentiam ipsius propter ipsum amicum.

Ad primum ergo dicendum, quod illa ratio procedit de prima extasi (1).

Ad secundum dicendum, quod illa ratio procedit de amore concupiscentie, qui non facit simpliciter extasim, ut dictum est (in corp. art.).

Ad tertium dicendum, quod ille qui amat, intantum extra se exit, inquantum vult bona amici et operatur ; non tamen vult bona amici magis quam sua ; unde non sequitur quod alterum plus quam se diligat.

ARTICULUS IV. — UTRUM ZELUS SIT EFFECTUS AMORIS (2).

De his etiam De malo, quest. x, art. 1 ad 2.

Ad quartum sic proceditur. 1. Videtur quod zelus non sit effectus amoris. Zelus enim est contentionis principium : unde dicitur (1. Corinth. iii, 3) : *Cum sit inter vos zelus et contentio, etc.* Sed contentio repugnat amori. Ergo zelus non est effectus amoris.

2. Præterea, objectum amoris est bonum quod est communicativum sui. Sed zelus repugnat communicationi ; ad zelum enim pertinere videtur quod quis non patitur consortium in amato ; sicut viri dicuntur zelare uxores, quas nolunt habere communes cum cæteris. Ergo zelus non est effectus amoris.

3. Præterea, zelus non est sine odio, sicut nec sine amore ; dicitur enim (Psal. lxxii, 3) : *Zelavi super iniquos*. Non ergo debet dici magis effectus amoris quam odii.

(1) Nempè de illa quæ vim apprehensivam consequitur, qualis extasis fuit Pauli cum à proprio sensu alienatus tam arcanas percepit visiones, ut suo loco in 22 ostendetur.

(2) Zelus de quo hic agitur definiri potest motus appetitus quo quispiam movetur contra ea quæ sunt impeditiva boni quod amatur, vel etiam ipsius amoris, ut ea tollantur.

Sed *contra* est quod Dionysius dicit (De divin. nomin. cap. 4, lect. 10) quòd « Deus appellatur zelotes propter multum amorem quem habet ad existentia. »

CONCLUSIO. — Zelus cum sit vehemens motus amantis in rem amatam, amoris affectus necessariò est.

Respondeo dicendum quòd zelus, quocumque modo sumatur, ex intentione amoris provenit. Manifestum est enim quòd quantò aliqua virtus intensius tendit in aliquid, fortius repellit omne contrarium vel repugnans. Cum igitur amor sit quidam motus in amatum, ut Augustinus dicit (Quæst. lib. LXXXIII, quæst. 35 et 36), intensus amor quærit excludere omne id quod sibi repugnat. Aliter tamen hoc contingit in amore concupiscentiæ, et aliter in amore amicitiae. Nam in amore concupiscentiæ, qui intensè aliquid concupiscit, movetur contra omne illud quod repugnat consecutioni vel fruitioni quietæ ejus quod amatur; et hoc modo viri dicuntur zelare uxores, ne per consortium aliorum impediatur singularitas quam in uxore quærunt. Similiter etiam qui quærunt excellentiam, moventur contra eos qui excellere videntur, quasi impediētes excellentiam eorum; et iste est zelus invidiæ, de quo dicitur (Psalm. xxxvi, 1): *Noli æmulari in malignantibus, neque zelaveris facientes iniquitatem*. Amor autem amicitiae quærit bonum amici; unde quando est intensus, facit hominem moveri contra omne illud quod repugnat bono amici. Et secundum hoc aliquis dicitur zelare pro amico, quando, si quæ dicuntur, vel fiunt contra bonum amici, homo repellere studet; et per hunc etiam modum aliquis dicitur zelare pro Deo, quando ea quæ sunt contra honorem vel voluntatem Dei, repellere secundum posse conatur, secundum illud (III. Reg. xix, 14): *Zelatus sum pro Domino exercituum*; et (Joan. ii) super illud: *Zelus domus tuæ comedit me*, dicit Glossa (ordin., ex Aug. tract. 40 in Joan.) quòd « bono zelo comeditur qui quælibet prava quæ viderit, corrigere satagit; si nequit, tolerat et gemit. »

Ad *primum* ergo dicendum, quòd Apostolus ibi loquitur de zelo invidiæ, qui quidem est causa contentionis, non contra rem amatam, sed pro re amata contra impedimenta ipsius.

Ad *secundum* dicendum, quòd bonum amatur, inquantum est communicabile amanti, unde omne illud quod perfectionem hujus communicationis impedit, efficitur odiosum; et sic ex amore boni zelus causatur. Ex defectu autem bonitatis contingit quòd quædam parva bona non possunt integrè simul possideri à multis, et ex amore talium causatur zelus invidiæ; non autem propriè ex his quæ integrè possunt à multis possideri. Nullus enim invidet alteri de cognitione veritatis, quæ à multis integrè cognosci potest, sed fortè de excellentia circa cognitionem hujus.

Ad *tertium* dicendum, quòd hoc ipsum quòd aliquis odio habet ea quæ repugnant amato, ex amore procedit; unde zelus propriè ponitur effectus amoris magis quàm odii.

ARTICULUS V. — UTRUM AMOR SIT PASSIO LÆSIVA AMANTIS.

Ad quintum sic proceditur. 1. Videtur quòd amor sit passio læsiva. Languor enim significat læsionem quamdam languentis. Sed amor causat languorem; dicitur enim (Cant. ii, 5): *Fulcite me floribus, stipate me malis, quia amore langueo*. Ergo amor est passio læsiva.

2. Præterea, liquefactio est quædam resolutio. Sed amor est liquefactivus; dicitur enim (Cant. v, 6): *Anima mea liquefacta est, ut dilectus meus locutus est*. Ergo amor est resolutivus; est ergo corruptivus et læsivus.

3. Præterea, fervor designat quemdam excessum in caliditate, qui qui-

dem excessus corruptivus est. Sed fervor causatur ex amore; Dionysius enim (De coel. hier. parum à princ.), inter cæteras proprietates ad amorem Seraphim pertinentes, ponit calidum, et acutum, et superfervens : et (Cant. viii, 6) dicitur de amore, quòd *lampades ejus sunt lampades ignis atque flammæ*. Ergo amor est passio læsiva et corruptiva.

Sed *contra* est quod dicit Dionysius (De div. nom. cap. 4, p. 1, lect. 9) quòd « singula seipsa amant contentivè, » id est conservativè. Ergo amor non est passio læsiva, sed magis conservativa et perfectiva.

CONCLUSIO. — Amor cujusque boni convenientis, ut Dei, perficit amantem, disconvenientis verò, sicuti peccati amor, amantem lædit : generaliter tamen propter excessum immutationis corporalis omnis amor læsivus dici potest.

Respondeo dicendum quòd, sicut supra dictum est (quæst. xvi, art. 1 et 2, et quæst. xxvii, art. 1), amor significat coaptationem quamdam appetitivæ virtutis ad aliquod bonum. Nihil autem quod coaptatur ad aliquid quod est sibi conveniens, ex hoc ipso læditur; sed magis, si sit possibile, perficitur, et melioratur; quod verò coaptatur ad aliquid quod non est sibi conveniens, ex hoc læditur et deterioratur. Amor ergo boni convenientis est perfectivus et meliorativus amantis; amor autem boni quod non est conveniens amanti, est læsivus et deteriorativus amantis. Unde maxime homo perficitur et melioratur per amorem Dei; læditur autem et deterioratur per amorem peccati, secundum illud Oseæ (ix, 10) : *Facti sunt abominabiles, sicut ea quæ dilexerunt*. Et hoc quidem sic dictum est de amore quantum ad id quod est formale in ipso, quod est scilicet ex parte appetitus. Quantum verò ad id quod est materiale in passione amoris, quod est immutatio aliqua corporalis, accidit quòd amor sit læsivus propter excessum immutationis; sicut accidit in sensu, et in omni actu virtutis animæ qui exercetur per aliquam immutationem organi corporalis.

Ad ea verò quæ in *contrarium* objiciuntur, dicendum quòd amorì attribui possunt quatuor effectus proximi, scilicet liquefactio, fruitio, languor et fervor. Inter quæ primum est *liquefactio*, quæ opponitur congelationi. Ea enim quæ sunt congelata, in seipsis constricta sunt, ut non possint de facili subintrationem alterius pati. Ad amorem autem pertinet quòd appetitus coaptetur ad receptionem boni amati, prout amatum est in amante, sicut jam supra dictum est (art. 2 hujus quæst.). Unde cordis congelatio vel duritia est dispositio repugnans amorì; sed liquefactio importat quamdam mollificationem cordis, quæ exhibet se cor habile ut amatum in ipsum subintret. Si ergo amatum fuerit præsens et habitum, causatur delectatio sive fruitio; si autem fuerit absens, consequuntur duæ passionēs, scilicet tristitia de absentia, quæ significatur per languorem (unde et Tullius, in 3 De Tuscul. quæst., maxime tristitiam ægritudinem nominat) et intensum desiderium de consecutione amati, quod significatur per fervorem. Et isti quidem sunt effectus amoris formaliter accepti secundum habitudinem appetitivæ virtutis ad objectum; sed in passione amoris consequuntur aliqui effectus his proportionati secundum immutationem organi.

ARTICULUS VI. — UTRUM AMOR SIT CAUSA OMNIUM QUÆ AMANS AGIT.

De his etiam Sent. iii, dist. 27, quæst. i, art. 4 corp.

Ad sextum sic proceditur. 1. Videtur quòd amans non agat omnia ex amore. Amor enim quædam passio est, ut supra dictum est (quæst. xxvi, art. 2). Sed non omnia quæ agit homo, agit ex passione; sed quædam agit ex electione, et quædam ex ignorantia, ut dicitur (Ethic. lib. iii, cap. 5). Ergo non omnia quæ homo agit, agit ex amore.

2. Præterea, appetitus est principium motus et actionis in omnibus ani-

malibus, ut patet (De anima, lib. iii, text. 48 et seq.). Si igitur omnia quæ quis agit, agit ex amore, aliæ passiones appetitivæ partis erunt superflue.

3. Præterea, nihil causatur simul à contrariis causis. Sed quædam fiunt ex odio. Non ergo omnia sunt ex amore.

Sed *contra* est quod Dionysius dicit (De div. nom. cap. 4, lect. 9) quod propter amorem boni omnia agunt quæcumque agunt. »

CONCLUSIO. — Quodlibet agens ex amore agit quodcumque agit, cum ex intentione finis et boni operetur.

Respondeo dicendum quod omne agens agit propter finem aliquem, ut supra dictum est (quæst. i, art. 1 et 2). Finis autem est bonum desideratum et amatum unicuique. Unde manifestum est quod omne agens, quodcumque sit, agit quæcumque actionem ex aliquo amore.

Ad primum ergo dicendum, quod objectio illa procedit de amore qui est passio in appetitu sensitivo existens; nos autem loquimur nunc de amore communiter accepto, prout comprehendit sub se amorem intellectualem, rationalem, animalem, naturalem. Sic enim Dionysius loquitur de amore (De div. nom. cap. 4, lect. 12).

Ad secundum dicendum, quod ex amore, sicut jam dictum est (quæst. xxv, art. 2), causatur et desiderium, et tristitia, et delectatio, et per consequens omnes aliæ passiones : unde omnis actio quæ procedit ex quacumque passione, procedit etiam ex amore sicut ex prima causa; unde non superfluiunt aliæ passiones, quæ sunt causæ proximæ.

Ad tertium dicendum, quod odium etiam ex amore causatur, sicut infra dicetur (quæst. seq. art. 2).

QUÆSTIO XXIX.

DE ODIO, IN SEX ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de odio; et circa hoc quærentur sex : 1° Utrum causa et objectum odii sit malum. — 2° Utrum odium causetur ex amore. — 3° Utrum odium sit fortius quam amor. — 4° Utrum aliquis possit habere odio seipsum. — 5° Utrum aliquis possit habere odio veritatem. — 6° Utrum aliquid possit haberi odio in universali.

ARTICULUS I. — UTRUM CAUSA ET OBJECTUM ODII SIT MALUM.

De his etiam De malo, quæst. xii, art. 4 corp.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quod objectum et causa odii non sit malum. Omne enim quod est, inquantum huiusmodi, bonum est (1). Si igitur objectum odii sit malum, sequitur quod nulla res odio habeatur, sed solum defectus alicujus rei; quod patet esse falsum.

2. Præterea, odire malum est laudabile : unde in laudem quorundam (2) dicitur (II. Mach. iii, 1), quod *leges optimè custodiebantur propter Oniæ pontificis pietatem, et animos odio habentes mala*. Si igitur nihil odiatur nisi malum, sequitur quod omne odium sit laudabile; quod patet esse falsum.

3. Præterea, idem non est simul bonum et malum. Sed idem diversis est odibile et amabile. Ergo odium non solum est mali, sed etiam boni.

Sed *contra*, odium contrariatur amori. Sed objectum amoris est bonum, ut supra dictum est (quæst. xxvi, art. 1). Ergo objectum odii est malum.

CONCLUSIO. — Sicut bonum est objectum et causa amoris, ita malum est objectum et causa odii.

(1) Cum bonum et ens convertantur, ut (part. i, quæst. v, art. 4, 2 et 3) ex instituto probatum est.

(2) Nempe habitatorum sanctæ civitatis, id est, Jerusalem.

Respondeo dicendum quòd cùm appetitus naturalis derivetur ab aliqua apprehensione, licet non conjuncta, eadem ratio videtur esse de inclinatione appetitus naturalis et appetitus animalis, qui sequitur apprehensionem conjunctam (1), sicut supra dictum est (quæst. xxvi, art. 1). In appetitu autem naturali hoc manifestè apparet, quòd sicut unumquodque habet naturalem consonantiam vel aptitudinem ad id quod sibi convenit, quæ est amor naturalis; ita ad id quod est repugnans et corruptivum, habet dissonantiam naturalem, quæ est odium naturale. Sic igitur et in appetitu animali seu intellectivo amor est consonantia quædam appetitus ad id quod apprehenditur ut conveniens; odium verò est dissonantia quædam appetitus ad id quod apprehenditur ut repugnans et nocivum. Sicut autem omne conveniens, inquantum hujusmodi, habet rationem boni; ita omne repugnans, inquantum hujusmodi, habet rationem mali; et ideo sicut bonum est objectum amoris, ita malum est objectum odii (2).

Ad *primum* ergo dicendum, quòd ens, inquantum ens, non habet rationem repugnantis, sed magis convenientis, quia omnia conveniunt in ente; sed ens, inquantum est hoc ens determinatum, habet rationem repugnantis ad aliquod ens determinatum; et secundum hoc, unum ens est odibile alteri, et est malum, etsi non in se, tamen per comparisonem ad alterum.

Ad *secundum* dicendum, quòd, sicut aliquid apprehenditur ut bonum, quod non est verè bonum, ita aliquid apprehenditur ut malum, quod non est verè malum; unde contingit quandoque nec odium mali, nec amorem boni esse bonum.

Ad *tertium* dicendum, quòd contingit idem esse amabile et odibile diversis, secundum appetitum quidem naturalem, ex hoc quòd unum et idem est conveniens uni secundum suam naturam, et repugnans alteri, sicut calor convenit igni, et repugnat aquæ; secundum appetitum verò animalem, ex hoc quòd unum et idem apprehenditur ab uno sub ratione boni, et ab alio sub ratione mali.

ARTICULUS II. — UTRUM ODIUM CAUSETUR EX AMORE.

De his etiam supra, quæst. xxviii, art. 6 ad 3, et infra, art. 5 corp. et Cont. gent. lib. iv, cap. 19.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quòd amor non sit causa odii. Ea enim quæ ex opposito dividuntur, naturaliter sunt simul, ut dicitur in Postprædicamentis (in cap. de *Simul.*). Sed amor et odium, cùm sint contraria, ex opposito dividuntur. Ergo naturaliter sunt simul; non ergo amor est causa odii.

2. Præterea, unum contrariorum non est causa alterius (3). Sed amor et odium sunt contraria. Ergo, etc.

3. Præterea, posterius non est causa prioris. Sed odium est prius amore, ut videtur; nam odium importat recessum à malo, amor verò accessum ad bonum. Ergo amor non est causa odii.

Sed *contra* est quod dicit Augustinus (De civ. Dei, lib. xiv, cap. 7 et 9), quòd « omnes affectiones causantur ex amore. » Ergo et odium, cùm sit quædam affectio animæ, causatur ex amore.

CONCLUSIO. — Cùm nihil odio habeatur nisi hoc quod adversatur bono conventi, quod antea amabatur, omne odium ex amore nasci necesse est.

Respondeo dicendum quòd, sicut dictum est (art. præc.), amor consistit

(1) Quæ sic vocatur quia intra ipsummet appetentem est, sive apprehensio appetentis ipsius quæ objectum appetibile per seipsum cognoscit, sive sensu duntaxat, sive intellectu.

(2) Non quòd sit verè ac realiter malum in

seipso, sed quòd ut malum alicui apprehendatur et sic odio habeatur.

(3) Cùm potius contrariorum sint contrariæ causæ.

in quadam convenientia amantis ad amatum; odium verò consistit in quadam repugnantia vel dissonantia. Oportet autem in quolibet prius considerare quid ei conveniat quàm quid ei repugnet; per hoc enim aliquid est repugnans alteri, quia est corruptivum vel impeditivum ejus quod est conveniens. Unde necesse est quòd amor sit prior odio, et quòd nihil odio habeatur, nisi per hoc quod contrariatur convenienti quod amatur. Et secundum hoc omne odium ex amore causatur (1).

Ad *primum* ergo dicendum, quòd in iis quæ ex opposito dividuntur, quædam inveniuntur quæ sunt naturaliter simul et secundum rem et secundum rationem, sicut duæ species animalis, vel duæ species coloris; quædam verò sunt simul secundum rationem, sed unum realiter est prius altero et causa ejus, sicut patet in speciebus numerorum, figurarum et motuum; quædam verò non sunt simul nec secundum rem, nec secundum rationem, sicut substantia et accidens. Nam substantia realiter est causa accidentis; et ens secundum rationem prius attribuitur substantiæ quàm accidenti, quia accidenti non attribuitur nisi in quantum est in substantia. Amor autem et odium naturaliter quidem sunt simul secundum rationem, sed non realiter. Unde nihil prohibet amorem esse causam odii.

Ad *secundum* dicendum, quòd amor et odium sunt contraria, quando accipiuntur circa idem; sed quando sunt de contrariis, non sunt contraria, sed se invicem consequentia. Ejusdem enim rationis est quòd ametur aliquid, et odiatur ejus contrarium; et sic amor unius rei est causa quòd ejus contrarium odiatur.

Ad *tertium* dicendum, quòd in executione prius est recedere ab uno termino quàm accedere ad alterum terminum; sed in intentione est è converso; propter hoc enim receditur ab uno termino, ut accedatur ad alterum. Motus autem appetitivus magis pertinet ad intentionem quàm ad executionem; et ideo amor est prior odio, cum utrumque sit motus appetitivus.

ARTICULUS III. — UTRUM ODIUM SIT FORTIUS QUAM AMOR.

Ad tertium sic proceditur. 1. Videtur quòd odium sit fortius amore. Dicit enim Augustinus (Quæst. lib. LXXXIII, quæst. 36, paulo à princ.): « Nemo est qui non magis dolore fugiat quàm appetat voluptatem. » Sed fugere dolorem pertinet ad odium; appetitus autem voluptatis pertinet ad amorem. Ergo odium est fortius amore.

2. Præterea, debilius vincitur à fortiori. Sed amor vincitur ab odio, quando scilicet amor convertitur in odium. Ergo odium est fortius amore.

3. Præterea, affectio animæ per effectum manifestatur. Sed fortius insisit homo ad repellendum odiosum quàm ad prosequendum amatum; sicut etiam bestię abstinent à delectabilibus propter verbera, ut Augustinus introducit (Quæst. lib. LXXXIII, loc. nunc cit.). Ergo odium est fortius amore.

Sed *contra*, bonum est fortius quàm malum, quia « malum non agit nisi in virtute boni, » ut Dionysius dicit (De div. nom. cap. 4, lect. 16 et seq.). Sed odium et amor differunt secundum differentiam boni et mali. Ergo amor est fortior odio.

CONCLUSIO. — Cum odium effectus sit amoris, amor ipso fortior et potentior est simpliciter; licet odium interdum magis sentiatur quàm amor.

Respondeo dicendum quòd impossibile est effectum suâ causâ esse for-

(1) Nec obstat quod (2 2, quæst. XXXIV, art. 6, argum. *Sed contra* et in corpore articuli) odium concluditur ex invidia nasci; ut et ex ira similiter oriri ad 5 dicitur. Ex hoc enim utroque iræ vel

invidiæ motu velut ex causis immediatis et proximis oritur; sed ex amore ut ex causa remota sive prima oriri nihilominus intelligitur.

tiorem. Omne autem odium procedit ex aliquo amore sicut ex causa, ut supra dictum est (art. præc.). Unde impossibile est quòd odium sit fortius amore simpliciter. — Sed oportet ulterius quòd amor simpliciter loquendo sit odio fortior. Fortius enim movetur aliquid in finem quàm in ea quæ sunt ad finem. Recessus autem à malo ordinatur ad consecutionem boni sicut ad finem. Unde simpliciter loquendo fortior est motus animæ in bonum quàm in malum. Sed tamen aliquando videtur odium fortius amore propter duo : primò quidem, quia odium est magis sensibile quàm amor (1). Cùm enim sensus perceptio sit in quadam immutatione, ex quo aliquid jam immutatum est, non ita sentitur, sicut quando est in ipso immutari. Unde calor febris hecticæ (2), quamvis sit major, non tamen ita sentitur sicut calor tertianæ; quia calor hecticæ jam versus est quasi in habitum et naturam. Et propter hoc etiam amor magis sentitur in absentia amati, sicut Augustinus dicit (De Trin. lib. x, cap. 12, à med.), quòd « amor non ita sentitur, cùm non prodit eum indigentia. » Et propter hoc etiam repugnancia ejus quod oditur, sensibilius percipitur quàm convenientia ejus quod amatur. Secundò, quia non comparatur odium ad amorem sibi correspondentem. Secundùm enim diversitatem bonorum est diversitas amorum in magnitudine et parvitate, quibus proportionantur opposita odia. Unde odium quod correspondet majori amori, magis movet quàm minor amor.

Et per hoc patet responsio ad *primum* : nam amor voluptatis est minor quàm amor conservationis sui ipsius (3), cui respondet fuga doloris; et ideo magis fugitur dolor quàm ametur voluptas.

Ad *secundum* dicendum, quòd odium nunquam vinceret amorem nisi propter majorem amorem, cui odium correspondet; sic homo magis diligit se quàm amicum, et propter hoc quòd diligit se, habet odio etiam amicum, si sibi contrarietur.

Ad *tertium* dicendum, quòd ideo intensius aliquid operatur ad repellendum odiosa, quia odium est magis sensibile.

ARTICULUS IV. — UTRUM ALIQUIS POSSIT HABERE ODIO SEIPSUM.

De his etiam 2 2, quæst. xiv, art. 7, et Sent. II, dist. 42, quæst. II, art. 2, quæst. II ad 2, et Ps. x, et Eph. v, lect. 6.

Ad quartum sic proceditur. 1. Videtur quòd aliquis possit seipsum odio habere. Dicitur enim (Psalm. x, 6) : *Qui diligit iniquitatem, odit animam suam*. Sed multi diligunt iniquitatem. Ergo multi odiunt seipsos.

2. Præterea, illum odimus cui volumus et operamur malum. Sed quandoque aliquis vult et operatur sibi ipsi malum, putà illi qui interimunt seipsos. Ergo aliqui seipsos habent odio.

3. Præterea, Boetius dicit (De consol. lib. II, prosa 5, parum à princ.), quòd « avaritia facit homines odiosos; » ex quo potest accipi quòd omnis homo odit avarum. Sed aliqui sunt avari. Ergo illi odiunt seipsos.

Sed *contra* est quod Apostolus dicit (Eph. v, 29), quòd *nemo unquam carnem suam odio habuit*.

CONCLUSIO. — Cùm omnia in proprium bonum per amorem inclinentur et tendant, impossibile est aliquem seipsum simpliciter odisse.

Respondeo dicendum quòd impossibile est quòd aliquis, per se loquendo, odiat seipsum. Naturaliter enim unumquodque appetit bonum, nec potest

(1) Quoad odium saltem quod sensum afficere natum est, vel in sensum aliquo modo reducere.

(2) Hoc est habitualis juxta græcum ἐκτὸς, quæ sic nempe vocatur quia tenacius insidet ac est

permanentior et firmitior, indeque sensim corpus et paulatim consumit.

(3) Nisi apud perversos quosdam ac depravatos naturalis ordinis corruptores, quorum exempla passim extant perire malentium quàm sine voluptate vivere.

aliquid sibi appetere nisi sub ratione boni; nam malum est præter voluntatem, ut Dionysius dicit (De divin. nom. cap. 4, lect. 22). Amare autem aliquem est velle ei bonum, ut supra dictum est (quæst. xxvi, art. 4). Unde necesse est quòd aliquis amet seipsum; et impossibile est quòd aliquis odiat seipsum, per se loquendo. Per accidens tamen contingit quòd aliquis seipsum odio habeat, et hoc dupliciter: uno modo ex parte boni quod sibi aliquis vult; accidit enim quandoque, illud quod appetitur ut secundum quid bonum, esse simpliciter malum; et secundum hoc aliquis per accidens vult sibi malum, quod est odire (1). Alio modo ex parte sui ipsius, cui vult bonum. Unumquodque enim maximè est id quod est principalius in ipso; unde civitas dicitur facere id quod rex facit, quasi rex sit tota civitas. Manifestum est ergo quòd homo maximè est mens hominis. Contingit autem quòd aliqui aestimant se maximè esse illud quod sunt secundum naturam corporalem et sensitivam; unde amant se secundum id quod aestimant se esse; sed odiunt id quod verè sunt, dum volunt contraria rationi. Et utroque modo ille qui diligit iniquitatem, odit non solum animam suam, sed etiam seipsum.

Et per hoc patet responsio ad *primum*.

Ad *secundum* dicendum, quòd nullus sibi vult et facit malum, nisi inquantum apprehendit illud sub ratione boni. Nam et illi qui interimunt seipsos, hoc ipsum quod est mori, apprehendunt sub ratione boni, inquantum est terminativum alicujus miseriae vel doloris (2).

Ad *tertium* dicendum, quòd avarus odit aliquod accidens suum, non tamen propter hoc odit seipsum; sicut æger odit suam ægritudinem ex hoc ipso quòd se amat. Vel dicendum quòd avaritia odiosos facit aliis, non autem sibi ipsi; quinimo causatur ex inordinato sui amore, secundum quem de bonis temporalibus plus sibi aliquis vult quàm debeat.

ARTICULUS V — UTRUM ALIQUIS POSSIT ODIO HABERE VERITATEM.

De his etiam 2 2, quæst. xxxiv, art. 1 corp.

Ad quintum sic proceditur. 1. Videtur quòd aliquis non possit habere odio veritatem. Bonum enim et ens et verum convertuntur. Sed aliquis non potest habere odio bonitatem. Ergo nec veritatem.

2. Præterea, « omnes homines naturaliter scire desiderant, » ut dicitur in principio Met. Sed scientia non est nisi verorum. Ergo veritas naturaliter desideratur et amatur. Sed quod naturaliter inest, semper inest. Nullus ergo potest habere odio veritatem.

3. Præterea, Philosophus dicit (Rhet. lib. II, cap. 4, à med.), quòd « homines amant non fictos; » sed nonnisi propter veritatem. Ergo homo naturaliter amat veritatem; non ergo eam odio habet.

Sed *contra* est quod Apostolus dicit (Gal. iv, 16): *Factus sum vobis inimicus, verum dicens vobis*.

CONCLUSIO. — Non potest veritas in universali à quoquam odio haberi, sed in particulari potest, secundum quòd repugnat bono amato.

Respondeo dicendum quòd bonum et verum et ens sunt idem secundum rem, sed differunt ratione; bonum enim habet rationem appetibilis; non autem ens vel verum, quia bonum est « quod omnia appetunt. » Et ideo bonum secundum rationem boni non potest odio haberi, nec in universali, nec in particulari. Ens autem et verum in universali quidem odio haberi

(1) Vox minùs latina; quam tamen usurpat sæpe etiam Scriptura et sic potuit S. Thomas.

(2) Ut constat pluribus exemplis quæ affert Augustinus (De civ. Dei, lib. IV, cap. 47, 49 et

23, præsertim verò Lucretiæ, ob turpitudinem declinandam, Catonis Uicenis, ob Caesaris iram fugiendam, et Cleombroti, ob meliorem vitam, sicut putabat, assequendam.

non possunt, quia dissonantia est causa odii, et convenientia causa amoris; ens autem et verum sunt communia omnibus. Sed in particulari nihil prohibet quoddam ens et quoddam verum odio haberi, inquantum habet rationem contrarii et repugnantis; contrarietas enim et repugnantia non adversatur rationi entis et veri, sicut adversatur rationi boni. Contingit autem verum aliquod particulare tripliciter repugnare vel contrariari bono amato: uno modo secundum quod veritas est causaliter et originaliter in ipsis rebus, et sic homo quandoque odit aliquam veritatem, dum vellet non esse verum quod est verum; alio modo secundum quod veritas est in cognitione ipsius hominis, quæ impedit ipsum à prosecutione amati, sicut si aliqui vellent non cognoscere veritatem fidei ut liberè peccarent, ex quorum persona dicitur (Job, xxi, 14): *Scientiam viarum tuarum nolumus*. Tertio modo habetur odio veritas particularis, tanquam repugnans, prout est in intellectu alterius: putà cum aliquis vult jacere in peccato, odit quod aliquis veritatem circa peccatum suum cognoscat, et secundum hoc dicit Augustinus (Confess. lib. x, cap. 23, à med.), quod « homines amant veritatem lucentem, oderunt eam redarguentem. »

Et per hoc patet responsio ad *primum*.

Ad *secundum* dicendum, quod cognoscere veritatem secundum se est amabile; propter quod dicit Augustinus (loc. cit.), quod « amant eam lucentem. » Sed per accidens cognitio veritatis potest esse odibilis, inquantum impedit ab aliquo desiderato.

Ad *tertium* dicendum, quod ex hoc procedit quod non ficti amantur, quod homo amat secundum se cognoscere veritatem, quam homines non ficti manifestant.

ARTICULUS VI. — UTRUM ALIQUID POSSIT HABERI ODIO IN UNIVERSALI.

De his etiam supra, art. 5 corp.

Ad sextum sic proceditur. 1. Videtur quod odium non possit esse alicujus in universali. Odium enim est passio appetitus sensitivi, qui movetur ex sensibilis apprehensione. Sed sensus non potest apprehendere universale. Ergo odium non potest esse alicujus in universali.

2. Præterea, odium causatur ex aliqua dissonantia, quæ communitati repugnat. Sed communitas est de ratione universalis. Ergo odium non potest esse alicujus in universali.

3. Præterea, objectum odii est malum. Malum autem est in rebus, et non in mente, ut dicitur (Metaph. lib. vi, text. 8). Cum ergo universale sit solum in mente, quæ abstrahit universale à particulari, videtur quod odium non possit esse alicujus universalis.

Sed *contra* est quod Philosophus dicit (Rhetor. lib. ii, cap. 4, prope fin.), quod « ira semper fit inter singularia, odium autem etiam ad genera; furem enim odit et calumniatorem unusquisque. »

CONCLUSIO. — Cum ovis non modo hunc lupum, sed in genere lupum odio habeat, odium non tantum ad particulare, verum etiam ad universale se extendere potest.

Respondeo dicendum quod de universali dupliciter contingit loqui: uno modo secundum quod subest intentioni universalitatis; alio autem modo dicitur de natura cui talis intentio attribuitur. Alia est enim consideratio hominis universalis, et alia hominis in eo quod est homo. Si igitur universale accipiatur primo modo, sic nulla potentia sensitivæ partis, neque apprehensiva, neque appetitiva, ferri potest in universale; quia universale fit per abstractionem à materia individuali, in qua radicatur omnis virtus sensitiva. Potest tamen aliqua potentia sensitiva et apprehensiva et appeti-

tiva, ferri in aliquid universaliter; sicut dicimus quòd objectum visus est color secundum genus, non quia visus cognoscit colorem universalem, sed quia, quòd color sit cognoscibilis à visu, non convenit colori, inquantum est hic color, sed inquantum est color simpliciter. Sic ergo odium etiam sensitivæ partis potest respicere aliquid in universali, quia ex natura communi aliquid adversatur animali, et non solum ex eo quòd est particularis; sicut lupus ovi; unde ovis odit lupum generaliter. Sed ira semper causatur ex aliquo particulari, quia ex aliquo actu lædentis, actus autem particularium sunt; et propter hoc Philosophus dicit (Rhet. lib. II, cap. 4, prope fin.): « Ira semper est ad aliquid particulare, odium verò potest esse ad aliquid in genere. » Sed odium secundum quòd est in parte intellectiva, cum consequatur apprehensionem universalem intellectus, potest utroque modo esse respectu universalis.

Ad primum ergo dicendum, quòd sensus non apprehendit universale prout est universale; apprehendit tamen aliquid cui per abstractionem accidit universalitas.

Ad secundum dicendum, quòd id quod commune est omnibus, non potest esse ratio odii; sed nihil prohibet aliquid esse commune multis, quod tamen dissonat ab aliis; et sic est eis odiosum.

Ad tertium dicendum, quòd illa objectio procedit de universali secundum quòd substat intentioni universalitatis; sic enim non cadit sub apprehensione vel appetitu sensitivo.

QUÆSTIO XXX.

DE CONCUPISCENTIA, IN QUATUOR ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de concupiscentia; et circa hoc quærantur quatuor: 1º Utrum concupiscentia sit in appetitu sensitivo tantum. — 2º Utrum concupiscentia sit passio specialis. — 3º Utrum sint aliquæ concupiscentiæ naturales, et aliquæ non naturales. — 4º Utrum concupiscentia sit infinita.

ARTICULUS I. — UTRUM CONCUPISCENTIA SIT TANTUM IN APPETITU SENSITIVO (1).

De his etiam infra, quæst. XXXII, art. 5 ad 3, et Sent. II, dist. 26, quæst. 1, art. 2 corp. fin.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quòd concupiscentia non solum sit in appetitu sensitivo. Est enim quædam concupiscentia sapientiæ, et, ut dicitur (Sap. VI, 21): *Concupiscentia sapientiæ deducit ad regnum perpetuum*. Sed appetitus sensitivus non potest ferri ad sapientiam. Ergo concupiscentia non est in solo appetitu sensitivo.

2. Præterea, desiderium mandatorum Dei non est in appetitu sensitivo; imò Apostolus dicit (Rom. VII, 18): *Non habitat in me, hoc est in carne mea, bonum*. Sed desiderium mandatorum Dei sub concupiscentia cadit, secundum illud (Ps. CXVIII, 20): *Concupivit anima mea desiderare justificationes tuas*. Ergo concupiscentia non est solum in appetitu sensitivo.

3. Præterea, cuilibet potentiæ est concupiscibile proprium bonum. Ergo concupiscentia est in qualibet potentia animæ, et non solum in appetitu sensitivo.

Sed contra est quod Damascenus dicit (Orth. fid. lib. II, cap. 12), quòd « irrationale obediens et persuasibile rationi dividitur in concupiscentiam et iram. Hæc autem est irrationalis animæ pars passiva et appetitiva. » Ergo concupiscentia est in appetitu sensitivo.

(1) Concupiscentia hic accipitur pro illo actu appetitus concupiscibilis qui versatur circa bonum delectabile secundum sensum.

CONCLUSIO. — Concupiscentia, cum sit rei secundum sensum delectabilis appetitus, in vi concupiscibili sensitivi appetitus proprie est.

Respondeo dicendum quod, sicut Philosophus dicit (Rhetor. lib. 1, cap. 11, parum à princ.), « concupiscentia est appetitus delectabilis. » Est autem duplex delectatio, ut infra dicitur (quæst. xxxi, art. 3 et 4), una quæ est in bono intelligibili, quod est bonum rationis; alia quæ est in bono secundum sensum. Prima quidem delectatio videtur esse animæ tantum; secunda autem est animæ et corporis, quia sensus est virtus in organo corporeo. Unde et bonum secundum sensum est bonum totius conjuncti. Talis autem delectationis appetitus videtur esse concupiscentia quæ simul pertineat et ad animam et ad corpus, ut ipsum nomen concupiscentiæ sonat. Unde concupiscentia, proprie loquendo, est in appetitu sensitivo, et in vi concupiscibili, quæ ab ea denominatur.

Ad *primum* ergo dicendum, quod appetitus sapientiæ vel aliorum spiritualium bonorum interdum concupiscentia nominatur vel propter similitudinem quamdam, vel propter intensionem appetitus superioris partis, ex quo fit redundantia in inferiorem appetitum (1); ut simul etiam ipse inferior appetitus suo modo tendat in spirituale bonum consequens appetitum superiorem, et etiam ipsum corpus spiritualibus deserviat, sicut (Psal. lxxxiii, 3) dicitur: *Cor meum et caro mea exultaverunt in Deum vivum.*

Ad *secundum* dicendum, quod desiderium magis pertinere potest. proprie loquendo, non solum ad inferiorem appetitum, sed etiam ad superiorem. Non enim importat aliquam consociationem in concupiscendo, sicut concupiscentia, sed simplicem motum in rem desideratam.

Ad *tertium* dicendum, quod unicuique potentiæ animæ appetere competit proprium bonum appetitu naturali, qui non sequitur apprehensionem; sed appetere bonum appetitu animali, qui sequitur apprehensionem, pertinet solum ad vim appetitivam; appetere autem aliquid sub ratione boni delectabilis secundum sensum, quod proprie est concupiscere, pertinet ad vim concupiscibilem.

ARTICULUS II. — UTRUM CONCUPISCENTIA SIT PASSIO SPECIALIS (2).

De his etiam Sent. III, dist. 26, quæst. 1, art. 5 corp.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quod concupiscentia non sit passio specialis potentiæ concupiscibilis. Passiones enim distinguuntur secundum objecta (3); sed objectum concupiscibilis est delectabile secundum sensum, quod etiam est objectum concupiscentiæ secundum Philosophum (Rhetor. lib. 1, cap. 11, parum à princ.). Ergo concupiscentia non est passio specialis in concupiscibili.

2. Præterea, Augustinus dicit (Quæst. lib. lxxxiii, quæst. 33, circ. med.) quod « cupiditas est amor rerum transeuntium; » et sic ab amore non distinguitur. Omnes autem passiones speciales ab invicem distinguuntur. Ergo concupiscentia non est passio specialis in concupiscibili.

3. Præterea, cuilibet passioni concupiscibilis opponitur aliqua passio specialis in concupiscibili, ut supra dictum est (quæst. xxiii, art. 2. Sed concupiscentiæ non opponitur aliqua passio specialis in concupiscibili; dicit enim Damascenus (Orth. fid. lib. II, cap. 12, in fin.), quod « expecta-

(1) Ut ait ipse D. Thomas (part. III, quæst. xxi, art. 2 ad 4), caro exultat in Deum vivum, non per actum carnis ascendentem in Deum, sed per redundantiam à corde in carnem, inquantum appetitus sensitivus sequitur motum appetitus rationalis.

(2) Scilicet passio quæ specie differt ab aliis duabus passionibus concupiscibilis, quæ sunt amor et delectatio.

(3) Ut jam supra dictum est (quæst. xxiv, art. 4, argum. 1.).

tum bonum concupiscentiam constituit, præsens verò lætitiā; similiter expectatum malum, timorem; præsens verò, tristitiā; » ex quo videtur quòd sicut tristitia contrariatur lætitiæ, ita timor contrariatur concupiscentiæ; timor autem non est in concupiscibili, sed in irascibili. Non ergo concupiscentia est specialis passio in concupiscibili.

Sed *contra* est quòd concupiscentia causatur ab amore, et tendit in delectationem, quæ sunt passionibus concupiscibilis; et sic distinguitur ab aliis passionibus concupiscibilis, tanquam passio specialis.

CONCLUSIO. — Concupiscentia est passio sensitivi appetitûs ab amore à quo nascitur, et delectatione in quam tendit, secundum speciem diversa.

Respondeo dicendum quòd, sicut dictum est (quæst. xxi, art. 1), bonum delectabile secundum sensum est communiter objectum concupiscibilis; unde secundum ejus differentias diversæ passionibus concupiscibilis distinguuntur. Diversitas autem objecti potest attendi vel secundum naturam ipsius objecti, vel secundum diversitatem in virtute agendi. Diversitas quidem objecti activi, quæ est secundum rei naturam, facit materialem (1) differentiam passionum; sed diversitas quæ est secundum virtutem activam, facit formalem differentiam passionum, secundum quam passionibus specie differunt. Est autem alia ratio virtutis motivæ ipsius finis vel boni, secundum quòd est realiter præsens, et secundum quòd est absens; nam secundum quòd est præsens, facit in ipso quiescere; secundum autem quòd est absens, facit ad ipsum moveri. Unde ipsum delectabile secundum sensum, in quantum appetitum sibi adaptat quodammodo, et conformat, causat amorem; in quantum verò absens attrahit ad seipsum, causat concupiscentiam; in quantum verò præsens quietat in seipso, causat delectationem. Sic ergo concupiscentia est passio differens specie et ab amore, et à delectatione; sed concupiscere hoc delectabile vel illud facit concupiscentias diversas numero.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd bonum delectabile non est absolutè objectum concupiscentiæ, sed sub ratione absentis, sicut et sensibile sub ratione præteriti est objectum memoriæ: hujusmodi enim particulares conditiones diversificant speciem passionum vel etiam potentiarum sensitivæ partis quæ respicit particularia.

Ad *secundum* dicendum, quòd illa prædicatio est per causam, non per essentiam; non enim cupiditas est per se amor, sed amoris effectus. Vel aliter dicendum est quòd Augustinus accipit cupiditatem largè pro quolibet motu appetitûs, qui potest esse respectu boni futuri: unde comprehendit sub se et amorem et spem.

Ad *tertium* dicendum, quòd passio quæ directè opponitur concupiscentiæ, innominata est, quæ (2) ita se habet ad malum, sicut concupiscentia ad bonum. Sed quia est mali absentis (3), sicut et timor, quandoque loco ejus ponitur timor; sicut et quandoque cupiditas loco spei; quod enim est parvum bonum vel malum, quasi non reputatur. Et ideo pro omni motu appetitûs in bonum, vel in (4) malum futurum ponitur spes et timor, quæ respiciunt bonum vel malum arduum.

ARTICULUS III. — UTRUM SINT ALIQUÆ CONCUPISCENTIÆ NATURALES ET ALIQUÆ NON NATURALES (5).

De his etiam infra, quæst. xxxi, art. 5, et quæst. xli, art. 5 corp. et quæst. lxxvii, art. 3 corp. et 2, quæst. cxvii, art. 3 ad 2.

(1) In genere naturæ nempe, non in genere moris.

(2) Ita codd. et edit. passim. Edit. Patav. an. 1412, quia.

(3) Ita edit. passim. Codd. Al., Camer., Tarac. aliique mali et absentis.

(4) In cit. codd. deest in.

(5) Per concupiscentias naturales non intel-

Ad tertium sic proceditur. 1. Videtur quòd concupiscentiarum non sint quædam naturales, et quædam non naturales. Concupiscentia enim pertinet ad appetitum animale, ut dictum est (art. 1 hujus quæst.). Sed appetitus naturalis dividitur contra animale. Ergo nulla concupiscentia est naturalis.

2. Præterea, diversitas materialis non facit diversitatem secundum speciem, sed solum secundum numerum; quæ quidem diversitas sub arte non cadit. Sed si quæ sint concupiscentiæ naturales et non naturales, non differunt nisi secundum diversa objecta concupiscibilia, quod facit materiale differentiam, et secundum numerum tantum. Non ergo dividendæ sunt concupiscentiæ per naturales et non naturales.

3. Præterea, ratio contra naturam dividitur, ut patet (Phys. lib. II, in princ. et text. 59). Si igitur in homine est aliqua concupiscentia non naturalis, oportet quòd sit rationalis. Sed hoc esse non potest; quia concupiscentia, cum sit passio quædam, pertinet ad appetitum sensitivum, non autem ad voluntatem, quæ est appetitus rationis. Non ergo sunt concupiscentiæ aliquæ non naturales.

Sed *contra* est quod Philosophus (Eth. lib. I, cap. 11 in princ. et Rhet. lib. III, cap. 11, parum à princ.) ponit quasdam concupiscentias naturales, et quasdam non naturales.

CONCLUSIO. — Ex concupiscentiis aliæ sunt naturales, hominibus et brutis communes, quibus secundum sensus apprehensionem, bonum conveniens naturæ insequuntur; aliæ supra naturam, sive non naturales, quibus movemur ad ea bona quæ in ratione, vel supra rationem sunt.

Respondeo dicendum quòd, sicut dictum est (art. 1 hujus quæst.), concupiscentia est appetitus boni delectabilis. Dupliciter autem aliquid est delectabile: uno modo, quia est conveniens naturæ animalis, sicut cibus et potus, et alia hujusmodi; et hujusmodi concupiscentia delectabilis dicitur naturalis: alio modo dicitur aliquid esse delectabile, quia est conveniens animali secundum apprehensionem; sicut cum aliquis apprehendit aliquid ut bonum et conveniens, et per consequens delectatur in ipso; hujusmodi delectabilis concupiscentia dicitur non naturalis, et solet magis dici cupiditas. Primæ ergo concupiscentiæ naturales communes sunt hominibus, et aliis animalibus, quia utrisque est aliquid conveniens et delectabile secundum naturam; et in his omnes homines conveniunt. Unde et Philosophus (Eth. lib. III, loc. sup. cit.) vocat eas communes et necessarias. Sed secundæ concupiscentiæ sunt propriæ hominum, quorum proprium est excogitare aliquid ut bonum, et conveniens, præter id quod natura requirit. Unde et (Rhet. lib. I, loc. sup. cit.) Philosophus dicit primas concupiscentias esse irracionales, secundas verò cum ratione. Et quia diversi diversimodè ratiocinantur, ideo etiam secundæ dicuntur (Eth. lib. III, loc. sup. cit.), « propriæ et appositæ, » scilicet supra naturales (1).

Ad *primum* ergo dicendum, quòd illud idem quod appetitur appetitu naturali, potest appeti appetitu animali, cum fuerit apprehensum; et secundum hoc cibi et potus, et hujusmodi, quæ appetuntur naturaliter, potest esse concupiscentia animalis.

Ad *secundum* dicendum, quòd diversitas concupiscentiarum naturalium à non naturalibus non est materialis tantum, sed etiam quodammodo formalis, inquantum procedit ex diversitate objecti activi. Objectum autem

ligitur illæ quæ sunt absque omni cognitione vel apprehensione, ut in omnibus rebus adest amor naturalis; sed illæ quæ sic deserviunt necessitati naturæ pro ea sustentanda ut appetitus sit

in eas velut ex naturali instinctu determinatus.
(1) Al., *supernaturales*. Codices Alcan. et Camer., *super naturales*.

appetitū est bonum apprehensum. Unde ad diversitatem activi pertinet diversitas apprehensionis, prout scilicet apprehenditur aliquid ut conveniens absolutā apprehensione, ex qua causantur concupiscentiæ naturales, quas Philosophus in Rhet. (loc. sup. cit.) vocat irracionales; et prout apprehenditur aliquid cum deliberatione, ex qua causantur concupiscentiæ non naturales, quæ propter hoc in Rhet. (ibid.) dicuntur cum ratione.

Ad *tertium* dicendum, quòd in homine non solum est ratio universalis, quæ pertinet ad partem intellectivam, sed etiam ratio particularis, quæ pertinet ad partem sensitivam, ut dictum est (part. I, quæst. LXXVIII, art. 4); et secundum hoc etiam concupiscentia quæ est cum ratione, potest ad appetitum sensitivum pertinere. Et propter hoc appetitus sensitivus potest etiam à ratione universali moveri, mediante imaginatione particulari.

ARTICULUS IV. — UTRUM CONCUPISCENTIA SIT INFINITA (1).

Ad quantum sic proceditur. 1. Videtur quòd concupiscentia non sit infinita. Objectum enim concupiscentiæ est bonum, quod habet rationem finis. Qui autem ponit infinitum, excludit finem, ut dicitur (Metaph. lib. II, text. 8). Concupiscentia ergo non potest esse infinita.

2. Præterea, concupiscentia est boni convenientis, cum procedat ex amore. Sed infinitum, cum sit improporcionatum (2), non potest esse conveniens. Ergo concupiscentia non potest esse infinita.

3. Præterea, infinita non est pertransire; et sic in eis non est pervenire ad ultimum. Sed concupiscenti fit delectatio per hoc quòd attingit ad ultimum. Ergo si concupiscentia esset infinita, sequeretur quòd nunquam fieret delectatio.

Sed *contra* est quod Philosophus dicit (Polit. lib. I, cap. 6, post med.), quòd « in infinitum (3), concupiscentiæ existente, homines infinita desiderant. »

CONCLUSIO. — Cum naturalis concupiscentia sit ejus quod requirit natura, quæ semper ad aliquid finitum et certum tendit, non potest esse infinita in actu, licet in potentia secundum successionem infinita dici possit: non naturalis verò concupiscentia, quæ videlicet non naturam, sed rationem sequitur, quæ in infinitum procedere potest, prorsus infinita est.

Respondeo dicendum quòd, sicut dictum est (art. præc.), duplex est concupiscentia, una naturalis, et alia non naturalis. Naturalis quidem concupiscentia non potest esse infinita in actu; est enim ejus quod natura requirit; natura verò semper intendit in aliquid finitum et certum; unde nunquam homo concupiscit infinitum cibum vel infinitum potum. Sed sicut in natura contingit esse infinitum in potentia per successionem, ita hujusmodi concupiscentiam contingit infinitam esse per successionem, ut scilicet post adeptum cibum iterum aliā vice desideret cibum vel quodcumque aliud quod natura requirit; quia hujusmodi corporalia bona, cum adveniunt, non perpetuò manent, sed deficiunt. Unde dixit Dominus Samaritanæ (Joan. IV, 13): *Qui biberit ex hac aqua, sitiet iterum.* Sed concupiscentia non naturalis omnino est infinita. Sequitur enim rationem, ut dictum est (art. præc.); rationi autem competit in infinitum procedere. Unde qui concupiscit divitias, potest eas concupiscere non ad aliquem certum terminum, sed simpliciter se divitem esse, quantumcumque potest. Potest et alia ratio assignari secundum Philosophum (Polit. lib. I, cap. 6, post med.), quare quædam concupiscentia sit finita et quædam infinita. Sem-

(1) Vox *infinita* in hoc articulo idem sonat ac indefinita aut illimitata.

(2) Cod. Alcan., *non proportionatum*. Perperam edit. Rom. *proportionatum*.

(3) Ita cod. Alcan. cui adherent edit. Patav. Nicolai, *infinita*. Edit. Rom. *infinito concupiscentiæ existente*.

per enim concupiscentia finis est infinita; finis enim per se concupiscitur, ut sanitas; unde major sanitas magis concupiscitur, et sic in infinitum; sicut si album per se disgregat, magis album magis disgregat. Concupiscentia verò ejus quod est ad finem, non est infinita, si secundum illam mensuram appellitur, quæ convenit fini. Unde qui finem ponunt in divitiis, habent concupiscentiam divitiarum in infinitum; qui autem divitias appetunt propter necessitatem vitæ, concupiscunt divitias finitas sufficientes ad necessitatem vitæ, ut Philosophus dicit (ibid.). Et eadem est ratio de concupiscentia quarumcumque aliarum rerum.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd omne quod concupiscitur, accipitur ut quoddam finitum, vel quia est finitum secundum rem, prout concupiscitur semel in actu (1); vel quia est finitum, secundum quòd cadit sub apprehensione. Non enim potest sub ratione infiniti apprehendi, quia « infinitum est cujus quantitatem accipientibus semper est aliquid extra sumere, » ut dicitur (Phys. lib. III, text. 63).

Ad *secundum* dicendum, quòd ratio quodammodo est virtutis infinitæ, inquantum potest in infinitum aliquid considerare, ut apparet in additione numerorum et linearum. Unde infinitum aliquo modo sumptum est proportionatum rationi; nam universale, quod ratio apprehendit, est quodammodo infinitum, inquantum in potentia continet infinita singularia.

Ad *tertium* dicendum, quòd ad hoc quòd aliquis delectetur, non requiritur quòd omnia consequatur quæ concupiscit; sed quòd in quolibet concupito quod consequitur delectetur (2).

QUÆSTIO XXXI.

DE DELECTATIONE SECUNDUM SE, IN OCTO ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de delectatione, et tristitia. Circa delectationem verò consideranda sunt quatuor: primò, de ipsa delectatione secundum se; secundo, de causis delectionis; tertio, de effectibus ejus; quarto, de bonitate et malitia ipsius. Circa primum quæruntur octo: 1º Utrum delectatio sit passio. — 2º Utrum sit in tempore. — 3º Utrum differat à gaudio. — 4º Utrum sit in appetitu intellectivo. — 5º De comparatione delectionum superioris appetitus ad delectationem inferioris. — 6º De comparatione delectionum sensitivarum ad invicem. — 7º Utrum sit aliqua delectatio non naturalis. — 8º Utrum delectatio possit esse contraria delectioni.

ARTICULUS I. — UTRUM DELECTATIO SIT PASSIO.

De his etiam infra, art. 4 ad 2, et art. 5 corp. fin. et Sent. IV, dist. 49, quæst. III, art. 1, quæst. I.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quòd delectatio non sit passio. Damascenus enim (Orth. fid. lib. II, cap. 22) distinguit operationem à passione, dicens quòd « operatio est motus qui est secundum naturam, passio verò est motus contra naturam. » Sed delectatio est operatio, ut Philosophus dicit (Ethic. lib. VII, cap. 12 et 13, et lib. X, cap. 4). Ergo delectatio non est passio.

2. Præterea, pati est moveri, ut dicitur (Physic. lib. II, text. 19, et De anima, lib. II, text. 54). Sed delectatio non consistit in moveri, sed in motum esse; causatur enim delectatio ex bono jam adepto. Ergo delectatio non est passio.

3. Præterea, delectatio consistit in quadam perfectione delectati; perficit enim operationem, ut dicitur (Eth. lib. X, cap. 4, post med.). Sed perfici non est pati, vel alterari, ut dicitur (Physic. lib. VII, text. 16, et De anima, lib. II, text. 58). Ergo delectatio non est passio.

(1) Ita editi passim. Al., *simul*. Neutrum haberi in quibusdam codd. et editis, notat Garcia. Cod. Alcan., *prout semel concupiscimus in actu*.

(2) Ita Garcia, Nicolai, et posteriores editiones. Edit. Rom. cum cod. Ale. *Sed in quolibet concupito quod consequitur, delectatur*.

Sed *contra* est quod Augustinus (De civ. Dei, lib. x et xiv, cap. 6, et lib. xiv, cap. 8) ponit delectationem, sive gaudium, vel lætitiā, inter alias passiones animæ.

CONCLUSIO. — Delectatio, cum sit motus in appetitu animali consequens apprehensionem sensus, animæ passio est.

Respondeo dicendum quod motus appetitus sensitivi propriè passio nominatur, sicut supra dictum est (quæst. xxii, art. 3). Affectio autem quæcumque ex apprehensione sensitiva procedens est motus appetitus sensitivi. Hoc autem necesse est competere delectationi; nam, sicut Philosophus dicit (Rhet. lib. v, cap. 11, in princ.), « delectatio est quidam motus animæ, et constitutio simul tota, et sensibilis in naturam existentem. » Ad cuius intellectum considerandum est quod, sicut contingit in rebus naturalibus aliqua consequi suas perfectiones naturales, ita hoc contingit in animalibus; et quamvis moveri ad perfectionem non sit totum simul, tamen consequi naturalem perfectionem est totum simul. Hæc autem est differentia inter animalia et alias res naturales, quod aliæ res naturales, quando constituuntur in id quod convenit eis secundum naturam, hoc non sentiunt, sed animalia hoc sentiunt; et ex isto sensu causatur quidam motus animæ in appetitu sensitivo, et iste motus est delectatio. Per hoc ergo quod dicitur quod delectatio est motus animæ, ponitur in genere; per hoc autem quod dicitur constitutio in existentem naturam, id est, in id quod existit in natura rei, ponitur causa delectationis, scilicet præsentia connaturalis boni; per hoc autem quod dicitur simul tota, ostenditur (1) quod constitutio non debet accipi prout est in constitui, sed prout est in constitutum esse (2), quasi in termino motus. Non enim delectatio est generatio, prout Plato posuit; sed magis consistit in factum esse, ut dicitur (Eth. lib. vii, cap. 12). Per hoc autem quod dicitur sensibilis, excluduntur perfectiones rerum insensibilium, in quibus non est delectatio. Sic ergo patet quod, cum delectatio sit motus in appetitu animali, consequens apprehensionem sensus, delectatio est passio animæ.

Ad *primum* ergo dicendum, quod operatio connaturalis non impedita est perfectio secunda, ut habetur (De anima, lib. ii, text. 2, 5 et 6), et ideo quando constituuntur res in propria operatione connaturali et non impedita, sequitur delectatio, quæ consistit in perfectum esse, ut dictum est (in corp. art.). Sic ergo cum dicitur quod delectatio est operatio, non est prædicatio per essentiam, sed per causam.

Ad *secundum* dicendum, quod in animali duplex motus considerari potest: unus secundum intentionem finis, qui pertinet ad appetitum; alius secundum executionem, qui pertinet ad exteriorem operationem. Licet ergo in eo qui jam consecutus est bonum, in quo delectatur, cesset motus executionis, quo tendit ad finem, non tamen cessat motus appetitivæ partis, quæ sicut prius desiderabat non habitum, ita postea delectatur in habito. Licet enim delectatio sit quies quædam appetitus, consideratâ præsentia boni delectantis quod appetitui satisfacit, tamen adhuc remanet immutatio appetitus ab appetibili, ratione cuius delectatio motus quidam est.

Ad *tertium* dicendum, quod, quamvis nomen passionis magis propriè conveniat passionibus corruptivis et in malum tendentibus, sicut sunt ægri-

(1) Al., *ostendit*.

(2) *In constitui* res esse dicitur, quando incipit constitui, sed nondum omnino constituitur. Dicitur *in constitutum esse* quando completè perficitur. Similiter *in fieri* res esse dicitur.

dum incipit esse, sed nondum tota est. *In facto* esse dum est completè in rerum natura cum iis partibus et constitutivis quibuscum durat et permanet.

tudines corporales, et tristitia et timor in anima, tamen etiam in bonum ordinantur aliquæ passionēs, ut supra dictum est (quæst. xxii et xxxiii, art. 1), et secundum hoc delectatio dicitur passio.

ARTICULUS II. — UTRUM DELECTATIO SIT IN TEMPORE (1).

De his etiam infra, art. 6 corp. et Sent. iv, dist. 49, quæst. iii, art. 4, quæst. iii, et De ver. quæst. viii, art. 44 ad 42.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quod delectatio sit in tempore. Delectatio enim est motus quidam, ut (Rhet. lib. i, cap. 11, in princ.) Philosophus dicit. Sed motus omnis est in tempore. Ergo delectatio est in tempore.

2. Præterea, diuturnum vel morosum dicitur aliquid secundum tempus. Sed aliquæ delectationes dicuntur morosæ. Ergo delectatio est in tempore.

3. Præterea, passionēs animæ sunt unius generis. Sed aliquæ passionēs animæ sunt in tempore. Ergo et delectatio.

Sed *contra* est quod Philosophus dicit (Ethic. lib. x, cap. 3 et 4) quod « secundum nullum tempus accipiet quis delectationem. »

CONCLUSIO. — Delectatio secundum se nunquam est in tempore; verum si sit in bono jam adepto, quod transmutationi subjacet, est in tempore per accidens.

Respondeo dicendum quod aliquid contingit esse in tempore dupliciter: uno modo secundum se, alio modo per aliud, et quasi per accidens. Quia enim tempus est numerus successivorum, illa secundum se dicuntur esse in tempore, de quorum ratione est successio vel aliquid ad successionem pertinens, sicut motus, quies, locutio, et alia hujusmodi. Secundum aliud verò et non per se dicuntur esse in tempore illa de quorum ratione non est aliqua successio, sed tamen alicui successivo subjacent: sicut esse hominem de sui ratione non habet successionem; non enim est motus, sed terminus motus vel mutationis, scilicet generationis ipsius: sed quia humanum esse subjacet causis transmutabilibus, secundum hoc hominem esse est in tempore. Sic igitur dicendum est quod delectatio secundum se quidem (2) non est in tempore; est enim delectatio in bono jam adepto, quod est quasi terminus motus. Sed si illud bonum adeptum transmutationi subjaceat, erit delectatio per accidens in tempore; si autem sit omnino intransmutabile, delectatio non erit in tempore nec per se, nec per accidens.

Ad *primum* ergo dicendum, quod, sicut dicitur (De anima, lib. iii, text. 28), motus dupliciter dicitur: uno modo, quia est actus imperfecti, scilicet existentis in potentia, inquantum hujusmodi; et talis motus est successivus et in tempore. Alius autem motus est actus perfecti, id est, existentis in actu, sicut intelligere, sentire, velle, et hujusmodi, et etiam delectari; et hujusmodi motus non est successivus, nec per se in tempore.

Ad *secundum* dicendum, quod delectatio dicitur morosa vel diuturna, secundum quod per accidens est in tempore (3).

Ad *tertium* dicendum, quod aliæ passionēs non habent pro objecto bonum adeptum, sicut delectatio; unde plus habent de ratione motus imperfecti quam delectatio; et per consequens magis delectationi convenit non esse in tempore.

(1) Scilicet utrum delectatio tempora mensuratur ita ut de illius ratione sit successio vel aliquid ad successionem pertinens.

(2) Puta prout consideratur, ut affectio simplex ejus qui delectatur; cum affectio illa non sit aliud nisi quies, mensura verò motus, non quietis dicatur ipsum tempus ut sic et secundum

se, quod idem est æquivalenter ac eam esse terminum motus, hic explicat S. Thomas.

(3) Hoc est, non ratione sui juxta modum jam explicatum, sed ratione boni transmutabilis quod est ejus objectum, vel id in quo quiescit, ut in termino sui appetitus.

ARTICULUS III. — UTRUM DELECTATIO DIFFERAT A GAUDIO.

De his etiam infra, quæst. xxxv, art. 2 et 7 corp. et quæst. xli, art. 5 corp. et Sent. iii, dist. 47, quæst. xli, art. 2 ad 5, et iv, dist. 49, quæst. iii, art. 5, quæst. i ad 3.

Ad tertium sic proceditur. 1. Videtur quòd gaudium sit omnino idem quod delectatio. Passiones enim animæ differunt secundum objecta. Sed idem est objectum gaudii et delectationis, scilicet bonum adeptum. Ergo gaudium est omnino idem quod delectatio.

2. Præterea, unus motus non terminatur ad duos terminos : sed idem est motus qui terminatur ad gaudium et delectationem, scilicet concupiscentia (1). Ergo delectatio et gaudium sunt omnino idem.

3. Præterea, si gaudium est aliud à delectatione, videtur quòd pari ratione et lætitia, et exultatio, et jucunditas significant aliquid aliud à delectatione; et sic erunt omnes diversæ passionis; quod videtur esse falsum. Non ergo gaudium differt à delectatione.

Sed *contra* est quòd in brutis animalibus non dicimus gaudium; sed in eis dicimus delectationem. Non ergo est idem gaudium et delectatio.

CONCLUSIO. — Differunt delectatio, quæ etiam brutis attribuitur, et gaudium quod consequitur delectationem quæ sit secundum rationem.

Respondeo dicendum quòd gaudium, ut Avicenna dicit in libro suo De anima, est quædam species delectationis. Est enim considerandum quòd, sicut sunt quædam concupiscentiæ naturales, quædam autem non naturales, sed consequuntur rationem, ut supra dictum est (quæst. præc. art. 3), ita etiam delectationum quædam sunt naturales, et quædam non naturales, quæ sunt cum ratione; vel, sicut Damascenus (Orth. fid. lib. ii, cap. 13 et 22) et Gregorius Nyssenus (Nemes. lib. De nat. hom. cap. 48, in princ.) dicunt : « Voluptatum hæ sunt animæ, illæ corporis : » quod in idem redit. Delectamur enim et in his quæ naturaliter concupiscimus, ea adipiscentes, et in his quæ concupiscimus secundum rationem. Sed nomen *gaudii* non habet locum nisi in delectatione quæ consequitur rationem. Unde gaudium non attribuimus brutis animalibus, sed solum nomen delectationis. Omne autem quod concupiscimus secundum naturam, possumus etiam cum delectatione (2) rationis concupiscere : sed non è converso. Unde de omnibus de quibus est delectatio, potest esse gaudium in habentibus rationem, quamvis non semper de omnibus sit gaudium; quandoque enim aliquis sentit aliquam delectationem secundum corpus, de qua tamen non gaudet secundum rationem. Et secundum hoc patet quòd delectatio est in plus quàm in gaudium.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd cum objectum appetitus animalis sit bonum apprehensum, diversitas apprehensionis pertinet quodammodo ad diversitatem objecti; et sic delectationes animales, quæ dicuntur etiam gaudia, distinguuntur à delectationibus corporalibus, quæ dicuntur solum delectationes; sicut et de concupiscentiis supra dictum est (quæst. præc. art. 3 ad 2).

Ad *secundum* dicendum, quòd similis differentia invenitur etiam in concupiscentiis; ita quòd delectatio respondeat concupiscentiæ, et gaudium respondeat desiderio; quod magis videtur pertinere ad concupiscentiam animalem; et sic secundum differentiam motus est etiam differentia quietis.

(1) Pro actu sumpta, non pro habitu vel passione; sic enim non est propriè motus ad delectationem vel ad gaudium, sed prout actu per appetitum fertur ac tendit in aliquid quod sit gaudii vel delectationis materia.

(2) Ita codices, edit. Romana, Nicolai, et Patav. 4698. Edit. Patav. 4712, cum Garcia, *directione*.

Ad *tertium* dicendum, quòd alia nomina ad delectationem pertinentia sunt imposita ab effectibus delectationis; nam lætitia imponitur à dilata-tione cordis, ac si diceretur lætitia: exultatio verò dicitur ab exterioribus signis delectationis interioris, quæ apparent exterius, inquantum scilicet interius gaudium prosilit ad exteriora; jucunditas verò dicitur à quibus-dam specialibus lætitiæ signis vel effectibus; et tamen omnia ista nomina videntur pertinere ad gaudium; non enim utimur eis nisi in naturis ratio-nalibus.

ARTICULUS IV. — UTRUM DELECTATIO SIT IN APPETITU INTELLECTIVO.

De his etiam infra, quæst. **XXXV**, art. 4 corp. et Sent. I, dist. 45, art. 4 corp. et III, dist. 49, quæst. **III**, art. 1, quæst. I et II.

Ad quantum sic proceditur. 1. Videtur quòd delectatio non sit in appetitu intellectivo. Dicit enim Philosophus (Rhet. lib. I, cap. 11, in princ.), quòd « delectatio est motus quidam sensibilis, » qui non est in parte intellectiva. Ergo delectatio non est in parte intellectiva.

2. Præterea, delectatio est passio quædam. Sed omnis passio est in ap-petitu sensitivo. Ergo delectatio non est nisi in appetitu sensitivo.

3. Præterea, delectatio est communis nobis et brutis. Ergo non est nisi in parte quæ nobis et brutis communis est.

Sed *contra* est quod (Psal. xxxvi, 4) dicitur: *Delectare in Domino*. Sed ad Deum non potest extendi appetitus sensitivus, sed solum intellectivus. Ergo delectatio potest esse in appetitu intellectivo.

CONCLUSIO. — Cùm delectatio sequatur apprehensionem rationis, non solum in appetitu sensitivo, sed in intellectivo necesse est esse.

Respondeo dicendum quòd, sicut dictum est (art. præc.), delectatio quæ-dam sequitur apprehensionem rationis. Ad apprehensionem autem rationis non solum commovetur appetitus sensitivus per applicationem ad aliquid particulare, sed etiam appetitus intellectivus, qui dicitur voluntas. Et se-cundum hoc in appetitu intellectivo, sive in voluntate, est delectatio, quæ dicitur gaudium, non autem delectatio corporalis. Hoc tamen interest inter delectationem utriusque appetitûs, quòd delectatio appetitûs sensibilis est cum aliqua transmutatione corporali; delectatio autem appetitûs intellec-tivi nihil aliud est quàm simplex motus voluntatis. Et secundum hoc Au-gustinus dicit (De civ. Dei, lib. XIV, cap. 6, circ. princ.), quòd « cupiditas et lætitia nihil est aliud quàm voluntas in eorum consecutione quæ volu-mus. »

Ad *primum* ergo dicendum, quòd in illa definitione Philosophi sensibile ponitur communiter pro quacumque apprehensione; dicit enim Philoso-phus (Ethic. lib. X, cap. 4, à princ.), quòd « secundum omnem sensum est delectatio, similiter autem secundum intellectum et speculationem. » Vel potest dici quòd ipse definit delectationem appetitûs sensitivi.

Ad *secundum* dicendum, quòd delectatio habet rationem passionis, pro-priè loquendo, inquantum est cum aliqua transmutatione corporali; et sic non est in appetitu intellectivo, sed secundum simplicem motum; sic enim etiam est in Deo et in angelis. Unde dicit Philosophus (Ethic. lib. VII, cap. ult. circ. fin.), quòd « Deus unâ simplici operatione gaudet; » et Dionysius dicit (De coel. hier. in fin.), quòd « Angeli non sunt susceptibiles nostræ passi-bilis delectationis, sed congaudent Deo secundum incorruptionis lætitiâ. »

Ad *tertium* dicendum, quòd in nobis non solum est delectatio in qua communicamus cum brutis, sed etiam in qua communicamus cum ange-lis: unde ibidem Dionysius dicit, quòd « sancti homines multoties fiunt in participatione delectationum angelicarum. » Et ita in nobis est delecta-

tio non solum in appetitu sensitivo, in quo communicamus cum brutis, sed etiam in appetitu intellectivo, in quo communicamus cum angelis.

ARTICULUS V — UTRUM DELECTATIONES CORPORALES ET SENSIBILES SINT MAJORES DELECTATIONIBUS SPIRITUALIBUS ET INTELLIGIBILIBUS.

De his etiam infra, quæst. xxxviii, art. 4, et Sent. iv, dist. 49, quæst. iii, art. 5, quæst. i, et Eth. lib. i, lect. 45 corp. et Met. lib. xiii, lect. 6.

Ad quintum sic proceditur. 1. Videtur quod delectationes corporales et sensibiles sint majores delectationibus spiritualibus et intelligibilibus; omnes enim aliquam delectationem sequuntur, secundum Philosophum (Ethic. lib. x, cap. 2). Sed plures sequuntur delectationes sensibiles quam delectationes spirituales intelligibiles. Ergo delectationes corporales sunt majores.

2. Præterea, magnitudo causæ ex effectu cognoscitur. Sed delectationes corporales habent fortiores effectus; transmutant enim corpus, et in quibusdam insanias faciunt, ut dicitur (Eth. lib. vii, cap. 3, circ. med.). Ergo delectationes corporales sunt fortiores.

3. Præterea, delectationes corporales oportet temperare et refrenare propter earum vehementiam. Sed delectationes spirituales non oportet refrenare. Ergo delectationes corporales sunt majores.

Sed *contra* est quod dicitur (Psal. cxviii, 103): *Quàm dulcia faucibus meis eloquia tua, super mel ori meo!* et Philosophus dicit (Ethic. lib. x, cap. 7) quod « maxima delectatio est quæ est secundum operationem sapientiæ. »

CONCLUSIO. — Cum intellectualis cognitio perfectior et nobis carior sit, et bonum spirituale majus sit magisque dilectum, necessum est delectationes intelligibiles et spirituales majoris delectationis esse quam sensibiles et corporales, licet hæc quoad nos interdum magis sint vehementes.

Respondeo dicendum quod, sicut jam dictum est (art. 1 hujus quæst.), delectatio provenit ex conjunctione convenientis, cum sentitur et cognoscitur. In operibus autem animæ, præcipue sensitivæ et intellectivæ, est hoc considerandum, quod cum non transeant in materiam exteriorem, sunt actus vel perfectiones operantis, scilicet intelligere, sentire, velle, et hujusmodi. Nam actiones quæ transeunt in exteriorem materiam, magis sunt actiones et perfectiones materiæ transmutatæ: motus enim est « actus mobilis à movente. » Sic igitur prædictæ actiones animæ sensitivæ et intellectivæ, et ipsæ sunt quoddam bonum operantis, et sunt etiam cognitæ per sensum et intellectum: unde etiam ex ipsis consurgit delectatio, et non solum ex earum objectis (1). Si igitur comparentur delectationes intelligibiles delectationibus sensibilibus, secundum quod delectamur in ipsis actionibus, puta in cognitione sensus et in cognitione intellectus, non est dubium quod multo sunt majores delectationes intelligibiles quam sensibiles. Multo enim magis delectatur homo de hoc quod cognoscit aliquid intelligendo, quam de hoc quod cognoscit aliquid sentiendo; quia intellectualis cognitio et perfectior est et etiam magis cognoscitur, quia intellectus magis reflectitur supra actum suum quam sensus. Est etiam cognitio intellectiva magis dilecta; nullus enim est qui non vellet magis carere visu corporali quam visu intellectuali, eo modo quo bestię vel stulti carent, sicut Augustinus dicit (De Trin. (2) lib. xiv, cap. 14, à med.). Sed si comparentur delec-

(1) Hinc delectationis sensualis objectum est non tantum id quod sensu externo percipitur, sed etiam ipsa sensitiva cognitio; et similiter delectationis intellectualis objectum est id quod

intellectu cognoscitur et ipsa cognitio intellectiva.

(2) Al. (De civit. Dei), perperam.

tationes intelligibiles spirituales delectationibus sensibilibus corporalibus, sic secundum se, et simpliciter loquendo, delectationes spirituales sunt majores. Et hoc apparet secundum tria quæ requiruntur ad delectationem, scilicet bonum conjunctum, et id cui conjungitur, et ipsa conjunctio. Nam ipsum bonum spirituale est majus quam corporale bonum, et est magis dilectum. Cujus signum est quod homines etiam à maximè corporalibus voluptatibus abstinere, ut non perdant honorem, qui est bonum intelligibile. Similiter etiam ipsa pars intellectiva est multò nobilior et magis cognoscitiva quam pars sensitiva. Conjunctio etiam utriusque est magis intima, et magis perfecta, et magis firma. Intimior quidem est, quia sensus sistit circa exteriora accidentia rei; intellectus verò penetrat usque ad rei essentiam; objectum enim intellectus est quod quid est. Perfectior autem est, quia conjunctioni sensibilis ad sensum adjungitur motus, qui est actus imperfectus; unde et delectationes sensibiles non sunt totæ simul, sed in eis aliquid pertransit, et aliquid expectatur consummandum, ut patet in delectatione ciborum et venereorum; sed intelligibilia sunt absque motu, unde delectationes tales sunt totæ simul. Est etiam firmior, quia delectabilia corporalia sunt corruptibilia, et citò deficient; bona verò spiritualia sunt incorruptibilia. Sed quoad nos delectationes corporales sunt magis vehementes propter tria: primò, quia sensibilia sunt magis nota quoad nos quam intelligibilia. Secundò etiam, quia delectationes sensibiles, cum sint passionem sensitivi appetitus, sunt cum aliqua transmutatione corporali; quod non contingit in delectationibus spiritualibus, nisi per quamdam redundantiam à superiori appetitu ad inferiorem. Tertiò, quia delectationes corporales appetuntur ut medicinæ quædam contra corporales defectus vel molestias, ex quibus tristitiæ quædam consequuntur: unde delectationes corporales tristitiis hujusmodi supervenientes magis sentiuntur, et per consequens magis acceptantur, quam delectationes spirituales, quæ non habent tristitias contrarias, ut infra dicitur (quæst. xxxv, art. 5).

Ad primum ergo dicendum, quod ideo plures sequuntur delectationes corporales, quia bona sensibilia sunt magis et pluribus nota; et etiam quia homines indigent delectationibus ut medicinis contra multiplices dolores et tristitias. Et cum plures hominum non possint attingere ad delectationes spirituales, quæ sunt propriæ virtuosorum, consequens est quod declinent ad corporales.

Ad secundum dicendum, quod transmutatio corporis magis contingit ex delectationibus corporalibus, inquantum sunt passionem appetitus sensitivi.

Ad tertium dicendum, quod delectationes corporales sunt secundum partem sensitivam, quæ regulatur ratione; et ideo indigent temperari et refrenari per rationem; sed delectationes spirituales sunt secundum mentem, quæ est ipsa regula; unde sunt secundum seipsas sobriæ et moderatæ.

ARTICULUS VI. — UTRUM DELECTATIONES TACTUS SINT MAJORES

DELECTATIONIBUS QUÆ SUNT SECUNDUM ALIOS SENSUS.

De his etiam 2, quæst. iv, art. 3 corp. et quæst. cxli, art. 4 corp. et ad 3, et art. 7 corp. et Sent. iv, dist. 49, quæst. iii, art. 5, quæst. ii, et; De malo, quæst. xiv, art. 4 corp. et ad 4.

Ad sextum sic proceditur. 1. Videtur quod delectationes quæ sunt secundum tactum, non sint majores delectationibus quæ sunt secundum alios sensus. Illa enim delectatio videtur esse maxima, quæ exclusâ, gaudium omne cessat. Sed talis est delectatio quæ est secundum visum; dicitur enim (Tobiæ v, 12): *Quale gaudium erit mihi, qui in tenebris sedeo, et lumen cæli non video?* Ergo delectatio quæ est per visum, est maxima inter sensibiles delectationes.

2. Præterea, unicuique fit delectabile illud quod amat, ut Philosophus dicit (Rhetor. lib. 1, cap. 11). Sed inter omnes sensus maximè diligitur visus (1). Ergo delectatio quæ est secundum visum, est maxima.

3. Præterea, principium amicitiae delectabilis maximè est visio. Sed causa talis amicitiae est delectatio. Ergo secundum visum videtur esse maxima delectatio.

Sed *contra* est quod Philosophus dicit (Ethicor. lib. III, cap. 10), quod « maximæ delectationes sunt secundum factum. »

CONCLUSIO. — Delectatio visus ratione cognitionis inter sensibiles maxima est; sed delectatio tactus tum ratione utilitatis, tum quia ad eam ordinantur concupiscentiæ naturales, est simpliciter omnium aliorum sensuum delectationibus maior.

Respondeo dicendum quod, sicut jam dictum est (art. 1 hujus quæst.), unumquodque, inquantum amatur, efficitur delectabile. Sensus autem, ut dicitur (Metaph. lib. 1, in princ.), propter duo diliguntur, scilicet propter cognitionem, et propter utilitatem: unde et utroque modo contingit esse delectationem secundum sensum. Sed quia apprehendere ipsam cognitionem tanquam bonum quoddam, proprium est hominis, ideo primæ delectationes sensuum, quæ scilicet sunt secundum cognitionem, sunt propriæ hominum; delectationes autem sensuum, inquantum diliguntur propter utilitatem, sunt communes omnibus animalibus. Si igitur loquamur de delectatione sensus quæ est ratione cognitionis, manifestum est quod secundum visum est major delectatio quàm secundum aliquem alium sensum (2). Si autem loquamur de delectatione sensus quæ est ratione utilitatis, sic maxima delectatio est secundum tactum. Utilitas enim sensibilibus attenditur secundum ordinem ad conservationem naturæ animalis. Ad hanc autem utilitatem propinquiùs se habent sensibilia tactus; est enim tactus cognoscitivus eorum ex quibus consistit animal, scilicet calidi et frigidi, et humidi et sicci, et hujusmodi. Unde secundum hoc delectationes quæ sunt secundum tactum, sunt majores, quasi fini propinquiores. Et propter hoc etiam animalia, quæ non habent delectationem secundum sensum, nisi ratione utilitatis, non delectantur secundum alios sensus nisi in ordine ad sensibilia tactus; neque enim odoribus leporum canes gaudent, sed cibatione; neque leo voce bovis, sed comestione, ut dicitur (Ethic. lib. III, cap. 10, circ. med.). Cum igitur delectatio tactus sit maxima ratione utilitatis, delectatio autem visus ratione cognitionis, si quis utramque comparare velit, inveniet simpliciter delectationem tactus esse majorem delectatione visus, secundum quod consistit intra limites sensibilis delectationis: quia manifestum est quod id quod est naturale, in unoquoque est potentissimum. Hujusmodi autem delectationes tactus sunt ad quas ordinantur concupiscentiæ naturales, sicut cibi et venerea, et hujusmodi. Sed si consideremus delectationes visus, secundum quod visus deservit intellectui, sic delectationes visus erunt potiores, eà ratione quâ et intelligibiles delectationes sunt potiores sensibilibus.

Ad *primum* ergo dicendum, quod gaudium, sicut supra dictum est (art. 3 huj. quæst.), significat animalem delectationem; et hæc maximè pertinet ad visum; sed delectatio naturalis magis pertinet ad tactum.

Ad *secundum* dicendum, quod visus maximè diligitur propter cognitio-

(1) Quasi plura objecta manifestans, ut dicitur (Met. lib. 1).

(2) Propter allatam rationem quia objecta plura et distinctius repræsentat. Quod autem tactus propter utilitatem plusquàm alii sensus

nos delectet quasi ad conservationem vitæ ordinatus, maximè locum habet in gustu qui est species quædam tactus, vel aliquam analogiam habet cum tactu; sicut et sequentia insinuant.

nem, eò quòd multas rerum differentias nobis ostendit, ut ibidem dicitur.

Ad *tertium* dicendum, quòd alio modo delectatio est causa amoris carnalis; et alio modo visio; nam delectatio, et maximè quæ est secundum tactum, est causa amicitiae delectabilis per modum finis; visio autem est causa, sicut unde est principium motûs, inquantum per visum amabilis imprimitur species rei quæ allicit ad amandum, et ad concupiscendam ejus delectationem.

ARTICULUS VII. — UTRUM ALIQUA DELECTATIO SIT NON NATURALIS.

Ad septimum sic proceditur. 1. Videtur quòd nulla delectatio sit non naturalis. Delectatio enim in affectibus animæ proportionatur quieti in corporibus. Sed appetitus corporis naturalis non quiescit nisi in loco connaturali. Ergo nec quies appetitus animalis, quæ est delectatio, potest esse nisi in aliquo connaturali. Nulla ergo delectatio est non naturalis.

2. Præterea, illud quod est contra naturam, est violentum. Sed « omne violentum est contristans, » ut dicitur (Met. lib. v, text. 6). Ergo nihil quod est contra naturam, est delectabile.

3. Præterea, constitui in propriam naturam, cum sentitur, causat delectationem, ut patet in definitione Philosophi supra posita (art. 1 huj. quæst.). Sed constitui in naturam unicuique est naturale, quia motus naturalis est qui est ad terminum naturalem. Ergo omnis delectatio est naturalis.

Sed *contra* est quod Philosophus dicit (Ethic. lib. vii, cap. 12 et ult.), quòd « quædam delectationes sunt ægritudinales, et contra naturam. »

CONCLUSIO. — Cum quædam delectationes sint contra naturam, etiam quasdam non esse naturales necesse est.

Respondeo dicendum quòd naturale dicitur « quod est secundum naturam, » ut dicitur (Physic. lib. ii, text. 4 et 5). Natura autem in homine dupliciter sumi potest. Uno modo, prout inteilectus et ratio est potissima hominis natura, quia secundum eam homo in specie constituitur; et secundum hoc naturales delectationes hominum dici possunt quæ sunt in eo quod convenit homini secundum rationem; sicut delectari in contemplatione veritatis et in actibus virtutum est naturale homini. Alio modo potest sumi natura in homine secundum quòd dividitur rationi, scilicet id quod est commune homini et aliis, præcipuè quod rationi non obedit; et secundum hoc ea quæ pertinent ad conservationem corporis vel secundum individuum (ut cibus, potus, lectus et hujusmodi), vel secundum speciem (sicut venereorum usus), dicuntur homini delectabilia naturaliter. Secundum utrasque autem delectationes contingit aliquas esse innaturales, simpliciter loquendo, sed connaturales secundum quid. Contingit enim in aliquo individuo corrumpi aliquod principiorum naturalium speciei: et sic id quod est contra naturam speciei, fieri per accidens naturale huic individuo, sicut aquæ calefactæ est naturale quòd calefaciat: ita igitur contingit quòd id quod est contra naturam hominis vel quantum ad rationem, vel quantum ad corporis conservationem, fiat huic homini connaturale propter aliquam corruptionem naturæ in eo existentem. Quæ quidem corruptio potest esse vel ex parte corporis, sicut ex ægritudine, sicut febricitantibus dulcia videntur amara, et è converso, sive propter malam complexionem, sicut aliqui delectantur in comestione terræ, vel carbonum vel aliorum hujusmodi; vel etiam ex parte animæ, sicut propter consuetudinem aliqui delectantur in comedendo homines, vel in coitu bestiarum, aut masculorum, aut aliorum hujusmodi, quæ non sunt secundum naturam humanam.

Et per hoc patet responsio ad objecta.

ARTICULUS VIII. — UTRUM DELECTATIO POSSIT ESSE DELECTATIONI CONTRARIA.

Ad octavum sic proceditur. 1. Videtur quòd delectationi non sit delectatio contraria. Passiones enim animæ speciem et contrarietatem recipiunt secundum objectum (1). Objectum autem delectationis est bonum. Cum igitur bonum non sit contrarium bono, sed bonum malo contrarietur, et malum bono, ut dicitur in Prædicamentis (cap. De oppos. in princ.), videtur quòd delectatio non sit contraria delectationi.

2. Præterea, uni est contrarium unum (2), ut probatur (Metaph. lib. 1, text. 17). Sed delectationi contraria est tristitia. Non ergo delectationi contraria est delectatio.

3. Præterea, si delectationi contraria est delectatio, hoc non est nisi propter contrarietatem eorum in quibus aliquis delectatur. Sed hæc differentia est materialis; contrarietas autem est differentia secundum formam, ut dicitur (Metaph. lib. 1, text. 13 et 14). Ergo contrarietas non est delectationis ad delectionem.

Sed *contra*, « ea quæ se impediunt in eodem genere existentia, » secundum Philosophum (ibid.), « sunt contraria. » Sed quædam delectiones se invicem impediunt, ut dicitur (Ethic. lib. 1, cap. 5, circ. med.). Ergo aliquæ delectiones sunt contrariæ.

CONCLUSIO. — Cum aliquæ delectiones se impendant, necesse est quoque aliquas aliis esse contrarias.

Respondeo dicendum quòd delectatio in affectionibus animæ, sicut dictum est (art. 2 hujus quæst.), proportionatur quieti in corporibus naturalibus. Dicuntur autem duæ quietes esse contrariæ, quæ sunt in contrariis terminis; sicut quies quæ est sursum, ei quæ est deorsum, ut dicitur (Physic. lib. 1, text. 54). Unde et contingit in affectibus animæ duas delectiones esse contrarias.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd verbum illud Philosophi est intelligendum, secundum quòd bonum et malum accipitur in virtutibus et vitiis; nam inveniuntur duo contraria vitia; non autem invenitur virtus contraria virtuti. In aliis autem nil prohibet duo bona esse ad invicem contraria, sicut calidum et frigidum, quorum unum est bonum igni, alterum aquæ. Et per hunc modum delectatio potest esse delectioni contraria. Sed hoc in bono virtutis esse non potest, quia bonum virtutis non accipitur nisi per convenientiam ad aliquid unum, scilicet rationem.

Ad *secundum* dicendum, quòd delectatio se habet in affectibus animæ sicut quies naturalis in corporibus; est enim in aliquo convenienti, et quasi connaturali. Tristitia autem se habet sicut quies violenta; tristabile enim repugnat appetitui animali, sicut locus quietis violentæ appetitui naturali. Quietis autem naturali opponitur et quies violenta ejusdem corporis, et quies naturalis alterius, ut dicitur (Physic. lib. 1, text. 54 et seq.). Unde delectioni opponitur et delectatio et tristitia.

Ad *tertium* dicendum, quòd ea in quibus delectamur, cum sint objecta delectationis, non solum faciunt differentiam materiale, sed etiam formalem, si sit diversa ratio delectabilitatis. Diversa enim ratio objecti diversificat speciem actus vel passionis, ut ex supra dictis patet (quæst. xxxiii, art. 1).

(1) Mediata, ut jam notatum est, immediate autem secundum actus qui et ipsi species ab objectis immediate recipiunt.

(2) Materiali sensu, non formali: hoc est, unicuique rei una tantum ex opposito adversatur.

QUÆSTIO XXXII.

DE CAUSA DELECTATIONIS, IN OCTO ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de causis delectationis; et circa hoc quærentur octo: 1° Utrum operatio sit causa propria delectationis. — 2° Utrum motus sit causa delectationis. — 3° Utrum spes et memoria. — 4° Utrum tristitia. — 5° Utrum actiones aliorum sint nobis delectationis causa. — 6° Utrum benefacere alteri sit causa delectationis. — 7° Utrum similitudo sit causa delectationis. — 8° Utrum admiratio sit causa delectationis.

ARTICULUS I. — UTRUM OPERATIO SIT CAUSA PROPRIA DELECTATIONIS (1).

De his etiam Sent. IV, dist. 49, quæst. III, art. 5, quæst. IV corp.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quod operatio non sit propria et prima causa delectationis. Ut enim Philosophus dicit (Rhet. lib. I, cap. 11, à princ.), « delectari consistit in hoc quod sensus aliquid patitur; » requiritur enim ad delectationem cognitio, sicut dictum est (quæst. xxxi, art. 1). Sed per prius sunt cognoscibilia objecta operationum quam ipsæ operationes. Ergo operatio non est propria causa delectationis.

2. Præterea, delectatio potissimè consistit in fine adepto; hoc enim est quod præcipuè concupiscitur. Sed non semper operatio est finis, sed quandoque ipsum operatum. Non ergo operatio est propria et per se causa delectationis.

3. Præterea, otium et requies dicuntur per cessationem operationis. Hæc autem sunt delectabilia, ut dicitur (Rhetor. lib. I, loc. sup. cit.). Non ergo operatio est propria causa delectationis.

Sed *contra* est quod Philosophus dicit (Ethic. lib. VII, cap. 12 et 13, et X, cap. 4 et 5 implic.), quod « delectatio est operatio connaturalis, non impedita. »

CONCLUSIO. — Cum omnis delectatio consecutionem boni convenientis et hujusmodi adeptionis cognitionem requirat, et utrumque in quadam operatione consistat, omnem delectationem ex aliqua operatione consequi necessum est.

Respondeo dicendum quod, sicut supra dictum est (quæst. xxxi, art. 1), ad delectationem duo requiruntur, scilicet consecutio boni convenientis, et cognitio hujusmodi adeptionis. Utrumque autem horum in quadam operatione consistit; nam actualis cognitio operatio est quædam. Similiter bonum conveniens adipiscimur aliqua operatione; ipsa etiam operatio propria est quoddam bonum conveniens. Unde oportet quod omnis delectatio aliquam operationem consequatur.

Ad *primum* ergo dicendum, quod ipsa objecta operationum non sunt delectabilia, nisi inquantum conjunguntur nobis vel per cognitionem solam, sicut cum delectamur in consideratione, vel inspectione aliquorum; vel quocumque alio modo simul cum cognitione: sicut cum aliquis delectatur in hoc quod cognoscit se habere quodcumque bonum, puta divitias, vel honorem, vel aliquid hujusmodi; quæ quidem non essent delectabilia, nisi inquantum apprehenduntur ut habita. Ut enim Philosophus dicit (Polit. lib. II, cap. 3, ante med.), « magnam delectationem habet putare aliquid sibi proprium; » quæ procedit ex naturali amore alicujus ad seipsum. Habere autem hujusmodi nihil est aliud quam uti eis vel posse uti; et hoc est

(1) In hoc articulo S. Doctor docet omnis delectationis causam esse aliquam operationem, sed observandum est quod non omnis operatio causet delectationem, sed ea solum quæ est propor-

tionata et conveniens operanti, ut ait ipse Div. Thomas in resp. ad 3 et Sent. IV, d. 46, quæst. III, art. 2 et 3.

per aliquam operationem. Unde manifestum est quòd omnis delectatio in operationem reducitur sicut in causam.

Ad *secundum* dicendum, quòd etiam in illis in quibus operationes non sunt fines, sed operata ipsa, operata sunt delectabilia, inquantum sunt habita, vel facta; quòd refertur ad aliquem usum, vel operationem.

Ad *tertium* dicendum, quòd operationes sunt delectabiles, inquantum sunt proportionatæ et connaturales operanti. Cùm autem virtus humana sit finita, secundum aliquam mensuram operatio est ei proportionata. Unde si excedat illam mensuram, jam non erit proportionata, nec delectabilis, sed magis laboriosa et attædians. Et secundum hoc, otium, et ludus. et alia quæ ad requiem pertinent, delectabilia sunt, inquantum auferunt tristitiam quæ est ex labore.

ARTICULUS II. — UTRUM MOTUS SIT CAUSA DELECTIONIS (1).

De his etiam Sent. IV, dist. 49, quæst. III, art. 2 ad 3.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quòd motus non sit causa delectionis, quia, sicut supra dictum est (quæst. XXXI, art. 1), bonum præsentialiter adeptum est causa delectionis; unde Philosophus dicit (Ethic. lib. VII, cap. 12) quòd « delectatio non comparatur generationi, sed operationi rei jam existentis. » Id autem quod movetur ad aliud, nondum habet illud, sed quodammodo est in via generationis respectu illius secundum quòd omni motui adjungitur generatio et corruptio, ut dicitur (Physic. lib. VIII, text. 24). Ergo motus non est causa delectionis.

2. Præterea, motus præcipuè laborem et lassitudinem inducit in operibus. Sed operationes ex hoc quòd sunt laboriosæ et lassantes, non sunt delectabiles, sed magis afflictivæ. Ergo motus non est causa delectionis.

3. Præterea, motus importat innovationem quamdam, quæ opponitur consuetudini. Sed ea quæ sunt consueta, sunt nobis delectabilia, ut Philosophus dicit (Rhetor. lib. I, cap. 11, à princ.). Ergo motus non est causa delectionis.

Sed *contra* est quod Augustinus dicit (Confess. lib. VIII, cap. 3, post med.): « Quid est hoc, Domine Deus meus, cùm tu in æternum tibi ipsi sis gaudium, et quædam de te circa te semper gaudeant, quòd hæc rerum pars alterno defectu et profectu, offensionibus et conciliationibus gaudet? » Ex quo accipitur quòd homines gaudent et delectantur in quibusdam alternationibus; et sic motus videtur esse causa delectionis.

CONCLUSIO. — Motus est causa delectionis, quoad omnia quæ in ipsa delectione reperiuntur.

Respondeo dicendum quòd ad delectionem tria requiruntur, scilicet bonum delectans, conjunctio delectabilis, et tertium, quod est cognitio hujus conjunctionis. Et secundum hæc tria motus efficitur delectabilis, ut Philosophus dicit (Ethic. lib. VII, fortè cap. 12, et Rhet. lib. I, cap. 11). Nam ex parte nostra, qui delectamur, transmutatio efficitur nobis delectabilis propter hoc quòd natura nostra transmutabilis est; et propter hoc quòd est nobis conveniens nunc, non erit conveniens postea; sicut calefieri ad ignem est conveniens homini in hieme, non autem in aestate. Ex parte verò boni delectantis, quod nobis conjungitur, sit etiam transmutatio delectabilis; quia actio continuata alicujus auget effectum; sicut quantò aliquis diutius appropinquit igni, magis calefit et desiccatur. Naturalis autem habitudo in quadam mensura consistit; et ideo quando continuata præsentia delectabilis superexcedit mensuram naturalis habitudinis, efficitur remotio ejus

(1) Per motum hic designatur mutatio aut rerum varietas.

delectabilis. Ex parte verò ipsius cognitionis, quia homo desiderat cognoscere aliquod totum et perfectum. Cum ergo aliqua non poterunt apprehendi tota simul, delectat in his transmutatio ut unum transeat, et alterum succedat, et sic totum sentiatur. Unde Augustinus dicit (Confess. lib. iv, cap. 11, à med.): « Non vis utique stare syllabas, sed transvolare ut aliæ veniant, et totum audias: ita semper omnia, ex quibus unum aliquid constat, et non sunt omnia simul, plus delectant omnia quàm singula, si possint sentiri omnia. » Si ergo sit aliqua res cujus natura sit intransmutabilis, et non possit in ea fieri excessus naturalis habitudinis per continuationem delectabilis, et quæ possit totum suum delectabile simul intueri, non erit ei transmutatio delectabilis; et quantò aliquæ delectationes plus ad hoc accedunt, tantò plus continuari possunt.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd id quod movetur, etsi nondum habeat perfectè id ad quod movetur, incipit tamen jam aliquid habere ejus ad quod movetur; et secundum hoc ipse motus habet aliquid delectationis. Deficit tamen à delectationis perfectione; nam perfectiores delectationes sunt in rebus immobilibus. Motus etiam efficitur delectabilis, inquantum per ipsum fit aliquid conveniens quod prius conveniens non erat, vel desinit (1) esse, ut supra dictum est (in corp. art.).

Ad *secundum* dicendum, quòd motus laborem et lassitudinem inducit, secundum quòd transcendit habitudinem naturalem. Sic autem motus non est delectabilis, sed secundum quòd remouentur contraria habitudinis naturalis.

Ad *tertium* dicendum, quòd id quod est consuetum, efficitur delectabile, inquantum efficitur naturale. Nam consuetudo est quasi altera natura. Motus autem est delectabilis, non quidem quo receditur à consuetudine, sed magis secundum quòd per ipsum impeditur corruptio naturalis habitudinis, quæ posset provenire ex assiduitate alicujus operationis. Et sic ex eadem causa connaturalitatis efficitur consuetudo delectabilis et motus.

ARTICULUS III. — UTRUM SPES ET MEMORIA SINT CAUSÆ DELECTATIONIS.

De his etiam infra, quæst. xl, art. 8, et 2 2, quæst. xxx, art. 4 ad 3, et Met. lib. xii, lect. 6, col. 5.

Ad *tertium* sic proceditur. 1. Videtur quòd memoria et spes non sint causæ delectationis. Delectatio enim est de bono præsentis, ut Damascenus dicit (Orth. fid. lib. ii, cap. 13). Sed memoria et spes sunt de absenti; est enim memoria præteritorum, spes verò futurorum. Ergo memoria et spes non sunt causa delectationis.

2. Præterea, idem non est causa contrariorum. Sed spes est causa afflictionis; dicitur enim (Prov. xiii, 12): *Spes quæ differtur, affligit animam*. Ergo spes non est causa delectationis.

3. Præterea, sicut spes convenit cum delectatione in eo quod est de bono, ita etiam et concupiscentia et amor. Non ergo magis debet assignari spes causa delectationis quàm concupiscentia vel amor.

Sed *contra* est quod dicitur (Rom. xii, 12): *Spe gaudentes* (2); et (Psal. lxxvi, 4): *Memor fui Dei, et delectatus sum*.

CONCLUSIO. — Cum delectatio ex boni convenientis præsentia et conjunctione nascatur, cum memoria et spes bonum conveniens aliquo modo præsens constituent, etiam memoria et spes sunt causæ delectationis.

(1) Ita cod. Ale., edit. Rom., Nicolai et Pat. ann. 1498. Theologi, et edit. Pat. 1712, *desinit*.

(2) Id est expectatione præmiorum cælestium, ut explicat ibi Haymo. Augustinus gaudium præsens comparans cum futuro, et ad eundem sensum refert illud Apostoli (II. Cor. vi, 40, .

quasi tristes, semper autem gaudentes, ait: quare semper? quia et hic et ibi: hic enim unde gaudemus? De spe. De spe: ibi unde gaudemus? De re. Magnam gaudium habet spes gaudentis

Respondeo dicendum quòd delectatio causatur ex præsentia boni convenientis, secundum quòd sentitur, vel qualitercumque percipitur. Est autem aliquid præsens nobis dupliciter : uno modo secundum cognitionem, prout scilicet cognitum est in cognoscente secundum suam similitudinem ; alio modo secundum rem, prout scilicet unum alteri realiter conjungitur vel actu, vel potentiâ, secundum quemcumque conjunctionis modum. Et quia major est conjunctio secundum rem quàm secundum similitudinem, quæ est conjunctio cognitionis, itemque major est conjunctio rei in actu quàm in potentia, ideo maxima est delectatio quæ fit per sensum, qui requirit præsentiam rei sensibilis. Secundum autem gradum tenet delectatio spei, in qua non solum est delectabilis conjunctio secundum apprehensionem, sed etiam secundum facultatem vel possibilitatem adipiscendi bonum quod delectat ; tertium autem gradum tenet delectatio memoriæ, quæ habet solum conjunctionem apprehensionis.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd spes et memoria sunt quidem eorum quæ sunt simpliciter absentia, quæ tamen secundum quid sunt præsentia, scilicet vel secundum apprehensionem solam, vel secundum apprehensionem et facultatem ad minus æstimatam.

Ad *secundum* dicendum, quòd nihil prohibet idem secundum diversa esse causam contrariorum. Sic igitur spes, inquantum habet præsentem æstimationem boni futuri, delectationem causat ; inquantum autem caret præsentiâ ejus, causat afflictionem.

Ad *tertium* dicendum, quòd amor et concupiscentia delectationem causant. Omne enim amatum fit delectabile amanti, eò quòd amor est quædam unio vel connaturalitas amantis ad amatum. Similiter etiam omne concupitum est delectabile concupiscenti, cum concupiscentia sit præcipue appetitus delectationis. Sed tamen spes, inquantum importat quamdam certitudinem realis præsentiæ boni delectantis, quam non importat nec amor, nec concupiscentia, magis ponitur causa delectationis quàm illa ; et similiter magis vel actu, quàm memoria, quæ est de eo quod jam transiit.

ARTICULUS IV. — UTRUM TRISTITIA SIT CAUSA DELECTIONIS.

De his etiam infra, quæst. xxxv, art. 5 ad 4, et quæst. xlviii, art. 4 corp.

Ad quartum sic proceditur. 1. Videtur quòd tristitia non sit causa delectionis. Contrarium enim non est causa contrarii. Sed tristitia contrariatur delectioni. Ergo non est causa delectionis.

2. Præterea, contrariorum contrarii sunt effectus. Sed delectabilia memorata sunt causa delectionis. Ergo tristitia memorata sunt causa doloris et non delectionis.

3. Præterea, sicut se habet tristitia ad delectionem, ita odium ad amorem. Sed odium non est causa amoris, sed magis è converso, ut supra dictum est (quæst. xxix, art. 2). Ergo tristitia non est causa delectionis.

Sed *contra* est quod (Ps. xli, 4) dicitur : *Fuerunt mihi lacrymæ meæ panes die ac nocte*. Per panem autem refectio delectionis intelligitur. Ergo lacrymæ quæ ex tristitia oriuntur, videntur esse delectionis causa.

CONCLUSIO. — Tristitia secundum quòd est in actu, causa delectionis esse potest inquantum memoriam rei dilectæ parit : tristitia autem in memoria existens causa fit delectionis ex subsequenti mali evasione.

Respondeo dicendum quòd tristitia potest dupliciter considerari : uno modo secundum quòd est in actu ; alio modo secundum quòd est in memoria. Et utroque modo tristitia potest esse delectionis causa. Tristitia quidem in actu existens est causa delectionis, inquantum facit memo-

riam rei dilectæ (1), de cujus absentia aliquis tristatur, et tamen de sola ejus apprehensione delectatur. Memoria autem tristitiæ fit causa delectationis propter subsequentem evasionem; nam carere malo accipitur in ratione boni; unde secundum quod homo apprehendit se evasisse ab aliquibus tristibus et dolorosis, accrescit ei gaudii materia, secundum quod Augustinus dicit (De civ. Dei, lib. xxi, implic. cap. ult., sed expres. hoc hab. Greg. Moral. lib. iv, cap. 34, ad fin.), quod « sæpè læti tristium meminimus, et sani dolorum sine dolore, et inde amplius læti et grati sumus; » et dicit (Confess. lib. viii, cap. 3, ante med.), quod « quantò majus fuit periculum in prælio, tantò majus erit gaudium in triumpho. »

Ad *primum* ergo dicendum, quod contrarium quandoque per accidens est causa contrarii, sicut frigidum quandoque calefacit, ut dicitur (Phys. lib. viii, text. 8); et similiter tristitia per accidens est delectationis causa, inquantum fit per eam apprehensio alicujus delectabilis.

Ad *secundum* dicendum, quod tristitia memorata, inquantum sunt tristitia et delectabilibus contraria, non causant delectationem, sed inquantum ab eis homo liberatur; et similiter memoria delectabilium ex eo quod sunt amissa, potest causare tristitiam.

Ad *tertium* dicendum, quod odium etiam per accidens potest esse causa amoris, prout scilicet aliqui diligunt se, inquantum conveniunt in odio unius et ejusdem.

ARTICULUS V. — UTRUM ACTIONES ALIORUM SINT NOBIS CAUSA DELECTIONIS.

Ad quintum sic proceditur. 1. Videtur quod actiones aliorum non sint nobis delectionis causa. Causa enim delectionis est proprium bonum conjunctum. Sed aliorum operationes non sunt nobis conjunctæ. Ergo non sunt nobis causa delectionis.

2. Præterea, operatio est proprium bonum operantis. Si igitur operationes aliorum sint nobis causa delectionis, pari ratione omnia alia bona aliorum erunt nobis delectionis causa; quod patet esse falsum.

3. Præterea, operatio est delectabilis, inquantum procedit ex habitu nobis innato; unde dicitur (Eth. lib. ii, cap. 3, in princ.), quod « signum generati habitus oportet accipere fientem in opere delectionem. » Sed operationes aliorum non procedunt ex habitibus qui in nobis sunt, sed interdum ex habitibus qui sunt in operantibus. Non ergo operationes aliorum sunt nobis delectabiles, sed ipsis operantibus.

Sed *contra* est quod dicitur in 2 Canonica Joannis, 4 : *Gavisus sum valdè, quia inveni de filiis tuis ambulantes in veritate* (2).

CONCLUSIO. — Cùm delectemur si quis boni aliquid nobis faciat, si quis nos laudet, aut honoret; actiones aliorum nobis delectabiles esse certum est.

Respondeo dicendum quod, sicut jam dictum est (art. 1 hujus quæst.), ad delectionem duo requiruntur, scilicet consecutio proprii boni, et cognitio proprii boni consecuti. Tripliciter ergo operatio alterius potest esse delectionis causa: uno modo, inquantum per operationem alicujus consequimur aliquod bonum; et secundum hoc operationes illorum qui nobis aliquid bonum faciunt, sunt nobis delectabiles, quia bene pati ab alio est delectabile. Alio modo, secundum quod per operationes aliorum efficitur nobis aliqua cognitio, vel aliqua æstimatio proprii boni; et propter hoc homines delectantur in hoc quod laudantur vel honorantur ab aliis, quia scilicet per hoc accipiunt æstimationem in seipsis aliquod bo-

(1) Cujus recordatio sine delectione aliqua esse non potest, qualiscumque de absentia ejus tristitia sit, etc.

(2) Verba sunt ejus ad Electam Dominum scribentis, ut Epistolæ inscriptio expressè habet.

num esse; et quia ista æstimatio fortius generatur ex testimonio honorum et sapientum, ideo in horum laudibus et honoribus homines magis delectantur; et quia adulator est apparens laudator (1), propter hoc etiam adulationes quibusdam sunt delectabiles. Et quia amor est alicujus boni, et admiratio est alicujus magni, idcirco amari ab aliis et in admiratione haberi est delectabile, inquantum per hoc fit homini æstimatio propriæ bonitatis vel magnitudinis, in quibus aliquis delectatur. Tertio modo, inquantum ipsæ operationes aliorum, si sint bonæ, æstimantur ut bonum proprium propter vim amoris, qui facit æstimare amicum quasi eundem sibi; et propter odium, quod facit æstimare bonum alterius esse sibi contrarium, efficitur mala operatio inimici delectabilis. Unde dicitur (I. Corinth. XIII, 6, quod *charitas non gaudet super iniquitate, congaudet autem veritati*.

Ad *primum* ergo dicendum, quod operatio alterius potest esse mihi conjuncta vel per effectum, sicut in primo modo; vel per apprehensionem, sicut in secundo modo; vel per affectionem, sicut in tertio modo.

Ad *secundum* dicendum, quod ratio illa procedit quantum ad tertium modum, non autem quantum ad duos primos.

Ad *tertium* dicendum, quod operationes aliorum, etsi non procedant ex habitibus qui in me sunt, causant tamen in me aliquid delectabile; vel faciunt mihi æstimationem, sive apprehensionem proprii habitus; vel procedunt ex habitu illius qui est unum mecum per amorem.

ARTICULUS VI. — UTRUM BENEFACERE ALTERI SIT CAUSA DELECTATIONIS.

Ad sextum sic proceditur. 1. Videtur quod benefacere alteri non sit delectationis causa. Delectatio enim causatur ex consecutione proprii boni, sicut supra dictum est (art. præc. et 1 hujus quæst.). Sed benefacere non pertinet ad consecutionem proprii boni, sed magis ad emissionem. Ergo magis videtur esse causa tristitiæ quàm delectationis.

2. Præterea, Philosophus dicit (Eth. lib. IV, cap. 1, à med.) quod « illiberalitas connaturalior est hominibus quàm prodigalitas. » Sed ad prodigalitatem pertinet benefacere aliis, ad illiberalitatem autem pertinet desistere à benefaciendo. Cum ergo operatio connaturalis sit delectabilis unicuique, ut dicitur (Ethic. lib. VII, cap. 14, et lib. X, cap. 4 et 5), videtur quod benefacere aliis non sit causa delectationis.

3. Præterea, contrarii effectus ex contrariis causis procedunt. Sed quædam quæ pertinent ad malefacere, sunt naturaliter homini delectabilia, sicut vincere, redarguere vel increpare alios, et etiam punire quantum ad iratos, ut dicit Philosophus (Rhetor. lib. I, cap. 11) (2). Ergo benefacere magis est causa tristitiæ quàm delectationis.

Sed *contra* est quod Philosophus dicit (Polit. lib. II, cap. 3, à med.), quod « largiri et auxiliari amicis aut extraneis est delectabilissimum. »

CONCLUSIO. — Alteri benefacere causa est delectationis ex comparatione effectus, finis, et multiplicis benefaciendi principii.

Respondeo dicendum quod hoc ipsum quod est benefacere alteri, potest tripliciter esse delectationis causa : uno modo per comparationem ad effectum, quod est bonum in altero constitutum; et secundum hoc, inquantum bonum alterius reputamus quasi nostrum bonum propter unionem

(1) Non enim vero et sincero animo laudat, sed fraudulentâ intentione ac simulatâ.

(2) Eodem tenore ibidem dicit Aristoteles quod *et ulcisci jucundum est, si quis consequi possit ultionem; quàm si non consequatur est*

molestum. Unde Juv. (Sat. XIII, v. 480) : *At vindicta bonum vult jucundius ipsa*. Et P. Syrus: *Inimicum ulcisci, vitam accipere est alteram*. Quibus prævit Homerus dicens : *Quæque vindicta multò dulcior melle liquidum stillante*.

amoris, delectamur in bono quod per nos fit aliis, præcipuè amicis, sicut in bono proprio. Alio modo per comparisonem ad finem; sicut cum aliquis per hoc quod alteri benefacit, sperat consequi aliquod bonum sibi ipsi vel à Deo vel ab homine; spes autem delectationis est causa. Tertio modo per comparisonem ad principium; et sic hoc quod est benefacere alteri, potest esse delectabile per comparisonem ad triplex principium; quorum unum est facultas benefaciendi; et secundum hoc benefacere alteri fit delectabile, inquantum per hoc fit homini quædam imaginatio abundantis boni in seipso existentis, ex quo possit aliis communicare; et ideo homines delectantur in filiis et operibus propriis, sicut quibus communicant proprium bonum. Aliud principium est habitus inclinans, secundum quem benefacere fit alicui connaturale; unde liberales delectabiliter dant aliis. Tertium principium est motivum; putà cum aliquis movetur ab aliquo quem diligit, ad benefaciendum alicui. Omnia enim quæ facimus vel patimur propter amicum, delectabilia sunt, quia amor præcipua causa delectationis est.

Ad *primum* ergo dicendum, quod emissio, inquantum est indicativa proprii boni, est delectabilis; sed inquantum evacuat proprium bonum, potest esse contristans, sicut quando est immoderata.

Ad *secundum* dicendum, quod prodigalitas habet immoderatam emissionem, quæ repugnat naturæ: et ideo prodigalitas dicitur esse contra naturam.

Ad *tertium* dicendum, quod vincere, redarguere et punire non est delectabile, inquantum est in malum alterius; sed inquantum pertinet ad proprium bonum, quod plus homo amat quam odiat malum alterius. Vincere enim est delectabile naturaliter, inquantum per hoc fit æstimatio propriæ excellentiæ; et propter hoc omnes ludi in quibus est concertatio, et in quibus potest esse victoria, sunt maximè delectabiles; et universaliter omnes concertationes, secundum quod habent spem victoriæ. Redarguere autem et increpare potest esse dupliciter delectationis causa: uno modo inquantum facit homini imaginationem propriæ sapientiæ et excellentiæ; increpare enim et corripere est sapientum et majorum. Alio modo secundum quod aliquis increpando et reprehendendo alteri benefacit, quod est delectabile, ut dictum est (in corp. art.). Irato autem est delectabile punire, inquantum videtur removere apparentem minorationem, quæ videtur esse ex præcedenti læsione; cum enim aliquis est ab alio læsus, videtur per hoc ab alio minoratus esse (1); et ideo appetit ab hac minoratione liberari per retributionem læsionis. Et sic patet quod benefacere alteri per se potest esse delectabile; sed malefacere alteri non est delectabile, nisi inquantum videtur pertinere ad proprium bonum.

ARTICULUS VII. — UTRUM SIMILITUDO SIT CAUSA DELECTATIONIS.

Ad septimum sic proceditur. 1. Videtur quod similitudo non sit causa delectationis. Principari enim et præesse quamdam dissimilitudinem importat. Sed principari et præesse naturaliter est delectabile, ut dicitur (Rhet. lib. 1, cap. 11, prope fin.). Ergo dissimilitudo magis est causa delectationis quam similitudo.

2. Præterea, nihil magis est dissimile delectationi quam tristitia. Sed illi qui patiuntur tristitiam, maximè sequuntur delectationes, ut dicitur (Ethic. lib. VII, cap. 14). Ergo dissimilitudo est magis causa delectationis quam similitudo.

3. Præterea, illi qui sunt repleti aliquibus delectationibus, non delectan-

(1) Hoc est, despectus, pauci vel parvi factus, pro nihilo habitus.

tur in eis, sed magis fastidiunt eas; sicut patet in repletionem ciborum. Non ergo similitudo est delectationis causa.

Sed *contra* est quòd similitudo est causa amoris, ut dictum est supra (quæst. xxvii, art. 3). Amor autem est causa delectationis. Ergo similitudo est causa delectationis.

CONCLUSIO. — Similitudo, quæ amoris est causa, delectationis quoque causa est.

Respondeo dicendum quòd similitudo est quædam unitas; unde id quod est simile, inquantum est unum, est delectabile, sicut et amabile, ut supra dictum est (loc. cit.). Et si quidem id quod est simile, proprium bonum non corrumpat, sed augeat, est simpliciter delectabile; putà homo homini, et juvenis juveni. Si verò sit corruptivum proprii boni, sic per accidens efficitur fastidiosum vel contristans; non quidem inquantum est simile et unum, sed inquantum corrumpit id quod est magis unum. Quòd autem aliquid simile corrumpat proprium bonum, contingit dupliciter: uno modo quia corrumpit mensuram proprii boni per quemdam excessum. Bonum enim (præcipuè corporale), ut sanitas, in quadam commensuratione consistit; et propter hoc superabundantes cibi, vel quælibet delectationes corporales fastidiuntur. Alio modo per directam contrarietatem ad proprium bonum; sicut figuli abominantur alios figulos, non inquantum sunt figuli, sed inquantum per eos amittunt excellentiam propriam, sive proprium lucrum, quæ appetunt sicut proprium bonum.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd cum sit quædam communicatio principantis ad subjectum, est ibi quædam similitudo; tamen secundum quamdam excellentiam, eò quòd principari et præesse pertinent ad excellentiam proprii boni. Sapientum enim et meliorum est principari et præesse. Unde per hoc fit homini propriæ bonitatis imaginatio; vel quia per hoc quòd homo principatur et præest, aliis benefacit, quod est delectabile.

Ad *secundum* dicendum, quòd id in quo delectatur tristatus, etsi non sit simile tristitiæ, est tamen simile homini contristato, quia tristitiæ contrariantur proprio bono ejus qui tristatur: et ideo appetitur delectatio ab his qui in tristitia sunt, ut conferens ad proprium bonum, inquantum est medicativa contrarii. Et ista est causa quare delectationes corporales, quibus sunt contrariæ quædam tristitiæ, magis appetuntur quàm delectationes intellectuales, quæ non habent contrarietatem tristitiæ, ut infra dicetur (quæst. xxxv, art. 5). Exinde etiam est quòd omnia animalia naturaliter appetunt delectationem, quia semper animal laborat per sensum et motum. Et propter hoc etiam juvenes maximè delectationes appetunt, propter multas transmutationes in eis existentes, dum sunt in statu augmenti. Et etiam melancholici vehementer appetunt delectationes ad expellendum tristitiam, quia corpus eorum quasi pravo humore corroditur, ut dicitur (Ethic. lib. vii, cap. 14 post. med.).

Ad *tertium* dicendum, quòd bona corporalia in quadam mensura consistunt; et ideo superexcessus similium corrumpit proprium bonum; et propter hoc efficitur fastidiosus et contristans inquantum contrariatur bono proprio hominis.

ARTICULUS VIII. — UTRUM ADMIRATIO SIT CAUSA DELECTATIONIS.

Ad octavum sic proceditur. 1. Videtur quòd admiratio non sit causa delectationis. «Admirari enim est ignorantis naturæ,» ut Damascenus dicit (Orth. fid. lib. ii, cap. 22). Sed ignorantia non est delectabilis, sed magis scientia. Ergo admiratio non est causa delectationis.

2. Præterea, admiratio est principium sapientiæ, quasi via ad inquirendam veritatem, ut dicitur (princ. Metaph. cap. 2, ante med.). Sed delecta-

bilis est contemplari jam cognita quàm inquirere ignota, ut Philosophus dicit (Ethic. lib. x, cap. 7, paulò post princ.), cùm hoc habeat difficultatem et impedimentum, illud autem non habeat : delectatio autem causatur ex operatione non impedita, ut dicitur (Ethic. lib. vii, cap. 12 et 13, et lib. x, cap. 4 et 5). Ergo admiratio non est causa delectationis, sed magis delectationem impedit.

3. Præterea, unusquisque in consuetis delectatur; unde operationes habituum per consuetudinem acquisite sunt delectabiles. Sed consueta non sunt admirabilia, ut dicit Augustinus super Joan. (tract. 24, in princ.). Ergo admiratio contrariatur causæ delectationis.

Sed *contra* est quod Philosophus dicit (Rhet. lib. i, cap. 11, post med.), quòd « admiratio est delectationis causa. »

CONCLUSIO. — Admiratio, ut ei adjungitur spes consequendi cognitionem ejus quod quis scire desiderat, maxima est delectationis causa.

Respondeo dicendum quòd adipisci desiderata est delectabile, ut supra dictum est (art. 3 hujus quæst.), et ideo quantò alicujus rei amatæ magis accrescit desiderium, tantò magis per adeptionem accrescit delectatio; et etiam in ipso augmento desiderii fit augmentum delectationis, secundum quòd fit etiam spes rei amatæ, sicut supra dictum est (ibid.), quòd ipsum desiderium ex spe est delectabile. Est autem admiratio desiderium quoddam sciendi; quod in homine contingit ex hoc quòd videt effectum, et ignorat causam, vel ex hoc quòd causa talis effectus excedit cognitionem aut facultatem ipsius. Et ideo admiratio est causa delectationis, inquantum habet adjunctam spem consequendi cognitionem ejus quod scire desiderat. Et propter hoc omnia admirabilia sunt delectabilia, sicut quæ sunt rara, et omnes representationes rerum, etiam quæ in se non sunt delectabiles. Gaudet enim anima in collatione unius ad alterum, quia conferre unum alteri est proprius et connaturalis actus rationis, ut Philosophus dicit (Poetica, cap. 4). Et propter hoc etiam liberari à magnis periculis magis est delectabile, quia est admirabile, ut dicitur (Rhet. lib. i, cap. 11).

Ad *primum* ergo dicendum, quòd admiratio non est delectabilis, inquantum habet ignorantiam, sed inquantum habet desiderium addiscendi causam; et inquantum admirans aliquid novum addiscit, scilicet talem se esse, qualem (1) non æstimabat.

Ad *secundum* dicendum, quòd delectatio duo habet, scilicet quietem in bono, et hujusmodi quietis perceptionem. Quantum igitur ad primum, cùm sit perfectius contemplari veritatem cognitam quàm inquirere ignotam, contemplationes rerum scitarum per se loquendo sunt magis delectabiles quàm inquisitiones rerum ignotarum; tamen per accidens, quantum ad secundum, contingit quòd inquisitiones sunt quandoque delectabiliores, secundum quòd ex majori desiderio procedunt. Desiderium autem majus excitatur ex perceptione ignorantiae; unde maximè homo delectatur in his quæ de novo invenit aut addiscit.

Ad *tertium* dicendum, quòd ea quæ sunt consueta, sunt delectabilia ad operandum, inquantum sunt quasi connaturalia. Sed tamen ea quæ sunt rara, possunt esse delectabilia vel ratione cognitionis, quia desideratur eorum scientia, inquantum sunt mira, vel ratione operationis, quia ex desiderio magis inclinatur mens ad hoc quòd intensè in novitate operetur, ut dicitur (Eth. lib. x, cap. 4, vers. fin.). Perfectior enim operatio causat perfectiorem delectationem.

(1) Alc., *talem esse, quem.*

QUÆSTIO XXXIII.

DE EFFECTIBUS DELECTATIONIS, IN QUATUOR ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de effectibus delectationis; et circa hoc quæruntur quatuor : 1° Utrum delectationis sit dilatare. — 2° Utrum delectatio causet sui sitim vel desiderium. — 3° Utrum delectatio impediatur usum rationis. — 4° Utrum delectatio perficiatur operationem.

ARTICULUS I. — UTRUM DELECTATIONIS SIT DILATARE.

De his etiam, infra, quæst. XXXVII, art. 4 corp.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quod dilatio non sit effectus delectationis. Dilatio enim videtur ad amorem magis pertinere, secundum quod dicit Apostolus (II. Cor. vi, 2) : *Cor nostrum dilatatum est*. Unde et de præcepto charitatis (Psalm. cxviii, 96) dicitur : *Latum mandatum tuum nimis*. Sed delectatio est alia passio ab amore. Ergo dilatio non est effectus delectationis.

2. Præterea, ex hoc quod aliquid dilatatur, efficitur capacius ad recipiendum. Sed receptio pertinet ad desiderium, quod est rei nondum habitæ. Ergo dilatio magis videtur pertinere ad desiderium quam ad delectationem.

3. Præterea, constrictio dilationi opponitur. Sed constrictio videtur ad delectationem pertinere; nam illud constringimus quod firmiter volumus retinere, et talis est affectio appetitus circa rem delectantem. Ergo dilatio ad delectationem non pertinet.

Sed *contra* est quod ad expressionem gaudii dicitur (Isa. lx, 5) : *Videbis, et afflues, et mirabitur, et dilatabitur cor tuum*. Ipsa etiam delectatio ex dilatare nomen accepit, ut lætitia nominetur, sicut supra dictum est (quæst. xxxi, art. 3 ad 3).

CONCLUSIO. — Delectatio dilationis est causa secundum quamdam translationem ex corporibus acceptam, quâ animus hominis vel ejus affectus dilari dicitur.

Respondeo dicendum quod latitudo est quædam dimensio magnitudinis corporalis : unde in affectionibus animæ non nisi secundum metaphoram dicitur. Dilatio autem dicitur quasi motus ad latitudinem; et competit delectationi secundum duo quæ ad delectationem requiruntur. Quorum unum est ex parte apprehensivæ virtutis, quæ apprehendit conjunctionem alicujus boni convenientis. Ex hac autem apprehensione apprehendit se homo perfectionem quamdam adeptum, quæ est spiritualis magnitudo; et secundum hoc animus hominis dicitur per delectationem magnificari seu dilari. Aliud autem est ex parte appetitivæ virtutis, quæ assentit rei delectabili, et in ea quiescit, quodammodo se præbens ei ad eam interius capiendam : et sic dilatatur affectus hominis per delectationem, quasi se tradens ad continentium interius rem delectantem.

Ad primum ergo dicendum, quod nihil prohibet in his quæ dicuntur metaphorice, idem diversis attribui secundum diversas similitudines : et secundum hoc dilatio pertinet ad amorem, ratione cujusdam extensionis, inquantum affectus amantis ad alios extenditur, ut curet non solum quæ sua sunt, sed quæ aliorum; ad delectationem verò pertinet dilatio, inquantum aliquid in seipso ampliatur, ut quasi capacius reddatur.

Ad secundum dicendum, quod desiderium habet quidem aliquam ampliationem ex imaginatione rei desideratæ, sed multò magis ex præsentia rei jam delectantis; quia magis præbet se animus rei jam delectanti quam rei non habitæ desideratæ : cum delectatio sit finis desiderii.

Ad *tertium* dicendum, quòd ille qui delectatur constringit quidem rem delectantem, dum ei fortiter inhæret; sed cor suum ampliat, ut perfectè delectabili fruatur.

ARTICULUS II. — UTRUM DELECTATIO CAUSET SUI SITIM VEL DESIDERIUM.

De his etiam Sent. iv, dist. 49, quæst. III, art. 2 ad 5.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quòd delectatio non causet desiderium sui ipsius. Omnis enim motus cessat, cùm pervenerit ad quietem. Sed delectatio est quasi quædam quies motûs desiderii, ut supra dictum est (quæst. xxiii, art. 4, et quæst. xxx, art. 2). Cessat ergo motus desiderii, cùm ad delectationem pervenerit. Non ergo delectatio causat desiderium.

2. Præterea, oppositum non est causa sui oppositi. Sed delectatio quodammodo desiderio opponitur ex parte objecti; nam desiderium est boni non habiti, delectatio verò boni jam habiti. Ergo delectatio non causat desiderium sui ipsius.

3. Præterea, fastidium desiderio repugnat. Sed delectatio plerumque causat fastidium. Non ergo facit sui desiderium.

Sed *contra* est quod Dominus dicit (Joan. iv, 13): *Qui biberit ex hac aqua, sitiet iterum*; per aquam autem significatur, secundum Augustinum (tract. 15 in Joan., parum ante med.), delectatio corporalis.

CONCLUSIO. — Delectatio secundum quòd est in actu, nonnisi per accidens sitim vel desiderium sui ipsius causat: ut verò in memoria est, et non in actu, sitim et sui desiderium causat per se.

Respondeo dicendum quòd delectatio dupliciter potest considerari: uno modo secundum quòd est in actu; alio modo secundum quòd est in memoria. Item sitis vel desiderium potest dupliciter accipi: uno modo propriè, secundum quòd importat appetitum rei non habitæ; alio modo communiter, secundum quòd importat exclusionem fastidii. Secundum igitur quòd est in actu, delectatio non causat sitim vel desiderium sui ipsius, per se loquendo, sed solum per accidens. Si tamen sitis vel desiderium dicatur rei non habitæ appetitus, tunc delectatio non causat simpliciter sitim vel desiderium: nam delectatio est affectio appetitûs circa rem præsentem. Sed contingit rem præsentem non perfectè haberi; et hoc potest esse vel ex parte rei habitæ, vel ex parte habentis. Ex parte quidem rei habitæ, eò quòd res habitata non est tota simul, unde successivè recipitur; et dum aliquis delectatur in eo quod habet, desiderat potiri eo quod restat; sicut qui audit primam partem versûs, et in hoc delectatur, desiderat alteram partem versûs audire, ut Augustinus dicit (Confess. lib. iv, cap. 11, à med.). Et hoc modo omnes ferè delectationes corporales faciunt sui ipsarum sitim, quousque consummentur; eò quòd tales delectationes consequuntur aliquem motum, sicut patet in delectationibus ciborum. Ex parte autem ipsius habentis, sicut cùm aliquis aliquam rem in se perfectam existentem non statim perfectè habet, sed paulatim acquirit, sicut in mundo isto percipientes aliquid imperfectè de divina cognitione delectamur; et ipsa delectatio excitat sitim vel desiderium perfectæ cognitionis: secundum quod potest intelligi quod habetur (Eccli. xxiv, 29): *Qui bibunt me, adhuc sitient*. Si verò per sitim vel desiderium intelligatur sola intensio affectûs tollens fastidium, sic delectationes spirituales maximè faciunt sitim vel desiderium sui ipsarum. Delectationes enim corporales, quia augmentatæ vel continuatæ faciunt superexcrementum naturalis habitudinis, efficiuntur fastidiosæ, ut patet in delectatione ciborum; et propter hoc quando aliquis jam pervenit ad perfectum in delectationibus corporalibus, fastidit eas, et quandoque appetit aliquas alias. Sed delectationes spirituales non superexerescunt

naturalem habitudinem, sed perficiunt naturam. Unde cùm pervenitur ad consummationem in ipsis, tunc sunt magis delectabiles; nisi fortè per accidens, inquantum operationi contemplativæ adjunguntur aliquæ operationes virtutum corporalium, quæ per assiduitatem operandi lassantur; et per hunc modum etiam potest intelligi quod dicitur (Eccli. xxiv, 29): *Qui bibunt me, adhuc sitiunt*: quia etiam de angelis, qui perfectè Deum cognoscunt, et delectantur in ipso, dicitur (I. Petr. I, 12), quòd *desiderant in eum prospicere*. Si verò consideretur delectatio, prout est in memoria, et non in actu, sic per se nata est causare sui ipsius sitim et desiderium, quando scilicet homo redit ad illam dispositionem in qua erat sibi delectabile quod præteriit; si verò immutatus sit ab illa dispositione, memoria delectationis non causat in eo delectionem, sed fastidium, sicut pleno existenti memoria cibi.

Ad primum ergo dicendum, quòd quando delectatio est perfecta, tunc habet omnimodam quietem, et cessat motus desiderii tendentis in non habitum; sed quando imperfectè habetur, tunc non omnino cessat motus desiderii tendentis in non habitum.

Ad secundum dicendum, quòd id quod imperfectè habetur, secundum quid habetur, et secundum quid non habetur: et ideo simul de eo potest esse et desiderium et delectatio.

Ad tertium dicendum, quòd delectiones alio modo causant fastidium, et alio modo desiderium, ut dictum est (in corp. art.).

ARTICULUS III. — UTRUM DELECTATIO IMPEDIAT USUM RATIONIS.

De his etiam infra, quæst. xxxiv, art. 4 ad 1, et 2 2, quæst. xv, art. 3, et quæst. lxi, art. 6, et Sent. iv, dist. 40, quæst. iii ad 5, et art. 5, quæst. i ad 4, et De malo, quæst. x, art. 4 ad 7.

Ad tertium sic proceditur. 1. Videtur quòd delectatio non impediatur usum rationis. Quies enim maximè confert ad debitum rationis usum; unde dicitur (Physic. lib. vii, text. 20), quòd « in sedendo et quiescendo fit anima sciens et prudens; » et (Sap. viii, 16): *Intrans in domum meam conquiescam cum illa*, scilicet sapientiâ. Sed delectatio est quædam quies. Ergo non impedit, sed magis juvat rationis usum.

2. Præterea, ea quæ non sunt in eodem, etiamsi sint contraria, non se impediunt. Sed delectatio est in parte appetitiva; usus autem rationis in parte apprehensiva. Ergo delectatio non impedit rationis usum.

3. Præterea, quod impeditur ab alio, videtur quodammodo transmutari ab ipso. Sed usus apprehensivæ virtutis magis movet delectionem quàm à delectione moveatur; est enim causa delectionis. Ergo delectatio non impedit usum rationis.

Sed contra est quod Philosophus dicit (Eth. lib. vi, cap. 5), « quòd « delectatio corrumpit existimationem prudentiæ. »

CONCLUSIO. — Delectiones consequentes actum rationis non impediunt, sed magis adjuvant usum rationis; at corporales delectiones variis modis usum rationis quàm maximè impediunt.

Respondeo dicendum quòd sicut dicitur (Ethic. lib. x, cap. 3): « Delectiones propriæ adaugent operationes, extraneæ verò impediunt. » Est ergo quædam delectatio quæ habetur de ipso actu rationis, sicut cùm aliquis delectatur in contemplando vel ratiocinando, et talis delectatio non impedit usum rationis, sed adjuvat; quia illud attentius operatur in que delectamur; attentio autem adjuvat operationem. Sed delectiones corporales impediunt usum rationis triplici ratione: primò quidem ratione distractionis, quia, sicut jam dictum est (quæst. iv, art. 1 ad 3), ad ea in quibus delectamur, multum attendimus. Cùm autem intentio (1) fortiter inhæserit

(1) Al., *attentio*.

alicui rei, debilitatur circa alias res, vel totaliter ab eis revocatur; et secundum hoc, si delectatio corporalis fuerit magna, vel totaliter impedit usum rationis, ad se intentionem animi attrahendo, vel multum impedit. Secundò ratione contrarietatis; quædam enim delectationes, maxime superexcedentes, sunt contra ordinem rationis; et per hunc modum Philosophus dicit (Ethic. lib. vi, cap. 5), quòd « delectationes corporales corrumpunt existimationem prudentiæ, » non autem existimationem speculativam, cui delectatio non contrariatur, putà quòd triangulus habet tres angulos æquales duobus rectis; secundum autem primum modum utramque impedit. Tertio modo secundum quamdam ligationem, inquantum scilicet ad delectationem corporalem sequitur quædam transmutatio corporalis, major etiam quàm in aliis passionibus, quantò vehementius afficitur appetitus ad rem præsentem quàm ad rem absentem. Huiusmodi autem corporales perturbationes impediunt usum rationis, sicut patet in vinolentis, qui habent usum rationis ligatum vel impeditum.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd delectatio corporalis habet quidem quietem appetitûs in delectabili, quæ quies interdum contrariatur rationi; sed ex parte corporis semper habet transmutationem; et quantum ad utrumque impedit rationis usum.

Ad *secundum* dicendum, quòd vis appetitiva et apprehensiva sunt quidem diversæ partes, sed unius animæ: et ideo cum intentio animæ vehementer applicatur ad actum unius, impeditur ab actu contrario alterius.

Ad *tertium* dicendum, quòd usus rationis requirit debitum usum imaginationis, et aliarum virium sensitivarum, quæ utuntur organo corporali; et ideo ex transmutatione corporali usus rationis impeditur, impedito actu virtutis imaginativæ et aliarum virium sensitivarum.

ARTICULUS IV. — UTRUM DELECTATIO PERFICIAT OPERATIONEM.

De his etiam infra, quæst. xxxiv, art. 4 ad 5, et quæst. xl, art. 8 corp. et Sent. iv, dist. 47, quæst. II, art. 5, quæst. I ad 5, et De ver. quæst. xxvi, art. 40 corp. et ad 2.

Ad quartum sic proceditur. 1. Videtur quòd delectatio non perficiat operationem. Omnis enim humana operatio ab usu rationis dependet. Sed delectatio impedit usum rationis, ut dictum est (art. præc.). Ergo delectatio non perficit, sed debilitat operationem humanam.

2. Præterea, nihil est perfectivum sui ipsius, vel suæ causæ. Sed delectatio est operatio, ut dicitur (Eth. lib. vii, cap. 12 et 13, et lib. x, cap. 4), quòd oportet ut intelligatur vel essentialiter, vel causaliter. Ergo delectatio non perficit operationem.

3. Præterea, si delectatio perficit operationem, aut perficit ipsam sicut finis, aut sicut forma, aut sicut agens. Sed non sicut finis, quia operationes non quærentur propter delectationem, sed magis è converso, ut supra dictum est (art. præc.); nec iterum per modum efficientis, quia magis operatio est causa efficiens delectationis; nec iterum sicut forma, non enim perficit delectatio operationem ut habitus quidam, secundum Philosophum (Ethic. lib. x, cap. 4, à med.). Delectatio ergo non perficit operationem.

Sed *contra* est quod dicitur ibidem, quòd « delectatio operationem perficit. »

CONCLUSIO. — Delectatio operationem perficit, cum per modum supervenientis finis, tum per modum agentis causæ, indirectè tamen.

Respondeo dicendum quòd delectatio dupliciter operationem perficit: uno modo per modum finis, non quidem secundum quòd finis dicitur id propter quod aliquid est, sed secundum quòd omne bonum completivè superveniens potest dici finis; et secundum hoc dicit Philosophus (Ethic. lib. x, loc. nunc cit.), quòd « delectatio perficit operationem, sicut quidam

supervenienti finis, » inquantum scilicet super hoc bonum quod est operatio, supervenit aliud bonum quod est delectatio, quæ importat quietationem appetitûs in bono præsupposito. Secundo modo ex parte causæ agentis; non quidem directè, quia Philosophus dicit (Ethic. lib. x, ibid.), quòd « perficit operationem delectatio, non sicut medicus sanum, sed sicut sanitas; » indirectè autem, inquantum scilicet agens, quia delectatur in sua actione, vehementiùs attendit ad ipsam, et diligentius eam operatur: et secundùm hoc dicitur (Ethic. lib. x, cap. 5), quòd « delectationes adaugent proprias operationes, et impediunt extraneas. »

Ad *primum* ergo dicendum, quòd non omnis delectatio impedit actum rationis, sed delectatio corporalis, quæ non consequitur actum rationis, sed actum concupiscibilis, qui per delectationem augetur; delectatio autem, quæ consequitur actum rationis, fortificat rationis usum.

Ad *secundum* dicendum, quòd, sicut dicitur (Physic. lib. ii, text. 30), contingit quòd duo sibi invicem sunt causa, ita quòd unum sit causa efficiens, et aliud causa finalis alterius: et per hunc modum operatio causat delectationem sicut causa efficiens; delectatio autem perficit operationem per modum finis, ut dictum est (in corp. art.).

Ad *tertium* patet responsio ex dictis.

QUÆSTIO XXXIV.

DE BONITATE ET MALITIA DELECTATIONUM, IN QUATUOR ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de bonitate et malitia delectionum; et circa hoc quæruntur quatuor: 1° Utrùm omnis delectatio sit mala. — 2° Dato quòd non, utrùm omnis delectatio sit bona. — 3° Utrùm aliqua delectatio sit optima. — 4° Utrùm delectatio sit mensura vel regula secundùm quam judicetur bonum vel malum in moralibus.

ARTICULUS I. — UTRUM OMNIS DELECTATIO SIT MALA (1).

De his etiam Sent. iv, dist. 59, quæst. iii, art. 4, quæst. iii corp. et De ver. quæst. xv, art. 4, et Ethic. lib. x, lect. 1, 2, 3 et 4.

Ad *primum* sic proceditur. 1. Videtur quòd omnis delectatio sit mala. Illud enim quod corrumpit prudentiam, et impedit rationis usum, videtur esse secundùm se malum, quia « bonum hominis est secundùm rationem esse, » ut Dionysius dicit (De div. nom. cap. 4, part. 4, lect. 21). Sed delectatio corrumpit prudentiam, et impedit rationis usum, et tantò magis, quantò delectationes sunt majores. Unde in delectionibus venereis, quæ sunt maximæ, impossibile est aliquid intelligere, ut dicitur (Ethic. lib. vii, cap. 11); et Hieronymus etiam dicit super Matth. (ubi nihil occurrit; sed implic. habet Ep. ad Ageruch. à med. express. autem Orig. hom. vi in Num. à med.), quòd « illo tempore quo conjugales actus geruntur, præsentia sancti Spiritûs non dabitur, etiamsi propheta videatur esse qui officio generationis obsequitur. » Ergo delectatio est secundùm se malum. Ergo omnis delectatio est mala.

2. Præterea, illud quod fugit virtuosus, et prosequitur aliquis deficiens à virtute, videtur esse secundùm se malum et fugiendum: quia, ut dicitur (Eth. lib. x, cap. 5, circ. fin.), « virtuosus est quasi mensura et regula humanorum actuum; » et Apostolus dicit (I. Cor. ii, 15): *Spiritualis judicat omnia*. Sed pueri et bestię, in quibus non est virtus, prosequuntur delecta-

(1) In hoc articulo et sequenti S. Doctor docet contra quosdam stoicorum non omnes delectationes esse malas et contra epicureos non om-

nes delectationes esse bonas, sed quasdam esse bonas et quasdam malas.

tiones; fugit autem eas temperatus. Ergo delectationes secundum se sunt malæ et fugiendæ.

3. Præterea, virtus et ars sunt circa difficile et bonum, ut dicitur (Ethic. lib. II, cap. 3, circ. fin.). Sed nulla ars ordinata est ad delectationem. Ergo delectatio non est aliquid bonum.

Sed *contra* est quod (Psalm. xxxvi, 4) dicitur : *Delectare in Domino*. Cum igitur ad nihil mali auctoritas divina inducat, videtur quod non omnis delectatio sit mala.

CONCLUSIO. — Non omnes delectationes malæ sunt, sed quædam malæ, quæ scilicet sunt præter rationem rectam, et quædam bonæ, videlicet, quæ sunt secundum rationem.

Respondeo dicendum quod, sicut dicitur (Ethic. lib. I, cap. 2 et 3), aliqui posuerunt omnes delectationes esse malas. Cujus ratio videtur fuisse, quia intentionem suam referebant ad solas delectationes sensibiles et corporales, quæ sunt magis manifestæ. Nam et in cæteris intelligibilia à sensibilibus antiqui philosophi non distinguebant, nec intellectum à sensu, ut dicitur (De anima, lib. II, text. 150). Delectationes autem corporales arbitrabantur dicendas omnes esse malas; ut sic homines, qui ad delectationes immoderatas sunt proni, à delectationibus se retrahentes, ad medium virtutis perveniant. Sed hæc existimatio non fuit conveniens. Cum enim nullus possit vivere sine aliqua sensibili et corporali delectatione, si illi qui docent omnes delectationes esse malas, deprehendantur aliquas delectationes suscipere, magis homines ad delectationes erunt proclives exemplo operum, verborum doctrinam prætermittens. In operationibus enim et passionibus humanis, in quibus experientia plurimum valet, magis movent exempla quam verba. Dicendum est ergo aliquas delectationes esse bonas, et aliquas esse malas. Est enim delectatio quies appetitivæ virtutis in aliquo bono amato, et consequens aliquam operationem. Unde hujus ratio duplex accipi potest: una quidem ex parte boni, in quo aliquis quiescens delectatur: bonum enim et malum in moralibus dicitur, secundum quod convenit rationi, vel discordat ab ea, ut supra dictum est (quæst. XIX, art. 3); sicut in rebus naturalibus aliquid dicitur naturale ex eo quod naturæ convenit, innaturale verò ex eo quod est à natura discordans. Sicut igitur in naturalibus est quædam quies naturalis, quæ scilicet est in eo quod convenit naturæ, ut cum grave quiescit deorsum; et quædam innaturalis, quæ est in eo quod repugnat naturæ, sicut cum grave quiescit sursum: ita et in moralibus est quædam delectatio bona, secundum quod appetitus superior aut inferior requiescit in eo quod convenit rationi; et quædam mala ex eo quod quiescit in eo quod à ratione discordat, et à lege Dei. Alia ratio accipi potest ex parte operationum, quarum quædam sunt malæ, et quædam bonæ. Operationibus autem magis sunt affines delectationes quæ sunt eis conjunctæ, quam concupiscentiæ quæ tempore eas præcedunt. Unde cum concupiscentiæ bonarum operationum sint bonæ, malarum verò malæ, multò magis delectationes bonarum operationum sunt bonæ, malarum verò malæ.

Ad *primum* ergo dicendum, quod, sicut supra dictum est (quæst. XXXIII, art. 3), delectationes quæ sunt de actu rationis, non impediunt rationem, neque corrumpunt prudentiam; sed delectationes extraneæ, cujusmodi sunt delectationes corporales, quæ quidem rationis usum impediunt, sicut supra dictum est (ibid.), vel per contrarietatem appetitus qui quiescit in eo quod repugnat rationi, et ex hoc habet delectatio quod sit moraliter mala; vel secundum quamdam ligationem rationis, sicut in concubitu conjugali;

quamvis delectatio sit in eo quod convenit rationi, tamen impedit rationis usum propter corporalem transmutationem adjunctam. Sed ex hoc non consequitur malitiam moralem, sicut nec somnus, quo ligatur usus rationis, moraliter est malus, si sit secundum rationem receptus; nam et ipsa ratio hoc habet, ut quandoque rationis usus intercipiatur. Dicimus tamen, quòd hujusmodi ligamentum rationis ex delectatione in actu conjugali, etsi non habeat malitiam moralem, quia non est peccatum mortale nec veniale, provenit tamen ex quadam morali malitia, scilicet ex peccato primi parentis: nam hoc in statu innocentiae non erat, ut patet ex his quæ in primo dicta sunt (quæst. xcvi, art. 2).

Ad *secundum* dicendum, quòd temperatus non fugit omnes delectationes, sed immoderatas et rationi non convenientes. Quòd autem pueri et bestiae delectationes prosequantur, non ostendit eas universaliter esse malas: quia in eis est naturalis appetitus à Deo qui movetur in id quod est ei convenientis.

Ad *tertium* dicendum, quòd non omnis boni est ars, sed exteriorum factibilium, ut infra dicitur (quæst. lvi, art. 3). Circa operationes autem et passiones quæ sunt in nobis, magis est prudentia et virtus quàm ars: et tamen aliqua ars est factiva delectationis, scilicet pulmentaria et pigmentaria, ut dicitur (Ethic. lib. vii, cap. 12, circ. fin.).

ARTICULUS II. — UTRUM OMNIS DELECTATIO SIT BONA.

De his etiam Sent. iv, dist. 49, quæst. iii, art. 5, quæst. iii ad 2, et art. 4, quæst. i, per tot. et 2 corp. et Eth. lib. x, lect. 4, 2, 5 et 4.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quòd omnis delectatio sit bona. Sicut enim in primo dictum est (quæst. v, art. 6), bonum in tria dividitur, scilicet honestum, utile et delectabile. Sed honestum omne est bonum, et similiter omne utile. Ergo et omnis delectatio est bona.

2. Præterea, illud secundum se est bonum, quod non quæritur propter aliud, ut dicitur (Ethic. lib. i, cap. 6 et 7). Sed delectatio non quæritur propter aliud; ridiculum enim videtur ab aliquo quærere quare vult delectari. Ergo delectatio est per se bona. Sed quod per se prædicatur de aliquo, universaliter prædicatur de eo. Ergo omnis delectatio est bona.

3. Præterea, id quod ab omnibus desideratur, videtur esse per se bonum; nam « bonum est quod omnia appetunt, » ut dicitur (Ethic. lib. i, in princ.). Sed omnes appetunt aliquam delectationem, etiam pueri et bestiae. Igitur delectatio est secundum se bonum; omnis ergo delectatio est bona.

Sed *contra* est quod dicitur (Proverb. ii, 14): *Qui lætantur cum malefecerint, et exultant in rebus pessimis.*

CONCLUSIO. — Non omnes delectationes bonæ sunt, sed quædam sunt simpliciter bonæ, quædam verò bonæ secundum quid, et his oppositæ sunt delectatio simpliciter mala, et secundum quid mala.

Respondeo dicendum quòd, sicut aliqui stoicorum posuerunt omnes delectationes esse malas, ita epicurei posuerunt delectationem secundum se esse bonam, et per consequens delectationes omnes esse bonas. Qui ex hoc decepti esse videntur, quòd non distinguebant inter id quod est bonum simpliciter, et inter id quod est bonum quoad hunc. Simpliciter quidem bonum est quod secundum se bonum est. Contingit autem, quod non est secundum se bonum, esse huic bonum, dupliciter: uno modo, quia est ei convenientis secundum dispositionem in qua nunc est, quæ tamen non est naturalis; sicut leproso bonum est quandoque comedere aliqua venenata, quæ non sunt simpliciter convenientia complexionem humanam. Alio modo, quia id quod non est convenientis, æstimatur ut convenientis. Et quia delec-

tatio est quies appetitûs in bono, si sit bonum simpliciter illud in quo quiescit appetitus, erit simpliciter delectatio et simpliciter bona; si autem non sit bonum simpliciter, sed quoad hunc, tunc nec delectatio est simpliciter, sed huic; nec simpliciter est bona, sed bona secundum quid, vel apparens bona.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd honestum et utile dicuntur secundum rationem; et ideo nihil est honestum vel utile quod non sit bonum. Delectabile autem dicitur secundum appetitum, qui quandoque in illud tendit quod non est conveniens rationi; et ideo non omne delectabile est bonum bonitate morali, quæ attenditur secundum rationem.

Ad *secundum* dicendum, quòd ideo delectatio non quæritur propter aliud, quia est quies in fine; finem autem contingit esse bonum et malum; quamvis nunquam sit finis, nisi secundum quòd est bonum quoad hunc; ita etiam est de delectatione.

Ad *tertium* dicendum, quòd hoc modo omnia appetunt delectationem, sicut et bonum, cum delectatio sit quies appetitûs in bono. Sed sicut contingit non omne bonum quod appetitur esse per se et verè bonum; ita non omnis delectatio est per se et verè bona.

ARTICULUS III. — UTRUM ALIQUA DELECTATIO SIT OPTIMUM (1).

De his etiam Sent. iv, dist. 49, quæst. iii, art. 4, quæst. iii, et Cont. gent. lib. iii, cap. 26, et Ethic. lib. x, lect. 4.

Ad *tertium* sic proceditur. 1. Videtur quòd nulla delectatio sit optimum. Nulla enim generatio est optimum; nam generatio non potest esse ultimus finis. Sed delectatio consequitur generationem: nam ex eo quòd aliquid constituitur in suam naturam, delectatur, ut supra dictum est (quæst. xxxi, art. 1). Ergo nulla delectatio potest esse optimum.

2. Præterea, illud quod est optimum, nullo addito potest fieri melius. Sed delectatio, aliquo addito, fit melior: est enim melior delectatio cum virtute quàm sine virtute. Ergo delectatio non est optimum.

3. Præterea, id quod est optimum, est universaliter bonum, sicut per se bonum existens; nam quod est per se, est prius et potius eo quod est per accidens. Sed delectatio non est universaliter bonum, ut dictum est (art. præc.). Ergo delectatio non est optimum.

Sed *contra*, beatitudo est optimum, cum sit finis humanæ vitæ. Sed beatitudo non est sine delectatione, dicitur enim (Psalm. xv, 10): *Adimplebis me lætitiâ cum vultu tuo; delectationes in dextera tua usque in finem.*

CONCLUSIO. — Possibile est inter humana bona aliquam delectationem optimum esse, quippe quæ hominis beatitudinem consequitur.

Respondeo dicendum quòd Plato non posuit omnes delectationes esse malas, sicut stoici; neque omnes esse bonas, sicut epicurei; sed quasdam esse bonas, et quasdam esse malas; ita tamen quòd nulla sit summum bonum vel optimum. Sed quantum ex ejus rationibus datur intelligi, in duobus deficit: in uno quidem, quia cum videret delectationes sensibiles et corporales in quodam motu et generatione consistere, sicut patet in repletionem ciborum et hujusmodi, aestimavit omnes delectationes consequi generationem et motum; unde cum generatio et motus sint actus imperfecti, sequeretur quòd delectatio non haberet rationem ultimæ perfectionis. Sed hoc manifestè apparet falsum in delectationibus intellectualibus. Aliquis enim non solum delectatur in generatione scientiæ, putâ cum addiscit aut miratur, sicut supra dictum est (quæst. xxxii, art. 2 et 8), sed etiam in

(1) Scilicet optimum inter bona humana.

contemplando secundum scientiam jam acquisitam. Alio verò modo, quia dicebat optimum illud quod est simpliciter summum bonum, quod scilicet est ipsum bonum quasi abstractum, et non participatum; sicut ipse Deus est summum bonum. Nos autem loquimur de optimo in rebus humanis. Optimum autem in unaquaque re est ultimus finis. Finis autem, ut supra dictum est (quæst. 1, art. 8), dupliciter dicitur, scilicet ipsa res, et usus rei; sicut finis avari est vel pecunia vel possessio pecuniæ. Et secundum hoc ultimus finis hominis dici potest vel ipse Deus, qui est summum bonum simpliciter, vel fructio ipsius, quæ importat delectationem quamdam in ultimo fine. Et per hunc modum aliqua delectatio hominis potest dici optimum inter bona humana.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd non omnis delectatio consequitur generationem; sed aliquæ delectationes consequuntur operationes perfectas, ut dictum est (in corp.). Et ideo nihil prohibet aliquam delectationem esse optimam, etsi non omnis sit talis.

Ad *secundum* dicendum, quòd ratio illa procedit de optimo simpliciter, per cujus participationem omnia sunt bona, unde ex nullius additione fit melius; sed in aliis bonis universaliter verum est quòd quodlibet bonum ex additione alterius fit melius. Quamvis posset dici quòd « delectatio non est aliquid extraneum ab operatione virtutis, sed concomitans ipsam, » ut dicitur (Ethic. lib. 1, cap. 8, à med.).

Ad *tertium* dicendum, quòd delectatio non habet quòd sit optimum ex hoc quòd est delectatio, sed ex hoc quòd est perfecta quies in optimo. Unde non oportet quòd omnis delectatio sit optima, aut etiam bona; sicut aliqua scientia est optima, non tamen omnis.

ARTICULUS IV. — UTRUM DELECTATIO SIT MENSURA VEL REGULA SECUNDUM QUAM JUDICETUR BONUM VEL MALUM IN MORALIBUS.

De his etiam Sent. IV, dist. 49, quæst. III, art. 4, quæst. III ad 4.

Ad quartum sic proceditur. 1. Videtur quòd delectatio non sit mensura vel regula boni et mali moralis. « Omnia enim mensurantur primo sui generis, » ut dicitur (Metaph. lib. x, text. 3 et 4). Sed delectatio non est primum in genere moralium, sed præcedunt ipsam amor et desiderium. Non ergo est regula bonitatis et malitiæ in moralibus.

2. Præterea, mensuram, et regulam oportet esse uniformem; et ideo « motus qui est maximè uniformis, est mensura et regula omnium motuum, » ut dicitur (Metaph. lib. x, text. 3). Sed delectatio est varia et multiformis; cum quædam earum sint bonæ, et quædam malæ. Ergo delectatio non est mensura et regula moralium.

3. Præterea, certius iudicium sumitur de effectu per causam quàm è converso. Sed bonitas vel malitia operationis est causa bonitatis vel malitiæ delectationis; quia « bonæ delectationes sunt quæ consequuntur bonas operationes; malæ autem quæ malas, » ut dicitur (Ethic. lib. x, cap. 3, post med.). Ergo delectationes non sunt regula et mensura bonitatis et malitiæ in moralibus.

Sed *contra* est quod Augustinus dicit super illud (Psal. vii): *Scrutans corda et renes Deus: Finis curæ, et cogitationis* (1) *est delectatio, ad quam quis nititur pervenire*. Et Philosophus dicit (Ethic. lib. vii, cap. 11, in princ.) quòd « delectatio est finis architectus (2), id est principalis, ad

(1) Ita codd. Alcan. et Camer. cum Nicolai ex Augustino. Al. *cognitionis*.

(2) Ita theologi ex quibusdam codd. et edit. Pat. 1712. Edit. Rom. et Pat. 1698, *archilectorum*. Nicolai, *architecton*. Qui notat hanc

vocem ex græco ἀρχιτέκτων per metaphoram usurpari. At in obliquo casu (nempe in genitivo) sumi oportere satis aperte indicat græcus con-

quem (1) respicientes, unumquodque, hoc quidem malum, hoc autem bonum simpliciter dicimus (2).

CONCLUSIO. — Quoniam quies voluntatis et cujuslibet appetitus in bono est delectatio, ideo secundum delectationem voluntatis humanæ hominem bonum vel malum moraliter judicamus.

Respondeo dicendum quod bonitas vel malitia moralis principaliter in voluntate consistit, ut supra dictum est (quæst. xx, art. 1). Utrum autem voluntas sit bona vel mala, præcipuè ex fine cognoscitur. Id autem habetur pro fine in quo voluntas quiescit. Quies autem voluntatis et cujuslibet appetitus in bono est delectatio. Et ideo secundum delectationem voluntatis humanæ præcipuè judicatur homo bonus vel malus. Est enim bonus et virtuosus qui gaudet in operibus virtutum; malus autem qui in operibus malis. Delectationes autem appetitus sensitivi non sunt regula bonitatis vel malitiæ moralis: nam cibus communiter delectabilis est secundum appetitum sensitivum boni et mali: sed voluntas bonorum delectatur in eis secundum convenientiam rationis, quam non curat voluntas malorum.

Ad primum ergo dicendum, quod amor et desiderium sunt priora delectatione in via generationis; sed delectatio est prior secundum rationem finis, qui in operabilibus habet rationem principii, à quo maxime sumitur judicium, sicut à regula vel mensura.

Ad secundum dicendum, quod omnis delectatio in hoc est uniformis, quod est quies in aliquo bono; et secundum hoc potest esse regula vel mensura. Nam ille bonus est cujus voluntas quiescit in vero bono; malus autem cujus voluntas quiescit in malo.

Ad tertium dicendum, quod cum delectatio perficiat operationem per modum finis, ut supra dictum est (quæst. xxxiii, art. 4), non potest esse operatio perfectè bona, nisi etiam adsit delectatio in bono. Nam bonitas rei dependet ex fine; et sic quodammodo bonitas delectationis est causa bonitatis in operatione.

QUÆSTIO XXXV.

DE DOLORE ET TRISTITIA SECUNDUM SE, IN OCTO ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de dolore et tristitia; et circa hoc primò considerandum est de tristitia seu dolore secundum se; secundò de causis ejus; tertio de effectibus ipsius; quarto de remediis; quinto de bonitate vel malitia ejus. Circa primum quæruntur octo: 1º Utrum dolor sit passio animæ. — 2º Utrum tristitia sit idem quod dolor. — 3º Utrum tristitia, seu dolor, sit contraria delectationi. — 4º Utrum omnis tristitia omni delectationi contrarietur. — 5º Utrum delectationi contemplationis sit aliqua tristitia contraria. — 6º Utrum magis fugienda sit tristitia quam delectatio appetenda. — 7º Utrum dolor exterior sit major quam dolor interior. — 8º De speciebus tristitiæ.

ARTICULUS I. — UTRUM DOLOR SIT PASSIO ANIMÆ.

De his etiam part. III, quæst. xxxiv, art. 8 et 9, et quæst. lxxxv, art. 4 corp.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quod dolor non sit passio animæ. Nulla enim passio animæ est in corpore. Sed dolor potest esse in corpore; dicit enim Augustinus (lib. De vera relig. cap. 12, parum à princ.),

textus: του τέλους ἀρχιτέκτων; finis architectus: id est, delectatio est architectus finis, quia est principalis opifex ac director ipsius finis; ut ex citato Augustini testimonio, quod sic plenius legitur in ejus textu: finis curæ delectatio est,

quia eo quisque curis, et cogitationibus nititur ut ad suam delectationem perveniat.

(1) Al., ad quam.

(2) Ex hoc enim, addit Philosophus, aliquis bonus cognoscitur, quod delectatur in bonis, malus autem ex hoc quod delectatur in malis.

quòd « dolor, qui dicitur corporis, est corruptio repentina salutis ejus rei, quam, malè utendo, anima corruptioni fecit obnoxiam. » Ergo dolor non est passio animæ.

2. Præterea, omnis passio animæ pertinet ad vim appetitivam. Sed dolor non pertinet ad vim appetitivam, sed magis ad apprehensivam. Dicit enim Augustinus (De natura boni, cap. 20, post princ.), quòd « dolorem in corpore facit sensus resistens corpori potentiori. » Ergo dolor non est passio animæ.

3. Præterea, omnis passio animæ pertinet ad appetitum animale. Sed dolor non pertinet ad appetitum animale, sed magis ad appetitum naturalem. Dicit enim Augustinus (Super Gen. ad litt. lib. viii, cap. 14, circ. med.): « Nisi aliquod bonum remansisset in natura, nullius boni amissi esset dolor in pœna. » Ergo dolor non est passio animæ.

Sed *contra* est quod Augustinus (De civ. Dei, lib. xiv, cap. 8, à med.) ponit dolorem inter passionem animæ, inducens illud Virgilii *Æneid.* vi, vers. 733 :

Hinc metuunt, cupiunt, gaudentque, dolentque... (1)

CONCLUSIO. — Dolor, cum sit appetitus sensitivi motus consequens apprehensionem mali, propriissimè passio animæ est.

Respondeo dicendum quòd, sicut ad delectationem duo requiruntur, scilicet conjunctio boni, et perceptio hujusmodi conjunctionis; ita etiam ad dolorem duo requiruntur, scilicet conjunctio alicujus mali, quod eà ratione est malum, quia privat aliquo bono, et perceptio hujusmodi conjunctionis. Quidquid autem conjungitur, si non habeat respectu ejus cui conjungitur, rationem boni vel mali, non potest causare delectationem vel dolorem. Ex quo patet quòd aliquid sub ratione boni vel mali est objectum delectationis et doloris. Bonum autem et malum, in quantum hujusmodi, sunt objecta appetitus. Unde patet quòd delectatio et dolor ad appetitum pertinent. Omnis autem motus appetitivus seu inclinatio consequens apprehensionem, pertinet ad appetitum intellectivum vel sensitivum. Nam inclinatio appetitus naturalis non consequitur apprehensionem ipsius appetentis, sed alterius, ut dictum est (part. I, quæst. ciii, art. 1 et 8). Cum igitur delectatio et dolor præsupponant in eodem subjecto sensum vel apprehensionem aliquam, manifestum est quòd dolor, sicut et delectatio, est in appetitu intellectivo vel sensitivo. Omnis autem motus appetitus sensitivi dicitur passio, ut supra dictum est (quæst. xxii, art. 2, et præcipuè illi qui defectum sonant. Unde dolor, secundum quòd est in appetitu sensitivo, propriissimè dicitur passio animæ, sicut molestiæ corporales propriè passionem corporis dicuntur. Unde et Augustinus (De civ. Dei, lib. xiv, cap. 7 circ. fin.) dolorem specialiter ægritudinem nominat (2).

Ad *primum* ergo dicendum, quòd dolor dicitur esse corporis, quia causa doloris est in corpore, puta cum patimur aliquid nocivum corpori; sed

(1) Sic refertur ab Augustino, in versis verbis. Nam, ita legitur in textu Virgilii: *hinc metuunt, cupiuntque, dolent, gaudentque*. Quibus brevissimis notis quatuor passionem vel perturbationem complectitur Sybilla *Æneam* alloquens in Elysios campos descendentem, et explicans quid animæ in illo tam diverso subterraneo statu patiantur. Eodem modo ac Augustinus retulit Virgilianum hemistichium Macrobius (l. I, c. 8 in Somn. Scipionis), inquit: *Passiones autem, ut scimus, vocantur, quod homines*

Metuunt, cupiunt, gaudentque, dolentque, Illas primæ molliunt, secundæ auferunt, tertiæ obliviscuntur: in quartis nefas est nominari. Sed Gronovius in hunc locum observat hoc esse metrum editorum. Sed librum antiquissimum (Macrobius) habere prout in Virgilio legitur.

(2) Hinc dolor definiri potest: motus appetitus sensitivi cum quadam inquietudine aversantis malum quod est vel apprehenditur ut præsens.

motus doloris semper est in anima : nam « corpus non potest dolere, nisi dolente animâ, » ut Augustinus dicit (implic. super Gen. ad litt. lib. xii, cap. 24, in med., et clariùs sup. illud Psal. viii : *Repleta est malis*, etc.).

Ad *secundum* dicendum, quòd dolor dicitur esse sensus, non quia sit actus sensitivæ virtutis, sed quia requiritur ad dolorem corporalem, sicut ad delectationem.

Ad *tertium* dicendum, quòd dolor de amissione boni demonstrat bonitatem naturæ; non quia dolor sit actus naturalis appetitûs, sed quia natura aliquid appetit ut bonum, quod cum removeri sentitur, sequitur doloris passio in appetitu sensitivo.

ARTICULUS II. — UTRUM TRISTITIA SIT IDEM QUOD DOLOR.

De his etiam part. III, quæst. xv, art. 6 corp. et Sent. III, dist. 45, quæst. xi, art. 5, quæst. I et II, et De ver. quæst. xxvi, art. 5 ad 9, et art. 4 ad 4.

Ad *secundum* sic proceditur. 1. Videtur quòd tristitia non sit dolor. Dicit enim Augustinus (De civ. Dei, lib. xiv, cap. 7, in fin.), quòd « dolor in corporalibus dicitur, tristitia autem dicitur magis in anima. » Ergo tristitia non est dolor.

2. Præterea, dolor non est nisi de præsentī malo. Sed tristitia potest esse de præterito et de futuro; sicut pœnitentia est tristitia de præterito, et anxietas de futuro (4). Ergo tristitia omnino à dolore differt.

3. Præterea, dolor non videtur consequi nisi sensum tactûs. Sed tristitia potest consequi ex omnibus sensibus. Ergo tristitia non est dolor, sed se habet in pluribus.

Sed *contra* est quod Apostolus dicit (Rom. ix, 2) : *Tristitia est mihi magna, et continuus dolor cordi meo*, pro eodem utens tristitiâ et dolore.

CONCLUSIO. — Si dolor accipiat pro corporali dolore, quod usitatius est, dividitur contra tristitiam secundum distinctionem apprehensionis interioris et exterioris : si verò dolor accipiat communiter, genus est tristitiæ.

Respondeo dicendum quòd delectatio et dolor ex duplici apprehensione causari possunt : vel ex apprehensione exterioris sensûs, vel ex apprehensione interioris, sive intellectûs sive imaginationis. Interior autem apprehensio ad plura se extendit quàm exterior, eò quòd quæcumque cadunt sub exteriori apprehensione, cadunt sub interiori, sed non è converso. Sola igitur illa delectatio quæ ex interiori apprehensione causatur, gaudium nominatur, ut supra dictum est (quæst. xxxi, art. 3), et similiter ille solus dolor qui ex apprehensione interiori causatur, nominatur tristitia. Et sicut illa delectatio quæ ex exteriori apprehensione causatur, delectatio quidem nominatur, non autem gaudium; ita ille dolor qui ex exteriori apprehensione causatur, nominatur quidem dolor, non autem tristitia. Sic igitur tristitia est quædam species doloris, sicut gaudium est species delectationis.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd Augustinus loquitur ibi quantum ad usum vocabuli : quia dolor magis usitatur in corporalibus doloribus, qui sunt magis noti, quàm in doloribus spiritualibus.

Ad *secundum* dicendum, quòd sensus exterior non percipit nisi præsens; vis autem cognitiva interior potest percipere præsens, præteritum et futurum; et ideo tristitia potest esse de præsentī, præterito et futuro; dolor autem corporalis, qui sequitur apprehensionem sensûs exterioris, non potest esse nisi de præsentī.

(4) Vel quia non sufficit ut præterita plangat nisi etiam sollicitè caveat ne plangenda committat in futurum, vel quia incertum est an

talis esse possit pœnitentia quæ obtinendæ remissioni sufficiat.

Ad *tertium* dicendum, quòd sensibilia tactùs sunt dolorosa, non solùm inquantum sunt improporcionata virtuti apprehensivæ, sed etiam inquantum contrariantur naturæ. Aliorum verò sensuum sensibilia possunt quidem esse improporcionata virtuti apprehensivæ, non tamen contrariantur naturæ, nisi in ordine ad sensibilia tactùs. Unde solus homo, qui est animal perfectum in cognitione, delectatur in sensibilibus aliorum sensuum secundùm seipsa : alia verò animalia non delectantur in eis, nisi secundùm quòd referuntur ad sensibilia tactùs, ut dicitur (Ethic. lib. iii, cap. 10, à med.). Et ideo de sensibilibus aliorum sensuum non dicitur esse dolor, secundùm quòd contrariatur delectationi naturali, sed magis tristitia, quæ contrariatur gaudio animali. Sic igitur si dolor accipitur pro corporali dolore (quod usitatus est), dolor ex opposito dividitur contra tristitiam, secundùm distinctionem apprehensionis interioris et exterioris; licet quantum ad objecta delectatio ad plura se extendat quàm dolor corporalis. Si verò dolor accipitur communiter, sic est genus tristitiæ, ut dictum est (in corp. art.).

ARTICULUS III. — UTRUM TRISTITIA SIT CONTRARIA DELECTATIONI.

De his etiam Sent. iv, dist. 49, quæst. iii, art. 3, quæst. i.

Ad *tertium* sic proceditur. 1. Videtur quòd dolor delectationi non contrarietur. Unum enim contrariorum non est causa alterius. Sed tristitia potest esse causa delectationis : dicitur enim (Matth. v, 5) : *Beati qui lugent, quoniam ipsi consolabuntur*. Ergo non sunt contraria.

2. Præterea, unum contrariorum non denominat aliud. Sed in quibusdam ipse dolor vel tristitia est delectabilis, sicut Augustinus dicit (Confess. lib. iii, cap. 2, in princ.), quòd « dolor in spectaculis delectat; » et (Confess. lib. iv, cap. 5, in fin.) dicit quòd « fletus amara res est, et tamen quandoque delectat. » Ergo dolor non contrariatur delectationi.

3. Præterea, unum contrariorum non est materia alterius, quia contraria simul esse non possunt. Sed dolor potest esse materia delectationis; dicit enim Augustinus (lib. De poenit. cap. 13, in fin.) : « Semper poenitens doleat, et de dolore gaudeat; » et Philosophus dicit (Eth. lib. ix, cap. 4, vers. fin.), quòd è converso « malus dolet, eò quòd delectatus est. » Ergo delectatio et dolor non sunt contraria.

Sed *contra* est quod Augustinus dicit (De civ. Dei, lib. xiv, cap. 6, in princ.), quòd « lætitia est voluntas in eorum consensione quæ volumus; tristitia autem est voluntas in dissensione ab his quæ volumus. » Sed consentire et dissentire sunt contraria. Ergo lætitia et tristitia sunt contraria.

CONCLUSIO. — Delectatio et tristitia ex suis objectis contrariantur invicem.

Respondeo dicendum quòd, sicut Philosophus dicit (Metaph. lib. x, text. 13 et 14), « contrarietas est differentia secundùm formam. » Forma autem seu species passionis et motùs sumitur ex objecto vel termino. Unde cùm objecta delectationis et tristitiæ seu doloris sint contraria, scilicet bonum præsens et malum præsens, sequitur quòd dolor et delectatio sint contraria.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd nihil prohibet unum contrariorum esse causam alterius per accidens. Sic autem tristitia potest esse causa delectationis; uno quidem modo inquantum tristitia de absentia alicujus rei, vel de præsentia contrarii, vehementius quærit id in quo delectetur, sicut sitiens vehementius quærit delectationem potùs, ut remedium contra tristitiam quam patitur; alio modo inquantum ex magno desiderio delectationis alicujus non recusat aliquis tristitias perferre, ut ad illam delectationem perveniat. Et utroque modo luctus præsens ad consolationem futuræ vitæ perducit; quia ex hoc ipso quòd homo luet pro peccatis vel pro dilatione

gloriæ, meretur consolationem æternam. Similiter meretur etiam eam aliquis ex hoc quòd ad ipsam consequendam non refugit labores et angustias propter ipsam sustinere.

Ad *secundum* dicendum, quòd dolor ipse potest esse delectabilis per accidens, inquantum scilicet habet adjunctam admirationem, ut in spectaculis; vel inquantum facit recordationem rei amatæ, et facit percipere amorem ejus, de cuius absentia doletur. Unde, cùm amor sit delectabilis; et dolor, et omnia quæ ex amore consequuntur, inquantum in eis sentitur amor, sunt delectabilia. Et propter hoc etiam dolores in spectaculis possunt esse delectabiles, inquantum in eis sentitur aliquis amor conceptus ad illos qui in spectaculis commemorantur.

Ad *tertium* dicendum, quòd voluntas et ratio supra suos actus reflectuntur, inquantum ipsi actus voluntatis et rationis accipiuntur sub ratione boni vel mali; et hoc modo tristitia potest esse materia delectationis, vel è converso, non per se, sed per accidens, inquantum scilicet utrumque accipitur in ratione boni vel mali.

ARTICULUS IV. — UTRUM OMNIS TRISTITIA OMNI DELECTATIONI CONTRARIETUR.

De his etiam infra, art. 6 corp. fin. et quæst. XXXVIII, art. 4 ad 4, et part. III, quæst. XLVI, art. 8 ad 2, et Sent. IV, dist. 14, quæst. 1, art. 4, quæst. II corp.

Ad quartum sic proceditur. 1. Videtur quòd omnis tristitia omni delectationi contrarietur. Sicut enim albedo et nigredo sunt contrariæ species coloris; ita delectatio et tristitia sunt contrariæ species animæ passionum. Sed albedo et nigredo universaliter sibi opponuntur. Ergo etiam delectatio et tristitia.

2. Præterea, medicinæ per contraria fiunt. Sed quælibet delectatio est medicina contra quamlibet tristitiam, ut patet per Philosophum (Eth. lib. VII. cap. ult.). Ergo quælibet delectatio cuilibet tristitiæ contrariatur.

3. Præterea, contraria sunt quæ se invicem impediunt. Sed quælibet tristitia impedit quamlibet delectationem, ut patet per illud quod dicitur (Ethic. lib. X, cap. 5). Ergo quælibet tristitia cuilibet delectationi contrariatur.

Sed *contra*, contrariorum non est eadem causa. Sed ab eodem habitu procedit quòd aliquis gaudeat de uno, et tristetur de opposito; ex charitate enim contingit *gaudere cum gaudentibus, et flere cum flentibus*, ut dicitur (Rom. XII, 15). Ergo non omnis tristitia omni delectationi contrariatur.

CONCLUSIO. — Tristitia et delectatio secundum suum genus universaliter contrariantur, tristitia quoque et delectatio de eodem secundum speciem similiter contrariæ sunt: nonnunquam verò non contrariæ secundum speciem, sed magis diversæ vel disparatæ dicuntur, si de diversis et disparatis sint: quando verò illa diversa sunt contraria, tunc nullo modo pugnant: quemadmodum gaudere de bono et de malo tritari non opponuntur.

Respondeo dicendum quòd, sicut dicitur (Metaph. lib. X, text. 13 et 14), « contrarietas est differentia secundum formam. » Forma autem est et generalis et specialis; unde contingit esse aliqua contraria secundum formam generis, sicut virtus et vitium, et secundum formam speciei, sicut iustitia et iniustitia. Est autem considerandum quòd quædam specificantur secundum formas absolutas, sicut substantiæ et qualitates; quædam verò specificantur per comparisonem ad aliquid extra, sicut passionem et motus recipiunt speciem ex terminis, sive ex objectis. In his ergo quorum species considerantur secundum formas absolutas, contingit quidem species quæ continentur sub contrariis generibus, non esse contrarias secundum rationem speciei; non tamen contingit quòd habeant aliquam affinitatem vel convenientiam ad invicem. Intemperantia enim et iustitia, quæ sunt in

contrariis generibus, virtute scilicet et vitio, non contrariantur ad invicem secundum rationem propriæ speciei; nec habent aliquam affinitatem vel convenientiam ad invicem. Sed in illis quorum species sumuntur secundum habitudinem ad aliquid extrinsecum, contingit quod species contrariorum generum non solum non sunt contrariæ ad invicem, sed etiam habent quamdam convenientiam et affinitatem; eò quod eodem modo se habere ad contraria contrarietatem inducit, sicut accedere ad album, et accedere ad nigrum, habent rationem contrarietatis; sed contrario modo se habere ad contraria habet rationem similitudinis, sicut recedere ab albo, et accedere ad nigrum; et hoc maximè apparet in contradictione, quæ est principium oppositionis. Nam in affirmatione et negatione ejusdem consistit oppositio, sicut album et non album; in affirmatione autem unius oppositorum, et negatione alterius attenditur convenientia et similitudo; ut si dicam, nigrum et non album. Tristitia autem et delectatio, cum sint passionēs, specificantur ex objectis. Et quidem secundum genus suum contrarietatem habent; nam unum pertinet ad prosecutionem, aliud verò ad fugam, quæ se habent in appetitu sicut affirmatio et negatio in ratione, ut dicitur (Ethic. lib. vi, cap. 2, in princ.). Et ideo tristitia et delectatio quæ sunt de eodem, habent oppositionem ad invicem secundum speciem; tristitia verò et delectatio de diversis (siquidem illa diversa non sunt diversæ opposita, sed disparata), non habent oppositionem ad invicem secundum rationem speciei, sed sunt etiam disparatæ; sicut tristiari de morte amici, et delectari in contemplatione. Si verò illa diversa sunt contraria, tunc delectatio et tristitia non solum non habent contrarietatem secundum rationem speciei, sed etiam habent convenientiam et affinitatem, sicut gaudere de bono, et tristiari de malo.

Ad *primum* ergo dicendum, quod albedo et nigredo non habent speciem ex habitudine ad aliquid exterius, sicut delectatio et tristitia; unde non est eadem ratio.

Ad *secundum* dicendum, quod genus sumitur ex materia, ut patet (Metaph. lib. viii, text. 6): in accidentibus autem loco materiæ est subiectum. Dictum est autem (in corp. art.) quod delectatio et tristitia contrariantur secundum genus; et ideo in qualibet tristitia est contraria dispositio subiecti dispositioni quæ est in qualibet delectatione. Nam in qualibet delectatione appetitus se habet ut acceptans id quod habet; in qualibet autem tristitia se habet ut fugiens: et ideo ex parte subiecti quælibet delectatio est medicina contra quamlibet tristitiam; et quælibet tristitia est impeditiva cujuslibet delectationis, præcipuè tamen quando delectatio tristitiæ contrariatur etiam secundum speciem.

Unde patet solutio ad *tertium*. — Vel aliter dicendum quod, etsi non omnis tristitia contrarietur omni delectationi secundum speciem, tamen quantum ad effectum contrariatur. Nam ex uno confortatur natura animalis, ex alio verò quodammodo molestatur.

ARTICULUS V. — UTRUM DELECTIONI CONTEMPLATIONIS SIT ALIQUA TRISTITIA CONTRARIA (1).

De his etiam 2 2, quæst. ix, art. 4 ad 2, et quæst. clxxx, art. 8 corp. et iii, quæst. xlii, art. 7 ad 4, et Sent. iv, dist. 49, quæst. iii, art. 3, quæst. ii, et Opusc. ii, cap. 168, et Eth. lib. vii, lect. 6.

Ad quintum sic proceditur. 1. Videtur quod delectationi contemplationis sit aliqua tristitia contraria. Dicit enim Apostolus (II. Corinth. vii, 10): *Quæ secundum Deum est tristitia, pœnitentiam in salutem stabilem operatur.*

(1) Contemplatio, per se loquendo, nihil aliud est quam consideratio veri quod est bonum intellectus, ut ait ipse D. Thomas in respons. ad 3.

Sed respicere ad Deum pertinet ad superiorem rationem, cujus est contemplationi vacare, secundum Augustinum (De Trin. lib. xii, cap. 3 et 4). Ergo delectationi contemplationis opponitur tristitia.

2. Præterea, contrariorum contrarii sunt effectus. Si ergo unum contrariorum contemplatum est causa delectationis, aliud erit causa tristitiæ, et sic delectationi contemplationis erit tristitia contraria.

3. Præterea, sicut objectum delectationis est bonum, ita objectum tristitiæ est malum. Sed contemplatio potest habere mali rationem : dicit enim Philosophus (Metaph. lib. xii, text. 51), quod « quædam inconueniens est meditari. » Ergo contemplationis delectationi potest esse contraria tristitia.

4. Præterea, operatio quælibet, secundum quod non est impedita, est causa delectationis, ut dicitur (Ethic. lib. vii, cap. 12 et 13, et lib. x, cap. 4 et 5). Sed operatio contemplationis potest multipliciter impediri, vel ut totaliter non sit, vel ut cum difficultate sit. Ergo in contemplatione potest esse tristitia delectationi contraria.

5. Præterea, carnis afflictio est causa tristitiæ. Sed, sicut dicitur (Eccle. ult., 12), *frequens meditatio carnis est afflictio*. Ergo contemplatio habet tristitiam delectationi contrariam.

Sed *contra* est quod dicitur (Sap. viii, 16) : *Non habet amaritudinem conversatio illius, scilicet sapientiæ, nec tædium convictus ejus, sed lætitiæ et gaudium*. Conversatio autem et convictus sapientiæ est per contemplationem. Ergo nulla tristitia est quæ sit contraria delectationi contemplationis.

CONCLUSIO. — Delectationi quæ de ipsa contemplatione est, nulla tristitia contraria est, nec ei admiscetur nisi per accidens.

Respondeo dicendum quod delectatio contemplationis potest intelligi dupliciter : uno modo ita quod contemplatio sit delectationis causa, et non objectum ; et tunc delectatio non est de ipsa contemplatione, sed de re contemplata. Contingit autem contemplari aliquid nocivum et contristans, sicut et aliquid conveniens et delectans. Unde si sic delectatio contemplationis accipitur, nihil prohibet delectationi contemplationis esse tristitiam contrariam. Alio modo potest dici delectatio contemplationis, quia contemplatio est ejus objectum, et causa, puta cum aliquis delectatur de hoc ipso quod contemplatur ; et sic, ut dicit Gregorius Nyssenus (Nemesius, lib. De nat. hom. cap. 18, parum à princ.), « ei delectationi quæ est secundum contemplationem, non opponitur aliqua tristitia. » Et hoc idem Philosophus dicit (Topic. lib. i, cap. 13, loc. 2 ; et Ethic. lib. x, cap. 3, circ. med.). Sed hoc est intelligendum per se loquendo. Cujus ratio est, quia tristitia per se contrariatur delectationi, quæ est de contrario objecto ; sicut delectationi quæ est de calore, contrariatur tristitia quæ est de frigore. Objecto autem contemplationis nihil est contrarium. Contrariorum enim rationes, secundum quod sunt apprehensæ, non sunt contrariæ ; sed unum contrarium est ratio cognoscendi aliud. Unde delectationi quæ est in contemplando, per se loquendo, non potest esse aliqua tristitia contraria. Sed nec etiam habet tristitiam annexam, sicut corporales delectationes, quæ sunt ut medicinæ quædam contra aliquas molestias ; sicut aliquis delectatur in potu ex hoc quod anxiatur siti, quando autem jam tota sitis est repulsa, etiam cessat delectatio potus. Delectatio enim contemplationis non causatur ex hoc quod excluditur aliqua molestia, sed ex hoc quod est secundum seipsam delectabilis ; non est enim generatio, ut dictum est (quæst. xxxiv, art. 3), sed operatio quædam perfecta. Per accidens

autem admiscetur tristitia delectationi apprehensionis; et hoc dupliciter: uno modo ex parte organi; alio modo ex impedimento apprehensionis. Ex parte quidem organi admiscetur tristitia vel dolor apprehensioni, directè quidem in viribus apprehensivis sensitivæ partis, quæ habent organum corporale; vel ex sensibili, quod est contrarium debitæ complexioni organi (sicut gustus rei amaræ, et olfactus rei foetidæ), vel ex continuitate sensibilis convenientis, quod per assiduitatem facit superexcrecentiam naturalis habitus, ut supra dictum est (quæst. xxxiii, art. 2), et sic redditur apprehensio sensibilis, quæ prius erat delectabilis, tædiosa. Sed hæc duo directè in contemplatione mentis locum non habent, quia mens non habet organum corporale; unde dictum est in auctoritate inducta (in arg. *Sed cont.*), quòd « non habet contemplatio mentis nec amaritudinem, nec tædium. » Sed quia mens humana utitur in contemplando viribus apprehensivis sensitivis, in quarum actibus accidit lassitudo; ideo indirectè admiscetur aliqua afflictio vel dolor contemplationi. Sed neutro modo tristitia contemplationi adjuncta per accidens contrariatur delectationi ejus. Nam tristitia quæ est de impedimento contemplationis non contrariatur delectationi contemplationis, sed magis habet affinitatem et convenientiam cum ipsa, ut ex supra dictis patet (art. præc.). Tristitia verò vel afflictio quæ est de lassitudine corporali, non ad idem genus refertur, unde est penitus disparata. Et sic manifestum est quòd delectationi quæ est de ipsa contemplatione, nulla tristitia contrariatur, nec adjungitur ei aliqua tristitia, nisi per accidens.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd illa tristitia quæ est secundum Deum, non est de ipsa contemplatione mentis, sed est de aliquo quod mens contempletur, scilicet de peccato, quod mens considerat ut contrarium delectationi (2) divinæ.

Ad *secundum* dicendum, quòd ea quæ sunt contraria in rerum natura, secundum quòd sunt in mente, non habent contrarietatem. Non enim rationes contrariorum sunt contrariæ; sed magis unum contrariorum est ratio cognoscendi aliud, propter quod est una scientia contrariorum.

Ad *tertium* dicendum, quòd contemplatio secundum se nunquam habet rationem mali, cum contemplatio nihil aliud sit quàm consideratio veri, quod est bonum intellectus; sed per accidens tantum, inquantum scilicet contemplatio vilioris impedit contemplationem melioris; vel ex parte rei contemplatæ, ad quam inordinatè appetitus afficitur.

Ad *quartum* dicendum, quòd tristitia quæ est de impedimento contemplationis, non contrariatur delectationi contemplationis, sed est ei affinis, ut dictum est (in corp. art.).

Ad *quintum* dicendum, quòd afflictio carnis per accidens et indirectè se habet ad contemplationem mentis, ut dictum est (ibid.).

ARTICULUS VI. — UTRUM MAGIS SIT FUGIENDA TRISTITIA QUAM DELECTATIO APPETENDA (2).

De his etiam 2 2, quæst. cxxxviii, art. 4 corp. et Sent. iii, dist. 27, quæst. i, art. 3 ad 5, et iv, dist. 49, quæst. iii, art. 5, quæst. iii.

Ad sextum sic proceditur. 1. Videtur quòd magis sit fugienda tristitia quàm delectatio appetenda. Dicit enim Augustinus (Quæst. lib. lxxxiii,

(4) Ita cod. Alcan., edit. Rom. et Nicolai. Garcia et edit. Patav., *dilectioni*.

2. Hujus questionis sensus est, ait Sylvius, an tristitia et objectivum contristans, magis moveat ad fugam quàm delectatio et delectabile

moveat ad sui appetitionem et prosecutionem; ac per consequens an appetitus fortius moveatur ad malum fugiendum quàm ad bonum appetendum.

quæst. 36, parum à princ.): «Nemo est qui non magis dolorem fugiat quàm appetat voluptatem. » Illud autem in quo communiter omnia consentiunt, videtur esse naturale. Ergo naturale est et conveniens quòd plus tristitia fugiatur quàm delectatio appetatur.

2. Præterea, actio contrarii facit ad velocitatem et intensionem motûs; aqua enim calida citius et fortius congelatur, ut dicit Philosophus (lib. 1 Meteor. cap. 12). Sed fuga tristitiæ est ex contrarietate contristantis; appetitus autem delectationis non est ex aliqua contrarietate contristantis, sed magis procedit ex convenientia delectantis. Ergo major est fuga tristitiæ quàm appetitus delectationis.

3. Præterea, quantò aliquis secundum rationem fortiori passioni repugnat, tantò laudabilior est et virtuosior; quia « virtus est circa difficile et bonum, » ut dicitur (Ethic. lib. II, cap. 3, circ. fin.). Sed fortis, qui resistit motui quo fugitur dolor, est virtuosior quàm temperatus, qui resistit motui quo appetitur delectatio; dicit enim Philosophus (Rhet. lib. I, cap. 4, ante med.), quòd « fortes et iusti maximè honorantur. » Ergo vehementior est motus quo fugitur tristitia, quàm motus quo appetitur delectatio.

Sed *contra*, « bonum est fortius quàm malum, » ut patet per Dionysium (De div. nom. cap. 4, part. 4, à med. lect. 21 et 22). Sed delectatio est appetibilis propter bonum, quod est ejus objectum; fuga autem tristitiæ est propter malum. Ergo fortior est appetitus delectationis quàm fuga tristitiæ.

CONCLUSIO. — Quia delectatio integra et perfecta esse potest, tristitia autem semper est secundum partem, manifestum est majorem esse naturaliter delectationis appetitum, quàm tristitiæ fugam; etsi per accidens contingat aliquem magis tristitiam fugere, quàm delectationem appetere.

Respondeo dicendum quòd per se loquendo appetitus delectationis est fortior quàm fuga tristitiæ. Cujus ratio est, quia causa delectationis est conveniens bonum; causa autem doloris sive tristitiæ est aliquod malum repugnans. Contingit autem aliquod bonum esse conveniens absque omni dissonantia; non autem potest esse aliquod malum totaliter absque omni convenientia repugnans: unde delectatio potest esse integra et perfecta; tristitia autem est semper secundum partem. Unde naturaliter major est appetitus delectationis quàm fuga tristitiæ. Alia verò ratio est, quia bonum, quod est objectum delectationis, per seipsum appetitur; malum autem, quod est objectum tristitiæ, est fugiendum, inquantum est privatio boni; quod autem est per se potius est illo quod est per accidens. Cujus etiam signum apparet in motibus naturalibus. Nam omnis motus naturalis intensior est in fine, cum appropinquat ad terminum suæ naturæ convenientem, quàm in principio, cum recedit à termino suæ naturæ non convenienti; quasi natura magis tendat in id quod est sibi conveniens, quàm fugiat id quod est sibi repugnans. Unde et inclinatio appetitivæ virtutis, per se loquendo, vehementius tendit in delectationem quàm fugiat tristitiam. Sed per accidens contingit quòd tristitiam aliquis magis fugiat quàm delectationem appetat; et hoc tripliciter: primò quidem ex parte apprehensionis: quia, ut Augustinus dicit (De Trinit. lib. x, circ. fin. lib.), « amor magis sentitur cum eum prodit indigentia (1): » ex indigentia autem amati procedit tristitia, quæ est ex amissione alicujus boni amati, vel ex incurso alicujus mali contrarii; delectatio autem non habet indigentiam boni amati, sed quiescit in eo jam adepto. Cum igitur amor sit causa delectationis et

(1) Nam res amata quando semper est præsens facit ut ipsius indigentiam tunc non sentiat

amans, ac proinde minus etiam ejus amorem sentiat.

tristitiæ, tantò magis fugitur tristitia, quantò magis sentitur amor, ex eo quòd contrariatur amanti. Secundò ex parte causæ contristantis vel dolo-rem inferentis, quæ repugnat bono magis amato quàm sit bonum illud in quo delectamur: magis enim amamus consistentiam corporis naturalem quàm delectationem cibi; et ideo timore doloris qui provenit ex flagellis vel aliis hujusmodi quæ contrariantur bonæ consistentiæ corporis, dimittimus delectationem ciborum vel aliorum hujusmodi. Tertiò ex parte effectus, scilicet inquantum tristitia impedit non unam tantum delectationem, sed omnes.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd illud quod Augustinus dicit quòd « dolor magis fugitur quàm voluptas appetatur, » est verum per accidens, et non per se; et hoc patet ex eo quod subdit: « Quandoquidem etiam videmus immanissimas bestias à maximis voluptatibus abstinere dolorum metu, » quia contrariantur vitæ, quæ maximè amatur.

Ad *secundum* dicendum, quòd aliter est in motu qui est ab interiori, et aliter in motu qui est ab exteriori. Motus enim qui est ab interiori, magis tendit in id quod est conveniens, quàm recedat à contrario, sicut supra dictum est (in corp. art.), de motu naturali; sed motus qui est ab extrinseco, intenditur ex ipsa contrarietate; quia unumquodque suo modo nititur ad resistendum contrario, sicut ad conservationem sui ipsius; unde motus violentus intenditur in principio, et remittitur in fine. Motus autem appetitivæ partis est ab intrinseco, cum sit ab anima ad res; et ideo, per se loquendo, magis appetitur delectatio quàm fugiatur tristitia. Sed motus sensitivæ partis (1) est ab exteriori, quasi à rebus ad animam; unde magis sentitur quod est magis contrarium. Et sic etiam per accidens, inquantum sensus requiritur ad delectationem et tristitiam, magis fugitur tristitia quàm delectatio appetatur.

Ad *tertium* dicendum, quòd fortis non laudatur ex eo quòd secundum rationem non vincitur à dolore vel tristitia quacumque, sed ab ea quæ consistit in periculis mortis; quæ quidem tristitia magis fugitur quàm appetatur delectatio ciborum vel venereorum, circa quam est temperantia; sicut vita magis amatur quàm cibus vel coitus. Sed temperatus magis laudatur ex hoc quòd non prosequitur delectationes tactus, quàm ex hoc quòd non fugit tristitias contrarias, ut patet (Eth. lib. III, cap. 11).

ARTICULUS VII. — UTRUM DOLOR EXTERIOR SIT MAJOR QUAM INTERIOR.

De his etiam infra, quæst. XXXVII, art. 1 ad 5

Ad septimum sic proceditur. 1. Videtur quòd dolor corporis exterior sit major quàm dolor cordis interior. Dolor enim corporis exterior (2) causatur ex causa repugnante bonæ consistentiæ corporis, in qua est vita (3); dolor autem interior causatur ex aliqua imaginatione mali. Cum ergo vita magis ametur quàm imaginatum bonum, videtur secundum prædicta quòd dolor exterior sit major quàm dolor interior.

2. Præterea, res magis movet quàm rei similitudo. Sed dolor exterior provenit ex reali conjunctione alicujus contrarii; dolor autem interior ex similitudine contrarii apprehensa. Ergo major est dolor exterior quàm dolor interior.

3. Præterea, causa ex effectu cognoscitur. Sed dolor exterior habet fortiores effectus; facilius enim homo moritur propter dolores exteriores quàm

(1) Id est per sensum cognoscentis.

2. Ita cod. Alcan. et edit. Patav. 1712. Nicolai cum edit. Patav. 1698: *Dolor enim ex-*

terior. Edit. Rom. aliæque: *Dolor enim cordis exterior.*

(3) Radicaliter ut in eo quod vitam fovet et conservat.

propter dolorem interiorem. Ergo exterior dolor est major et magis fugitur quàm dolor interior.

Sed *contra* est quod dicitur (Eccli. xxv, 17) : *Omnis plaga tristitia cordis est, et omnis malitia nequitia mulieris*. Ergo, sicut nequitia mulieris alias nequitias superat, ut ibi intenditur, ita tristitia cordis omnem plagam exterioriorem excedit.

CONCLUSIO. — Cùm dolores exteriores voluntariè à quibusdam suscipiantur ut interiores evitentur, signum est interiorem dolorem esse exteriori majorem.

Respondeo dicendum quòd dolor exterior et interior in uno conveniunt, et in duobus differunt. Conveniunt quidem in hoc quòd uterque est motus appetitivæ virtutis, ut supra dictum est (art. 1 hujus quæst.); sed differunt secundum illa duo quæ ad tristitiam et delectationem requiruntur, scilicet secundum causam, quæ est bonum vel malum conjunctum, et secundum apprehensionem. Causa enim doloris exterioris est malum conjunctum, quod repugnat corpori; causa autem interioris doloris est malum conjunctum, quod repugnat appetitui. Dolor etiam exterior sequitur apprehensionem sensûs, et specialiter tactûs; dolor autem interior sequitur apprehensionem interiorem, vel imaginationis scilicet, vel etiam rationis. Si ergo comparetur causa interioris doloris ad causam exterioris, una per se pertinet ad appetitum, cujus est uterque dolor, alia verò per aliud. Nam dolor interior est ex hoc quòd aliquid repugnat ipsi appetitui; exterior autem dolor ex eo quòd repugnat appetitui, quia repugnat corpori. Semper autem quod est per se, prius est eo quod est per aliud. Unde ex parte ista dolor interior præeminet dolori exteriori. Similiter etiam ex parte apprehensionis : nam apprehensio rationis et imaginationis altior est quàm apprehensio sensûs tactûs. Unde, simpliciter et per se loquendo, dolor interior potior est quàm dolor exterior. Cujus signum est quòd etiam dolores exteriores aliquis voluntariè suscipit, ut evitet interiorem; et in quantum non repugnat dolor exterior interiori appetitui fit quodammodo delectabilis et jucundus interiori gaudio. Quandoque tamen dolor exterior est cum interiori dolore, et tunc dolor augetur; non solum enim interior est major quàm exterior, sed etiam universalior. Quidquid enim est repugnans corpori, potest esse repugnans interiori appetitui; et quidquid apprehenditur sensu, potest apprehendi imaginatione et ratione; sed non convertitur. Et ideo signanter in auctoritate adducta (in arg. *Sed contra*) dicitur : « *Omnis plaga tristitia cordis est,* » quia etiam dolores exteriorum plagarum sub interiori cordis tristitia comprehenduntur.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd dolor interior potest etiam esse de his quæ contrariantur vitæ; et sic comparatio doloris interioris ad exteriorem non est accipienda secundum diversa mala, quæ sunt causa doloris, sed secundum diversam comparisonem hujus causæ doloris ad appetitum (1).

Ad *secundum* dicendum, quòd tristitia interior non procedit ex similitudine rei apprehensa sicut ex causa. Non enim homo tristatur interius de ipsa similitudine apprehensa, sed de re cujus est similitudo; quæ quidem res tantò perfectius apprehenditur per aliquam similitudinem, quantò similitudo est magis immaterialis et abstracta. Et ideo dolor interior, per se loquendo, est major, tanquam de majori malo (2) existens, propter hoc quòd interiori apprehensione magis cognoscitur malum.

(1) Puta vel quia secundum se directè repugnans est appetitui; vel quia indirectè appetitui et directè corpori, ut in corpore articuli explicatum est.

(2) Formaliter, non materialiter; quia uterque dolor idem pro materia malum habere potest, sed interior ut apprehensum, exterior sicut inflictum, etc.

Ad *tertium* dicendum, quòd immutationes corporales magis causantur ex dolore exteriori; tum quia causa doloris exterioris est corrumpens conjunctum corporaliter, quod exigit apprehensio tactus (1); tum etiam quia sensus exterior est magis corporalis quàm sensus interior, sicut et appetitus sensitivus quàm intellectivus. Et propter hoc, ut supra dictum est (quæst. xxxi, art. 4), ex motu appetitus sensitivi magis corpus immutatur (2), et similiter ex dolore exteriori magis quàm ex dolore interiori.

ARTICULUS VIII. — UTRUM SINT TANTUM QUATUOR SPECIES TRISTITIÆ.

De his etiam infra, quæst. xli, art. 4 ad 1, et 2 2, quæst. xxxv, art. 4 ad 5, et Sent. iii, dist. 26, quæst. ii, art. 5 corp. fin. et De ver. quæst. xxvi, art. 4 ad 6.

Ad octavum sic proceditur. 1. Videtur quòd Damascenus (Orth. fid. lib. ii, cap. 13) inconvenienter quatuor tristitiæ species assignet; quæ sunt *acedia*, *achos* (3), vel anxietas secundum Gregorium Nyssenum (seu Nemes. lib. De nat. hom. cap. 19), misericordia et invidia. Tristitia enim delectationi opponitur. Sed delectationis non assignantur aliquæ species. Ergo nec tristitiæ species debent assignari.

2. Præterea, poenitentia est quædam species tristitiæ; similiter etiam *nemesis* et *zelus*, ut dicit Philosophus (Rhetor. lib. ii, cap. 9 et 11), quæ quidem sub his speciebus non comprehenduntur. Ergo insufficiens est ejus prædicta divisio.

3. Præterea, omnis divisio debet esse per opposita. Sed prædicta non habent oppositionem ad invicem: nam secundum Gregorium Nyssenum (loc. sup. cit.), « *acedia* est tristitia vocem amputans; anxietas verò est tristitia aggravans; invidia verò est tristitia in alienis bonis; misericordia autem est tristitia in alienis malis. » Contingit autem aliquem tristari et de alienis malis, et de alienis bonis, et simul cum hoc interiùs aggravari, et exteriùs vocem amittere. Ergo prædicta divisio non est conveniens.

Sed *contra* est auctoritas utriusque, scilicet Gregorii Nysseni et Damasceni (locis sup. cit.).

CONCLUSIO. — Quatuor sunt tristitiæ species, *acedia*, anxietas, misericordia, atque invidia.

Respondeo dicendum quòd ad rationem speciei pertinet quòd se habeat ex additione ad genus. Sed generi potest aliquid addi dupliciter: uno modo quod per se ad ipsum pertinet, et virtute continetur in ipso, sicut rationale additur animali; et talis additio facit veras species alicujus generis, ut per Philosophum patet (Metaph. lib. vii, text. 13, et lib. viii, text. 10). Aliud verò (4) additur generi quasi aliquid extraneum à ratione ipsius, sicut si album animali addatur, vel aliquid hujusmodi; et talis additio non facit veras species generis, secundum quòd communiter loquimur de generibus et speciebus. Interdum tamen dicitur aliquid esse species alicujus generis propter hoc quòd habet aliquid extraneum, ad quod applicatur generis ratio; sicut carbo et flamma dicuntur esse species ignis, propter applicationem naturæ ignis ad materiam alienam. Et simili modo loquendi dicuntur astrologia et perspectiva species mathematicæ, inquantum principia mathematica applicantur ad materiam naturalem. Et hoc modo lo-

(1) Ut nimirum doloris causa corrumpat illud quod conjunctum est corporaliter; vel referendo ad conjunctum corporaliter vel ad corrumpat, etc.

(2) Materialiter et mediâtè vel quasi per accidentis; non per se immediâtè, formaliter.

(3) Juxta Nemesium Gregorii Nysseni latinum interpretem *ἄχος* est *ægritudo vocis usum adi-*

mens. Nicolai sustulit ea verba secundum Gregorium Nyssenum, quia gratuita, ut ipse dicit.

(4) Ita cod. Alcan. cui adhærent edit. Rom. et Patav. 1698, mutantes tantum *aliud* in *aliquid*. Theologi, Nicolai et edit. Patav. 1712: *Alio modo aliquid additur*.

quendi assignantur hic species tristitiæ per applicationem rationis tristitiæ ad aliquid extraneum; quod quidem extraneum accipi potest vel ex parte causæ objecti (1), vel ex parte effectûs. Proprium enim objectum tristitiæ est proprium malum; unde extraneum objectum tristitiæ accipi potest vel secundum alterum tantum, quia scilicet est malum, sed non proprium; et sic est misericordia, quæ est tristitia de alieno malo, inquantum tamen æstimatur ut proprium; vel quantum ad utrumque, quia neque est de proprio neque de malo, sed de bono alieno; inquantum tamen bonum alienum æstimatur ut proprium malum, et sic est invidia. Proprius autem effectus tristitiæ consistit in quadam fuga appetitûs; unde extraneum circa effectum tristitiæ potest accipi quantum ad alterum tantum, quia scilicet tollitur fuga; et sic est anxietas, quæ sic aggravat animum, ut non appareat aliquod refugium, unde alio nomine dicitur angustia. Si verò intantum procedat talis aggravatio, ut etiam exteriora membra immobiliter ab opere, quod pertinet ad acediam, sic erit extraneum quantum ad utrumque, quia nec est fuga, nec est in appetitu. Ideo autem specialiter acedia dicitur vocem amputare, quia vox inter omnes exteriores motus magis exprimit interiorem conceptum et affectum, non solum in hominibus, sed etiam in aliis animalibus, ut dicitur (Polit. lib. 1, cap. 2, circ. med.).

Ad primum ergo dicendum, quòd delectatio causatur ex bono, quod uno modo dicitur; et ideo delectationis non assignantur tot species, sicut tristitiæ, quæ causatur ex malo, quod multifariam contingit, ut dicit Dionysius (De div. nom. cap. 4, part. 4, à med. lect. 22).

Ad secundum dicendum, quòd poenitentia est de malo proprio, quod per se est objectum tristitiæ, unde non pertinet ad has species: zelus verò et *nemesis* sub invidia continentur (2), ut infra patebit (2 2, quæst. xxxvi, art. 2).

Ad tertium dicendum, quòd divisio ista non sumitur secundum oppositiones specierum, sed secundum diversitatem extraneorum, ad quæ trahitur ratio tristitiæ, ut dictum est (in corp. art.).

QUÆSTIO XXXVI.

DE CAUSIS TRISTITIÆ SEU DOLORIS, IN QUATUOR ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de causis tristitiæ; et circa hoc quærentur quatuor: 1º Utrum causa doloris sit bonum amissum vel magis malum conjunctum. — 2º Utrum concupiscentia sit causa doloris. — 3º Utrum appetitus unitatis sit causa doloris. — 4º Utrum potestas cui resisti non potest, sit causa doloris.

ARTICULUS I. — UTRUM CAUSA DOLORIS SIT BONUM AMISSUM VEL MALUM CONJUNCTUM.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quòd bonum amissum sit magis causa doloris quàm malum conjunctum. Dicit enim Augustinus (lib. De octo Quæstionibus Dulcitii, quæst. 1, à med.), dolorem esse de amissione bonorum temporalium. Eadem ergo ratione quilibet dolor ex amissione alicujus boni contingit.

2. Præterea, supra dictum est (quæst. præc. art. 4), quòd dolor, qui de-

(1) Ita codd. et editi antiqui, quod Madalena exponit, *causæ, scilicet objecti*. Theologi et editi recentiores, *causæ et objecti*.

2º Tristitia, inquantum bonum alienum nobis deesse permolestè ferimus, ac dolemus, dicitur *zelus*; inquantum dolemus inesse bonum alicui

quem eo prorsus esse indignum arbitramur, dicitur *nemesis*, seu indignatio. Licet hi modi tristitiæ semper conjuncti sint cum quadam invidia, tamen solus modus quo dolemus de alieno bono inquantum est diminutivum gloriæ propriæ, pertinet propriè ad invidiam.

lectioni contrariatur, est de eodem de quo est delectatio. Sed delectatio est de bono, sicut supra dictum est (ibid.). Ergo dolor est principaliter de amissione boni.

3. Præterea, secundum Augustinum (De civ. Dei, lib. xiv, cap. 7 et 9), amor est causa tristitiæ, sicut et aliarum affectionum animæ. Sed objectum amoris est bonum. Ergo dolor vel tristitia magis respicit bonum amissum quam malum conjunctum.

Sed *contra* est quod Damascenus dicit (Orth. fid. lib. II, cap. 12) quod « expectatum malum timorem constituit, præsens verò tristitiam. »

CONCLUSIO. — Sicut delectatio prius respicit bonum adeptum, ut proprium objectum, ita magis tristitiæ causa est malum conjunctum, quam bonum amissum.

Respondeo dicendum quod si hoc modo se haberent privationes in apprehensione animæ, sicut se habent in ipsis rebus, ista quæstio nullius momenti esse videretur. « Malum enim, ut habitum est (part. I, quæst. XLVIII, art. 1), « est privatio boni. » Privatio autem in rerum natura nihil est aliud quam carentia oppositi habitus. Secundum hoc ergo idem esset tritari de bono amisso, et de malo habito. Sed tristitia est motus appetitus apprehensionem sequentis; in apprehensione autem ipsa privatio habet rationem cujusdam entis, unde dicitur ens rationis; et sic malum, cum sit privatio, se habet per modum contrarii. Et ideo quantum ad motum appetitivum differt, utrum respiciat principaliter malum conjunctum vel bonum amissum. Et quia motus appetitus animalis hoc modo se habet in operibus animæ, sicut motus naturalis in rebus naturalibus, ex consideratione naturalium motuum veritas accipi potest. Si enim accipiamus in motibus naturalibus accessum et recessum, accessus per se respicit id quod est conveniens naturæ, recessus autem per se respicit id quod est contrarium; sicut grave per se recedit à loco superiori, accedit autem naturaliter ad locum inferiorem. Sed si accipiamus causam utriusque motus, scilicet gravitatem, ipsa gravitas per prius inclinatur ad locum deorsum quam trahatur à loco sursum, à quo recedit, ut deorsum tendat. Sic igitur, cum tristitia in motibus appetitivis se habeat per modum fugæ vel recessus, delectatio autem per modum prosecutionis vel accessus; sicut delectatio per prius respicit bonum adeptum quasi proprium objectum, ita tristitia respicit malum conjunctum; sed causa delectationis et tristitiæ, scilicet amor, per prius respicit bonum quam malum. Sic ergo eo modo quo objectum est causa passionis, magis propriè est causa tristitiæ vel doloris malum conjunctum quam bonum amissum.

Ad *primum* ergo dicendum, quod ipsa amissio boni apprehenditur sub ratione mali, sicut et amissio mali apprehenditur sub ratione boni; et ideo Augustinus dicit dolorem provenire ex amissione temporalium bonorum.

Ad *secundum* dicendum, quod delectatio et dolor ei contrarius respiciunt idem, sed sub contraria ratione. Nam si delectatio est de præsentia alius, tristitia est de absentia ejusdem. In uno autem contrariorum includitur privatio alterius, ut patet (Metaph. lib. X, text. 15). Et inde est quod tristitia, quæ est de contrario, est quodammodo de eodem sub contraria ratione.

Ad *tertium* dicendum, quod quando ex una causa proveniunt multi motus, non oportet quod omnes principaliter respiciant illud quod principaliter respicit causa, sed primus tantum; unusquisque autem aliorum principaliter respicit illud quod est ei conveniens secundum propriam rationem.

ARTICULUS II. — UTRUM CONUPISCENTIA SIT CAUSA DOLORIS.

De his etiam infra, art. 4 corp.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quòd concupiscentia non sit causa doloris seu tristitiæ. Tristitia enim per se respicit malum (1), ut dictum est (art. præc.). Concupiscentia autem est motus quidam appetitûs in bonum; motus autem qui est in unum contrarium, non est causa motûs qui respicit aliud contrarium. Ergo concupiscentia non est causa doloris.

2. Præterea, dolor, secundum Damascenum (Orth. fid. lib. II, cap. 12, in fin.), est de præsentî, concupiscentia autem est de futuro (2). Ergo concupiscentia non est causa doloris.

3. Præterea, id quod per se est delectabile, non est causa doloris. Sed concupiscentia est secundum seipsam delectabilis, ut Philosophus dicit (Rhet. lib. I, cap. 11, circ. princ.). Ergo concupiscentia non est causa doloris seu tristitiæ.

Sed contra est quòd Augustinus dicit (Enchirid. cap. 24) : « Subintran-
tibus ignorantia agendarum rerum et concupiscentiâ noxiarum, comites
subinferuntur error et dolor. » Sed ignorantia est causa erroris. Ergo con-
cupiscentia est causa doloris.

CONCLUSIO. — Concupiscentia secundum propriam rationem aliquando doloris
est causa, inquantum de retardatione boni concupiti, vel ejus totali ablatione trista-
mur : universalis autem causa doloris esse non potest.

Respondeo dicendum quòd tristitia est motus quidam appetitûs animalis. Motus autem appetitivus habet, sicut dictum est (art. præc.), similitudinem appetitûs naturalis. Cujus duplex causa assignari potest : una per modum finis; alia sicut unde est principium motûs : sicut descensionis corporis gravis causa, sicut finis, est locus deorsum; principium autem motûs est inclinatio naturalis, quæ est ex gravitate. Causa autem motûs appetitivi per modum finis est ejus objectum; et sic supra dictum est (art. præc.), quòd causa doloris seu tristitiæ est malum conjunctum. Causa autem sicut unde est principium talis motûs, est interior inclinatio appetitûs; qui quidem per prius inclinatur ad bonum, et ex consequenti ad repudiandum malum contrarium. Et ideo hujusmodi motûs appetitivi primum principium est amor, qui est prima inclinatio appetitûs ad bonum consequendum; secundum autem principium est odium, quod est inclinatio prima appetitûs ad malum fugiendum. Sed quia concupiscentia vel cupiditas est primus effectus amoris, quo maximè delectamur, ut supra dictum est (quæst. xxxii, art. 6), ideo frequenter Augustinus cupiditatem vel concupiscentiam pro amore ponit, ut supra dictum est (quæst. xxx, art. 2 ad 2, et loco August. ibi cit.), et hoc modo concupiscentiam dicit esse universalem causam doloris. Sed ipsa concupiscentia secundum propriam rationem considerata est interdum causa doloris. Omne enim quod impedit motum ne perveniat ad terminum, est contrarium motui; illud autem quod est contrarium motui appetitûs est contristans; et sic per consequens concupiscentia fit causa tristitiæ, inquantum de retardatione boni concupiti, vel totali ablatione tristamur. Universalis autem causa doloris esse non potest, quia magis dolemus de subtractione bonorum præsentium, in quibus jam delectamur, quàm futurorum quæ concupiscimus.

(1) Contrario respectu quàm quo concupiscentia respicit bonum. Nam tristitia respicit malum ut fugiat; concupiscentia bonum ut appetat.

(2) Imaginato vel reali; non enim semper id quod concupiscitur futurum est, sed ut concu-

piscatur apprehenditur ut futurum, vel saltem possibile futurum : dolor autem vel tristitia est de malo præsentî realiter, nisi apud insanos qui de malis à se imaginatis dolent vel tristitiam concipiunt ac si re ipsa eos afficerent.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd inclinatio appetitùs ad bonum consequendum est causa inclinationis appetitùs ad malum fugiendum, sicut dictum est (in corp. art.), et ex hoc contingit quòd motus appetitùs qui respiciunt bonum, ponuntur causa motuum appetitùs qui respiciunt malum.

Ad *secundum* dicendum, quòd illud quod concupiscitur, etsi realiter sit futurum, est tamen quodammodo præsens, inquantum speratur. Vel potest dici quòd, licèt bonum concupitum sit futurum, tamen impedimentum præsentialiter apponitur, quod dolorem causat.

Ad *tertium* dicendum, quòd concupiscentia est delectabilis, quamdiu manet spes adipiscendi quod concupiscitur; sed, subtractâ spe per impedimentum appositum, concupiscentia dolorem causat.

ARTICULUS III. — UTRUM APPETITUS UNITATIS SIT CAUSA DOLORIS.

De his etiam Sent. III, dist. 45, quæst. II, art. 5 quæst. I corp.

Ad *tertium* sic proceditur. 1. Videtur quòd appetitus unitatis non sit causa doloris. Dicit enim Philosophus (Ethic. lib. x, cap. 3, in med.), quòd « hæc opinio quæ posuit repletionem esse causam delectationis, et incisionem causam tristitiæ, videtur esse facta ex delectationibus et tristitiis quæ sunt circa cibum. » Sed non omnis delectatio vel tristitia est huiusmodi. Ergo appetitus unitatis non est causa universalis doloris; cùm repletio ad unitatem pertineat, incisio verò multitudinem inducat.

2. Præterea, quælibet separatio unitati opponitur. Si ergo dolor causaretur ex appetitu unitatis, nulla separatio esset delectabilis; quod patet esse falsum in separatione omnium superfluatorum.

3. Præterea, eâdem ratione appetimus conjunctionem boni et remotiorem mali. Sed sicut conjunctio pertinet ad unitatem, cùm sit unio quædam, ita separatio est contraria unitati. Ergo appetitus unitatis non magis debet poni causa doloris quàm appetitus separationis.

Sed *contra* est quòd Augustinus dicit (De lib. arbitr. lib. III, cap. 23, à med.), quòd « ex dolore quem bestiæ sentiunt, satis apparet in regendis animandisque suis corporibus, quàm sint animæ appetentes unitatis. Quid enim est aliud dolor nisi quidam sensus divisionis vel corruptionis impatiens? »

CONCLUSIO. — Sicut concupiscentia vel cupiditas boni, est causa doloris: ita amor vel appetitus unitatis, ejusdem est causa.

Respondeo dicendum quòd eo modo quo concupiscentia vel cupiditas boni est causa doloris, etiam appetitus unitatis vel amor causa doloris ponendus est. Bonum enim uniuscujusque rei in quadam unitate consistit, prout scilicet unaquæque res habet in se unita illa ex quibus consistit ejus perfectio; unde et Platonicus posuerunt unum (1) esse principium, sicut et bonum. Unde naturaliter unumquodque appetit unitatem, sicut et bonitatem. Et propter hoc sicut amor vel appetitus boni est causa doloris, ita etiam amor vel appetitus unitatis.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd non omnis unio perficit rationem boni, sed solùm illa à qua dependet esse perfectum rei. Et propter hoc etiam non cujuslibet appetitus unitatis est causa doloris vel tristitiæ, ut quidam opinabantur; quorum opinionem ibi Philosophus excludit per hoc quòd quædam repletiones non sunt delectabiles, sicut repleti cibis non delectantur in ciborum sumptione. Talis enim repletio sive unio magis repugnaret

(1) Non adjectivè quasi principium duntaxat unum posuisse intelligantur, sed substantivè accipiendo illud unum, quia id quod est unum.

vel unitatem ipsam pro principio posuerunt, sicut etiam id quod est bonum, vel unitatem ipsam.

ad perfectum esse, quàm ipsum constitueret. Unde dolor non causatur ex appetitu cujuslibet unitatis, sed ejus in qua consistit perfectio naturæ.

Ad *secundum* dicendum, quòd separatio potest esse delectabilis, vel inquantum removetur illud quod est contrarium perfectioni rei, vel inquantum separatio habet aliquam unionem adjunctam, putà sensibilis ad sensum.

Ad *tertium* dicendum, quòd separatio nocivorum et corrumpentium appetitur, inquantum tollunt debitam unitatem; unde appetitus hujusmodi separationis non est prima causa doloris, sed magis appetitus unitatis.

ARTICULUS IV. — UTRUM POTESTAS CUI NON POTEST RESISTI, SIT CAUSA DOLORIS.

Ad quartum sic proceditur. 1. Videtur quòd potestas major non debet poni causa doloris. Quod enim est in potestate agentis, nondum est præsens, sed futurum. Dolor autem est de malo præsenti. Ergo potestas major non est causa doloris.

2. Præterea, nocumentum illatum est causa doloris. Sed nocumentum potest inferri etiam à potestate minore. Ergo potestas major non debet poni causa doloris.

3. Præterea, causæ appetitivorum motuum sunt interiores inclinationes animæ. Potestas autem major est aliquid exterius. Ergo non debet poni causa doloris.

Sed *contra* est quod Augustinus dicit (lib. De nat. boni, cap. 20, non procul à princ.): « In animo dolorem facit voluntas resistens potestati majori, in corpore dolorem facit sensus resistens corpori potentiori. »

CONCLUSIO. — Major potestas, cui resisti non potest, est doloris causa, dum mali corruptivi conjunctionem facit.

Respondeo dicendum quòd, sicut supra dictum est (art. 1 hujus quæst.), malum conjunctum est causa doloris vel tristitiæ per modum objecti (1). Id ergo quod est causa conjunctionis mali, debet poni causa doloris vel tristitiæ. Manifestum est autem hoc esse contra inclinationem appetitûs, ut malo præsentialiter inhæreat. Quod autem est contra inclinationem alicujus, nunquam advenit ei nisi per actionem alicujus fortioris; et ideo potestas major ponitur esse causa doloris ab Augustino. Sed sciendum est quòd si potestas fortior intantum invalescat quòd mutet contrariam inclinationem in inclinationem propriam, jam non erit aliqua repugnantia vel violentia; sicut quando agens fortius, corrumpendo corpus grave, aufert ei inclinationem quâ tendit deorsum; et tunc ferri sursum non est ei violentum, sed naturale. Sic igitur si aliqua potestas major intantum invalescat, quòd auferat inclinationem voluntatis vel appetitûs sensitivi, ex ea non sequitur dolor vel tristitia; sed tunc solum sequitur quando remanet inclinatio appetitûs in contrarium. Et inde est quòd Augustinus dicit (loc. cit. in arg. *Sed cont.*), quòd « voluntas resistens potestati fortiori causat dolorem; » si enim non resisteret, sed cederet consentiendo, non sequeretur dolor, sed delectatio.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd major potestas dolorem causat non secundum quòd est agens in potentia, sed secundum quòd est agens actu, dum scilicet facit conjunctionem mali corruptivi.

Ad *secundum* dicendum, quòd nihil prohibet aliquam potestatem quæ non est major simpliciter, esse majorem quantum ad aliquid; et secundum hoc

(1) Quatenus nempe apprehenditur ab anima quasi contristans; quia quantumcumque conjunctum esset vel afficeret corpus, nisi pariter afficeret animam vel apprehenderetur sub ra-

tione mali et afflictivi tristitiam hoc ipso non causaret. Hinc lætitia martyrum in mediis tormentis quibus cruciabatur corpus.

aliquod nocumentum inferre potest. Si autem nullo modo major esset, nullo modo posset nocere; unde non posset causam doloris inferre.

Ad *tertium* dicendum, quòd exteriora agentia possunt esse causa motuum appetitivorum, inquantum causant præsentiam objecti; et hoc modo potestas major ponitur causa doloris.

QUÆSTIO XXXVII.

DE EFFECTIBUS DOLORIS VEL TRISTITIÆ, IN QUATUOR AR'ICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de effectibus doloris vel tristitiæ; et circa hoc quaeruntur quatuor: 1° Utrum dolor auferat facultatem addiscendi. — 2° Utrum aggravatio animi sit effectus tristitiæ vel doloris. — 3° Utrum tristitia vel dolor debilitet omnem operationem. — 4° Utrum tristitia noceat corpori magis quàm aliæ passiones animæ.

ARTICULUS I. — UTRUM DOLOR AUFERAT FACULTATEM ADDISCENDI.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quòd dolor non auferat facultatem addiscendi. Dicitur enim (Isai. xxvi, 9): *Cum feceris judicia tua in terra, justitiam discent omnes habitatores orbis*; et infra (16): *In tribulatione murmuris doctrina tua eis*. Sed ex judiciis Dei et tribulatione sequitur dolor seu tristitia in cordibus hominum. Ergo dolor vel tristitia non tollit, sed magis auget facultatem addiscendi.

2. Præterea (Isai. xxviii, 9) dicitur: *Quem docebit scientiam, et quem intelligere faciet auditum? Ablactatos à lacte, avulsos ab uberibus*, id est à delectationibus. Sed dolor et tristitia maximè tollunt delectationes; imedit enim tristitia omnem delectationem, ut dicitur (Ethic. lib. vii, cap. 5), et (Eccli. xi, 29) dicitur, quòd *malitia unius horæ oblivionem facit luxuriæ maximæ*. Ergo dolor non tollit, sed magis præbet facultatem addiscendi.

3. Præterea, tristitia interior præeminet dolori exteriori, ut supra dictum est (quæst. xxxv, art. 7). Sed simul cum tristitia potest homo addiscere. Ergo multò magis simul cum dolore corporali.

Sed *contra* est quod Augustinus dicit (Soliloq. lib. i, cap. 12, circ. med.): Quanquam acerrimo dolore dentium his diebus torquerer, non quidem sinebar animo volvere nisi ea quæ jam fortè didiceram; à discendo autem penitus impediabar, ad quod mihi totà intentione animi opus erat.

CONCLUSIO. — Dolor intensus, quoniam animi intentionem ad se trahit, non modò diminuit, verùm sæpe numero aufert omnem addiscendi voluntatem et facultatem.

Respondeo dicendum quòd, quia omnes potentiae animæ in una essentia animæ radicanter, necesse est quòd quando intentio animæ vehementer trahitur ad operationem unius potentiae, retrahatur ab operatione alterius. Unius enim animæ non potest esse nisi una intentio: et propter hoc si aliquid ad se trahat totam intentionem animæ, vel magnam partem ipsius, non compatitur secum aliquid aliud quod magnam attentionem requirai. Manifestum est autem quòd dolor sensibilis maximè trahit ad se intentionem animæ, quia naturaliter unumquodque totà intentione tendit ad repellendum contrarium, sicut etiam in rebus naturalibus apparet. Similiter etiam manifestum est quòd ad addiscedum aliquid de novo requiritur studium, et conatus cum magna intentione, ut patet per illud quod dicitur (Prov. ii, 4): *Si quæsieris sapientiam quasi pecuniam, et sicut thesauros effoderis eam, tunc intelliges disciplinam*. Et ideo si sit dolor intensus, impeditur homo ne tunc aliquid addiscere possit; et tantum potest intendi quòd nec etiam instante dolore potest homo aliquid considerare etiam quod prius scivit. In hoc tamen attenditur diversitas secundum diversitatem

amoris, quem homo habet ad addiscendum vel considerandum ; quia quantò major fuerit, magis retinet intentionem animi, ne omnino feratur ad dolorem.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd tristitia moderata, quæ excludit evagationem animi, potest conferre ad disciplinam suscipiendam, et præcipuè eorum per quæ homo sperat se posse à tristitia liberari ; et hoc modo « in tribulatione murmuris » homines doctrinam Dei magis recipiunt.

Ad *secundum* dicendum, quòd tam delectatio quàm dolor, inquantum ad se trahunt animæ intentionem, impediunt considerationem rationis ; unde (Ethic. lib. VII, cap. 11, non procul à fin.) dicitur, quòd impossibile est in ipsa delectatione venereorum aliquid intelligere. Sed tamen magis trahit ad se intentionem animæ dolor quàm delectatio ; sicut etiam videmus in rebus naturalibus quòd actio corporis naturalis magis intenditur in contrarium, sicut aqua calefacta magis patitur à frigido, ut fortius congeletur. Si ergo dolor seu tristitia fuerit moderata, per accidens potest conferre ad addiscendum inquantum aufert superabundantiam delectationum ; sed per se impedit, et si intendatur, totaliter aufert.

Ad *tertium* dicendum, quòd dolor exterior accidit ex læsione corporali ; et ita magis habet transmutationem corporalem adjunctam quàm dolor interior ; qui tamen est major secundum illud quod est formale in dolore, quod est ex parte animæ. Et ideo dolor corporalis magis impedit contemplationem, quæ requirit omnimodam quietem, quàm dolor interior ; et tamen etiam dolor interior, si multum intendatur, ita trahit intentionem, ut non possit homo de novo aliquid addiscere. Unde et Gregorius propter tristitiam intermisit Ezechielis expositionem (ut patet ex ejusd. hom. XXII in Ezech. circ. fin.).

ARTICULUS II. — UTRUM AGGRAVATIO ANIMI SIT EFFECTUS TRISTITIÆ VEL DOLORIS.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quòd aggravatio animi non sit effectus tristitiæ. Dicit enim Apostolus (II. Cor. VII, 11) : *Ecce hoc ipsum contristari vos secundum Deum, quantum in vobis operatur sollicitudinem, sed defensionem, sed indignationem*, etc. Sed sollicitudo et indignatio ad quamdam erectionem animi pertinent, quæ aggravationi opponitur. Non ergo aggravatio est effectus tristitiæ.

2. Præterea, tristitia delectationi opponitur. Sed effectus delectationis est dilatatio ; cui non opponitur aggravatio, sed constrictio. Ergo effectus tristitiæ non debet poni aggravatio.

3. Præterea, ad tristitiam pertinet absorbere, ut patet per illud quod Apostolus dicit (II. Cor. II, 7) : *Ne fortè abundantiori tristitiâ absorbeatur qui est ejusmodi*. Sed quod aggravatur non absorbetur, quinimo sub aliquo pondere deprimitur ; quod autem absorbetur, intra absorbens includitur. Ergo aggravatio non debet poni effectus tristitiæ.

Sed *contra* est quod Gregorius Nyssenus (Nemesius, lib. De nat. hom. cap. 19) et Damascenus (Orth. fid. lib. II, cap. 13) ponunt tristitiam aggravantem.

CONCLUSIO. — Tristitia cùm ex malo præsentis contingat, maximè animum aggravat, et quandoque animi et corporis motus impedit.

Respondeo dicendum quòd effectus passionum animæ quandoque metaphoricè nominantur secundum similitudinem sensibilibus corporum, eò quòd motus appetitus animalis sunt similes inclinationibus appetitus naturalis. Et per hunc modum fervor attribuitur amori, dilatatio delectationi, et aggravatio tristitiæ. Dicitur enim homo aggravari ex eo quòd aliquo pondere impeditur à proprio motu. Manifestum autem est ex prædictis

(quæst. xxxvi, art. 1), quòd tristitia contingit ex aliquo malo præsentì; quòd quidem ex hoc ipso quòd repugnat motui voluntatis aggravat animum, inquantum impedit ipsum ne fruatur eo quòd vult. Et si quidem non sit tanta vis mali contristantis ut auferat spem evadendi, licet animus aggravetur quantum ad hoc quòd in præsentì non potitur eo quòd vult, remanet tamen motus ad repellendum nocivum contristans. Si verò superexcrescat vis mali intantum ut spem evasionis excludat, tunc simpliciter impeditur etiam interior motus animi angustiatì, ut neque hàc, neque illàc divertere valeat; et quandoque etiam impeditur exterior motus corporis, ita quòd remaneat homo stupidus in seipso.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd illa erectio animi provenit ex tristitia quæ est secundum Deum, propter spem adjunctam de remissione peccati.

Ad *secundum* dicendum, quòd, quantum ad motum appetitivum pertinet, ad idem refertur constrictio et aggravatio. Ex hoc enim quòd aggravatur animus, ut ad exteriora liberè progredi non possit, ad seipsum retrahitur, quasi in seipso constrictus.

Ad *tertium* dicendum, quòd tristitia absorbere hominem dicitur, quando sic totaliter vis contristantis mali afficit animum, ut omnem spem evasionis excludat; et sic etiam eodem modo aggravat et absorbet; quædam enim se consequuntur in his quæ metaphoricè dicuntur, quæ sibi repugnare videntur, si secundum proprietatem accipiantur.

ARTICULUS III. — UTRUM TRISTITIA, VEL DOLOR DEBILITET OMNEM OPERATIONEM.

De his etiam infra, quæst. xxxix, art. 3 ad 5, et quæst. lxx, art. 3 ad 2.

Ad tertium sic proceditur. 1. Videtur quòd tristitia non impediat omnem operationem. Sollicitudo enim ex tristitia causatur, ut patet per auctoritatem Apostoli inductam (art. præc. arg. 1). Sed sollicitudo adjuvat ad bene operandum; unde Apostolus dicit (II. Timoth. ii, 15): *Sollicitè cura teipsum exhibere.... operarium inconfusibilem*. Ergo tristitia non impedit operationem, sed magis adjuvat ad bene operandum.

2. Præterea, «tristitia causat in multis concupiscentiam,» ut dicitur (Eth. lib. vii, cap. ult.), ut explicat D. Thom. (lect. 14). Sed concupiscentia facit ad intensionem operationis. Ergo et tristitia.

3. Præterea, sicut quædam operationes propriæ sunt gaudentium, ita etiam quædam operationes conveniunt his qui contristantur, sicut lugere. Sed unumquodque augetur ex sibi convenienti. Ergo aliquæ operationes non impediuntur, sed meliorantur propter tristitiam.

Sed *contra* est quod Philosophus dicit (Ethic. lib. x, cap. 4), quòd «delectatio perficit operationem, et è converso tristitia impedit.»

CONCLUSIO. — Operatio si conferatur ad tristitiam ut objectum, maxime ex ea impeditur; si verò comparetur ad illam ut effectus, magis augetur et perficitur.

Respondeo dicendum quòd, sicut jam dictum est (art. præc.), tristitia quandoque non ita aggravat vel absorbet animum, ut omnem motum interiorem et exteriorem excludat; sed aliqui motus quandoque ex ipsa tristitia causantur. Sic ergo operatio ad tristitiam dupliciter potest comparari: uno modo, sicut ad id de quo est tristitia, et sic tristitia quamlibet operationem impedit. Nunquam enim illud quod cum tristitia facimus, ita bene facimus sicut illud quod facimus cum delectatione vel sine tristitia. Cujus ratio est quia voluntas est causa operationis humanæ; unde quando operatio est de qua aliquis contristatur, necesse est quòd actio debilitetur. Alio modo comparatur operatio ad tristitiam sicut ad principium et ad causam, et sic necesse est quòd operatio talis ex tristitia augeatur; sicut quòd aliquis magis tristatur de re aliqua, tantò magis conatur ad expellendam tris-

titiam, dummodo remaneat spes expellendi; alioquin nullus motus vel operatio ex tristitia causaretur.

Et per hoc patet responsio ad objecta.

ARTICULUS IV. — UTRUM TRISTITIA MAGIS NOCEAT CORPORI QUAM ALIÆ ANIMÆ PASSIONES.

De his etiam infra, quæst. xli, art. 4 corp. et Sent. iv, dist. quæst. ii, art. 3, quæst. ii corp.

Ad quartum sic proceditur. 1. Videtur quòd tristitia non inferat maximè corpori nocumentum. Tristitia enim habet esse spirituale in anima. Sed ea quæ habent tantum esse spirituale, non causant transmutationem corporalem; sicut patet de intensionibus colorum quæ sunt in aere, à quibus nullum corpus coloratur. Ergo tristitia non facit aliquod corporale nocumentum.

2. Præterea, si tristitia facit aliquod corporale nocumentum, hoc non est nisi inquantum habet corporalem transmutationem adjunctam. Sed corporalis transmutatio invenitur in omnibus animæ passionibus, ut supra dictum est (quæst. xii, art. 2 ad 3). Ergo non magis tristitia quàm aliæ animæ passiones corpori nocet.

3. Præterea, Philosophus dicit (Ethic. lib. vii, cap. 3, circ. med.), quòd « iræ et concupiscentiæ quibusdam insanias faciunt; » quod videtur esse maximum nocumentum, cum ratio sit excellentissimum eorum quæ sunt in homine. Desperatio etiam videtur esse magis nociva quàm tristitia, cum sit causa tristitiæ. Ergo tristitia non magis nocet corpori quàm aliæ animæ passiones.

Sed *contra* est quod dicitur (Prov. xvii, 22): *Animus gaudens ætatem floridam facit, spiritus tristis exsiccat ossa*; et (Prov. xxv, 20): *Sicut tineæ vestimento, et vermis ligno, ita tristitia viri nocet corpori*; et (Eccli. xxxviii, 19): *A tristitia festinat mors*.

CONCLUSIO. — Tristitia magis corpori nocet quàm aliæ animi passiones, cum vitalem cordis motum impediat.

Respondeo dicendum quòd tristitia inter omnes animæ passiones magis corpori nocet. Cujus ratio est quia tristitia repugnat humanæ vitæ quantum ad speciem motus sui, et non solum quantum ad mensuram, sed quantitatem, sicut aliæ animæ passiones. Consistit enim humana vita in quadam motione, quæ à corde in cætera membra diffunditur; quæ quidem motio convenit naturæ humanæ secundum aliquam determinatam mensuram. Si ergo ista motio procedat ultra mensuram debitam, repugnabit humanæ vitæ secundum quantitatis mensuram, non autem secundum similitudinem speciei; si autem impediatur processus hujus motionis, repugnabit vitæ secundum suam speciem. Est autem attendendum in omnibus animæ passionibus, quòd transmutatio corporalis (1), quæ est in eis materialis, est conformis et proportionata motui appetitus, qui est formalis, sicut in omnibus materia proportionatur formæ. Illæ ergo animæ passiones quæ important motum appetitus ad prosequendum aliquid, non repugnant vitali motioni secundum speciem, sed possunt repugnare secundum quantitatem, ut amor, gaudium, desiderium, et hujusmodi. Et ideo ista secundum speciem suam juvant naturam corporis; sed propter excessum possunt nocere. Passiones autem quæ important motum appetitus cum fuga vel retractione quadam, repugnant vitali motioni, non solum secundum quantitatem, sed etiam secundum speciem motus, et ideo simpliciter nocent; sicut timor, et desperatio, et præ omnibus tristitia, quæ aggravat animum ex malo præsentis, cujus est fortior impressio quàm futuri.

(1) Al., corporis.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd quia anima naturaliter movet corpus, spiritualis motus animæ naturaliter est causa transmutationis corporalis. Nec est simile de spiritualibus intentionibus, quæ non habent naturaliter ordinem movendi alia corpora, quæ non sunt nata moveri ab anima.

Ad *secundum* dicendum, quòd aliæ passionēs habent transmutationem corporalem conformem secundum suam speciem motioni vitali; sed tristitia contrariam, ut supra dictum est (in corp. art.).

Ad *tertium* dicendum, quòd ex leviori causa impeditur usus rationis quam corrumpatur vita; cum videamus multas ægrotudines usum rationis tollere, quæ nondum adimunt vitam. Et tamen timor et ira maximè nocuum corpusculum afferunt ex permixtione tristitiæ propter absentiam ejus quod cupitur. Ipsa etiam tristitia quandoque rationem aufert, sicut patet in his qui propter dolorem in melancholiam, vel in maniam incidunt.

QUÆSTIO XXXVIII.

DE REMEDIIS TRISTITIÆ SEU DOLORIS, IN QUINQUE ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de remediis doloris, seu tristitiæ; et circa hoc quaeruntur quinque: 1° Utrum dolor vel tristitia mitigetur per quamlibet delectationem. — 2° Utrum mitigetur per fletum. — 3° Utrum per compassionem amicorum. — 4° Utrum per contemplationem veritatis. — 5° Utrum per somnum et balnea.

ARTICULUS I. — UTRUM DOLOR VEL TRISTITIA MITIGETUR PER QUAMLIBET DELECTATIONEM.

De his etiam supra, quæst. xxxv, art. 4 ad 2 et 3, et infra, art. 4 corp. et art. 5, per totum, et quæst. xlviii, art. 1, et part. iii, quæst. xlvi, art. 8 ad 2, et I. Cor. vii.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quòd non quælibet delectatio mitiget quemlibet dolorem, seu tristitiam. Non enim delectatio tristitiam mitigat, nisi inquantum ei contrariatur; medicinæ enim fiunt per contraria, ut dicitur (Ethic. lib. ii, cap. 3). Sed non quælibet delectatio contrariatur cuiuslibet tristitiæ, ut supra dictum est (quæst. xxxv, art. 4). Ergo non quælibet delectatio mitigat quamlibet tristitiam.

2. Præterea, illud quod causat tristitiam, non mitigat tristitiam. Sed aliquæ delectationes causant tristitiam, quia, ut dicitur (Ethic. lib. ix, cap. 4, circ. fin.), « malus tristatur, quoniam delectatus est. » Non ergo omnis delectatio mitigat tristitiam.

3. Præterea, Augustinus dicit (Confess. lib. iv, cap. 7, in fin.), quòd ipse fugit de patria, in qua conversari solitus erat cum amico suo jam mortuo; « minùs enim eum quærebant oculi ejus, ubi eum videre non solebant. » Ex quo accipi potest, quòd illa in quibus nobis amici mortui vel absentes communicaverunt, efficiuntur nobis de eorum morte vel absentia dolentibus onerosa. Sed maximè communicaverunt nobis in delectationibus. Ergo ipsæ delectationes efficiuntur nobis dolentibus onerosæ. Non ergo quælibet delectatio mitigat quamlibet tristitiam.

Sed *contra* est quod Philosophus dicit (Ethic. lib. vii, cap. ult.), quòd « expellit delectatio tristitiam, et quæ contraria, et quæ contingens (1), si sit fortis. »

CONCLUSIO. — Quoniam omnis delectatio omni tristitiæ aliquo modo, nempe secundum genus, contrariatur; idcirco quælibet tristitia per quamlibet delectationem mitigari et imminui potest.

Respondeo dicendum quòd, sicut ex prædictis patet (quæst. xxxiii, art. 1),

(1) Nicolai addit intra parentheses: *id est, quælibet*.

delectatio est quædam quies appetitûs in bono convenienti, tristitia autem est ex eo quod repugnat appetitui. Unde sic se habet delectatio ad tristitiam in motibus appetitivis, sicut se habet in corporibus quies ad fatigationem, quæ accidit ex aliqua transmutatione innaturali; nam et ipsa tristitia fatigationem quamdam seu ægritudinẽ appetitivæ virtutis importat. Sicut igitur quælibet quies corporis remedium affert contra quamlibet fatigationem ex quacumque causa innaturali provenientem; ita quælibet delectatio remedium affert ad mitigandam quamlibet tristitiam, ex quocumque procedat.

Ad *primum* ergo dicendum, quodd, licet non omnis delectatio contrarietur omni tristitiæ secundum speciem, contrariatur tamen secundum genus (1), ut supra dictum est (quæst. xxxv, art. 4 ad 2); et ideo ex parte dispositionis subjecti quælibet tristitia per quamlibet delectationem mitigari potest.

Ad *secundum* dicendum, quodd delectationes malorum non causant tristitiam in presenti, sed in futuro (2), inquantum scilicet mali poenitent de malis de quibus lætitiã habuerunt; et huic tristitiæ subvenitur per contrarias delectationes.

Ad *tertium* dicendum, quodd quando sunt duæ causæ ad contrarios motus inclinantes, utraque alteram impedit; et tamen illa finaliter vincit quæ fortior est et diuturnior. In eo autem qui tristatur de his in quibus simul cum amico mortuo vel absente delectari consuevit, duæ causæ in contrarium inducentes inveniuntur. Nam mors vel absentia amici recogitata inclinat ad dolorem; bonum autem præsens inclinat ad delectationem; unde utrumque per alterum minuitur. Sed tamen quia fortius movet sensus præsentis quàm memoria præteriti, et amor sui ipsius quàm amor alterius diuturnius manet, inde est quodd finaliter delectatio tristitiã expellit. Unde post pauca subdit idem Augustinus (Conf. lib. iv, cap. 8, in princ.), quodd « pristinis generibus delectationum cedebat dolor ejus. »

ARTICULUS II. — UTRUM DOLOR VEL TRISTITIA MITIGETUR PER FLETUM.

Ad secundum sic proceditur. 1. Videtur quodd fletus non mitiget tristitiã. Nullus enim effectus diminuit suam causam. Sed fletus vel gemitus est effectus tristitiæ. Ergo non minuit tristitiã.

2. Præterea, sicut fletus vel gemitus est effectus tristitiæ, ita risus est effectus lætitiæ. Sed risus non minuit lætitiã. Ergo fletus non mitigat tristitiã.

3. Præterea, in fletu repræsentatur nobis malum contristans. Sed imaginatio rei contristantis auget tristitiã, sicut imaginatio rei delectantis auget lætitiã. Ergo videtur quodd fletus non mitiget tristitiã.

Sed *contra* est quodd Augustinus dicit (Conf. lib. iv, cap. 4, in fin. et cap. 7, parum ante med.), quodd quando dolebat de morte amici, « in solis gemitibus et lacrymis erat ei aliquantula requies. »

CONCLUSIO. — Quia per fletum et gemitum animi intentio, quæ est circa malum, ad exteriora diffunditur, fletus quoque et gemitus dolorem et tristitiã naturaliter minuunt.

Respondeo dicendum quodd lacrymæ et gemitus naturaliter mitigant tristitiã; et hoc duplici ratione: primò quidem quia omne nocivum interiùs clausum magis affligit, quia magis multiplicatur intentio animæ circa ipsum; sed quando ad exteriora diffunditur, tunc animæ intentio ad exte-

(1) Puta cum ex genere suo ad fugam tristitiã, delectatio verò ad prosecutionem pertineat.

(2) Ut sit sensus quodd non eodem illo tempore quo delectantur simul doleant vel tristentur,

sed postquam priùs delectati sunt, sicut et verba ipsa ex Philosopho sumpta insinuant et ex adjunctis patet.

rora quodammodo disgregatur, et sic interior dolor minuitur. Et propter hoc, quando homines qui sunt in tristitiis, exterius suam tristitiam manifestant vel fletu, aut gemitu, vel etiam verbo, mitigatur tristitia. Secundò, quia semper operatio conveniens homini secundum dispositionem in qua est, sibi est delectabilis; fletus autem et gemitus sunt quædam operationes convenientes tristato vel dolenti; et ideo efficiuntur eis delectabiles. Cum igitur omnis delectatio aliquantulum mitiget tristitiam vel dolorem, ut dictum est (art. præc.), sequitur quòd per planctum et gemitum tristitia mitigetur.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd ipsa habitudo causæ ad effectum contrariatur habitudini contristantis ad contristatum. Nam omnis effectus est conveniens suæ causæ (1), et per consequens est ei delectabilis. Contristans autem contrariatur contristato; et ideo effectus tristitiæ habet contrariam habitudinem ad contristatum (2), quàm contristans ad ipsum; et propter hoc mitigatur tristitia per effectum tristitiæ ratione contrarietatis prædictæ.

Ad *secundum* dicendum, quòd habitudo effectus ad causam est similis habitudini delectantis ad delectatum, quia utrobique convenientia invenitur. Omne autem simile auget suum simile; et ideo per risum et alios effectus lætitiæ augetur lætitia, nisi fortè per accidens propter excessum.

Ad *tertium* dicendum, quòd imaginatio rei contristantis, quantum est de se, nata est augere tristitiam; sed ex hoc ipso quòd homo imaginatur quòd facit illud quod convenit sibi secundum talem statum, consurgit inde quædam delectatio (3). Et eadem ratione si alicui subrepat risus in statu in quo videtur sibi esse lugendum, ex hoc ipso dolet, tanquam faciat id quod non convenit, ut Tullius dicit (De Quæstionibus Tuscul. lib. III, à med.).

ARTICULUS III. — UTRUM DOLOR ET TRISTITIA MITIGENTUR PER COMPASSIONEM AMICORUM.

De his etiam Job, II, fin. et cap. 16, et Rom. XII, lect. 5.

Ad *tertium* sic proceditur. 1. Videtur quòd dolor amici compatiens non mitiget tristitiam. Contrariorum enim contrarii sunt effectus. Sed, sicut Augustinus dicit (Confess. lib. VIII, cap. 4, parum à princ.), « quando cum multis gaudetur, in singulis uberius est gaudium, quia fervefaciunt se, et inflammantur ex alterutro. » Ergo, pari ratione, quando multi simul tristantur, videtur quòd sit major tristitia.

2. Præterea, hoc requirit amicitia, ut amoris vicem quis rependat, ut Augustinus dicit (Confess. lib. IV, ex cap. 8 et 9). Sed amicus condolens dolet de dolore amici dolentis. Ergo ipse dolor amici condolentis est amico prius dolenti de proprio malo causa alterius doloris; et sic, duplicato dolore, videtur tristitia crescere.

3. Præterea, omne malum amici est contristans, sicut et malum proprium; nam amicus est alter ipse. Sed dolor est quoddam malum. Ergo dolor amici condolentis auget tristitiam amico cui condolet.

Sed *contra* est quod Philosophus dicit (Ethic. lib. IX, cap. 11, ante med.), quòd « in tristitiis amicus condolens consolatur. »

CONCLUSIO. — Quoniam ex hoc quod ab amicis nobis compatiuntur, delectationem capimus; idcirco per compassionem amicorum, naturaliter dolor et tristitia minuuntur.

(1) Seu convenientiam quamdam habet cum causa sua, vel conformis est conditioni causæ suæ.

(2) Ita cod. Alcan. Alii codd. cum editis, *magis ad contristatum*.

(3) Propter causam notatam paulò antè, quia ex convenientia delectatio causatur, etc.

Respondeo dicendum quòd naturaliter amicus condolens in tristitiis est consolativus. Cujus duplicem rationem tangit Philosophus (Ethic. lib. ix, ibid.). Quarum prima est, quia, cum ad tristitiam pertineat aggravare, habet rationem cujusdam oneris, à quo aliquis aggravatus alleviari conatur. Cum ergo aliquis videt de sua tristitia alios contristatos, fit ei quasi quædam imaginatio quòd illud onus alii cum ipso ferant, quasi conantes ad ipsum ab onere alleviandum : et ideo levius fert tristitiæ onus, sicut etiam in portandis oneribus corporalibus contingit. Secunda ratio et melior est, quia per hoc quòd amici contristantur ei, percipit se ab eis amari ; quod est delectabile, ut supra dictum est (quæst. xxxii, art. 5). Unde, cum omnis delectatio mitiget tristitiam, sicut supra dictum est (art. 1 hujus quæst.), sequitur quòd amicus condolens tristitiam mitiget.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd in utroque amicitia manifestatur, scilicet et quòd congaudet gaudenti, et quòd condolet dolenti ; et ideo utrumque ratione causæ redditur delectabile.

Ad *secundum* dicendum, quòd ipse dolor amici secundum se contristaret ; sed consideratio causæ ejus, quæ est amor, magis delectat.

Et per hoc patet responsio ad *tertium*.

ARTICULUS IV. — UTRUM PER CONTEMPLATIONEM VERITATIS DOLOR ET TRISTITIA MITIGENTUR.

Ad quantum sic proceditur. 1. Videtur quòd contemplatio veritatis non mitiget dolorem. Dicitur enim (Eccle. i, 18) : *Qui addit scientiam, addit et dolorem*. Sed scientia ad contemplationem veritatis pertinet. Non ergo contemplatio veritatis mitigat dolorem.

2. Præterea, contemplatio veritatis ad intellectum speculativum pertinet. Sed intellectus speculativus non movet, ut dicitur (De anima, lib. iii, text. 58). Cum igitur gaudium et dolor sint quidam motus animi, videtur quòd contemplatio veritatis nihil faciat ad mitigationem doloris.

3. Præterea, remedium ægritudinis apponendum est ubi est ægritudo. Sed contemplatio veritatis est in intellectu. Non ergo mitigat dolorem corporalem, qui est in sensu.

Sed *contra* est quod Augustinus dicit (Soliloq. lib. i, cap. 12, à med.) : « Videbatur mihi, si se ille mentibus nostris veritatis fulgor aperiret, aut non me sensurum fuisse illum dolorem, aut certè pro nihilo toleraturum. »

CONCLUSIO. — Cum in veritatis contemplatione maxima consistat delectatio, per veritatis contemplationem tristitiam et dolorem mitigari necessarium est.

Respondeo dicendum quòd, sicut supra dictum est (quæst. xxxi, art. 5), in contemplatione veritatis maxima delectatio consistit. Omnis autem delectatio dolorem mitigat, ut supra dictum est (art. præc. et art. 1 hujus quæst.), et ideo contemplatio veritatis mitigat tristitiam vel dolorem ; et tantò magis, quantò perfectiùs aliquis est amator sapientiæ. Et ideo homines ex contemplatione divinorum, et futuræ beatitudinis, in tribulationibus gaudent, secundum illud (Jacobi i, 2) : *Omne gaudium existimate, fratres mei, cum in tentationes varias incideritis* ; et, quod est amplius, etiam inter corporis cruciatus hujusmodi gaudium invenitur ; sicut Tiburtius martyr, cum nudatis plantis super arduas prunas incederet, dixit : « Videtur mihi quòd super roseos flores incedam in nomine Jesu Christi. »

Ad *primum* ergo dicendum, quòd « qui addit scientiam, addit dolorem, » vel propter difficultatem et defectum inveniendæ veritatis, vel propter hoc quòd per scientiam homo cognoscit multa quæ voluntati contrariantur. Et

sic ex parte rerum cognitarum scientia dolorem causat; ex parte autem contemplationis veritatis, delectationem.

Ad *secundum* dicendum, quod intellectus speculativus non movet animum ex parte rei speculatae (1); movet tamen animum ex parte ipsius contemplationis, quæ est quoddam bonum hominis, et naturaliter delectabilis.

Ad *tertium* dicendum, quod in viribus animæ fit redundantia à superiori ad inferius; et secundum hoc delectatio contemplationis, quæ est in superiori parte, redundat ad mitigandum etiam dolorem, qui est in sensu.

ARTICULUS V. — UTRUM DOLOR ET TRISTITIA MITIGENTUR PER SOMNUM ET BALNEA.

Ad quintum sic proceditur. 1. Videtur quod somnus et balneum non mitigent tristitiam. Tristitia enim in anima consistit. Sed somnus et balneum ad corpus pertinent. Non ergo aliquid faciunt ad mitigationem tristitiæ.

2. Præterea, idem effectus non videtur causari ex contrariis causis. Sed hujusmodi, cum sint corporalia, repugnant contemplationi veritatis, quæ est causa mitigationis tristitiæ, ut dictum est (art. præc.). Non ergo per hujusmodi tristitia mitigatur.

3. Præterea, tristitia et dolor, secundum quod pertinent ad corpus, in quadam transmutatione cordis consistunt. Sed hujusmodi remedia magis videntur pertinere ad exteriores sensus et membra, quam ad interiorem cordis dispositionem. Non ergo per hujusmodi tristitia mitigatur.

Sed *contra* est quod Augustinus dicit (Conf. lib. ix, cap. 12, sub fin.): « Audieram balnei nomen inde dictum, quod anxietatem pellat ex animo; » et infra (ibid.): « Dormivi et evigilavi, et non parvâ ex parte mitigatum inveni dolorem meum. » Et inducit quod in hymno Ambrosii dicitur, quod

Quies artus solutos
Reddit laboris usui,
Mentesque fessas allevat,
Luctusque solvit anxios.

CONCLUSIO. — Cum somnus et balnea restaurent et reforment corporalem naturam in debitum statum vitalis motionis, necessarium est ea quoque tristitiam mitigare et minuere.

Respondeo dicendum quod, sicut supra dictum est (quæst. xxxvii, art. 4), tristitia secundum suam speciem repugnat vitali moti corporis, et ideo illa quæ reformant naturam corporalem in debitum statum vitalis motionis, repugnant tristitiæ, et ipsam mitigant. Per hoc etiam quod hujusmodi remediis reducitur natura ad debitum statum, causatur ex his delectatio; hoc enim est quod delectationem facit, ut supra dictum est (quæst. xxxi, art. 4). Unde, cum omnis delectatio tristitiam mitiget, per hujusmodi remedia corporalia tristitia mitigatur.

Ad *primum* ergo dicendum, quod ipsa debita corporis dispositio, inquantum sentitur, delectationem causat, et per consequens tristitiam mitigat.

Ad *secundum* dicendum, quod delectationum una aliam impedit, ut supra dictum est (quæst. xxxi, art. 8), et tamen omnis delectatio tristitiam mitigat. Unde non est inconveniens quod ex causis se invicem impediens tristitia mitigetur.

Ad *tertium* dicendum, quod omnis bona dispositio corporis redundat quodammodo ad cor sicut ad principium et finem corporalium motionum,

1. Id est, ut apprehendit rem solum speculative, nihil dicens de appetibilitate, sed movet

animum inquantum contemplatio apprehenditur ut quoddam bonum appetibile et delectabile.

ut dicitur in lib. De causa motûs animalium (seu De comm. animal. mot. cap. 11, sub fin.).

QUÆSTIO XXXIX.

DE BONITATE ET MALITIA TRISTITIÆ SEU DOLORIS, IN QUATUOR ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de bonitate et malitia doloris vel tristitiæ; et circa hoc quærentur quatuor : 1° Utrûm omnis tristitia sit malum. — 2° Utrûm possit esse bonum honestum. — 3° Utrûm possit esse bonum utile. — 4° Utrûm dolor corporis sit summum malum.

ARTICULUS I. — UTRUM OMNIS TRISTITIA SIT MALA.

De his etiam infra, quæst. LIX, art. 3, et part. III, quæst. xv, art. 5 et 6, et Sent. III, dist. 45, quæst. II, art. 2, quæst. I ad 5, et art. 5, quæst. II corp. fin. et IV, dist. 49, quæst. III, art. 4, quæst. II.

Ad primum sic proceditur. 1. Videtur quod omnis tristitia sit mala. Dicit enim Gregorius Nyssenus (Nemes. lib. De nat. hom. cap. 19, in princ.) « Omnis tristitia malum est sui ipsius naturâ. » Sed quod naturaliter est malum, semper et ubique est malum. Ergo omnis tristitia est mala.

2. Præterea, illud quod omnes fugiunt, etiam virtuosus, est malum. Sed tristitiam omnes fugiunt, etiam virtuosus, quia, ut dicitur (Ethic. lib. VII, cap. 11), « etsi prudens non intendat delectari, tamen intendit non tristiari. » Ergo tristitia est malum.

3. Præterea, sicut malum corporale est objectum et causa doloris corporalis, ita malum spirituale est objectum et causa tristitiæ spiritualis. Sed omnis dolor corporalis est malum corporis. Ergo omnis tristitia spiritualis est malum animæ.

Sed *contra*, tristitia de malo contrariatur delectationi de malo. Sed delectatio de malo est bona, unde in detestationem quorundam dicitur (Prov. II, 14), quod *lætantur, cum malè fecerint*. Ergo tristitia de malo est bona.

CONCLUSIO. — Quamvis tristitia omnis secundum se mala sit, inquantum impedit quietem appetitûs in bono; attamen bona est tristitia, quâ quis de malo tristatur opere.

Respondeo dicendum quod aliquid esse bonum vel malum potest dici dupliciter : uno modo simpliciter et secundum se; et sic omnis tristitia est quoddam malum; hoc enim ipsum quod est appetitum hominis anxari de malo præsentis, rationem mali habet; impeditur enim per hoc quies appetitûs in bono. Alio modo dicitur aliquid bonum vel malum ex suppositione alterius, sicut verecundia dicitur esse bonum ex suppositione alicujus turpis commissi, ut dicitur (Ethic. lib. IV, cap. ult.). Sic igitur, supposito aliquo contristabili vel doloroso, ad bonitatem pertinet quod aliquis de malo præsentis tristetur vel doleat. Quod enim non tristaretur vel non doleret, non posset esse nisi quia vel non sentiret, vel quia non reputaret sibi repugnans; et utrumque istorum est malum manifestè. Et ideo ad bonitatem pertinet ut, suppositâ præsentia mali, sequatur tristitia vel dolor. Et hoc est quod Augustinus dicit (Super Gen. ad litt. lib. VIII, cap. 14, circ. med.) : « Adhuc est bonum quod dolet amissum bonum; nam nisi aliquid bonum remansisset in natura, nullius (1) boni amissi dolor esset in pœna. » Sed quia sermones morales sunt in singularibus, quorum sunt operationes, illud quod est ex suppositione bonum, debet bonum judicari; sicut quod

(1) Vel potius *nullus*, ut in textu originali S. Augustini, sic construendo : *nullus dolor amissi boni*.

est ex suppositione voluntarium, judicatur voluntarium, ut dicitur (Eth. lib. in, cap. 1), et supra habitum est (quæst. vi, art. 6).

Ad *primum* ergo dicendum, quòd Gregorius Nyssenus loquitur de tristitia ex parte mali tristantis, non autem ex parte sentientis et repudiantis malum; et ex hac etiam parte omnes fugiunt tristitiam, inquantum fugiunt malum, sed sensum et refutationem mali non fugiunt. Et sic dicendum etiam est de dolore corporali; nam sensus et recusatio mali corporalis attestatur naturæ bonæ.

Unde patet responsio ad *secundum* et ad *tertium*.

ARTICULUS II. — UTRUM TRISTITIA POSSIT ESSE BONUM HONESTUM.

De his etiam part. III, quæst. xv, art. 6 ad 2 et 5, et quæst. xlvi, art. 6 ad 2.

Ad *secundum* sic proceditur. 1. Videtur quòd tristitia non habeat rationem boni honesti. Quod enim ad inferos deducit, contrariatur honesto. Sed, sicut dicit Augustinus (Super Gen. ad litt. lib. xii, cap. 33, circa fin.), « Jacob hoc timuisse videtur, ne nimia tristitia sic perturbaretur, ut non ad requiem beatorum iret, sed ad inferos peccatorum. » Ergo tristitia non habet rationem boni honesti.

2. Præterea, bonum honestum habet rationem laudabilis et meritorii. Sed tristitia diminuit rationem laudis et meriti; dicit enim Apostolus (II. Cor. ix, 7) : *Unusquisque, prout destinavit in corde suo, non ex tristitia aut ex necessitate*. Ergo tristitia non est bonum honestum.

3. Præterea, sicut Augustinus dicit (De civ. Dei, lib. xiv, cap. 15, parum ante fin.), « tristitia est de his quæ nobis nolentibus accidunt. » Sed non velle ea quæ presentia sunt, est habere voluntatem repugnantem ordinationi divinæ, cujus providentiæ subjacent omnia quæ aguntur. Ergo cum conformitas humanæ voluntatis ad divinam pertineat ad rectitudinem voluntatis, ut supra dictum est (quæst. xix, art. 10), videtur quòd tristitia contrarietur rectitudini voluntatis, et sic non habeat rationem honesti.

Sed *contra*, omne quod meretur præmium vitæ æternæ, habet rationem honesti. Sed tristitia est huiusmodi, ut patet per id quod dicitur (Matth. v, 5) : *Beati qui lugent, quoniam ipsi consolabuntur*. Ergo tristitia est bonum honestum.

CONCLUSIO. — Tristitia cum quandoque bona sit, honestatem etiam habere potest.

Respondeo dicendum quòd secundum illam rationem quâ tristitia est bonum, potest esse bonum honestum. Dictum est enim (art. præc.) quòd tristitia est bonum secundum cognitionem et recusationem (1) mali; quæ quidem duo in dolore corporali attestantur bonitati naturæ, ex qua provenit quòd sensus sentit et natura refugit læsivum, quod causat dolorem. In interiori verò tristitia cognitio mali quandoque quidem est per rectum iudicium rationis, et recusatio mali est per voluntatem bene dispositam detestantem malum. Omne autem bonum honestum ex his duobus procedit, scilicet ex rectitudine rationis et voluntatis. Unde manifestum est quòd tristitia potest habere rationem boni honesti.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd omnes passiones animæ regulari debent secundum regulam rationis, quæ est radix boni honesti, quam transcendit immoderata tristitia, de qua loquitur Augustinus; et ideo recedit à ratione honesti.

Ad *secundum* dicendum, quòd sicut tristitia de malo procedit ex volun-

(1) Hoc est, quatenus sentit sive cognoscit sibi perniciosum et afflictivum esse ac proinde refugit illud; ut præcedenti articulo explicatum

est in corp. ubi etiam dictum quòd sive cognoscere, sive fugere malum ad bonitatem pertinet.

tate et ratione recta, quæ detestatur malum; ita tristitia de bono procedit ex ratione et voluntate perversa, quæ detestatur bonum : et ideo talis tristitia impedit laudem vel meritum boni honesti, sicut cum quis facit cum tristitia eleemosynam.

Ad *tertium* dicendum, quòd aliqua præsentialiter eveniunt, quæ non fiunt Deo volente, sed Deo permittente, sicut peccata; unde voluntas repugnans peccato existenti vel in se vel in alio, non discordat à voluntate Dei. Mala verò poenalia præsentialiter contingunt etiam Deo volente. Non tamen exigitur ad rectitudinem voluntatis quòd ea secundum se homo velit, sed solùm quòd non contranitur ordini divinæ justitiæ, ut supra dictum est (quæst. xix, art. 10).

ARTICULUS III. — UTRUM TRISTITIA POSSIT ESSE BONUM UTILE.

De his etiam part. III, quæst. xv, art. 6 ad 2 et 3, et quæst. xlix, art. 6 ad 2.

Ad tertium sic proceditur. 1. Videtur quòd tristitia non possit esse bonum utile. Dicitur enim (Eccl. xxx, 25) : *Multos occidit tristitia, et non est utilitas in illa.*

2. Præterea, electio est de eo quod est utile ad finem aliquem. Sed tristitia non est eligibilis; quinimò idem sine tristitia, quàm cum tristitia magis est eligendum, ut dicitur (Topic. lib. iii, cap. 2, loc. 23 et 24). Ergo tristitia non est bonum utile.

3. Præterea, omnis res est propter suam operationem, ut dicitur (De cælo, lib. ii, text. 17). Sed tristitia impedit operationem, ut dicitur (Eth. lib. x, cap. 5, circ. med.). Ergo tristitia non habet rationem boni utilis.

Sed *contra*, sapiens non quærit nisi utilia. Sed, sicut dicitur (Eccle. vii, 5) : *Cor sapientum ubi tristitia, et cor stultorum ubi lætitia.* Ergo tristitia est utilis.

CONCLUSIO. — Tristitia quæ hominem ad malum fugiendum vel vitandum impellit, maximam illi præstat utilitatem.

Respondeo dicendum quòd ex malo præsentis insurgit duplex appetitivus motus : unus quidem est, quo appetitus contrariatur malo præsentis; et ex ista parte tristitia non habet utilitatem, quia id quod est præsens, non potest non esse præsens. Secundus motus consurgit in appetitu ad fugiendum et repellendum malum contristans; et quantum ad hoc tristitia habet utilitatem, si sit de aliquo quod est fugiendum. Est enim aliquid fugiendum dupliciter : uno modo propter seipsum, ex contrarietate quam habet ad bonum, sicut peccatum; et ideo tristitia de peccato utilis est ad hoc quòd homo fugiat peccatum, sicut Apostolus dicit (I. Cor. vii, 9) : *Gaudeo, non quia contristati estis, sed quia contristati estis ad pœnitentiam.* Alio modo est aliquid fugiendum, non quia sit secundum se malum, sed quia est occasio mali; dum vel homo nimis inhæret ei per amorem, vel etiam ex hoc quòd præcipitur in aliquod malum, sicut patet in bonis temporalibus; et secundum hoc tristitia de bonis temporalibus potest esse utilis, sicut dicitur (Eccle. vii, 3) : *Melius est ire ad domum luctus quàm ad domum convivii; in illa enim finis cunctorum admonetur hominum.* Ideo autem tristitia in omni malo fugiendo est utilis, quia geminatur fugiendi causa; nam ipsum malum secundum se fugiendum est; ipsam autem tristitiam secundum se omnes fugiunt, sicut etiam bonum omnes appetunt, et delectationem de bono. Sicut ergo delectatio de bono facit ut bonum avidius quærat, ita tristitia de malo facit ut malum vehementius fugiatur.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd auctoritas illa intelligitur de immoderata tristitia, quæ animum absorbet. Hujusmodi enim tristitia immobilizat animum, et impedit fugam mali, ut supra dictum est (quæst. xxxvii, art. 2).

Ad *secundum* dicendum, quòd sicut quodlibet eligibile fit minus eligibile

propter tristitiam, ita quodlibet fugiendum redditur magis fugiendum propter tristitiam; et quantum ad hoc tristitia est utilis.

Ad *tertium* dicendum, quòd tristitia de operatione aliqua impedit operationem, sed tristitia de cessatione operationis facit avidius operari.

ARTICULUS IV. — UTRUM DOLOR CORPORIS SIT SUMMUM MALUM.

De his etiam infra, quæst. LXXIII, art. 4, et De malo, quæst. II, art. 40.

Ad quantum sic proceditur. 1. Videtur quòd tristitia sit summum malum. « Optimo enim opponitur pessimum, » ut dicitur (Ethic. lib. VIII, cap. 10, à princ.). Sed quædam delectatio est optimum, quæ scilicet pertinet ad felicitatem. Ergo aliqua tristitia est summum malum.

2. Præterea, beatitudo est summum bonum hominis, quia est ultimus hominis finis. Sed beatitudo consistit in hoc quòd homo habeat quidquid velit, et nihil mali velit, ut supra dictum est (quæst. III, art. 4, arg. 5, et quæst. V, art. 8, arg. 3). Ergo summum bonum hominis est impletio voluntatis ipsius. Sed tristitia consistit in hoc quòd accidit aliquid contra voluntatem, ut patet per Augustinum (De civ. Dei, lib. XIV, cap. 15, parum ante fin.). Ergo tristitia est summum malum hominis.

3. Præterea, Augustinus sic argumentatur (Soliloq. I, cap. 12, circ. fin.): « Ex duabus partibus compositi sumus, ex anima scilicet et corpore; quarum pars deterior est corpus. Summum autem bonum est melioris partis optimum; summum autem malum pessimum deterioris. Est autem optimum in animo sapientia, in corpore pessimum dolor. Summum igitur bonum hominis est sapere; summum malum dolere. »

Sed *contra*, culpa est magis malum quàm pœna, ut habitum est (part. I, quæst. LXVIII, art. 6). Sed tristitia, seu dolor pertinet ad pœnam peccati, sicut frui rebus mutabilibus est malum culpæ; dicit enim Augustinus (lib. De vera religione, cap. 12, parum à princ.): « Quis est dolor qui dicitur animi, nisi carere mutabilibus rebus, quibus fruebatur, aut frui se posse speraverat? et hoc est totum quod dicitur malum, id est peccatum, et pœna peccati. » Ergo tristitia seu dolor non est summum malum hominis.

CONCLUSIO. — Cum pejus sit verè malum non judicare malum esse; et longè adhuc pejus à vero bono (licet apparente malo) alienari, quàm de utrovis malorum genere tristari seu dolere; consequens est fieri non posse, ut aliqua tristitia seu dolor sit summum hominis malum.

Respondeo dicendum quòd impossibile est aliquam tristitiam seu dolorem esse summum hominis malum. Omnis enim tristitia seu dolor aut est de hoc quod est verè malum, aut est de aliquo apparenti malo, quod est verè bonum. Dolor autem seu tristitia, quæ est de verè malo, non potest esse summum malum. Est enim aliquid eo pejus, scilicet vel non judicare esse malum illud quod verè est malum, vel etiam non refutare illud. Tristitia autem vel dolor qui est de apparenti malo, quod est verè bonum, non potest esse summum malum, quia pejus esset omnino alienari à vero bono. Unde impossibile est quòd aliqua tristitia vel dolor sit summum hominis malum.

Ad *primum* ergo dicendum, quòd duo bona sunt communia et delectationi et tristitiæ, scilicet iudicium verum de bono et malo, et ordo debitus voluntatis approbantis bonum, et recusantis malum (1). Et sic patet quòd in dolore vel tristitia est aliquod bonum, per cuius privationem potest fieri deterius; sed non in omni delectatione est aliquod malum, per cuius remo-

(4) Respectivè intelligendo, ut scilicet delectatio verum iudicium de bono ferat ex parte intellectus, et bonum sic agnitus approbet

(id est amplectatur) ex parte voluntatis. E contrario autem tristitia verum iudicium ferat de malo et sic agnitus refugiat.

tionem possit fieri melius. Unde delectatio aliqua potest esse summum hominis bonum eo modo quo supra dictum est (quæst. xxxiv, art. 3); tristitia autem non potest esse summum hominis malum.

Ad *secundum* dicendum, quòd hoc ipsum quod est voluntatem repugnare malo, est quoddam bonum; et propter hoc tristitia vel dolor non potest esse summum malum, quia habet aliquam permixtionem boni.

Ad *tertium* dicendum, quòd pejus est quod nocet meliori, quàm quod nocet peiori. Malum autem dicitur, quia nocet, ut dicit Augustinus (Enchir. cap. 12), unde majus malum est quod est malum animæ quàm quod est malum corporis. Unde non est efficax ratio quam Augustinus inducit, non ex sensu suo, sed ex sensu alterius.

INDEX RERUM

QUÆ IN HOC SECUNDO VOLUMINE CONTINENTUR.

QUÆSTIO LXXV.

De homine, qui ex spirituali et corporali substantia componitur, et primò de iis quæ pertinent ad essentiam animæ, in septem articulos divisa.

- ART. I. Utrùm anima sit corpus.
ART. II. Utrùm anima humana sit aliquid subsistens.
ART. III. Utrùm animæ brutorum animalium sint subsistentes.
ART. IV. Utrùm anima sit homo.
ART. V. Utrùm anima sit composita ex materia et forma.
ART. VI. Utrùm anima humana sit incorruptibilis.
ART. VII. Utrùm anima et angelus sint unius speciei.

QUÆSTIO LXXVI.

De unione animæ ad corpus, in octo articulos divisa.

- ART. I. Utrùm intellectivum principium uniatur corpori ut forma.
ART. II. Utrùm intellectivum principium multiplicetur secundum multiplicationem corporum.
ART. III. Utrùm præter animam intellectivam sint in homine aliæ animæ peressentiam differentes.
ART. IV. Utrùm in homine sit alia forma præter animam intellectivam.
ART. V. Utrùm anima intellectiva convenienter tali corpori uniatur.
ART. VI. Utrùm anima intellectiva uniatur corpori mediantibus dispositionibus.
ART. VII. Utrùm anima uniatur corpori animalis mediante aliquo corpore.
ART. VIII. Utrùm anima sit tota in qualibet parte corporis.

QUÆSTIO LXXVII.

De his quæ pertinent ad potentias animæ in generali, in octo articulos divisa.

- ART. I. Utrùm ipsa essentia animæ sit ejus potentia.
ART. II. Utrùm sint plures potentie animæ.
ART. III. Utrùm potentie distinguantur per actus et objecta.
ART. IV. Utrùm in potentiis animæ sit ordo.
ART. V. Utrùm omnes potentie animæ sint in anima sicut in subiecto.
ART. VI. Utrùm potentie animæ fluant ab ejus essentia.
ART. VII. Utrùm una potentia animæ oriatur ab alia.
ART. VIII. Utrùm omnes potentie animæ remaneant in anima à corpore separata.

QUÆSTIO LXXVIII.

De potentiis animæ in speciali, in quatuor articulos divisa.

- ART. I. Utrùm quinque genera potentialium animæ sint distinguenda.
ART. II. Utrùm convenienter partes vegetativæ assignentur, scilicet nutritivum, augmentativum et generativum.
ART. III. Utrùm convenienter distinguantur quinque sensus exteriores.
ART. IV. Utrùm interiores sensus convenienter distinguantur.

QUÆSTIO LXXIX.

De potentiis intellectivis, in tredecim articulos divisa.

- ART. I. Utrùm intellectus sit aliqua potentia animæ.
ART. II. Utrùm intellectus sit potentia passiva.

- ART. III. Utrùm sit ponere intellectum agentem. 57
- ART. IV. Utrùm intellectus agens sit aliquid animæ. 58
- ART. V. Utrùm intellectus agens sit unus in omnibus. 61
- ART. VI. Utrùm memoria sit in parte intellectiva animæ. 62
- ART. VII. Utrùm alia potentia sit memoria intellectiva, et alia intellectus. 64
- ART. VIII. Utrum ratio sit alia potentia ab intellectu. 65
- ART. IX. Utrùm ratio superior et inferior sint diversæ potentia. 67
- ART. X. Utrùm intelligentia sit alia potentia ab intellectu. 69
- ART. XI. Utrùm intellectus speculativus et practicus sint diversæ potentia. 70
- ART. XII. Utrùm synderesis sit quædam specialis potentia ab aliis distincta. 71
- ART. XIII. Utrùm conscientia sit quædam potentia. 72

QUÆSTIO LXXX.

De potentiis appetitivis in communi, in duos articulos divisa.

- ART. I. Utrùm appetitus sit aliqua specialis animæ potentia. 74
- ART. II. Utrùm appetitus sensitivus et intellectivus sint diversæ potentia. 75

QUÆSTIO LXXXI.

De sensu et sensu, in tres articulos divisa.

- ART. I. Utrùm sensualitas solum sit appetitiva. 77
- ART. II. Utrùm appetitus sensitivus distinguatur in irascibilem et concupiscibilem, sicut in potentias diversas. 78
- ART. III. Utrùm irascibilis et concupiscibilis obediunt rationi. 79

QUÆSTIO LXXXII.

De voluntate, in quinque articulos divisa.

- ART. I. Utrùm voluntas aliquid ex necessitate appetat. 81
- ART. II. Utrùm voluntas ex necessitate omnia velit quæcumque vult. 82
- ART. III. Utrùm voluntas sit altior potentia quam intellectus. 83
- ART. IV. Utrùm voluntas moveat intellectum. 85
- ART. V. Utrùm irascibilis et concu-

piscibilis distingui debeant in appetitu superiori. 87

QUÆSTIO LXXXIII.

De libero arbitrio, in quatuor articulos divisa.

- ART. I. Utrùm homo sit liberi arbitrii. 89
- ART. II. Utrùm liberum arbitrium sit potentia. 91
- ART. III. Utrùm liberum arbitrium sit potentia appetitiva. 94
- ART. IV. Utrùm liberum arbitrium sit alia potentia à voluntate. 93

QUÆSTIO LXXXIV.

Quomodo anima corpori conjuncta intelligat corporalia quæ sunt infra ipsam, in octo articulos divisa.

- ART. I. Utrùm anima cognoscat corpora per intellectum. 95
- ART. II. Utrùm anima per essentiam suam corporalia intelligat. 96
- ART. III. Utrùm anima intelligat omnia per species sibi naturaliter inditas. 99
- ART. IV. Utrùm species intelligibiles effluent in animam ab aliquibus formis separatis. 100
- ART. V. Utrùm anima intellectiva cognoscat res immateriales in rationibus æternis. 102
- ART. VI. Utrùm intellectiva cognitio accipiat à rebus sensibilibus. 104
- ART. VII. Utrùm intellectus possit actu intelligere per species intelligibiles quas penes se habet, non convertendo se ad phantasmata. 106
- ART. VIII. Utrùm iudicium intellectus impediatur per ligamentum sensus. 108

QUÆSTIO LXXXV.

De modo et ordine intelligendi, in octo articulos divisa.

- ART. I. Utrùm intellectus noster intelligat res corporeas et materiales per abstractionem à phantasmatibus. 110
- ART. II. Utrùm species intelligibiles à phantasmatibus abstractæ se habeant ad intellectum nostrum sicut id quod intelligitur, vel sicut id quo intelligitur. 113
- ART. III. Utrùm magis universalialia sint priora in nostra cognitione intellectuali.

- ART. IV. Utrùm possimus multa simul intelligere. 118
 ART. V. Utrùm intellectus noster intelligat componendo et dividendo. 119
 ART. VI. Utrùm intellectus possit esse falsus. 121
 ART. VII. Utrùm unam et eandem rem unus alio melius intelligere possit. 122
 ART. VIII. Utrùm intellectus per prius intelligat indivisibile quàm divisibile. 123

QUÆSTIO LXXXVI.

Quid intellectus noster in rebus materialibus cognoscat, in quatuor articulos divisa. 123

- ART. I. Utrùm intellectus noster cognoscat singularia. 125
 ART. II. Utrùm intellectus noster possit cognoscere infinita. 126
 ART. III. Utrùm intellectus sit cognoscitivus contingentium. 128
 ART. IV. Utrùm intellectus noster cognoscat futura. 128

QUÆSTIO LXXXVII.

Quomodo anima intellectiva seipsam et ea quæ sunt in ipsa cognoscat, in quatuor articulos divisa. 130

- ART. I. Utrùm anima intellectiva seipsam cognoscat per suam essentiam. 130
 ART. II. Utrùm intellectus noster cognoscat habitus animæ per essentiam eorum. 133
 ART. III. Utrùm intellectus cognoscat proprium actum. 134
 ART. IV. Utrùm intellectus intelligat actum voluntatis. 135

QUÆSTIO LXXXVIII.

Quomodo anima humana cognoscat ea quæ supra se sunt, in tres articulos divisa. 137

- ART. I. Utrùm anima humana secundum statum vitæ presentis possit intelligere substantias immateriales per seipsas. 137
 ART. II. Utrùm intellectus noster per cognitionem rerum materialium possit pervenire ad intelligendum substantias immateriales. 140
 ART. III. Utrùm Deus sit primum quod à mente humana cognoscitur. 142

QUÆSTIO LXXXIX.

De cognitione animæ separatæ, in octo articulos divisa. 143

- ART. I. Utrùm anima separata aliquid intelligere possit. 143

- ART. II. Utrùm anima separata intelligat substantias separatas. 146
 ART. III. Utrùm anima separata omnia naturalia cognoscat. 147
 ART. IV. Utrùm anima separata cognoscat singularia. 148
 ART. V. Utrùm habitus scientiæ hic acquisitæ remaneat in anima separata. 149

- ART. VI. Utrùm actus scientiæ hic acquisitæ remaneat in anima separata. 151
 ART. VII. Utrùm distantia localis impediatur cognitionem animæ separatæ. 152
 ART. VIII. Utrùm animæ separatæ cognoscant ea quæ hic aguntur. 153

QUÆSTIO XC.

De prima hominis productione quantum ad animam, in quatuor articulos divisa. 153

- ART. I. Utrùm anima sit facta, vel sit de substantia Dei. 155
 ART. II. Utrùm anima sit producta in esse per creationem. 156
 ART. III. Utrùm anima rationalis sit producta à Deo immediate. 157
 ART. IV. Utrùm anima humana fuerit producta ante corpus. 158

QUÆSTIO XCI.

De productione corporis primi hominis, in quatuor articulos divisa. 160

- ART. I. Utrùm corpus primi hominis sit de limo terræ. 160
 ART. II. Utrùm corpus humanum sit immediate à Deo productum. 162
 ART. III. Utrùm corpus hominis habuerit convenientem dispositionem. 163
 ART. IV. Utrùm convenienter corporis humani productio in Scriptura describatur. 165

QUÆSTIO XCII.

De productione mulieris, in quatuor articulos divisa. 167

- ART. I. Utrùm mulier debuerit produci in prima rerum productione. 167
 ART. II. Utrùm mulier debuerit fieri ex viro. 169
 ART. III. Utrùm mulier debuerit formari de costa viri. 170
 ART. IV. Utrùm mulier fuerit immediate formata à Deo. 171

QUÆSTIO XCIII.

De fine sive termino productionis hominis, in novem articulos divisa. 172

- ART. I. Utrùm imago Dei sit in homine. 172

- ART. II.** Utrūm imago Dei inveniatur in irrationalibus creaturis. 173
- ART. III.** Utrūm angelus sit magis ad imaginem Dei quā homo. 175
- ART. IV.** Utrūm imago Dei inveniat in quolibet homine. 176
- ART. V.** Utrūm in homine sit imago Dei quantum ad trinitatem personarum. 177
- ART. VI.** Utrūm imago Dei sit in homine solum secundum mentem. 179
- ART. VII.** Utrūm imago Dei inveniat in anima secundum actus. 181
- ART. VIII.** Utrūm imago divinæ Trinitatis sit in anima solum per comparisonem ad objectum quod est Deus. 183
- ART. IX.** Utrūm similitudo ab imagine convenienter distinguatur. 185
- QUÆSTIO XCIV.**
- De statu et conditione primi hominis quantum ad intellectum, in quatuor articulos divisa.* 486
- ART. I.** Utrūm primus homo per essentiam Deum viderit. 186
- ART. II.** Utrūm Adam in statu innocentiae angelos per essentiam viderit. 188
- ART. III.** Utrūm primus homo habuerit scientiam omnium. 190
- ART. IV.** Utrūm homo in primo statu decipi potuisset. 192
- QUÆSTIO XCV.**
- De his quæ attinent ad voluntatem primi hominis, gratia scilicet et iustitia, in quatuor articulos divisa.* 495
- ART. I.** Utrūm primus homo fuerit creatus in gratia. 193
- ART. II.** Utrūm in primo homine fuerint animæ passiones. 195
- ART. III.** Utrūm Adam habuerit omnes virtutes. 196
- ART. IV.** Utrūm opera primi hominis fuerint minus efficacia ad merendum quā opera nostra. 198
- QUÆSTIO XCVI.**
- De dominio quod homini in statu innocentiae competeat, in quatuor articulos divisa.* 200
- ART. I.** Utrūm Adam in statu innocentiae animalibus dominaretur. 200
- ART. II.** Utrūm homo habuisset dominium super omnes alias creaturas. 202
- ART. III.** Utrūm homines in statu innocentiae fuissent omnes æquales. 203
- ART. IV.** Utrūm homo in statu innocentiae homini dominabatur. 204
- QUÆSTIO XCVII.**
- De his quæ pertinent ad statum primi hominis quantum ad individui conservationem, in quatuor articulos divisa.* 205
- ART. I.** Utrūm homo in statu innocentiae esset immortalis. 205
- ART. II.** Utrūm homo in statu innocentiae fuisset passibilis. 207
- ART. III.** Utrūm homo in statu innocentiae indigebat cibis. 208
- ART. IV.** Utrūm homo in statu innocentiae per lignum vitæ immortalitatem consecutus fuisset. 209
- QUÆSTIO XCVIII.**
- De pertinentibus ad conservationem speciei, in duos articulos divisa.* 210
- ART. I.** Utrūm in statu innocentiae fuisset generatio. 210
- ART. II.** Utrūm in statu innocentiae fuisset generatio per coitum. 212
- QUÆSTIO XCIX.**
- De conditione prolis generandæ quantum ad corpus, in duos articulos divisa.* 214
- ART. I.** Utrūm pueri in statu innocentiae mox nati virtutem perfectam habuissent ad motum membrorum. 214
- ART. II.** Utrūm in primo statu feminae natæ fuissent. 215
- QUÆSTIO C.**
- De conditione prolis generandæ quantum ad iustitiam, in duos articulos divisa.* 216
- ART. I.** Utrūm homines fuissent nati cum iustitia. 216
- ART. II.** Utrūm pueri in statu innocentiae nati fuissent in iustitia confirmati. 217
- QUÆSTIO CI.**
- De conditione prolis generandæ quantum ad scientiam, in duos articulos divisa.* 219
- ART. I.** Utrūm in statu innocentiae pueri nati fuissent in scientia perfecti. 219
- ART. II.** Utrūm pueri mox nati habuissent perfectum usum rationis. 220
- QUÆSTIO CII.**
- De loco hominis qui est paradysus, in quatuor articulos divisa.* 221
- ART. I.** Utrūm paradysus sit locus corporeus. 221

- ART. II. Utrum paradisus fuerit locus
conueniens habitationi humanæ. 223
- ART. III. Utrum homo sit positus in
paradiso, ut operaretur et custodi-
ret illum. 225
- ART. IV. Utrum homo factus fuerit
in paradiso. 225

QUÆSTIO CIII.

*De gubernatione rerum in communi, in
octo articulos divisa.* 226

- ART. I. Utrum mundus gubernetur ab
aliquo. 226
- ART. II. Utrum finis gubernationis
mundi sit aliquid extra mundum. 228
- ART. III. Utrum mundus gubernetur
ab uno. 229
- ART. IV. Utrum effectus gubernatio-
nis sit unus tantum, et non plures. 230
- ART. V. Utrum omnia divinæ gu-
bernationi subdantur. 231
- ART. VI. Utrum omnia immediatè
gubernentur à Deo. 233
- ART. VII. Utrum aliquid præter ordi-
nem divinæ gubernationis contin-
gere possit. 234
- ART. VIII. Utrum aliquid possit re-
niti contra ordinem gubernationis
divinæ. 235

QUÆSTIO CIV.

*De effectibus divinæ gubernationis in spe-
ciali, in quatuor articulos divisa.* 236

- ART. I. Utrum creaturæ indigeant ut
à Deo conserventur in esse. 236
- ART. II. Utrum Deus immediatè om-
nem creaturam conservet. 239
- ART. III. Utrum Deus possit aliquid
in nihilum redigere. 240
- ART. IV. Utrum aliquid in nihilum
redigatur. 241

QUÆSTIO CV.

*De mutatione creaturarum à Deo, in octo
articulos divisa.* 242

- ART. I. Utrum Deus possit imme-
diatè movere materiam ad formam. 242
- ART. II. Utrum Deus possit imme-
diatè movere aliquod corpus. 243
- ART. III. Utrum Deus moveat imme-
diatè intellectum creatum. 245
- ART. IV. Utrum Deus possit movere
voluntatem creatam. 246
- ART. V. Utrum Deus operetur in om-
ni operante. 247
- ART. VI. Utrum Deus possit facere ali-
quid præter ordinem rebus inditum. 249
- ART. VII. Utrum omnia quæ Deus fa-

- cit præter ordinem naturalem re-
rum, sint miracula. 251
- ART. VIII. Utrum unum miraculum
sit majus alio. 252

QUÆSTIO CVI.

*Quomodo una creatura aliam moveat et
primò de angelorum illuminatione, in
quatuor articulos divisa.* 253

- ART. I. Utrum unus angelus illumi-
net alium. 253
- ART. II. Utrum unus angelus possit
movere voluntatem alterius. 255
- ART. III. Utrum angelus inferior su-
periores illuminare possit. 256
- ART. IV. Utrum angelus superior il-
luminet inferiores de omnibus sibi
notis. 257

QUÆSTIO CVII.

*De locutionibus angelorum, in quinque
articulos divisa.* 258

- ART. I. Utrum unus angelus alteri
loquatur. 259
- ART. II. Utrum inferior angelus su-
periori loquatur. 260
- ART. III. Utrum angelus Deo loqua-
tur. 261
- ART. IV. Utrum localis distantia ope-
retur aliquid in locutione angelica. 262
- ART. V. Utrum locutionem unius an-
geli ad alterum omnes cognoscant. 263

QUÆSTIO CVIII.

*De ordinatione angelorum secundum
hierarchias et ordines, in octo articu-
los divisa.* 264

- ART. I. Utrum omnes angeli sint
unius hierarchiæ. 264
- ART. II. Utrum in una hierarchia
sint plures ordines. 266
- ART. III. Utrum in uno ordine sint
plures angeli. 267
- ART. IV. Utrum distinctio hierarchia-
rum et ordinum sit à natura in an-
gelis. 268
- ART. V. Utrum ordines angelorum
convenienter nominentur. 269
- ART. VI. Utrum convenienter gradus
ordinum assignentur. 273
- ART. VII. Utrum ordines remane-
bunt post diem iudicii. 276
- ART. VIII. Utrum homines assuman-
tur ad ordines angelorum. 277

QUÆSTIO CIX.

*De ordinatione malorum angelorum, in
quatuor articulos divisa.* 278

- ART. I.** Utrū ordines sint in dæmonibus. 278
- ART. II.** Utrū in dæmonibus sit prælatio. 280
- ART. III.** Utrū in dæmonibus sit illuminatio. 281
- ART. IV.** Utrū boni angeli habeant prælationem super malos. 281
- QUÆSTIO CX.**
- De præsentia angelorum super creaturam corporalem, in quatuor articulos divisa.* 282
- ART. I.** Utrū creatura corporalis administretur per angelos. 283
- ART. II.** Utrū materia corporalis obediat angelis ad nutum. 284
- ART. III.** Utrū corpora obediant angelis ad motum localem. 286
- ART. IV.** Utrū angeli possint facere miracula. 287
- QUÆSTIO CXI.**
- De actione angelorum in homines, in quatuor articulos divisa.* 288
- ART. I.** Utrū angelus possit illuminare hominem. 288
- ART. II.** Utrū angeli possint immutare voluntatem hominis. 290
- ART. III.** Utrū angelus possit immutare imaginationem hominis. 291
- ART. IV.** Utrū angelus possit immutare sensum humanum. 293
- QUÆSTIO CXII.**
- De missione angelorum in quatuor articulos divisa.* 294
- ART. I.** Utrū angeli in ministerium mittantur. 294
- ART. II.** Utrū omnes angeli in ministerium mittantur. 295
- ART. III.** Utrū omnes angeli qui mittuntur, assistant. 297
- ART. IV.** Utrū angeli secundæ hierarchiæ omnes mittantur. 298
- QUÆSTIO CXIII.**
- De custodia bonorum angelorum, in octo articulos divisa.* 500
- ART. I.** Utrū homines custodiantur ab angelis. 300
- ART. II.** Utrū singuli homines à singulis angelis custodiantur. 301
- ART. III.** Utrū custodire homines pertineat solum ad infimum ordinem angelorum. 303
- ART. IV.** Utrū omnibus hominibus angeli ad custodiam deputentur. 304
- ART. V.** Utrū angelus deputetur homini ad custodiam à sua natiuitate. 305
- ART. VI.** Utrū angelus custos quandoque deserat hominem. 306
- ART. VII.** Utrū angeli doleant de malis eorum quos custodiunt. 307
- ART. VIII.** Utrū inter angelos possit esse pugna seu discordia. 308
- QUÆSTIO CXIV.**
- De dæmonum impugnatione, in quinque articulos divisa.* 309
- ART. I.** Utrū homines impugnentur à dæmonibus. 309
- ART. II.** Utrū tentare sit proprium diaboli. 310
- ART. III.** Utrū omnia peccata procedant ex tentatione diaboli. 311
- ART. IV.** Utrū dæmones possint homines seducere per aliqua miracula. 313
- ART. V.** Utrū dæmon qui superatur ab aliquo, propter hoc ab impugnatione arceatur. 314
- QUÆSTIO CXV.**
- De actione corporalis creaturæ, in sex articulos divisa.* 315
- ART. I.** Utrū aliquod corpus sit activum. 315
- ART. II.** Utrū in materia corporali sint aliqua rationes seminales. 318
- ART. III.** Utrū corpora cœlestia sint causa eorum quæ hic in inferioribus corporibus fiunt. 319
- ART. IV.** Utrū corpora cœlestia sint causa humanorum actuum. 321
- ART. V.** Utrū corpora cœlestia possint imprimere in ipsos dæmones. 323
- ART. VI.** Utrū corpora cœlestia imponent necessitatem his quæ eorum actioni subduntur. 326
- QUÆSTIO CXVI.**
- De fato, in quatuor articulos divisa.* 326
- ART. I.** Utrū fatum sit aliquid. 326
- ART. II.** Utrū fatum sit in rebus creatis. 327
- ART. III.** Utrū fatum sit immobile. 329
- ART. IV.** Utrū omnia fato subdantur. 329
- QUÆSTIO CXVII.**
- De his quæ pertinent ad actionem hominis, in quatuor articulos divisa.* 550
- ART. I.** Utrū unus homo possit alium docere. 331

- ART. II. Utrùm homines possint docere angelos. 333
- ART. III. Utrùm homo per virtutem animæ possit corporalem materiam immutare. 334
- ART. IV. Utrùm anima hominis separata possit corpora saltem localiter movere. 336

QUÆSTIO CXVIII.

De traductione hominis ex homine quantum ad animam, in tres articulos divisa. 537

- ART. I. Utrùm anima sensitiva traducatur cum semine. 337
- ART. II. Utrùm anima intellectiva causetur ex semine. 339
- ART. III. Utrùm animæ humanæ fuerint creatæ simul à principio mundi. 341

QUÆSTIO CXIX.

De propagatione hominis quantum ad corpus, in duos articulos divisa. 343

- ART. I. Utrùm aliquid de alimento convertatur in veritatem humanæ naturæ. 343
- ART. II. Utrùm semen sit de superfluo alimenti. 347

PRIMA SECUNDÆ.

- Prologus. 350

QUÆSTIO I.

De ultimo fine hominis in communi, in octo articulos divisa. 531

- ART. I. Utrùm homini conveniat agere propter finem. 351
- ART. II. Utrùm agere propter finem sit proprium rationalis naturæ. 352
- ART. III. Utrùm humani actus recipiant speciem ex fine. 354
- ART. IV. Utrùm sit aliquis ultimus finis humanæ vitæ. 355
- ART. V. Utrùm unius hominis possint esse plures ultimi fines. 357
- ART. VI. Utrùm homo omnia quæ vult, velit propter ultimum finem. 358
- ART. VII. Utrùm sit unus ultimus finis omnium hominum. 359
- ART. VIII. Utrùm in illo ultimo fine aliæ creaturæ conveniant. 360

QUÆSTIO II.

De his in quibus hominis beatitudo consistit, in octo articulos divisa. 561

- ART. I. Utrùm beatitudo hominis consistat in divitiis. 361

- ART. II. Utrùm beatitudo hominis consistat in honoribus. 363
- ART. III. Utrùm beatitudo hominis consistat in fama, sive gloria. 364
- ART. IV. Utrùm beatitudo hominis consistat in potestate. 365
- ART. V. Utrùm beatitudo hominis consistat in aliquo corporis bono. 366
- ART. VI. Utrùm beatitudo hominis consistat in voluptate. 367
- ART. VII. Utrùm beatitudo hominis consistat in aliquo bono animæ. 369
- ART. VIII. Utrùm beatitudo hominis consistat in aliquo bono creato. 370

QUÆSTIO III.

Quid sit beatitudo, in octo articulos divisa. 572

- ART. I. Utrùm beatitudo sit aliquid increatum. 372
- ART. II. Utrùm beatitudo sit operatio. 373
- ART. III. Utrùm beatitudo sit operatio sensitivæ partis, aut intellectivæ tantum. 375
- ART. IV. Utrùm, si beatitudo est intellectivæ partis, sit operatio intellectus an voluntatis. 376
- ART. V. Utrùm beatitudo sit operatio intellectus speculativi an practici. 378
- ART. VI. Utrùm beatitudo consistat in consideratione scientiarum speculativarum. 379
- ART. VII. Utrùm beatitudo consistat in cognitione substantiarum separatarum, scilicet angelorum. 381
- ART. VIII. Utrùm beatitudo hominis sit in visione divinæ essentiæ. 382

QUÆSTIO IV.

De his quæ ad beatitudinem exiguntur, in octo articulos divisa. 585

- ART. I. Utrùm delectatio requiratur ad beatitudinem. 383
- ART. II. Utrùm in beatitudine sit principaliter visio quàm delectatio. 384
- ART. III. Utrùm ad beatitudinem requiratur comprehensio. 386
- ART. IV. Utrùm ad beatitudinem requiratur rectitudo voluntatis. 387
- ART. V. Utrùm ad beatitudinem hominis requiratur corpus. 388
- ART. VI. Utrùm ad beatitudinem requiratur aliqua perfectio corporis. 391
- ART. VII. Utrùm ad beatitudinem requirantur aliqua exteriora bona. 392
- ART. VIII. Utrùm ad beatitudinem requiratur societas amicorum. 393

QUÆSTIO V.

De adeptione beatitudinis, in octo articulos divisa. 394

- ART. I. Utrum homo possit consequi beatitudinem. 394
 ART. II. Utrum unus homo possit esse beator altero. 395
 ART. III. Utrum aliquis in hac vita possit esse beatus. 397
 ART. IV. Utrum beatitudo habita possit amitti. 398
 ART. V. Utrum homo per sua naturalia possit acquirere beatitudinem. 400
 ART. VI. Utrum homo consequatur beatitudinem per actionem alicujus superioris creaturæ. 401
 ART. VII. Utrum requirantur aliqua opera bona ad hoc quod homo beatitudinem consequatur à Deo. 402
 ART. VIII. Utrum omnis homo appetat beatitudinem. 404

QUÆSTIO VI.

De voluntario et involuntario, in octo articulos divisa. 403

- ART. I. Utrum in humanis actibus inveniat voluntarium. 406
 ART. II. Utrum voluntarium inveniat in animalibus brutis. 407
 ART. III. Utrum voluntarium possit esse absque omni actu. 408
 ART. IV. Utrum violentia voluntati possit inferri. 409
 ART. V. Utrum violentia causet involuntarium. 411
 ART. VI. Utrum metus causet involuntarium simpliciter. 412
 ART. VII. Utrum concupiscentia causet involuntarium. 413
 ART. VIII. Utrum ignorantia causet involuntarium. 415

QUÆSTIO VII.

De circumstantiis humanorum actuum, in quatuor articulos divisa. 416

- ART. I. Utrum circumstantia sit accidens actus humani. 416
 ART. II. Utrum circumstantiæ humanorum actuum sint considerandæ à theologo. 417
 ART. III. Utrum convenienter enumerentur circumstantiæ in textu Ethicorum. 419
 ART. IV. Utrum sint principales circumstantiæ, propter quid, et ea in quibus est operatio. 420

QUÆSTIO VIII.

De voluntate, quorum sit ut volitorum, in tres articulos divisa. 421

- ART. I. Utrum voluntas sit tantum boni. 421
 ART. II. Utrum voluntas sit tantum finis, an etiam eorum quæ sunt ad finem. 422
 ART. III. Utrum voluntas eodem actu moveatur in finem et in id quod est ad finem. 424

QUÆSTIO IX.

De motivo voluntatis, in sex articulos divisa. 425

- ART. I. Utrum voluntas moveatur ab intellectu. 425
 ART. II. Utrum voluntas moveatur ab appetitu sensitivo. 427
 ART. III. Utrum voluntas moveatur seipsam. 428
 ART. IV. Utrum voluntas moveatur ab aliquo exteriori principio. 429
 ART. V. Utrum voluntas moveatur à corpore cœlesti. 430
 ART. VI. Utrum voluntas moveatur à Deo solo sicut ab exteriori principio. 432

QUÆSTIO X.

De modo quo voluntas movetur, in quatuor articulos divisa. 433

- ART. I. Utrum voluntas ad aliquid naturaliter moveatur. 433
 ART. II. Utrum voluntas moveatur de necessitate à suo objecto. 435
 ART. III. Utrum voluntas moveatur de necessitate ab inferiori appetitu. 436
 ART. IV. Utrum voluntas moveatur de necessitate ab exteriori motivo, quod est Deus. 437

QUÆSTIO XI.

De fruitione, quæ est actus voluntatis, in quatuor articulos divisa.

- ART. I. Utrum frui sit actus appetitivæ potentiæ. 439
 ART. II. Utrum frui conveniat tantum rationali creaturæ, an etiam animalibus brutis. 440
 ART. III. Utrum fruitio sit tantum ultimi finis. 441
 ART. IV. Utrum fruitio sit solum finis habiti. 442

QUÆSTIO XII.

De intentione, in quinque articulos divisa. 443

- ART. I. Utrùm intentio sit actus intellectus, vel voluntatis. 443
 ART. II. Utrùm intentio sit tantum ultimi finis. 444
 ART. III. Utrùm aliquis possit simul duo intendere. 445
 ART. IV. Utrùm intentio finis sit idem actus cum voluntate ejus quod est ad finem. 446
 ART. V. Utrùm intentio conveniat brutis animalibus. 447

QUÆSTIO XII.

De electione eorum quæ sunt ad finem, in sex articulos divisa. 448

- ART. I. Utrùm electio sit actus voluntatis vel rationis. 448
 ART. II. Utrùm electio conveniat brutis animalibus. 449
 ART. III. Utrùm electio sit solum eorum quæ sunt ad finem, an etiam quandoque ipsius finis. 450
 ART. IV. Utrùm electio sit tantum eorum quæ per nos aguntur. 451
 ART. V. Utrùm electio sit solum possibile. 452
 ART. VI. Utrùm homo ex necessitate eligat, vel libere. 453

QUÆSTIO XIV.

De consilio quod electionem præcedit, in sex articulos divisa. 454

- ART. I. Utrùm consilium sit inquisitio. 454
 ART. II. Utrùm consilium sit de fine, an solum de his quæ sunt ad finem. 456
 ART. III. Utrùm consilium sit solum de his quæ à nobis aguntur. 456
 ART. IV. Utrùm consilium sit de omnibus quæ à nobis aguntur. 458
 ART. V. Utrùm consilium procedat ordine resolutorio. 458
 ART. VI. Utrùm consilium procedat in infinitum. 459

QUÆSTIO XV.

De consensu, qui est actus voluntatis, respectu eorum quæ sunt ad finem, in quatuor articulos divisa. 460

- ART. I. Utrùm consensus sit actus appetitivæ vel apprehensivæ. 461
 ART. II. Utrùm consensus conveniat brutis animalibus. 462
 ART. III. Utrùm consensus sit de fine, vel de his quæ sunt ad finem. 462
 ART. IV. Utrùm consensus in actum pertineat solum ad superiorem animæ partem. 464

QUÆSTIO XVI.

De usu, qui est actus voluntatis, in comparatione eorum quæ sunt ad finem, in quatuor articulos divisa. 465

- ART. I. Utrùm uti sit actus voluntatis. 465
 ART. II. Utrùm uti conveniat brutis animalibus. 466
 ART. III. Utrùm usus possit esse etiam ultimi finis. 467
 ART. IV. Utrùm usus præcedat electionem. 467

QUÆSTIO XVII.

De actibus imperatis à voluntate, in novem articulos divisa. 469

- ART. I. Utrùm imperare sit actus rationis, vel voluntatis. 469
 ART. II. Utrùm imperare pertineat ad animalia bruta. 470
 ART. III. Utrùm usus præcedat imperium. 471
 ART. IV. Utrùm imperium et actus imperatus sint actus unus vel diversi. 472
 ART. V. Utrum actus voluntatis imperetur. 473
 ART. VI. Utrùm actus rationis imperetur. 474
 ART. VII. Utrùm actus appetitus sensitivi imperetur. 475
 ART. VIII. Utrùm actus animæ vegetabilis imperetur. 476
 ART. IX. Utrùm actus exteriorum membrorum imperentur. 477

QUÆSTIO XVIII.

De bonitate et malitia humanorum actuum in generali, in undecim articulos divisa. 479

- ART. I. Utrùm omnis humana actio sit bona, vel aliqua mala. 479
 ART. II. Utrùm actio hominis habeat bonitatem vel malitiam ex objecto. 480
 ART. III. Utrùm actio hominis sit bona vel mala ex circumstantia. 482
 ART. IV. Utrùm actio humana sit bona vel mala ex fine. 483
 ART. V. Utrùm aliqua actio humana sit bona vel mala in sua specie. 484
 ART. VI. Utrùm actus habeat speciem boni vel mali ex fine. 485
 ART. VII. Utrùm species bonitatis quæ est ex fine, contineatur sub specie quæ est ex objecto, sicut sub genere, vel è converso. 486
 ART. VIII. Utrùm aliquis actus sit indifferens secundum suam speciem. 488

- ART. IX. Utrūm aliquis actus sit in-
differens secundū individuum. 489
- ART. X. Utrūm aliqua circumstantia
constituat actum moralem in spe-
cie boni vel mali. 490
- ART. XI. Utrūm omnis circumstantia
augens bonitatem vel malitiam
constituat actum moralem in spe-
cie boni vel mali. 492

QUÆSTIO XIX.

*De bonitate et malitia actūs interioris
voluntatis, in decem articulos divisa.* 493

- ART. I. Utrūm bonitas voluntatis de-
pendeat ex objecto. 493
- ART. II. Utrūm bonitas voluntatis
dependeat ex solo objecto. 494
- ART. III. Utrūm bonitas voluntatis
dependeat ex ratione. 495
- ART. IV. Utrūm bonitas voluntatis
dependeat ex lege æterna. 496
- ART. V. Utrūm voluntas discordans à
ratione errante sit mala. 497
- ART. VI. Utrūm voluntas concordans
rationi erranti sit bona. 499
- ART. VII. Utrūm voluntatis bonitas
in his quæ sunt ad finem, depen-
deat ex intentione finis. 500
- ART. VIII. Utrūm quantitas bonitatis
vel malitiæ in voluntate sequatur
quantitatem boni vel mali in inten-
tione. 501
- ART. IX. Utrūm bonitas voluntatis
dependeat ex conformitate ad volun-
tatem divinam. 503
- ART. X. Utrūm necessarium sit vo-
luntatem humanam conformari vo-
luntati divinæ in volito, ad hoc
quod sit bona. 504

QUÆSTIO XX.

*De bonitate et malitia exteriorum ac-
tuum humanorum, in sex articulos di-
visa.* 506

- ART. I. Utrūm bonitas vel malitia
per prius sit in actu voluntatis, vel
in actu exteriori. 506
- ART. II. Utrūm tota bonitas et mali-
tia exterioris actūs dependeat ex
bonitate et malitia voluntatis. 507
- ART. III. Utrūm bonitas et malitia
sit eadem exterioris et interioris ac-
tūs. 508
- ART. IV. Utrūm actus exterior aliquid
addat de bonitate vel malitia supra
actum interiorem. 510
- ART. V. Utrūm eventus sequens ali-

- quid addat de bonitate vel malitia
ad exteriorem actum. 511
- ART. VI. Utrūm idem actus exterior
possit esse bonus et malus. 512

QUÆSTIO XXI.

*De his quæ consequuntur actus humanos
ratione bonitatis vel malitiæ, in qua-
tuor articulos divisa.* 513

- ART. I. Utrūm actus humanus, in-
quantum est bonus vel malus, ha-
beat rationem rectitudinis, vel pec-
cati. 514
- ART. II. Utrūm actus humanus, in-
quantum est bonus vel malus, ha-
beat rationem laudabilis vel culpa-
bilis. 515
- ART. III. Utrūm actus humanus, in-
quantum est bonus vel malus, ha-
beat rationem meriti vel demeriti. 516
- ART. IV. Utrūm actus humanus, in-
quantum est bonus vel malus, ha-
beat rationem meriti vel demeriti
apud Deum. 518

QUÆSTIO XXII.

*De subjecto passionum animæ, in sex
articulos divisa.* 519

- ART. I. Utrūm aliqua passio sit in
anima. 519
- ART. II. Utrūm passio magis sit in
parte appetitiva quàm in apprehen-
siva. 520
- ART. III. Utrūm passio sit magis in
appetitu sensitivo, quàm intellec-
tivo qui dicitur voluntas. 522

QUÆSTIO XXIII.

*De differentia passionum ab invicem, in
quatuor articulos divisa.* 523

- ART. I. Utrūm passionibus quæ sunt in
concupiscibili, sint diversæ ab his
quæ sunt in irascibili. 523
- ART. II. Utrūm contrarietas passio-
num irascibilis sit secundum con-
trarietatem boni et mali. 525
- ART. III. Utrūm sit aliqua passio ani-
mæ non habens contrarium. 526
- ART. IV. Utrūm sint aliquæ passionibus
differentes specie in eadem potentia
non contrariæ ad invicem. 527

QUÆSTIO XXIV.

*De bono et malo in animæ passionibus,
in quatuor articulos divisa.* 528

- ART. I. Utrūm bonum et malum mo-
rale possit in passionibus animæ
inventiri. 528

- ART. II. Utrùm omnis passio animæ sit mala moraliter. 529
 ART. III. Utrùm passio addat vel diminuat ad bonitatem vel malitiam actûs. 531
 ART. IV. Utrùm aliqua passio sit bona vel mala ex sua specie. 532

QUÆSTIO XXV.

- De ordine passionum ad invicem, in quatuor articulos divisa.* 533
 ART. I. Utrùm passionibus irascibilis sint priores passionibus concupiscibilis, vel è converso. 533
 ART. II. Utrùm amor sit prima passionum concupiscibilis. 535
 ART. III. Utrùm spes sit prima inter passionibus irascibilis. 536
 ART. IV. Utrùm istæ sint quatuor principales passionibus, gaudium, tristitia, spes et timor. 537

QUÆSTIO XXVI.

- De passionibus animæ in speciali, et amore, in quatuor articulos divisa.* 539
 ART. I. Utrùm amor sit in concupiscibili. 539
 ART. II. Utrùm amor sit passio. 540
 ART. III. Utrùm amor sit idem quòd dilectio. 541
 ART. IV. Utrùm amor convenienter dividatur in amorem amicitiae et amorem concupiscentiae. 542

QUÆSTIO XXVII.

- De causa amoris, in quatuor articulos divisa.* 543
 ART. I. Utrùm bonum sit sola causa amoris. 543
 ART. II. Utrùm cognitiosit causa amoris. 544
 ART. III. Utrùm similitudo sit causa amoris. 545
 ART. IV. Utrùm aliqua alia passio-num animæ sit causa amoris. 547

QUÆSTIO XXVIII.

- De effectibus amoris, in sex articulos divisa.* 547
 ART. I. Utrùm unio sit effectus amoris. 548
 ART. II. Utrùm mutua inhæsiō sit effectus amoris. 549
 ART. III. Utrùm extasis sit effectus amoris. 550

- ART. IV. Utrùm zelus sit effectus amoris. 551
 ART. V. Utrùm amor sit passio læsiva amanti. 552
 ART. VI. Utrùm amor sit causa omnium quæ amans agit. 553

QUÆSTIO XXIX.

- De odio, in sex articulos divisa.* 555
 ART. I. Utrùm causa et objectum odii sit malum. 554
 ART. II. Utrùm odium causetur ex amore. 555
 ART. III. Utrùm odium sit fortius quàm amor. 556
 ART. IV. Utrùm aliquis possit habere odio seipsum. 557
 ART. V. Utrùm aliquis possit odio habere veritatem. 558
 ART. VI. Utrùm aliquid possit haberi odio in universali. 559

QUÆSTIO XXX.

- De concupiscentia, in quatuor articulos divisa.* 560
 ART. I. Utrùm concupiscentia sit tantum in appetitu sensitivo. 560
 ART. II. Utrùm concupiscentia sit passio specialis. 561
 ART. III. Utrùm sint aliquæ concupiscentiæ naturales et aliquæ non naturales. 562
 ART. IV. Utrùm concupiscentia sit infinita. 563

QUÆSTIO XXXI.

- De delectatione secundum se, in octo articulos divisa.* 565
 ART. I. Utrùm delectatio sit passio. 565
 ART. II. Utrùm delectatio sit in tempore. 567
 ART. III. Utrùm delectatio differat à gaudio. 568
 ART. IV. Utrùm delectatio sit in appetitu intellectivo. 569
 ART. V. Utrùm delectationes corporales et sensibiles sint majores delectationibus spiritualibus, et intelligibilibus. 570
 ART. VI. Utrùm delectationes tactus sint majores delectationibus quæ sunt secundum alios sensus. 571
 ART. VII. Utrùm aliqua delectatio sit non naturalis. 573
 ART. VIII. Utrùm delectatio possit esse delectationi contraria. 574

QUÆSTIO XXXII.

*De causa delectationis, in octo articulos
divisa.* 573

ART. I. Utrum operatio sit causa propria delectationis. 575

ART. II. Utrum motus sit causa delectationis. 576

ART. III. Utrum spes et memoria sint causæ delectationis. 577

ART. IV. Utrum tristitia sit causa delectationis. 578

ART. V. Utrum actiones aliorum sint nobis causa delectationis. 579

ART. VI. Utrum benefacere alteri sit causa delectationis. 580

ART. VII. Utrum similitudo sit causa delectationis. 581

ART. VIII. Utrum admiratio sit causa delectationis. 582

QUÆSTIO XXXIII.

*De effectibus delectationis, in quatuor
articulos divisa.* 584

ART. I. Utrum delectationis sit dilatare. 584

ART. II. Utrum delectatio causet sui sitim vel desiderium. 585

ART. III. Utrum delectatio impediatur usum rationis. 586

ART. IV. Utrum delectatio perficiatur operationem. 587

QUÆSTIO XXXIV.

*De bonitate et malitia delectionum, in
quatuor articulos divisa.* 588

ART. I. Utrum omnis delectatio sit mala. 588

ART. II. Utrum omnis delectatio sit bona. 590

ART. III. Utrum aliqua delectatio sit optimum. 591

ART. IV. Utrum delectatio sit mensura vel regula secundum quam iudicetur bonum vel malum in moralibus. 592

QUÆSTIO XXXV.

*De dolore et tristitia secundum se, in octo
articulos divisa.* 593

ART. I. Utrum dolor sit passio animæ. 593

ART. II. Utrum tristitia sit idem quod dolor. 595

ART. III. Utrum tristitia sit contraria delectationi. 596

ART. IV. Utrum omnis tristitia omni delectationi contrarietur. 597

ART. V. Utrum delectationi contemplationis sit aliqua tristitia contraria. 598

ART. VI. Utrum magis sit fugienda tristitia quam delectatio appetenda. 600

ART. VII. Utrum dolor exterior sit maior quam interior. 602

ART. VIII. Utrum sint tantum quatuor species tristitiæ. 604

QUÆSTIO XXXVI.

*De causis tristitiæ seu doloris, in quatuor
articulos divisa.* 605

ART. I. Utrum causa doloris sit bonum amissum vel malum conjunctum. 605

ART. II. Utrum concupiscentia sit causa doloris. 607

ART. III. Utrum appetitus unitatis sit causa doloris. 608

ART. IV. Utrum potestas, cui non potest resisti, sit causa doloris. 609

QUÆSTIO XXXVII.

*De effectibus doloris vel tristitiæ, in quatuor
articulos divisa.* 610

ART. I. Utrum dolor auferat facultatem addiscendi. 610

ART. II. Utrum aggravatio animi sit effectus tristitiæ vel doloris. 611

ART. III. Utrum tristitia, vel dolor debilitet omnem operationem. 612

ART. IV. Utrum tristitia magis noceat corpori quam aliæ animæ passiones. 613

QUÆSTIO XXXVIII.

*De remediis tristitiæ seu doloris, in
quinque articulos divisa.* 614

ART. I. Utrum dolor vel tristitia mitigetur per quamlibet delectationem. 614

ART. II. Utrum dolor vel tristitia mitigetur per fletum. 615

ART. III. Utrum dolor et tristitia mitigentur per compassionem amicorum. 616

ART. IV. Utrum per contemplationem veritatis dolor et tristitia mitigentur. 617

ART. V. Utrum dolor et tristitia mitigentur per somnum et balnea. 618

QUÆSTIO XXXIX.

*De bonitate et malitia tristitiæ seu doloris,
in quatuor articulos divisa.* 619

ART. I. Utrum omnis tristitia sit mala. 619

ART. II. Utrum tristitia possit esse bonum honestum. 620

ART. III. Utrum tristitia possit esse bonum utile. 621

ART. IV. Utrum dolor corporis sit summum malum 622

BARRI-DUCIS — EX TYPIS CŒLESTINORUM — BERTRAND
